МОЛОТ

1919–1920

33

UNIVERSITY OF
ILLINOIS LIBRARY
AT URBANA-CHAMPAIGN
BOOKSTACKS

Тимофей Алексеевъ Корнейчикъ

33

Q. 891.7905
M O
v. 1-2

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 5 ЦЕНТІВ. SINGLE COPY 5 CENTS.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК І. Ч. 1. НЮ ЙОРК, Н. Й. 15. ВЕРЕСНЯ 1919. NEW YORK, N. Y. SEPTEMBER 15, 1919. VOL I № 1.

BIBLOTEKA,
Stefana Nykiforuka,

СОБАКИ.

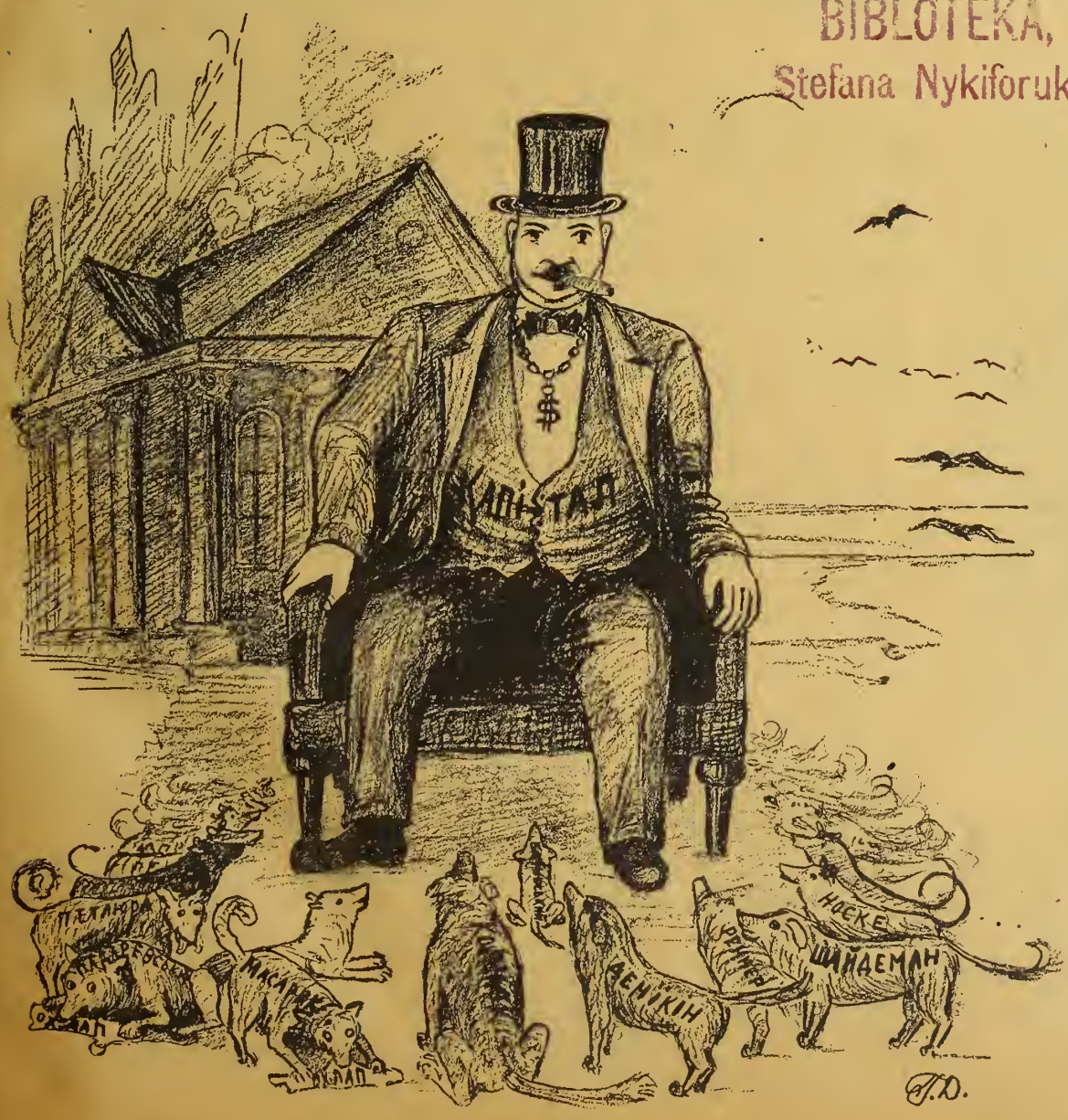

Перед троном капіталу
Товплять ся собачки
І обцаси лижуть смирно
Сувають ся рачки
І благають в нього ради
Помочи й ратунку,
Щоб позволив погуляти
В безличнім рабунку!..

Падеревський і Масарик
Колчак і Денїкін,
Носке Шайдеман й Петлюра,
Немов ті калїки,
Сувають ся, за охлапи
І ласки благають, —
На мізерні свої трони
Зуби вискаляють.

А тим часом Капітал сей
Сам як банька з мила
Хоч сидить на пешнім тронї,
Хоч нїби він "сила"
Але трон той, наче вуль кан
Що кипить у споді,
Ще істнує—поки пімста
Вибухне в народі.

А тоді, усю ту зграю,
Розібє на порох
Іпропаде довговічний
Ненажирний Молох,
Поражений плянованим
Сильним переломом...
З ним-же згине й кодло собак,
Поражене громом!

Шпичка.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.

ПЕРЕДПЛАТА:

На рік $1.00
На пів року ..... 60 ц.
Окреме число 5. цент.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published bi-montly by
"MOLOT" CO.
13 St. Marks Place, New York, N. Y.
Price: $1.00 a year, 60c. half-yearly, 5 c. a copy.

ВІД ВИДАВНИЦТВА.

Випускаємо в світ перше число нашого "Молота". Не лише для гумору видає ся він, і не лише сміху та забави в нім шукайте. Його ціль як і всіх иньших робітничих видавництв а се: молотити всяку погань, яка хоче жити робітничою кровію; молотити всіх тих, які стоять на перешкоді в визвольнім змаганю робітництва — всіх ворогів робітничої кляси. А ворогів тих має богато робітнича кляса. Почавши від капіталіста паразіта а скінчивши на соціял-патріоті, то всї вони завзялись на робітників, всї вони стараютъ ся держати його в капіталістичній неволї. "Молот" буде по своєму товчи їх по головах. Він нїкого не пожалує, хто заслужить на кару; над нїким не змилосердить ся бо холодне і сталеве серце в него як і сам він сталевий. Тому хай трясуть ся вороги робочого люду, а ви робітники беріть його в свою хату а також ширіть поміж знакомих вам робітників.

Для вас він видає ся і ви повинні ним заінтересуватись і попирати його морально і матеріяльно. Морально будете попирати тодї, як будете присилати до него рїжні вісти про чорну роботу, на шкоду українського робітництва рїжних злюк; матеріяльно тодї, як будете самі передплачувати і ширити його по всїх закутинах Зл. Держав; всюди куди загнала лиха година українського робітника.

Тож до дїла! Нинї вишліть передплату самі, а завтра намовте зробити се, вашого товариша.

Мимоходом.

НАШІ В ПАРИЖУ.

Пише якийсь М. Баран, член українського жовнїрського Комітету з Парижа, що "між українськими робітниками, а українськими делєґатами в Парижі це була рїжниця, як небо від землї. Делєґати нїколи не хотїли зближатись до низшого брата, будь-то солдатів, яких до недавна було у Франції понад 25 тисяч". Треба знати що ті делєґати ще не дуже великі пани, а так собі, тільки підпанки. Щож доперва говорити про більших панів, яких на Україні знайдеть ся чи мало? Вони мужика та робітника не числять навіть за людину, а про які небудь права для них, то й не згадуй їм. Тепер Петлюра їх головою.

НЕПОРОЗУМІНЯ ТАЙ ТІЛЬКИ.

Тодї як наші "щирі Українці" розщибались по Америці з протестами про загарбанє Галичини Польщею, — українські делєґати в Парижу вели тайні переговори, одні з Падеревським, а другі з Колчаком в справі спільної працї для "неньки України". Так пише М. Баран з Парижа. Чисті недорозуміня в українській національній політиці, тай тільки!

ДОБРЕ ЗАРОБИЛИ.

Жалують українські делєґати в Парижу, "що мирова конференція вже скінчила ся, а з цим по пять тисяч франків місячної платнї; крім других кілька тисяч осібно на особисті видатки. Фактом є, що майже кождий з членів "заощадив собі від 50 до 100 тисяч франків, яко памятку з днїв "тяжкої працї в Парижу". Не вірите? Як схочите, але так пише Микола Баран, член українського жовнїрського Комітету в Парижу. Його лист надрукований в "Народній Волї".

ДІСТАЮТЬ І ДРУГІ АПЕТИТ.

Гарний гріш мож заробити на визвольній справі України, — подумав М. Цеглинський і собі збирає ся до Европи. Мабуть запізно дядьку, бо фонд визволеня України потонув вже в глубоких кишенях Біликів, Панейків, Мегасів, Мартосів, Шульгінів, Сидоренків і иньших "щирих українських синів", "послів", і ледви чи що небудь для нових остало ся. Нових долярів вже мабуть буде трудно збирати. Так, так! Хто пізно ходить, сам собі шкодить.

ДОБРЕ БУТИ ДЕЛЄҐАТОМ.

Заробити 50 до 100 тисяч франків на народній справі, напримір такому др. Біликови, то не аби що. Сеї суми він не заробить в Америці за рік, хотьби тобі всїм нараз щирим американським українкам животи розболїли. От, що то значить бути делєґатом на мирову конференцію в Парижу!

ХИТРИЙ СОБІ З БІСА!

Хай би був Білик до тепер стояв в Федерації Українців, то й не снило ся би було йому таке щастє. Федерація Українців задумала була визволяти Україну з Філядельфії, але У. Н. К. перехитрив її. Доказав таки, що сей акт буде доконаний в Парижу. Занюхав Білик сто-тисячний фонд, покинув вчити танців в У. Н. Домі в Ню Йорку і почвалив в Париж аж закурило.

ПРИЙШОВ ДО ГОЛОВИ ПО РОЗУМ.

Омелян Ревюк, щирий до недавна приклонник Федерації Українців, як побачив що в Федерації Фондів не хватає для всїх, набив Цеглинського по пицї за те що той за мало агітує за ними, поломив кілька крісел в ред. "У. Ґ." а сам перемухував ся в У. Н. Комітет. — Там ще, слава богу, більше дураків знайдеть ся! Шкода що він сего не зробив скорше, а то можеб не треба було йому купувати нових штанів по рочестерськім федераційнім вічу.

НЕ ВСЇМ ВЕДЕТЬ СЯ.

Пірнула в думках, "наша" делє-

ґація з України в Парижу і пересиджує дні за днями. Думала вона що знайде в Америці "щирих Українців" а тут тобі всі збольшевичіли що й не приступай до них. — Боже, боже, як то світ скоро міняєть ся! — вздихає "делеґація" і помагає ся за кишеню. — Не давно ще, мож було робити між українськими робітниками ріжні чорні зделки, а тепер он воно що! Проклята революція, що то вона не наробила по світї божому?! Ех!..

ПЕРЕД КІНЦЕМ СВІТА.

Якийсь ґеольоґ Альберт Ф. Порт, відкрив, на підставі своїх власних снів, що в грудню сего року наступить конець світа. Се стане ся в той спосіб, що всї планети, яких до тепер є вісім, а яких-то той ґеольоґ зорґанізував в "Планетарну лїґу", — зійдуть ся разом і так сильно подують на нашу землю що на нїй все перевернеть ся "ап сайд давн". Річ певна що при сїй оказії всї живі земські сотворіня, а між ними і двоногі, будуть раз на завше знищені. Лишить ся лишень года як ґарбуз земська куля. З огляду на се, українські запомогові союзи задумують піднести в троє посмертні вкладки своїх членів.

ХТО ЗНАЄ ДЕ ВІН?

Петлюра хоче зробити союз з Колчаком і не знає де він обертаєть ся. Десь кажуть і слух пропав. Петлюра вложив був плян спільно з ним відфотоґрафувати ся і прислати таку одну фотоґрафію українській місії у Вашінґтонї а одну "Українській Ґазетї". В редакції згаданої ґазети навіть вже цьвяк в стїну забитий, на котрім має бути повішена ся фотоґрафія, але як на лихо, чорт десь Колчака має.

УЧИЛ МАРЦІН МАРЦІНА.

Українські національні ґазети в Америці інформують ся про положенє на Україні зі "Щирого Слова" яке виходить у Владивостоці. Зноваж "Щире Слово" прислало до "Робітника" лист з проханєм висилати йому що дня бодай по 100 слів новин з України. Дивні дїла полїтичні, неправдаж?!

ПХАЙТЕ ПОГАНЬ ПІД "МОЛОТ".

"Молот" буде молотити всяку погань. Деяку тварюку ви знайдете яка хоче тягнути з вас жили, так зараз таскайте її під "Молот" а він вже так потовче що й не рушить ся.

Айда.

З фільозофії Лакомого.

На однім з народних віч, яке відбувало ся недавно в Рочестер, сталась памяти - гідна подія. Було се іменно так: до згаданої місцевости загостив, по дуже важним народним дїлом, один з найславнїйших дїячів і борців за народні ґроші, — п. Омелько Ревуха. По кілька хвилевій розмові, в якій бесїдник представив паршиву ситуацію компанії, яка єго вислала, попросив він, щоби зібрані показали, як вони зрозуміли цїль єго гостини до них і задемонстрували свою близькість до таких дїячів як він.

Довго не ждав.

Зібрані так приступили близько, що з него аж "штанці" зсунулись через натовп, наслїдком чого, він наймив полїцейський візок і в сорочцї обшарпаний вийшов з салї.

Нема то як бути добрим "оратором".

Федерація Українців, побачивши, що всї українські делеґати, які позїзджались до Парижа для народної справи, розпочали здорову торговлю народною спиною, задумала инший спосіб. Післати мудрійшого, то не досить, що краде ґотові ґроші там, але еще і псує тим справу туть. Нїхто не хоче давати анї цента. От і пани з Федерації придумали друге дїло. Післати дурного, то сей і не вкраде, бо не вміє і кромі того ще як так можна просити в народа о жертви. За дурнями в них довго шукати не треба. Зробили з'їзд, привели делеґатів в свою редакцію і дурнів на вибір.

Без льосів і ваганя вибрано найбільшого — Стефана Мостового.

Бракує тільки ґрошей на дорогу і все пішлоби ґладко.

Від якогось часу друкують ся поклики в ріжних тутешніх українських "народних" ґазетах до злуки всїх чорносотенних таборів для спільної роботи.

Я не бачив в тім нїчо страшного і все був за сим, щоби їх повязати разом хайби спокійно жили, але не так думають люди.

Кажуть, що як варятів зженем до купи, то вони пожеруть ся, а так поодинцем ,то много нїхто з них не може пошкодити робітникам, а до того час від часу зробить собою розривку.

Значить ся і кльони в житєвім цирку потрібні.

Пес коли постаріє, перестає ґавкати — так кажуть практичні люди і мабуть не милять ся.

Скрентонський "Брисько" плював і ґавкав на всїх і на вся, навіть на місяць і бога, а тепер прийшли старші лїта і він змовчав.

Хлопська фільософія непомильна.

Треба бути **добрим** редактором, щоби ґазету поширити, через спопуляризованє єї посеред мас. Але ще **"лучшим"** редактором треба бути, щоби вміти погребати ґазету до двох неділь. В тім можна дати кредит одному з теперішних співредакторів "Укр. - Шматки" в Ню Йорку, бувшому редакторови бл. памяти "Іскрі" і "Гайдамаків". Єго співучасть при сїй "Укр. - Шматцї" не довга, а вже ґазетка думає з дневника ставати місячником.

Котрій з українських ґазет надоїло житє, хай попросить сего "вченого", а смерть певна.

Нема то як бути спеціялїстом хоч-би від чого небудь.

Лакомий.

ЛЇКАРСЬКІ ПОРАДИ.

На біль в животі: Треба зачекати доки др. Білик не прийде з Парижа.

На біль голови: Треба вдати ся до лїкаря.

На біль зубів: Треба вдати ся до дентиста.

На безсонність: Треба моцно заснути.

Дипльоматична пісня

Пхай Мироне, пхай,
Скорше поки час; —
Бо ми собі дипльомати,
Від "Української Шмати",
А ти галапас!

Пхай Мироне, пхай,
Осла позаду; —
Бо ми їдем до Петлюри
Того що дре людську шкуру, —
Везем коляду.

Пхай Мироне, пхай,
Як зо шкіри дри; —
Бо вже бачиш, як віслюка,
Скорчила ся мов, каблука, —
Чорт єї бери!..

Пхай Мироне, пхай,
Бо ти "принципал"
А віслюка ся ребрата,
Щедру дасть тобі заплату,
Найсвіжійший кал.

Пхай Мироне, пхай,
Ослів до ясел;
Треба скорше поспішати, —
Бо ми п...осли дипльомати,
Ну тай ти п...осел!..

Шпичка.

"МОЛОТ"

Нумо-ж хлопці до роботи,
В кого сила і охота,
В кого є здорові руки,
Не хиліть ся до роспуки.

Нумо-ж хлопці хто що має,
Хай сей час до рук хапає, —
Де-хто ґралї — чи лопату
Та горнім болото з хати!

Нум-же хлопці до роботи,
До ковала поспішаймо, —
Щоб позбути ся голоти,
"Молот" в гору підіймаймо!

Стук, пук! Гатіть що сили,
Кому правда й воля мила;
Скорше, скорше, праця пильна,
Буде користь нам обильна!

Нумо-ж хлопці до роботи, —
Із просоня із дрімоти
Всї зривайме ся вставаймо,
"Молот" свій у рух пустімо!...

Кобзар.

ФЕ - ДЕ - РАЦІЯ?

Федерація Укр... ала
Волю України,
Тай хотїла проміняти
За кусень свинини.

Величала клємансовців,
Лойдів і Вілсонів,
Так що мало не згубила
Власних "калєсонів"...

Рабувала людську працю
На свої вигоди,
А народови під ноги
Кидала колоди.

Вічно вірила що "Лїґа"
Спасе Україну,
А тоді то й їй дістанесь
Кусок солонини!

І казали ми героям:
Не робіть дурницї,
Не обдурюйте Вкраїни
Бідної вдовицї,

Не торгуйте єї трудом
Бо буде погано, —
Хай не пахнуть вам "біфштики"
І смачні шампани.

Бо ви хрунсьтвом не дібєтесь
Волї України; —
Хиба миску сочевицї
Або студенини!

І не вірили "герої"
В те що ми казали,
А не вірили тому так,
Що мудрих вдавали!...

Але доля їх погана,
Довго не чекала,
По заслузї від "вельможих"
Копняка дістали.

І тепер кричать небоги
Що дуже погано
За прислугу дочекались
Копняка від пана.

Замість "дзябів" мінїстерських
Урядів, гонорів,
Полишили ся "герої"
Як в чужій коморі.

І ми раді що постигла
Їх така "курація", —
Бо вже можемо спитати:
А фе — а де — рація?!...

Шпичка.

НАЦІОНАЛЇЗАЦІЯ КОТІВ В РОСІЇ.

(Дійсний фейлетон).

На днях, на невеличкім, нїгерськім пароплаві, Вітрогонї, приплив до Ню Йорку старий, сивий, товстий кіт, утїкший від большевицького режіму. Ню Йорські коти зробили єму радісну встрічу: вийшли табуном під бруклинський місток, посїдали над водою, попідкручували хвости і почали роспитувати свого колєґу: "що чувати доброго в большевицькій Росії?"

— Біда братця, неминула і нас большевицька лиха година: — сказав старий кіт сїдаючи на камени. — Всї ми тепер знаціоналїзовані, і вся наша котяча порода тяжко страждає від большевицького режіму. Немаєм ми тепер нїякого права. Тепер тюрма для нас ане житя. Нема для нас теї волї, теї роскоші, як бувало, — і старий втер слези.

Всї коти жалїбно занявкали.

— Бувало попоїсиш собі сметанки, сальця, і побіжиш весело за кіткою. Вилїзем бувало собі на деревину з своєю старою і заводим у двох шлюбної пісні. Злїзем з деревини, полазим по полицях знов знайдем собі лакомини, знов попоїмо добре і тілько бувало те й робим що їмо та забавляємось. А тепер стару мою знаціоналїзували большевики, тоб-то сказати не так знаціоналїзували щоб кожний до неї мав право, а заборонили її з кожним лазити на деревину, — всїм так заборонили. А хочеш жити май собі одного кота і жий зним.

Якже тодї так жити по парно? — звуркотїли коти. — Миж привикли всї жити комуною?"

— Та не тілько се заборонили. Се ще пів біди; я старий то обійшовсяб і одною кіткою, але гірше всего що заборонили лазити по полицях, по погребах, та лакомину поїдати. От в чім нещасте!

— "До роботи кажуть іди, іди миший ловити", Як я піду ловити миший як я старий і підбігти нен можу?

— Там і миший певно нема, з голоду перемерли, — запитали ню йорські коти.

— Є трохи. Але одними мишима не прожиєш. Хотїлосьби і сметанки поїсти як бувало в старі добрі часи. Ох! Минулись тії роки, що роспирали пироги боки, — заплакав старий кіт.

— І дїти твої знаціоналїзували, чи тілько жінку? — запитали коти.

— Дїтий в мени нїколи небуло, бо ви знаєте нашу котячу породу. Ми про дїтий нїколи не дбаєм. Се дїло наших жінок — кіток; навіщо нам дїти ,коли нам і так добре було жити в старі часи. Кому зле жити, хай той собі про дїти дбає.

Дїтий там не націоналїзують, нї, а тілько як знайдуть де на полиці кітку з малими дїтьми, то зараз заберають десь на державний кошт і годтють. Коли вдасть ся їм зловити кота, то зараз привязують єго до тих дїтий: "Настарався — кажуть — тепер лови миший і годуй малих дїтий". Як їх вигодуєш в світї божому коли тут самому нїяк неможливо прожити?" Лови миший сам для себе, та щей для дїтий та жінки.

Так плакав, і оповідав про гірку долю, ображений большевицьким режімом товстий кіт.

— Ну а щож то вдїйсности за націоналїзація, роскажино добре, се мабуть цїкаво?" — запитали коти.

— То така націоналїзація, як кажу вам. Роби день і ніч сам на себе на свою жінку і дїтий. Лакомини, сметанки нїде немаєш права поїдати. По полицях з чужими кітками не лазь. Сала чужого не кради. І якеж тодї житя коли сала чужого не кради. Без дїла не ходи, не шиляй ся як бувало ходиш собі по цїлих ночах закрутивши хвіст. Одним словом пекло, а не житя тепер для нас настало.

— Як-же ти втїк звідти, з того большевицького пекла, роскажино?

— Як втїк? Отак втїк: лишив жінку і дїти, (в дїйсности то небули моїми нї жінка, нї дїти, мене мимоволї приручили большевицькі комісарі, сказали що то моя жінка і дїти. Я й сам не знаю чи вони мої чи нї?), взяв пропуск від большевицького комісаря піти половити на пароплаві мишей. Я знав що сей пароплa їде до Америки, куди ще недосягнули большевицькі порядки. Залїз скоро в каюту ,так і щасливо, слава тобі господи, сюди приїхав, — і кіт перехрестив ся з радости.

— А жінка і дїти хай лишають ся собі там в державну власність. Хай їх большевицька держава кормить. Що менї поних? Менї аби самому добре жилось. Ну ходїм хлопцї, а то здаєть ся вже темнїє — сказав старий.

Коти повставали і направились до "Брод-вей кафе".

На другий день було оголошено в буржуазнїй пресї, що в большевицькій Росії заведений закон про націоналїзацію котів, собак, миший, щурів, воробцїв, попів, дяків, монахів жінок і дївчат.

Шило.

НАПЕКЛА, БОДАЙ З КАТОВИХ РУК НЕ ВТЇКЛА.

Одна жінка хвалилась, що добрий хлїб спекла:

— І місила, як пух, і саджала, як пух, а як витягла з печи, так чоловік узяв, та як ударив мене тим хлїбом по плечах, так неначе камінюкою, — чуть не вийшов з мене дух!

ТВЕРДИЙ ЧОЛОВІК.

— Марку! На випий горілки чарку!

— Еге, я-ж не пю!

— З роду не пєш?

З роду не пю і в рот не беру; хиба, як случить ся, хто пяного зверне та в рот нальяє!

Тюри, тюри...

Тепер соціялїсти
Заводять новий лад
І все старе, нїкчемне
Відсовують назад.
Тобі робітник вірить,
Як ти соціялїст,
Коли ти радикальний
І щирий Комунїст.
І от буржуї кляті,
Щоб волю покорить,
Людий соціялїзмом
Старають ся дурить:
— Слухай, хлопче, що ти робиш?
За що пана ти коробиш?
Пани всї соціялїсти , —
Вони також... хочуть їсти!
Гей, гоп, тюри, тюри,
По всїм сьвітї авантюри,
Гей, гоп, чукерда, —
Така, бачите, біда!

Колчак, лакей продажний
Віджившого царя,
Також живе на сьвітї,
Як кажуть в нас, — "не зря":
Зібрав він монархістів
Тай вішає людей,
І ллєть ся кров невинна
З робітничих грудий!
І він на комунїстах
Згоняє свою злість...
Буржуїж нам говорить,
Що він... "Соціялїст!"
— Покоряйтесь Колчакови,
Татарському землякови, —
Будем з ним ми панувати,
Будем хлопа катувати!!...
Гей, гоп, тюри, тюри,
По всїм сьвітї авантюри,
Гей, гоп, чукерда, —
Така, бачите, біда!
Піп у своїй церквї
Своїх овечок стриг:
Про бога і про пекло
Брехав, як тільки міг.
Та бачить, що вже вівцї
Не вірять більш йому,
Бо сьвітла забажали,
Зненавиділи тьму.
І от він "розрішає"
Скоромне їсти в піст,
Щоб люди догадались,
Що він... "соціялїст!"
— Тепер,вівцї, церква Божа
Для вас користна й пригожа...
Не жалїйте гроший дати, —
Яж не можу голодати!..
Гей, гоп, тюри, тюри,
По всїм сьвітї авантюри,
Гей, гоп, чукерда, —
Така, бачите, біда!

Жив собі на сьвітї
Малюсенький ляшок:
Він пив вино шампанське
Просто із фляшок.
Тепер він в своїй Польщі
Велику грає роль,
Бо він там порядкує, —
Тепер він там — король!..
Король сей — Па-дере! вський,
Бувший піяніст.
Його ми добре знаєм,
Що він "соціялїст!"
— Ми, поляки релїгійні,
Любим панство, любим війни,
Ми в історії великі, —
Бо ми з давна були дикі!
Гей, гоп, тюри, тюри,
По всїм сьвітї авантюри,
Гей, гоп, чукерда, —
Така, бачите, біда!

Коли на Українї
Селянин був кріпак,
Коли пани людий там
Міняли за собак,
Коли всю Украіну
Кровавий цар тримав, —
Тодї на Українї
Петлюрів — дїдько мав!
Тепер, коли мужик там
Свої галушки їсть, —
Зявив ся там Петлюра,
Бо він "соціялїст!"
— Нехай, каже, Украіну
Ляхи візьмуть за чуприну,
Нїж там має панувати
Своя воля в своїй хатї!
Гей, гоп, тюри, тюри,
Падеревські і Петлюри,
Денїкіни і Колчаки,
Усї звірі і собаки, —
Гей, гоп, тюри, тюри,
Виробляють авантюри, —
Гей, гоп, чукерда, —
Така, бачите, біда!

Січинський, наш підпанок,
Не знає що й робить,
Щоб нарід йому вірив,
Щоб міг його любить.
І він збирає віча ,
Щоб людямь розказать,
В кого просить свободи,
Кого треба... лизать.
Таскрізь на його пляни
Лунає гук і свист.
А він таки говорить,
Що він "соціялїст!"
— Ой, складайте, люди, грошi,
Бо ви чесні і хороші, —
Менї треба в своїм бюрі
Продавати вас Петлюрі!..
Гей, гоп, тюри, тюри,
Продавати вас Петлюрі,
Гей, гоп, чукерда, —
Така, бачите, біда!

Тепер "соціялїстів"
Не можна й полїчить,
І кождий з них аж гине,
По своєму кричить.
І кождий з них боїть ся
Робітничих ідей,
Бо хоче "хамську" шкіру
Схасти від людей.
Таких "соціялїстів"
Тепер хоч одбавляй.
А ти робітнику вбогий,
По своєму гуляй:
Гони соціял-патріотів
І всїх иньших ідіотів!
Коли хочеш вільним бути,
Нехай гинуть прррo-о-стітути!!!

Гей, гоп, тюри, тюри,
У Сибірі — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
В Японії — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
І в Китаю — авантюри.
Гей, гоп, тюри, тюри,
На Вкраїнї — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
По всїй Подьщі — авантюри.
Гей, гоп, тюри, тюри,
У Франції — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
В Нїмеччинї — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
В Туреччинї — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
В Угорщинї — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
В Румунії — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
В Італії — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
І в Англії — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
В Америцї — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
І в Мексику — авантюри,

Гей, гоп, тюри, тюри,
І в Канадї — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
В Комітетах — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
В ріжних шматах — авантюри,
Гей, гоп, тюри, тюри,
По всїм сьвітї авантюри,
Гей, гоп, чукерда, —
Така, бачите, біда!..

С. Долов.

Ню йорк, Н. Й.

Як Василь залицявся.

Жив собі раз на Вкраїнї
Парень молоденький,
Що ще з малку залицяв ся
До гарної Ксеньки.

Чи любила його Ксенька
Сего я не знаю,
А що стара гнала з хати,
Добре памятаю.

Закрадав ся наш Василь
В ночи під віконце,
Тай нуж Ксеньцї щебетати:
"Любе моє сонце!"

"Зірко ясна пташко мила
Яж тебе кохаю,
А не віриш то я пісню
Тобі заспіваю".

І як тільки прибирав ся
Начать серенаду,
Аж тут стара макогоном:
Тарах його з заду!

"Ось я тобі заспіваю
По голові твоїй,
Щоб не лазив в опівночи
Попід вікна мої".

Бідний Амант облизав ся,
Звізди заіскрились,
І на силу через зуби
Таке процїдилось:

"Яж не до вас, а до Ксеньки—
Хай же вам сказить ся!
Нехай же вам обом разом
З рогами приснить ся!"

Веретено.

Ню Йорк, Н. Й.

МЕТА ЖИТЯ.

В житю мета моя,
Щоб був богатий я,
Нїчого не робить
А спати, їсти й пить,
Бо я культурний чоловік, —
Таким зробив мене наш вік; —
Так дума дворянин,
Вкраїни красний син!

В житю мета моя,
Щоб фабрикант був я,
Мільонїв три щоб мать
У жменї всїх держать,
Щоб буть "почетний гражданин"
А син, щоб став вже "дворянин".
Так думає купець,
Набивши гаманець.

В житю мета моя,
Щоб ґенерал був я,
Носитись на війнї
На воронім конї,
Щоб три хрести на шиї мать,
На лаврах віку доживать;
Так офіцер у нас
Думає в кождий час.

В житю мета моя,
Щоб був хозяїн я,
Щоб мати поле, луг,
Коня корову плуг,
Щоб хату мати — свій куток,
Хозяйну жінку і дїток.
Так думає у сяк
Безхатнїй та бідак.

Шпилька.

Одинокий спосіб.

Казав якийсь нещасний
І глупий патріот,
Що воля впаде з неба
І прямо єму в рот...
Треба лиш у пана
Ту воленьку просити,
То пан добрий
Дасть на сьвітї жити,
То пан добрий
Більш не буде бити.
Підслухав ту розмову
Робітник молодець
Тай каже патріоту:
— Послухай ти, глупець!
Чи чув ти, як рак свище,
А цуцик хвалить долю?
Отак саме
Чути - меш про волю,
Отак саме
Хвалити - меш долю!

Не випустить собака
Із рота масляка
Аж поки ти не візьмеш
У руки патика...
Нїколи ти на сьвітї
Свобдним жить не будеш,
Поки волю
Сам ти не здобудеш,
Поки пану
Кланяти ся будеш.

Воля дорогая
Не падає з небес
І не росте у полї,
Як жито чи овес...
А треба взяти бука,
І пана не просити,
А тим буком
Всїх панів косити,
А тим буком
Всїх панів мастити!

С. Долов.

Ню Йорк, Н. Й.

БЕЗПЛАТНІ ОГОЛОШЕНЯ.

Ю. Бачинський приготовляє в Вашінґтонї відчит на тему: **"Немаю роботи бо українські робітники в Америцї збольшевичіли".** Вступ для слухачів заборонений.

В Неварку, Н. Дж., оден анархіст буде мати виклад по теорії анархізму на тему: **"Сам не знаю чого я хочу".** Слухачі повинні забрати з собою подушки йдучи на виклад.

В Ню Йорку, оден український комуніст уряджує товариську забаву. Будуть там комуністичні пироги, сметана і богато иньших страв. Запрошуєть ся редакторів "Української Ґазети" прийти і нанюхати ся запахом потрав. Як котрий з них схотїв би помацати хотьби оден пиріг то дістане копняка і буде викинений за двері.

При звіснім випадку, який лучив ся Ревюкови в Рочестер, Н. Й. на вічу, згубив ся йому від штанів ґузик з чотирма дїрками. Хто би його знайшов, то хай задержить собі на памятку.

РОБІТНИК І ШАЙ

В понурій задумі, сидить великан,
Над виром страшної безодні; —
З облича пізнати, який його стан,
Яка його доля сегодня.
Працює він тяжко, — будує весь світ,
В заплату-ж він злидні годує,
А там підла шайка, неситих панів,
Його тяжким трудом торгує!

І бачить робітник, що діється ся скрізь, —
Що робить та кліка буржуїв,
І так мимо горя, недолі і сліз,
От се він в думках медитує:
"За що ті терпіня, наруги і глум,
За що гіркі злидні — недоля? —
Не вже-ж я не можу змінити сей сум
На радість, на щастє на волю?..

Не вже-ж я не можу от-тих буржуїв
Шпурнути у вічну безодню, —
Щоби не гуляли за труд мій тяжкий,
Як діється ся все те сегодня?..
Яж сильний, могучий! — А ті невидні,
Маленькі мізерні створіня,
Задежать від руху моєї руки, —
Від мого тяжкого терпіня!

Та вже-ж, — як побачу, що годі держать
Ту шайку на своїх мускулах, —
Шпурну єї прямо в бездонну глубінь
Щоб з неї і слїду не було;
Бо правду сказавши — обридло вже так
Дивитись на підлу голоту, —
Пора і менї вже житя спробувать,
То-ж треба скінчити роботу!

М. Тарновський.

— *From the Liberator*

ЯК СИНИ МИРИЛИ БАТЬКА З МАТЇРЮ.

Один батько підпив собі добре, тай заходив ся з жінкою битись: взяв він батіг тай потягає густенько батогом, а вона відбиваєть ся від него рогачем. Побачив один син, що не добре батько робить, та тохів матїр оборонять, так ще малий був, не подужає батька.

От він і гукає на старшого брата:

Матвію!

— Чого?

— Іди сюди мерщій! Обороним матїр від пяного батька!

— Та кинь! Хай їм аби-що! Нам мирити їх не годить ся!

Чому?

— Тому, що ми оба брати рідні, а вони чорти звідні: полають ся, побють ся, тай сами розійдуть ся!

КА КАПІТАЛЇСТІВ.

Страшний сон.

(З моїх житевих придибашок).

О це я, людоньки добрі, опинив ся в Ню Йорку. Щоби я лучше був за него не знав! А то товариш намовляв і намовляв: їдьмо - каже - в Ню Йорк, там тобі такого дива що прямо плечима стискай тай кільки. — А полїтики скільки що й не переслухаєш, — вмовляє бувало мене. Послухав я дурний і поїхав. І що ви думаєте? По за всїми лихами які я ту здибав, ще й спати не маю де. Лихо тай горе з тим спанєм тут в Ню Йорськім "давнтавнї".

Зараз як я приїхав, наняв одну кімнату, — блощиці, другу, — блощиці, трету, — блощиці. Всего два тижнї як в Ню Йорку, а вже до пятого "форніш руму" вчора змухував ся. Табо і в сїм вони такі здоровенні як біб. Оттак я, намию ся днями дішес по секенд евню реставрантах, а вечерами мухую ся з руму до руму.

Лягаю оце вчора на ліжко і ще не встиг накрити ся покривалом як тут тобі прямо в ніс залїзла така здоровезна як галицький хрущ. Залїзла і шпортає там. Встав я, запхав в ніс олївець і якось виколупав її звідти. — Чорта, два, ти будеш спати подумав я, і згадуючи ще решту чортів, зібрав ся я і вийшов на улицю.

— Що робити і де переспати?

Роздумуючи так над своєю недолею, зайшов я на "Купер Юніон" сквер.

— Може би ту ляг на лавці і так передрімав до рана? — подумав я. — Ніч тепла і змерзнути не змерзну? Отже гаразд.

Треба вам сказати, що там наоколо памятника Петра Купера, розложені лавки на котрих ночами бездомні вигрівають ся проти місяця.

Знайшов я там одну, однісеньку порожну лавку (всї прочі вже були заняті) і тілько що на нїй добре примостив ся як тут же на-дімною розніс ся хрипливий голос: "Ґет оф фром гір, діс із май плейз!" Дивлюсь: надомною стоїть дядько, обдертий до неймовірности, з купою паперу під пахою.

— Ґет оф! Ґет оф! — проговорив він грізнїйше.

Як "ґет оф", то ґет оф, — думаю собі — а то чого доброго, то збудить сусїдів і ще й ребра зможуть менї порахувати, без чого я зовсім можу обійти ся.

Встав я, подивив ся на годинник, на Купер Юніон будинку, на котрім доходила 3-та і пішов дальше. Тепер мої думки були вже заняті не блощицями і не тим що не маю де спати, навіть не тим дядьком який зігнав мене з лавки, а думав я тепер над тою голотою яку лишив на лавках в твердім сні. Менї розповідали що ті нещасливці так сплять там цїле лїто боже. Та лїтом то ще півбіди лиха, — думав я собі, — але що вони роблять зимою? В зимі на тій лавці не положиш ся спати накрившись від комарів папером.

В голові почав я собі являти будучий устрій, в котрім таке собаче житє людини не буде мати місця і серед того я пригадав собі редакцію "Робітника".

— Може там часом можнаб було переспати? — шибнула в голові думка. — Хоть воно і пізно вже ,але не зашкодить піти поглянути, може якраз ще отворено.

Довго не треба було йти бо вона тут же через два блоки. Підходжу, — світить ся. От слава богу! Дивлюсь в вікно: сидить захмурений редактор за бюрком і щось шкрабає. Помацав я легонько двері, — незамкнені. Також щастє, а то як би прийшлось пукати і кликати редактора щоби відчинив, то цей певно згадав би вже при тім всю нечисту силу.

Відчинив я помаленьку двері, увійшов в "коритар", перейшов і другі двері і опинив ся в редакції

— Добрий вечер, товаришу редактор, — сказав я, сїдаючи на порожне крісло.

— Дай боже здоровлє, — відповів редактор, не оглядаючись навіть хто це прийшов, а в душі так і подумав: який чорт тебе так пізно по ночах носить?

— Товариш редактор! Чи не міг би я тут де переспати сю ніч? — кажу.

Як не зірветь ся він з крісла: Що це вам готель який чи що, що сюди спати сходитесь? Це редакція, а не нїяка вам "ночлежна", — добавив він, пригадуючи менї тим Одесу. — Два тижнї в Ню Йорку і мешканя на спанє не мож знайти!..

— Та я — кажу — і мешканє маю, але прокляті блощиці не дають спати й кусають здорово,

— О,о-о! — протягнув він, і видно було що він вже добрїє. — Я маю з ними також немало клопоту, — додав він по хвили.

Зараз він вже був добрий і ми почали лагідну балачку, так як й нїчого перед тим злого не було.

Дивна вдача в того чоловіка! Зараз тобі чого небудь розсердить ся і обдарує ріжними злими духами а тут же обертає ся і вже добрий.

— Не знав — кажу — чи по цїлім Ню Йорку є блощиці чи лише тут на "давнтавн".

— Всюди є, де мешкають робітники, — відповів він. — І по "давнтавнах" і по "аптавнах" і по всяких иньших "тавнах" ріжна біда знаходить місце серед робітників. Я й сам — каже — роблю більше по ночах а в день сплю, тому що вони в день не такі дуже влїзливі як в ночи.

Поволи з блощиць ми зїхали на полїтику. Гадаю собі: треба показати що я не тілько про блощиці але і про полїтику вмію говорити. Зачав я було що про лїдерів Федерації Українців, але редактор зараз менї перервав пояснюючи менї що вони вже так морально упавші що й згадувати в порядним місци їх не годить ся а не то що числити ся з ними.

Треба думаю розпочати що иньше.

— Читав — кажу — в газетах що ведика капіталїстична сила збирає ся на большевиків. Можливо що большевизм впаде, як думаєте?

— Не вірте! Большевизм може що найбільше потерпіти велику невдачу, але впасти то він ніколи не впаде, — сказав редактор і прикусивши губу, він

почав щось думати, випуливши очи на редакційну бібльотеку.

Але полїтика полїтикою а спати треба.

— Даруйте товаришу що я перебив вам роботу, — сказав я, і попросив щоби менї показав місце для спаня.

— Нїчого, нїчого, в нас се не першина. Ось і не видно як прийде який орґанїзатор з віча, поклопоче мене знова з годину і положить ся попри вас.

При сих словах він завів мене до друкарнї і вказав на широкий деревляний стіл.

— Під голову візьміть собі старих ґазет, от тих що на полиці, — сказав він, показуючи пальцем на стоси ріжних ґазет.

Редактор вернув ся назад до роботи, а я. знявши з полиці купу "Української Ґазети", положив під голову і з нїчого не роздягаючись положив ся спати на широкім столї.

— Твердо воно, твердо, а й зовсїм не вигідно, та всеж лучше як між блощицями, — подумав я перевертаючись горілиць.

Тїльки я заснув як снить ся менї сон страшний. Десь нїбито кругом мене збирають ся ріжні тварюки, яких навіть і в пеклї не можна би було знайти, і хотять кинути с яна мене. Якісь чудні крокодилї, звірюки з людськими обличями, многоголові гадюки і много иньшої погані, якій навіть назв не придумаю. І десь нїбито з пащек тих тварюк палає ядовита поломінь. Приступають вони все блисше і блисше на-перед, кидають ся на мене з пазурами та пащеками з огненними язиками. Я десь нїбито почав боронити ся. Розмахую руками, відтручую їх, копаю ногами куди попало і буцїм то чим більше я розмахуюсь тим більше сили в мене прибуває. Нарешті дивлюсь: вже одна тварюка лежить мертва, закопана моїми власними ногами друга, трета, а я чим раз гірше то копаю ногами друга, трета, а я чим раз гірше то копа юногами то кулаками бю по тій погані. В тім нїбито одно з тих пекольних сотворінь почадо втїкати а я пустив ся за ним бігти щоб забити, і розмахав ся тай... ге-геп з стола об підлогу!!!

Зараз зявив ся наді-мною редактор і лайнотайпщик, який в кутї друкарнї цоркав на своїй машинї.

— Що з вами? Ви чого впали з "лїжка", — питає редактор, а лайнотайпщик не сміє ся, нї, але аж заливає ся.

—Сон страшний — кажу — снив ся, — і я почав його собі пригадувати.

— Сон страшний снив ся? — повторив редактор і глянув на стіл.

— О-о-о! Он воно що! То ви брали під голову "Українську Ґазету?" Вже лучше було брати "Ню Йорк Таймс", або навіть "Свободу", або "Америку", — сказав він і щиро розсміяв ся.

— Вам сміх, а менї біди міх, — сказав я встаючи. — Тут я мало ребра не поломив а ви сміетесь.

— Не треба було брати "Української Ґазети" під голову, — сказав він і пішов посьміхаючись в редакцію.

Я оглянув ся, плюнув раз на те місце де впав і тричі плюнув на "Українську Ґазету" і пішов домів. Накрутив дзвінок годинника на осьму, тай положив ся на ліжко. Блощиці лазили, в ніс залазили в вуха, а я давав їм волю. Чорт бери! Все одно не зїдять.

Айдин-Айдашенько.

СВИНЇ.

В Російській господї валялась свиня:
Ходила і рила там кождого дня...
Виходить господар — лихая година!
Зруйнована кожда живая рослина!
І зразу подумав господар завзятий,
Щоб зад перебити свинї череватій...
Та того заміру сповнить він не міг, —
Шкода було збавить свинячий берліг:
У нїм поросятка лежали малі,
Не вміли ще добре й ходить по землї.
І він пожалїв їх, не міг покарать...
Лиш, гірко зітхнувши, став знову орать.
Аж ось він у друге іде по господї
І знову там бачить він шкоду на шкодї:
Усе перерите, потоптане, змяте, —
Таке уже кодло свиняче прокляте!..
І тут же господар довідав ся живо
На лихо, на горе, на жаль і на диво,
Що то було вчинком лиш тих поросят,
Котрих пожалїв він, не міг покарать.
І став він придумувать кару для них...
Та знову шкода було бити живих.
І взяв ся господар за иншу роботу:
Каблучок нагнув він із острого дроту
І кождому в рило одну застромив.
Зробив все те мовчки, як знав він і вмів,
А потім, всміхнувшись, узявсь за роботу.
Тепер не жалїє він працї і поту, —
Аж кров молодая кипить в єго жилах!
Бо свинї там ходять з каблучками в рилах,
Більш уже місця не має тій шкодї
І все зеленїє у його господї
Свиний таке средство лиш тих не зловило,
Котрі повтїкали, спасаючи рило.
Тепер вони жиють у кождій країнї...
Ну, щож? і не диво: на те вони свинї.
Та скоро не стане поганого рила;
Його загнуздає господарська сила, —
Свиний тих ловити - муть кождого дня...
— Давай сюди рило, коли ти свиня!..

С. Долов.

Ню Йорк, Н. Й.

МІЖ ДЕЛЄҐАТАМИ.

Цеглик: — І чорт його батька знає що той наш ванець Мирко буде робити як поїду до Европи!?

Мостик: — Та що добродію, на бога надія, може ще найдеть ся такий дурак що заступить ваше місце!

З СУЧАСНИХ ОБРАЗКІВ.

ПРАВО СТРАЙКОВАНЯ.

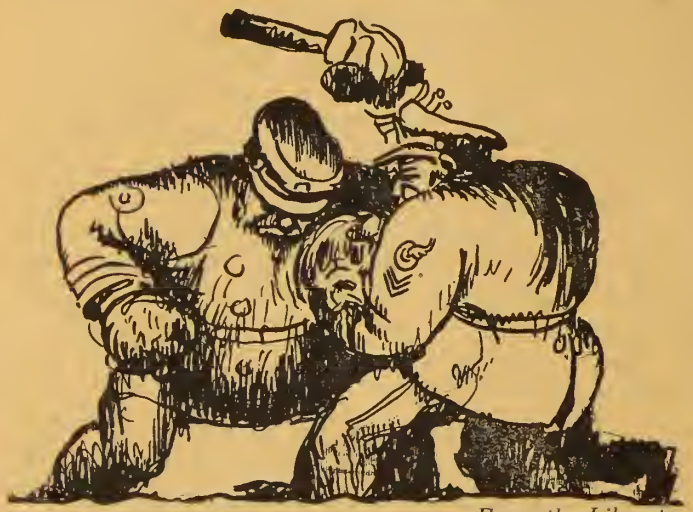

— *From the Liberator*

"Демократія" панує,
Нема бачте що й казати;
Вільно бити, вільно красти,
Та не вільно страйкувати!..

СВОБОДА СЛОВА.

— *From the Liberator*

Свобода живого слова,
Теж "шануєть-ся" нівроку,
А як зловлять де на слові,
То мало не тріснуть щоки!

СВОБОДА ЗІБРАНЬ.

— *From the Liberator*

У нас зібраня шанують
Тільки в актах на папери,
А як зловлять де на зборах,
Так тюрма — желїзні двері!..

ІНДУСТРІЯЛЬНИЙ МИР.

— *From the Liberator*

Ну тай мир у нас славетний,
Варта-б близше нам пізнати;
Як на шибеницях люди,
Вміють мирно умирати!..

Шпичка.

Казка про двоногого осла.

Жив собі в одній країні, досить добре знаний всім, — але глупий осел.

Вигляд у нього був звичайно ослячий і хоч називали його двоногим ослом, та все-ж таки не ріжнився він від звичайних ослів чотиро-ножних.

Натура у нього була також осляча; тупий ум і дурна зарозумілість, виставляли його часто на сміх; де тілько він вмішав ся — там завсїгди виходило по ослячому.

Ним послугували ся сильнійші звірюки і використовували на всї заставки, хоч правда, величали його перед другими ослами, — ну тай житє його було досить сите.

Та мимо того, найбільші користи припадали хитрійшим потворам, котрі тільки посилали чудного осла вперед а самі ідучи позаду, збирали всякий жир званий капіталом.

І величав ся вислюк своїм становищем, що ось то він веде перед многим живучим сотворінням.

Одного разу, всї звірі цїлої кулї земської, занюхали жир на так званій, "боєвій поляні", та ну-же збігати ся зі всїх сторін та дертись за добичею.

Почули про те також де-які звірі "одностайняне", нашого осла тай ґвалт собі на жир!

Наробили крику і галасу, що десь там хтось хоче вдерти ся до їх стайні; хоче забрати їхнє сїно з жолуба; та так кричали що нарештї таки довели до того що вибравши осла за свойого провідника, впхали свій ніс на "боєву поляну".

По довших короводах прийшло до того, що кількох сильнійших звірюк побідили, меньше сильних звіряток і приступили до подїлу добичею.

Між побідниками був також і сей чудний вислюк.

Він-то почав ладитись, щоб поїхати там на "боєву поляну" і врадити, як би більше користи придбати, своїм "одностайнянам".

Його випроваджали з великим шумом, з музикою, з парадою і всї кричали що він, як "мудрий осел" спасе цїлий ослячий рід від неминучої загибелї.

А дальше, щоби йому було відраднійше, придїлили для нього ослицю, котра мала йти разом з ним на тую чудернацьку раду що відбувалась на "боєвій поляні".

Вибираючись наш вислюк, махнув чотирнайцять разів головою і почвалав шукати ратунку тим ситим звірюкам що остались в стайни.

Ну і зробив же він ослячу прислугу, тай повернув ледви живий, не вдївши нїчого корисного, і не помогла йому анї його осляча голова, анї довгі вуха, анї короткий розум, анї ті прославлені чотирнайцять промахів, котрі назначував своєю ослячою головою і копитами.

Все остало по давньому, або і ще гірше, а дурний вислюк, остав ся в дурнях "ні наївшись ні нализавшись".

Шпичка.

НОВІ КНИЖКИ.

Ходять слухи що небавом мають вийти слїдуючі книжки:

М. Сїчинський: — **Музикант Падеревський і танцюрист Петлюра.** В текст будуть вложені деякі композиції Падеревського.

Тогож самого автора: — **Комунїстичні Пироги (вареники) і Укр. національна справа".** (В полотняній оправі).

М. Репен: — **"Як мож бути редактором без розуму"** (Практичні вказівки і поради).

М. Цеглинський: — **"Несамовитий Ревко"** з додатком, **"Наслїдки мордобитія".** (Наукова розвідка).

Того самого автора: — **"Мовчи ротику будеш їсти кашку"** (Полїтично-наукова студія). Брошурована.

І. Рейнен: — **"Біографія Айди".** З многими кольоровими ілюстраціями; в кістяній оправі, з золотими витисками і замком.

Мостовий: — **"Полїтичні анальфабети в ролї полїтичних дипльоматів".** Дуже інтересна книжка. В шкіряній оправі.

Е. Крук: — **"Наша Парася до всього придала ся"** — посьвята своїй сучасности.

Тогож самого автора: — **"Що значить бути гіпократом"** (Наукова студія).

Безіменний автор: — **"Весільні церемонії "героя" минувших лїт".** Комедія в одній дії; присвячена М. Сїчинському.

"Фартушкові Комунїсти і чорний бізнес лїдерів "Ф. У." — збірник наукових статей зложений редакцією "Української Ґазети". Богато ілюстрацій в тексті.

ЧУДО ПРИРОДИ.

В одній парохії, старий і короткозорий піп читав і толкував на казаню біблію. Коли одного разу, як дійшов до уступу, де оповідає ся про Еву (лихо лихо так хотїло, що історія ся зачиналась при кінци сторони). Піп читав: "Ева була... (в сім місци замість одної, перекинув дві картки від разу, бо були злїплені і читав дальше) 26 метрів довга, а 114 метрів широка... Се вразило його, от-же відвернув картку, але знова замість одної, відвернув дві і читав другий раз: "Ева була 26 метрів довга, а 114 м. широка, з середини і з верху обіллена смолою"... (Се була дальша історія корабля, який побудував Ной).

Піп застановив ся, і так пояснив сї слова:

— Мої любі парохіяне! Що Ева була 26 метрів довга і 114 метрів широка, то я розумію і вам витолкую: вона-ж була мамою роду людського, через се була така велика, але чому вона була виліплена смолою з середини і з надвору, — сего анї сам не знаю, анї вам не вияснюю!"

Хитрий мужик.

Сповідав ся оден мужик
В єгомосця свого,
Та бестія не признав ся
До гріха одного.

Не признав ся що раз рано
В попа на загонї, —
Попас таки не аби як
Свої рижі конї.

Думав мужик що сим разом
Його ошукає,
Не сподївавсь що єгомосць
Про єго гріх знає.

Та пописко про єго гріх
Вже знає з давненька,
Бо єму про все сказала
Іванова Ксенька.

Піп чекав лиш щоб мужика
У руки дістати,
А любив він за такий гріх
В морду причащати.

Сказав мужик гріхів много,
За сей й не гадає
Але піп вже єго самий
При кінци питає:

"Вже всї Яцю?" Всї панотче
"Мужик повідає,
Та кулаком по животі
Битись починає.

Аж тут єго піп задержав:
"Чекай бісів сину
Менї здаєсь що ти лишив
Важную провину.

Духом святим менї снилось
Що ти свої конї
Пас грішнику цїлий ранок
На моїм загонї".

Стерпла шкіра мужикови,
Не знав що почати
Зразу думав з захристії
Як стїй утїкати.

Але як раз нагадав він,
Що два роки тому
Як під вікном попа бачив
Коло свого дому.

Чув також, що піп по плотї
Свою здібність міряв;
Як почув що той із хати
Вийшов на подвірє!

Знав він добре для чого піп
До хати скрадав ся,
Бо ж найкрасшою женою
Він в селї пишав ся!

Тай задумав мужик себе
Сим оборняти
І на диво єгомосця —
Став таке казати:

"Не вірте панотче в теє
Що вам в снї верзеть ся
Бо й менї часом буває,
Ріжні дурнї снять ся.

От приміром снилось менї
Вже два роки тому
Що я видїв під вікном вас,
Коло свого дому.

Снило ся що ви скакали
Через плїт високий,
Так гейби яка собака
Або кіт жорстокий!"

Загикавсь піп та прошептав:
"Йди в мирі до дому
А про те що тобі снилось
Не кажи нїкому!.."

Грицко Шпирка.

Ню Йорк, Н. Й.

ЗАЖУРИВ СЯ.

Зажурив ся пан Січинський
Як то довше жити,
Нарід вже мене пізнав,
Не даєсь дурити.

Та дуритись не дає,
І не поважає,
Де лише ся не покажу
Зараз проганяє.

Був в Бостонї, був в Вунсакет,
І всюди пробую,
Та де-б тільки не зявив ся
Всюди одно чую:

"Всї ми добре тебе знаєм,
Який ти паничу,
Більше тобі не дамо ся
Взяти на дурницю!"

Гони собі на сто вітрів,
Нїхто тя не просить.
Досить того щось туманив
Робітників доси.

А найгірше у Ню Йорку,
Зі мною зробили,
Бо щоби не большевики,
Були-б мабуть вбили!

Де-б лише не появив ся,
Такий привіт маю,
І як, дальше менї жити,
То, вже сам не знаю.

Я. Правдолюбка.

ПРОРОЦТВА ШИЛА.

Через місяць два в редакції "Української Ґазети" заберуть за довги усей маєток, і замкнуть на желїзну колодку двері.

Через рік "Робітник" буде виходити, що дня і що ночи, включаючи і свята, опріч першого мая.

Через рік "Молот" буде виходити що години і буде крепко молотити **глупі, баранячі, патріотичні, голови.**

В вересню 1918 р. Січинський і Цеглинський продавали в Філядельфії Україну; в марцю 1920 р. вони будуть продавати свої патріотичні штани щоб було защо заїхати на большевицьку Україну.

Тепер сонце перш сходить а опісля заходить: Через сто лїт сонце буде перш заходити а опісля сходити.

Попи лякають тепер людей пеклом, а через десять лїт, пекло буде лякати попів.

Тепер мужчини сватають женщин, через пять лїт женщини будуть сватати мущин.

Друкарня „Робітника"

виконує
СТАРАННО, ДЕШЕВО І НА ЧАС ВСЯКІ ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ,
як:
ТІКЕТИ, ПРОҐРАМИ НА ПРЕДСТАВЛЕННЯ БАЛІ І КОНЦЕРТИ.
НАГОЛОВКИ ДО ЛИСТІВ, КОВЕРТИ, ФОРМУЛЯРІ, КАРТИ КУПЕЦЬКІ І ВІЗИТОВІ.
КНИЖКИ КОЛЄКТОРСЬКІ ДЛЯ ТОВАРИСТВ І БРАЦТВ.
СТАТУТИ, БРОШУРИ І БІЛЬШІ КНИЖКИ.
Замовлення і гроші посилати до:

ROBITNYK
222 E. 5-th St., New York, N.Y.

СПОВІДЬ.

У великий піст сьвятий,
Як то все буває, —
Йде дівчина до попа,
Гріхи сповідає.
Перед попом на коліна
Зі страху вклякає,
Боязливо через кратки
Єму вповідає:
"Я служила у жидів
Тай дуже бідила:
У піст святий мясо їла,
В церкву не ходила..."
"Ти грішнице!—крикнув піп—
Що-ж ти наробила?
Ти-ж гріхами смертельними
Бога образила!
Давай пятку на акафест
І на службу божу,
Купи в церкву Николая
І матінку божу.
На святую божу церков
Колєкту зложи; —
Все що маєш дай на боже
Собі не держи.
Тяжко дівчина зітхнула,
Як такий проклін учула;
Вже була би все віддала
Та нічого, бач, не мала.
Отче нема в мене грошей,
Я слаба лежала
І всї гроші що я мала,
Докторам віддала.
"Брешеш, брешеш!—крикнув піп—
Ти не хочеш дати, —
То йди в пекло во вік-кічний,
В огонь пропадати."
Заплакала кухарчина:
"Що-ж менї робити, —
Як без грошей нї бог, нї піп.
Не хочуть простити?...
І сказала сміло й остро:
"Не тре мене сповідати,
Бо за гроші я не хочу
Неба купувати!"

П. Керкера.

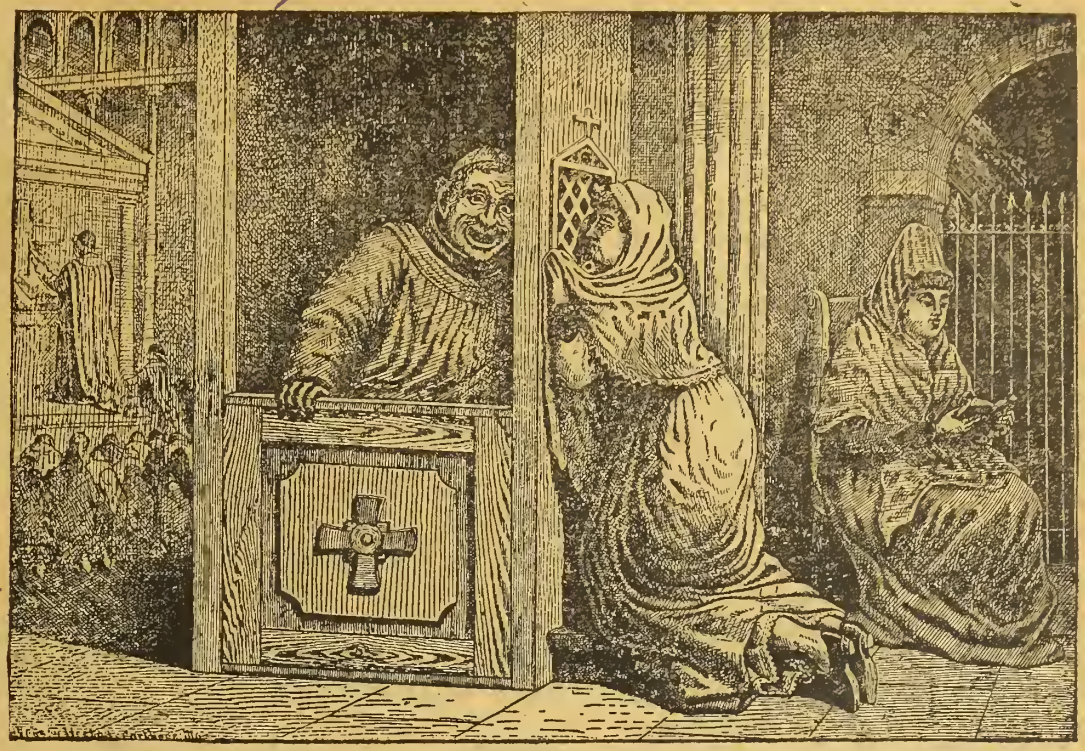

СПОВІДЬ.

ДЕПЕША З ДЕТРОЙТ, МІШ.

(На Козячім хвості.)

Недавно ту на федераційнім мітінгу вивязалась була довга і досить горяча дискусія, відносно Петлюри: одні казали що він вїхав до Київа на козї, а другі казали що на цапі.

Найбільше з усіх, сперечав ся, звісний "фе-дурак-ційник", вибачте за слово Д. Підгайний. Він казав, що напевно знає, що Петлюра вїхав до Києва на цапі, навіть покликував ся на те, що бачив "пікчер" **"Візд Свинара Петлюри, до Києва"**, але противники Підгайного казали що він не мусить як раз покликати ся на "пікчер" — бо з "пікчера" не годен пізнати, чи то цап — чи коза а тим більше що те сотворінє, не було обернене задом до него, тільки в противну сторону і навіть він сам (себ-то Підгайний) не заперечить що він не мав спромоги заглянути під хвіст.

В виду такої горячої дискусії відд. "Ф. У." мало що не розбив ся, але зимнокровний Підгайний запобіг тому всьому, виготовивши резолюцію, котру відд. приняв одноголосно і котра звучить, як слїдує:

"Ми члени "Ф. У." в Детройт, Міш. розбираючи важні події на Україні, — між иньшим порушили справу **"вїзду Петлюри до Києва"**; Де-які з нас казали що він вїхав до Києва на козї, а де-які казали що на цапі, з чого виринули ріжнородні спори і тому що не прийшло до жадного заключеня, — ми от-се відносимось до головних урядників, щоб постарались о точні інформації, — бо в противнім разї відд. пукне як банька з мила!

Що-ж до осягненя бажаних цїлий, — уважаєм за найвідповіднїйше:

1) Щоб недавно вибрана на зїздї делєгація, котра складаєть ся з двох осіб, — скоро заїде на Вкраїну, пішла якнайскорше до Петлюрової стайнї і приглянулась старанно тому сотворіню. — що оно таке є, — чи цап чи коза?

2) Думаємо, що трудности не буде, — бо-ж на те вибрано двох, — щоб оден тримав а другий, щоб дивив ся.

3) В крайнім разї, як би було потрібно помочи, то вже і сам Петлюра може потримати за хвіст.

Підписи:

Голова без голови.
Секретар без розуму.
Касієр без гроший.

ПО ФЕДЕРАЦІЙНІМ ВІЧУ.

Цеглик: — "Шкода Мироне, що тебе всї називали героєм, а ти — як бачу — чистий тхір; — бо втїкав з віча, аж земля гудїла!

Мирон: — Дурний ти Миколо, — чуже бачиш під лїсом, а свого і під носом не хочеш бачити' Адже-ж ти гіршій тхір, коли дав ся вибити Ревкови, — бо що оден хрущ, то не цїла громада вічевиків.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Рочестер, Н. й. Тут зорґанїзував ся "Український Народний Театр", однак до розпочатя роботи йому бракує ще кілька дрібниць, от як напримір: акторів, співаків, режісера, дериґента, музикантів, декоратора, дому і ще де чого. Такі головні річи як прибори до харектиризації, примірники до граня, то Склепкович, основатель "театру", вже давно має в своїм посіданю. Здаєть ся, діло піде.

Клівленд, О. З огляду на те, що якийсь большевик відкрив алькоґолїчні тайни "Українського Поступового Клюбу", заряд сего клюбу рішив ревідувати при дверах язик кождого входячого. В кого такий буде червоний, то се буде сьвідчити що він большевик і вступ до клюбу такому, буде заборонений.

Бостон, Масс. Тут злапали червоного большевика на горячім вчинку їв він горячий "біфсту" в реставранті. Можеб був нїхто про це й не знав якби не дедектив "Української Ґазети" Вишньовський який злапав злочинця на вчинку і відвів перед редакційний трибунал згаданої ґазети. От до чого доходять большевики! Горячі "біф сту" їдять!

Шікаґо, Ілл. Бувший голова "Ф. У." прихотовляє тут відчит на тему: "До якого чорта здала ся нам Федерація Українців". Він просить передрукувати се других часописей, тому, щоби хто другий не приготовляв сеї теми.

Бофало, Н. й. З огляду на те що проф. А. Ф. Порт дослїдив що в грудню сего року буде конець нашому грішному світови, український аґент, одної асекураційної Ко. Шуґот, має тепер богато роботи, вписуючи людий на посмертну запомогу. Всї хотять бути ще до грудня повноправними членами "Іншуренц".

Джерзи Сіти, Н. Дж. Ходить поголоска що редактор "Свободи" Дуткевич, став большевиком. Офіціяльного потвердженя ще не було.

ТЕЛЄҐРАМИ АҐЕНЦІЇ ОБОДІВСЬКОГО.

(Бездротним шнурком).

Ню йорк, Н. Й. : — З нагоди продажі Галичини Петлюрою, за Юдин ґріш, польській шляхті, — в редакції "Укр. Сварки" зродилась паніка: оден редактор впив ся до безтями, другий оженив ся, зі злости на большевиків, а головний як ту в Америці називають "Чіп едітор", дістав голово-крученє і язико корченє, та тепер тільки на міґи показує що він дурний і не знає хто продав Галичину, — чи "Федерація Українців", чи Петлюра?

Телєґрама ствержена офіціяльно з дня 4-го вересня с. р.

Париж: — Доносять нам з Франції, що славний історик Ґрушевський замість писати про нову еру, — створив дїлом одно з найпаскудніших місць в історії України.

Джерзи Сіті, Н. Дж: — Редакторови найстаршої в лїтах ґазети, — орґану Петлюрових аґентів, — снило ся що десь нїби Петлюра на козї вїхав до Києва і рівнож відбувалась там страшна парада; В Печерській Лаврі було водосвятіє, а оден слїпий на одно око піп, нїби знакомий з Америки, відправляв бо ґослуженє за "усопші душі" борців блаженної памяти Николая Романова і Франц Йосифа І-го з Габсбурґів.

На підставі тих фактів ладить ся довжезна статя.

НЮ Йорк, Н. й.: — Недавно відбув ся тут зїзд "Федерації Українців" на котрім вирихтувано резолюцію слїдуючого змісту: "Зваживши те, що ми не знаємо, опираючись на тім чого не розуміємо, тому будемо твердо стояти при своїм і прийде час що ми не будемо знати і покажемо своїм ворогам що ми вміємо".

Резолюції мусить ся вислати пїсланцями до Европи, — бо кажуть що нема такої телєґрафічної фірми, щоби змогла надрукувати таку круту фільозофію.

УВАГА! УВАГА!

Тимчасова адреса "МОЛОТА" є "MOLOT" 13 St. Marks Pl. New York, N. У. Слїдїть за сталою адресою в слїдуючих числах "Молота".

Читайте одинону робітничу часопись в Злучених Державах Північної Америки. Орґан Української Федерації Комунїстичної Партії.

"РОБІТНИК"

Ся часопись боронить інтереси працюючих мас і бореть ся зі всїми галапасами і ворогами робочої кляси.
Коло неї ґортують ся найсьвідомійші елементи між українськими робітниками в Америці, котрі розуміють побреби і клясові змаганя робітництва
В сій часописї містять ся найцїкавійші статї на ріжні теми.
З неї Ви можете довідатись про рух і житє наших українських еміґрантів в Америці і Канаді, бо в кождім місті де тілько є українські робітники, там ся часопись має своїх коресподенттів. Новинки зі старого краю і цїлого світа є освітлювані в робітничім світлї.
Жадайте оказового числа. Пишить на адресу:

"ROBITNYK"

222 E. 5th St., New York, N. Y.

НОВА ВАРТІСНА КНИЖКА

ПРОҐРАМА КОМУНЇСТІВ

(БОЛЬШЕВИКІВ)
— Н. БУХАРІН —

Щойно недавно вийшла з друку. Кождий большевик і противник большевиків повинен її мати спішіть з замовленем, бо наклад невеликий. Ціна тої книжки в оправі 50 цен., брошурована 35 цен.

Замовленя шліть на адресу:

U. F. EX. KOM. PAR.
222 E. 5-th St., New York, N.Y.

НОВІСТЬ! НОВІСТЬ!

Заходом Ініціяторської Трупи Українського Робітничого Театру.
В НЕДІЛЮ, ДНЯ 21. ВЕРЕСНЯ 1919 Р.
відоґраєть ся драма в 5-х дїях п. з.

НЕВОЛЬНИК

Кропивницького (з поеми Шевченка).
В Arlington Hall 19 St. Marks Place New York, N. Y.
Початок точно о годині 4:30 по полудни.
Вступ від особи 50 п. —:— КОМІТЕТ.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 5 ЦЕНТІВ. "MOLOT" SINGLE COPY 5 CENTS.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК І. Ч. 2. НЮ ЙОРК, Н. Й. 1, ЖОВТНЯ 1919. NEW YORK, N. Y. OCTOBER 1, 1919. VOL I. № 2.

ЯКУ ОНИ "ПОМІЧ", ДАЮТЬ УКРАЇНІ.

"Визволяють Україну", —
Бодай-же їм трастя!
Кождий тягне до кишені,
Та пробує щастя.

Іміграит, — котрому бачте,
Завязані очи, —
Дає свою кервавицю,
А попик охочий

Напхав собі до кишені
Щей дає другому,
А той другий, —
Дає де-що лакеєви свому!

Від лакея іде сума,
В Біликову нулю...
Ну, а Білик, — Україні,
Показує дулю!

Шпичка.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor publshed semi-montly by
"MOLOT" CO.
13 St. Marks Place, New York, N. Y.
Price: $1.00 a year, 60c. half-yearly, 5 c. a copy.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $1.00
На пів року ..... 60 ц.
Окреме число 5. цент.

Мимиходом.

Ю. Бачинський видав універсал. Тепер мода на універсали то й він видав. Дехто міг би був подумати що він не вміє писати. Говорить в імени "Української Народної Республики", що він приїхав сюди по бачитись з американськими українцями. Прочитав оден український робітник той універсал та й плюнув: "К чорту з Бачинським і його "народною Републикою" — сказав чорнороб — коли в нїй мають правити Падеревські, Денїкіни і Петлюри".

* * *

Українці завойовують цілий світ. Так і чуємо що дня що "Українське правительство в Швайцарії", "Українське правительство в Швеції", "Українське правительство в Франції", "Українське правительство в Італії" і кавалок "Українського правительства" в Америці. Далї будуть по всьому божому світі самі "Українські правительства". От славно буде!

* * *

Через те що здібні на правителїв українці розїхались завойовувати світ, на Україні поручили власть Падеревському, Денїкінови і Петлюрі. Добрі сусїди! Їм тілько на вухо шепніть, а вони вже і йдуть управляти. Поручили були раз се дїло нїмецькому жандармови, але той куди! Не втяв штуки. Мають надїю що теперішні будуть лучші. Падеревський як заграє то аж сльози покотять ся з очий України, а Петлюра як піде навприсюди, то аж горшки з полиці поскакають. Денїкін то вже буде стерегти щоби всї під такт танцювали.

* * *

Ґраф М. Тишкевич, представитель українського "правительства" в Парижу, зажурив ся як віддати Франції довги, нароблені царем. Хоть воно і український робочий народ працьовитий, але всеж не певний. Не схоче і не віддасть і що ти йому вдїєш? Через колїно треба перегнути, рішив Тишкевич, і видав універсал до всього буржуазного алїянтського світа, щоби той поміг йому се зробити.

* * *

Щоби показати яка між Тишкевичем а українським селянином ріжниця, то він хвалить ся що до його маєтків припирає богато сїл. Дальше треба самим догадати ся. До маєтку якого небудь українського селянина припирає пліт кума Гаврила, з другого боку стріха Стефанишиної хати, з иньшогож боку Хомова клуня і т. д., а до маєтку ґрафа Тишкевича припирають села. Яка велика ріжниця між селом а Хомовою клунею, така велика ріжниця між ґрафом Тишкевичем а українським селянином.

* * *

Таким людям, до маєтків котрих припирають села, не треба комуністичного устрою. Їм до смерти вистарчить сего що мають, а для того щоби їхні дїти мали ще більше, то про се повинен подбати Денїкін, Падеревський і Петлюра.

* * *

Ю. Бачинський, представитель тих людий, до чиїх маєтків припирають села, заїхав в Америку і ховаєть ся від людий як яка нечиста сила. Десь робить з Сїчинським і Цеглинським тайні засїданя по Ню Йорських готелях то-що, а між чесні люди нїяк тобі не покаже ся. Виступив би де на вічу і побалакав з людьми, так нї. Мабуть з плохої матерії штани носить.

* * *

Захотїлось раз Федерації Українців, спитатись Української Комуністичної Партії де вона має ті гроші що зібрала на друкарські машини до Києва. Захотїлось, то захотїлось, і Федерація Комуністичної Партії показала. Кромі справоздання контрольної комісії зїзду, яка сказала в "Робітнику" де ті гроші знаходять ся, представителї У. К. Партії на однім великім українськім вічу в Ню Йорку, на котрім було звиш двох тисяч учасників, ткнули п. Сїчинському під самий ніс посьвідченє з Клївлендського банку, котре говорило що гроші не то що стоять не рушані, але навіть обросли вже й процентом. Сїчинський повертів носом і втих, але не втихли непосидющі, крикливі комуністи. Одного прекрасного дня, поставили такеж саме домаганє "Федерації Українців". Дайте-но ви справозданє з ваших збірок на "Український День", зі збірок на фонд визволеня України, і зі збірок на всї фонди, яких повинно бути не тисячі, а десятки тисяч". "Точне і ясне справозданє!" І що ви думаєте людоньки добрі? Дали думаєте? Та де там! Замовкли начеб-то до них не відносило ся. Прямо води в рот набрали. Чи часом ви люди добрі не знаєте чому воно так?

* * *

Звісно всїм чесним людям, що "Українська Ґазета" за коротенький час свого істнованя здобула величавий рекорд в пльотках. Обріхує всїх і вся. Оден чолдовік не здержав і публичним листом завізвав згадану ґазету, щоби вона доказала з точністю і достовірністю зроблені на него закиди. І що стало ся? Мовчить так як і про гроші. Не знаємо чи стратила вона мову чи що. Хто покаже ся таким смільчаком щоби добув чим небудь з неї слово?

Айда.

Клопоти Ред. „Молота".

В послїдних часах, наплило до "Молота", богато матеріялу з провінції, так що редактор не може дати собі ради, щоби примістити все в відповіднім місци. Найбільший клопіт в тім, що нема за що купити редакційного кошика.

Хто з інтересованих, почувас себе до обовязку, хай присилає жер-

тви на закупно редакційного кошика!

* *

Немало клопоту було тоді, як появилось перше число "Молота": На улици товпа народу обступила будинок, де приміщена друкарня, що й годі було до дверий дістатись.

Кождий тиснув ся до дверий, щоб якнайскорше дістати "Молота". Хідники були переповнені людьми, так що де-які богачі міста Ню Йорку, перестрашені большевизмом, думаючи що се вже конець їх панованю, почали робити приготованя: і цілий полк горбатих поліцманів з палками, ладив ся вже до вискоку на улицю, але в страху перед таким оружієм як "Молот" — котрий палки не боїть ся, — они не могли здецидуватись і остали на далі в своїх норах.

Є чутка, що найбільші богачі, котрі найбільше почувають себе до злочину, роблять приготованя до утечі.

Дай боже як-найбільше таких клопотів, всім комуністичним видавництвам!

* *

Така вже мабуть доля призначена, "Молотови", щоби він клопотав ся і от ще оден клопіт, редакція "Молота" переживала недавно, а іменно:

Один чоловік з провінції, написав лист в котрім просить редакцію "Молота" що його трохи подрукувала.

Клопіт - бачите - такий, що згаданий чоловік, ані не приїхав ані навіть не подав адреси, де його можна знайти.

А раз його нема ту, то нема кого друкувати, а хоч-би і був, то знова клопіт, де ту взяти такого порядного друка на него; бо як друкувати то друкувати так щоб попамятав, ну, а при тім малий дручок не придасть ся.

Одинокий спосіб, ще є, а іменно: як-би він згодив ся іти під "Молот", а сей вже буде по своєму молотити.

Але все-ж таки клопіт остав ся клопотом, бо згаданий чоловік не зголосив ся.!

ПЕРЕСТОРОГА ДЛЯ ЧЛЕНІВ ФЕДЕРАЦІЇ УКРАЇНЦІВ.

(Бостон, Мас.)

В редакції "Української сварки" незадовго пічнеть ся нове "мордобитіє", а то з тої причини, що оден редактор тягне до ліса, а другий до біса. В числі 180-ім "Укр. Сварки" головний редактор каже, що хоче "Української Народної Республики" і такої самої "демократії" як ту де він тепер переживає, а підредактор в числі 181-ім хоче таки селянської і робітничої Республики без панів і без попів! Значить заносить ся на недобре.

Добре булоб, щоб менаджер "Укр. Сварки" пан Рейнин, запобіг сему завчасу, та щоб був приготований, і поприбивав крісла цьвяхами до землі, або щоб попривязував до чогось, щоб опісля члени федерації не понесли більше розходів з причини недостачі крісел як се було попередно.

Нехай бють ся кулаками коли не питають ся оден другого як мають писати!

В СПРАВІ ВИНАХОДУ.

Недавно тому було оголошено в "Народній Не-Волі" що пан Василь Мельничук з Бостон, Масс. винайшов добрий винахід який єму опатентовано. Винахід має бути в роді такого елєктричного дзвінка, який має бути приправлений на желізній дорозі де трен переходить через звичайну дорогу. Той дзвінок має бути так приправлений, що буде дзвонити і перестерігати людей як трен буде ще на тисячу ярдів до того місця де люди переходять.

Добра пересторога перед нещасним випадком. Пожаданим булоб, щоб пан В. Мельничук як член "Фейкерації Українців" придумав такий самий прилад щоб можна було уставити в редакції "Укр. Сварки", і наколи панки редактори мають почати "мордобитіє" щоб той прилад перестерігав присутних в редакції а також щоб менаджер п. Рейнин, мав час поробити порядок з кріслами. Наколиб такий прилад був винайдений паном Мельничуком для висше згаданої цілі, щоб належав до української народної справи тоді ми-би повірили що він щирий патріот, а попередний винахід п. Мельничука немає нїякого значіня для укр. народної справи, хиба для капіталістів щоб меньше платили грошей за такі випадки. Як би п. Мельничукови лежала укр. спр. на серцю, то він би скорше був видумав такий прилад для ред. "Української Сварки", чим на желізну дорогу, а так і Ревюк не був би тепер в "Укр. Нар. Ком".

В. Схований.

ЛИЦЕ І МОРДА.

Прийшов з села до міста оден бідний парубок, тай наняв ся до одного пана на лакея. Раз раненько, панночка і каже до нього:

— "Гей Степане! Піди принеси менї мила!

— А котре панночко мило, те що ви морду вмиваєте?

Засміялась панночка, а пан почув почувши Степанові слова почав його лаяти:

— Ах ти хлопе необтесаний! Ах ти дураку нескінчений! Хиба-ж то у панночки морда?...

Тільки у собак морда називаєть ся а не у людий!

А як-же то казать? Я не знаю по вашому!

Ти-б сказав лице, а не морда, — дурню ти необтесаний!

Ну, добре, — каже Степан, я так усе буду казать.

— Другим разом панночка посилає Степана на двір і приказує:

Піди Степане, пошукай гарненько де наша свиня ділась?

Пішов Степан шукати свиню а далі приходить тай каже панночці:

— Ходив я ходив, шукав і шукав скрізь заглядав, аж вона бісова нечесть, заховалась в солому тай лежить, ані разу не хрюкне, бісова сила, тільки одно лице виставила, на силу знайшов!

ПОХВАЛА.

— Пане, чи знаєте, що чоловік, котрий богато думає, стаєсь ідіотом нарешті?

— А, то ви мусите дуже богато думати...

"НАШІ ДЕЛЄҐАТИ".

"Нещасні" делєґати,
В Парижі так втомились,
Що ледви по одному
Мішочку обложились!..

А кождий з них так думав,
Що як побуде довше,
То буде на кишеню
І на житє — здоровше!

Що буде купа гроший
І тека мінїстерська,
А потім він над хлопом,
Панує по майстерськи!

Але такі години.
Тепер для них настали,
Що хитрі аґїянти,
З наради їх прогнали!

І ось они вертають
Куди який попаде; —
Одні на Україну,
А другі знов в Канаду.

А де-котрі "нещасні",
В Швайцарію прямують,
А иньші ще "нївроку"
За нами бач, банують

І ладять ся вертати,
На землю Вашінґтона,
Бо тільки ту ще можна,
Спокійно жить воронам!

Бо тільки ту, ще можна,
Безкарно їм гуляти...
Сюди-ж то і прямують,
"Нещасні" делєґати!

Шпичка.

Гуляй пане!

(Присьвячую др. Біликови.)
Гуляй пане, поки стане
У кишени франків;
Хитрий собі був ти з давна...
Гуляй до останку!
Але слухай, як не стане —
Гай, гай, якто буде;
Як не схочуть "визволяти"
України люде?!
Було колись то й дівчата
Трохи помогали
Поки єще, яку небудь
Надієчку мали...
Памятаєш, як бувало,
За часів в Чікаґо
Мав ти, немов "бизнес-каледж",
Чи якесь там стадо?
Вже не скажу, що там було
Досить, що сходились.
Памятаю, що всї вони,
Вже "гай-скул" кінчили.
І ти здаєсь докінчував
На "дохтїра" бачу,
Як не брешу — то може буть,
Що і правду кажу.
Я і сам тепер не вірю, —
Чую кажуть люде,
Що вже Білик не дохтїром,
А мінїстром буде!?
Троха згодом...еге! Чую,
Що воно ся стало?
От думаю, чого тебе
Аж туди запхало!
Гуляй-же ти, поки стане
У кишени франків;
Хитрий собі був ти з давна...
Гуляй до останку!

Туз.

ХТО КОГО ЛЮБИТЬ.

Люблять пани робітників
Що щиро працюють, —
О заплату не питають,
Часу не рахують.

Люблять попи, тільки таких,
Що нїчо не знають; —
Що з уст собі відбирають
Їм жертви складають.

Ну тай наші патріоти,
Тільки темних люблять; —
Бо з таких живуть прекрасно
Як хочуть, так чублять!

Грицко Шпирка.

ЗДОБУВ РЕКОРД.

В Нюарку є такий чоловік, що за пів року здобув рекорд в орієнтації а іменно: Приїхавши, сюди в лютім 1919. р. був соціял-патріотом, за який місяць став большевиком, на "фор-джулая" перекинув ся в "ай доблю-доблїста" а на самої "матки божої" "дзьомпнув" в анархізм.

Що до анархізму, то він вже також "фінішує"; де-котрі кажуть, що йому в противну сторону, піде лекше... Є надія, що до року; зробить він "равнд-тріп", (туди і назад).

Того дивака зовуть "Корпаном".

ЩИРА ПРАЦЯ.

(Нарис Українського пореволюційного руху у м. "Пахуче Багно")

(Наукова стаття).

До революції у місті "Пахуче Багно" по відомостям охрани було 13 укрїанців і 1 українка. По відомостям нелєгального українського гуртка "Прихильників рідного Сала і щирої Запіканки" у тому-ж таки місті українського населеня було понад 20.000 осіб чоловіків і жінок, не рахуючи дітей. Це населення по своїм поглядам, переконанням, соціяльному становищу і темпераменту подїлялось на кілька категорій, а саме: на просто українців, щирих, умірковаиих, малоросів, хохлів, тоже малоросів і общеросів, при чому кількість українців назначена була числом 15, инші же зазначені вище категорії збільшувались у геометричній пропорції починаючи з щирих і кінчаючи общеросами.

З пояснюючої примітки до ціх відомостів (дуже цінних для історика) видно, що "Прих. Рідн. Сала і Щир. Зап." до числа просто-українців записали тих, що говорять і пишуть по українському, знають українську літературу і називаючи себе украніцями не додають жадних епітетів; до умірковаиих і щирих зарахували учнів і наслїдувачів відомих Винниченкових Умірковаиого та Щирого з деякими еволюційними одмінами, графу малоросів та хахлів заповнили тими, що так себе називали з певними їх прикметами: галушками, варениками, салом, гопаком і малоросійськими виставами; до обще-росів пішли перевертні з перероблеиими призвіщами, що одхрещувались од усього українського — старі наші приятелї.

Коли почала ся велика російська революція, то заворушила ся і українська людність "Пахучого Багна". Стали скликати зібраня. На перших организаційних зборах присутніх було 39 осіб. Головою обрали відомого українського діяча і патріота Івана Онучу, котрий довго одмовляв ся од головування, дякував за честь і плакав. Його уклінно прохали працювати на користь неньки України і теж плакали. Нарешті п. Онуча перестав плакати, згодив ся бути головою і сказав палку промову про неньку Україну, про козаків запорожців і урочисто заявив, що для рідної справи він оддасть весь свій хист, усе майно, жінку й дїток і навіть своє житє. Таку високопатріотичну промову авдіторія зустріла гучними оплесками. Потім співали "Заповіт", "Гей чого хлопці".... і плакали.

Заплакавши ухвалили за пізнім часом розійтись. Збори закрили і призначили продовження через два тиждні.

Життя українське почало розвивати ся; рух збільшував ся. На вулицях, не дивлячись на велику спеку скрізь манячіли сиві шапки; малоросійські трупи стали називати себе українськими; багато з обще-росів поробило ся малоросами, а з малоросів щирими українцями; і ранком і вечером для рідної справи вживали рідні вареники й сало... Взагалї життя кипіло.

Зібрали ся через 3 місяці... Величезна галя великого цирку була повна. На цих зборах можна було бачити весь цьвіт і гордість місцевого українства, котрим цілком слушно пишало ся "Пахуче Багно". Тут були: 4 редактори майбутніх щоденних українських національних газет, 8 відомих письменників і публіцистів, 16 славнозвісних українських поетів, 32 геніяльних українських драматургів і 64 славетних з божої ласки артисток та артистів. Багато було виголошено сильних яскравих, патріотичних промов. Говорили про "неньку", про батька Богдана, про батька Тараса (де які про Бульбу, деякі про Шевченка)...

Заприсягали ся життя віддати за неньку Україну; співали "Заповіт", "Ще не вмерла Україна", "Ми гайдамаки", "Не пора" і плакали... Ухвалили заснувати щире національно-наукове, культурно-просьвітне, політично-економічне, обєднуючо-розєднуюче рідне українське товариство **"Щира Справа — Рідна Клуня"** і для виробленя статуту вибрали комісію з 15 осіб. На цих же зборах винесено було ще багато патріотичних, щирих, величезної ваги для рідної справи постанов, з котрих для українського історика найбільше цінні суть слїдуючі:

1) Для підтриманя рідної справи і на користь неньки України усї українцї повинні "по змозї негайно" придбати українську одіж; обовязково поголити бороди; по змозї переважно їсти рідні вареники, національний борщ і щиру запіканку.

2) Забороняєть ся українцям голити вуса, або закручувати їх до гори.

Після цих постанов, збори закрили, вирішили зібрати ся через 3 тиждні і співаючи розійшлись...

Життя українське кипіло... По "Пахучому Багні" лунала мова українська, чув ся рідний спів. Одбували ся збори, віча, маніфестації, вистави. З самого Київа одержували 100 українських газет, з котрих 13 розпродували, а 87 солили. Одержали багато книжок, брошур, портретів, історичних і неісторичних українських діячів. Тричі на рік виходила щоденна, українська, щира газета "Ширий козак з бандурою на чужині", котра мала 8 передплатників. Відомий український публіцист Данило Глечик видав три талановитих брошури: "Борода і щире українство", "Німецька одіж і рідна справа", Кацапський квас і українська національна ідея". Славетній поет Кирило Тендітний написав велику патріотичну поему "Плач козаків на Зеленому Клині", а знаменитий драматург Гаврило Сердюк-Сахалинський видав три геніяльних драми. "Щира козачка на Амурі", "Бідна Галюся на чужині" і "Клята душа, або чортова кацапня". Драми ці користувались величезним поспіхом і були остільки драматичні, що на виставах з більшістю жінок була істерика, а чоловіки голосно рюмсали.

Зібрались через 4 місяці. Мала галя малого театру була неповна. Лаяли ся. Після довгих дебатів ухвалили

статут, що виробила комісія на протязї чотирьох місяцїв. Перестали плакати і співати. Не хотїли голити борід. Найшли ся такі розумні, котрі доводили, що борода не шкодить українській справі і тут же покликувались на Сагайдачного, Мазепу, і навіть на Грушевського, що носили бороди. Декотрі продовжували голити вуси, вказуючи на Петлюру, котрий мовляв, голить вуси.

Серед українства почав ся розбрат.

Скрізь по "Пахучому Багні" лунала українська лайка й суперечки. Тендентний з Онучою не балакали, Глечик з Сахалинським не вітались.

Зібрали ся через 13 місяцїв у кількости 13 осіб. Лаяли кацапів, що шкодять нам, алїянтів, що не визнають нас. Лаядись між собою. Не співали, не плакали. За відсутністю членів ухвалили закрити Т-во **"Щира Справа — Рідна Клуня"** до слушного часу.

("Щире Слово"). **Каленик Вареник.**

В Федераційнім Хлївi.

ЦАП З ПОКУТИ.

На семій вулицї в Ню Йорку, в хлївi стоїть при вязаний до ясел жовтий цап з покути. Він покручує куцим, врубаним хвостом, і чухаєть ся об ясла. На шиї в нього висить бляшане старе калатало. Цап покрутить головою, потрясе борідкою і закалатає:

"Фартушкові Комунїсти", Парохія святої комуни", "Лївi большевинята" і т. д.

Зашелепала в куточку миш. Цап злякано підвів голову і насторожив вуха чи нема чого лихого. Все затихло. Цап смикнув з ясел сїнця, похрустав трошки, потряс борідкою і калатає знов:

"В парохії святої комуни, в гали на зборах вибух великий скандал. Скинули старого предсїдателя, а на єго місце посадовили нового. І се порядок? І се большевизм? Предсїдателя на зборах скидати! І се люди? І вони хотять порядкувати державою, коли вони не хотять предсїдателя слухати?" — тарабанить голосно цап з покути.

Проти хлїва задзвонили до вечірнї: Цап колись чув такий дзвін в Філядельфії, як він сїдав на республиканське крісло. Тепер богато минуло часу, і богато води втекло. На тім кріслї засїв другий, хитріщий цап, а наш жовтий цапок з покути, так і лишив ся стояти привязаним до буржуазних ясел.

Цап згадав свою минувшину; що він тодї був чуть не на крилах слави, а тепер що? Стоїть бідака, почухуєть ся об ясла і безпомічно тарабанить в старе заіржавлене бляшане калатало, якого навіть мухи і то не боять ся. Бідний цап! Доки ти будеш стояти напривязі?

ЖОВТИЙ ПЕС.

В дверях лежить жовтий їжаковатий пес і люто огризаєть ся. Як тілько хто йде вулицею, або зашелепотить чим небудь, жовтий пес зараз кидаєть ся. Він вірно, неодмінно стереже будинку свого хазяїна, і нїкуди невідходить анї на крок.

Тілько що затріщить будинком як пес зараз схоплюєть ся і люто лає. Вітер помало заворушить стрїхою, зірве китицю, а пес підіймає до гори морду і довго жалїбно заводить, — покликуючи хазяїна.

Хлївець похилив ся і геть вже боком влїз в землю. Ледаченькі дверинятка поскрипують, розсохлись і вітер геть по хлївi посвистує. Щурі бігають по хлївi попроїдали дїри і часто кусають цапа за ноги. Миши пищать і розточують хлїв. Воробцї мостять гнїзда і посвистують тілько. Вітер зриває стріху, і трясе цїлим ледаченьким будиночком.

РЕПЯХ.

Репях виріс під стїною знадвору хлївця. Павуки на нїм снують павутинє, комарі, мушки, мухи, блохи скачуть із цапа, з жовтого пса, — вся нечисть сїдає на "репяха". Часто цап скубе з нього листочки, потрясаючи борідкою, жовтий песик часто підгинає задну ногу і робить щось таке бодай неказати. Репях геть вже пожовтів, чує близьку осїнь, а опісля і люту зиму. Він нїколи не цвите і нїчим не пахне, тілько чіпляєть ся з заду до людських штанів. Звичайно як репях.

ҐЕШЕФТЯР.

Є ще в хлївi ґешефтяр. Може трохи дивно де він там взяв ся поміж тою худобою, а все таки взяв ся. Зачув ґешефт і взяв ся.

Він мало що робить грішної роботи, тілько порядкує. Дає сїнця цапови, купує їдло для жовтого песика, підливає репяха, шукає щоб не було блох нї в цапа, нї в песика і взагалї виконує щиро свою роботу. Він знає як коло худоби ходити, він в краю гандлював кіньми.

Є ще з пара поросят в тім хлївi, і недавно залетївший оден крук, але то все таке мізерне єство, що про них і писати неварта. **Шило.**

Слїпий пїп.

Був собі пїп, гарний пишний та хороший,
Хоч не мав він жінки та мав купу грошей.
Кухарки у него раз-у-раз змінялись,
"Бо майстер він добрий", все чогось псувались.
Прийшла раз кухарка, гарні груди мала,
Та біда що двері, усе замикала.
Гризла го покуса, мало не сказив ся,
Через дїрку в дверях, що дня він дивив ся.
Сидїв під дверима, немов на параду,
Аж заслаб нещасний на якусь "принаду",
Стрінув ся із нею та давай просити, —
Щоби була ласка принаду лїчити!...
Догадалась бідна та аж побілїла
Приладилась в вечер, так як розуміла.
Лиш двері замкнула, пїп вже під дверима,
Коло дїрки в дверях, з своїми очима.
Дротяную шпильку взяла розігнула,
Через дїрку — в око попови штуркнула.
Від тодї бідака, немовби на чари,
Носить він на очах, сині окуляри
(Вгадайте хто се?)

О. Гальо.

Народна пісня про українську місію в Америці.

Зажурив ся пан Бачинський,
Та насупив брови;
Як-би то так на Вкраїну,
Покласти окови?..
Як-би тюрми будувати,
В Петлюровій власти, —
Як-би військо муштрувати,
Після свої масти?
Як-би волю загирити,
На нашій Вкраїні,
Та як-би нас обдурити,
Ту в чужій чужині?!.

Не журися ти Бачинський,
Не твоє в тім ділю,
Що народ ми український, —
Виступаєм сміло.
Не твоє то у тім ділю,
Щоб нас "визволяти",
Не діждеш-же лютий кате,
Щоб нас катувати,
Не бажаєм ми від тебе,
Жадної поради,
То не пхай-же свого носа,
До нашої ради!

Ми добудем свою волю,
Власними руками,
І покажем, що потрафим,
Покінчити з вами!
Ми добудем свою долю,
Правдиву свобідну,
А вас панків напятнуєм, —
Як погань негідну!..
Ні Січинські, ні Цеглинські,
Ні самі Петлюри,
Не потрафлять зупинити,
Сили диктатури —

Пролєтарського правління, —
Народної волі,
Тільки в дурні пошиють ся,
На собачім полі!

Чорта-ж тобі так, — Бачинський, —
Голову сушити;
Бо не довго вже прийдеть ся,
Тобі, нас дурити!

Записав, Шпичка.

Панська мода на 7 "стріті".

Сема стріта у Ню Йорку,
Має панську моду;
Там все знайдеш панський "стайл"
— Чи в дощ чи в погоду.
Тай не диво що там паньства
Того надибаєш,
Во там, бюра, там "офіси",
Всего, всего маєш.
Там побачиш як проходить
Панок з бородою,
— Окуляри на рильци,
"Ляска" під пахою.
Там побачиш домок "божий"
Доволі прекрасний,
І "попиця" худощавий
Як чортяка острий.
Там побачиш і "героїв" —
І всі "вчені" птиці;
Як злостять ся, як сварять ся,
Як бють ся по пиці.
Там побачиш від "А" до "Б"
Всіх інтеліґентів,
Їжоватих і слїпих,
І ріжних бандитів.
Як побачиш все те "паньство",
То втїкаєш скоро,
Що-би часом не обдерли
До цента одного.
От тую то сему стріту,
Треба оминати
І між тії шарлатани
Не треба ся пхати.

П. Керкера.

ТАКОЖ ОПІКА.

Оден господар розізлив ся дуже і почав бити свого пса. Сусід побачив та звернув йому увагу, що не годить ся так робити. На се йому господар: "А вам що до того куме? Скажіть менї, чи то ви ним опікуєтесь - чи я?!"

ДОБРИЙ ПОЧАТОК.

М: А що поробляєте тепер пане добродію?

К: Та бачите, покинувім редакторство, бо оно до нїчого; тепер я почав, торгувати убранєм...

М: А чи богато, ви вже продали?

К: До сеї пори заледви своє!..

РЕВОЛЮЦІЯ В НЕБІ.

Гриць: А що там чувати в тих газетах куме Федю, про ринва-люцію, ще сє чублєт, — ци вже зашлюсували?

Федь: Ей де там куме зашлюсували, вонде лише "Нове Сьмітє" що гет виганяють цїсарів, з краю, — та бют на капусту!

Гриць: Ов то зле вважаєте, — бо як сє, люди розбрикають то ще в небі, часом захочут, робити тую ринвалюцію, і тогди, знаєте то чоловік небуде мати спокою анї за житє анї по смерти!

РІЖНИЦЯ.

В: Яка ріжниця, між мудрим а дурним?

Г: Ріжниця між ними така, що мудрий знає що говорить, а дурний, говорить що знає!

ЧИ ТАКОЇ УКРАЇН

— *From the Liberator*

Розкричались патріоти
Ріжного покрою,
Що бажають на Вкраїні
Такого устрою,

Як се бачим в Америці,
В краю демократів...
Я думаю що не треба,
Богато клептати, —

МИ БАЖАЄМ?

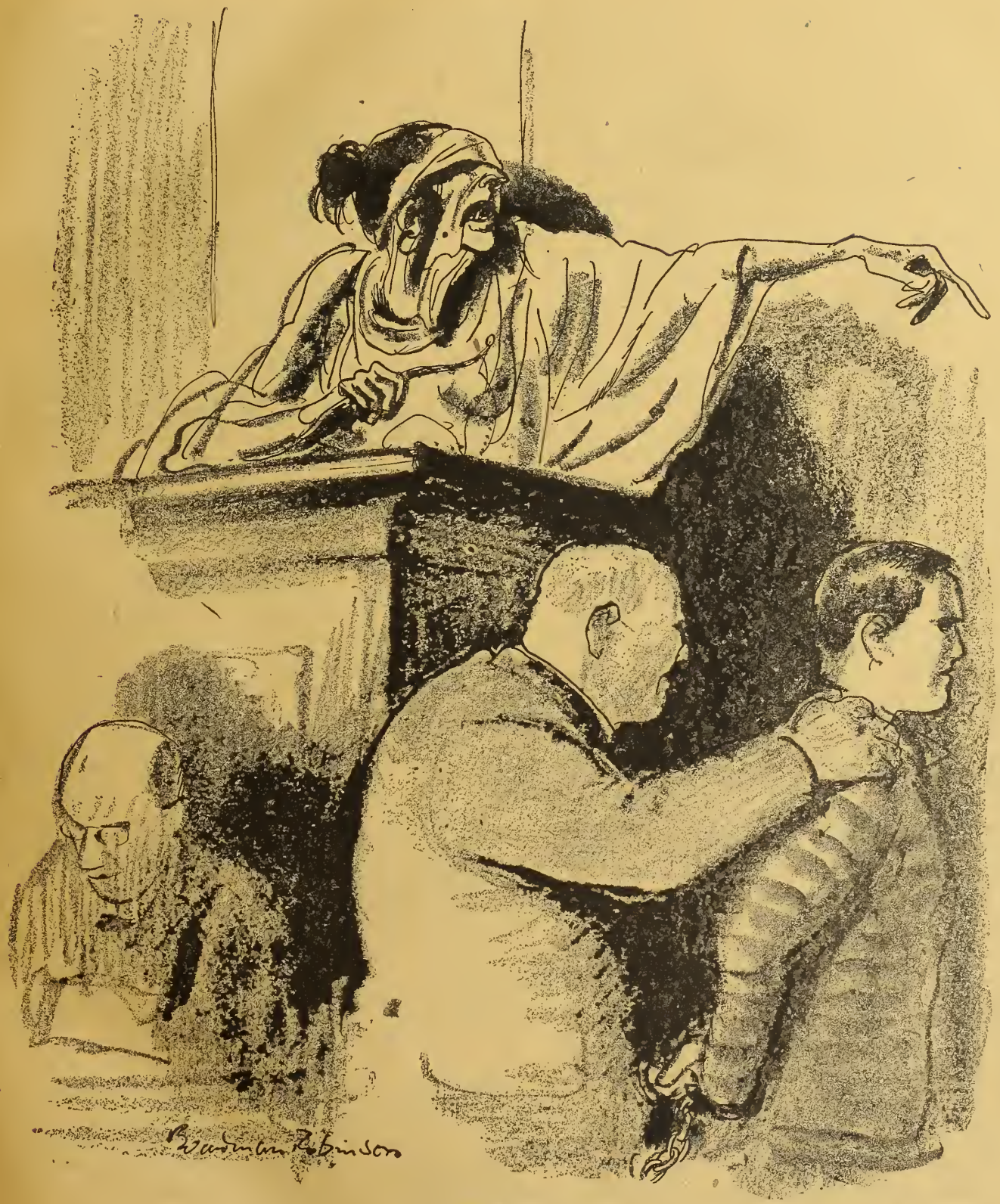

— *From the Liberator*

А погляньте, лиш на тії,
Вірні образочки, —
Як ту справу розбирають,
На ріжні ґуздочки;

З богачами витають ся,
І руки стискають,
А робітника за правду,
В тюрму замикають!

Шпичка.

НОВЕ ЧУДО.

В Києві будували монастир. По будові, настоятель нового монастира заходив ся прибрати ріжнородними святими та тим притягнути якнайбільше богомольців.

Матір божу, котру мали поставити по середині в великім вівтарі, віддав він малювати одному молодому малярови-артистови. Маляр стільки наробив ся, а догодити "його преподобію" настоятелеви неміг бо матір божа не виходила така яку він бачив між молодими монахинями ново-дівочого монастиря і котра ніколи не виходила з його голови. Довго вони мучились нарешті маляр плюнув і покинув роботу. Настоятель побачив що нема що робити ,негайно пішов в дівочий монастир відшукав молоду монахиню, котрої образ не давав йому спати, повів до маляра щоб той малював по образу і подобію тої монахині образ "Матер божої".

Прочитавши моральну сповідь настоятель вийшов радіючи в душі що буде мати нагоду любуватись образом молодої монахині, котрий буде стояти в монастирі на виднім місци. Як тільки двері зачинились за настоятелем маляр взяв молоду дівчину і почав приладжувати та показувати як вона має стояти щоб образ добре вдав ся. Молода монахиня радо годилась на всі бажаня маляра і за якийсь час образ був готовий. Його поставили на призначене місце, а монахиня вернулась до своєї "келії" тільки що вже не такою як була попередно, а трошки повнійшою і що раз то все товстіла і товстіла. Межи монахинями зробив ся переполох. Зібрали всіх старших і меньших і почали судити грішницю. Судили на пострах другим; безжалісно бідній монахини присудили дати 25 різок, щоб на другий раз знала як поводитись. Суд мали виконати за два днї. Монахиня з гіркою бідою побігла до маляра та почала докоряти, що через нього вона мусить приняти муки. Маляр усьміхнув ся пішов принїс свої краски і наказав щоб вона слухала його розказу і на тім місци де мали бити почав малювати образ св. Пантелеймона. Коли образ був скінчений, монахиня пішла до монастиря з наукою хитрого маляра і тільки в двері увійшла впала навколїшки і почала голосно молитись до св. Пантелеймона, щоб той заступив єї.

Так пройшло два днї. Прийшов час виконувати розправу на котру зійшлись майже всі найбільші голови міста Києва. Привели і грішницю сюди котра побачивши купу різок заломила руки до гори, впала на колїна і що сили закричала: "Боже і всі святі! Я невинна, я була покірна і тільки догаджала всім а тепер мушу терпіти, муку за мою щирість! Матір божа!.. ти була в такім самім положеню, в якім я тепер знаходжусь!" Ти знаєш як тяжко переносити... Пошлиж св. Пантелеймона щоб защитив моє тїло!" Схилила голову до землї і замовкла.

Два здорових монахи взяли за руки і повели до місця екзекуції поклали на стіл і вже готові виконувати суд. Судії приступили близше і дали розказ починати. Стара беззуба монахиня підійшла і закотила чорне убранє, а екзекутор вже хотїв ударити як побачив на тім місци по котрім мав бити, образ св. Пантелеймона, і сейчас кинув різку і почав бога молити щоб той простив. Судії побачивши велике чудо котре появилось, почали правити акафист новоявившому ся образови св. Пантелеймона і коли акафист відправили то всї почали по черзї підходити до нового образа щоб поцїлувати. В решті церемонія скінчилась і молода монахиня пішла, весела до своєї келії та через короткий час породила сина котрому жилось дуже добре під опікою святого Пантелеймона. От-такі то чуда являють ся в наші часи. **Ф. К.**

Похожий на лева.

Принесли панови від кравця нову одежу. Надів він єї на себе тай заглядає у зеркало, та тільки спереду йому добре видно, а як воно на спинї, не роздивить ся, от він і покликав свого лакея.

Прийшов лакей, а пан і питає:

— А що Іване чи добре вшито?

— Дуже добре, пане!

— Та спереду я й сам бачу, що неначе добре, а як воно з заду стоїть — не видно...

— Тай з заду гарно, так як вилито!

— Ти ще не бачив. Іване, такої одежі?

— Не бачив в нікого!

— А що чи добре вона менї пасує?

Ой, і довко-ж, пане! От таку одежу ви-б усе носили!..

— А на кого-ж я в нїй похожий?

— На кого похожі?... Прямо... на самісенького лева!

— На кого?

— На лева пане!

— А де-ж ти його бачив, того лева?

— А на картинї!

— На якій картинї?

— А на тій, що Ісус Христос у Єрусалим їхав, пане... Так ві-же сидів верхом на леві, пане... А люде йому під ноги одежу стелили...

МЕДИТАЦІЯ Е. КРУКА.

"Вот братєц" попав ся; думав що зможу так робити, що буде і вовк ситий і коза ціла, а ту редактор взяв тай оголосив в газетї, що я дописую для него.

Цілий час я ще міг якось крити ся з своїм контрреволюціонізмом, а ту хляп, тай оголосили, що я таки явний ренегат і чорносотенець!

Але чорт його побери як сим разом не викручусь то чей до бруклинського моста не далеко а з відти то прямо в низ!

Не дармо та приповідка що — "летїв крук, тай в тее.... пук!..."

Читана проповідь.

Жив раз піп, такий на світі,
Лінивий — пузатий,
Що проповідь, все з паперу
Він мусів читати.

Раз в суботу по полудни,
Записав гарненько,
І в кишеню, в старі штани,
Сховав він скоренько.

Та як рано у неділю,
До церкви збирав ся, —
Перекласти в нові штани,
Бач не догадав ся.

По євангелію прийшло ся,
Проповідь читати;
Помацав ся за кишеню...
Нещасная мати!..

По папір вже було пізно,
Лямполиза слати,
А ту треба було вірним,
Що-небудь сказати;

Бо вірні в тій парохії,
"Казаня" бажали,
А нї то так перед носом
Церкву замикали!

Знав се добре, бідний попик,
Тай зачав думати:
Від чого-б то, своїм вірним,
Проповідь почати?..

Перехрестивсь, відкашельнув,
Щоб щось нагадати
І нарештї своїм вірним
Став таке казати:

"Братя й сестри, як хочете,
В небі царствувати, —
То все, що я, — в штанах забув,
мусите сповняти!"

І заспівав "рците, рците"!
Дяки підтягали,
А всї вірні, з того дива,
Роти роздзявляли!

Грицко Шпирка.

ПОПІВСЬКА ЗАБАВА.

Раз в неділю по полудни
Попи ся зібрали
Вино пили в карти грали
І псальми сьпівали.
Щей до того як на щастє
Всї ся так зібрали
Аж трох було їх при картах
А жінок не мали.
Аж оден з них вже підпилий
Так став говорити:
"Гей отцї ви всечеснїйші
Що тепер робити?"
"Бог гнївати сь на нас буде
Що ми не батьками
Він тяжко нас карати ме
Гнїв єго над нами!..."
"Чекай, каже другий піп,
Тре бібліїю взяти
Треба добре подивитись
Як нам поступати".
"Підождїть но, каже третий,
Не треба шукати,
Я й так знаю, не потрібно
І переглядати.
Та по що-ж нам розводитись
Та-ж бог позволяє; —
Адамови аж до раю
Жену посилає".
Правда, правда, каже перший,
Тепер ми вже знаєм.
Ходїм в готель там жіночок
Собі пошукаєм".
Утїшились сьвяті черцї
І ще раз попили, —
Папіроски дорогії
Собі закурили....
За часочок за маленький
Чуло їх серденько
Як з нанятими жінками
Було їм миленько.

П. Керкера.

Жіноче серце — лабіринт; для того то заблудившому в нім мущині так трудно вибрати ся з него.

Мої клопоти.

Знаєте куме Гриньку, що як се вчіпить чоловіка яке безголове, то се треба чесом, змордувати що хай йому біс!

Як вважиєте що не зроблю богато амбарасу, то я вам розкажу про одну таку нужду, що я се так змордував з нею, аж ми се на плач зібрало, тай ще на щось!..

А вважиєте, щоби ви не думали що може, боже борони, моя баба приїхала з краю, або яке иньше безголове, то я вам розкажу з кінцє, як то було:

Як знаєте — най буде богу приємно та угодно, я належав до недавна до церковцї святої, але тепер вже не ходжу там довший час, — нехай йому біс!

Але щоби вже знаєте, раз дійти до того кінцє, то я вам розкажу всьо як то се стало, що я вже неходжу, туди, і розмалюю вам акуратно всю тоту кумедію:

Знаєте раз якось в неділю іду я до церковцї святої, на службу божу, бо хоч я вважиєте в краю був собі газда і по службах не тєгав се, але ту в Америцї таки чогось зкортїло мнє!

От-так я знаєте іду тай здибаю кума Гната, вважиєте, того що то єго син воженив се з Мартинового Івана, Марєнов Гануськов, що сидїла під лїсом в старім краю. Тай знаєте він підходить до мене, тай питає се куди я йду, а я єму кажу: Та йду до церкви, тай слово по слові, балу-балу, і він витєгає менї якусь шмату з кишенї тай показує.

Дивлю се я а натій шматї, так і написано "Америка". Переглєдаю я, і дальше дивлю се а там написано, що якись Цурковський редахтїр... Ов думаю собі, цур... цур... цур єму пек та осина, на чорта менї єго "Америки" — досить менї вже того що се валєю в тій Америцї вже пєтий рік, то не треба слїпати це поякихсь шматах.

Але мій кум, знаєте так по щирости, бере тай каже: А дивіть но се куме Хведю що ту написано.

Я думаю собі, може справдї що таке цїкаве.

Взєв я тую газету тай так се

дивлю, мало ми вочи не повилазєт, а нарештї питаю сє:

А що вона пише? А він каже та що вам, повилазили куме що ви не видите? Тай менї пальцем перед самісенький ніс тицьнув якісь чорні лїтери.

Я знаєте трохи сє, загнівав що він так вразив мою вособу, але потому си думаю, що кум Гнат має рацію і читаю, а там таке вважиєте безголовє та прокляте, що хай єго біс возьме!

Я пошкробав сє в голову тай так читаю в тій "Америцї": "**Заведїм систему трійки!..**

Най сє преч каже! — думаю собі — якась нечесть пише щоби завести трійку.. А пек тобі осина! А він хоче троїти... Та кого? Та защо? Я сє трутини бою так, як чорт сьвяченої води, або як наші попи большевизму, а він менї пише щоби завести трійку...

І вже знаєте хотївім шпурнути тую шмату, до землї, але кум Гнат побілїв тай каже: "Бійте сє бога куме Хведьку, таж то писала свєта вособа отець О. Пристай, як ви смієте кидати нею?!

Взєв я тую газету другий раз, розтєгнув, дивлю сє на тії чорні лїтери, а під сподом справдї написано одно маленьке о. і одно велике О. а потім ще замашисте назвиско Пристай!

Ну, а я думав що то якись без божний чоловік хоче троїти людий!..

Читаю я дальше і дивлю сє а там стоїть таке:

"Щоби помочи нашим патріотам що заложили Українське пресове Бюро в Ню Йорку, в цїли ширенє політичної української карикатури... Аж ту менї перебиває кум Гнат, тай каже: **лїтература, а не карикатура!..** О думаю собі, — господь єго знав що лїтературу можна троїти?!. Але читаю я дальше... політичної української лїтератури, помежи культурними американцями та другими народами, я пропоную запровадити між американськими українцями систему трійки!!... Ну я знаєте затрєс сє як вопарений, тай таки не витримав а сплюнувши тричі шпурнув тую шмату, цур... цур... цур єму на сто чортів з такими Пристаями що хочуть троїти людий.

Ага — думаю собі — то сей якись попик Пристай, і така шмата "Америка" так вміє радити?! Щоби помочи патріотам при якімісь там бюрі треба завести трійку між американськими українцями! О недочеканє єго щоби він мене троїв!

Не піду я більше туди де троять людий, — бігме не піду!

Аби вони пукли, то не піду вже більше до них!

І я знаєте, зараз завернув назад до дому і від тоді так обминаю, тую шайку, і їх шмату "Америку", що нехай они і всї там потроять сє, а я до них не піду. Нехай їм біс!

Хведь Шпичка.

ДВА МИКОЛИ В НЕБІ

Друкарня „Робітника"

виконує
СТАРАННО, ДЕШЕВО І НА ЧАС ВСЯКІ ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ,
як:
ТІКЕТИ, ПРОГРАМИ НА ПРЕДСТАВЛЕНЯ БАЛІ І КОНЦЕРТИ.
НАГОЛОВКИ ДО ЛИСТІВ, КОВЕРТИ, ФОРМУЛЯРІ, КАРТИ КУПЕЦЬКІ І ВІЗИТОВІ.
КНИЖКИ КОЛЄКТОРСЬКІ ДЛЯ ТОВАРИСТВ І БРАЦТВ.
СТАТУТИ, БРОШУРИ І БІЛЬШІ КНИЖКИ.
Замовленя і гроші посилати до:

ROBITNYK
222 E. 5-th St., New York, N.Y.

ПОСТУП.

(З Клівленду).

Ой у місті Клівелянді
Злучила ся сила;
Українська громада,
Ту "Клюб" заложила.
Люди ходять і говорять,
Сами ся дивують;
Заснували "Клюб Просвіти"
Науку плянують;
Будуть в ньому учити ся,
Читати й писати,
Щей великий хор съпівацький,
Хочуть закладати!..
Іду я раз по тій "стрітї",
На "Клюб" споглядаю;
Перед ґанком, там дівчата,
Жартують — співають.
Так і дивлю ся на них, я,
Дивую ся тому;
Ще "Клюб" року не істнує
Повно людий в ньому!
Підійшов я близше клюбу,
Вже-й хотів вертати,
Аж ту дверник вибігає,
Тай почав питати:
"Чи ви членом сего клюбу?..
Хочете вступити? —
Дайте місячний податок,
Будете ходити".
Я з легенька му говорю,
Щоб не образити; —
Добре пане добродію, —
Я хочу вступити!
Подумав щось трохи дверник,
А що? Господь знає!?.
Врешті схопив мя за руку,
На офіс таскає.
Перелїз я через поріг,
Почав розглядатись,
Сидить "саржа" на фотелях, —
Не знаю де вдатись!
Обізвав ся пан секретар:
"Прошу, приступайте, —
Я запишу вас до "Клюбу",
Лиш на всьо згаджайтесь!"
Дав секретар менї ключик,
Тай так повідає:
"Іди-ж тепер на долину,
Там ти всьо пізнаєш!"
Зійшов-же я, на долину
Кругом поглядаю;
Одні щось пють, другі сидять,
Треті в кульки грають.
Ходив я там вечерами,
Хотів щось читати; —
Они-ж кажуть: "ту не вільно;
Можуть на корт взяти!"
Тож хотів я якусь книжку,
До дому забрати,
Они-ж знова відвічають:
"Ту годї дістати!"
Тепер хочу вам сказати,
Що они ту знають,
Як они ту всякі справі,
Гарно розбирають.
Посїдають на "мітінгу",
При столї довкола,
Наливають по келїшку;
"Дай боже, — Миколо!"
Приїхали раз зі з'їзду,
Панки делєґати,
Тай вибачте — не уміли,
Справозданя здати!
Оден панич делєґатик,
Пів умо — калїка,
Все те що чув, все що бачив,
Забув на "вік — віки"!
Появив ся він на збори,
Щоби звіт свій здати, —
Став з "Української Шмати"
Протокол читати.
Прочитавши протоколи,
Нема що робити;
Починають знов наново,
Горілоньку пити.
Та щей таку полїтику,
Ті клюбовцї знають,
Що женщинам плювачками,
Лоби розбивають!
А тепер ще, я вам хочу,
Про спів розказати, —
Як невірите, — то можна,
Людий поспитати; —
Як музика "вальца" грає,
То всьо йде гуляти,
І старі і молодії
І пяні дівчата!..
От такий то хор в тім "Клюбі",
Що й шкода казати; —
Але нишком при нагоді,
Не треба мовчати.
Як давно сей хор істнує,
Напевно не знаю,
Але пісні, ті співаки, —
Ось які, співають:
"Ой горівко оковитко,
Випю тя до капки;
Щоб ти мене по дорозї,
Не ставила цапки"!
А на вічу пан Коваль, ту,
Кричить "з проста з моста":
"Вписуйте ся всї до "Клюбу",
Бо у "Клюбі" поступ!"
От таку то "Клюб Просвіти"
Науку плекає ,
Та чомусь ту що місяця,
Горівка щезає!?
Гей клюбовцї час-би уже,
І вам розум мати,
Та такими ось дїлами,
Більш не заниматись!
Бо теперішне столїтє,
Того ся встидає,
І таку - як вас - "просьвіту"
До кута кидає.
Настав тепер час великий,
До бою вставати; —
Не "бізнесом", — а силою,
Волю добувати!

Член Клюбу.

МИРОВІ ПЕРЕГОВОРИ РЕДАКЦІЇ "МОЛОТА" З СВОЇМИ ДОПИСУВАТЕЛЯМИ.

П. Д. Нюарк, Н. Дж. "Фантастичні мрії зболїлої душі" не здійснять ся, але прочі дрібниці, придадуть ся.

М. С. Ембрідж, Па. Ваша телєґрама, не піде, ані взад, ані вперед; стала на однім місци і ані на крок не посунеть ся! Не знаєм що за причина? Може дріт зайржавів?..

Пробуйте телєґрамувати, другий раз.

В. М. — Ваші вірші ми сховаєм до редакційного музею. Пишіть другий раз коротше і присилайте десять центову почтову марку на зворот рукописї.

Голодранець. Ню йорк. Н. й. Розумієть ся що допис пишеть ся на папери а не на дошцї.

Читайте одиноку робітничу часопись в Злучених Державах Північної Америки. Орґан Української Федерації Комуністичної Партії.

"РОБІТНИК"

Ся часопись боронить інтереси працюючих мас і бореть ся зі всїми галапасами і ворогами робочої кляси.
Коло неї гуртують ся найсьвідомійші елементи між українськими робітниками в Америцї, котрі розуміють побреби і клясові змаґаня робітництва
В сій часописї містять ся найцїкавійші статї на ріжні теми.
З неї Ви можете довідатись про рух і жите наших українських еміґрантів в Америцї і Канадї, бо в кождім містї де тілько е українські робітники, там ся часопись має своїх коресподенттів. Новинки зі старого краю і цїлого світа е освітлювані в робітничім світлї.
Жадайте оказового числа. Пишить на адресу:

"ROBITNYK"

222 E. 5th St., New York, N. Y.

Цеглинський з Сїчинським.

НА ЗАВЕРУСІ.

(Правдива подія в Джерзи Сіти.)

Під осінь, — в вересні, в неділю зібрали ся люде, в Джерзи Сіти на Ґренд стрітї, послухать що буде? Бо Сїчинський із Цеглинським на віче прибуде.

Зібралось народу сила, кождий хтїв знати правду, як Сїчинський із Цеглинським будують Украіну.

Вижидають, оглядають поки пан прибуде, та оден другому каже: — "а що, пане брате?" Сверблять вуха, тра кожуха — заверуха буде!

Ну і стала-ж заверуха, нїчого казати, що-ж то скоїло ся там, трудно розібрати, бо зійшли ся на те віче аж дві смілих ратї:

Одна рать се та, що звикла все попа лизати, а про другу; — я гадаю не треба й казати.

Бо другая була світла: — наші рідні братя й сестри робітники, котрі зрозуміли, що Сїчинський із Цеглинським народ обдурили:

Обдурили, та ще хотять все вдати за правду, та ще й думали на далї давати "пораду".

Відтак знова кажу: Розійшовшись на дві ратї гомонїли люде:

"А хто у нас на сегодня предсїдатель буде?!

Предсїдатель?! — Предсїдатель у нас є Микола Вацлавський, кажуть ті, що за попом, а наші гукають: — "К'бісу того Вацлавського попівського ламполиза, дати єму в рило, — у нас буде предсїдатель тов. Порило. — Ґорило в нас предсїдатель, от решта тай годі!" А попівські лаполизи і ще верховодять.

Біснують ся. кричать, плачуть, аж пускають слину, а Микола із трибуни: — нї! Я непокину сего місця! Мушу бути я на нинї от тут предсїдатель, а народ єму гукає, скинь перш шапку ти Юдо - предатель!

Лаполизи не хотїли, щоби був Порило, бо вони вж добре знали, що він спортить дїло.

Знову давай всї кричати: "нї не треба нам отсеї штуки"! Коли хочете Порила, піднесїте руки!

Разом усї як оден, руки підійняли, та з піднятими руками разом закричали:

"Хто народом тут мордує, яке кому дїло! Іди вже на своє місце тов. Порило!

Тільки що заняв він місце, та зробив порядок, та подякував за довірє, — начав викликати: — "Де Сїчинський! — візьми голос, іди говорити! — А Сїчинський ще з порога зараз в ноги... нїчого робити"!

Вони єго щиро просять, як пана благають а він вуха затуляє, руками махає; — ну вас к'бісу з вашим вічем!! — Скажи лїпше де взять кару?! — добрий чоловіче?

Іде кара, він на кару, тай потяг до дому, а партнера Цеглинського дишив в застанову.

Ей!!. Цеглинський! Де Цеглинський? — Порило гукає оглядаєть ся на вкруги, а єго чорт має!

Але згодом троха, — вийшов. Побілїв, скривив ся хотїв сказати якесь слово, та мало не вдавив ся;

Бо засохло з ляку в горлі, бач людей злякав ся, бо вже добре запримітив, що в капкан попав ся.

Побілївши як та глина, скребе собі вуха, та до себе з тиха шепче:... ну, і заверуха!

А народ кричить, гукає та правди шукає.

А що пане прехороший! А де людські грошї?! Де тих штири мілїони що зібрав ти на народнї фонди! Таж я каже із Сїчинським купив "Лїберт бонди"...

"Лїберт бонди? А кому то з сего запомога?! А Цеглинський... анї слова... втїка яко мога! —

Де-котрі з жінок гукають: — Іроде, проклятий!!! Не займай тут даром місця! утїкай до дому! Бо тобі напевно нинї небути живому!

Добре каже, — утїкаю, — а сам аж трясеть ся, єму пальцем тичуть в груди, а він в двері преть ся.

І вилетїв як скажений, та швидче на кару, — обтираєсь сївши в карі та до себе з тиха шепче: — ну й піддали-ж пари!

Доки житиму я сам, на цїм білім світї, то вже більше нїколи не приїду я у Джедзи Сіти!

Любарська Щипавка.

На складї „Робітника" можна набути такі книжки:

Фільозофія соціял-демократії, Й. Діцґен	$2.00
Словар чужих слів — Др. З. Кузеля	$2.00
Робітничий Календар на рік 1919	50ц
Науковий і утопійний соціялізм, А. Голубков	15
Програма комуністів (Большевіків) — Н. Бухарін	30
Програма комуністів (Большевиків) в оправі	50
Серед вічних скїгів і ледів — В Луккевич	30
Економічні оскови американ. демокр. — М. Дурдела	15
Інтернаціонал і Війна з додатком Анархізм і науковий ком.	15
Клясова борба — Др. Тятяна Ґріґорович	5
"Патріоти" — М. Тарковський	10
Основи соціяцізму — К. Каутцкий	25
Поняте і цїли соціялїзму — Др Б. Шмераль	15
Продукція — Н Каришев	10
Комунїстичний Маніфест — К. Маркс і Ф. Енґельс	25
Соціялїзм а релігія — Д. Е.	5
Карл Маркс, його житє і науна — Е. Гекер	15
Цар Голод — А Бах	35
Новітна суспільність і церква — Др. Т. Бартошен	25
Нове Евангелие — Т. Бертоля	15
О походженю нашого бога — Ламбро	15
З відни взяв ся чоловїн — Е Гуцайло	25
Про походженє та розвиток мов — Н Рубакін	25
Конституція У Ф С Р	10

ЗАМОВЛЕНЯ ШЛІТЬ НА АДРЕСУ:

EX. COM U. F. C. P.

222 East 5th Street New York, N. Y.

НЇ СЕ НЇ ТЕ.

Одного разу появилось в газетї таке оголошенє: "Хто пришле один доляр тому вишлю докладну пораду як заробити мілїон долярів". Звичайний робітник не звернув уваги на таке оголошенє бо він не лакомить ся на легку наживу, та зате піп, як звичайна худоба, котра хоче легкої наживи зараз вложив доляра і просить щоб йому вислали пораду як дістати мілїон долярів. За три дні отримав слїдуючу відповідь:

"Найдїть мілїон дурнїв таких самих як ви, котріб вислали вам по одному долярови і так заробите мілїон долярів.

* * *

Одного разу здибав ся большевик з федераційником і питає: "Звідки так біжите добродїю?" Від доктора — відповідає федераційник. Що ви хорі—чи що? Та де там. Я був хорий на голову, так пішов до дохтора а він забрав мій мозок щоб перечистити, а нинї здибав мене і хоче щоб я відібрав той мозок назад, але пощо менї тратити гроші на дохтора, коли я є членом Фед. Укр. а там то можу обійтись без мозгу!

* * *

Одного разу піп сповідав бідного селянина, в котрого була на маєтку одна ялівка. Піп звичайно і каже що все мусить віддати чоловік богови вжертву, коли хоче щоб була душа спасена а бог милосердний то віддасть йому в десятеро.

Після сповіди селянин приходить до дому забирає ялівку і веде до попа. Піп оглянув ялівку та не міг нахвалитись щиростю селянина і на другий день погнав в поле разом зі своєю худобою, а селянин став і бє поклони аж лоб посинів і просить бога щоб бог дав йому в десятеро. І коли прийшов час що худоба повертала з пасовиська то ялівка не пішла на попів двір, а до свого господара і за нею ще кілька попових бичків звалились на двір селянина. Піп побачив що вся худоба на дворі в. селянина послав наймита щоб той пригнав до дому, та де там селянин і слухати не хоче, бо то бог послав для него за його щирість в десять раз більше.

* * *

В великий піст, оден салдат не мав часу висповідатись, та досягнув аж до великодної суботи. Приходить до попової хати, незастає нїкого, тільки гарне порося в печи печеть ся і від того жару сало аж скверчить. Салдат оглянув ся навкруги, поволеньки витягнув порося з печі і дай боже ноги, а на безголовя, його погляд упав на образ святого Николая, перед котрим висїла попівська барашкова шапка. Солдат зняв з цьвяха і в купі з поросятем, продав на базарі. Пішов, підпив, та іде прямо в церкву сповідатись. Піп накрив голову патрахилем і питає: "А які гріхи маєш вояку"? Мусиш розказати то й бог простить? Вояк кашлянув і каже: Нинї отче забігло порося в піч і квичало, а я його витягнув бож воно створінє боже. А другий гріх маю що шапку зняв перед образом святого Николая. "О вояку! — каже піп" — незнаєш що добре, а що зле, той вчинок подобаєть ся богу іди і ще так роби через цїле своє житє. Москаль радо вибіг на двір але порося вже в піч не бігло.

Ф. К-ко.

Грішниці.

І привели єї,
Тодї, на суд свої...
Розпатлана, смутна
Тремтїла вся вона
І ждала, що судя
Їй вкоротить житя;
Камінями свої
Побють за гріх єї...
Але він подививсь
Ще низше похилившись
І мовив так стиха:
"Хто з вас ту без гріха,
Хай камінем шпурне
У це дївча смутне".
І вийшла тепер вона,
Нї трішки не сумна,
Дивилась в вічі всїм
Знайомим і чужим,
Червона від румян,
Перетягнувши стан,
Всміхала ся до всїх
Забувши про свій гріх,
Забувши, що суддя,
Єї — єї-ж житя,
І мовила: "хто з вас
Не був хоч грішним час,
Той зараз хай в мене
Карбованцем шпурне".

Шпилька.

ЧИТАЙТЕ! —— ЧИТАЙТЕ!

"УКРАЇНСЬКІ "РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить раз на тиждень по вісім сторін друку.

Кождий український робітник повинен принумерувати собі **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"**. **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"** подають цїкаві вісти з цїлого світа, а особливо з робіттничого руху; помішують політично-наукові статї і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" І "РОБІТНИК", се є одинокі дві українські часописи в Америцї, які посвячені виключно інтересам робочого народа. Тілько сї дві часописи дають робітникам здоровий корм та ведуть їх до боротьби за краще житя.

Ви повинні мати їх в своїй хатї! Ще нинї вишліть передплату!

Передплата $ 2.00 на рік.

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard & McGregory St.
Winnipeg, Mann. Canada.

ГНІВ ЗА ГНІВ.

Ревко: "Лотку! Чи ти, як редактїр "Свободи" справдї віриш в те що було поміщено в 108 ч. "Свободи" а іменно: "Про конець світа і про тії днї котрі — як ти кажеш — можна назвати днями **божого гніву?**

Лотко: "Але-ж борони Господи! Хиба ти Ревку ще такий дурний що тобі аж треба пояснювати, чому я так пишу? Знаєш добре що як нас большевики страшать гнївом народним, то ми конечно мусимо **страшити народ, гнївом божим!**

Чоловік вже так устроєний, що він не вміє в першій стопни пізнати все те, що йому близьке і доступне. Може бути що через те і Господь Бог поселив ся на далекім і недоступнім небі, тому що інакше люди стратили би до него всяке поважанє.

ТЕЛЄҐРАМИ.

ТЕЛЄҐРАМИ АҐЕНЦІЇ ОБОДІВСЬКОГО.

Росія. Атмосфера, ту дуже горяча, — в послїдних часах підвисшилась до 80 степенів після Реуміра. Буржуазія виїзджає на прохолоду в Сибір. Кажуть, що навіть в Омську припекло і нїжна на горячу температуру - буржуазія, на чолї з загартованим Колчаком "муфує" в напрямі Камчатки.

Україна. На Україні завязав ся, потрійний союз: з Петлюри, Денїкіна і Падеревського.

Сей союз моцно зшитий алїянтським ликом; головна підстава союза є, битись не на житє, але на смерть, головнї-ж прінціпи: **"як втїкати, то всї враз".**

Анґлія. Анґлійські капіталїсти, на своїм гучнім бенкетї, обїлись бобляхів з зеленого острова - Ірляндії. Ся потрава їх сильно здула. Кажуть, що без розпоруваня животів не обійдеть ся. Буржуазія сувасть ся на всї боки в передсмертних корчах.

Німеччина. В Нїмеччинї, відновляєть ся зараза яка на тамошній мові, називаєть ся "спартакус". Ся зараза дуже небезпечна для ситих верств суспільности. Прикмети сї такі, що як зхопить з обох боків неначе кольки, то жертва тільки очи вилупить.

Прибалтійський край. Ту розвелись були молоді жулїки і пристали до старої шайки жулїків, під назвою "Алїянс". Але як звісно і між злодїями нема справедливости, бо всякий сильнїйший, панує над слабшим, от-же так і ту сталось: Сильнїйші фахові жулїки обрабували молодих компаніонів, та пообрізували їм вже і так куці жупанцї. Тепер они в куцих жупанцях прийшли з плачем до большевиків, та кають ся що взялись до незнаного фаху.

Польща. Пяно Падеревського, зі всїм попсуло ся, а то з тої причини що на нїм почали кляпати всї, як хто уміє, а до того ще шельми большевики зломали кілька клявішів і попідтинали найвисші струни, так що жадна реперація не поможе.

Пяно робить дуже гидкі та неприємні, вразливі звуки, яких слухати прямо невиносимо.

Невдоволені збирають ся викинути на смітє, не тільки пяно але також і самого пянїстого.

Вашінґтон. Тутешна обсерваторія, по розслїдженю комет, доказує що появивша ся пару років тому назад, — дуже велика комета, яка називаєть ся "Вільсон",—вже гасне.

НЮ ЙОРК, Н. Й.: — Велике торжество обходять наші "фе... дераційники" на семій улиці. Радіють, бачите, що їх "принципал" звязав свою фамілію з славним акушерським родом і думають що може зароблять де-що, так як одна акушерка в Неварку, котра виграла свій акушерський процес з Понятишиним. Але не всї однаково думають, а є і такі що висказують свої думки в піснях як слїдує:

"Ой Мироне наш Мироне,
Не все гарне що червоне,
Не все смачно пєть ся чарка,—
Не все в праві акушерка!"

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ: — Панує ту до якогось степеня "плач і скрегіт зубів". Всї "вейтерки" по готелях забанували з причини що славний делєгат, котрий так мужно тягнув за серце філядельфійського дзвона — "муфує" вже до Европи і покидає "освободженого Україну" в Філядельфії...

ЛЮЗАНА, Швайцарія: — Швайцарська "ґрупа" довідавшись що її "попечитель" вертає до Европи, нарядилась з привітом: на встрічу має вийти з прапором і вінками; деякі прапори будуть прикрашені ковбасою, дриглями і т. п. а деякі курячими яйцями — (розумієть ся перестарілими....) Так швайцарська громада думає витати старого віслюка і Цеглинського.

(На єзуїтськім шнурку).

ПІТСБУРҐ, П.: — Недавно в сїй місцевости случилось велике нещастє, а іменно:

Збожеволїв ту до крайности оден вірний, побожний і жертволюбивий парохіянин греко-католицької церкви, коли почув що **"їх невинність Кавалєрського житя"** отець Ваньо Гундяк, приніс безкровну жертву, в церкві святого Юрка в Ню Йорку.

Той нещасливець знав о. Ваня з його кавалєрських дїл, ще тодї як о. Ваню через гарне личко дївиці зробив був кроваву жертву стріляючи собі під лїве ребро.

Не знаємо як-раз чи сей бідний парохіянин потерпів наслїдком раптового завороту, чи з радости що може аж тепер коли о. Ваньо зїстав "еґомосцем" — віддасть те що вже давно належить ся!...

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Відділ У. Ф. К. П. ч. 53 в Стейплетон, прислав на пресовий фонд "Молота" $20.00.

За се видавництво "Молота" складає сердечну подяку і прирікає, що щедрий фонд буде зужитий на новий запас "штіму" для "Молота", щоб той гатив всяку зволоч, ворожу пролєтарському рухови.

При нагодї просить ся всїх прихильників тій справі, щоб помогли "Молотови" як морально так матеріяльно.

Товариші! Не дайте "Молотови" безуспішно ждати, не дайте йому іржавіти, присилайте добровільні датки, та пускайте в рух от-сю могучу зброю, а она свою роботу зробить!

Видавництво "Молота".

В РЕСТАВРАЦЇ.

Вейтер: Перепрашаю вас пане, як-же можна плювати на стіни?

Гість: Так. чому ж ви [illegible] "не вільно плювати на підлогу?"

(Application for entry as second class matter filed at the Postoffice of New York, N. Y.)

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 5 ЦЕНТІВ.

"MOLOT"

SINGLE COPY 5 CENTS.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК І. .Ч. 3. НЮ ЙОРК, Н. Й. 15. ЖОВТНЯ 1919. NEW YORK, N. Y. OCTOBER 15, 1919. VOL I. № 3.

НОВІ СОЮЗНИКИ І УКРАЇНА.

(Вірш до сеї ілюстрації на стороні 10-ій).

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor publshed semi-montly by "MOLOT" CO.
13 St. Marks Place, New York, N. У.
Price: $1.00 a year, 60c. half-yearly, 5 c. a copy.

OCTOBER 15, 1919. № 3.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $1.00
На пів року ..... 60 ц.
Окреме число 5. цент.

МИМОХОДОМ.

Визволителї України спомагають ся як мож найдучше. Щоби вовк був ситий і коза ціла, то Петлюра зрік ся Східної Галичини, а Падеревський за се дав Петлюрі кілька сот тисяч набоїв, котрими Петлюра має вистрілювати невдоволених українських селян і робітників.

*

Американсько-Українські патріоти збирають гроші щоби Україну купувати, а Петлюра продає по кавалку. Чисте безголовє серед наших контр-революціонерів.

*

Замість грошей, входять в торговлю набої. За Східну Галичину 200.000 набоїв дістав Петлюра. Сего в капшук не зложиш.

*

Надоїло вже й польским робітникам слухати музики Падеревського. Почали вслухувати ся тепер в большевицький гимн в наслїдок чого, цілій компанії Падеревського грозить виселенє в Америку.

*

Між Петлюрою і Денїкіним непорозумінє. Петлюра думав що Денїкін настільки чесний чоловік, що як поможе здавити українських селян і робітників то вступить ся, але сей куди. Застромив над Київом царський прапор і сїв собі. Ти Петлюро шукай собі другої столиці.

*

Американським буржуям привиджуєть ся всюди революція і вони вже від тепер вправляють ся в контр-революції. Збере ся де небудь який похід там зараз летить хмара "білогвардійців" і здобуває "слави" палками револьверами і кінськими копитами. Нїякої революції в Америці ще й небуло а вже в кождім більшім американськім місті поляла ся кров з робітників, робітниць і робітничих дітей.

*

Такого порядку в котрім безцінне житє робітника, називає ся по вченому демократією. Знаючи добре що українські робітники не розбирають ся добре в вчених словах, — наші патріоти часто намовляють їх завести таку демократію на Україні. І декотрі за ними підтягають, незнаючи що то за птиця та демократія.

*

Богато родин мусить вибрати ся з Ню Йорку через дїти. Властителї домів не хотять винаймати мешкання таким родичам, в котрих є дїти. Бойкот на дїтий, але на се не зважають бувші редактори бувшої "Української Газети" а женять ся.

*

Гнївають ся декотрі робітники що "Народна Воля" не симпатизує зі сталевим страйком. Скажіть їм що про підвисшенє платні редакторови Стечишиному, рішає не побіда страйку але урядники У. Р. Союза.

*

Католицька "Америка" потїшає себе що Україну визволить Папа Римський. Він вже й почав свою роботу в тім напрямі від того, що подарував графови Тишкевичеви свою фотографію.

*

Богато дієть ся таких в світї річей що не то сміяти ся не то плакати над ними хочеть ся.

Тирихон.

Клопоти редакції "Молота"

Минувшого тижня прийшов до редакції "Молота" оден чоловік, сильний, високий ростом. Прийшов оглянув ся, відкашельнув пару разів, скинув шапку тай питає: "Чи можна ту купити молот"?

Так, — відповідає йому редактор — а скільки хочете?

Чоловік усміхнув ся, і якимсь дивоглядним оком поглянув на редактора, а врешті каже: "Та звісно що оден, чи-ж ви думаєте, що я маю десять рук, та буду гатити десятьма молотами нараз? Куплю оден, а зужиєть ся він, тоді куплю другий".

Редактор почухав ся в голову, зовсім нерозуміючи, що той торочить, взяв одно число "Молота" і подає йому.

Чоловяга знова видивившись, роззявив рота, а побачивши напись "Молот" розсміяв ся як стій.

Та чогож ви смієтесь питає редактор. Чоловяга похихотавшись ще трохи, почав розповідати редакторови в чім річ:

"Я, знаєте коваль — говорив він — от мені було потрібно молота, а що я ще не добре обзнакомлений з сим містом і не знав де є такий склеп, в якім можна купити молот, так я і спитав одного українського робітника: "де бито можна купити молот"? Він то сказав мені, щоб я ішов на "Ст. Маркс Плейз" під се число, що я і зробив, і бачите що з того вийшло? Ну але я куплю і сего "Молота", бо як бачу не дуже то він ріжнить ся від того, котрим побиваєть ся желїзо; оден бє желїзо, а другий всяку гадь, що обмотала цілий світ та хоче ще тримати людий в темноті. При нагоді ось маєте, пять долярів, з чого обтягніть передплату а решту, прийміть як пресовий фонд.

Редактор аж за голову злапав ся: "Ось воно як! Шукав коваль за молотом тай знайшов газету, — сказав він, — записав до книжки і опісля справив його на добру дорогу.

*

Клопоти... Клопоти, клопоти тай годї!

Листонош, вже з ногами прокляв "Молота". Відколи появив ся "Молот", то він аж на ноги пристав; Листів цїла купа і то майже що години, носить тай носить, і сам дивуєть ся, звідки те все?

Редактор сидить при бюрку і що тільки відірветь ся, на хвилинку до приватної роботи, так сейчас повертає і порпає ся в листах, цїлими днями і ночами.

Маси ріжних запитів, дописей, віршів і рівночасно нередплати на "Молота" — а що вже в послїднім тижни, то прямо лист за листом іде, та в кождім так аж просять присилати, ще по кілька сот чисел "Молота", з першого і другого видання.

Редактор позатикав собі уха ватою щоб не чути, як листонош клене, — а той знова ще гірше бісить ся, бо мусить добре дути в свиставку заки покличе редактора до дверий!

СТРАШНЕ.

Колиб так зібрати всї новинки з патріотичних газет, помастити їх маслом і кинути псови, то пес певно сказив би ся, а як-жеж се все може витримати бідний робітник читаючи таку отрую?!

Правдолюб.

Що буде від нині за рік.

(Пророцтва Шпички.)

Від нині за рік, де-що трохи змінить ся на світі, і так: Сучасні кати українських селян і робітників, будуть мусіли погодитись з новими ролями, а то: Денікін буде в заведеню для божевільних, Падеревський, буде мити начинє в парижськім готелю (бо до пяна вже стратив рекорд), а Петлюра приїде до Америки і стане до роботи в церкві св. Юра на семій улиці, за сьвічкогаса.

* *

Від нині за рік, — російський контр-революціонер Колчак, — котрий хоче зловити як-найбільше большевиків — буде ловити блохи.

* *

Від нині за рік вже на укр. патріотичнім прапорі, замість жовтого льва, буде виднїти римський осел відбитий з тої фотографії, котру одержав граф М. Тишкевич від папи римського в презентї.

* *

Від нині за рік, збереть ся полюбовний суд в справі М. Січинського і М. Підгорецького. На тім судї Підгорецький має віддати Січинському той поличник, який свого часу одержав від него в "Юніон Сквер Готел".

* *

Від нині за рік Цеглинський буде дзвонити зубами, на спогад славного дзвоненя "незалежним" дзвоном в Філядельфії.

* *

Від нині за рік, о. Петро Понятишин, буде висвячувати Евгена Крука на католицького попа — і призначить його до одної парохії разом з Іваном Гундяком.

* *

Від нині за рік, Тимотей Починок, скінчить семинарію лямполизів і сьвічкогасів та стане до роботи при тій самій парохії де будуть його любі колєги, Гундяк і Крук.

* *

Від нині за рік др. Білик, повернє з Парижа до Ню Йорку, а заложить бізнес на однім конері "Секенд Евні". — при бізнесї буде велика таблиця на котрій буде написано: "Shoe shine" (Шу шайн").

* *

Від нині за рік, всї королї, ґенерали, міністри, графи, кардинали, епископи, всї капіталісти - фабриканти і поміщики, всї патріотичні шкіролупи, — духовні і сьвітські, редактори патріотичних і клєрикальних газет, всї лямполизи і дячки, — взагалї всяка зволоч що держить ся на темноті, — потратить голови і буде ходити без голов.

* *

Від нині за рік, всї робітники, всїх країв зрозуміють свої завданя і обєднають ся до спільної масової боротьби, супроти свого ворога, — капіталізму.

Новинки з Канади.

САСКАТУН. — Ту ходить чутка, що засновательнайновійшої церкви п. Свистун, докладає всяких зусиль, щоби часопись "У. Г." яка є до нині офіціяльним орґ. укр. "Кавбоїв", перебрати на власність своєї церкви. Довідавши ся про такі дикі заміри п. Свистуна, редактори "Укр. Голосу" попали в манію. Оден з них лїчить ся в Ґержабиковім шпитали, а другий наплутав в "Укр. Голос" сторінку нїсенїтниць на "Укр. Роб. Вісти" думаючи що таким робом відстрашуть п. Свистуна, від єго пляну.

*

ВІННІПЕҐ. — Роман Кремар, (Солодуха) висповідав ся щиро пе ред єго преосьвященою - парубоцькою особою Микитою, з давних грі хів, зради Соц. Пар. і продажі льотів, і мусить нині за покуту, - на розказ єго парубоцької гідности — через два роки редагувати шмату "Кан. Русин" і чистити виходок єго ексилєнції, тоже через два роки. Дізнавши ся про так страшну покуту Кремара, доктор Сушко хоче видати наклад книжки, під заголовком:

"Ґей падлюки, падлюки!
Гуляйте поки час.
Бо зближаєть ся хвиля
Нарід осудить Вас".

*

ОТАВА. — Мінїстер справедливости, Цю-Ґам, довідавши ся про житє укр. робітників і седян в спроданій Петлюрою полякам Галичинї, рішив зібрати назвиска всїх укр. ренеґатів по всїх закутинах Америки і Канади, та відіслати їх до Шептицького музею у Львові.

Досї зголосили ся слїдуючі особи з Канади: П. Крат, Крисоватий, Васкар, Стефаніцкий, Гикавий, Кудрик, Войценко, Свистун, Кремар, Бодрук і Ґлова.

З Америки: — Бачинський, Січинський, Цегилнський, Ревюк, Ардан, Бориско, Стечишин, Стеткевич, Гриневецький, Коцан, Мостовий, Вишньовский і Крук.

Попи подавати своїх назвиск відмовляють ся.

*

ТОРОНТО. — З огляду на те, щоб укр. робітники не збавляли собі очий над читанєм, то П. Крат внїс петицію до державного секретаря видавництв, щоб той недопустив до Канади жадної книжки, яка друкувала ся в редакції "Робітника".

Просьба Кратова виповнена а за так великий вчинок, Крат рішив відправити спеціяльне богослуженє, за здоровлє державного секретаря.

І. Ю.

ДЕ-ЩО З ЕЛІЗАБЕТ.

Оден чоловік двом богам служить.

Купив собі спеціяльний кожух; як одягне на одну сторону, то чистий петлюровець, а як виверне на другу сторону, то правдивий анархіст!.. Його імя і назвиско: Стефан Чикита.

*

Розмова.

Корпан: Слухай Чикито! Ти будь вже раз чорним, бо до сеї пори то ти і чорний і жовтий, так чорт знає що ти є!?

Чикита: Нї, нї, не закидай менї, бо я ще анї одної бомби не дістав, а по друге, я мушу уважати. — Ти знаєш Корпане, я купив собі кожух і голова вже лиса, тож як поїду до краю то і вийтом буду, тому я мушу бути і чорним і жовтим, щоби люди не пізнали!

*

Бесїдник, — бо все говорить.

А. Чикита добрий чоловік; він завсїгди говорить.

Б. Та як говорить, коли голосу нечути?!

А. Та правда, я також не чув, але бачив що все щоками гонить.

Б. Ха-ха-ха! Щоками гонить, бо він американську сїчку жує!

А. Ов! То я вже догадав ся... — До сто чортів з ним! То він тої моди що французька панна!

*

Заагітував.

Корпан тїшить ся своєю анархістичною агітацією ту в Елізабет, бо зорґанізував споре число анархістів. Всїх разом з Корпаном, то є оден а оден — є два; а два і тих самих два, то є таки два.

Червоний Чорт.

Добрий фабрикант.

Вартовий з фабрики (вбігаючи до фабричного офісу): Пане, пане Майк Дишель, дістав ся під колеса парової машини і згинув на місци!

Фабрикант: Що-ж той дурак, не міг вважати? Скільки то дорогого часу займе тепер, щоб знова пустити машину в рух!

ЛИСТ ВІД ПРОФЕСОРА МИХАЙЛА ГРУШЕВСЬКОГО ДО М. СІЧИНСЬКОГО.

Париж, дня 42 вересня, останнього року нашого панованя, — в 18-тій годинї в ночи.

Дорогий сину неньки Украіни. Відзиваю ся до тебе з далекого чужого краю, отсими першими словами: Слава Йсусу Христу! Дорога дитино! Маю в Господа Бога надію, що ти менї відповіш, на мої божі слова: "Слава на віки".

Дорогий сину неньки Украіни! Рад-би я ся довідати про твоє миле здоровлє і про Федерацію. Не знаю чи правда, чи нї, але сюди до Парижа, приходять вісти, що твоя Федерація вже банкрот; — вже перестає доїти ся і так виглядає, що стане цїлком ялова та не буде коло чого втримати ся! Ходить чутка, що ти небоже втратив довірє в народа, що народ не хоче бути твоїм слїпим орудієм. — не хоче іти на слїпо — за тобою.

Взагалї тут ходять погані слухи про тебе. Пишуть большевицькі газети, що українські робітники недають говорити тобі по вічах, проганяють, називають зрадником - запроданцем українського народа!

Ох боже! Як я прочитав, то аж волосє на голові дубом стало. І до чого тії хами допускають ся? От як се мало місце в Філядельфії, в Бостон і в Рочестер, — штани стягають! І я вірю що се правда, бо я сам переконав ся що український народ доти буде вірити та іти на слїпо, поки непереконаєть ся, що єго дуриш. Я таке сам переживав і добре знаю. У Києві, як мужики і робітники довідалися що ми їх обманули, то ми аж мусїли покликати, на поміч Нїмців, щоби усмирили хамів; бо то не тільки штани, але і голови були-би нам позривали!

Але дай боже здоровлє бідному нїмецькому Кайзерови і єго ґенералам, що прислали дружну поміч і охоронили наше житє, хоть не надовго бо народ як побачив що ми запросили Нїмців, то ще ся гірше обурив. Ми хотїли звернути вину на большевиків, але народ вже більше не повірив і прогнав нас всїх. Така сама доля стрінула добродія ґрафа Тишкевича; полишали ми всї добра на Украіні, а тепер мусимо тинятись по ґотелях в Парижу... Ох нещасні ми!

Дорогий Сину! Ще хочу звернути Тобі маленьку увагу: Там у вас тепер на семій улици в Ню Йорку, — як бачу — поширили ся непорядки — анархія; хапає котрий небудь за крісло і тащить другому в голову і ломить крісло і робить шкоду, незважаючи на те що тепер всьо дороге!

Дорогі мої дїти! Не бийте ся, бо то не файно, люди будуть сміяти ся як з варіятів. Отож ще раз вас перестерігаю: „Не дурійте, сидїть тихо, не робїть встиду своїй Неньці Украіні. Я, ваш батько — прошу, заховуйте ся чесно, бо нам аж ту в Парижу лице (котрого і сами не маєм) зі встиду червонїє!

Ваш батько, в боротьбі за Неньку Украіну з хлопами і з панами...

Михайло Грушевський.

(Переложив на хлопську мову **Ревко.)**

ПАНСЬКЕ ГОРЕ.

Ох, ох, біда!... Біда тай край!..
Лихих часів діждались ми...
Піднялись бунти між людьми, —
Прийшло хоч ляж тай помирай!..
Увесь маєток наш пропав...
Недавно кождий з нас, панів,
На сьвітї легко жити вмів, —
І смачно їв і мягко спав.
Пани звичайно під хмельком
Одно лиш знали — спочивать,
А потім знову пить, гулять...
Тоді й мужик був — мужиком:
Робив на пана цїлий вік,
Мовчав, неначе занїмів, —
Про волю й писнути не сьмів,
Не знав, що він є чоловік.
А скільки було в нас добра!..
Сади, гаї, прозорі ріки,
Лїси й поля навкруг великі, —
То золото була пора!...
Тепер мужик говорить нам,
Щоб з ним і ми йшли працювати,
Коли ми хочем хліб жувати,
А нї — то їсти ме він сам...
Тепер що хочеш з ним роби!...
Не хоче й думати мужик,
Що пан до працї не привик,
Що пану треба скрізь раби.
У город глянеш — сумно й там:
Усе пішло на новий лад!...
Робітник тільки тому й рад,
Що бариші рахує сам.
А як недавно — грошї, власть
І все було у нас, панів...
Робітник простий те лиш їв,
Що пан, бувало, з ласки дасть.
Бувало женщина в бідї
Відкрито тїло нам своє
За грошї всюди продає...
І ми втїшали ся тодї.
Тепер не весело нам скрізь....
Остатнї грошї проїдаєм, —
Старе, минуле як згадаєм —
Не можем здержатись від сліз!..
Ох, ох, біда!.. Біда тай край!...
Невжеж не верне ся старе?
Подумаєш — аж плач бере, —
Ну, просто — ляж тай помирай!..

С. Долов.

МІЖ БАНКРОТАМИ.

Швайцар: "Чого ти Мироне так сумуєш?

Мирон: Хиба-ж ти не знаєш? І ґазета вмерла і бюро пропало і віча невдають ся і на визволенє Украіни нїхто анї цента не присилає і всякий питає: де грошї з "Українського Дня" і зичити нема на що... і ще питаєш чого я сумую?!

Швайцар: Не впадай в роспуку Мироне! Може ще нам вдасть ся скочити в "Свободу", так як Ревкови...

Мирон: В "Свободу"? А що-ж люди скажуть?

Швайцар: А тебе що люди обходять? Ми вже і так чести не маєм!

Підслухав Довбенька.

ОСЛИ ДУМАЮТЬ, А ЛЮДИ НЕ ХОЧУТЬ!

Коротенька казочка.

Був собі осел у пана, котрим возили воду. Одного разу коли осел був змучений і голодний, притюпав він перед покої свого пана, став і махає головою.

Пан виходячи з покою, зацїкавив ся поклонами осла, тай питає єго що він робить? Осел відповів: "Думаю паночку"!

— А що ти думаєш? — Питає пан.

— Я цїкавий знати — відповідає осел — на що ви побудували такі великі палати?

— А нащо тобі се знати? — питає пан.

— Бо за тії грошї що ви видали на будову так великого будинку, як би були купили вівса, то я до самої смерти був би мав що їсти!"

Підслухав **М. С-ляк.**

ГЛЯНЬТЕ ЛЮДИ!..

Гляньте люди, як Січинський
На роботу псячу.
І голодну і безсильну
Пхає свою клячу.

Та не везе бідна кляча,
Впала на коліна, —
Хоче згинуть у далекій
Безлюдній пустині.

Хижі круки злітають ся, —
Буде їм пожива;
Скоро вони наїдять ся
Іншого мясива.

С. Д.

Демян Бідний.

ЧЕРВОНІ СИЛИ.

СТАРА БИЛИЦЯ НА НОВИЙ ЛАД.

(З російського).

Виїхали три борці могутнії,
Вудро Вілсон, чудо заморськеє —
Клємансо парижський прихвостень банкирський
І Лойд Джордж дозорець купецький.
Побачили они силу великую:
Рать нїмецька на них наступає.
Як на Нїмців три борці накинулись,
Почали нїмців колоти - рубати
Не тільки витязї їх рубають
Скільки добрії конї їх топчуть.

Порубали всю силу нїмецькую
Почали витязї вихвалятись:
— "Не намахались наші могутнії плечі
Не потомились наші добрії конї,
Не притупились наші мечі булатнії!"
І каже Клємансо, прихвостень банкирський:
"Подавайте нам силу не тутешню,
Ми і з тою червоною силою справим ся!"
Як промовив він слово нерозумнеє,
Так і явилось двоє войовників,
І крикнули вони голосом сильним диким,
Аж конї під витязями полякались.

"Відповідайте ви душогуби старії,
За всї злодїйства ваші окаяннії!"
Не пізнали витязї войовників,
Розпалив ся Клємансо на їхні слова,
Підняв він коня бистрого
І полетів на войовників.
І розрубав їх зо всеї сили:
Стало четверо — і живі всї.
Налетїв на них Лойд Джордж англїйський
Розрубав їх зо всеї сили.
Стало осьмеро — і знов усї живі.
Налетїв на них Вілсон - борець,
Розрубав їх зо всеї сили:
Зробилось в двоє більше — і всї живі опять.
Кинулись на них всї витязї,
Почали вони силу колоти - рубати,
А сили все ростуть та ростуть
Все на витязїв боєм ідуть та ідуть.
Не тільки витязїв рубають
Скільки добрії конї їх потчуть,
А сили все ростуть та ростуть
Все на витязїв боєм ідуть.

Борять ся витязї довго, безвпину,
Потомились їхні добрії конї
Затупились їхні мечі булатнії
А сили все ростуть та ростуть,
Все на витязї боєм ідуть.
Розвивають ся над ними прапори червоні,
З сріблистими написями:
"Пролєтарі всїх кравї єднайтесь!"
Витай нам сило великая
Обороннице наша народная,
Червона армїє славна хоробрая!

На лїцітації.

Їду я, недавно тому улицею і здибаю гурток наших земляків як про щось горячково розмовляють.

— Геть, геть, всьо до чиста будуть лїцітувати, — розповідає якийсь вусатий дядько, розмахуючи руками.

— Всьо будуть продавати за півдармо, — додав другий сухорлявий з обголеними вусами.

Приступаю і я до гурту і вмішую ся в балачку.

— Кого то, і що, будуть лїцітувати? — питаю.

— Таже "Украïнську Ґазету", — пояснює менї вусатий дядько, — а ви що, хіба не знаєте?

— Та не знав. А чого то це лїцітують?

— Довга історія і богато розказувати, — відрізав сухорлявий земляк, махнувши рукою, але дядько взяв се менї пояснювати:

— Оце добродїю виходила в Ню Йорку ґазета, така собі шматка, і хотїла служити панам. Булоб пів біди лиха як би то тільки служити, а то хотїла вона щоби за сю службу платили її робітники. Але робітники не туда. Полапались на сім панськім наймитї і анї цента не дали на її істнованє. Читати не хотїли. Доки були грошї в редакції, зібрані на ріжні визвольні фонди, то редакція друкувала ґазету і розсилала поміж люди задармо, а гроший нестало то й капут, — перестала виходити. Перед тим довгів пона роблювала в ріжних компаніях і тепер будуть лїцїтувати її маєток.

— Ага! От воно що! Значить лїцїтація, мож купити що небудь тано, — шибнула в голові думка. — Я на лїцітації, знаєте, нераз ще в краю купував добрі річи, нераз за безцїн. Але щоби воно менї таке придало ся? Перо, не перо, папір не папір....ага! Редактор "Молота" скаржив ся що не має кошика! Єй богу зроблю йому презент. Піду куплю редакційний кошик, і пішлю йому, з дописком "від такого то, а такого читача". От натїшить ся!..

Лишив я гурток і пішов до редакції "Украïнської Ґазети" на лїцїтацію. Входжу до середини. В редакції порожно як в бідного в коморі на весні. Сидить тільки якийсь чоловік і читає "Робітника".

— Ви з яким дїлом? — питає мене.

— Яби хотїв менаджера.

— Говоріть, я є ним самим.

— О, як так, той гаразд. Я чув що в вас лїцїтація і прийшов купити редакційного кошика.

— Нема в нас нїяких редакційних кошиків — відрізав менаджер, і зложивши "Робітника" до бюрка, взяв ся за "Молота".

— Чому-б то так? Продали вже чи що?

— Непродавали й нема, бо й зовсїм його в нас не було! — відрізав ще грізнїйше і поправивши окуляри почав пильно вдивляти ся як Сїчинський пхає віслюка з Цеглинським.

— Редакція, та щоб редакційного кошика не було? — тягну я дальше. — А в щож ви складали непригожий до поміщеня матеріял? Звісно, приходять до редакції ріжні дурниці...

— Нїчого не треба було складати до кошика. Всьо що приходило то ми поміщували — перебив менї менаджер. — Ви менї добродїю задармо перешкаджаєте.

— Як так то даруйте. Я сего не знав, — сказав я і пустив ся до дверий.

— Чекайте, чекайте, — схопив ся менаджер. — В нас кошика нема, то правда, але є другі річи які можемо продати.

— Напримір!

— Напримір... напримір... редактори. Дуже гарні, редактори. Молоді ще. Сїчинський, Цеглинський, Крук, Репен, Мостовий і маса других. Дуже тано продамо поєдинче, а гуртом то ще таньше.

— Йдїть до чорта з тим товаром, — сказав я і гримнув дверима аж шиби задзвенїли, оставляючи за ними сердитого менаджера.

Вийшовши з відти я ще довго розпитував за редакційним кошиком, але не міг нїгде знайти.

Айдашенько.

БОСТОНСЬКІ ГАДКИ.

Бубненко, неначе справжнїй бубен, опинивсь інструментом в "У. Шматї".

Бубен, як інструмент, не видає з себе жадних приємних нї мелодійних звуків, тільки пусте бубнїнє. Уживають його часто при бандах і в походах.

Зовсїм невідмінна річ маєть ся з Бубненком. Його пусте бубнїнє чуємо при бандї контр-революціонерів і в "Укр. Шматї" в походї на укр. Комуністів - большевиків. Так як собаче гавкотїнє, так Бубненкови бубнїнє нїчо нїкому не зашкодить!

*

В "Укр. Шматї": Мрака, в Бостонї Мрака, всюди Мрака, але у самого Мраки в голові мабуть вже таки дуже мрачно!.. Ая, мрачно!

О. Батіг.

Сучасні Гречаники.

Гоп, мої патріоти,
Гоп, жовті й сині!
Чогось мої патріоти
Пошили ся в свині...
Гоп, мої патріоти... і т. д.

Пішли вони на село
Мужиків дурити,
Щоби знову по старому
Неробами жити.
Гоп, мої патріоти... і т. д.

З помийниці не вилазять
Помийницю хвалять,
До гнилої помийниці
Чередою валять.
Гоп, мої патріоти... і т. д.

Поїхали з Петлюрою
Поляків просити,
Щоб поляки ішли сьміло
Україну бити.
Гоп, мої патріоти... і т. д.

Поїхали до цариста
Денїкіна злого,
Запросили палить села,
Не жалїть нїчого.
Гоп, мої патріоти... і т. д.

Приїхали паничі,
Нам панщину несучі,
Приїхали генерали —
Батогами замахали.
Гоп, мої патріоти... і т. д.

Де Петлюра, там робітник
Получає кулю,
А хлїбороб замість землї —
Получає дулю.
Гоп, мої патріоти... і т. д.

Сидить мужик під хатою
Тай штани латає,
А патріот з його тіла
Сорочку здирає.
Гоп, мої патріоти... і т. д.

Казали нам патріоти
Свій край ратувати
Тай почали у народа
Гроший вимагати.
Гоп, мої патріоти... і т. д.

Назбирали гроший силу
З бідного народу,
Та ті грошї в них пропали,
Мов кинули в воду.
Гоп, мої патріоти... і т. д.

Та вже нарід український
Голови не схилить:
Скоро своїм патріотам
Чуприну намилить.
Гоп, мої патріоти... і т. д.

С. Д.

СОБАЧЕ ЩАСТЄ.

Брисько — Нинї першого. Будем рахувати розмет союза. Тїшу ся, що Стечишин збив вчера свої окуляри.

І. Ю.

ТАНЦЮРИСТА.

"Наш" Петлюра танцюриста,
Грає дурня "з бісів триста";
Хоч дурак він із засади,
Сам пристає до громади,
Грубих пузачів;
До Колчаків, Денікінців,
Падеревських, Пілсудзківців,
До тих "щиро працьовитих",
Хижаків несамовитих,
Слонів - віслюків!

Але щось йому не теє...
Свого війська бач немає;
Мусить в чужих позичати,
Свою шкуру захищати,
Від большевиків;
Він мабуть там грає ролю,
Тільки з вітром в чистім полю,
Бо робітники й селяни,
Женуть геть от-того пана,
До "сто-сот чортів"!

Са-іс.

БРУКЛИНСЬКИЙ "ПРОТЕСТ".

Хмара іде, дощик буде,
Козацтво збираєсь;
Автомобіль під панами,
У низ погинаєсь!

Сидять пани патріоти,
Черваті й пузаті
Лиш оден піп вус немає,
А то всї вусаті.

Отаман в рядні зеленім,
Здаєсь внук козацький
Чобітьми товче — неначе
Вояк австріяцький.

Отець сидить і тїшить ся,
На всїх споглядає
І гадає, що вже шляхта
З Вкраїни втїкає...

Ви пан-отче "протестами"
Нїчого не втнете;
Без потреби автомобіль
Й "гезолїн" псуєте!

Боковий.

ВИСТАВИЛИ ШТУКУ.

(З Бруклина.)

Під команду режісера,
З одним косим оком;
Виставили у нас штуку,
Та вибачте "боком"!

Штука та: — "Дай серцю волю,
Заведе в неволю": —
Де Микита мав заграти
Найважнїйшу ролю.

Тай не диво що Микита,
Грав дуже "трагічно",
І режісер з одним оком,
Також втяв "преслїчно"!..

Вийшов він на сцену, в ролї
Богатого сина,
Та звернув ся — наче стовпом,
До людий плечима!

Мучились так всї на сценї, —
"Немов при ковалї"
І богато — тодї — людий,
Виходило з галї.

Бо так штуку попсували,
Що й годї сказати;
Хоч не варта, та все-ж таки,
Треба пригадати:

"Семенови треба грати,
Хлопця молодого;
А він грав у своїй ролї,
Дїдуся старого!...

Мовою так говорив він,
Як сїмдесять лїтний,
А рух його, до нїчого!..
Все одноманїтний...

Появивсь Іван на сценї,
Мав Коміка грати,
Та нїчо неміг нещасний,
Комічного втяти!

Сам Микита, так хорошо
Пописавсь хаосом;
Неворушно, при столї, він
Щось бурчав під носом...

Люди гнївні на "артистів", —
Кляли - проклинали;
Одні з галї виходили,
Другі в гали спали!...

О нещасний ти, безокий,
Режісере Яцю! —
Чи-ж годить ся так псувати,
Таку важну працю?!

Як-би автор тої штуки,
Прийшов — подивив ся;
Він-би певно із тобою
Довго не числив ся!

Приказав-би за ту "штуку"
Кілька буків дати;
Щоб не важив ся у друге,
Його твір псувати!..

Довбенька.

Любов — як бесїда: нормальна лиш при участи обоїх сторін.

Дїточий кат.

"Гурей!! — мої любі малолїтки, для яких я вибудував фабрику тюрму. Гурей! — кричав товстющий містер Скрут, вилїзаючи з автомобіля.

— Гурей! за нашу добру демократичну вітчину, яка дозволяє душити 5 мілїонів незрілих дїтий по фабричних тюрмах, брудних каменицях. — Гурей! Шур гурей — закричав ще раз містер Скрут, підіймаючи високо капелюха, за здоровлє вітчини та єго фабрики.

Дїти стояли з порозявлюваними ротами, і любопитно дивились на величезне брюхо, яке похоже на прироблену бочку з вина. З заду дїтий чорнїла величезна страшна дитяча фабрика з чорними як тюрма вікнами. Дим садив з коминів, а вікна брязчали, аж земля під фабрикою тряслась.

Дїтям було сказано, щоб вони полишили на мінутку роботу і вийшли на двір стрічати властителя.

Замучені рабською фабричною працею з помарнїлими восковими лицями, маленькі пролєтарі збились до купки і дивились на свого людоїда. Одно дитя було криве, і ходило при каблуках. Рік тому назад, єму троком ногу переїхало. Воно стояло проти самого товстого живота, який так випнув ся, що неможна навіть було звірячого лиця бачити містра Скрута.

Коли Скрут говорив, тоді єго живіт потрохи потрясав ся.

— Слухайте но сюди, мої любі дїтки, і то добре слухайте. Аж язики повивалюйте так слухайте, що я вам буду говорити.

Скрут закурив сигара і почав:

— Перше всего, ви мисите слухати чого вас вчать коло роботи і старатись працювати як можна скоро. Я теж був колись дитиною і теж скоро працював. Слухайте добре родичів, і борони вас боже лїнуватись і до роботи неприходити.

— Вставати рано треба привикати. Нелїнуватись. Малим дїтям неварто нїколи лїнуватись. Гріх лїнуватись. На тім світі Бог пеклом покарає. Чорти теж кріпко будуть мучити як ви будете лїниві. О, нїхто не знає як вони раді бачити вас всїх в пеклї.

— Скажіть теж вашим родичам щоб постригли вас всїх, бо я нелюблю нестрижених робітників в моїй фабриці. Воший напустите в мою фабрику.

Вітчину мусите любити і національний гимн кожний повинен напамять знати. Я теж знаю напамять національний гимн. Ще з малку мене навчили, я от бачити і доси ще незабув. Память, значить, в мене добра ось послухайте...

І Скрут затягнув патріотичної пісні. А немощні дїти за ним підтягали тоненькими голосочками як ягнятка.

Скінчили і Скрут сказав: — отсе все що я вам мав сказати. А тепер марш до роботи! — закомандував містер Скрут.

Дїти полїзли до фабричних дверий а Скрут закрутив автомобіля і пігнав ся аж за ним покурило.

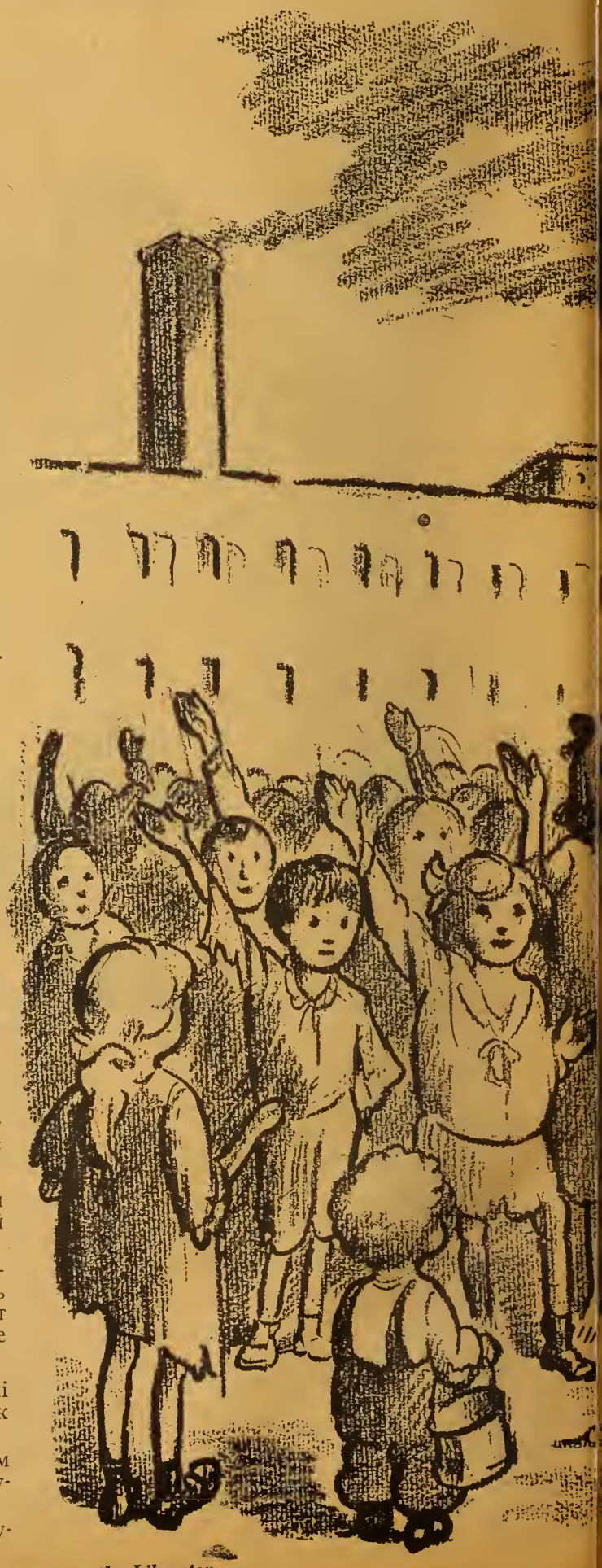

Шило.— *From the Liberator*

Fr Young

Козли та вівці.

Що здавна є на світі вівці, то се вже всі знають,
Яка користь із овець, нащо їх тримають?
Бо вівця то бач — вигідна, на кожух на мясо,
Та ще лою дасть, на свічку, — щоби було ясно!
Одним словом, хто не дурний, то овець плекає;
А щоб вівці не брикали, — пастуха тримає.
От-то вже тих пастухів, завелось чимало,
Деруть шкуру з тих овець — топлять їх на сало.
Не жалують, обдирають, — та ще й з них сміють ся,
Що вони не розуміють, та їм піддають ся!
Якось раз свойго часу, вівці белькотали:

Що прийшло вже горе їм, що вони пропали!
Що немає в світі правди, що їх пастух губить,
Що нещасний рід овечий, геть зі світа трубить.
На сю пору ішов козел коло їх кошари,
Підслухав їх всю розмову, тай таке їм парить:
"Ось послухайте мене, що маю казати!
Вас пораджу я в біді, як рідная мати.
Завтра майже, ви чуть світ кидайте кошару,
Приставайте всі до нас, до нашого пару.
Та погляньте ви на нас, як у нас живеть ся:
Ходим вільно увесь час, вільно серце бєть ся!
Будемо ми разом пастись, та вільно гуляти
Буде кожний брат сестер, знай обороняти.
А як схоче ваш пастух, зійти із дороги,
То ви сестриці не бійтесь, у нас крепкі роги.
Пастухи козлів не люблять бо вони рогаті,
Бо козлині крепкі роги, вміють дошкуляти.

Говорив я, говорив, тай заговорив ся
А що саме хтів сказать, не договорив ся.
Про овець бач тут не йде і про козлів так-же
Хто не хоче, той пійме, кождий теє скаже;
Але йде тут річ про тих, про бідних собратів,
Про пекельних богачів! про попів пузатих!
Що морочуть бідаків, та пеклом лякають,
Та остатний його цент, з горла виривають
Хто з них більше грошей дасть в церкві почитають
А хто бідний, не ма з відки, в церкву не пускають.
А котрий з них упімнеть ся за святую правду,
То піп зараз поліцмана, і дає пораду.
Злу пораду, задля того, щоб другі дивились,
Що буває лихим часом, усі не відбились.

Розкажу про пастуха такого одного,
Що ненавидів козлів, усіх до одного.
Не дає козлам спокою, ні пити, ні їсти
В гору свою кирпу дре, кричить: "соціялісти!
Скоро оправлють ся з вами! — що схочу, то зроблю,
Я вас, бісових козлів в овець перероблю!!
Ви не слухайте козлів, до овець він каже
Бо я ту є ваш пастух! — на себе покаже.
А сам певне вже забув ся, що в козлів є роги,
Або може зїхав з глузду — не знайшов дороги?!
Але бачте на козлів, він щось не потурає;
Дере шкіру з тих овець, скільки сам бажає.
Дайте — каже — пять за сповідь, за весілє двайцять,
А з бідного чоловіка, то хоч би вже десять.
А це думаєте все? Ні! Сего ще мало!
Йому більше треба дати, щоб покріпить сало;
Треба дати на кадило, на ладан, на рясу,
Треба-ж чимось заповнити попівскую касу!
Треба церкву отримати, тре паламареви,
Ключникови, сторожови, та щей дзвонареви.
Звідки може піп на все те ту гроший набрати?
Своїх бач платить не хоче, — платіте ви братя!
А брати до себе шепчуть: "а деж нам набрати?
Таж ми маєм всяк сімю, маленькії дїти;
Бідна-ж наша головонько! Щомаєм робити?
Підем лутше до козлів, ми в соціялісти,
Будемо вільнійше жить, та смачнійше їсти.
Не діжде вже більш пузатий нам на шию сісти

Порадились, розсудили, до гурту пристали
І слухати вже попів, зовсім занехали.
Не чекають від попа спасенія з неба,
Стали жити розумнійше як сего потреба.

*

Оттак-то братя скрізь дієть ся й з панами,
Хто не хоче шиї гнути, звуть большевиками!!!

Любарська Щипавка.

Нові Союзники і Україна.

(До ілюстрації на 1-ій стор.)

На вбогих степах України,
Зєднались царські посіпаки
І спільно так сили зібравши,
Бісять ся неначе собаки.
Палять весь добуток по селах,
А ціль їхня: дика нажива;
То-ж точать кров теплу-невинну,
Діждавшись проклятого жнива!...
Денікін і зрадник Петлюра,
Се ті що цареви служили, —
Що спільно з тим ворогом клятим
Все кров із народа точили....
А третий плазун — Падеревський,
Також царський рекорд вже має;
Так ось від з звірячим інстинктом
Тепер України бажає!
Неначе та малпа — крізь дірку
Він хоче узріти встанову, —
Якою мукиж український
Піддержує свою будову.
Та дарма що він так повзеть ся,
Разом з своїм оком собачим;
Ось — бачте — картина говорить,
Що він через дірку там бачить!...
Бісить ся та зграя проклята,
Кидаєть ся люто на двері
І в кождого думка однака:
Добитись "високих" химерів;
Забрати в полон Україну,
Щоб з неї відтак користати,
Єї-ж хліборобa, насильно в неволю —
В ярмо закутати!...
Бісить ся та зграя собача,
Мов дикий той звір нападає....
Та хай-же затямить проклята.
Що вже так не довго гуляє,
Бо ось недалеко та хвиля,
А той хліборобь підніметь ся
І вхопить за збрую та з хати
На з'устріч собакам метнеть ся,
Та так їх тоді почастує,
Що світ ще такого не бачив,
Що пекло здякаєть ся того, —
Сам бог капіталу заплаче!

Шпичка.

Новий Ґенерал Табака.

(Правдивий фейлєтон).

Приїхав до дому з війни ґенерал Табака. Добрий, хоробрий, бравий, старий ґенерал Табака.

Устроїли єму патріоти радісну встрічу. Співають, радують ся, трублять в центові папірові трубочки, плещуть в білї мягкі долонї і радісно викрикують:

— "Гуррей"! Наш Табака приїхав! —
— Гурей! Наш ґенерал Табака їде!
— Гуррей! За здоровлє Табаки!
— Гурей!-гурей!-гурей!!!.....
— Гурей — ґенерал Табака!!..

Як відомо, є на світї мудра приказка: — "старий і малий то все одно" — так кажуть добрі люди. Тому то і старому ґенералови Табацї захотїлось побавитись в дитячий концерт.

Звелїв він, зібрати маленьких дїтий, з цїлого міста, щоб були не старші тринайцяти лїт і не молодші шести. Зібрали люди тих дїтий до "Сентер Парку", приїхав туди по парадї і сам ґенерал Табака.

Дїти злякано згуртувались до купки як маленькі ягнятка, і ждали приїзду Табаки.

Появив ся Табака. Оглядів опитним оком дитяче військо, і закомандирував, повтирати носи.

— Носи втирати! Всїм як оден, в одну мить приказую носи повтирати!

— Я командирував мілїоновим військом і люблю щоб в мене всюди чистота була! Чистота і акуратність. Розумієте? — Тому я командирую щоб всї дїти зараз же носи повтирали!

Декотрі дїти почали пищати з переляку від строгого ґенерала Табаки, а котрі сміливійші, зараз же повтирали собі носи.

— Не плакать, тихо менї! Які з вас будуть патріоти? Яке з вас буде військо коли ви привикаєте плакати! —

— Тихо менї кажу вам! Щоб нї один анї писнув! Тепер слухайте, я вас буду вчити патріотизму! А опісля дам цукорків як небудете плакати! —

Дїти замовкли.

Ґенерал Табака погладив вуса і почав:

— Слухайте-ж мої любі дїтки, і то добре слухайте! Я в вас хочу засїяти перші зерна патріотизму...

— Ай-ай-ай-ай-і-і-і-гі-гі-гі-ай-йай, — заверещав на все горло, коротенький, круглий вісїм лїтний хлопчинка.

— Ай, яй-яй-й-й верещав він хапаючись за вушко з якого капала кров. І тут же він повернув ся, і почав лущити по лици свого меньшого партнера, який почав собі верещати.

— Ти що єму зробив? Чого він репетує не своїм голосом? — чого бєтесь? Закричав підбігаючи до них ґенерал Табака.

— Дзьов за вухо мене вкусив — репетував хлопчик, і молотив ще сильнїйше Дзьова по лици.

— Ах тиж собачий син! Як ти сьмів вкусити свого товариша за вухо? То, такий з тебе буде патріот, коли ти ще з малку відкусуєш людям вуха?!

І Табака нагнув ся, щоб розборонити хлопців, та сглянути поранене вушко, але зараз-же затулив собі носа, зробив губи трубочкою, і нервово задмухав:

— Ф-ф-ф-ф-ф--- тут коло них якесь попсуте повітрє... Забрати їх обох звідси. Хай не скавулять! — закомандирував строго Табака.

Хлопців забрали... а Табака почав продовжати свою патріотичну промову...

Почав учити дїтий щоб вони також були хоробрими вояками: Після промови почав обдаровувати дїтий цукорками.

— Чи є, в тебе родичі? — спитав він першого хлопчинку, даючи єму цукорків.

— Нема нї батька нї неньки — відповів хлопчинка.

— А деж, померли? — запитав Табака.

— Тата забило в фабрицї, а мама померла в шпитали на сухоти — відповів хлопчинка, забираючи цукорки.

— А в тебе ще жиють? — Запитав Табака слїдуючого.

— Я сирота — відповів хлопчинка.

— Чому-ж ти сирота?

— Татка забило, на желїзницї при працї, а мамцю полїцман клобом забив на страйку, коли вона застрайкувала працюючи в жіночій фабрицї —. і хлопчинка навіть заплакав.

— Бідний мій сирітка пожалїв єго Табака --- і дав єму найбільше цукорків. — А то підлий був якийсь полїцман що забив твою мамцю.....

— Ти теж сирітка? — Спитав він третого.

— Ширітка пане ґенерале, ширітка — зажалував ся хлопчик.

— Чому? —

— Татко застрайкував і в тюрму єго забрали, та там він і помер. Більше єго нїхто вже не бачив. А мамця з дитини малої померла. Дитина жива сестра тепер моя, Бейбі зветь ся, її збрала наша бідна тїтка, а мене віддали до приюту. Отам ми всї сироти жєм в тім великім червонім будинку. Бачите пане ґенерале?

Росповідав про свою гірку недолю бідний хлопчина лїт дванайцять.

Табака дав єму цукорків.

— Ти теж сирота? І ти сирота? І ти сирота? — питав він загалом цїлий дитячий ряд.

—Сширота - свирота - широта — відповідали дїти.

Табака всїх їх щиро наділював цукорками і патріотичними словами. Обдаривши всїх добре, навчивши їх добре патріотизму хоробрий ґенерал Табака, попращав ся з дїтьми сїв, в автомобіль і поїхав собі з богом.

Шило.

Вісти з Бостону.

Присьвячую :
Своєрідним панам
І всім патріотам,
Що катівську ведуть
Й зрадничу роботу. —

*

Так то водить ся усе
В наших патріотів:
Назбирають торбу лайок
І помий до ротів,
Тоді їдуть по містах,
Хоч їх там не просять
І з собою той смерід,
Як святу річ носять.
А там далі як зберуть
Своїх найвірнїйших,
Нарозказують їм повно
Чудес найновійших,
Позливають помиями
Робітників чесних
І ще много, много творять
Тих річий чудесних.
А про теє як нераз
Без штанів втїкають
Або чуба їм намнуть
Про се не згадають.
От такими то бувають
Наші козарлюги;
І хитростю і зрадою
Мов лиси - котюги
Давай робітників темних
Підлесно дурити,
Що мовляв то: "Без панів
Вам не можна жити".
Без панів то, — кажуть їм —
Пропаде Вкраїна
А хто скаже: "брешеш враже"
То той в них скотина,
Той є зрадник України,
Москальофіль підлий,
Той є "страшний большевик"
Нікуда негідний.
Так нас лають Комітети
І пан фе-Сїчинський,
За ним пішли хрунь Вишньовський,
Капровий, Ґродзїньский.
І ще кількох подетїло
Між тую голоту;
Робітники їх вигнали
За брудну роботу.
Тож з сорому, щоб пімститись,
Нуж давай брехати.
І преславну "свою шмату"
Сьмітям наповняти.
Та як воно скоїлось так
Треба би згадати,
Як то кажуть: "все на світї,
Мусить почин мати".
Не дуже то так давно
Як в нашій столиці,
Зійшлось кілька козаків
Заклали станицю.
"Запорожська Сїч" назвали
Старшину ізбрали,
Пристать до їх люд робочий
Намовляти стали.
Де-хто пристав а де-хто нї,
Бо многі вже знали,
Що зі славних козаків
Дуже хісна мало.
З робітником не ідуть
Злучились з попами,
Той й дороги розійшлись
Сталисъ ворогами.
Ось тому то робітники
Пристать не хотїли,
В спільній хатї на умовах
Вже жити волїли.
А "нашії козарлюги"
Тільки на се ждали,
Зараз таки свою підлу
Роботу почали.
І хто знає чим робота
Ся булаб скінчилась,
Але тутки мов на щастє,
Ось що сочинилось:
Раз приїхав дипльомат
Славний фе-Цеглинський;
Ту розпучний акт відіграв
Костогриз Ґродзїнський,
Як лиш сьмілий дурисьвіт
Згадав про доляри,
То в кождого бров насупивсь,
Немов чорна хмара.
На що грошї? Робітники
Встають та питають, —
"Україну ратувати" —
Той відповідає.
"Україну ратувати?!"
Гм... се навіть красно.
Але... але... здаєсь брешеш
Тутки щось не ясно!
Як почув се хрунь Вишньовський,
Дуже став сердитий:
Як до пана сьміє хлоп
Таке говорити?
Романишин бурмотїв
Капровий і братія,
А дипльомат рвав бороду
Додавав завзятя.
Не знаю я чи вдало ся
Їм що назбирати
Бо робітники не радо
Хотїли давати.
Многі знали що панськая
Тая креатура
Не робітникам добра
Але хоче бюра.
Що за грошї не купити
Волї для Вкраїни,
Що тоді засяє воля,
Як панів проженесь.
Що мов трутнї нич не роблять
Готове вживають,
Як робітник працюючи
З голоду вмирає.
Що закони усї творять
На власну вигоду,
Темним масам вговоряють
Що то для народу.
Що нїби то за Вкраїну
Сльози ллють і плачуть,
А готові ю продати
За службу собачу.
Між собою друть ся, бють ся

Йдуть на перегони,
Одні їдуть до Парижа.
Другі дзвонять в дзвони.
Одні страшуть Богом й пеклом
Другі хоч без Бога,
А всї риють, лізуть в бруд
Немов та безрога.
Та щоб лізли хоч самі,
То чорт би там з ними,
А то бачиш тягнуть геть
Всеньку Україну.
Як робітник - селянин
Взяв власть в свої руки,
Вони його віддають
Нїмцеви на муки.
Як не стало вже і тих,
Віддають французам,
Щоб їм царство вернули
Лижуть капцї"тузам" —
А Петлюра кат селян
Й робітників бідних
Запроторив Галичину
А тепер негідник,
Робить союз з Денїкіном
Й подьськими панами,
Робітництва й України
Вічними врагами.
Щоб робітників - селян
Мордом іздушити,
Свій лад панський і порядок
Таки встановити.
І деж тая любов щира
До меньшого брата?
Де сховав слова пророчі
Гадино проклята?!
Хто є близший чи той шляхтич
Що ссав кров віками?
Чи нащадок дїдів твоїх,
Що лягли кістками?
Щоб здобути тую волю,
Щоб вже раз забрати
Споконвічні рідні ниви
Кровю - потом зляті.
Проти кого чорна злидне
Союзи єднаєш?
Проти кого кровожадні
Орди висилаєш?
На меньшого брата?!
Будьже ти проклятий!
А з тобою усї ті
Що нас в ярмо пхають,
Що в Парижах - Вашінгтонах.
Кути витирають.
І ви цуцики дрібненькі
Возьміть собі в тямку
Що як тутки вам уходить
Заплатите тамки
На Україні!

О. Батіг.

Обурююче.

— Пролєтаріят роззухвалюєть ся щораз більше, — каже панна Дзєні дочка мілїонера. — Подумай собі, наша прачка назвала собі свого останнього синка "Девей", так само, як я свого песика, за котрого заплатили 300 долярів.

ЖИТЄ І СМЕРТЬ УКРАЇНСЬКОЇ РОСПУТНИЦЇ.

Перед двома тижнями серед тяжких мук і болїв, спочила блаженним сном, в Ню Йорку на семій стрітї велика українська роспутниця.

Від перших днїв свого животїня небіжка тяжко грішила проти всїх і вся.

Найбільше вона занималась безперестанними брехнями, лайками і пльотками.

До своєї брехливої компанії вона принимала всїх безчесних, висьміяних і спльованих падлюк, і з тими вона прийняла смертельну патнерку.

В послїдних часах та славна брехачка занедужала на жолудок. Перелякана патнерка кинулась на всї боки щоб ратувати перед смертію свою провідницю. Скликали до Ню Йорку всїх докторів, та як кажуть зїхавші ся доктори не могли знайти лїку для погибаючої на смертельній постели брехачки.

Порадилась патнерка з докторами, і постановила вислати післанців за "медициною" на Україну, але заки післанці вибрались в дорогу на згорбленій вислюці, — брехачка упокоїлась...

Перед смертію небіжечка, — патнерка, — не жалувала для своєї провідниці труду, а зносила ріжну медицину аби лиш виратувати від смерти роспустницю. Навіть знайшов ся оден доктор котрий порадив патнерку помершої пльоткарки щоби вона постаралась для конаючої, — комунїстичних потрав то може ще удасть ся вилїчити брехачку, з єї хороби.

І на се патнерка непожалувала труду. Розбіглись всї по великім Ню Йорку і знесли величаву макітру "комунїстичних" пирогів, а з Бостону прислали горячого "біф-сту" і все змолола своїм широким ротом брехачка, але таки віддала богу душу. (Де-хто говорить що попсувала собі жолудок найгірше "комоністичними пирогами". Замітка складача.) Нехай буде вічний єї упокій"!

ПОСМЕРТНІ ОБЧИСЛЕНЯ.

Скільки робітничої праці змарнувала брехачка.

За свого житя, брехачка змарнувала тисячі робітничої праці, які здерла на Український День; змарнувала і те, що збирала для вдів і сиріт, змарнувала і те, що збирала на визволенє України, змарнувала все

*

Що лишила она своїй патнерці.

Лишила своїй патнерці як говорить ся в "тестаментї" $30.000 довгу. Лишила сором своїм патнерам і вічну обриду до них, українського чесного робітника.

Проклята буде українськими робітниками — померша, прокляті позіставші!

Пантелей Довбенька.

Всячина.

ПИТАНЯ І ВІДПОВІДИ.

Яким способом можна ображувати найтемнїйших укр. робітників в Америцї?

Відповідь. Заложити віддїл "Ф. У." в кождім містї.

Чому Сїчинський писав що на народній роботї доробив ся на $1.500 довгу?

Відповідь: Тому що Денїкін діставши ся під Київ перелапав Петлюрову почту до Сїчинського.

Чому "Укр. Газета" майже в кождім числї, так підло накидаєть ся на ред. "Робітника"?

Відповідь: Бо редактор "У. Ґ." падлюка і нерозуміє робітничих справ.

Для чого О. Ревюк надупив п. Цеглинського по мордї і вимуфував ся з Федерації?

Відповідь: Бо надоїло єму що Цеглинський не виконував поділ народних грошей по рівности як слїд.

СЬМІЄ СЯ З ДРУГОГО А САМ НЕ ЛЇПШИЙ.

О. Підгорецький сьміє ся з Сїчинського і каже що укр. робітники, визволили єго з тюрми а він вийшовши на волю, в надгороду робітникам за їх труд, став капіталістичним підніжком, та обкидає їх гнилими колодами попід ноги. Се правда. Але якого дїдька ту сьміяти ся? Хіба о. Підгорецький далеко дуже відійшов від роботи Сїчинського?

ЧИМ ВІН СЕБЕ ПОТЇШАЄ.

(Розмова Цеглинського з Сїчинським.)

Цег.: Слухайте товаришу мести рику!

Сїч.: Що такого?

Цег.: Щось маю сказати, тільки не гнївайте ся.

Сїч.: Ну кажіть кажіть!

Цег.: Що Ви задумуєте робити наколи-б Ваша часопись хляпнула?

Сїч.: Гм... гм... щоби я робив? — Купую револьвер, трошки стріляю ся, а потім йду за попа.

Цег.: Ви моїх думок. Знаменито!

І. Ю.

Мої троблі.

Вважиєте людоньки добрі, як то кажут: "Кого хоче бамбіг скарати, то му на самперед розум відбере", а я скажу: "Кого хоче божа магільниця трохи потарахкати то так як громом кидає всїлєкі клопоти на єго пичінки"! Так вам вважиєте то баки перебакирит, то язик прекаблучит, то біс єго знає що вироблєє з ним!..

От така то чудернасїя вважиєте тєпер з нашими федураційниками; покулилисє сараки, поспускали кушки до долїни тай сє навіть чомус ни заґалєнтируют перед божим сьві том.

Анї руш! — кажу вам. Ну тай нима сє чого магулити, бо вважиєте наїлисє вони досить своїх тай чужих пичінок, мало їм мозок ни повилазив носом; так сє зментрожили, так сє зкаблучили як тії цуцики, тай так нїчо не втєли!

А було то вважиєти так: Поїхав я раз до Левйорку, — як то казати до того славного міста що можна шур назвати нашим такой вукраїнським, бо знаєти в нас був колись Князь Лев, ну а від него то ми називаєм, вважиєте сисе місто Левйорком.

От так знаєте я си походжию по семім штрітї коло сьвитого Юра, аж дивлю сє йдут якіс панки; єден грубенький з борідков і з вокулярами на кушці, а другий вважиєте якис стрункий з довгов кушков і дужи си чогос нахмурив, але ще знаєте видно по єго фізгармонії що се якис молодик бо єк ішов то фурт си підшморгував і підтирав кушку рукавом!

Так вважиєте йдут вони і дивлєт сє ци хто за ними ни біжит. Слухаю я що то си має значити тай чую що вони базікають по нашому... Ов, — думаю си — то якіс наші риби, ни раки, піду я за ними ку ди вони сє попльонтают?!

Біжу я вважиєти так за ними аж нараз чую, а мине хтос цалап за барки. Єк сє не зрухаю а він кричит: Галов Хведоре Филипонович! А ви відки сє ту зрепали?!

Дивлю сє я і сам собі ни віру... Максим ни Максим?.. Гаврило ни Гаврило?.. а він каже: Та що ви куме ни пізнали мнє; повилазили вам, — ци що?!

Розлїпив я знаєте свої слїпаки і... байґали! Дивлюсє я а то кум Гнат, вважиєте той самий, що то раз тую шмату, — дух сьвитий при нас хрищених — "Гамерику" ци "Америку" показував, може сє вам то вбилос в тїмнє, як то якис піп Пристай писав щоби потроїти всїх вукраїнців в Америцї.

Єк я сє знаєте доглупав що то кум Гнат, тай кажу: "Галов, галов"! А звідки ви сє ту взєли куме в Левйорку?

А він каже: Ото говорите! Таже я ту казати живу та дихаю вже яких два з половиною років.

А звідки — кажу — йдете тепер, може до церкви ходили, ци де?..

А він менї каже: Ой куме вже — каже — мохом заросла та доріжка куди я ходив до церкви і від тогди як то ми читали тую "Гамерику", то я вже сє панькаю з вищов полїтиков...

Дух сьвитий!.. Кажу — то ви вже ни хрисьцінин типер? А деж ви типер ходите... Скажіт но минї, що то за тота полїтика, що ви з нев панькаєти сє?

— Та я — каже — типер в федурації стою.

— Де, де? — питаю сє.

— В федерації.

— Ов думаю си і в тїмнє ни биру, щоби кум Гнат, вважиєти письменна вособа так зварлював і панькав сє з єковіс фе! дурацийов!?..

А потому си думаю: О то певно якис такий шпиталь де сє курують такі що мают помішанє тих флєків що в голові сидєт то називають — дурація, ци там так єк Гнат говорит фе-дурація!?

Та щож то за одна тая федурація — питаю сє я кума Гната, ци то такий шпиталь, ци яке безголовлє!?.

А він каже: "Та то куме Хведоре така ворґалїзація, що має відкупити від панів всї землї на Вукраїнї і розділити помижи нас!

Ого! — думаю си, не дурно то вона називає сє фе-дурація, бо де-ж є хто такий дурний на цїлім земскім гарбузї, — щоби купував землю а потому щоби назад роздавав помижи люди!?

Ту знаєти так мнє кортєчка розпалила що ни можу витримати тай сє питаю: "А що то тота фе-дурація така моцно богата що землї купує, тай роздає за дурно"?

Та ни за дурно — каже Гнат — і не за свої гроші вона хоче купувати, бо правду сказати нимає вона тих клєтих гроший, але вона знаєти каже щоби ми всї краяни складали гроші до єї каси, а вона потому зробит єк сама розуміє.

Ага, — думаю си, — бісова мати то вона так хоче робити? Ни штука то купити за наші гроші тай ще нашу власну землю котру длє нас Господь сотворив за дурно і гроший від нїкого ни брав за неї... Ось яка то тая фе-дурація; то вона видурує від людий гроші щоби понапихати собі черева!.. О братїку, не дурний я повірити, що тота фе-дурація робит комус добро; нима дурних, всї потроїли сє.

Але ту менї в тємку вбило сє тих двох панків, що то йшли коло мени і базікали по нашому; я і питаю сє кума Гната ци він знає хто то такий той грубенький з вокулярами і з цапиною борідкою, що йшов з тонким, довгоносим і нахмуреним малкосусом, тай пішов в онтії во двері, — показую я єму на тую муровану кучу, в котру вони пішли.

О, той будинок, то фе-дурація — каже Гнат, а тії панки що там пішли то певно єден Цеглиньський, а другий то... (ту він вважиє ти сказав другу назву, али я так казати думаю що єго ни варта і згадувати на сїм місци.)

Е думаю си, біс їх побери. А мій кум Гнат каже: Можи хочити сє подивити на них з близька, то я вам їх покажу али ни ниньки, бо ниньки ще маю йти до голєри, а єк завтра зачикаєти ту на мени то підем на тайні збори, там сє придивити всїм; знаєти, завтра мают сє зібрати разом і тая Фе-дурація, і Комітет, кажут що мают завєзати таку згоду, бо до сеї пори то си їли як пес з котом, били сє по мордах єк варяти.

Єден якис найголовнїщий то має бути місивинар Бачиньський що приїхав зо старого краю і має нам щос сказати.

О, думаю си то я піду!

Вхрюмали сє ми з думом Гнатом що підемо. Але ще знаєте — ка же менї Гнат — там так вас самого ни пустєт до сиридини, то в мени є такий пашпорт як то знаєти в краю бизроги пирипускали чириз рогатку, вони минї такий пашпорт прислали почтов і казали що биз того пашпорта нивпустєт на збори, али куме ни ментрожти сє, і ни каблучте сє, тільки зачикайти на мени і підем разом то я сє вже вставлю за вами.

Я знаєти хоць ни віру тим федураційникам, але так з кортєчки подивити сє, — взєв я на другий день тай пішов на зустрічу кума Гната і поволеньки протиснув сє я до сиридини...

Ну нехайже їм біс, що я сє наїв своїх пичінок з ними, щеби треба кілька кіп годин щоби вам всьо розхрустати як сьлїд, але вибачийти людоньки добрі, що я ще нинї ни сьнїдав, ни вобідав і ни вичерєв, тай в животї сє щос таке діє як яка ринвалюція, — так вважиєти як би хто марш грав, тому то я си гадаю треба зашлюсувати, а другим разом то вже вам бігме роскажу всьо що там було!..

Ґутбайте здорові,

Хведір Шпичка.

ПРИГОДА ФЕДЕРАЦІЙНИКА.

Перед вічем.

Менї неробить дифренц! Прямо іду собі на робітниче віче, кличу поліцію і дедективів, кажу їм те що менї припоручила "Ф. У." — себ-то те, що ось то українські робітники хочуть розбити юнайтик стейк і хочуть запровадити... я не знаю сам, що?.. Дацо!

Орайт, я вже на вічу...

По вічу.

Ого! Вже є дифренц! Прямо з робітничого віча знайшовім ся на шпитальнім лїжку. Біс-би його побив, з федераційниками; Коли робітники обкладали мене, до вподоби, так ті шельми, ані рущ ратувати мене! Дїри, гулї, кольки, зуби і пролитє крови моєї, марно пропало!

Я дуже жалую, що я скорше не знав того, що поліція збольшевичіла і не стоїть по сторонї ц. к. алїянтської "Ф. У."

Ов, а то вже по вічу!.. **Ф. К.**

РОЗМОВА З РЕДАКТОРОМ "У. Г."

Кандидат.

Коди-б я мав молоденьку
Жінку акушерку,
Що дня були-б сьвіжі гроші,
В мене у куферку.

Редактор.

Я на се оженив ся.

Кандидат:

Коли-б я був редактором
"Української Ґазети",
Писав-би я на Комунїстів
Злобнії куплети.

Редактор:

Пробував, нїхто не хоче читати.

Кандидат:

Коли-б я був бесїдником,
Я був-би горою,
З віч гонив-би Комунїстів
Мов косар косою.

Редактор:

Коли менї не дають говорити.

Кандидат:

Коли-б я був так безсильний
Нїкого-б не слухав,
Сїв-би собі у куточку,
В нотилицю-б чухав.

Редактор:

Я так і зроблю!

Гальо.

ДО РЕДАКЦІЇ "МОЛОТА".

Шлю доляра для "Молота",
На Вашії руки;
Нехай товче, всяку погань
Щоб лунали гуки.
Спеціяльно, хай потовче
Поганих падлюків
Та собак таких скажених
Як Бриських і Круків.
Бо та шайка допльоматів
Дре з народа шкуру —
Допче волю робітників
Хвалить всїм Петлюру; —
Того ката кровавого
Тую хижу птицю,
Що полякам Галичину
Дав за сочевицю.
А тепер хто з робітників
Мої слова вчує
Нехай скоро у коверту
Доляра пакує.
І хай пише на ковертї
Шлю доляр "Молоту"
Нехай товче українських
Погаців голоту!

*

Хто се зробить для "Молота"
Нехай вірить втеє все,
Що свобідна Україна
Ще не вмерла і не вмре.

І. Ю.

МИРОВІ ПЕРЕГОВОРИ РЕДАКЦІЇ "МОЛОТА", З СВОЇМИ ДОПИСУВАТЕЛЯМИ І ЧИТАЧАМИ.

І. Г. Ембрідж, Па. Редакція "Молота" рукописей не звертає.

Н. Матиринський. Ваше "сочиненіє" пішло до спеціяльного шпиталю, де передержить ся його до того часу, аж ред. "Молота" здобудеть ся на кошик, а тоді буде рішено, що далї робити, чи віддати під операцію, чи "на вічную память" до ред. музею.

*

І. Ч. В "Помочи Неньці" є богато таких безпомічних недомагань, через котрі жадна поміч не поможе щоб помістити єї в "Молотї"; Думка гарна але безпомічна і не оброблена, а щоби єї обробити, то треба богато помочи і часу а мимо того поміч не принесе жадної помочи...

*

Витушенські, Акрон, О. — Не псуйте паперу на дармо, бо з того вам користь нїяка. Про Ромця не варта писати. Він темний "як в розї табака"!

*

На-ний. "Ров матіріял" — ми отримали, але тільки оден ґатунок піде під "следж"; прочі ненадають ся бо за слабі.

М. Гальштук. — Хиба-ж ви не знаєте, що "вовка до лїса все тягне"? То-ж нїчо дивного, що Сїчинський погодив ся з попівським "Комітетом". Також не було-би нїчо дивного, як-би він пішов слїдами свого батька, на католицького попа.

*

І. Розсудний. — Ми віримо, що Бачинському байдуже про те, що станеть ся з українськими робітниками і селянами, але рівночасно твердимо, що укр. робітникам і селянам також байдуже, що станеть ся з Бачинським...

С. Бурлака. — Не журіть ся тим, що Ревюк пішов до "У. Н. К.."; — він там буде так довго, поки не довідаєсь про близький упадок згаданого комітету, — а тоді... крісло в руки, пускає в рух і муфує дальше!..

СТАРА ПІСНЯ НА НОВУ ТЕМУ.

(Присвята "Федерації Укрїнців".)

Посадила бараболї,
Вродила ся ріпа;
Подивіть ся люди одбрі,
Яка то цибуля!

ТЕЛЄҐРАМИ.

СУМНА ВІСТКА З УКРАЇНИ.

Бездротним ґрамофоном.

ДЕТРОЙТ, МІЧ. — Наспіла сюди сумна вістка з Київа, що бувший цїсар Австрії Карольцьо, Вільгельм, бувша здротована голова Нїмеччини, Николай Николаєвич найславнїйший вождь армії царської Росії, єго величество гетьман Скоропадський, желїзний чоловік Кернський, Тишкевич і богато других подібних збанкротованих "голов", є при великім і тяжкім занятю, орґанїзуючись в юнїю неробів **"One Big Nothing Do, Union".**

Ся праця єсть нераз так тяжка, що аж пїт чоло покриває, волосє з голови злазить, мов щетина з пареної свині.

Щоб справі помочи якнайскорше, бо-ж се народна справа орґанїзуючи таку юнїю, треба дати грошеву поміч орґанїзаторам, себто американських і канадийських долярів. "Ф. У." і "У. Н. К." рекомендуєть ся проголосити сто тисячний фонд сейчас, і збирати долярів щоб якнайскорше позатикати горла орґанїзаторам сеї юнії, а тоді напевно юнїя неробів зложить сердечну подяку за зложену поміч. **Л-у-к.**

БЕЗДРОТНА КАБЗЕЛЬ-ҐРАМА.

ҐРЕНД РЕПІДС, МІЧ. Ходить чутка що тутейші "фе-дураки-цїйники" на своїм остатнім засіданю ухвалили заснувати Читальню де-би могли затемнювати до решти свої мозґівниці.

Ухвала запала легенько, однак вирнули деякі непорозуміня що до назви Читальні, бо між ними є двох "заслужених народних дїячів", ато: Ілия Ставінський і Лукаш Іщук. Одна часть членів буда за тим щоби читальню записати на І. Ставінського, другі були за тим щоби записати на Л. Іщука, — бо мовляли, він не тільки заслужений дїяч, але ще до того заслугує на геройство, бо він не аби який революцинер ще зі старого краю. Коли то бідного сусїди свиня залїзла в єго горохляний стіжок, а він в той час молотив жито в стодолї, та як узрів свиню в городї, як не вигнав ся з ціпакою, як не гопне свиню по голові, а она: "рох, рох"! тай на місце впада трупом!

От вам дїйсний революцінер, говорили "фе-дураки-цїйники" помахуючи головами. Однак перша частина не згодилась і доказуючи що їх дїяч заслугує на більшу пошану в народї, і богато більше відзначив ся в старім краю тими завдатками які забрав за комини і хрести і т. д., по довшім розбираню сеї справи записали читальню під імено І. Ставінського.

І на тім Я. Кузьма дарує до новозаснованої читальні твори С. Руданського, рівночасно на внесенє Я. Кузьми ухвалили купити чорну книгу аби мож було втягнути до неї тих людий які виступають проти українсько - петлюрівської справи.

Читальня поки що містить ся в клюбі Я. Кузьми на "другім поверху".

Офіціяльне потвердженє буде в слїдуючім числї "Молота".

КЛІВЕЛЕНД. О. — Ту зїхало ся 4.000 ковалїв і винахідників, котрі розмістили свій табор в великій салї в "Стетлер Готели". Днями кують автоматичні пута щоб спутати большевицьку ідею, а вечерами кують себе по пиках в кабаретах. **На-ний.**

БРУКЛИН, Н. Й.

(Телєґрама на курячім пірю.)

У вівторок 30-го вересня, кружила по нашім містї між українцями поголоска, будь-то артистку тутешнього українського театру, побило нещастє. Одні люди говорили що она сама задусила ся, а деякі твердили, що сам директор театру внападї божевілля, зїв з головою і ногами.

Недовіряючи людським язикам, нас кількох товаришів пішло на сю улицю де живе сам директор, щоб довідатись чи се вдїйности правда. Зараз на розї улиці стрітили ми людий і питаємо чи се правда, що акторку постигла смерть? Люди мабуть вже знали про сей випадок, і почали реготатись до безтями; А потім оден чоловік каже: "Директор не здурів, і не артистку зїв, а білу курку що була лишила ся з представленя "Дай серцю волю, заведе в ненволю" в користь української З-Ради в Бруклині".

Почувши таке, ми також засьміяли ся і пішли своєю дорогою. І чого то людські язики не збрешуть?! **Трійка Гільтаїв.**

З РОЧЕСТЕР, Н. Й.

(Телєґрама зпізнена через бабські клопоти.) Ту заложили "професори", заходом "Просвітного Дручка" кооперативний "штор" і пошукують такого чоловіка щоби умів продавати, але щоби мав короткі руки, бо той що був попередно мав занадто довгі, так що як прийшло до обрахунку то в реґістрі тільки блощиці ґуляли, а наш пацієнт дав драла аж до Балтіморе, вчитись на шкіролупа!

*

(Телєґрама на телици.) До Рочестер заїхав новий, шкіролуп, котрий називаєть ся Курило, чи Дурило...

Минувшої неділї вийшов на страйк зі всїми святими, тай каже: Дорогі парафіяне! Як дасте $10.00 то буду правити а як нї, то буде з вами зараз капут і віддам вас до "піярів".

Здаєть ся що страйк буде програний бо вже чути що св.св. Николай і Фасафат піддали ся. Навіть сам старий Муха смієть ся з таких борців! **Піддячий.**

ПОШУКУВАНЄ.

Греко-католицькі парохіяни пошукують попа. Платня сто пятьдесять долярів на місяць і вино.

Церква ще не дуже стара тільки в довгах по самісенький хрест.

Булоб добре щоби був слїпий на одно око, а ще лучше на обоє, — щоби не дуже зазирав за молодицями.

Тому що сталої адреси нема, то просить ся зайти до котрого небудь сальон на "Вулф стріт"; вірні овечки будуть там очікувати.

Т. В.

ХТО БУДЕ РОБИТИ БРУДНУ РОБОТУ?

Наші федераційники, котрі від недавна хочали пхатись в "оратори" нераз пошивають ся в дурні.

Одного разу оден з таких мудрагелїв, говорив та прихвалював який то рай буде на Україні тоді, як Петлюра на нїй запанує. Як то всї будуть мати легку і чисту роботу та добру платню. В той час оден з присутних виступає і питає: "А хто — каже — буде робити брудну роботу"?

А федераційник відповідає: "А хіба у нас нема уталійців і поляків?! Они будуть робити всю брудну роботу.

А Цеглинський і Сїчинський хіба не роблять брудної роботи?!..

Зук.

Читайте! Читайте!

"МОЛОТ"

В кождій хаті повинна знаходитись от ся сатирично-гумористична часопись.

(Application for entry as second class matter filed at the Postoffice of New York, N. Y.)

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 5 ЦЕНТІВ. **"MOLOT"** SINGLE COPY 5 CENTS.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК І. Ч. 4. НЮ ЙОРК, Н. Й. 1. ПАДОЛИСТА 1919. NEW YORK, N. Y. NOVEMBER 1, 1919. VOL I. № 4.

ЩО З ТОГО ВИЙДЕ?

BIBLOTEKA,
Stefana Nykiforuka,

(Вірш до сеї ілюстрації на 2-ій стороні.)

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
13 St.Marks Place, New York, N. Y.
Price: $1.00 a year, 60 c. half-yearly, 5 c. a copy.

NOVEMBER 1, 1919. № 4.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ..... $1.00.
На пів року ..... 60 ц.
Окреме число 5. цент.

Рукописий редакція "Молота" не звертає.

Що з того вийде?

(До ілюстрації на І-ій стороні).

Летить собі пляномірно,
Европлян хороший, —
Революція зоветь ся.
А за нею косий,
Дурноватий буржуй клятий,
У своїм візочку,
Намагаєть ся зловити
"Небезпечну квочку".
Захопити в свої руки,
Та знищити цїло;
Щоби йому понад лобом
Страшно не гудїла...
Розігнав ся в цїлім бігу,
Ось, ось доганяє,
А тим часом вже до краю,
Візок добігає,
Шкапа уже над берегом
Пропасти страшної;
Ось, ось, шпурне і простягне
Там копита свої!
А також буржуй неситий,
У своїм візочку,
Полетить у тую пропасть
Мов риба у бочку
І посолить ся, без соли,
На вічнії віки,
А народ робучий - вбогий,
Позбудесь опіки
І заживе повним правом,
Як йому лицює,
Й революцію як святість,
В душі пошанує!

Шпичка.

ПО ЩО?

— Чи думаєш, що оставший ще на троні, король Юрко, невдовзі зложить свою корону?

— Ей, пощо-би він мав складати! Она сама злетить!

Мої троблї.

Ну тай біс-жи тото знав що воно так буде! Побили-б єго грушки та сливки, тай ще — дух сьвєтий при нас хрищених — гнилї яйця, — а що би ви важиєти ни ментрожили сє, чиї яйця то я вам людоньки добрі скажу, що курячі... Тай таке то тото моє безголовє тай ну!..

Можи сє ще вам ни витїпало з тїмнє єк то я сє змовлєв з моїм кумом Гнатом, щоби пошвиндяти на тоті якіс пархіотичні розвори, — ци розговори ци єкос?.. Важиєти єк ми сє з кумом Гнатом знюшкали на штрітї і єк то ми сє закукурічили на тії пархіотичні розвори і єк то ми сє там затаращили... Али важиєти то богато вогорити а мало слухати, так знаєти єк-би я хтїв сє вишкрабати з того всього що мій дурний гарбуз пириніс на собі а що зазнала моя порожна макітра — важиєти биз пирогів, (бо пироги вже хтос ззїв, певно ще тогди єк той хлисток Мирон, ци єк там єго до біса менувати — писав в єкіс там свої шматї, жи то нидавно здохла в Левйорку) то треба мірницю чису аби то всьо розхрістати, тай тому я си так думаю, жи на біса тратити чис на такі важиєти шминдриґаси? Али жиби ви сє людоньки добрі ни гнївали на мою порожну макітру, тай сє ни ґидзили єк я ни розбовтаю тої шминдри, то но вам скажу жи вже всьо фертіґ!.. Кажу вам всьо фертіґ, то значит жи вже всьо фертіґ тай вже! І Мирон, фертіґ, і Швайцар, фертіґ, і "фе! дурація", фертіґ і всї тоті ховшнї, разом стов шматов, фертіґ!

Али важиєти, ще ни фертіґ такі ховшнї єк мі...свинар Та-бачиньский, єк сьлїпий на єдно воко Смрідгорецкий, єк малий керлик В-онятишин, єк всї такі ховшнї — важиєти — єк З-лотоцкий, Щур-ковский, Стерво-чишин, і так далї аж на ґралї!.. О, такі ховшнї, важиєти, то ще ни фертіґ, али я си так вже пириливиртаю в свої макітрі, жи їм також буде фертіґ, низадовго, бо важиєти хрисьцїнин тирпит так дов го поки сє ни розїсьць, а єк вже сє розїсьць, то мой братїку гет зубами кусає всю тоту ходобу, така важиєти запека!

А жи вже тота худоба варт того, то ни тре казати і шлюс!.. Так кажу вам варта, жи єнакши анї пшик!

Важиєти минї розповідав за них кум Гнат, єкі то тії птицї запеклї, так, жи здає сє ззїлиби хрисьцїнина за єдним шмигом.

Кум Гнат — казав, — жи той Табачиньський, то си приїхав суди до Гамерики, жиби нас пиритащити на тамтой бік, до того герштховшня Петлюри, жито закладає петлю на шию нищасливому хрисьцїни нови - робітникови, на спілку з Падеревським... важиєти з тим жи то ґрав на єкіс там фіс-комодї, а типер си прищіпив шаблю і хочи бути срульом польським. А знаєте чому він сє називає Падеревський? То знаєти так: Паде — то значит жи вже паде, но ни знаю, єк вам сказати, — ци він паде тілько з того риштованє, на котрім хтїв си виставити свою фіс-комоду, — ци паде з якого моста, і ци паде тілько на землю, ци відразу в возеро або в єку баюру?!.

І ще той жи закладає петлю на шию людям — Петлюра, помагав єдному такому ховшневи жи сє називає Денїкін... Знаєти то та назва то значит таке: Насамперед він сє називав Нїкін але єк сє силяни і робітники на Вукраїнї, звіяли тай єк сє кинули на того Денїкіна, а він втїк і десь сє сховав, а люди ходили, шукали і питали сє: "де Нїкін?" тому то він сє називає Денїкін.

Так знаєти минї, Гнат росповідав про тих ховшнїв, і казав жи вже сє дужи багато робітників бунтує проти них і колис роспічнут єкус там ринвалюцію, і кажут жи всунут бобу тим ховшням.

Я сє знаєти кішу з того, бо можи сє тогди трохи розвиднит на сьвітї, бо типер, то ще дужи темно.

Али тимчасом розбивайте здоровенькі, а я мушу шморгнути дес, щоби сє наїсти.

Ґудбайте!

Хведір Шпичка.

ПИСЬМО З'АМЕРИКАНЩЕНОГО ЕМІҐРАНТА ДО БРАТА НА СЕЛО.

Дорогий брате!

Повідомляю тебе, що я "олрайт", чого і тобі жичу. Я "змуфував" на нові "руми" тому що перемінив "джаб", більша "пейда" тай "овертайм" можна заробити. Поки-що "слейку" нема, всюди "верї бізі". Єсли попаду на "пісворк" як менї "бос" обіцяв, тодї добре зароблю, а на лїто — в "контри". Я на ново вбрав ся; купив "сут" і "шуси" і "кеп". Після Великодня думаю оженить ся: я знайшов ту дівчину дуже гарну. Она "на плейзї", але ми як повінчаєм ся, так від-разу візьмем "руми". Скоро пришлем вам наш "пікчер".

Ну, на сей раз "дацо".

"Ґуд - бай" і будьте всї здорові, по желаню вашого брата Івана Огірченка, а по тутешньому Майка Сміта.

Що з ними буде?

На Петлюру й Денікіна
Гляньте, добрі люди,
Тай подумайте, що з ними
В такім разі буде?
Злий Денікін на Вкраїну
Острить свої зуби,

А Петлюра теж до неї
Облизує губи.
Ішли вони на Вкраїну
Тай на своє горе
Заходились вовтузитись, —
Хто кого поборе.

А під ними вузка кладка
Гнеть ся на долину
Скоро оба посіпаки
Пійдуть у глубину.

С. Долов.

ХРЕЩЕНЄ.

(Розмова кухарки з попом).

Кухарка:

"Слухай-же но мій солодкий,
Як ся у нас бізнес має?
Чи ще в нашій парохії
Котрий баран не брикає?"

Піп:

"На жаль серце, моя мила,
Я встидаю ся повісти,
Бо вже гонять мя до гробу,
Ті прокляті комуністи,
Ті драби соціялісти,
Ті прокляті радикали,
Мені й цента не принесуть,
Щоб їх всіх чорти забрали!
Та щей ти чогось здичіла,
Все свариш ся - пащекуєш;
Вже три добі проминуло,
Анї раз не поцілуєш!"

Кухарка:

"Ой, який-же з тебе дурень,
Та-ж ти мусиш добре знати;
Як не купиш хоч спідницї, —
Як тя можу цілувати?.."

Піп:

"Бігме, серце, моя рибко,
Я для тебе все хороший,
Що-ж я зроблю, як я вчера
На спідницю немав гроший,
А ти так ся загнівала,
Так тя серце заболїло,
Як-би щось кололо в боцї,
Або щось на носї сїло.
Та в що-ж тебе серце вберу,
Чим тя ангеле оздоблю?
Єсли дурнї не принесуть,
То я в шапі не зароблю!.."

Кухарка:

"Я ту маю добрий проєкт,
Моя думка єсть такая:
"Чи не можнаб охрестити,
Чудотворця Николая?"

Піп:

"Дуже добрий в тебе проєкт,
Такий бізнес то хороший!
Можна буде заробити,
В легкий спосіб, купу гроший".

* * *

Усіх вірних, в куми просять,
А ті знов дарунки зносять;
Кождий ся до церкви пхає
І доляра вже тримає.
Хрест хорошо вже відбув ся,
Піп кропилом замахнув ся,
А кадилом з заду курить,
Нїчим більше ся не журить!
Тільки блуд оден зробили,
Що бороди не зголили;
А то ганьба, встид огида,
Бо хрестили так як жида,
Тай нащо-ж його хрестити?
Чи можна се їм простити?!..
Постарів ся нехрещений,
Робив чуда, все - "свячені",
Много лїт він так крутив ся,
Нї хрестив ся, нї женив ся,
Аж тепер го охрестили,
Тай "бізнес" на нім зробили!

М. Юзенько.

Живий товар.

Тимко Борсук і Микита Сапєга, зложились обидва на "шіф-карту" і порішили спровадити із старого краю, Мінської ґубернії свою землячку Олену. Олена була гарна молода селянська дівчина, тільки бідна. Патнерам конечно захотілось спровадити Олену до Америки.

Сапєга сам би був єї давно вже спровадив, зараз же після того як він дістав гарбуза від швачки Юлї, але непевний був чи Олена приїде чи нї, а ризикувати грішми, та щей такому скупому чоловікови як Сапєга, було ніяково. Хто єї знає, чи вона приїде, чи нї?

— Приїде, присяй-богу, що зараз же приїде як тілько шіфкарту одержить. Зараз-же приїде. Присяйбогу що приїде!" — присягав ся Борсук.

— А як не приїде і шіф-карти назад не пришле, то що тоді буде? Можуть грошї пропасти, — боязливо застерігав Сапєга.

— Дурниця, я Олену добре знаю лучше нїж ти, і я знаю, що вона приїде. Тільки от що треба зробити: ти дай грошей, а через мої руки і нїби то від мене треба шіфкарту післати, бо вона мене більше знає нїж тебе. Вона мене добре таки знає. А тоді коли вона приїде, ти візьмеш собі і оженишся з нею, — хиба се що?

Сапєга дав грошї, а Борсук післав шіф-карту по Олену. Обидва добре випили могорич і стали ждати на краянку.

За шість неділ приїхала Олена. Закутана в селянську теплу хустку, не привикша до мійського житя, з зляканим поглядом, вона переступила поріг земляків. Єї вбрали по мійському і знеї зробилась дуже красна панночка Олена. Сапєга вже проте постарав ся щоб єї вбрати гарно.

Але як тут поділитись Оленою, — от справа?

Борсук каже: "вона тепер моя, бо на моє імя приїхала і я на тебе плюнути хотів. Зароблю грошей і виплачу тобі за шіф-карту.

А Сапєга йому "мовчи дурак", ти мешкаєш в мого кузина і за борт вже от дві неділї не платиш. Я, як захочу то мій кузин вижене тебе на вулицю голодного як собаку... Олена моя, а не твоя, я за ню заплатив. Вона моя, моя, моя!

Олена більше любить Борсука, Сапєга скупий і старковатий вже, а Тимко молодий розумний і красший. От шоб вона мала свої грошї то зараз би заплатила Сапєзї за шіф-карту і пішлаб з вискоком замуж за Тимка.

— Дурна! — підмовляє Борсук Олену. — Ти можеш і не йти за нього замуж як не хоч. Він тебе не присилує. Се Америка а не Росія. Тут силувати нїкого не вільно. Пожди я знайду роботу зароблю трохи грошей і з тобою оженюсь; Христе божий, що оженюсь — закляв ся Борсук.

Олена жде, а Борсукови як назло не веде з роботою. По правді сказати він єї і не шукав нїгде. Нащо єму шукати роботи, коли Сапєга щодня на роботї, а Борсук може заходити собі до Олени. Він позичить собі денебудь грошей, підпоїть ґаздиню і виробляє собі з Оленою що хоче.

Сапєга приходить з роботи і каже Оленї: "ти вже все одно, що моя жінка. Я тебе спровадив і ти моя. На роботу ти не йди бо ти анї слова не розумієш і не знаєш де робота, і як єї знайти. Сиди лїпше вдома та приучай ся до господарства, а я сам зароблю і для себе, і для тебе скільки потрібно. Та гляди менї, не слухай того волоцюги Борсука. Він голяк і нїколи з тобою не оженить ся. Тільки зведе тебе, а опісля лишить. Ти тепер моя хоч ще не вінчана, а все таки моя".

Хтось доніс Сапєзї, що Борсук таки серіозно заграє з Оленою, коли Сапєга на роботї.

— Ох ти суча дочко, ти за мої грошї приїхала, та ще й будеш любовників собі заводити!? — закричав розлючено Сапєга, коли прибіг в день з роботи і застав, як раз Олену з Борсуком в бед-румі.

Борсук виплигнув через вікно, а Сапєга Олену помяв трохи, замкнув в бед-румі, і пішов сам на роботу.

Бідна Олена сидїла в бед-румі і плакала.

— Дурна, і ти єму терпиш? Що він твій чоловік чи що, що має над тобою право? Плюнь на него і ходи до мене жити! — підмовляв так Олену, Борсук, коли підкупив добре ґаздиню, і вона підробленим ключем пустила єго до Олени.

За пару днів Борсук позичив десь грошей, наняв собі окреме помешканє і при помочи підкупленої ґаздинї, викрав під замка Олену.

Прийшов з роботи Сапєга, відімкнув бед-рум, а там тільки ґорсет старий лежить на ліжку. З Олени і духу нема. Він побіг розпитувати знакомих, чи не бачили куди втїкла Олена з Борсуком. Злї язики зараз же розказали. Сапєга пригнав ся в хату і почав забирати Олену назад. Борсук не давав і вони так стали битись, що аж полїція їх розборонила.

Почав ся суд. Сапєга мав доброго адвоката і не пожалїв сотки Лучший адвокат висудив єму Олену. Борсук доплатив ще троха свому адвокатови і він відсудив назад Борсукови Олену.

Тоді Сапєга найшов найлучшого адвоката і не пожалїв єму сотки і той найлучший адвокат висудив Сапєзї Олену і оплатити йому великий кошт за те, що той викрав в него наречену.

Борсук позичив грошї, заплатив добре ще другому, найлучшому в Америцї адвокатови, і той через найвисший суд, висудив Борсукови, вже на віки Олену. Там-же вони на кортї і повінчались.

Тепер вони щасливо жиють, мають одну дитинку, а довгів Сапєзї нема чим заплатити, то за те він в них; помирив ся з ними добрим могоричем і пішов на борт, відїдати свою шіф-карту. Зле тільки, що Борсук часто буває без роботи.

Шило.

ПАНИ НА ТІМ СЬВІТЇ.

— "Звідки їдеш?" — пан в дорозї
Мужика питає.
— "Та я їду з того сьвіта, —
Мужик промовляє;
З того сьвіта, де по смерти
Грішників карають,
Де всї вони огнем вічним
Горять — незгорають"...
Зацїкавивсь пан пузатий
Тай знову питає:
— "Скажи-ж менї, як бог панів
У небі витає?
Большевизму на тім сьвітї
Не було, здаєть ся,
То там певно усїм панам
Весело живеть ся"?
— "А вжеж, що так, — мужик каже,
Усї пани ситі
До роботи не беруть ся
Навіть на тім сьвітї.
І у пеклї після смерти
Ледачі пани,
Як бики, один на другім
Сидять в казанї.
А мужик і там рубає
Дерево соснове
Та розводить під панами
Огнище здорове"...

С. Д.

І реакціонерам, против своєї волї, приходить ся занимати місце в колїсници поступу; тільки они сидять в нїй задом наперед...

Петлюра.

Бувший царський посіпака,
Семенко Петлюра,
Їхав, їхав на народї,
Герцював "пся юра"!..
За Денікіном тягнув ся,
Як пес коло пана, —
І народови своєму
Задавав все рани.
Биз, калічив і знущав ся,
Вчив ся панувати, —
Вчив ся пута накладати,
Кайдани кувати.
Вчив ся волю всього люду,
Взяти в свої лапи,
Вчив ся панськту догоджати,
За марні охлапи!
Та нарешті зрозуміли,
Трудящії люди,
Що Петлюра підлий зрадник,
Попихач облуди.
Зрозумів народ робучий,
Що то за натура,
Той опришок, зрадник — Юда,
Семенко Петлюра!..
І ось бачте збунтував ся
Та дальше не піде, —
Вже Петлюра на народї
Довго не поїде!
Хоч Юденич і Денікін
З Колчаком посполу,
Зібрали ся та ладнують,
Собачу крамолу.
І думають дурні осли,
Москву нападати,
Та щей кричать до Петлюри:
"Гей, за нами брате!"
Але той вже не при силї,
Бо народ зірвав ся
І на місци закрутивши,
В иньший бік подав ся!
І хоч Юдів син Петлюра,
Ще сидить на спинї,
Та вже в скорі він знайдеть ся,
Як стій на долинї.
Се також він сам побачив,
Та так і гукає:
"Радаб душа йти до раю,
Та гріх не пускає!.."

Шпичка.

СОЛДАТСЬКИЙ "ОТЧЕ-НАШ".

(З російського.)

Одного разу коли солдат був у генерала вістуном, сидів собі в пишній кімнатї і покурював люльку. Ось він і говорить до себе: "Ох доле моя нещаслива, хоч розуму у мене богато, та гроший нема!"

В той час, генерал був при якімсь занятю і підслухав, як солдат нарікав на свою долю і крикнув до него: "Вістун, ходи сюди!"

Вістун приходить.

— Чого бажаєте, ваше величество?

— Та от що — відповів генерал — скажи менї, що в тебе за розум, що так ним вихваляєш ся?

— Та, ваше величество, — каже солдат, — розум у мене такий, що я можу відповісти вам, на всяке питанє, яке би ви тільки менї поставили.

— Послухай вістуне, чому то так, що Бога, котрий сотворив небо і землю, — ми кличемо ти, а не ви? А тому — каже солдат — що Бог тільки один, а вас чортів много, ваше величество.

— Ну добре, хоч ти і правду говориш, але все-ж таки ти мене тим обидив, і за те тобі буде гріх.

— Ей — ваше величество — де тепер гріх?! Гріх вже скінчив ся, правда згоріла, справедливість втїкла, добродійство по світї блукає, надія на днї моря з якором, вірність в аптикарській вазї; осталось тільки солдатське терпінє і то скоро лопне.

Ґенерал трохи призадумав ся та так і говорить: "Як бачу, по словах ти трохи вдатний, але побачу дальше який ти будеш?

— Такий-же самий, ваше величество. Про що ви тільки спитаєте, а головно молитви, лучше від церковного псаломщика, без труду від повім.

— Ну, скажи менї хоч содатський "Отче-наш".

Послухайте, ваше величество:

"Коли солдат вбираєть ся і тяжко вздихає, говорить: "**Отче наш.**"

Трубка грає, компанїя дожидає коменданта **"Іже єси".**

Дивимось, з боку, котить ся мов грім **"На небеси".**

Подайте скорше бука, на солдатові плечі **"Да святить ся".**

Тодї солдат, солдата бє, в думках клене і говорить **"Імя твоє".**

Входить вахмістр, шумить, кричить: позір, рівняй ся, стій просто, дивись сьміло на начальника **"Да прийдет".**

Тепер наша компанїя радїє. Комендант помер, він буде в пеклї, там буде **"Царство твоє".**

Ти нинї командував нами, а там будеш командувати чортами **"Да будет воля твоя".**

Ти будеш там гірше кермувати як у нас, в компанії і полковій кольонії **"Яко на небеси".**

Ти як пітьма волочиш ся **"І на земли".**

А що наш добуток ти міняєш і впослїдне від нас віднимаєш той **"Хлїб наш насушний".**

А що нам муки відпускають і роз казують **"Дажд нам днесь".**

А єсли в чім перед тобою провинив ся, на службу не явив ся і в коршмі просидїв **"Остави нам".**

А що наш труд продаєте і гроші в кишеню кладете, отже се за вами **"Довги наші".**

А єсли по старому з нами розрахуєш ся, і у всїм добре нам зробиш **"Яко ми оставляєм тобі".**

А єсли по старому будеш красти і в кишеню гроші класти, то ти вічно будеш **"Довжником нашим".**

Наш комендант, до самої смерти дивив ся сурово не дай Боже другого такого **"І не веди нас во іскушенїе, но ізбави нас".**

А рівно-ж ти і тебе позбудем ся і оминати будем як **"От лукавого".**

Амінь!

Шкіролуп.

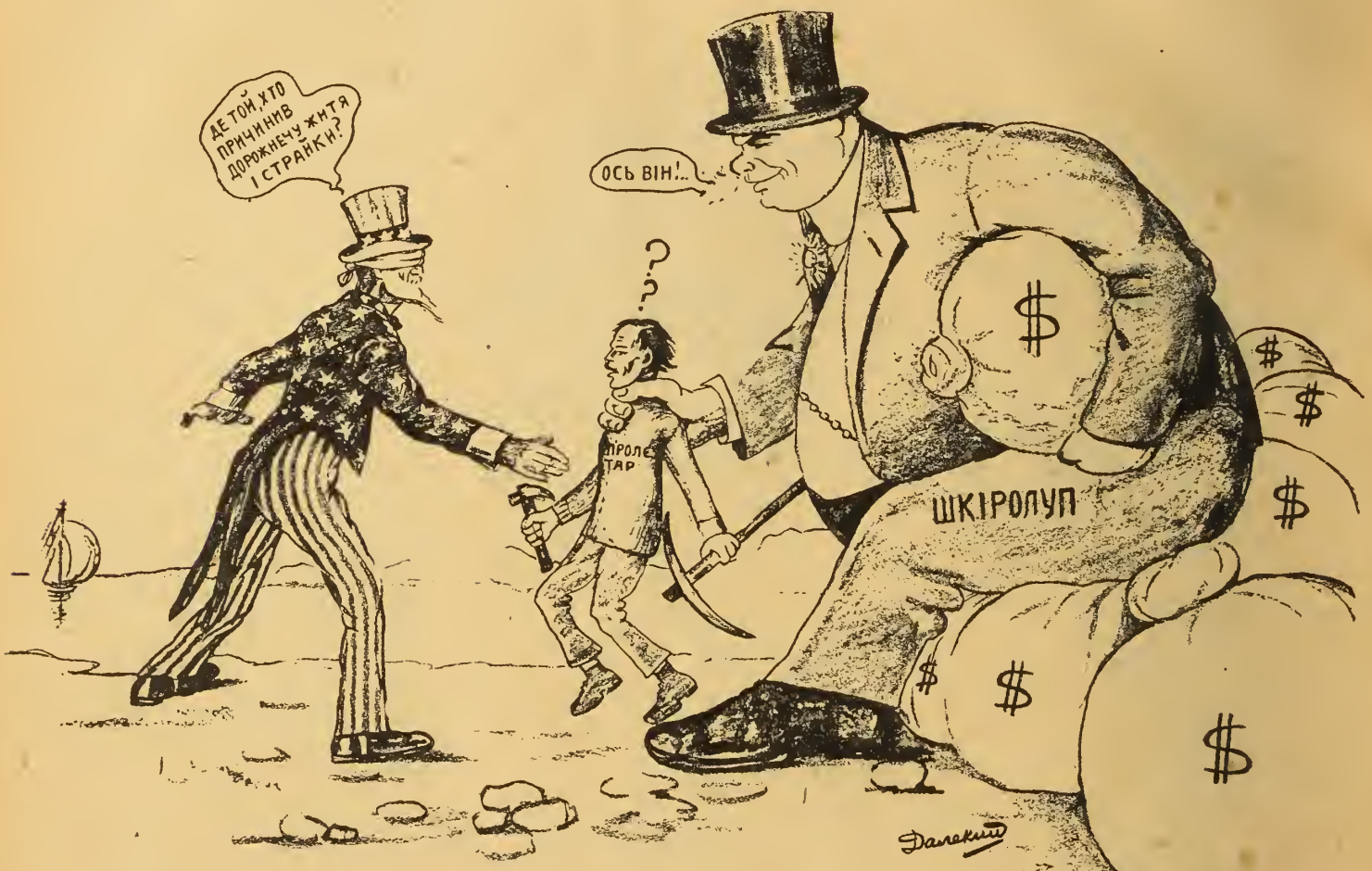

Важко сів на мілїярдах
Ситий шкіролуп
Тай сьмієть ся з людий бідних,
Похожих на труп.
Наточив він крови досить
Із робучих мас
І велике — чужим потом —
Черево відпас.
Та терпіню пролєтарів
Прийшов уже край, —
Кричать всюди робітники:
— "Свободу давай"!..

Почали ся всюди страйки,
Бійки та різня, —
Свого права пролєтарі
Жадають що дня.
От вуйко Сем велїв собі
Очи завязать
Тай став тому "лиходїйству"
Причини шукать.
"Де він? Де він той злочинець,
Що наводить страх?
Ловіть його! Хай сконає
У моїх руках"!..

А шкіролуп, той-же самий,
Що робить біду,
Пролєтаря міцно злапав
За шию худу.
— "Ось він! ось він!.. Подиви ся,
Добрий вуйку Сем!
Се він всюди нахватав ся
Радикальних тем"...
Пролєтарю лишило ся
Питанє тяжке:
Чи ще довго має бути
Злодїйство таке?..

С. Д.

МАЄ ДОСИТЬ.

Оден старий фармер, будучи перший раз в Ню Йорку, переходив біля театру і перечитав афіш, що в тім театрі буде відіграна штука п. з. "Сорок злодїїв".

Фармер конечно хотїв побачити що се таке, от-же підійшов до вікна і питає касієра чи вдійсности в театрі можна буде побачити сорок злодїїв?

— "Ручу вам за те", — відповідає касієр.

— "А скільки вступ?" — питає фармер касієра.

— "Двайцять пять центів, — відповідає той.

Фармер не мав дрібних, от-же витягнув пять долярів в купі і подаючи касієрови сказав: — "Прошу дайте менї білєт".

Кастієр взяв пятку а відтак подав фармерови двайцять пять центовий білєт і три доляри решти.

Побачивши таке злодїйство фармер, — (йому-ж бо належалось 4 доляри і 75 цн.) нїчо не сказавши, згорнув гроші, зіставив білєт касієрови і сам виходить з театру.

— "Гей містер — кличе його касієр, — ви забули взяти свій білєт!"

На те фармер відвернув ся і сказав: Тримайте його собі паночку! Побачивім вже одного злодія і не маю охоти бачити позіставших трийцять девять!

Мрії Петлюри.

(Співається на нуту: "Зайчик".)

ЯСемен Петлюра,
Посіпака,
Панам вірний,
Як собака,
Колиб мужик покорив ся,
Яб з панами заходив ся
Панувати,
Пирувати.

Я був колись царським
Капітаном,
Був я добрим
Шарлатаном.
Колиб мужик покорив ся,
Я панам би пригодив ся, —
Грав би всюди
Ролю Юди.

В Злучених Доржавах,
Що за морем,
Живуть люди
Разом з горем.
Колиб мужик покорив ся,
Він би також научив ся
Жити з горем,
Як за морем.

В Злучених Державах,
Усі шапи
Боси взяли
В свої лапи.
Колиб мужик покорив ся,
В нас би боси заведи ся,
Взялиб шапи
В свої лапи.

В Злучених Державах,
Всюди трости,
А в буржуїв
Пуза товсті.
Колиб мужик покорив ся,
В нас буржуї-б розжили ся,
Булиб трости,
Пуза товсті.

В Злучених Державах
Фабриканти
Носять гарні
Діяманти.
Колиб мужик покорив ся.
Фабрикант би наш навчив ся
Тратить гроші
На роскоші.

В Злучених Державах
Добре жити:
Там страйкарів
Вільно бити.
Колиб мужик покорив ся,
Наш пан скоро-б заходив ся
Його бити
І гнобити.

В Злучених Державах,
Треба знати,
Президенти
Всї богаті.
Колиб мужик покорив ся,
Президентом яб' зробив ся
На Вкраїні
В дві години...

С. Д.

ТРИ СЦЕНЇ.

(Голіок, Масс. 19. жовтня 1919.)

Сцена І-ша.

11-та година рано. Великий рух. В громадській коршмі всї фе-юдаційники і українські зрадники дуже завзято пють віску, щоб набрати козацької відваги і славно виступити на вічу, як на хрунїв пристало.

Сцена ІІ-га.

2-га година по полудни. Українські зрадники і фе-юдаційники, ще дальше при барі і щоб показати свій патріотизм випивають все що є, так щ по завзятій бротьбі настала посуха. Властитель навіть "сайди" не хоче дати, бо каже, що вже три бочки випили та щоб не плюгавили дощок. Підчас тої шаленої праці прилетїла телєграма з Ню Йорку що "рамена" фе-юдаційників поломали ся а ослюки остались без рамен, тому не приїдуть до Голіок бо боять ся большевиків.

Сцена ІІІ-та.

3-та година по полудни. Розпочалось святе найсвятїйше віче всїх хрунїв, — кромі свідомих робітників, котрі прийшли подивитись як безроги будуть рохкати і рити. На гали повстав квік, бо хочуть чорного кнура вибрати на предсїдателя, а той кнур зі свого гонору зажадав щоб його всї безроги повклякали на колїна та віддали йому славу. В тій славі пан Смородар дістав в морду як в холяву і з тої бестями зачинає кричати: "Панове, панове, дайте менї "Молот!.." Дали йому ті панове "Молот", а він з тим "Молотом", гайда до полїції, тай показує полїцманови, як Мирон пхає ослюка з заду. Полїцман дивить ся на "Молот", тай каже до Смородара: "ю крейзі!" а він до полїцмана: " но містер, сі... сі... сі... Людлов... Голіок... Чіки... Бофалс... Большевікі... большевікі... шур... большевікі!..

Після того зґрая полїцманів вилїтає, віче — закінчуєть ся.

Бррр.

НЇКЧЕМНА ПТИЦЯ.

Детройт, Міч.

Цьвірінькає "Воробець"
Уже до нестями,
Та думає, що із нього,
Індик який стане.

Вже не булоб дивоти,
Як-би був темненький,
А то "вчений" вам біда, —
"Вчений" а дурненький!

Той нїкчемний "божий раб",
Де він не крутив ся?..
Обдетїв вже всї кутки,
В партії впинив ся.

Тай не довго-ж він там був,
Під осїнь втягнув ся,
Коли птиці відлїтали,
Тай він потягнув ся!

Коли-ж птиці повернули,
Бо весна настала,
Повернув ся і наш пташок
До "теплого сала".

І співав він свої пісні,
Де тільки попало,
Аж в самого "Перше мая",
"Під стріху дав драла!"

Там крилами стріпотав він,
Зі страху конає,
Щоб той день як перебути,
Сидить він - думає...

Але наші сьмілі коти,
Щоб дня не проспати,
Пішли собі попід стріхи,
Воробця шукати.

Знайшли його під стріхою,
Притягли до ради,
Та почали сповідати,
Як слїд до громади.

Як почув таке, той пташок,
Сором му зробив ся,
Та так кляв котячу справу, —
Мало не сказив ся!..

А опісля вже й не думав
До весни чекати,
І полетїв в парохію,
На концерт співати.

А тепер він цьвірінькає,
По цїлім Гемтремек,
І скликає на те сьмітє,
Всяких птиць поганих.

Наскликав вже коло себе,
Пайпів, (може рурів?)
Гнилих пеньків, анархістів,
Ну тай Шабатурів!

Лоточить їм мозгівницї,
А комунїзм лає,
Плете всякії дурницї,
"Доблю" закладає.

"Сошел Лейбор" вихваляє,
Пропаґанду ширить...
А нашії комуністи,
Де-що йому вірять!..

Товариші комуністи,
Не дайтесь дурити,
Візьміть птицю обскубайте, —
Знайте що робити!..

Наженїть геть в парохію,
(Бо й так чорта з неї!..)
Та не дайте вже крутити
Голови своєї!

Кіт.

"ШЛЮБ".

Ну тай пара зібрала ся,
Нема що казати;
Она мала недоросла,
А він знов пузатий.
"Федерація на локоть, —
"Комітет" на метер,
Наробили тільки шуму,
Що аж чути "фетер",

Наперли ся патріоти,
Щоб їх повінчати,
Тай зійшли ся до готелю,
"Шлюб" відкапарати.
Бачинського старостою,
Сейчас назначили
І рушники через плечі,
Як слід почіпили.

"Молодята" позчіпались
Та на "шлюб" чекають,
Патріоти сушать лоби,
Чуприни смикають:
Хто то має шлюб давати, —
Безвір — чи католик?
І так знаєте з собою,
Сперлись наче колик,

А причиною усього,
Була тая міра,
Що "Комітет" раб побожний,
А вона безвіра!
І тому то так загризлись,
Они, що робити,
Та як-би то тих нездарів
У тім погодити?...
Аж в ту хвилю, серед салї,
Вихор закрутив ся
І між ними Сїменович,
Духом появив ся.
Старе тіло остало ся,
Десь в дома, на печи,
Та за те дух його каже,

Ось такії речи:
"Не сваріть ся любі діти,
Тримайте ся купи,
Бо і так вже незадовго,
Будемо всї трупи!
Можете там собі бути,
Хто, як і що хоче,
Але дїти, хоч не плюйте
Собі межи очи!"..
— "Браво, браво, Сїменович! —
Лакеї гукають,
"Молодята пригорнулись,
Разом присягають.
А Бачинський з ручниками,
Тільки очи мружить,

Приклякнувши на колїно,
Вірно парі служить....
Всї они так в тім готелю,
Разом малпували,
Та забули що за пізно
Уже повінчали;
Бо приглянувшись хорошо
На ту цїлу справу,
То побачим що "дївиця"
Попала в неславу!
Тай "Комітет" на тім дїлї,
Дуже ошукав ся;
Думав собі що взяв панну...
Тай в дурнях остав ся!

Шпичка.

ПОГРІБ.

Загинула Сїчинському,
Сухоребра кляча,
А він забрав на "пушкару"
І пхає і плаче.
Нарікає що **"Робітник",**
Добив тую "маму",
А в додатку ще викопав
Величезну яму!..

А причина, що **"Робітник"**
Взяв ся за те дїло,
То так собі, дуже проста;
От, щоб не смерділо
Теє стерво на дорозї,
Він так із охоти
Взяв ся щиро і старанно,
До тої роботи...

Привіз "герой" тую шкапу,
До самого гробу,
Тай спускає задом в землю,
(Ну, так як худобу!..)
А **"Робітник"** підсміхаєсь,
Бо довершив дїло,
Та в додатку промовляє:
"Пускай, пускай сміло!"

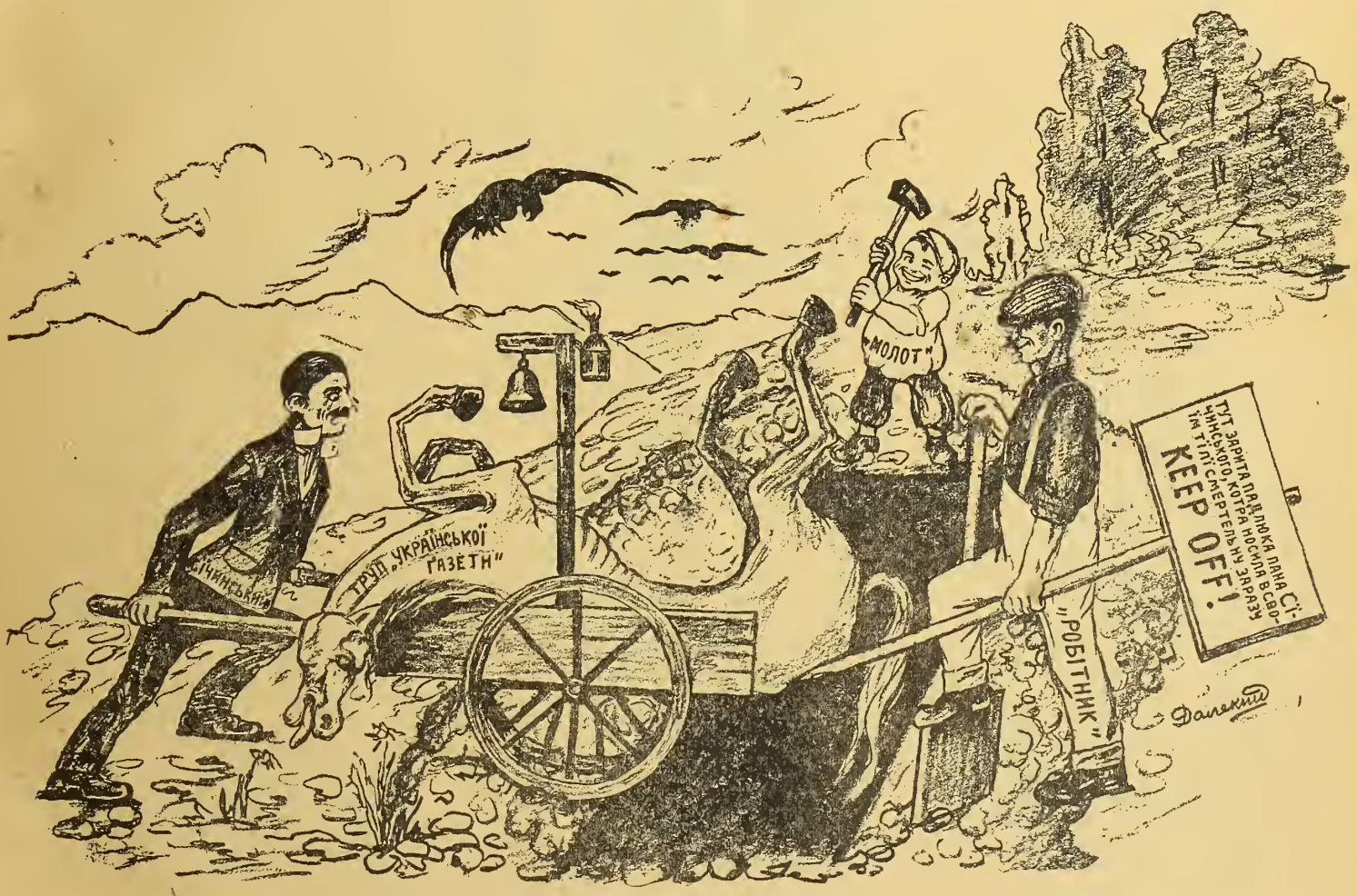

А нате наш сміхун **"Молот":**
"Нї, поволи брате! —
Позволь менї кілька штихів,
Землї підкопати,
Щоби було трохи глубше,
Клятій худобинї...
Позволь менї потягнути
Кілька раз по спинї!

А як буде та потвора,
Вже в земли лежати,
То я згоджусь дуже радо,
Єї пильнувати;
Як-би часом так хотїла,
Назад вилазити,
То я зараз-же що сили,
Тарах, по копитах!"

Зажурив ся пан Сїчинський,
Та так йому треба,
Бо казали йому люди:
"Не скачи до неба",
Не дуфай що ти "могучий,
Премудрий, великий",
Не пускай ся ти на клячі
У пустиню дику.

Не послухав він нїкого,
Робив своїм богом,
Вистоював по лакейськи
В панів під порогом.
А нарештї вирядив ся,
В дорогу на клячі
І в пустини непривітній,
Діждав ся невдачі.

Кляча згинула з утоми,
Немала що їсти,
А Сїчинський нарікає,
Що то комуністи
Доконали того дїла,
Викопали яму,
На його єдину любу,
Клячу — вражу маму!

Але нам се і байдуже,
Нема чо боятись;
Кляча згинула, бо довше
Не могла вдержатись.
Прийде час, що усї шмати,
Погинуть так само,
Їм **"Робітник"** із **"Молотом",**
Викопають яму!

Шпичка.

Порада для патріотів.

Послухайте "патріоти",
Ось вам добра рада:
Як не вірите, що ваша
Справа, — підла зрада,
Як невірите що ваші
Діла, — чорта варті,
То зробіть так, як бачите,
Ось ту, на тій картї!
Подивіть ся собі в очи
І скажіть отверто, —
Чи ви сьвідомо ідете, —
Чи тільки уперто?..
А як взнаєте, - що ваша
Голова нездала,
То шпурніть єї до біса,
Щоб там і пропала.
А натомість постарайтсеь
О нову — мудрійшу, —
Щоб принесла світу користь,
Працю успішнійшу.

Шпичка.

— *From the Liberator*

ЯК ТО КОЛИСЬ БУЛО У НАС...

Як то колись було у нас,
Мов на "пяні" грало,
Люди гроші все давали,
Та ще було мало!

Була колись Федерація,
І віча робила,
Нині вже єї не стало,
В дурні ся пошила.

Підлу зграю запроданчу,
Люди вже пізнали,
І падлюків тих поганих,
Від себе прогнали.

Сам Сїчинський і Цеглюка,
Добре тее знають,
Бо всї люди, всїх закутин,
В хату не пускають.

Було колись, неодного
Ще могли дурити,
А тепер вже, не дають ся...
Нїчого й робити!

Люд робучий зрозумів вже,
З ким має єднатись,
Та громадами - сотками,
Почав вже збиратись.

Мирки, Круки і Швайцари,
Нїчого не вдіють,
Бо вже раз нас ошукали, —
Більше не зуміють.

Раз робітники дізнались,
Що то за голота,
Так і гонять мов собаку,
Від свойого плота!

Ф. Р.

Шайка фарисеїв.

Ґраф Тишкевич і Бачинський,
Козакевич і Сїчинський,
Підгорецький, Понятишин,
Білик, Хаврюк і Стечишин,
Сїменович і Струтинський,
Репен, Кінаш і Цеглинський.
Крат, Стеткевич і Цурковський,
Бодрук, Коцан і Вишньовський.
Крук, Бориско і Ардан,
Гундяк, Лата і Корпан.
Ревюк, Рейнин і Лотоцький,
Романишин, Гриневецький,
Панейко, Меґас, Славінський,
Свистун, Ґлова і Ґродзінський.
Мартос, Мазепа, Ковалевський,
І Сидоренко і Грушевський.
Халдрун, Ордин, Огієнко,
І Мостовий і Бубненко,
Греків, Макух, Тимошенко,
Христюк, Няньчур, Архипенко,
Паливода, Красний і Безпалко,
І Демидчук і Василько.
Починок, Величко і Васкар,
Костогриз, Кудрик і Кремар.
Се ті панки українські,
Що в кайдани петлюрівські
Хотїли-б нас закувати —
І над нами панувати,
Се ті стовпи і підпори
Денїкіна і Петлюри,
Що нас пхають на поталу
Всесвітному капіталу,
Се ті архіпатріоти,
Не скінчені ідіоти.
Се ті пани вередливі,
Що сїдають нам на шиї.
Та кров нашу хотять пити
І нїколи не робити.
Так тому они не дбають —
В яке ярмо народ пхають;
Чи то в польско - денїкінське, —
Чи в румунсько - петлюрівське.
В них на цїли одна справа;
Зиск - нажива, ну тай слава!..
Тому они так горлають,
Та Петлюру вихваляють;
Бо Петлюра на Вкраїні
Хоче лад такий зробити,
Де би гарно панували,
Рїжнородні пасожити,
Де-би всякі дармоїди
Мали дику власть над нами, —
Де-би всї ми чорнороби
Були їхнїми рабами.
Де-б ми мусїли на пана
Працювати в днї і в ночі,
От такий то лад — Петлюра —
Там завести для нас хоче!
Але дарма що він хоче
Там диктатором остати.
Бо не буде міг проклятий,
Нїяк того доконати —
І хоч би він поєднав ся
З всїми клятими чортами,
Не тільки що з Денїкіном,
Не тільки що з Поляками.
То все таки довоюєсь,
До біди такої міри,
Як Колчак — собрат по дїлу,
У далекому Сибіри.
Тоді архіпатріоти —
Іродові вражі дїти,
З жалю наче ті собаки,
Будуть страшно скавулїти.
Будуть клясти - проклинати,
Свою драну лиху долю,
Що не вдалось закувати
Нас робучих у неволю!

*

Нї не вдасть ся вам нероби,
Хитро думні паразити,
Нї шахрайством нї злодїйством
У будуччинї зажити —
І шкода вже так вам довше,
Про якесь там пансьтво мріти,
А завчасу ви повинні
Научити ся робити!
Бо нестямитесь, як щезне
Клятий лад капіталїзму,
А наступить справедливий,
Дїйсний лад — лад Комунїзму!
І хоч ви ще не привикли
На житє своє робити,
Але мусите панове,
Як хочете в світї жити!
Тодї вже вам не поможе
Навіть хитрий ваш Петлюра
Як настане по всїм світї
Пролєтарська диктатура.
Для вас панки вередливі
Мають закон комунїсти:
"Як не схочете робити, —
То не будете ви їсти"!

Н - Ковий.

Ворожка.

Сидить Лотко під стільчиком,
Тай щось обгризає,
А "Свобода" на стільчику,
Парастас співає.
Вже забили в домовину,
"Українську Шмату",
Трираменний сьвічник ясно,
Осьвічує хату,
А бабуню на те диво,
Щось трохи морозить,
От она свою будучність,
Так собі воржить...
Она бачить теє лихо,
Що постигло "Шматку",
А з тим лихом бачить й своє,
Будуче в додатку.
Та скаржить ся, що під боком,
Єї колька коле, —
І старечу єї "личність",
Вбиває поволи.

*

Ворож, ворож стара бабо,
Все теє сповнить ся
Підеш і ти в домовину,
Богови молить ся!..

Шпичка.

"У. Н. КОМІТЕТ".

Є в Ню Йорку така шопка,
Зветь ся "комітетом",
Що місяця виступає
Все з новим куплєтом.
До недавна ті панове
Маститі лїдери,
З волї клятого Габзбурґа,
Сповняли "ордери"
І хвалили бісноваті,
Монархію кляту,
Аж залїзли з того всього,
Під дурного хату!
А тепер знов завернули,
З противного боку,
Та хвалять вже аліянтську
Дулю косооку.
Розбрикались в "штири боки"
Та летять до біса,
Мов ті кози сполохані
Втїкають до лїса.
Де-які з них до Парижа,
Де-які до Відня,
А де-які побачивши,
Що хвиля послїдна,
Підкосились та вже рачки,
Лїзуть мов собаки,
До "вельможних сего світа"...
Підлі посїпаки!
Є там в тому "комітеті"
Ріжні галапаси:
Попи дяки, паламарі,
Ну тай сьвічкогаси!
Є там "мудрі і премудрі"
А дурних найбільше,
Кождий лїзе у гноївку,
Бо там "найтеплїйше".
У гноївці тій застрягли,
Всї "народні фонди" —
Всї рахунки — поратунки,
Тай якісь там бонди...

*

Гей-же люди, придивіть ся,
Тому сотворіню,
Та найскорше виривайте
Точно із корінєм.
Хай та погань не заводить
Своєї паскуди...
Гей-же люди до роботи,
Бо ми-ж таки люди!

Шпичка.

ПЛАЧ ФЕ-ДЕРАЦІЙНИКІВ НАД ГРОБОМ "УКР. ҐАЗЕТИ".

Ой ґазето наша ґазето... а тос сї в нас набула... а тос сї в нас нажила..... Ой, мамо наша мамо.... ой боженьку наш боженьку... Та за що ти нас так тяжко покарав....? Та на що ти нам забрав нашу потїху?... Хтож нам тепер про комуністичні пироги напише?..... Ой, йой, ой... Та де тепер буде Бубненко писати свої морські твори... та де тепер дїє ся бідний Сїчинський...? У-у-гу.. ай-яй-яй... ой мамо наша мамо.... та як ти нас всїх дурила, та як ти вміла брехати, та яку ти шкоду наносила українському робітництву. І хто-ж тепер заступить твоє місце? Ой ґазето наша ґазето..... Ой як би ти встала, тай подивила ся, як за тобою плачуть всї... Ой боже наш, боже... прийми нашу маму до себе у-у-у-гу.....

*

По упадку "Укр. Ґазети".

Цеглин.: — Товаришу Сїчинський, де Ви дїли мою бритву?

Сїчин.: — Нащо Вам єї? Може задумуєте теє?..

Цеглин.: — Що теє? Таж видите що ґазети вже нема. Нїби що маю ту робити? Підголю ся тай іду до о. Підгорецького просити о дзяк.

*

Промова Сїчинського над гробом "Укр. Ґазети".

Дорогі фе-де-раційники: З болем душі, і здавленем серцем, менї приходить ся говорити до вас. Смуток нинї для мене і для вас великий, бо ось остатний раз бачимо нашу найдорожшу "Укр. Маму", яка сего дня віддала богу духа а радше скажу, яка сегодня впала жертвою комуністичних пирогів.

Болючий і трагічний такий випадок та не сумуйте і не плачте. Я маю надію, що вскорі стану попом а ви дураки, котрі слїпо складали свої запрацьовані гроші на таку підлу шмату, не забудьте менї приносити свої доляри а я відправлю службу за покійну мученицю.

А тепер ґоворю тобі покійнице в імени Федерації. Прощавай! Прощавай любенька! Земля тобі хай буде каменем і вічная память, поки білого світа у вікні.

*

Два куми.

Перший кум: — Ну, бо куме! Йдете до мерця?

Другий кум: — Де, хто вмер?

Перший кум: — Як Ви ще не чули? Таже Сїчинського ґазета вмерла.

Другий кум: — Нї куме не піду. Як би Сїчинський вмер то пішов бим, а ґазети бою ся щоби ся менї потім не снила. Йдїть самі, а я вже вдома змовю "отченаш за єї душу".

І. Ю. Джміль.

ТЕЛЄҐРАМИ, ЯКІ ПРИЙШЛИ ДО РУК СІЧИНСЬКОГО, В ЧАСІ ПОХОРОНУ "У. Ґ."

ПАРИЖ: — Пане Січинський! Довідавім ся про наглу смерть Вашої ґазети. Українська делєґація враз з трийцять тисячною армією з великого жалю прямо дуріє. Одні пють, другі бють ся, а треті роблять ся большевиками. Ціла кумедія ту творить ся. Про смерть "покійної" донесу сейчас пану Клємансови. Відчуваю вельми великий жаль і ділю ся Вашим горем.

Ваш на віки Мегас, власний кореспондент від "Укр. Ґазети" в Вінніпеґу.

*

ПАРИЖ: — Пане Брате Мирославе! Нині, я вичитав в часописі 'Молот", що трагічна смерть забрала Вам з рук що найлучше.

Бідні Ви тепер і безталанні. Думаю що мусите шукати якогось иньшого занятя.

Терплю з Вами Ваш жаль і остаюсь собі на завше

Ґраф Тишкевич.

*

ПАРИЖ: — Сину Герою! Проживаючи в Парижськім ґотелю, і ґкошуючи за ґроші укр. бідних селян, нині довелось менї заплакати на старі літа, вчувши що Твоя ґазета наївши ся комуністичних пирогів трісла.

В дусї даю полизати Тобі, свої чоботи.

Ґраф Грушка.

*

СКРЕНТОН, ПА. — Пане Січинський! Немов грім з ясного неба прошив стрілою моє серце, довідавши ся про наглий скон Вашої ґазети.

Ваше горе я відчуваю разом з Вами.

Прошу Вас не попадайте в розпуку. Я всіми силами буду старати ся відігнати Стечишина на сто вітрів з редакції "Н. В." а тим самим, Ви станете редактором на місце Стечишина.

Ваш за сконанє "У. Ґ."

Д. Брисько, співробітник "Н. В."

*

ВІННІПЕҐ, МАН. — Великий жаль давить наші серця над утратою "Української Мами". Жаль нам ґазети, жаль нам і Вас наш дорогий Местнику. Ох, як безталанні Ви остали ся тепер! Прийміть наш смуток до відома, тай ідіть за слідами о. Гундяка.

Просим повірити в наш жаль.

Редакція укр. "Кавбоїв".

*

ТОРОНТО. — Нехай господь, простить всї ґріхи покійній "У. Ґ". Ви братя не плачте. Така вже господня воля.

В найблизшу неділю відправлю сьвяте богослуженє за душу покійниці.

З глубокою пошаною до Вас, з Богом остаюсь при презвитерськім кориті помий.

Проповідник, Крат.

*

САСКАТУН. — Почувши про смерть "У. Ґ." греко-православна церква заложена 1919 року по христї, терпить великий удар божевілля. Будемо брехати і молити ся за душу покійної що сил.

За Вашу недолю засновательґ свіжої гр.-пр. церкви.

Брехун.

*

ВІННІПЕҐ, МАН. — Земля каменем хай стане ся Вашій ґазеті. Дерлисьте з народу остатний цент і пили, тай били ся по ґотелях за народну кервавицю. Тепер урвало ся Вам все.

Сьмію ся з Вашої долї і желаю йти слідами апостола Юди.

Стіф Табачнюк.

*

ЕКСТРА ҐЕНЕК, ОНТ. — Довідав ся я ту на лайнї що Ваша ґазета вмерла тай роблю і плачу. Кажу свому "басови" містер ґазета "муф апстес", а він поганий наталіян каже: "ґора-гел, апстес" ю ворк!

Панько Макітра.

*

МОНТРЕАЛ. — Пане Січинський! Нині довідав ся я що Ваша ґазета пережерла ся сьв. комуни і трісла. Жаль менї єї, а ще гірше жаль менї, чотири доляри яких я Вам післав тамтого тижня.

Ссав Верен Костирський.

*

БЕРНО. — Пані Січінські! Я чула що Ваші ґазета вмер. Менї плаче за Вамі і за Ціглінськи, кажіть єго і Ві приїхати сюді. Я ще маю ґроші ті що накрав з сілянської каси на Буковіна.

Ваші прізіден Україні

Василько.

*

БАРШАВА. — Ваш смутек по утраце ґазети єст рувнеж і смуткім моєм. Відаць же не длуґо наше панованє. Сіла большевікуф роснє, хоцяж я наказує їх мордоваць.

З шацункєм до Вас остає сє на завше. Президент і кат Польскі і Ґаліції.

Ігнаци Падежевськї.

*

ОТАВА. — Шлю ґрудку землї, на ґріб вашій ґазетї і кажу: Гний гадино поки світа у вікнї. Тобі вже давно теє належало ся.

Український робітник без тебе обійде ся.

І. Ю. Джміль.

НА ВІЧНУ ПАМЯТЬ "Ф. У."

Федерація умерла,
Пропала на віки...
От хорошо! — позбулись ми
Преславної клїки!

Мовчить Мирон, мовчить Цеглюк,
Мовчить і Бачинський;
Так-же само як замовчав
Дзвін філядельфійський,

Котрий колись тарабанив
Веселу новину;
"Що Цеглинський дарував нам
Нашу Україну"!...

Федерація пропала, —
Змінилась в руїну..
Хто-ж то буде продавати,
Неньку Україну?!.

Федерація й герої
На порох розбились
А над ними страшні хмари,
Валом розстелились!

Під хмарами зловіщими
Чорні круки крачуть;
"Вічну память" — то співають—
То жалібно плачуть:

"Де-ж ми тепер подіємось
І що будем їсти? —
Ми-ж тепер ні патріоти
Ані комуністи!

Народ вже нас відцурав ся,
На сто вітрів гонить;
"Вічну память" нам співає, —
На похорон дзвонить!...

*

Заспіваймо-ж "вічну память"
І ми комуністи;
Бо нарешті діждали ся
Радісної вісти!

"Вічна память" всім зрадникам,
І хитрим "героям",
За діла ганебні - кляті —
За ті купи гною

Що кидали поміж маси
Темного народу...
"Вічна память".. Вічна ганьба,
На тую породу!

Веретено.

ПРИЗНАВ СЯ.

Судія. (до оскарженого о страйкові заворушеня): Признай ся, хто вас принукав до страйку, то будете вільні?

Робітник: Але чи ви тільки додержите слова, пане судія?

Судія: Розуміеть ся, — як ту сиджу!

Робітник: Трост споживчий, трост молочний, трост вугляний і т. д. і т. д.

В НЕБІ.

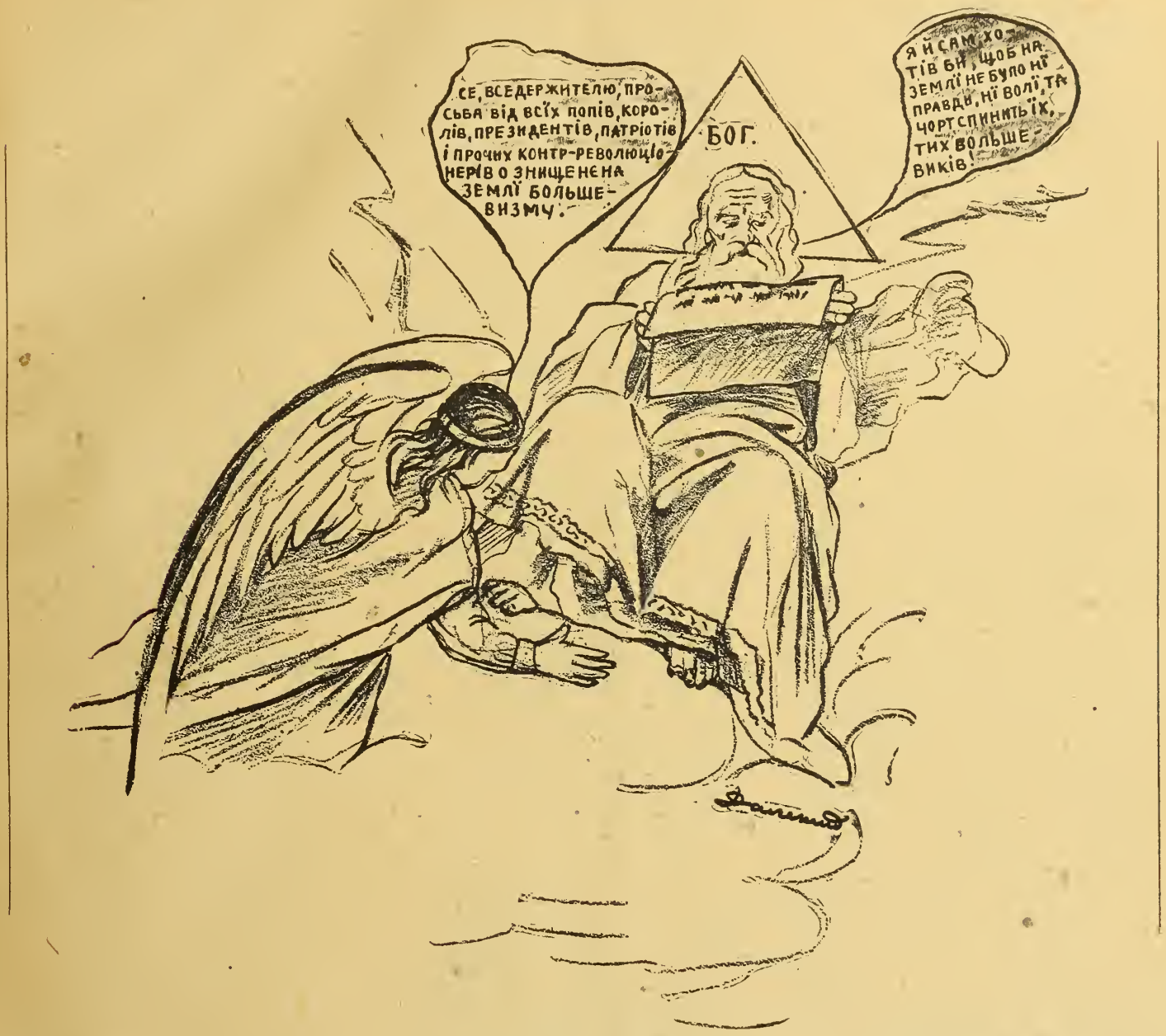

ПРАЦЮЙ МОВЧИ І МОЛИ СЯ.

"Працюй, мовчи і моли ся,
Так як панам треба,
А як умреш, то вже прямо
Полетиш до неба.

Шануй царів, та їхнії
Закони шалені,
Бо они є на сім світї,
Богом наставлені.

Будь вдоволений з усього,
На панів не рви ся,
Бо за бунт, будеш у пеклї
На огни печи ся!

Не заходи ся з комунїстом,
Утїкай від нього,
Неначе-б ти побачив в нїм,
Люципера злого!

Як дістанеш, за роботу
Від пана заплату,
То старайсь, зайти найскорше
В єгомосця хату.

Не жалїй зложить на боже,
Найбільшу частину,
А за те бог простить тобі,
Кождую провину.

Як на війну тебе кличуть,
То йди сміло, "брате",
Бо війна се кара божа,
Треба підпирати.

Сповняй точно усе теє
Що в церкві навчають,
А як нї, то втратиш місце
У божому раю!..

От таке то попи кляті
В церквах научають,
За наслїдників христових
Себе уважають.

А народ прибитий - темний,
Вірить в ті дурниці,
Та годує тих кабанів,
Немов до різниці!

Грицко Шпирка.

МОЛИТВА.

Наколи ти Христе боже,
Світом управляєш,
То чому попам ледачим
Жити позволяєш?!
Чи вже справдї ти не бачиш,
З трону золотого —
Торговлї, яка ведеть ся
"В домі батька твого"?
Чи вже справдї ти не бачиш,
Комедії тої,
Яку попи наробили
Із науки твої?..
Коли правиш - Христе - світом,
Вжий-же свої сили,
На тих злюк що імя твоє,
Всюди осьмішили!

Грицко Шпирка.

Клопоти "Молота".

І знов клопоти навістили редакцію "Молота".

Ще не скінчилась гризота, де би то взяти кошика, аж трас, — тай поломало ся крісло під редактором! От так вам поломало ся і нема навіть на що сісти, щоб написати пару слів до любих читачів "Молота".

Не дивно вже, як то свого часу, Ревко поломав крісло на Швайцарових ребрах, бо там-же було їх двох, але ту, один одинокий редактор і крісло поломане!..

— А може то редактор "Молота" такий тяжкий, грубий та товстий, що аж під ним крісло поломало ся? — подумає собі де-котрий читач.

І то ні! Ані редактор "Молота" не є тяжкий, ані грубий, ані товстий; зі всім противно: сухий, тонкий і не такий овальний, щоби аж крісло ломалось під ним. А от, що за причина: Сидів він собі раз на тім кріслі і переглядав де-які письма, та нараз пригадав собі якусь сьмішну подію з патріотичного болота і так здорово засьміяв ся, аж перевернув ся разом з кріслом. Розуміють ся, крісло розсипалось на кусники, але редактор вийшов цїло. Він ще дужше засьміяв ся і зхопившись вийшов з редакції та пішов шукати, чи не вдалоб ся де позичити крісла...

Найбільше лихо в тім, що редактор вже не вспів написати де-що про ту сьмішну подію, але є надія, що скоро тільки знайде крісло, то безперечно щось напише.

Сподіємось що, невдовзі котрась з патріотичних газет збанкротує і піде слїдами "Укр. Шмати" а тоді можна буде купити крісло на лїцітації дуже тано.

* *

В редакції "Молота" недавно вивелись молоденькі котенята. Гарні такі що аж любо дивитись! Та на жаль, їх мати осталась одинокою їх заступницею, бо батько, під гнетом сучасного капіталїстичного устрою, пішов в світ за очи, шукати куска хлїба.

Безпомічна мати осталась з обовязком вигодувати дрібненьких діточок, але також з тої самої причини, що нема справедливости в капіталїстичнім устрою, — єї зовсім не можливо виконати як слїд того обовязку і тому добрі комуністи помагають єї в тім, як можуть: Приносять молоко і мясо та так ратують нещасну опущену родину від голодової смерти.

Родина та, складаєть ся з 5-ох осіб; мати і четверо дїтий.

Правда що під час капіталїстично го устрою, то оно трохи за тяжко прокормити таке число душ, але все-ж таки ред. "Молота" помагає як може взглядом убогої родини, — мимо того що патріотичні півголовки кричать, що "комуністи хочуть розбити родинне житє".

Та після сего, то вже мабуть всякий побачить що патріотичні письмаки брехали!

Конечним також сказати, що вис ше згадана родина досить здорово думаюча, коли-б зробити які-небудь порівнаня, то показалоб ся що найдурнїйших з тих котиків все таки являєть ся сто раз мудрійшим від котрого небудь редактора патріотичної або клєрикальної газети.

Шпичка.

ВІСТИ З ПАЛМЕРТОН, ПА.

Є ту піп такий — Остап
І Саган піддячий,
Що беруть ся до людий
У спосіб ледачий.
Їм до помочи ідуть
Остарчі, погані
Сподарики, лизуни
Попівські піддані.
Усї тії хитруни,
Друть із людий шкіру,
А говорять що се все,
Богу на "офіру".
Хто до церкви не іде,
Колєкти платити,
Того беруть в свої руки
Не дають му жити.
Зараз в офіс "хлїбодавця"
Друть всї штири разом,
Большевиків представляють
Як яку заразу.
А що кождий "хлїбодавець"
Ту всїх попів знає,
То усе він для них зробить
Що тільки бажають.
Зараз кличуть в офіс того
Хто провинився "чести",
Що не хотїв до церковці
Колєкти занести.
І з роботи виганяють
По доносї тому
Тих що скрізь не піддаються,
Порядкови злому.
Піп з радости аж казить ся,
Лямполизи тоже,
Що позбулись большевика...
(Ось їх серце гоже!)
Вам же любі парохіяни
Час би подумати,
Доки ви ще так будете
Попів годувати?..
Гонїть же їх на сто вітрів,
Проч тую заразу!
Народ без них обійдеть ся
І без їх розказів. **(Воробець.)**

Більшість людий має свої очи в чужих головах.

СВОБОДА ДЛЯ КУРИЙ А НЕ ДЛЯ НАРОДУ.

(Палмертон, Па.)

В Палмертоні глухім кутку
Мужик проживає;
На імя йому Василь,
Саган назву має.
Той блаженний божий раб
Він всюди буває,
Хоть голова в него темна,
Та таки щось знає.
Знає церкву будувати,
Людий натягати;
До попової кишенї
Гроші пакувати.
(В церкві він є менаджером
Хоч каса порожна;
Довгу тілько на тій церкві, —
Виплатить не можна.)
Знає школу закладати,
Дїтей прикликати,
"Гей на горі"!.. а більш нїчо
Не вміє навчати.
Сам не знає він дві букви
До купи зложити,
А хотїв-би бачте других
Розуму учити!..
Він не хоче України
Без попа і пана;
"Лутше щоби дальше дерли,
Шкіру із Івана".
Він до помочи як раз так
Їм на руку здав ся
І післанець з него добрий...
До всего надав ся.
В старім краю був у війску
Цуґсфірером звали,
А що не вмів підписатись
Копняка му дали.
Вирвавсь бідний з того війска
Та гайда за воду,
Думаючи що аж тепер
Буде мав свободу.
Думав думав аж заснув так
В снї єму приснилось:
Що свобода не для людий
Куркам щоб лиш жилось!..
Здрігнувсь, зі сну пробудився
Сам себе питає:
Що добрий сон менї снив ся?
А дальше співає:
"Душу тїло я положу
За свобідну курку!.."
І затягнув на все горло,
Немов на бандурку.
Бачите ви добрі люди!
Чи він розум має?
Замість волї народови,
Він куркам бажає!

Бажаючий волї народови.

ПОСМЕРТНА ПІСНЯ.

Герой: — Ме-е-е... ме-е-е... тримаймо ся братця!

Швайцар: — Бе-е-е... бе-е-е... запізно Миросю, близька смерть...

Крук: — Кр-р-р... кр-р-р... ой біда, біда! Кр-р-р... кр-р-р... і т. д.

Червоний Чорт.

"СЕСТРИ".

Наїхало в Америку,
Попів із Европи,
Та всі майже нежонаті,
Хоч дорослі хлопи.
Їхня віра католицька,
Їм закон надала:
Щоб ніколи не женились,
Щоб "святість" тримали.
Тай держать ся єгомосці,
Тих своїх законів,
Тільки клята їх натура,
Ставить перепони:
Куди бачте не повернуть,
Все гарні дівчата, —
А женити ся не вільно...
"От доля проклята"!
З того лиха наробилось
Усякого дива,
Аж нарештї іскоїлась
Подія правдива.
У одного єгомосця,
Дівчина служила, —
Ну тай бачте, як звичайно,
"Святого" любила.
Та щоб люди не назвали,
"Сякою — такою",
Умовилась з "єгомосцем"
І звалась "сестрою"...
А часами як трафлялось,
"Щипати цибульку", —
То єгомость посилає,
"Сестру" на прогульку...
І від тої то події,
Таке поширилось, —
Що богато таких "сестер",
Всюди натворилось.
Та де тільки який пастир,
Житє "коротає", —
Придиви ся і на диво,
Кождий "сестру" має!..

Шпичка.

"АҐЕНТИ НЕБА".

(Присвячуєть ся Б. — бувшому попови в Гемтремк, Міч.)

Попи обіцяють рай святий на небі,
За хмарами десь там високо в горі
Де ніхто не був ще, ніколи й не буде, —
Для себе-ж будують, ту — рай на землї.
Здирають що можуть з бідного народа,
Кводри, і доляри, пятки, десятки;
За те обіцяють що ся постарають
О "трансфер" до неба, по їхній смерти.
Хитреньким аґентам від раю і неба,
"Давайте завдатки темні мужики";
Щоб за ваші гроші моглись балювати
Робити забави тримать коханки.
Хто скаже не правда, — я доведу фактом,
Що сталось недавно ту з одним попом:
Як мав "інфлюєнзу", то записав любці
Щось двайцять пять тисяч золотим пером.
Піп гроші збирає, потихо сьміється ся,
Благословить хрестом жену мужика
І молитву шепче споминає Бога
А серце у него... як в рабівника!

*

Схаменіть ся добрі люди
Не дайтесь дурити
Гоніть попів до роботи
Коли хочуть жити!

І. Штанґер.

Детройт, Міч.

ГОЛОДРАНЕЦЬ.

Житя в роскоші — в достатках,
Мене гнобить;
— Моя хата, там де тільки
Ніч захопить.
Про богацтво, гроші, славу,
— Не журю ся,
А як з горем зустрічаюсь,
— То смію ся.
Менї горе, — недостаток,
Мов родина, —
Їх в житю я зустрічаю
Що години.
А як, часом, прийде лихо
— Захорію,
Ну, тоді вже, — добре знаю,
— Одубію.
І за мною нїхто в світї
Не заплаче,
Де-хто скаже лиш, що згинув
По собачу...
А поки що, — живий дужий,
— Геть з журбою! —
— Прийде час той, що покінчу
Я, з собою.
Так живу я днї за днями
Й не турбуюсь, —
— Хлїбом — голодом на світї
Лиш годуюсь.
І на гроші я не трачу
Свої сили,
За те-ж люди й голодранцем
Охрестили!

Ярема Лїрник.

В РЕСТАВРАНТІ.

Раз питає Іван Петра:
Чи ти чув що Петре?
По всїм світї патріотизм
Незадовго зкрепне!

В Америцї український
Патріотизм лопнув,
А нашого екс-героя
Народ як стій копнув!

Бюро уже провалилось
Здохла підла шматка,
А героя мимоволї,
Чекає Камчатка.

Не жури ся — Іванови
Петро одвічає, —
Наш герой вже хитрий в біса,
Він иньше хапає.

Мирось звісно — попівський син,
Звик все на дурницю;
Неодну він зїв нївроку
Хлопську паланицю.

А що народ йому розбив
Його "ґешефтярку",
То він бачиш — найшов собі
Маму акушерку.

І коли ось неділпняв він,
Відсонових мушків,
То все єму моша з села
Принесе окрушків!

Підслухав О. Оса-к.

Довговічність народа, взята сама по собі, не становить ще заслуги. Ми бачили, що мамути давно счезли, а їх одночасники, жаби, живуть і до нині.

ТЕЛЄҐРАМИ.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА. Ту запанувала між нашими ідіотами... (чи то патріотами!..) небувала радість, — — з нагоди обєднаня всїх українських патріотичних організацій в одну контр-революційну банду, під проводом п...осла Бачинського. З тої нагоди має відбутись велике торжество, на котрім тутешний піпа Кінаш відправить богослуженє, в тій самій катедрі де правив панахиду по австрійськім цїсарі Франц Йосифі.

Щоби богослуженю надати більше блеску, так та сама чета Січових стрільців котра виступала в парадї при панахиді по Франц Йосифі, виступить знова і підчас сего богослуженя.

На богослуженю будуть також російські і польскі великі контр-революційні достойники, як рівнож прибуде Петлюрів п...осел Бачинський.

По богослуженю, піпа Кінаш вискаже подяку російським і польским контр-революціонерам, що в хвилю тяжкого положеня зволили дати поміч бандитови Петлюрі супроти укр. селян і робітників - большевиків.

На закінченє катедральний хор відспіває Денїкінови, Падеревському і Петлюрі по три рази "многая лїта" а їх льокайчукови Бачинському і всїй американсько-українській псубратії, раз.

Перекотиполе.

ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Тут в Елізабет є оден Бог і два укр. анархісти; оден, Корпан а другий Чикита.

Корпан, лїдер анархістів, — як він сам говорить — бере ся з долини, і то недумайте що від землї, але пятьсот метрів під землею. За ним Чикита, але не так глубоко як Корпан, тільки так як хомяк під верхом, ну а помагає він скільки сил; нераз як Корпан їсть чорну кашу, то Чикита облизує ложку але нераз то так оближе, що з чорної зробить сино - жовту.

ТЕЛЄҐРАМА ЧЕРЕЗ "АБУ КАСИМОВІ КАПЦЇ".

Чикита їздив до Балтімор, Мд. на анархістичну організацію. Взяв "Екскойшин трен" на двайцять сїм ваґонів, миля і пів довгий, тай задумав зорґанїзувати всїх, хто жив в тренї і таки зараз заложити двайцять сїм маленьких комунок, та на жаль не повелось. Вже туй, туй, мав він почати реферат з долини, аж нараз застановив ся тай пригадав собі, що ту мало хто по українськи розуміє, а він англїйську мову забув в старім ковтї... Ну і тепер Чикита нарікає та жалує що стратив шіснайцять годин часу.

Червоний Чорт.

*

СТЕЙПЛЕТОН, Н. Й. (Спізнена телєґрама) Ту оден чоловяга, (як він себе зве з Прикарпатя) призбиравши трохи ґроший купив собі чудотворну ікону сьвятого Миколи і сховав за нею кілька сот долярів. То так і стало ся чудо. Ґрошї з іконою сьв. Миколи десь пропали; видно що в теперішних часах і сьвятим нема що вірити!..

НЮАРК, Н. ДЖ. — Недавно ту в Нюарку, всї "секендґенд штори" мали величезний бізнес з капелюхами. Причина така, що свого часу піпа Ґундяк, проголосив був в "Свободі" величезний похід" улицями міста і закликав всїх вірних, щоби брали участь втім походї.

Спеціяльно застерігав він, щоби всї котрі хочуть маширувати, не важили ся іти в кашкетах, тілько в капелюхах. Тому то велике число Нюарських босяків, котрі очивидно, немали капелюхів, (тільки кашкети,) мусїли на ґлум спішити до "секенд ґенд" штору і купувати капелюхи.

Ходить чутка, що Понятишин, також зафасував оден такий капелюх, а свій подарував Ґундякови.

З ТЕЛЄҐРАФІЧНОЇ АҐЕНЦІЇ КВІТЧЕНКА.

(Телєґрафічним посланцем, до Ню Йорку, пішки.)

КЛІВЛЕНД, О. — На відбувшім ся, сїчовім мітінґу, вибрано "Сїчовий трибунал" за ініціятивою кошового Дмитренка і півголовка Кузя. Згаданий трибунал, має помогти, тутешним "хортам і гончим собакам і псарям", — виловити усїх українських большевиків і зробити з ними те що булоб до вподоби панам - капіталїстам.

От се перший їх почин до відбудованя "самостійної України без хлопа і пана"!

Гей, раби, раби, — підніжки буржуазного ладу!..

*

КЛІВЛЕНД, О. (ґальоп.) — Українські большевики, здобувають собі чим-раз більше прихильників, про що сьвідчить сам факт, котрий показує, що минувшої неділї, під церквою, зібрали на пресовий фонд "Робітника" 87 долярів.

Управитель.

*

КЛІВЛЕНД, О. — Тутейший укр. піп, загрозив був страйком, наколи не одержить 200 долярів місячної платнї. Урядник парохіяльного скарбу, заявив, що страйк буде зломаний. Поставив внесок, що як піп хоче, то нехай вертає до роботи тільки за 250 долярів.

Як видно, то страйк зломаний, бо минувшої неділї вже курило ся з кадила.

І. Зирк.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Ню Йорк, Н. й. М. Паламарук 50.

Дородд, Онт., Канада. М. Місїнчук 1.00.

Монтреал, Квеб., Канада. І. Юзенько 1.00.

Мінеаполіс, Мінн. Г. Пилипів 1.00.

Депю, Н. Й. Відд. У. Ф. К. П. число 101. 5.00.

Берел, О. Д. Кушляк 1.00.

Клівленд, О. І. Слободзян 2.25.

Авбурн, Н. Й. Відд. У. Ф. К. П. число 47. $20.00.

Вест Чікер, Конн. Н. Савчук 1.00, І. Николюк 1.00, І. Семотюк 1.00, С. Будзїнський 1.00, М. Білак 1.00. Разом $5.00.

Всїм жертводавцям, видавництво "Молота" складає сердечну подяку.

БОҐАТА ЖЕНА.

— Позволь приятелю, представити тобі мою жену, за котрою я взяв сто тисяч приданого.

(Приятель до себе тихо).

— Боже, она храмає, горбата і сліпа на одно око...

— Що ти там бурмочеш? Можеш говорити голоснїйше; она ще і глуха!..

Нещасливий.

Фабрикант: — Боже, яку я маю велику ґризоту!.. От не знаю, що маю купити для Ніни, чи рубіни, чи брилянти? Щасливі ті мої робітники! Они подібних клопотів нїколи не мають!..

Легше навчити папуґу говорити, як чоловіка - мовчати.

(Application for entry as second class matter filed at the Postoffice of New York, N. Y.)

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 5 ЦЕНТІВ. „MOLOT" SINGLE COPY 5 CENTS.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК І. Ч. 5. НЮ ЙОРК, Н. Й. 15. ПАДОЛИСТА 1919. NEW YORK, N. Y. NOVEMBER 15, 1919. VOL I. № 5.

ХИТРИЙ СПОСІБ.

BIBLOTEKA
Stefana Vykhopyn

(Вірш до сеї ілюстрації на 2-гій сторонї.)

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
13 St.Marks Place, New York, N. Y.
Price: $1.00 a year, 60 c. half-yearly, 5 c. a copy.

NOVEMBER 15, 1919. № 5.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ..... $1.00.
На пів року ..... 60 ц.
Окреме число 5. цент.

Рукописи редакція "Молота" не звертає.

Хитрий спосіб

(До ілюстрації на першій стороні.)

Світ широкий, нині тільки
На однім держить ся;
Кождий хоче дерти шкіру —
Скільки удасть ся!
Пан неситий, що роками
Жив собі безжурно,
Їв ковбаси, пив шампана
Цілий час за дурно
Вже побачив, що не може
Так довше крутити,
Бо робітник вже бажає
Також лутше жити...
Були часи, що нероби
Гарно проживали,
У достатках, на забавах
Курки заїдали...
Аж підглянув їх робітник,
Та так і думає:
"Що се є, — що я голодний
А пан курку має?"
І почав скрізь домагатись,
Гарнійшої долі, —
Попри курку забажав він
Ще й крихітку волі.
І побачив пан, що лихо
В вічи зазирає,
Та так бере і засідку,
Хитру наставляє;
З верху піднїс на стовпочку,
Свій гнет капіталу,
До котрого мав робітник
Зайти на поталу.
Та щоб його під макітру,
Тую заманити,
Не вагав ся спору курку
На стіл поолжити
А робітник як побачив:
"От мені і щастє,
Піду візьму покріплю ся
'Сй богу удасть ся!"
І несвідомо сміють ся
Він до тої курки,
А пан уже натягає,
Причіплені шнурки
І сміють ся собі з тиха,
Ось буде нажива,
Затуманю його хитро,
Тай знов будуть жнива.
А робітник тої курки
Не їв і не буде,
Щей в додатку він на мене,
Працювати буде!
От такий то хитрий спосіб,
Обдумав собака,
А робітник несвідомо,
Там лізе сарака,
Та щей гніваєсь нещасний,
Як хто правду скаже, —
"Що під гнетом капіталу,
Він трупом поляже...
Хитрий спосіб, підлий спосіб,
Нема що казати,
Але прийде тая хвиля,
Що вспієм пірвати,
Той проклятий гнет над нами
І збудуєм волю, —
Виратуєм із неволі
Обшарпану долю.

Шпичка.

Свистуни.

Політичний трус.

В Антона Цурковського, головного редактора свяченої блудниці "Америки" зробив ся в голові маленький трус. Ішов бідака з церкви до редакції, задумав ся про свої тяжкі гріхи, темні діла і геть порострясав по дорозї мозок. Він і так мало єго мав, в тій пустій голові, а тут на тобі; щей скоїлась така прикра комбінація.

Прийшов він до редакції, перехрестив ся, сїв і написав таку передовицю:

"Ті нероби, що назвавши себе большевиками ведуть межи українським робітництвом пропаганду проти проводу інтелєкту, сповняють ролю колишніх царських чорносотенців.

Мозок загальмував і Цурковський замовк. Засвистало щось в єго пустій голові, зашуміло в ухах, і він навіть незміг передовиці скінчити по людськи.

Господи! Вже коли називати, інтелєктними такі голови, як в автора страшної передовиці, то що тоді є, не інтелєктне — пусте?

Очевидно політичний трус, який тепер шаліє по Америці, не обминув і Цурковського голови.

ДЕПОРТАЦІЯ.

Редактори "Свободи" написали, що всїх арештованих українських комуністів в Ню Йорку осудили вже на депортацію. Редактори зрадівши, що по тій причині вже й "Робітник" перестане виходити — задепортували до сальону, щоб випити добрий могорич, з нагоди такої великої радости.

Випили, закусили, смачним салом і пішли назад до редакції писати дурниці.

Аж тут, вносить почтар до редакції свіже число "Робітника". Редактори посхоплювались і роти пороззявляли:

— От тобі й маєш, — закричав один найстарший, — ми думали, що єго небіжчика засудили вже на депортацію, а він знов, по Америці ходить. От щоб я мав силу, я би зараз єго задепортував! — закричав він від злости і сїв.

Очевидно, редактори привикли легко депортувати кровавi долярчики з мізерної пролєтарської кишені, до своєї, то так вже і "Робітника" депортувати в своїй часописи.

Поквапились панове! Він ще жиє на вашу загибіль.

"ІНДЖОНКШЕН".

Скрентонська капіталїстична підлизниця, "Народна Воля" надрукувала передовицю, про "інджонкшин", що правительство при помочи "інджонкшен" (примусу), заставить страйкуючих майнерів стати на роботу.

Пише вона, пише, про той якийсь "інджонкшен" що він добрий і недобрий, а далї каже:

"А все таки "інджонкшен" слав-

не средство. Хто знає чи ми сами не будем єго вживати, проти наших членів, які так часто починають тїкати з наших запомогових союзів.

Нї, кепське каптіалїстичне, але воно мас і добрі сторони".

Сказано, куди буржуазний вітер віс, туди і я "Народна Неволя" хилю ся...

Шило.

Мої троблї.

Дорогі читачі нашого "Молотка"; Жибисти сє ни посьмїшкували з мени, жи я сякий або такий, жи я то важиєти відношу сє до Вас єкос так, єк то кажут "по тибльоматичному, — чи єкос?.. А важиєти навіт ни подам Вам свої фізикгармонії, — то я сє знаєти надумав тай сєм відфорталєґрафував і посилаю Вам всїм разом зо сим "Молотком" — свою форталєґрафію, — єк то кажут по гамериканьски — "пікчу".

Ни дочикали-би ви були видїти мою "пікчу" али знаєти всї мої колєги вчїпили сє мине так кажут йди Хведоре, та відфорталєґрафуй сє до "Молотка". Кажут: "єк можна форталєґрафувати Січиньского і єго здохлу клячу, — то чому тобі ни можна?

А я си гадаю, та то правда, важиєти, форталєґрафував сє той хлисток, форталєґрафували сє такі нироби єк Смрідгорецкий, Та-бачиньський, Вонятишин і ще де які злодюги. Форталєґрафували сє ріжні весїля, і похорони, то чому би я Хведір Шпичка ни мав сє форталєґрафувати? Таж прецїнь я си гадаю жи Шановні читачі "Молотка" волєт подивити сє на мени ніж на єкогос там ниробу, бо я важиєти робучий чоловік, тай сє роботи ни боюю!

Ну тай пішов я знаєти до єдного знакомого форталєґрафа і кажу єму жи я хочу "пікчу", а він єк сє ни зачне риготати; кажи: "Гей Хведоре, то будут сє люди сьміяти жи ви сє ни вбрали на пана! А я єму кажу, та що сє мают сьміяти, єк я ни маю єнакшого сургута, хиба ми пожичити?.. Тай зачинаю — важиєти — єго просити жиби ми пожичив свого сургута. Форталєґрафіста знаєте собі добрйй чоловяга та взєв мині пожичив того сургута і щей ми дзиґарок почіпив на груди, а потому взєв тай мнє відфорталєґрафував.

Взєв я знаєти потому тую "пікчу" тай післав до ридахтора — важиєти — нашого "Молотка", а ридахтор того "Молотка" так сє втішив жи аж написав до мени тай кажи: "Дорогий Товаришу Хведори, ми вотримали вашу "пікчу" і дужи сє нам сподобала то за тоє будем все містити єї над вашим — важиєти — письмом".

Ну, гадаю си то добри мині казали мої колєги жиби я сє відфорталєґрафував; — Познакомлю сє трохи з людьми а єк колись дочикасм, поїду до старого краю, то вже хто нибудь пізнає і скажи, жи я ни сидів дурно, али щось робив єкім був в Гамериці.

Ну, а то важиєти правда, бо я богу дєкувати, такой трохи сє бавю з тов яковіс полїтиков. Важиєти, скажіт сами ци ни правда? От най буди богу приємно єк загинула "сухоребра кляча", (тота жи то на нї той хдисток герой їхав) то такой пішов і на похорон і за єї грішну душу помолив сє і молебень відсьпівавім, — значит сє жи я сє інтерасую трохи полїтиков.

І ще знаєти єк буде треба, то піду на похорон, бо ту в Гамериці ще є пару таких шмат жи низадовго поздихают і я важиєти типер помагаю редакторови "Молотка" копати гріб, такий єк для тої шмати "сухореброї клячі".

Ну али я важиєти так сє заговорив жи забув навіть за що говору; Я мав вам поставити свою "пікчу" а почив говорити за якис гріб, пек єму та осина!...

Тай так знаєти дорогі читачі посилаю я Вам сую мою "пікчу" і жичу Вам жибисти сє ни настраши ли, бо я типер важиєти ни добри виглядаю, чогосім змарнів? Дохтор казав жи я за кимос баную... Ну а воно такой правда; чоловік вже пєть років єк виїхав з краю; баба дес там сє вже зовсім знудила, а я важиєти хочу їхати і ни годин, али най там возьму я тай пішлю свої бабі "пікчу" най сє потїшит то і декши буди.

Ну али тим часом ґуд байте, другий раз напишу до Вас більши, бо типер йду щос повобідати.

Ваш рахувати колєга

Хведір Шпичка.

ДУМКИ.

Комунїзму той боїть ся,
Що кров з других точить — пє
І той бідний, що не знає,
Нащо в свїті він жиє.

*

Без муки нема науки,
Нема жнив на пустім полї;
Без боротьби, робітникам
Не діждатись волї!

*

Наколи бог рядить небом,
Так як і землею,
То байдуже де по смерти,
Я піду з душею.

*

Краще уже їти в пекло,
Смолу розпускати,
Як у небі злі порядки,
На плечах таскати!

Грицко Шпирка.

Люди мов календарі — мають тільки часове значінє; і по минувшій їх спосібности, навіть найлутші з них однаково забувають ся.

Свій до свого

Скрізь терпіли люди бідні
Свое горе, свої злидні,
Холод, голод, всяке лихо
І плакали всюди тихо
Лиш від того,
Що із давна — чи забули,
Чи зовсім того не чули,
Що жить можна у спокою,
Лиш з привичкою такою:
"Свій до свого".

От, наприклад, пани ситі
Без журби живуть на сьвіті,
Чужу працю пожирають
І великі пуза мають
Вони з того;
Вони доти дружно крали,
Поки все добро забрали...
Бо в них скрізь є невеличка,
Але мудрая привичка:
"Свій до свого".

В Америці, землі "вільній",
Дорожнечі непосильній
Противитись стали люди,
Небезпечно стало всюди
З лиха того;
А пани, бач, не дрімають, —
Вони спосіб на те мають:
Щоби гріх той прикривати,
"Комісію" почав слати
"Свій до свого".

Коли жити людям праці
Стало гірше, ніж собаці
І всі вони після того
Зажадали хліба свого —
Не чужого, —
Зараз "бунт" розганяти
Та в робітників стріляти,
Боронити зло безмірне —
Посилає військо вірне
"Свій до свого".

"Боси" цукор десь поділи,
Бо наживи захотіли.
Фабриканти дуже вперті:
Вони хочуть шкіру дерти —
Більш нічого!
І спокійно: ні салдати,
Ані інші людські кати
Не спішать на такі страйки, —
Не шле клобів та нагайки
"Свій до свого".

У Росії комуністи
І їх діти хочуть їсти,
Та їх кулями годують...
Власть маючі мов не чують
Зла такого;
А щоб ріжні монархісти
Могли жити, могли їсти
Та з правдою воювати —
Везе гроші і гармати
"Свій до свого".

Але скоро і між нами
Точно так, як між панами,
Буде вірність, буде згода, —
Побєм ворога народа, —
Пана злого!
Ми докажем, що ми сильні,
Що ми можем бути вільні
І щоо дружно в сьвіті жити
В нас також буде стреміти
"Свій до свого".

С. Долов.

Дипльомати.

Двох представителів Петлюрового правительства приїхало до Америки щоб полагодити де-які справи.

Наняли они собі помешканє в однім готели і коли прийшла ніч, они через довший час не могли заснути, бо думали як-би то дістати гроший щоб заплатити за готель., бо сам Петлюра вже всї розтратив і не мав тільки щоб дати їм до волї аж на все потрібне. Під час тої безсонности, чули они як в сусідній кімнатї, що хвиля отвирали ся і замикали ся двері.

Слухали они, слухали а нарешті оден каже: "Іди но підглянь хто там рипаєть ся, цїлий час? Може там мешкає який богатий дипльомат від якої великої держави? Мабуть богато рапортів складають, а може і грошї приносять?! Ох, щоби то нам таке щастє трафилось!..

Пішов той і за пару хвиль вертає тай говорить: "Не знаю хто там мешкає, але я бачив на дверах, написано дуже гарними золотими буквами "Toilet" і думаю що було-би добре, як-би ми собі прибили таке на дверї а тоді певно і до нас так люди заходили-би...

— "А хиба-ж ти не знаєш, що означає се англїйське слово по нашому? — питає його другий.

Та вже-ж, що не знаю! — відповідає перший, — а що-ж оно таке?

На се йому другий: "Та-же осле дурний, се значить по нашому "виходок" — а ти ще й досї не знав?!..

Ну так-же кажи! А то чорт його там знав, що то таке, блескуче та щей золотими буквами написане — пробурмотів той і положив ся спати.

Омильний.

КРУТЇЙ.

Вічний так і сяк крутив,
Вічний дуже не хотїв
Штраф платити двайцятьпять,
Міркував: "як-би не дать?"
Щоб не дать — у суд подав
І на себе присуд ждав...
А щоб виграть праве дїло,
Він наняв, бо закортїло,
Відомого "аблаката"...
Ката... ката... ката... ката...
Заріжнього "аблаката".

Ой якаж була промова
"Аблаката" перли - слова!
Сьвідок був єврей хрещений...
"Аблакат" там як скажений
Розпинавсь за тебе Вічний,
Щоб простив тобі Предвічний,
А суд щоб не штрафував...
За троячку ти й наняв
Відомого "аблаката"...
Ката... ката... ката... ката...
Заріжнього "аблаката".

Вічний, Вічний, заплати,
Бо не викрутиш ся ти,
Штрафу рівно двайцятьпять!
Заплативши-ж ти опять,
За час ранїйш відчиняй,
За час пізнїйш зачиняй
Свою "лавочку", щоб знову
В суді нам почуть промову
Відомого "аблаката"...
Ката... ката... ката... ката...
Заріжнього "аблаката".

Шпилька.

СОЦІЯЛ-ПАТРІОТАМ В АЛЬБУМ.

Пощо вірні панські слуги,
Ще до слави дретесь
Та на диво добрим людям,
Борцями зоветесь?

Думаєте що вам вдасть ся
Людий обдурити;
Що ви чесні і праведні...
О, ви пасожити!..

Забудьте се!.. Треба-би вже,
Розуму не мати,
Щоб за кляті дїла ваші,
Вас борцями звати!..

Полишіть-же нас в спокою,
Дволичні Пилати,
Лутше вже йдїть славно - явно,
Та служіть для ката!..

Грицко Шпирка.

Таку статую хоче Петлюра поставити на Україні.

ОПИС ЧОЛОВІКА.

Чоловік складаєть ся з голови, шиї, толуба, рук і ніг.

Зачну з гори. На самім верху має чоловік голову, на голові носить волосє, а як нема волоса то носить капелюха. В голові часом чоловік має розум, але не кождий, бо є люди котрі немають розуму, в голові носить чоловік очи котрі є зеркалом душі і тому чоловік очима спить, плаче або дивить ся, а у женьщин служать єще очи до морганя і тому називають ся дві звіздки. Очи є дуже делїкатні, і тому небезпечно єсли чоловікови щось впаде в око... у женьщин то не є небезпечне, тому то їм завсїгди щось впаде в око. Під очима знаходить ся ніс, котрим чоловік завсїгди нюхає, і за котрий даєть ся водити жінцї; мимо того, ніс є добрий до ношеня окулярів і катру. Ніс є подібний до улицї, бо може бути короткий або довгий, рівний або кривий, чистий або брудний, пустий або повний. Мимо того чоловік має два уха, по обох сторонах голови, одно праве а друге лїве, за котрі можна тягнути тільки в низших школах, при війську, і в станї супружеськім. Уха служать до того щоби до них говорити секрети, або щось такого, що голосно не вільно говорити, тілько женьщини завсїгди повторяють те, що ся їм говорить до уха, (хиба що о тім забудуть). Уха є дуже тоненькі, жадних тягарів на них носити не можна, тільки женьщини на них носять дороге тяжке камінє. Під носом носить чоловік уста, котрі служать до їдженя, сьмі ху, говореня, цїлованя, а часом до зіваня і храпаня. Уста у женьщин називають усточка хоч часом дуже великі. В устах чоловік має язик, котрий служить до виставлюваня ворогови, до відживленя, і до прилїплюваня почтових марок. Язик належить ся тримати за зубами, навіть тоді як хто немає зубів. Зуби, чоловік має зіпсуті, то є свої власні, або здорові, — то є штучні. Женщина котра дуже сміеть ся має гарні зуби, женьщина котра має бридкі зуби, затикає отворені уста, рукою. Над устами чоловік має вуса, єсли є мущина, а єсли женьщина, то також часом має вуса, на около твару має чоловік бороду, котра єму завше росте, (що до женьщини трафляєть ся зрідка,) під головою має чоловік шию, котра служить до ношеня ковнїриків і до вішаня чоловіка. За шиєю тягнеть ся толуб, на котрім, з заду має плечі а з переду груди; щоби був до рисунку подібний на таблици в школї, то до толуба ще причеплені з обох сторін руки, котрі служать до розмаїтих річей і до битя, а під толубом виростають ноги, котрі служать до ходженя і гуляня, копаня і утечі, у ніг так само як у рук є по пять пальцїв хиба часом уродить ся з меньшою або з більшою скілкостію або як йому пес відкусить.

Видимо з того що чоловік складаєть ся з розмаїтих частей, і всї йому на щось потрібні, з винятком нагнїток у ніг.

З польського, М. Кость.

„Лис - кобіта"

(Оповіданє.)

Ото зловила мене на вулици "Лиса - Комета" чи "Лис - Кобіта" — бог єго там знає як єї назвати правильно. От та — знаєте, — "Лис-Кобіта" що виловлює червоних людий по Ню Йорку.

Зловила мене за те, що я держав руки в кишенях, "оверковта". Обступили мене аґенти тої "Лис-Кобіти" і питають:

"Як ти сьмієш держати руки в кишенях? Ти не знаєш, що ми видали новий закон, що нїхто не має права держати рук в кишени?"

— Чому так? — питаю я здивований.

— Як то чому? Хто тебе знає що ти в тій кишени держиш? Може револьвер, може страшну бомбу, а може і червону проклямацію? — питає мене, присїкавшись, оден сильно заїджений табакою, аґент від "Лисої-Кобіти".

— Алеж, прецїнь моєю кишенею, я сам маю повне право розпоряджатись, тим більше, що я жию в демократичнім краю, і... і... трошки знаюсь на законі. Для чого, як для чого, але для кишені то мусить бути хоч трошки свободи в вашім добрім краю. Для слова правди, для чесної думки, для ідейного переконаня то у вас тут заведена тюрма, але для кишені?.. Гм, се про сто мене дивує?"

— Ти нерозумієш в чім тут річ іде — перебив мене аґент сердито попльовуючи табакою.

— Ти не маєш права держати рук в своїх кишенях, але за те ми маєм право держати наші руки в твоїх кишенях. Закон в нас такий. Розумієш?"

— Ага, тепер то я розумію — славний значить закон, — відповів я дивуючись.

Тим часом аґенти обскочили мене, і почали трусити по кишенях чи не маю я там револьверів, страшних бомб, та червоних проклямацій.

Потрусили добре, посадовили, в клїтку і повезли до суду - доброго праведного і милосердного.

От приїжджаєм ми до величезного будинку, якого я ще з роду не бачив. Повели мене довжезним коридором, та щей з великим почотом. З переду полїцман з качалкою, з заду полїцман з качалкою, а я їду собі по середині тай усміхаюсь.

Привели до якихсь дверий. отворив полїцман і каже:

"Се той що вам треба"; і лишив ся, за дверима. Я опинив ся в якійсь конторцї, де було пусто, тільки за широким столом сидїв якийсь лисий пан, з покривленим трохи ротом, і червоним, пречервоним носом. Певно щирий пяниця був колись з него.

— "Підходи близше, і сїдай" — сказав він менї.

— Ти пахнеш червоним духом? — Спитав він мене, і так остро пригинаючись за столом, що менї здавалось, що він не примінно плигне до менен через стїл.

— Паничу що з вами, звідки ви се взяли? Мене як арештували ваші аґенти то й нїчого не згадували про "червоний дух". Тільки казали, що мене за те арештують що по новому закону я не смію рук держати в своїх кишенях. От і все.

— "Тії закони писав я — сказав пан, і коли говорив слово, 'я' то для яснїйшого доказу, що дїйсно він їх писав, він показав пальцем на свої груди як раз проти серця: —

— Тії закони видав я, — розумієш... повторив він ще раз.

— Ну говори пахнеш ти червоним духом, чи нї? Говори кажу тобі?

— Понюхайте, — кажу єму. Я засьміяв ся і добавив: Щож ви шукаєте чи пахне хто "червоним духом" коли у вас самих ніс червоний як бурак.

— Се друга річ, на се були свої причини. Але я тебе про друге питаю. Я тебе питаю про той, червоний дух, про той... ти сам знаєш про який.

— Я рішуче не розумію чого вам треба від мене, чи ви мене за дурака маєте, чи ви всї дураки? То аґенти ваші зловили мене на вулици і арештували за те що я держав руки в кишенях, то ви знов присїкались до мене за якийсь "червоний дух". Чого вам треба від мене? Говоріть просто! — наступав я на чиновника з червоним носом зауваживши що він забрехав ся по вуха.

— Ви не горячіть ся, не забувайте де ви знаходитесь, і перед ким, іначе ми вас можем запровадити туди де козам роги приправляють. Ви лучше сїдайте, і все росказуйте. — заговорив він і дихнув на мени табакою.

Я сїв, а він довго, довго мене розпитував. Питав, чи я знаю Цеглинського, Мостового, та ще деяку братію. Я сказав що шур знаю, і добре знаю. Він теж казав що добре знає. Питав чи я "белів в гат", — я шур казав що "белів в гат". Питав чи я маю лейді, я шур казав, що маю, і гарну маю, він пожував щось губами і каже:

— "Я є, найстарший начальник, з "Лис-Кобіти", моє завданє, і всїх наших начальників таке:

Заборонити всякий червоний дух, і колїр, навіть скоро заборонимо розводити червоні цьвіти, та підкрашувати паннам губи червоною фарбою, і поширити та поглубити такий закон щоб ми чиновники з "Лис-Кобіти" та наші аґенти мали певний доступ до любої кишени. От і все. А на остатне все нам плюнути...

Так говорив чиновник, а єго глупота, дуже мене дивувала.

Перше всего він глупий тому, що не знає де іменно плодить ся страшний червоний дух, друге він глупий тому що рішучо не знає, що то за червоний дух, і яка єго сила. А також він глупий тому, що наївно вірить по дитячому що можна, чим небудь викурити, страшний і ненависний для него червоний дух.

Ще довго крутив, вертів на всї боки він мене, а далї каже:

— "Дай слово що не будеш більше займатись "червоним дїлом" то

я тебе випущу".

А я кажу: — Дайте слово, що ваш червоний ніс, завтра побіліє, то я тоді повіру, що ви говорите правду.

Начальник страшно почервонів і закричав на дедектива: — "Виведи єго, і дай єму в карк! — закомандував він, коли появив ся детектив.

Детектив вивів, а в карк таки не дав. Забув мабуть?

Шило.

МІЖ НАШИМИ В ПАРИЖУ.

Білик: "Добродію Панейко, чи не могли би ви менї пожичити пару франків?

Панейко: "А що стало ся з тими, котрі ви дістали яко пенсію?

Білик: "Нема що й згадувати, пішли аж ся закурило за ними! Більше пенсії нема і з Америки також не хочуть присилати, чорт би їх забрав!..

Панейко: "Сим разом, ще вам пожичу, а більше анї руш, бо вже і менї приходить круто! (Витягає грошї з кишенї.)

ХАЙ СПРОБУЄ.

Робітник: (Підходить до "боса" щоби прискаржити другого робітника) "Пане, той робітник о малу хильку що в машину не впав!"

Бос: — "Хай спробує та влетить, то я йому покажу, як машину псувати!"

НЕ ДУРІТЬ ЛЮДИЙ ПАНОВЕ.

(Панам від У. Н. К.)

Не дуріть людий панове
Що "ви добрі люде, —
Україну збудуєте
І роскіш в нїй буде".

Бо ми знаєм таких як ви
Що ви шарлатани,
Вам лиш одно в ваших лобах
Панувать над нами.

Ви хочете все знущатись
Над робучим людом,
Ви хочете наживлятись
Робітничим трудом.

Ви хочете України
Де-б були корита,
Що-б змістились всї нероби,
Голота несита.

Ви хочете України
Де-б вам добре жити
А мужика - хлібороба
Нагайкою бити.

Та даремні ваші мрії,
Зогнилї колоди
Що-б між вами й мужиками
Прийшло вже до згоди.

Мужик буде Україну
Самий здобувати
А вас кляті шарлатани
До роботи гнати.

Вчіть ся панки ще від тепер
Ниву обробляти,
Що-б опісля не прийшло ся
З голоду здихати.

Не пробуйте вже панове
Мужиків дурити.
Бо прийде час що ті самі
Будуть вас судити.

І затямте що суд от той
Не буде жартливий,
А буде він хоч і хлопський
Але справедливий!

Довбенька.

ЩОСЬ ЗНАЄ.

А: В нашого приятеля, згорів цїлий дім.

Б: Цїлий дім згорів?! А був він хоч заасекурований?

А: От-се і питане! Чи-ж ви думаєте, що йому згорів-би цїлий дім, — як-би він не був заасекурований?!

НЕ ЗАБУТА ПІСНЯ.

(На арію: "Чи я в лузї не калина була".)

Чи у вас я не буржуйка була?
Чи у вас я не жовтенька була?
Взяли мене на "пушкару",
Завязали менї хару;
Така доля моя,
Бо помийниця я!

Чи у вас я не продажниця була?
Чи у вас я не розвражниця була?
Взяли мене закопали
І табличку написали;
Така доля моя,
Що зараза вже я!

Чи-ж на вічах не з поліцієв була?
Чи-ж за мало я палок вам дала?
Взяли мене і злапади,
Пирогами вгодували;
Така доля моя!
Тепер лопнула я!

Чи в панів я, не підлизниця була?
Чи попови не я в зуби дала?
А тепер ми повінчались
І вся зволоч поєдналась,
Така доля моя!
Ох, замужна вже я!

Чи-ж не лутше би застрілитись менї?
Чи-ж не лутше-би повіситись менї?
Лутше, лутше... та не дали,
Живу в землю закопали;
Така доля моя,
Фе! не рація моя!

Ф. Ко-ко.

ВІН І ВОНА.

Ґімназист він був "mon sher",
Нїна — ґімназистка,
Він завзятий був "ес-ер",
Нїна — прогресистка.

Поцїлунків він благав,
Сей процес любивши
І конфети купував
Їй "Прогрес" купивши.

Нїна завжди револьвер
Йому чоколядний
Дарувала, бо "ес-ер"
Був дуже принадний.

Шпилька.

Апетит.

Прийшов один богатий мужик до доктора і став хвалити ся, що його чогось все в животї болить та під груди неначе камінюка підпирає.

Доктор, звісно, звелїв йому роздягнути ся, скрізь його обглядїв, вислухав, вистукав, за все розпитав та при кінци і каже:

— Треба вам сти по трохи, та тільки тодї, як апетит прийде, а без апетиту і сїдать за стіл не слїд.

— Треба вам їсти по трохи, та ства, та як уже виводив з хати того мужика так опять таки наказує:

— "Глядїть-же, так не їжте, а дожидайте поки апетит не прийде!

— Добре, каже мужик, — буду дожидати.

Прийшов той мужик до дому, тай думає: "що-ж воно таке той апетит? А спитати доктора, бач бояв ся, — стидно чогось було.

Приняв він лїкарство, як розказав йому доктор тай сидить, жде чи не прийде до него хто. А він, бачте, думав собі, що апетит той мабуть якийсь чоловік, що до него на обід прийде та ще полїчить.

Дожидає мужик апетиту, а апетиту нема, а їсти-ж йому так хоче ть ся, що аж шкура болить! Бо вже давно обідна пора перейшла і давно би треба обідати, так що-ж ту зробиш, коли нема та нема апетиту!

Дожидав, дожидав мужик, та бачить, що вже скоро і вечер буде, та тодї як крикне до жінки:

— Жінко! Неси швидше борщ!

— Хиба уже той апетит іде? Питає жінка.

— Та нехай йому чорт тому апетитови! Хиба ми без него не пообідаєм?!

На другий день пішов він опять до доктора, а той і питає:

— А що, хорошо ви вчера обідали?

— Аяк-же! Добре пообідав! Зїв дві миски борщу з перцем, та хлїба мабуть пів бохонця; після того варену курку, тодї печену гуску, а за нею пів макітри варенїков, та добру миску каші з молоком...

— О, значить до вас апетит прийшов?

— Та де там! Ніякого апетиту не було! Я уже дожидав його, дожидав тай обридло, так я сам і без нього пообідав!

— Я не розумію, каже доктор, — як ви могли стільки зїсти без апетиту?

— Та як-же його не поїсти, коли-ж я дуже виголоднїв ся — ждав я того вашого апетиту, а чому він не прийшов до нас то я не знаю!

Тодї тільки доктор розібрав, що, мужик і сам не знав, чого дожидати тай розтолкував йому усе, як слїд.

Півень.

РОЗМОВА ДВОХ ПОПІВСЬКИХ ОБІЦАСОМАЗНИКІВ.

(Бруклин, Н. Й.)

Перший: "Як ся маєте пане Кісь?"

Другий: "От знаєте пане Цьверкало, не конче добре. Снило ся менї сеї ночи, що я був в наших Мостах. Розказав-би я вам всьо, але якось страшно"...

Перший: "Та розкажіть-же пане, що таке страшне?"

Другий: "От знаєте, іду я десь містом як звичайно від Мотя, (корчмара) аж ту нараз, двох ухопили мене за плечі. Дивлюсь я а то мій син і ваш син! Я на них крикнув, а они як-би не чули, ведуть мене мов пяницю. Привели мене як-би в краю, а так виглядало як ту в Бруклині коло "гавзу", де мешкає наш священик і показують менї там за "гавзом" на дереві таку напись: "Ту погибнуть на гиляках зрадники, такі як піп Лотович, дячок Яґела, писар Яшкевич, а трохи низше, ті, що їх слухають, такі як ви і вам подібні"... На тім я пробудив ся дуже переляканий.

Перший: "Підїть пане до отця, они вас розрадять і порадять".

Другий: "Та я вже був і всьо розповів".

Перший: "Ну, а отець вам що на те"?

Другий: "Та казали, все молити ся, читати місіонар і дати на боже шість долярів, що я і зробив".

Перший: "Ну, то і я в тую суботу візьму "пейду" а кубіта робить, то також візьме і хоч треба на зиму убраня, нам і дїтям, але я піду до отця і дам на відправу, щоби і менї так не снило ся... А тепер добраніч!"

Підслухав Крутій.

ЯК ПОПИ ВИГАНЯЮТЬ ЧОРТІВ.

Посьвятили попи воду
На йорданські сьвята
І зробили з нею "бізнес"
В католицьких хатах.

Взяв попина у гладущик
Водиці "святої",
А дяк на брав в своє горло
"Тройці пресьвятої".

Пішли оба так по хатах,
Щоб грошей набрати;
Оден чортів виганяти
А другий сьпівати.

Піп покропить і закричить:
"Чорти утїкайте!"
А дяк в заду підтягає:
"Святі помагайте!"

Перестрашений католик,
Нїчого не знає
І попови неситому
Доляри складає.

Так ходили по всїх хатах
Доляри збирали
І тїшились що ще темних
Тільки надибали.

Аж у вечер поступили
До бідної хати
Лежить жінка на постели
Аж страшно згадати!

Піп покропив водицею; —
"Чорти утїкайте!"
А дяк знова підтягає:
"Святі помагайте!"

Жінка лежить на постели
До стїни очима
І не чує що піп з дяком
В хатї за плечима.

Піп-же зараз догадав ся,
Що гроші, кат має
Став понуро і дякови
Таке промовляє:

Ходи дяче не на добре
Місце ми попали,
Бо чорти вже з сеї хати,
Сами повтїкали.

*

Так то попи із дяками,
Чортів виганяють,
Тільки там їдуть кропити,
Де наживу мають.

Довбенька.

ОТВЕРТІСТЬ.

Судія: — Чи оскаржений сам поповнив рабунок?

Злодій: — Сам пане судіє, трудно тепер знайти сумлїнного спільника.

Перед виборами і по виборах.

Зближались преславні вибори,
За урядом пан аж казився;
Він вихром між людом робучим, —
Щоб голос дістати — носився!
Тоді то робітник, на дихо
У панскую трубку, трубів, —
За гроші, — за зраду мізерну,
Пив "віску" і "гембургер" їв!

За те він сарака, на слїпо
На пана свій голос віддав
І вірив, що пан буде щиро
Йому боронити всїх прав;
А пан тільки голос дірвавши,
Сей час своїм шляхом пішов
І дальше — як було звичайно —
Став пити робітничу кров!..

Робітник, — що голос віддав свій
На того страшного змія, —
Став голод терпіти, стогнати
І ласки просити що дня,
А пан, у заплату за голос
Немов навіжений кричить;
Щоби відчепитись від нього,
Собаками клятий тровить!

Шпичка.

В СОНЦІ МРІЙ.

Усе в житю міняєть ся:
У юности кохаєть ся
Людина в сонцї мрій...
І мрії ті золотисті
Святі, блискучі і чисті
Сон відганяють їй.
Усе в житю міняєть ся:
Людина не кохаєть ся
Під старість в сонцї мрій...
І завсїгди за охами,
Розчотами та блохами
Не спить ся тільки їй.

Шпилька.

РОЗМОВА.

Василь: — "Скажи менї Степане, чи буде коли Петлюра президентом на Українї, а його архи-патріоти, старостами і міністрами?"

Степан: — "Тодї президентом Петлюра буде на Українї, як Николай Романов засяде на тронї, а архи-патріоти тодї будуть старостами і міністрами, як вуши будуть кіньми, а блохи козами.

Підслухав Н. Ш.

ЗІ СМАКОМ.

Зайшов в хату циганиско,
В обідну годину,
Розглядаєсь, а газдиня
Пече баранину.
"То-ж то", - каже - "будем з смаком
Разом заїдати!" —
"Тільки не всї, волоцюго,
Мусиш сесе знати!"
"Як то, не всї?" циган каже, —
"Що се ви плетете,
А де-ж то ви на обід
Сьогодня підете?"

Заточенець.

Кара божа

Трагічна комедія з життя укр. емігрантів в Америці.

ДІЄВІ ОСОБИ:

"У. Ґ.", вдова по гетьманови Скоропадськім.

Миронцьо і Микольцьо, дорослі дти "У. Ґ.".

Евген, їх слуга.

Др. Гриневецький, лїкар з під Чікаґа.

Федераційники, люди ріжного пола і віку в числї до трийцять.

Сцена: Хата з чотирма стїнами. По серединї хати стоїть "секенд генд" стіл і кілька поломаних крісел. На стїні висить образ Петлюри а в кутї лежить кілька чисел "Н. В." Бідя неї, стоїть брудна щербата плювачка.

ЯВА І.

"У. Ґ." — Сину Микольцю! Сину Микольцю!

Мик. — Що там таке мамо?

"У. Ґ." — А вдягнино ти ся дитино, тай піди відшукай нашого Миронця. Вже дві години, проминуло, як післалам єго до "бучернї" а він гунцвот досї не вертає. Певно десь знов пішов до готелю тай грає в карти.

Мик. — Не маю часу мамо! Пішліть собі наймита Евгена.

"У. Ґ." — А де Евген?

Мик. — Ось там в "бед румі" сидить і тне ножицями "Н. В." та вішає на цьвях.

"У. Ґ." — Евгеню! Чуєш?

Евген. — Пожалости мамушка. Что нада дїлать?

"У. Ґ." — Піди... (отвирають ся двері і входить Миронцьо.) Я гадала що ти пропав. Деж ти так довго був?

Миронцьо: (сміє ся) — Е, що би ви знали де я був, і що я принїс.

"У. Ґ." — Та щось принїс?

Мир. — Ось дивіть ся! (Дає "У. які ви менї дали до "бучернї" є у мене а обід приніс вже зварений.

"У. Ґ." — Покажи но менї, що таке принїс?

Мир. — Ось дивіть ся! Д(ає "У. Ґ." десять фунт. пакунок)

"У. Ґ." (розвиває пакунок) — А щоби ти скис! А ти де взяв. (кличе до Микольця): "Миколю, а ходино подиви ся кілько наш Миронцьо принїс пирогів.

Мик. — (приходить) І справдї пироги. Ставте на стіл, тай будемо їсти, ато голоден як чортяка. (Всї сїдають і їдять)

Евген: — Харошії варенїкі.

Мик. — Всправдї що добрі. Де ти їх взяв Мироне?

Мир. — Де взяв? А хіба у мене нема голови на шиї!

Мик. — Преціньь, як то стало ся?

Мир. — Та як! йду собі до бучернї через пяту улицю тай дивлю ся а у наших комуністів отворене вікно і щось на вікнї стоїть. Я тодї хильци, хильци приходжу під вікно, підвів голову тай дивлю ся а на вікнї повна макітра пирогів. Я тодї розглянув ся, тай як не хапну пирогів, як не дам ногам знати, тай забіг аж сюди.

Мик. — Ха-ха-ха! Се всправдї з тебе герой!

"У. Ґ." — Гріх сину так робити. Дурничка боком вилїзе.

Мик. — Хиба вам.

Мир. — Як гріх, то не жеріть.

Евген. — Нє какой гріх мамушка! Ето харашо.

Мик. — Ну наклав як в мішок.

Мир. — І я тоже.

Евген. — Давольно. (всї встають від стола)

Мик. — Ну тепер до роботи. Ти Евгене замети хату а ти Мироне візьми ножиці тай витинай Борискові вірші до часописї.

Мир. — Добре. Мамо! Де ви дїли ножиці? ("У. Ґ." мовчить) Гей, мамо! мамо! (приходить близше і сїпає "У. Ґ.") Мамо! (нараз скрикує) Микола! Гей, Микола! Води! Води! Мама не жиють!

Мик. — Ох боги! А се що? (ляє воду на "У. Ґ.") Мамо! Мамо! А вам що?

"У. Ґ." (отвирає очи) — Ой, ой, дїти мої дїти...

Мир. — Евгене! Підп поклич лїкаря Гриневецького.

Евген. — Канєчнє что нада бїжать. (виходить)

ЯВА ІІ.

Др. Гриневецький: (входить) — Гаразд! Що тут скоїлось?

Мир. — Мама вмирають.

Др. Грин. — (підходить до "У. Ґ." оглядає і киває головою до Мирона) — Сумно! Вашій матери тріснув жолудок. Хороба невилїчима. За три, чотири, години станесь їм капут.

Я би Вас радив, щоби мама ваші зробили тестамент.

Мир. — Мамо, мамо! Кажуть доктор що вам буде амінь. Робіть тестамент.

"У. Ґ." — А який-же тестамент робити, як все злїцитоване?

Мир. — Адже не все. Хиба фотографії і плювачки позаписувані?

"У. Ґ." — Та хай ся діє воля божа... Покличте кого тай вже зроблю як так напираєте.

Мик. — Та на що кого кликати. От доктор Гриневецький є, — будуть за свідка а Евген хай спише.

Др. Грин. — Годжу ся.

"У. Ґ." — Сїдай Евгеню тай пиши.

Евген. — Пожалости мамушка. Что нада писать?

"У. Ґ." — Пиши. Я "Укр. Ґазета", обївши ся комуністичних пирогів до розпуку, чуючи ся при близькім сконаню. Своє майно розписую на свої дїти і так:

Синови Миронцьови, записую плювачку і те все що в плювачці. Записую єму також фотографію Петлюри.

Синови Микольцьови записую, баксу від смітя і цвях на якім висїла фотоґ. Петлюри.

А тобі дитино щось був моїм вірним підтирачом записую, той папір з "Н. В." що в "бед румі" на цьвяху.

Др. Грин. — Вже все. Дайте хай підпишу бо спішусь. (підписує і виходить.)

"У. Ґ." — Сину Мироню! Сину Мироню! Ходїть но сюди дїти хай вас побдагословлю перед смертию. (Мик. і Мир. приходять)

"У. Ґ." — Дїточки мої солодкі! Я знаю що по моїй смерти, вам доведе ся робити в шапі що бисте не погинули з голоду як собаки, під плотом. Та на мене не нарікайте, бо се вся вина ваша. Колись ви як були людьми, то всї вас любили. Нинї ви сталисьте запродницями і люди ся вас відцурали тай

пальцями показують на вас як на образ Юди Іскаріота. А вже найгірше ті крадені пироги. Ой, пироги, тії пироги! Ой діти мої дїти... ой, ой йой. Гік... пу...пук... (сконала).

Мир. — Мамо, мамо! (плаче)

Мик. — Мамо, мамо! (плаче).

Евген. — Вонї сї поканчілї. (отвирають ся двері входять федераційники і побачивши трупа "У. Ґ." клякають і молять ся.)

Завіса валить ся.

І. Ю. Джміль.

ВІН ЇМ ДАСТЬ.

— *From the Liberator*

Супредент: "Містер Шмід, що менї робити; робітники знов вийшли на страйк і домагають ся більшої платнї та меньше годин працї!?

Фабрикант: "Ач, бісова худоба! Чого їм забагаєть ся; девять годин працї і ще за богато, а я бідний мучусь нераз цїлих 12 годин на балю або на якій иньшій прогульцї і нїчо не кажу!.. Скажи їм, що як не підуть до роботи то я також застрайкую і не піду більше на баль... Я їм да...а...ам!..

РЕКОРДОВИЙ ЗВІТ "ПРОСЬВІТНОГО ПОСТУПОВОГО КЛЮБУ" В КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

На засіданю дня 5/10 1919, предсідатель Шенґера зложив слідуючу заяву:

"Я предсідатель сего клюбу заявляю, що в нас мають ся завести таку демократію:

1) Я бажаю щоби Гриць Дейвіс зістав на далї майором міста, тому що він не заборонив нам спровадити три бочки горівки, котру будемо мати на довший час; а друге тому що переслідує большевиків.

2) Як-би не майор Дейвіс то ми би були пропали з нашим клюбом, бо большевики були-би розбили. Подивіть ся по других містах, як большевики стоять; через них наша газета упала тому що большевики зібрали самі лутші сили до себе. Таке саме було-б і з нами; як-би майор був не дав росказу заборонити большевикам організувати ся, то будьте певні що они побили-б нас на капусту. Они і так нам не дають спокійно віча відбути і мимо того що їх полїція арештує, они таки не боять ся, — тому нашим обовязком є піддержувати майора і хто тільки горожанин, нехай дає голоси на него і ми всї повинни стояти за ним.

Над дверми нашого клюбу, повин на висіти напись на білім полотні мальованими буквами "Демократія", нехай всї знають хто ми є.

(Повисшу заяву одобрено.)

Дальше Шенґера ставить внесок, щоби дати до бочки горівки пятнайцять ґальонів води, а чотири ґальони чистої "віски" лишити для урядників а також Корикора, коли приїде до клюбу, то йому не можна давати якої небудь, бо він також добре розуміють ся на "вісцї", котра добра, а котра нї.

Внесок перейшов, але богато членів обурилось тим і почали домагати ся зміни; Явний каже: "я також хочу доброї горівки. Костець кий також. Ярош ставить поправку що хто хоче доброї "віски" то нехай зараз запишеть ся.

Вписались слідуючі: Шенґера, Костецький, Явний, Ярош, Тримлюк, Папа, Пилипчук, Возьний, Хрунь, Бальбір, Савчин і Дума.

Секретар.

ВІН ЛУТШЕ ЗНАЄ.

Піп: "Я чув що ти знова свою пейду, програв в ферблю"...

Дяк: Та де там в ферблю, то був пінаґль, пять центів від сотки, а як зробив баксу, то платив в дубельт.

Крутій.

35 мілїонів.

Нас було 35 мілїонів, Це факт, Це-альфа і омега загальних мітінгів і щиро національних віч.

І коли ми у містї Задріпаному зібрались купою, то це й була плятформа, на котрій зійшлись усї: засмальцований письменник - редактор усїх українських часописів, голова і одинокий член усїх культурно-національно-просвітно-кооперативних інституцій Микита Жлоб, чотири години голосив із статистикита із літературно-наукового Вістника за 1910 рік, і нарешті проголосив це, ударивши кулаком по столу. Потім це ствердив ґенерал з страшенно сивими вусами до четвертого гудзя, теж стукнувши кулаком по столу. Антрепеньор Гаркун-Задунайський довго балакав про святощі рідного мистецтва, згадав про "занедбану неньку старенъку" про рідну горілку і гопак, заплакав і закінчив мілїонами (у його цих мілїонів вийшло чомусь 60) та так гепнув кулаком по столу що аж луна пішла. Трийцять пятьома мілїонами (з кулаком) закінчив і ес-дек свою ґрунтовну і довгу промову.

Стіл розбили. Потім у президії довго лічили, перевіряючи національну статистику Сидоренко, Кузьменко, Виртихвіст, Борійчук, Закавика, Копаниця, Гиндик, Сабала, Запридуха, Козолуп, Довгочхун, Перерепенко(Півень, Синиця... Уся президія поскидала чоботи і то пучок не вистачили, 35 мілїонів, як один чоловік. Охлократії, хохлократії, буржуазіята, пролєтаріята і люмпен-пролєтаріята. І всї українцї. Відомий письменник Микита Жлоб зиркнув з під окулярів і приплющивши очі, почав:

— Маючи на меті ознайомлення широких верств людности з здобутками рідної....

— Неньки України... буркнув Гаркун.

— І з другого боку беручи на увагу, що величезна кількість.....

— 35 мілїонів шалено гукнула президія як один... Великий письменник Микита Жлоб махнув рукою і нашвидку скінчив:

...Ґазету, то-б то орґан рідної культури, у которому-б нація, яко єдиний економічний, полїтичний, культурний, громадський орґанїзм, що має...

Кінчав пропозицію він сам собі.....

*

Через два роки йшло перше число ґазети. "Рідний Запічок".

Усе було як слїд: зверху назва ґазети, в низу підпис редактора, по середині текст.

У передовиці Микита Жлоб росповідав про 35 мілїонів. У звістках "З світу" повідомленя про віча та засідання і про те, що на одному такому вічу зібрали на рідну справу чи то 35 копійок, чи то 35 крейцарів, ки то 35 центів.

У дописях "Проїзжачий" і "Прохожачий" скаржились на те, що в містї Засмоктаному і в слободі Тричібитій нї в одній ресторації не можна дістати наших рідних варенників. У фельетоні "Блакитна Зіронька" ґолосом богів співала про те, що весною.

"Соловей на калині співає
Моєму серцю жалю завдає".

І нарешті в оповістках, що до редакції потребуєть ся хлопчик, і що продаєть ся книжка Микити Жлоба "Наші завданя".

*

Славно-звісний письменник Микита Жлоб устав у досвіта; світало страшенно довго, і здавалось минув рік, поки сонце немов чогось соромлячись вилїзло із-за бовдура фабрики. Чай був не смачний, і бойка страшенно довго портляв ся, чистячи чоботи.

Письменник вибіг на вулицю. По вулиці йшло тридцять пять мілїонів. Той з банькою води, той з здоровенним крабом, той з кошиком.

— Ґазета, ґазета нада?

Дай сюди "Рідний Запічок" є? Так. молодець! Ти українець?

Моя корейська люд. Другой ґазета нада?

Давай ще "Рідний Запічок". Так.

— Дуже гарний народ ці корейці. І безумовно самостійники: бриль, широкі штани, люльки в зубах. Тільки Скоропадського та Петлюри їм невистарчає... Ґазетчик!..

Підбіга ще один.

"Гм... "Рідний Запічок" є? Дай нумер.....

Добре, добре... богато продав?

— Нїкому бері нету. Мадама ругай ся капітана ругай ся. "Бутунда" говорі.

— Бутунда! Бач бісові перевертні.

Дай ще число. Так, так ну йди продавай.....

У вечері Микита Жлоб з видавцем Охрімом Кишенею підраховували тіраж. За винятком 121 числа співробітницьких та обмінних, було продано 13 примірників: 9 виклала з кишень редакція, а чотирі задовольнили куховні потреби трийцять пятьом мілїонам.

— А як-же Козолуп, Запридуха, Довгочхун і Копаниця? Невже?....

Мабуть.....

Микита Наш.

"Щире Слово".

ПАТРІОТИЗМ 20-ГО ВІКУ.

"Лишай батька, неньку, жінку", —
Дїточки лишай;
На війну спіши чим скорше,
Боронити край!

Як не мають они хлїба,
На те не зважай;
Йди чим скорше там де кличе
Тебе рідний край!

Не звертай на те уваги,
Що панські сини
Сидять в дома й боронити
Не йдуть — вітчини!

Они вчені, — тому в дома,
Мусять проживать,
Бо хто-ж лутше від них вміє
Краєм управлять?!..

Не мудруй і не вишукуй,
Причини війни,
Бо тоді дістанеш назву:
"Зрадник вітчини"...

Не жалїй ся на податки
Та на дорожню;
Тягарі зноси в покорі,
Щоб виграть війну.

Не страйкуй, не домагай ся,
Більшої платні;
Не роби краєви лиха,
Як край у війні.

Хоч голодний і обдертий,
Патріотом будь
І на розказ свого ката,
Настав свою грудь!"

Шпирка.

ЦІКАВЕ.

Якийсь презвитерський підніжок, п. Клин, будучи редактором орґану пані Гриневецької — "Україна" — пише що лекше бути свинею як чоловіком...

Так, так, таки правда п. Клин; бути свинею, та ще до того лежати в болоті, при презвитерськім кориті з помиями, чоловік того не потрафить.

І. Ю. Джміль.

Чорт.

Приглянув ся ксьондз добродїй
До чужої жінки;
Що день божий посилає
Фіґи та родзинки.

Посилає, все питає,
Коли згода буде,
Коли її чоловіка
У дома не буде...

Але жінка не тих жінок:
Подарунки брала,
А ксьондзови усе таки
Слова не давала...

Далі видить: треба дати —
Нїчого робити!
Тільки собі замишляє
Ксьондза підголити...

Каже мужу. Муж навмисне
Зраня виїзджає,
А вона тут повну скриню
Сажі насипає.

Насипала, зачинила,
В печі розпалила,
Та ніби то на вечерю
Ксьондза запросила.

Ксьондз приходить, габіт з себе...
Жарти починає...
Помаленьку, помаленьку,
Ба вже й обіймає...

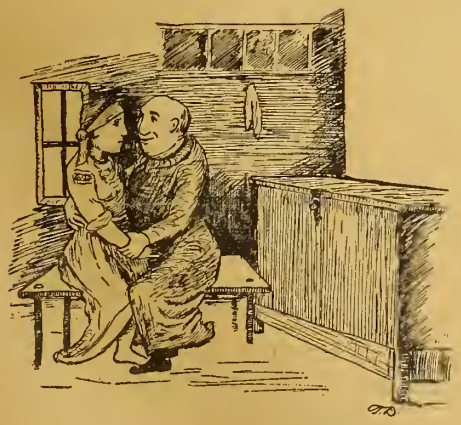

Помаленьку, помаленьку,
Ба вже і за діло...
Аж тут раптом коло хати
Щось загуркотіло.

"Ах, нещастя! — жінка каже:
Кінець мого віка!
Чи-ж не лихе притащило
Мого чоловіка!

Іскидайте живо шматьтя,
Голі розбирайтесь,
Та от скриня коло лави,
У скриню ховайтесь!..."

Ксьондз скидає, й помагає
Сама господиня,
І в мінутї з голим ксьондзом
Зачинилась скриня.

Входить в хату і господар,
Ніби то не знає;
Стелить ся собі на скринї,
Тай спати лягає...

Лежить собі на тій скринї,
Тай почав казати:
"А що, жінко? завтра, — каже,
Тра скриню продати.

Коло нас тут недалеко
Торговиця буде,
Повезу її до лиха,
Може куплять люде!"

— На-що тобі продавати?
Каже молодиця:
Нехай собі буде в дома,
Може пригодить ся!

"Пригодить ся, пригодить ся...
А знаєш мовчати?
То-ж не твоя, моя скриня!
Я хочу продати!"

І обоє господарі
Разом замовчали;
Замовчали, помирились,
Тай позасипляли...

Устав рано пан господар,
Коні запрягає,
Вивалює на віз скриню,
Коні поганяє.

їде собі на ярмарок
Скриню продавати...
Але їде й пан з жоною
До костьола, знати...

Оглядає, тай питає:
"Що везеш, Іване?"

—Везу скриню, Івін каже,
В скринї чорта, пане! —

А тут панї обернулась
Тай панови каже:
Попрось, душко, тего хлопа,
Нехай он покаже!...

"А який то чорт у тебе?
Покажи, Іване!"
— Дайте менї рублїв копу,
То покажу, пане!

Вилїчив йому пан гроші;
Іван ізлїзає,
Кладе гроші у кишеню,
Скриню відмикає.

Як вискочить ксьондз із сажі!..
Боже, Твоя воле!
Сьвіту божого не бачить,
Біжить через поле!...

А тут панї у долонї:
Ах моє сердушко!...
Попатшай сє, попатшай сє!
Сще й самєц, душко!..

С. Руданський.

НА ПАРОХІЇ.

(Бруклин, Н. Й.)

Піп: "Яшкевич! Які урядники зістали вибрані до "Народної Зради" на слїдуючий рік"?

Яшкевич: "Ті про котрих ми перед тим говорили; Необтесаний штубак Кравчук предсїдатель, Флин та заступник, ну а писар ніби не треба казати... от я, а касієр також наш камрат.

Піп: Ну то старайте ся як-найскорше купити дім, або поставити — а як прийде Кравчук, то тоді поговоримо, на кого записати, бо бачите, що з церкви нема вже користи"!

Підслухав Крутїй.

ДВА СОБАКИ

From the Liberator

Перший: Така вже Швайцари наша доля що мусим завсїгди шукати за новим кавалком хлїба; от бакиш нема чого вхопитись тепер.

Другий: Та що робити, — чорт його побери, але поживу все таки знайдем; от тепер, — Мирку ми таки будем жити: Ти поїдь до Вашінґтону і там прибріхуй робітників, а я остану ту в Ню Йорку і буду служити за винюхувача при "тайній комісії" ("secret service") і ще як буде треба то покличу собі до помочи Мостового і покажемо тим хамам як ми вмієм служити панам; далеко вірнїйше як другі собаки.

СТЕМФОРДСЬКІ ОВЕЧКИ.

У "Стемфорді" овечки
Зійшлись на нараду,
Щоби душі по смерти
Не йшли на загладу.

Урадили щоб чим скорше
Пастиря дістати,
Щоби душі від пропасти
Міг обороняти.

А біда в тім що овечок
Нема де загнати
Тай мусять они вівчарню
Для них рентувати.

Та вівчарню то вже фрашки
Можна рентувати,
А пастиря "стадового"
Не можуть дістати.

Хотять взяти Каштанюка
Не великі мрії,
Таж він скінчив осьму клясу
Десь у гімназії.

Але біда, бо він добре
Співати не вміє;
Тонким "гласом" не виразним
Немов когут піє!

А до того, ще би треба
Голову сьвятити,
З середини на голові
Чубок обголити.

Але ще біда і в тому
Нїкому сьвятити,
Треба вдатись до владики,
До Будки Микити.

А Микита помикитить
Дасть раду усяку
Висьвятить му мозгівницю,
Так як ту собаку!

П. Т.

ЯК КУРИШ, ТО КУРИ.

— Дай мені покурити!
— А ти-ж куриш?
— Курю.
— Ну то кури.
— Та в мене тютюну нема! Дай мені на циґаретку!
— Хиба ти куриш?
— Курю.
— Ну то кури!
— Та що ти за чоловік? Не вже-ж то на циґаретку тютюну жалко?

— Та де там жалко! Я тільки, бач, питаю тебе, чи ти куриш
— Та я-ж тобі казав, що курю!
— Ну то кури!

НОВИНКИ З КАНАДИ.

Властитель "Укр. Книгарні" п. Френк Доячек, подарував п. Свистакови, пів копи старих молитвеників, до свіжо поставленої гр. пр. церкви. Радіючи з так великого дару п. Доячека, п. Свистак, щоби відплатити ся своєму добродієви за его щире серце, подарував п. Доячекови свого улюбленого собачку, що звесь Гикава. Та собачка Гикава, пішовши на услуги нового господаря, хоче приподобати ся своєму панови Доячекови, виє і бреше а навіть чіпає ся кусати, хто-б лише не перейшов біля воріт єї пана.

Минувшого тижня, та собачка Гикава набрехала на російських бувших капралів, що ось то ті не уміють ні писати, ні читати, а є протесорами на університеті в Совітській Росії. "Вчера знов сука Гикава, напала на підтирача, его ексселенції Микити, півбіскупини Р. Солодуху і булаби подіравила невинну спину бідненького Солодухи, наколиб на щастє не був надійшов старенький батько від ред. "Укр Кавбоїв" п. Пудрик, тай не відігнав лютої суки Гикавої від п. Р. Кремара.

З причини, що укр. робітники не радо дають ся ловити на презвитерське сильце, укр. презв. прічер Безглова, мусів стратити свій "джаб". А щоби був вовк ситий і коза ціла він написав собі до "К. Ф." ось так:

"Я подякував презвитерським хлібодавцям за їх хліб, бо я волію їсти житний хліб, чорний, жорновий, чим білий пшенишний презвитерський...

Гм, мудре оправданє, "я волю їсти". Ми знаємо коли хліб є готовий, то зуби знайдуть ся. Але хто буде робити на той чорний жорновий? Про таке прічер не згадує.

До бурси ім. "П. Калини" в Едмонтоні якийсь сьмільчак написав собі лист, ось такого змісту: "Пане Дзєнітор від Бурси! — Прошу менї написати, для чого всї студенти, котрі учать ся у Вашій бурсї, за фонди укр. робітників, — укінчивши свою науку, не боронять роб. справи а противно нищать єї, стаючи капіталістичними піднїжками, кидають каменем на тих людий, котрі їх годували своєю кервавицею під час їх науки в бурсї?

По перечитаню такого листа п. Дзєнітор Слїпчак, не відписував нїчого бо подумав собі, що се писав большевик.

І. Ю. Джміль.

ДУША.

Раз у школї піп питає:
"Скажіть менї дїти;
Як то душа виглядає,
Що жиє на свїті?
Усї дїти замовчали,
Тільки одно встало
І попови на питанє
Ось так відрубало:
—"Я бачила душу вбрану
У білїї шати;
Як єгомость випускали
Через вікно з хати.
І просили: "Прийди душко,
Завтра ночувати, —
Як не прийдеш, то єй богу,
Що не зможу спати!.."
Піп на теє: "Буде, буде! —
Чортівська дитина,
От що она нагада,
Собача скотина!?..
На те дїти засміялись,
А піп завстидав ся
І вже більше він про душу,
Нїгде не питав ся.

На лєкції.

Як називаєть ся право, після котрого всї тїла спадають на низ?

— Право важкости.

— А чи є в тім праві які винятки?

— О, так! Напримір цїни на споживчі річи, — тії завсїгди йдуть в гору!

ПЕТЛЮРА В КИЄВІ.

По занятю Києва Петлюрою, зайшов Петлюра до склепу

Склепар: (Не знаючи його) "Чого вам товаришу?"

Петлюра: "Вважай з ким говориш а то зараз підеш в петлю! Що я з тобою свині пас, чи що, що ти товаришом мене звеш?"

Склепар: "Перепрашаю. В нас вже такий звичай що обходимось як рівний, з рівним. Що-ж ви бажаєте?"

Петлюра: "Нїчого! Прийшов подивити ся, що ти ту маєш?

Склепар: "Є всього подостатком, поки-що. А ви маєте яку посьвідку від правительства?"

Петлюра: "Яку посьвідку? Я сам правительство! Хвалиш ся дуже що всьо маєш, ану дай підкову для свині!

Склепар: "Добре. А який нумер носите?"

ЧИТАЙТЕ! —— ЧИТАЙТЕ!

"УКРАЇНСЬКІ "РОБІТНИЧІ ВІСТИ

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить раз на тиждень по вісім сторін друку.

Кождий український робітник повинен принумерувати собі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" І "РОБІТНИК", се є одинокі дві українські часописи в Америці, які посвячені виключно інтересам робочого народа. Тілько сї дві часописи дають робітникам здоровий корм та ведуть їх до боротьби за краще житя.

Ви повинні мати їх в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата $ 2.00 на рік.

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard & McGregory St.
Winnipeg, Mann. Canada.

ВЖЕ ВИЙШОВ

„Робітничий Вістник"

Популярно-науковий журнал

Ціна 20 ц.

Шліт замовленя на адресу:

"ROBITNYCHYJ VISTNYK"
222 E. 5. St., New York, N.Y.

Телєфон: 2509 Орча, л 5883

М. РОЗЕНБЕРГ

Аптикар

132 — 2 евня (ріг 8 вул.)

Ню Йорк, Н. И.

ТЕЛЄҐРАМИ.

ТЕЛЄҐРАМИ АҐЕНЦІЇ ОБОДІВСЬКОГО.

В сам перед перепрашаю, що вже в двох числах небуло телєґрам мого крою, причина така що скоїв ся трубель. Бездротний мутузок урвав ся, а тепер пересилаю от-сї новинки позбирані на патріотичнім смітнику, кобилятрамом.

Завідатель своєї кишені

Ободівський.

Ню Арк, Н. Дж. Лїдер жовтої комуни двох угнетених С. Корпан який мав горячу дискусію через пів року, про нездатних комісарів совєтської республики, скінчив свою дискусію пару тижнїв тому в Ню Йорку. Дискусія закінчилась слїдуючими історичними словами: "Плювать менї на всїх комісарів, я признаю тілько таких комісарів як Я!" Ну як сказано так і зроблено, але вважаєте що плюнути в Москву з відси неможливо, от він і плюнув найблизшому комісарови, то є — тому самому якого він хотїв.

Ню Йорк, Н. й. Недано відбулась конференція укр. комунїстичних від ділів околиці Ню Йорк. З тої конференції викинено на патріотичний смітник 6-тий Нюарський відділ. Екз. Комітетови се зробило великий трубель. Він тепер журить ся над тим кому-б впхати те зогиджене число 6, бо щирі робітники не схочуть себе валяти тим числом яке має за собою дуже брудну історію.

ЕМБРІДЖ, ПА.

(Бездротна телєґрама на вовчиці.)

Тут в нас відбулось "кацапське" збіговисько, котре було скликане одним з царських посїпаків, "госпадіном" Луциком, бувшим редактором "Неправди". Головна ціль зга даного збіговиська була вислати протести до всїх сьвятих, а головно до сьв. Николая, щоби той поломив большевикам ноги як ті не перестануть бити Колчака, бо в противнім разї Луцик готов позбутись своєї смердячої бороди. Але видно що "гаспадін" Луцик великий брехун, бо сьв. Николай не тільки що не відкинув той протест, але і сам дав драла дїтько його хрещений знає куди. А Луцик не тільки що не зголив бороди, але і не миє, бо смердить гірше як небіщика Распутіна.

ЕМБРІДЖ, ПА. — (Зпізненна телєґрама через паламарчика). Ту в нас народило ся попівсько-паламарське дитя, а що ту в нас як і по цілім світї панує велика зараза большевицька і повисше згадане дитя заразилось большевизмом і другий день по народженю віддало попівсько-паламарського духа. Навіть не хрещене тільки оден з паламарів якийсь вуйцьо дав му імя "читалыя", а о. Куцкий поховав по християнськи як ся належить і акафист відправив за що собі взяв не богато тільки так як за сироту $20.00 з фонду сирітського.

За такий красний і таний похорон я від себе желаю о. Куцкови здоровля по смерти.

Нехай ся здоров поховає.

Панько Зараза, (Кореспондент).

КЛІВЕЛЕНД, ОГАЙО.

(Бездротним післанцем через хмару.)

Небезпека зі сторони мілїтарної Січи (котра була наступила зі всходу і півночи, — вже минає.

Минувшої неділї згуртувались на своє збіговище (віче) всї і вся сїчова банда, котра складаєть ся з сїмох і пів Сїчовика, до котрих говорив сам ду-рак з Комітету Величко.

Ф. К.

ГАМІЛТОН. — О. П. Крат, котрий видержав замороженє, в Ванкуверськім університеті, зістав запрошений на віче до Гамільтону, де він мав дати лєкцію замороженя, котра єму добра в дїлах і на практиці бо всї видержали замороженє, тільки М. Свободян погиб. На тім вічу ухвалено післати о. П. Крата до Львова, де би він заснував катедру презбитерії, а проп. Шумилу, котрий має в своїм братстві 3½ члена до Перемишля, ширити баптизм. На внесок о. П. Крата, а попертє Червінського, Т. Корчака, вибрано гетьманом 100.000 армії (котрої нїгде нема) а він має перейти на Угорську Украіну і бити польських дїдів в східній Галичинї, котрі сидять під костелами і просять милостинї.

ТОРОНТО. — М. Демедюкова з білої кампанії завязала Червоний Хрест в Торонті для Колчакової Армії.

П. Крат заморозив І. Стефаніцкого, котрий лежить тепер в укр. музею, а також старав ся заморозити місцеве тов. Шевченка, але більша часть членів не видержала і умерла.

Позір! Парохіяне і католики в Гемтремк, Міш.!

Товариство слїпого Івана смердителя в день безчесного крісла (?) розстроює Великий ослячий "Баль" на котрий запрошує ся всїх лямполизів взяти безгромадну участь.

На тім балю будуть таньцювати малпячі кавалки і рівнож буде здорово смердяча закуска.

Просить ся прибігти бо буде завізно. Дохід з того єнтересу і збіговиська піде на закупленє нового мацька для нашого отця бездуховного, бо в старий вже нїчо не влазить ся.

Баль розпічнеть ся без початку і кінця о год. 2-ій без полудня.

КОМІТЕТ.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Хто би хотїв як-найскорше відїхати до краю, — хай голосить ся до наших закукурічених анархістів, бо они мають того тижня "окшин сейл" то можан буде купити кльобус по котрім можна просто їхати аж на місце без жадного випадку.

Мають они також краєве ситко, на котрім можна грати і в додатку додадуть ще кілька анархістів.

Холява.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 5 ЦЕНТІВ. „MOLOT" SINGLE COPY 5 CENTS.

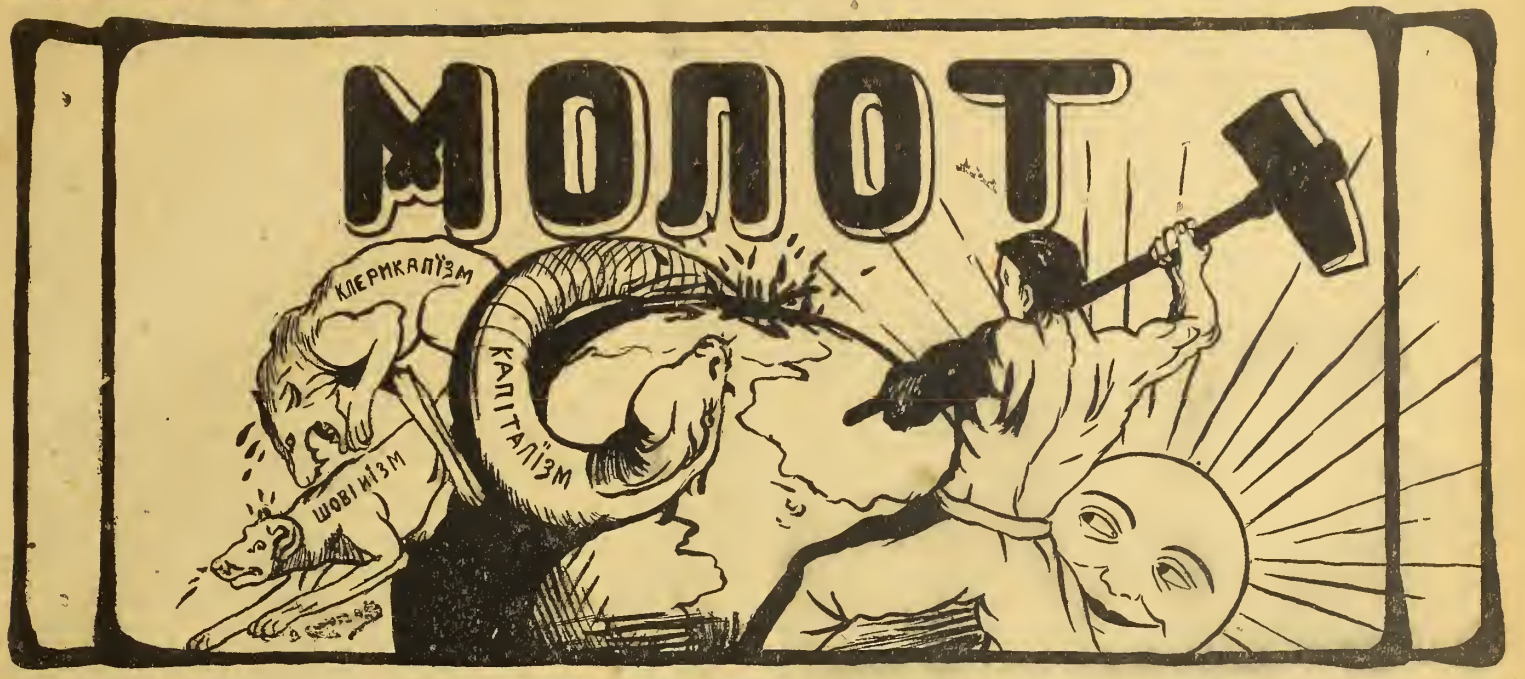

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК І. Ч. 6. НЮ ЙОРК, Н. Й. 1. ГРУДНЯ 1919. NEW YORK, N. Y. DECEMBER 1, 1919. VOL I. № 6.

ЗАПИВАЮТЬ МОГОРИЧ.

BIBLOTEKA,
Stefana Nykiforuka,

(Вірш до сеї ілюстрації на 2-ій сторонї).

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $1.00 a year, 60 c. half-yearly, 5. c. a copy.

DECEMBER 1. 1919. № 6.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.

ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ... ... $1.00.
На пів року ... ... 60 ц.
Окреме число 5. цент.

Запивають могорич.

(До ілюстрації на 1-ій сторонї.)

— "Гоп колєго! Нехай живе,
Шляхетська торговля!
Гоп колєго Падеревський,
Дай боже здоровля!

Напиймо ся з робітників,
Червоної крови...
Гоп Петлюро!" —
Відвічає панок гоноровий.

"Віддай менї Галичину,
Собі лиши решту,
А хто хоче нас звалити, —
Сей час до арешту!

Гоп колєго! — Гоп колєго!
Тепер ми гуляєм,
А за хамів тих поганих,
Байдуже... Не дбаєм!..

Поки їх там наш Денїкін,
Вішає — мордує,
Ми собі так погуляєм
Аж сьвіт ся здивує.

Гоп колєго! — Гоп колєго!
Єй богу чудово;
Напиймо ся — поки можем, —
З робітників крови!

Шпичка.

РОДОВІД.

Чоловік зробив машину, машина — товар, товар — грошї, грошї — капіталїста, капіталїст — закони, закони — нужду, нужда — пролєтарів, пролєтарі — революцію, революція — анархію, анархія — комунїстичний лад.

ҐРАМОФОН.

— Може купите ґрамофон? Маю дуже добрі і тані — питає склепар.

— Дякую! Я маю в дома жінку і шестеро дїтий, а се менї безперечно досить!

Се і Те.

Ту моя голова.

В "Народнім (Хаврюковім) Слові" була передрукована з старокрасвої ґазети "Шлях", відозва укр. танцюриста Петлюри до укр. народа. В відозві тій, між иньшим читаємо таке:

"Верховий Уряд Республїки. Директорія, — під моїм головуванням складає ся... і т. д.

Читаючи такі слова "голови" Петлюри, приходить нам на думку, як то оден вийт прийшовши до хати бідного селянина а на серед хати було вибачте лайно.

Вийт розлючений був за якусь там громадську справу, — котрої селянин не хотїв — чи не міг сповнити — задер голову в гору і небачучи нїчого перед собою, почав стукати палицею об землю, — в самісїньке вибачте лайно, тай каже: "Ту моя голова!"

Петлюра ще є.

Дальше в тій самій Петлюровій відозві, ще читаємо таке:

"Будьте свідомими, не йміть вїри нїкому, хто дуритиме Вас, що ніби Петлюри й його війська вже нема; що українська справа вже загинула. Петлюра, Українське Республїканське Військо, Українське Соціялїстичне Правительство є!"

Що як що, але добре що ми довідались, що Петлюра ще є; а то єй богу, міг би де-хто подумати, що висше згадану відозву писав не Петлюра, тільки подібний йому осел.

До нового житя.

Прибитий і здескредитований, екс-герой Мирон, похоронивши сво ю блудницю "У. Г." послав свисток паперу до "Народного (Хаврюкового) Слова", в котрім жалуєть ся на "приятелїв" (маючи на думцї нашого "Молота" і "Робітника") що ті справили його блудници похорон, а дальше заливаючись слезами, каже на нашу адресу таке: "Їх дїло копати могили і справляти похорони, а наше прямувати до нового житя".

Куме Мироне, се правда, що наше дїло копати могили і справляти похорони; Ми справимо похорони не тільки всїм таким буржуазним помийницям як б. п. "У. Г." але взагалї пішлем до біса усю буржуазно-капіталїстичну мафію і аж тодї заведем нове житє, котрим будуть покористуватись всї працюючі люди.

Що-ж до "нового житя" тепер, то вистарчить вам те що наш "Молот" справив "шлюб" вашій "Федерації" з "Комітетом". Хиба-ж се не нове житє?

Похвалила ся.

Недавно приволочив ся до Ню Йорку, недолїток синок британського короля Юрія V-го.

З тої нагоди буржуазна преса мало не зварювала до решти, а між иньшими і джерзисітська ворожка "Свобода", котра згадує як то його витали "великі голови" міста Ню Йорку і рівнож не забула безвстидна похвалитись своїм підлим рабством та подає до відома, що і від неї були "представники" котрі схиляли свої баранячі голови перед тим недолїтком монархом.

Якийсь д. (щоби часом хто не читав дурак, бо "Свобода" хотїла сказати добродїй.) Павло Вікул, ну тай славно звісний "чіп" редактор В. Лотоцький, були тими, що ходили кланятй ся тому дармоїдови і будучому (?) катови Анґлії і всїх поневолених нею народів.

Ось яких "лїдерів" отримують члени "У. Н. Союза" на своїм хлїбі. "Свобода" хвалить ся що хоче вільної демократичної України, а перед королями лазить рачки і лиже їх обцаси. Не стало кайзера і Франц Йосиф, то она і перед таким ховшнем забє поклони, щоб тільки був з королївської родини.

Славно, славно, патріоти! Нема цїсарів, то підлизуйтесь королям, але прийде час, що і їх не стане, а за ними, то й вас чорт забере!

Шпичка.

ПОЯСНИВ.

Оден малий хлопець пішов до парохіяльної школи на науку. Перед тим він чув від других дїтий, що в школї є "тічер".

Коли нараз до школи прийшов піп і "екзамінуючи" всїх дїтий підійшов до нього і питає:

— "Вел, Івасю, скажи менї, хто я є?"

— "Ви є "тічер" — відповідає той.

— "Добре. А ще що?"

— "Я не знаю" — відповів несміливо хлопець.

— "А скажи но менї, чому я ношу таку довгу сукню на собі?"

— "О, бо ви може не маєте штанів"...

ПРИЧИНА.

Мала дївчинка: — Мамо, чи то правда, що ми є зліплені з глини?

Мама: — Так, моя дитино.

Мала дївчинка: — То дивно, що ми не рзібєм ся!

МОЇ ТРОБЛЇ.

А най жи то сє преч кажи, мої дорогі лянцмани і важиєти читачі "Молотка", від того нищасьцє, яке ми сє нидавно притрафило! Важиєти, як то сє чоловік наминтрожит тутиньки в тій Гамериці, а всьо єк то кажут чириз тоту дурну макітру, жи носит на потилици.

Ой, тай наїв сє я лєку, важиєти, так жи ми сє здавало, жи вже ни жию на тім сьвіті тілько дес на місяци — або на сонци; али борши на сонци єк на місєци, бо ми було дужи душно.

О так знаєти, йду я раз собі по єдній штріті в єднім виликім місті тай сє дивлю як визут єкис виликий коєц, такий важиєти єк то в старім краю, жи в нім возєт, гуси і качки на ярмарок.

Дивлю сє так на той коєц, дивлю сє, а на пиредї сидит єден вуйко з качалков а на задї другий вуйко з кчалков, а в сиридині в койци єкіс вочи зиркают.

Дивлю сє я і гадаю си: що то є, жи в Гамериці такі гуси виликі? І так ми сє єкос дивно зробило жи аж єм важиєти писок роздзявив, а потому си думаю, що то ни можи бути, аби такі виликі гуси або кури виводили сє, і хоць вони на двох ногах так єк гуси, але такой ни гуси анї ни кури! Дивлю сє я лїпше тайїм си зміркував, жи то ни кури анї ни гуси тілько єкіс люди...

Аж ми сє щос замоторошило. Думаю си: а чорт би позабирав тих вуйків, де вони їх визут, на ярмарок ци де?...

Ни витирпів я знаєти, тай підходжу до єдного такого вуйка жи стояв на штріті і махав качалком, тай сє питаю: "Сей містер, вацимери, жи їх повезли в койци?" А він кажи: "гадем большевік!"

Я сє важиєти — збурив, жи він менї так кажи, тайєм ни богато думав і кажу: "Ю гадем! — ни большевік; большевік орайт!.." — Ой матїнко боска, єк він мине ни спріже, важиєти тов качалков поза вуха а я аж сє за живіт злапав тай вжем сє наставив лєгти на землю, али жи єму сє серце скрушило тай ни дав ми впасти тілько мнє стримав тай ще з другого боку потєгнув качалков поза вуха.

Я вже сє знаєти настрашив тай єк сє ни ріпну і хочу втїкати, а він єк ни зачив мине пражити по мої макітрі так жи я аж важиєти заснув...

Тай снит сє минї дес — важиєти жи я їду до старого краю, тай єкім вже приїхав до дому а там моя баба єк ни вилитит з хати моцний божи! І дїтиска повилїтали тай дес кричєт: " Тату, тату, а пуклоб вас, а ви де сє так довго бавили?

Я важиєти дес нїби витєгаю з кишенї булки і єкіс дулї, тай їм даю, а баба єк нє ни вобійми за шию, єк ни зачне лизати, так жи ажім сє збудив...

Дивлю сє я, розглядаю сє тай сам собі ни віру. Що то є? — гадаю си; баби дес нима. дїтисків також нима, тілько сє мацаю по свої макітрі а там повно єкихис булок і дуль. Слухаю і щос гуркоче і сє рушає підомнов...

Еге, думаю си, я такой їду, али чи зуправдї до старого краю?.. Воглєдаю сє я навокола, аж дивлю сє а коло мене сидить той самий вуйко з качалков тай щос муркоче.

О, гадаю си то він менї таких дуль насипав в мою макітру, біс би єго побив а минї сє снило жи я своїм дїтьом давав...

Рани боскі, єк то сє то всьо попльонтало...

Питаю сє я важиєти того вуйка, де він мене визе? — а він кажи: "Шарап, ю большевік! Ю но!..

Е думаю си, він єкис дужи лютий нима що питати, бо ще ми єк, потєгни то аж ми сє небо приснит.

Привезли мине, знаєти пирид єкис виликий бурдинок, і витєгнули єк барана та затєгли до сиридини.

Матїнко божа, єк нє зачили там бити, єк зачили вобиртати на всї боки аж ми сє зьвізди привиджували.

Ще щось два рази приснила ми сє моя баба і дїтиска тай кілька разів привидїв ми сє дух сьвитий при нас хрищених з рогами і з качалков, а потому ще мине троха покрутили тай пустили до дому, али казали жи би я на другий раз нїчо ни казав єк будуть везли людий в койци.

Така то знаєти тота Гамерика; я сє спитав вуйка по людски так єк бог приказав — де вони їх визут, а він от що; взєв та ще минї таке пекло справив, бог-би єго скарав! А тих лямпартів жи мнє так ще намучили в тім виликім бурдинку — щоби всїх видусила большевицка хороба.

Тимчсом важиєти кінчу і пириprошию Вас жим сє так розговорив...

Ваш з руками і з ногами

Хведір Шпичка.

МЕЖИ КОНҐРЕСМЕНАМИ.

Два конґресмени, зійшовшись, раз в одній вашінґтонській реставрації, починають говорити про свої дїла.

— Я вже аж три рази говорив на послїдній сесії — каже перший — а ти ще анї разу навіть уст не отворив.

— О, се брехня! — каже другий. Коли ти говорив свої промови, то я так страшно позїхав, що навіть на хвильку не запирали ся уста!

НЕ ЧУЄШ, ЧИ ЩО?

До стації підійшов потяг. Пані висунула голову через вікно і кричить:

— "Носильщик! Носильщик! У мене вкрали валїзку. Не чуєш, чи що?"

— Я чую, але нащо тобі носильщик, коли в тебе валїзку вкрали?"

Слїдуючий день подібний до кухарки; приготовляє чорт його знає що.

В ДУХОВНІЙ СЕМИНАРІЇ.

"Професор" напоминає клєриків:

— Як стрінете гарну женщину, то повиннисьте замкнути очи, щоби не впасти в покусу.

— Добре — каже оден з клєриків — а що маємо робити, як стрінемо погану женщину? Чи також замкнути очи?

— Так — відвічає піп "професор".

— А чому, прошу отця професора? — питає цїкавий клєрик.

— Тому... той... що погана женщина не варта того, щоби на неї дивити ся....

НЕ ГУМОРИСТИЧНІ ЧАСИ.

Просив мене редактор "Молота" написати яку гумореску. Писати гумореску не гумористичному чоловікови не так то легко, але мимо того я пообіцяв.

Користаючи з хвилевого гумористичного настрою я поспішив до дому щоби взятись за обіцяне діло, тим більше що се треба було скоро зробити, бо за кілька день "Молот" йшов до друку. В голові вже всьо стояло готове, тільки треба було переписати на папір.

Кілько переступав поріг, як тут жінка до мене:

— Маєш ми чоловіка! Він собі політикує, заводить якусь диктатуру прутоляту, по редакціях ходить, а ти тут гризи ся на всі боки з тими підстрибами...

— Що стало ся?

— "Що стало ся"? Тобі не вголові що та під стриба, невмивана Щербатиха, ходить і обмовляє мене поміж людий. Тобі якісь революції в голові, якісь диктатури, а за жінкою вступити ся не має в тебе часу. От чоловіка маю, от запропастилам свою долю!.. Десь инші чоловіки... і вона не докінчила а почала плакати.

Я сів на крісло і дивив ся як вона плаче. Поплакала трохи, і почала десь збирати ся.

— Диви ся щоби дитина не плакала, бо я йду до Майчихи, — сказала накладаючи на голову капелюха.

— Чого тобі до неї?

— Не твоє діло, питати ся. Як не хочеш за мною вступати ся то мовчи. Я мушу довести до очей коли се було і коли я таке говорила.

Вилетїла вихром з хати і заразже вернула ся:

— Дитини менї стережи, чуєш? Я зараз ся верну.

Гримнула дверми і пішла. В хатї повіяло якимось лагіднійшим повітрєм. Зробилось тихо як в домовині. Я все ще сидїв на кріслі і дивив ся тепер на кусень хлїба по якім лазило кількох какрочів. Дитина спала в сусїдній кімнаті. З ярду доходили уривки жіночої лайки. Я встав, поглянув через вікно і побачив як дві женщини мало що не бють ся над якимось кавалком шнура. Колo обох них стояло по купі біля, ще мокрого.

— Слава богу що вибрала ся з дому! Треба взяти ся за роботу. Віднайшов прибори і промостив ся коло стола до писаня.

— Що писати? Жінка готову тему попсувала, щоб її лихо не знало. Напишу хиба про вибори. Еге, так і є! Про вибори саме на часї.

Намочив перо і написав заголовок.

В тім хтось до дверий: пук, пук, пук.

— Com in!

Увійшов властитель дому.

— Якого чорта йому тепер треба, — думаю собі. — Адже щойно перед вчора заплатив рент місяць на перед.

— Що доброго скажете пане, — питаю.

— Я прийшов повідомити тебе щоби ти до місяця пошукав собі иньшого ренту, — сказав він коротко і ясно.

— Чому се так? Хіба я не плачу регулярно і то наперед.

— Мало сего. Я не хочу держати людий, в котрих є дїти. В тебе є дитина і через те ти надежиш до тих людий, яких я маю вимухувати. Старай ся знайти собі до місяця нового ренту, щобись не був насильно викинений.

Сказав се і пішов.

Я став і остовпів. Я знаю що значить шукати ренту в Ню Йорку і от тобі... У всякім разї чорт побери. Ще маю до розпорядимости місяць часу, а поки що треба скінчити почате діло.

Тема про вибори вилетїла вже з голови. Краще напишу що про аліянтсько-імперіялїстичну політику. Це важнійше.

Перекреслив перший наголовок і написав другий: "Circulus viliosus". Хай знають читачі — думаю — що я не з простих, бо й з латини що небудь знаю.

З сусїдної кімнати роздав ся плач дитини, який раптовно почав змагати ся.

— От маєш ще одно! І що це її ще до тепер нема? От нещастє з тими бабами та дїтьми!

Пішов, виняв з колиски дитину і почав забавляти. Не зважаючи на нїщо, вона плакала і плакала.

— Невжеж ти не знаєш що батько має писати гумореску і треба йому спокою? — приговорював ся до дитини. Вона не звертала на се уваги а плакала. З гіркою бідою, вдалось менї по якімсь часї, зацитькати її і вколисати.

— Ну може тепер вже піде. Але виберу найбільше інтересну тему для українських читачів. "Комедіянства українських соціял-патріотів". Так і написав третий наголовок, перечеркнувши Circulus viliosus.

Гарненько наголовок підчеркнув і вже написав одно слово до тексту як тут влїтає з розмахом до хати жінка.

— І подумай собі яка підла безличниця! Сама видумує чорт знає що а на мене звертає. А до очей не хоче ставити ся. На силу притягли єї, — сказала задихуючись.

— Тиб меньше займалась пльоткарськими справами то булоби лучше, — кажу.

— Що-о-о?! Я пльотками занимаю ся? От, який менї найшов ся! Ще й ти мене будеш посуджувати о пльотки? Маєш ми чоловіка! Замість того щоби вступити ся за жінкою, то він й сам називас її пльоткаркою! От діждалам ся пошани від свого мужа! І де мої очи були в той час, як я за тебе йшла? — звернулась вона грізно до мене, взявшись за підбоки.

З досьвіду я знав що в такім разі лучше мовчати тай мовчав. Вона ще довго вертїла ся по хатї, говорила перескакуючи з одного предмета на другий, лаяла то мене то "Майчиху", розповідала нїби менї нїби собі уривки з щойно відбувших ся бабських переговорів, і хто знає доки так булоби ся тягнуло, як би не заплакала знова дитина і якби вона не пішла її плекати.

Я намочив перо і задумав ся. Як не шукав в голові по закамарках, а гумору все таки не міг знайти.

— Дивись! Він комедії пише! — роздав ся за плечима жіночий голос. — Листа до моєї сестри нема кому написати і попросити щоби вона прислала свій весїльний пікчер, а дурниці є кому писати. Чи видів хто таке? Чи чував хто таке? І де я тебе, такого негодяя здибала?

— Тиб лучше подумала проте що до місяця треба вибрати ся з сего дому а неговорила дурниць, — сказав я лагідним тоном.

— О, та я знаю, що в тебе всьо дурниці.

Чому треба вибирати ся з дому то не спитала.

— І де ту менї написати гумореску?

Зложив папір до бюрка, положив капелюх на голову і йду .

— Ти куди? Знов політикувати? Слухайно ти: чи я вічно буду сама дома сидїти мов пекельник? Чи ти нїколи дома не вдержиш ся? Зараз вечера буде а він вже знов вибирає ся на цїлий вечір! Дитинку вже маєш, побавив би її... От батько!

— Я зараз верну, тілько куплю газету на стенді.

— От-таке йому в голові! Газети, книжки, революція, якась диктатура, прутолят, а жінка, дитина....

Остатних слів я не чув, бо вже був за дверима.

— Треба пройтись трохи і вивітрити з голови шум, якого наробила жінка. А потім можеб зайти до якого кінотеатру, можеб яка комедія піддала гумору. Але

перше всего треба прочитати нинїш ного 'Робітника".

Купив на стенді "Робітника" і довідав ся що нині вечером грає ся на тій і на тій гали гарна комедія "Осьвідчини".

Пішов дивити ся на комедію.

Прийшов як вже грали. Актори сперечали ся на сцені котра собака краща і лучша. Нїм я зміг довідатись про які то собаки йде спір, на сцені появилось кількох умундурованих полїцманів і серед загального здивованя і замішня публики, обявили, що всї мущини арештовані. Женщинам сказали винести ся з галї. Я оглянув ся і побачив в галї повно полїцманів і дедективів.

— Буде гарна комедія, — думаю собі.

Через кілька хвиль, я вже їхав з кількананйцятьма людьми в полїцманськім возї в незнану менї сторону.

Завезли нас до великого якогось будинку, в котрім вже було кілька сот людий, і вставили в ряд. Дивлюсь по людях і ніяк не розберу що воно таке: З французьких траншеїв сї люди чи як? Покровавлені, пообвязувані, покалїчені...

— Що воно таке, — питаю свого сусїда.

— Буде демократичний пир.

— Як, як?

— Гей, ю! Що ти думаєш що тут пікнік? — крикнув на мене якийсь грубий дедектив.

— Де там "пікнік"! Зовсїм на него не похоже, — пробурмоттів я під носом.

Звізитирували від ніг до голови і почали пускати по одному на переслуханє. Прийшла черга і на мене.

— Ага! Маєм тебе! — крикнув якийсь варґатий пан. — Хто ти є?

— Хто я є?

— Еге, хто ти є?

— Та ось бачите, чоловік.

— Та я виджу що чоловік, але який чоловік?

Я став і не знаю що говорити. — Такий як бачите — сказав похвили.

— Демократ?

— Нї.

— Републикан?

— Нї.

— То ти анархіст, або у всякім разі большевик. Держіть його, — сказав до дедективів які стояли коло мене і тії посадовили мене на крісло.

Перепитали кількох і знова мене покликали.

— Ти знаєш що небудь про Комунїстичний Манїфест?

— Так, знаю. Читав його.

— Хто його написав?

— Карл Маркс і Енґельс.

— А де вони мешкають, в Ню Йорку?

— Де там мешкають! Вони вже давно померли.

— Померли? От шкода!

— Ти сітізен?

— Нї.

— Чому.

— Та воно нема нїякої ріжниці бути сітізеном або бути чужинцем. Так само як і сітізен тяжко роблю, дістаю мало платні за свою тяжку працю, віджившюсь на пів гнилими продуктми, і мешкаю по сутеринах і так само як і ваші сітізени зістав нині арештований, не знаючи навіть за що.

При словах "ваші сітізени" я вказав рукою на чотирох соціялїстів, радних міста, які, як я довідав ся, були також арештовані на улици.

— Я тебе не питаю як ти жиєш, а чому ти не хочеш бути сітізеном. Ми не хочемо в нашім краю чужинців, — сказав грізно. — Заробив грошей а сітізеном не хочеш бути? Держіть його, — показав він на мене і я знову опинив ся на боці.

— "Ми не хочемо в нашім краю чужинців" — сторчало в моїй голові. А хто збудував американську цівілїзацію як не чужинці? Хто збудував желїзні дороги? Хто покопав ріжні канали получуючи озера з озером? Хто покопав глубокі підземні тунелї, попрорубував гори, збудував фабрики, як не чужинці? Все те зробили чужинці своїми руками, за собачу платню. Сітізени були тілько над ними наставниками, кілько підганяли до роботи, не позволяючи нераз їм навіть відохнути ся від роботи. А тепер хто сповняє найтяжшу, найнебезпечнїйшу роботу в Америці як не чужинці? А хто платить за ті житєві продукти, які на гній повинні бути викинені? Через кого приносять доходи ріжні сутерини, підземні нори, в яких і пса не повинно замикати ся, як не через чужинців, які примушені обібрати сї місця за мешканя?

"Грошей заробили"?.. Може заробити грошей, як навіть на мізерне житє треба два рази тілько, тілько чоловік заробляє у ваших капіталїстів. Нїяких зарібків в нас немає, про що ви панове й ви самі добре знаєте. Одинока тяжка праця і собаче житє, — от що ми маємо у вашім краю, котрим правлять грошеві тузи. Отворіть границї і нас тут мало останеть ся.

— Ходино ти небоже ще раз сюди! — перервав мою думку знаний нам пан.

— Ти жонатий?

— Так, — кажу, — і здихнув.

— Твоя жінка також большевичка?

— Йдіть спитайте її, — а вдушї так і подумав: от, коби замкли її на кілька день, то яб хоть кілька гуморесок за той чс написав.

— Ти на що носиш чорну кравatку?

— На такі дурні питаня я не відповідаю.

Він підніс голову і впялив очи на стелю. Щось подумав, погладив ся по підборідю, і знов до мене.

— Вел, вел... кажеш що не знаєш адреси Маркса і Енґельса?

— Я казав вам що вони вже давно померли.

— О!..

Пошукав щось в паперах і витяг якусь почтівку.

— А де сей большевик живе, — показав на посткарту.

— Що тут робить почтівка з Котляревським? — шибнула в голові думка.

— Де сей большевик живе, питаю тебе! — крикнув він на мене і вдарив кулаком по столї.

— Це зовсїм не большевик і зовсїм не живе. Се український поет і вмер богато лїт тому назад.

— Ти не брешеш?

— Та чого я би мав брехати?

Спитали ще кілька дурниць і казали забирати ся до дому. Була 5-та година рано, як я вийшов з того будинку.

— Буде менї тепер від жінки, — подумав я собі.

На щастє жінка твердо спала як я прийшов до дому і навіть не чула як я коло неї положив ся.

В неділю (все те попередне діялось в суботу) жінка мала гості, які складали ся з сусїдів, і присилувала мене сидіти цілий день дома. Гості складали ся переважно з женщин, які цілий день тарабанили щось навперейми, не слухаючи одна другої. Здавалось що се не гостина а річний ярмарок в галицькім місточку. Я сидів на боці і час від часу позїхав.

В понеділок я пішов до роботи. Тілько що вдягнув на себе оверголь ци, як приходить до мене бос.

— I'm sorry but... мушу тобі дати на кілька тиждів лей'оф. Нових замовлень не маємо, а без замовлення не хочемо виробляти бо так вже наші магазини заповнені товарами, тому мусимо кілька сот робітників відправити з роботи на якийсь не ограничений час. Я думаю що тебе скоро назад покличу.

І пішов.

Я постояв кілька хвиль мов вкопаний в землю, а потім скинув оверголь ци, завинув в папір, взяв під паху і вийшов з шапи.

— Чому то кілька бід злазить ся

на раз на голову робітника? — думав я йдучи дорогою. — Ну, це не так страшно; буду шукати ренту за той час.

Прийшов до дому, розповів жінці як і що, заложив на шию чистого ковнірця і пішов глядіти за рентом.

Ходив по місті цілий тиждень. Тілько що знайду рент, погоджу ся красненько з басом, а той питає: "Діти маєш?" — Одно маленьке в колисці. — В такім разі ренту для тебе нема. З одним вже був підписав навіть контракт на довгий час, але як довідав ся що маю дитину, то зараз і контракт уневажнив і нагнав мене з дому.

Вернувшись суботою до дому по такій невдачній виправі, я сів і напи сав до редактора "Молота" слідуюче:

"Товаришу редактор!

Обіцяної гуморески від мене не буде. Менї тепер зовсім не до гумору".

І підписав ся **Айдашенько.**

ЦАРИЗМ.

Не дуже давно так се диво було,
Як цар у Росії мав своє житло;
Точив він з народа невинную кров —
Аж пострах по світі, про нього ішов!
І люди казали: "Нещастє - біда;
В Росії кров ллєть ся — неначе вода!"
Та довго так люди знести не могли, —
Они підняли ся і ката звергли!
Скотив ся собака та з трону у низ,
Пішов гризти землю, за те що їх гриз!..

Аж ось ту на диво, на пострах усім,
Зявив ся цар клятий, на світі як грім
І спосіб насильства його, ожива
І знову кров людська стікає — жива!
Собаки заїлі вбивають людий;
Они мають розказ: "ломи, ріж і бий!"
А цар аж підскочив та так і кричить:
"От ту ще хоч трохи я можу прожить!
У моєму ділу я роблю прогрес;
В Росії мя вбили, а ту я воскрес!"

Шпичка.

ПРИЙДЕ ЧАС.

— Від того часу як на парохії є нова господиня, наш піп тільки собі поспівує і посвистує.

— Прийде час незадовго, що щось иньшого на парохії буде співати і заводити...

НЕ ЗОВСІМ.

— Правдоподібно в Галичині тепер страшна нужда?

— Так, але не зовсім. Попи, пани, аристократія, ще мають що їсти, тільки робітники і селяни з голоду вмирають.

В СУДІ.

Судія, (покликає сьвідка): "Ну, а ти що знаєш в сій справі?"

Сьвідок: Та що? Хиба се, що він менї дав доляра, щоби я був його сьвідком. То я вже 75 центів пропив, а 25 лишилось. То кому се їх віддати, вам чи йому?".

На привязі.

(Етюд).

Сиділа коло вікна, потрясла білою заслонкою, кивнула спід заслонки пальчиком і він зайшов.

В пишно прибраній кімнаті пахло перфумами, пудром і жіночим тілом.

Стіни були увішані картинами, аморного змісту. В кутку стояла комода з великим люстром, баночками і ріжними перфумами. З боку знов столик з вазою, білим глечиком і купа чистих рушників на нім. При стіні стояла богата зелена мягка софа, над якою стреміли довгі засушені роги з убитого оленя.

Під ряд стояло біле застелене ліжко, з помнятими тілько подушками.

Вона зняла бриль, пальто і повісила на роги покійного оленя. Сказала сісти на мягкій софі і сама сіла під ряд.

— Чогож сидиш як перед суддією? Обіймай та цілуй, — сказала вона присуваючись щільно до нього.

Єму чогось стало ніяково. Щось таємне закралось глубоко в душу і там завирувшилось. Щось "більше нас" обняло його, схопило за серце і кріпко, кріпко болючо стиснуло.....

— Чого ти зайшов сюди?.. Де твоя гордість, твоє чисте людське достоїнство?.. Чим ти оправдаєш свій такий низький брудний поступок?.. Де твоя совість? — говорило щось в його душі.

Єму здавалось що щось під ним горить. Він хотів встати і неміг, хотів говортии і не міг. Язик занімів, а серце замовкло. Він вже був в руках непоборимої природної сили. Він вже не володів собою, а орудував ним якийсь низький худобячий інстинкт.

І було вже пізно. Вже неможливо було вирватись з цупких лап, в які захопила єго природна сила. Інстикт і розум, чутє і совість боролись разом і перше таки брало перевагу.

— Ти живий чоловік і ти повинен робити все те, що роблять живі здорові люди, як що ти нехочеш стати калікою, — щось тихо єму підказувало.

Вона притулилась до нього ще близше і запалювала єго огнем бажання. Білі нїжні руки обхопили єго шию.....

Вони встали. В кімнаті стало тихо... Повітрє завмерло і до чогось прислухувалось.

Мінут через кілька він встав і заходив по кімнаті. Щось пройшло, промигнуло і десь щезло... Лишився сором та тяжкі душевні докори. Єму здавалось що він зробив щось страшне, брудне, непростиме, яке неможе бути ніколи нічим поправлене.

Тепер єму хотілось плюнути на ту саму женщину, до якої єго мінуту тому назад так тягнуло, і він сам небув лучший від неї.

Вона теж нічого не говорила... Тілько легкий румянець покрив єї щоки. Вона вже тепер не накладала капелюха не подала руки, і не сказала навіть до побаченя"...

На вулиці єму здавалось, що всї люди дивлять ся на него і знають вже що він зробив. Єму соромно було дивитись на людий, на світ, на сонце...

Він кляв ся, зарікав ся в душі що більше не зайде туди. Він проклинав той час, ту вулицю по якій він пішов.

*

Днів через три, він знов проходив по тій вулиці і лакомо задивляв ся на таємничу заслону.

Шило.

СУЧАСНА ДІЙСНІСТЬ.

Юдениче, Юдениче! —
Денікін заводить;
Куди іти, де втікати,
Всьо нам тепер шкодить?!
Нападає гордий народ,
Наші легіони,
Розбиває нашу силу,
Ломить наші шпони!..
А Юденич утікає,
Та почав кричати:
"Вигонять нас робітники,
Нема нам де стати!
І ту, і там, на всї боки
Їх сила над нами,
Де поступим своїм кроком,
Все падаєм в яму.
А Колчак зачувши плач той:
— "І я утікаю,
Денікіне, скачи в ту кров,
Бо й я в ню скакаю!
Нема в мене херувимів,
Усї десь пропали,
Так нам нині усім буде,
Фундаменти впали.
Ох, горе нам, ох, горе нам! —
Робітніики в силі,
Могучість їх віщує нам,
Що будем в могилі.
Ось Петлюра нарікає,
Що тяжко їх бити;
Починають усї як стій
За нами гонити.
Убивав я, убивав я,
Та годі їх вбити;
Бо вже для них починають,
Красші днї сьвітити.
А Ленін ся усьміхає,
Певний сили волї,
Сонце правди визирає
І сьвітить по полї.

Т. Фортуна.

РОЗМОВА ПРО ПОЛІТИКУ В "НАР. ВОЛІ".

Бориско, (до Стечишина): — Бачите колєго Стечишин, я нераз при задумую ся над Совітським правительством в Росії і не можу дізнати ся, чому властиво, деякі робітники, не посїдадчи жадного майна, окрім своїх рук до праці, відносять ся так дуже ворожо, до сего давно пожаданого, найкращого ладу світа.

Приміром хочби я, або ви: Обидва ми є робітниками, та щей до того були колись на показ комуністами а нині дістявши "джяб" при сій паршивій шматї "Н. В.", відграєм ролю капіталістичних собак і замість учити робітників, як они мають здобувати краще житє, ми в підлий спосіб накидаємо ся на правлінє Совітів.

Як ви задивляєте ся колєго Стечишин, на висказані мною слова?

Стечишин: — Слова ваші колєго Бориску, є на місци. Одно лише мусите зрозуміти що попирати большевизм і працювати в "Н. В." се булоб понад наші сили. Двом богам служити не можливо. Моя думка є така, що лутше бути свинею, і рити на большевизм, чим стратити "джяб" при "Н. В."

Як би ми жили в Росії, то тоді були-б большевиками.

Бориско: — Ваші слова я зрозумів. А тепер скажіть менї, що би ми тоді зробили, наколи-б борони і сохрани боже "Н. В." лопнула, так як орган Сїчинського "У. Г."?.. Думаю, що мусїли би шукати "джябу" в майні, або шубовсть у воду. Невжеж... Як ви кажете?

Стечишин: — Но, но, но! Сего би не було. Пішлибисьмо в попи. Я як би дише захотїв, то тілько шепнув би Будці дві слові і вже піп як дріт.

Бориско: — Так! Вас би приняли, але мене певно що нї. Бо як відомо вам що я обслинив цілу біблію.

Стечишин: — Хиба вам потреба йти аж до Будки? А презвитерія, а баптисти, а гр. пр., а "салвийшин". Хиба не заплатять?

Бориско: — Добре. Але щоби то дї про нас говорили?

Стечишин: — Нїчо, нїчо! Не бійте ся. Аво дивіть ся приміром на Гундяка, Крата і других. Здаєть ся що вже гірших падлюк від них нема. Та преціньтілько дураків знайде ся, що їх отримують а они собі хвалять бога, сміють ся з дурних в кулак, тай лише посвистують. Що хиба се лож?

Бориско: — Аж менї веселїйше. Припасуйте окуляри тай підем домів. Добранїч! Дякую.

Підслухав, **І. Ю. Джміль.**

Їзда польської "Демократії".

Роками під диким ворожим ярмом,
Робітники польські стогнали
І волї святої бажали усї
І визволу хвилї чекали,
А їхнї лїдери - пани шляхтичі
Старались їх схопити в руки
Та хитро звивались над їхнїм добром,
Немов ті ненажерні круки!

І польський робітник повірив панкам
Та йшов разом з ними до "целю";
Він рвав ся до волї, а ті хижаки
Хотїли добитись портфелїв.
Та врештї діждались... Сповнив ся їх плян,
Признали їм того охлапа;
На місце чужого царя - вампира,
Дістали свойого сатрапа!

І їде сатрап той з цїлим тягаром,
Ледви що карета рушаєсь,
А польський робітник, на лихо, на глум,
В ярмі "своїм рідним" вгинаєсь
І бачить нещасний куди він попавсь,
Пізнав "свою рідну" опіку,
За те що повірив — що — з пансьвом братавсь,
Що все підпирав тую клїку!..

І щоб замилити їм очи чимось,
Они обіцяли пораду
І "душу і тїло" давали на стос,
А в дійсности мріяли зраду!..
Богато панків тих пустилось в народ,
Вдаючи великих "рицержи";
Писали, сьпівали, кричали на глум,
Що люблять робітників "щерже"...

Та вже він не довго буде в тім ярмі,
Не довго так буде стогнати,
Сильний він до волї, він вже пізнає,
Що треба супроти повстати
Та раз покінчити з сатрапом от тим —
Здушити погану тварюку,
У крові робучій, наточеній ним
Втопити прокляту падлюку!

Ось, ось доїзджає она до кінця,
А дальше скінчить ся дорога
І раб той покірний, розірве ярмо
Та звернеть ся гнївно і строго
І рідних "рицержи" візьме він до рук,
Заставить до працї гульвісів
І скаже робити на користь людства,
А нї, то пішле їх до біса!

Шпичка.

Наступ - чи утеча?

Нападають "білоштанкі"
І вічно хвалять ся
Що в Росії большевики
Ось, ось провалять ся.
Нападають на папери
А на ділу... "в ноги!"
Бо вже видять що нарештї
Не стає дороги.

Сильний мужик наступає,
Аж на самі пяти,
А їм більше не остало,
Тільки утїкати...
Утїкають... утїкають...
А таки хвалять ся, —
Що в них сила —
Що нїкого они небоять ся.

От такий то їхнїй "наступ",
Нещасна година,
Воювали — хвалили ся,
Аж точили слину,
Що робітників в Росії,
Они як стій здусять,
А тепер дурні вїслюки
Утїкати мусять!

Шпичка.

З ҐАЗЕТ.

Верни ся назад.

Прокуратор: — Ти є членом Комунїстичної Партії?

Обжалований: — Так.

Прокуратор: — Чи вірш в її програму?

Обжалований: — Тільки в її часть.

Прокуратор: — То чогож ти вступив до Партії?

Обжалований: — Вел, Соціялїстична Партія розколола ся і більшість її членів вступила до Комунїстичної Партії. Мій відділ також вступив. Я пішов за більшістю, так як і повашому повинно бути, і вступив також:

Прокуратор: — Слухай чоловіче, ти ще замолодий. Візьми від мене типса і йди назад до Соціялїстичної Партії. Тепер забирай ся з відси до чорта.

Хто з них правий?

В Петерсоні, полїція вдерла ся і розбила віче, яке було присьвячене дворічниці Російської Революції. Потім оден молодий робітник приступає до одного офіцера і каже, що конституція Зл. Держав ґарантує такі річи як свобода слова і свобода преси.

— Дацо орайт, — відповів офіцер. — Я вірю в свободу слова так само, але я не вірю щоби в конституції було що небудь згадано про святковане дворічниці Російської Революції.

Як знищити большевицьку пропаґанду.

Зібрати всї відозви, видані Комунїстичною Партією, і Комунїстичними Федераціями, переложити на анґлїйське і помістити їх на фронтових сторонах всїх ґазет, які виходять в сім краю, друкуючи в той час кожду в 20.000.000 примірниках.

Чудові сни Хведора Шпички.

Нашому Шпичці, снило ся кілька чудових снів, котрі ми от се подаєм:

Снило ся йому, що десь ніби іде він собі по Алів стріті, в Скрентон, Па., аж дивить ся, а розюшена товпа американських "Джеків", напала на редакцію "Народної Волі" і витягнувши єї редактора М. Стечишина на двір, повісила на телєграфічнім слупі, так як нїгра.

Шпичка, десь ніби кинув ся ратувати його, але Стечишин відмовив собі того людяного вчинку і каже до "Джеків": "Дацо орайт бойс, ви маєте рацію, що мене вішаєте; бо я, як чужинець — не маю права жити в сім краю!.."

Почувши такі слова, Шпичка аж за голову злапав ся і почав дуже плакати за редактором "Н. В.", але зараз-же пробудив ся і подумав собі: "Чорт його побери, як він сам собі каже закладати петлю на шию!"

*

Другий сон Шпички, був такий: "Десь ніби" найстарша укр. ґазета в Америцї — "Свобода" мала недавно "гостей" від "Лус-Кобіти". Гості ті перекинули всї кути і забрали богато книжок, в котрих пишеть ся проти Господа Бога "яко царя неба і землї".

Найбільшу шкоду вчинили тим, що повідривали редакторови Лотькови уха, а то такі ґарні були та великі, що жадне сотворінє на сьвітї не похвалилоб ся такими.

Також били палками і чим тільки попало, всїх тих, котрі ставили який небудь опїр.

Шпичка цїлий час приглядав ся тій "кумедії" та дуже сміяв ся з того, що чорносотенцї бють таких самих чорносотенцїв, але скоро про будив ся то дуже почав жалувати, що се не дійсність, тільки сон!..

*

Третий сон Шпички, був такий: "Снить ся йому, що він Хведір Шпичка, вже покинув Америку і їде до старого краю. Приїхав він до свого рідного села тай іде до дому; але тільки переступив поріг своєї хати, аж дивить ся: а славнозвісний авантурник Симеон Петлюра, залицяєть ся до його жінки!..

— "Дзїзус крайц"! — закричав Шпичка — то ти заволоко, панський посїпако, "сякий нетакий", будеш менї залицяти ся до моєї баби?.. Чорти би тебе забрали!" — і схопив за мотику та так змастив Петлюрови боки, що той аж рачки поліз до дому.

З тої нагоди всї буржуазні ґазети розтрубіли ся "що якийсь там новий ґенерал Шпичка, побив ґенерала Петлюру".

Почувши такі річи, Шпичка дуже зрадїв, що про нього так ґазети трублять, тільки одно його дуже розгнївало, а се: "Нащо ті буржуазні собаки титулують його ґенералом коли він ним не є і не хоче бути, бо він собі звичайний робітник і начхать йому на всяких ґенералів разом з їхнїми титулами.

ЛИСТИ, ЯКІ ПРИСЛАВ НАМ ДО ПОМІЩЕНЯ В "МОЛОТї" ВПОВ. ПАН ДЖМІЛЬ.

Лист до Швайцара.

Вашінґтон, 38-го падолиста Анно Доміно 1919.

Серця моєго любий, дорогий і найдорожший друже, товаришу і побратиме; Відколи я покинув Ню Йорк, здаєть ся менї що тепер на сьвіт я народив ся. Ту про мене єще не дізнали ся. Ніхто за мною не кричить анї не свище. Думаю що зажию в спокою. Воздух ту здоровий. Лише самим воздухом жити не можливо. Треба ґроший конечно. Піди до шапи (де виходила "У. Ґ.") може хто забув ся тай прислав хоч одного доляра. Пришли єго менї якнайскорше. Ага! Я знаю що в тебе нема ключа. Піди до владстеля і скажи щоби дав Тобі ключ. Як він буде впоминати ся за рент шапи, то скажи єму що ми "банкрот". А як він Тобі не дасть ключа, так ти продри ся через вікно і висилай що знайдеш. Про се, що я Тобі говорив перед виїздом опишу в другім листї, бо нинї брак всего.

Здоровлю Тебе і цїлую в дусї і всїх екс-федераційників.

Твій аж до гробової дошки, най вірнїйший товариш, друг і побратимець.

Мирослав.

P. S. Що там наші фартушкові комуністи роблять? Як там пироги? Чи ходиш на могилу "У. Ґ."?

Жду відповіди нетерпеливо.

Мирослав.

Лист до Героя.

Ню Йорк 39—XXX—1919.

Дорогий і найдорожший колєго і герою. Вчера одержав Твоє письмо і за незабутну память, тобі дякую. Вислати помочи Тобі я не всилї бо коло мене біда єще гірша. В колишній шапі "У. Ґ." я був. Нема нїчо лише бобики які погубили шурі. Жалко менї тебе і себе. Тут лишати ся менї нема місця. Укр. робітники плюють на мене і свищуть за мною як за собакою. Наколи знайдеш "джаб", так пиши сей час і вишли "тікет" а як не маєш ґрошей то я піду звідси до тебе пішки, а може вдасть ся влїсти до "фрейта".

Наші комуністи ростуть і навіть федераційники переходять вже до них. На гріб "У. Ґ." я ходжу що дня. Більше з наших не ходить ніхто, окрім собак які з часта прибігають і підливають сьвіжу могилу.

Чи ти читав новинки з Украіни? Пишуть що Петлюра скрутив голову а укр. армія втїкла до Денїкіна, і всї на Украіні і здобувають Украіну. Також пишуть що большевики побили Колчака, Юденїча і Денїкіна на капусту. Кажу тобі можна здуріти, що нинї творить ся на сьому біло-червоному-жовтому світови.

Здоровлю тебе душею і жду відповіди опять.

Твій **М. Ц. Швайцар.**

КОРЕСПОДЕНЦІЯ З ДЕТРОЙТ.

Сумна вістка для усїх тих котрі мають камінне серце, а капустяні голови. Ту колись на днях умре "Муза". Вже єї піп висповідав но запричащати не хотїв, і розгрішеня не дав, мабуть величезний гріх мала. Сї свояки написали до всевишного попа Понятишина щоб він дав розгрішенє. А той вам не зважає на біль "Музи" і не хоче сам приїхати, але написав до попика І. Гундяка щоб той поїхав, а та бідна конає і чекає на лотрів а їх нема. Фамілія єї по три рази денно іде на желїзничу стацію чи ще не приїхав котрий лупій щоб шкіру здіймити з "Музи". Она є Починкова сестра а Підгайного тїтка а Латова кума а Федюшкова блізька сусїдка.

*

З нагоди весїля "Ф. У." з "У. Н. К.", наші патріоти справляли забаву в незабутну память. Але для них забава без горівки не має значіня. Ну десь наші нюхтачі кинулись за тою гноївкою і принесли дві баклї за котру заплатили 27 долярів.

Та не богато то потрібно для дурної голови бо она і без горівки дурна.

На правдивім весїлю в Ню Йорку "Федерація" з Н. Ком." гуляли, а в Детройт патріотам голови позакручувало. Починок пішов до парохії організуати "Січ". Не хотїли батька свиньств приняти але батько свиньств висповідав ся і вдарив ся в груди що бідьше не буде на них плювати а потім лизати. Та ви не дивуйтесь — бо Починок чим старіє, тим дуріє.

*

Немало клопоту принесла зуба-

та смерть "У. Ґ." нашим Детройтським патріотам; Підгайний з тої туги так тяжко захорував що чорт зна чи не піде землю їсти.

Вже деякі ворожки були ту в Мічіґен стейті то вже були коло него і нїчо не помогає. Аж спровадили стару ворожку тую котра оголошувалась в "Свободі". Она приїхала і зараз сказала всю правду що йому є і пораду дала. Казала що то з туги а сю хоробу не можнїчим вилїчити тільки козячим молоком треба наливати в него три кварти денно.

Тепер Підгайний ще тяжше захорував, бо знов нова гризота. Тепер гризе ся, де дістати козячого молока. Ту коровляче коштує 20 ц. кварта, а за козяче хочби 50 долярів давав то не дістане. Грошї видав ворожкам і не помагає. Аж Федюшка порадив його інакше; казав йому чекати на др. Білика зак верне з Парижа то може вилїчить, мабуть послухав Федюшки.

*

Не мало те саме лихо вбилось до лоба "професора університету" п. Лати, котрий спав під ним. Мало що і говорить тільки махає головою як майнерська муляка і кдине на то всьо що аж листє з дерев летить зі страху.

Каже що волїв би був єї редактор здохнути ніж "У. Ґ." А його місце то вже би був він заняв.

Такі думки в него давно були, а тепер все пропало!

Кореспондент.

Витають анґлїйського принца.

Зібрали ся старі осли,
Віслюка витати,
Та нуж йому ріжні дива
Давай виправляти:
— "Гурей! Гурей! Принц приїхав,
Підростка витають, —
Старі осли, молодому
Поклони складають.

А принц, наче який цуцик,
Та так і скрутив ся;
Йому дивно вже самому,
Де він опинив ся?..
Всї казали, що в "Юнайтед"
Мають люди розум;
А ту бачить, що ті дурнї
Хилять ся мов лози!

Та пек з ними! — принц подумав,
Я й сам чорта знаю.
Добре що хоч так ведеть ся,
А то погуляю;
Добре-б менї запізнатись
З тими дураками,
Може коли буде треба
Втїкати від мами.

Або може не дай боже
Будуть бунти в краю,
Може тата стягнут з трону,
А мене?.. Нё знаю!..
— "Гурей! Гурей! — кричать осли, —
Ти наша потїхо,
Добре, добре, що ти синку
Ось до нас приїхав.

Бо ми хочем ту в "Юнайтед",
Завести монархів,
Королївство збудувати
Бо треба. (Як пархів!)
Може би ти прийшов до нас
Засїсти на тронї,
"Гурей! Гурей! Радіб тебе
Бачити в коронї!"

От такії то дурницї,
Они виправляли;
Самі дурні старі осли
І осла витали.
Не думають, що монархи
Ось, ось вже кінчать ся,
Скачуть дурні та в остатнє,
З ослом веселять ся!

Шпичка.

"Царська банда".

Славна собі царська банда —
Кождий тее знає;
Як то славно вона бєть ся,
Та все утїкає.
Як зібрали ся ті осли
Тай стали думати:
Котрого би з поміж себе
Проводиром взяти?
І як скоро порадились,
Так скоро здїлали:
Та найстаршим командантом,
Колчака назвали.
А Колчак осел той славний,
Таке почав плести:
Вперед моя славна бандо —
Большевизм тре змести.
І так будем його мести, —
На хвильку не станем:
Док на царському престолї
Царя не споглянем,
А як батюшка і цар наш,
На престіл ввалить ся:
Тогди то нам посїпакам —
Гарно поведеть ся!
От тодї то і нагайку
Кождий будем мати:
Та мужиків непокірних,
По спинах писати.
І всї разом заревіли —
Веди нас Колчаку!
Ми всї підем за тобою....
Хоч би на гиляку.
І так царський адмірал той
Почав кермувати:
"Вперед мої вірні осли",
Тре Москву забрати!
А із Москви на Петроград
Звернем свою силу
І усїх тих вивішаєм —
Котрі нам не милі.
А ще далї на Вкраїну
Треба почвалати,
Щоби й хахлам нагайкою
Геть спини списати!
Так завзято царський Колчак
Почав наступати
Аж тут чутка уже ходить
Тре з Омска втїкати.
Як втїкати то втїкати,
Так нам приключилось;
А от цар наш як утїкав,
Аж за ним курилось!
Отож бо то, щоби встиду
Єму не завдати:
Покажімо як то славно
Ми вмієм втїкати.
І як почнем утїкати
То й нїгде спинить ся,
Так що дальше большевикам
Небуде з ким битись.

*

От так будуть утїкати,
Царські посїпаки,
Аж на рештї повісять ся,
На сухі гиляки.

В. Ч.

ЯК ПОПИ ОЧИЩУЮТЬ ВІД ГРІХІВ.

Щоби в світї якось жити,
Та нїчого не робити —
Єгомостї так мудрують,
Аж чорти ся всї дивують!
От нї з сего — нї з отого,
Для добра "бізнесу" свого,
Они втяли таку штуку
І ніби то за науку
"Щедрі" жертви принимають...
Ну, тай справдї научають,
Як терпіти, як стогнати
Та нїчого не казати,
Як надіяти ся неба,
Не бажати чого треба;
Не учитись, не читати,
Тільки спати... спати... спати!..
А щоб мати божу ласку
І стягнути грішну краску —
Єгомостї таке правлять,
Аж часом страху набавлять
І так клепчуть, так торочать,
Темним годови морочать
І стягають як гудзочків
Та здирають до сорочки!..

Шпичка.

ОТЕЦЬ КАТЕХИТА.

(Присвята попови в Гемтрамк, Міч.).

Слава богу старенькому
І Вам редакторе,
Що в "Молотї" бєте всю драньь,
Нечистих потворів.
Хто під "Молот" лиш попадесь,
Чи пан — чи попиця,
Бийте ним усю голоту,
Нехай аж казить ся!
От і в мене трохи штіму
На одного чуба;
Бувший отець катехита
Й "сестра" його люба.
Та не беріть менї за гріх,
Що буду писати,
Бо сй богу, щиру правду
Хочу Вам сказати!
А щоб правду розказати,
То і факти маю;
Тому мушу Вам сказати,
Що з ним було в краю:
Був він попом в Сокальщинї,
Років з десять тому,
Жив в кдяшторі Василїян,
Як раз "по сьвятому".
Твердий з нього був законник,
Натура завзята,
Загрівав він гарні вдови
І гарні дївчата.
О, як було вже пічне їм
Він книги читати
То і молить і цїлує,
Що й не прогнать з хати.
Так робив він ріжні чуда,
Котрі сказать мушу,
Вдував він у грішне тїло,
Безсмертную душу.
За такі то гарні чуда,
(Нїяк замовчати.)
Він аж сюди в Америку
Мусїв утїкати.
Ну тай ту він неборака,
Той закон тримає,
Гарні душі, мягкі серця,
Що-дня загріває.
Також часом розкричить ся
Він на комуністів,
За те що ті хочуть знести
Всїх кіпаталістів.
Хоч жиє він з робітників,
І "сестри" тримає,
Темну масу обдурює —
Небо обіцяє,
А спитайте його добре
Ви парохіяни;
Коли то він вам до неба
Адресу дістане?
Та не має він адреси
Й для себе самого,
Тільки хоче вас завести
До біса лихого!...

*

Не гнївайтесь ви за правду,

Отче катехито,
Що ваш твердий закон, трохи
"Молотом" побито.

Хай-же "Молот" бє здорово,
Всї його читайте!
Всяку погань непотрібну
Під "Молот" давайте!

Око - В.

ПІДГЛЯНЕНЕ І ПІДСЛУХАНЕ В ПАРКУ.

Щоби розвеселити розболене сер це по втратї "У. Г." Швайцар пішов до парку, сїв на лавку тай думає: біда коло мене; пити хочеть ся, їсти хочеть ся а ту в кишени вітер свище. "У. Г." чорт має. Тепер цента не роздобудеш, хоч накладай на себе власні руки. Так він бідачисько думав, думав аж заснув.

Спанє добра річ, дехто каже. Се-ж правда, що як чоловік спить, то їсти не хоче. Але-ж бачите в кого біда, до того ще чіпає ся і прибідок. Невстиг Швайцар, задрімнути, аж тут чи на глум, чи на лихо, вже і полїцман зявив ся. "Річ відома, що парк до ходженя і сидженя але спати в парку якось нїяково: по думав підбадьорений "полїцман". В ту мить він приходить коло п. Швайцара, тай виймивши з запояса патик в родї старокраєвого макогона, тай ковть Швайцара по капелюсї промовляючи: "Вейк ап Нік". "Вейк ап Нік". Во цу мери ю слїп. "Но гом, но гом"? Почувши стукіт на своїй голові п. Швайцар, тай направду пробудив ся. З разу він думав що бог навістив єго громовою стрілою, за обдурюванє укр. робітників та отворивши очи замість побачити громові стріли, побачив здоровезного полїцмана, котрий немов медвідь наїжив ся коло него і бурмотїв "муф, муф фром гір". Вчувши такі слова наш Швайцар, тай защеміло єму по душі. От тобі Америка і полїцмани не знають чим чоловік є не спитають лише бють. Вже хотїв втїкати але пригадав про "демократію" і обхопила єго злість тай закричав: "Воцу мери ю вонт трай то кіл мі? Ай репорт ю то шиф". "Дат іс фрі контри". Розумієть ся що полїцман думав що инакше про слово "фрі" тай не вагаючись виймив з запояса макогін тай луп, луп, по Швайцарових ребрах і кричить: "ю большевік, ю бом ай шов ю ват іс фрі контри" і вхопивши за обшивку Швайцара потаскав де... не знаю.

І. Ю. Джміль.

ВІРУЮЧИМ, А НЕ ДУМАЮЧИМ.

Задурюють попи народ,
Що піде до неба
А народ непросьвічений,
Думає: "так треба".
А попи нас тодї люблять
Як ми є покірні
Як на "боже все несемо
Сами ходим бідні".
На акафист до Марії,
На службу Николї,
То попівським кухарочкам
Щоб не були голї.
На парастас за померших,
Щоб пішли до неба
А то черева пузаті
Годувати треба.
Синів в школу посилати,
Правих і не правих,
А на те все треба здерти
Від овець ласкавих.
Тай ще треба десь купити
Майну — чи фабрику,
Щоб в готели між панами
Показати пику.
Щоби разом посидїти
І поговроити,
Як на дальше разом в купі
Робочих дурити.
Як сумлїня контролювать
Всїх парафіянів
І на скебів понавертать
Й контр-революціонерів.
До сповіди хоч би й зараз,
Грицю і Іване!
А коли сего не зробиш —
Конець сьвіта стане.
Й ти Аннусю і Катрусю,
Коли сповідалась?
Чи на боже у неділю
Лиш доляра далась?
Та сегодня за доляра
Нема що й казати;
Менї всюди на уходї
Треба "тіпса" дати.
Чи часом ви не ходили
На віча і збори,
Та не слухали безбожні
Що ся там говорить?!
Бо коли ви се робили
Прокляті жуліки,
То пропала моя брехня
І я знев на віки.
Від большевиків найгірше
Господь заховай нас,
Від книжок їх і від зборів
Все охороняй вас.
Їх наука так завзято
Усїх ворохобить
Що сегодня так настало,
Хто їсть — нехай робить!
Ну, а хто-ж то таке бачив
На широкім сьвітї;
Щоби попи працювали?..
Гріх таке коїти!
Ну, они ще й таке кажуть:
"Землю і фабрики,
Позабирать у богатих",
(А се гріх великий!)
Збудувати добрі школи,
Деб правди учили,
Щоби попи своїх вірних
В церквах не дурили,
Бо сам господь "найсьвятїйший"
Нїчого не знає,
З свого хуху робить духа
Потім чорта має...
І замість єго убити —
В пекло відправляє
А сей звідтам вибігає
І нас затягає.
"Господь правий", — попи кажуть
Він бідних карає;
Голод, нужду, смерть і сльози,
Все їм посилає.
А богаті по готелях
Їдять, пють, гуляють
І господа правдивого
За се вихваляють,
Що із трупів нещасливих
Дає їм кров пити,
Гарно мешкати, вбиратись
І роскішно жити!..
От бачите добрі люди,
Який господь правий
Безбожникам дає житє —
Побожних карає.
Як пропадуть усї чорти
Разом із попами,
Аж тодї між робітництвом
Рай і правда встане.
Наші брати на Вкраїні
Чортів проганяють,
А панів й попів сьвячених
Робить заставляють.
Забирають в панів землю,
У містах фабрики,
А попи нам ту говорять,
Що се гріх великий!.
Не треба ся забувати,
І чорта лякатись,
Але всюди комунїзм нам
Треба будувати,
Подати робочим руки
По цїлому сьвітї
Та з лиця землї прогнати
Всяких паразитів!

І. Жураковський.

ПРИ СПОВІДИ.

— Прошу отця духовного, я крав вугля з вашої пивницї...

— Ти злодію! За се нїколи не дістанеш розгрішеня! То тяжкий гріх!

— А також кравім вугля з пивницї того комуністичного "Робітника"...

— Так? Ну то в імя Господа відпускаю тобі всї гріхи.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Норфолк, Ва. Н. Репета $1.00.
Бруклин, Н. Й. Д. Білаш 1.00.
Френклін, Масс. К. Ходзїнський 40 центів.
Палмертон Па. І. Жовнїр 1.00.
Дітройт, Міш. Відд. ч. 22. М. Самотіс 1.00, Я. Каленчук 50. Разом $1.50.

ВІД НИНІ ЗА РІК БУДУТЬ СЛІДУЮЧІ ЗМІНИ В СЬВІТІ.

Знесеть ся нинїшну систему писаня а іменно: писати будуть буками а друкувати маґлівками. Під жадним взглядом рукописей не будуть звертати.

*

Фотоґрафувати будуть дуже швидко, при помочи найновійших винаходів. Одна метода із них слїдуюча: мазанє твари дегтем і старанне киданє особу в воду звідки вийде реальна неґатива.

*

Люди будуть ходити без капелюхів, бо горяча атмосфера спричинить велике побільшенє гоолв, бо звісним є, що під впливом горяча, всякі тїла побільшують ся.

*

Старшим хлопцям приснить ся що они молоді, а молодим дївчатам на відворот....

*

Папу римського покличуть голого перед божий суд і будуть вичитувати єго сьвятість в присутности найкрасших монахинь, які будуть пересувати галками, як що найшов би ся ґріх.

*

Всїм бажаючим відобрати собі житє, в який бито не було спосіб — треба буде "лайснесу".

*

Стане ся великий переворот в природї а іменно: сокири будуть пливати а люди лїтати.

*

Молотити будуть на леду а сапати в лїсї.

*

Вся зволоч контр-революційна буде в ролї конаючої гієни. "Молот" з тої утїхи справить величезний бенкет.

*

Петлюра буде дмухати в кадило.

*

Єсли "бог" позволить Денїкінови, Юденїчови і Колчакови дожити другого року, то они будуть мати велике зібранє де будуть "обсуждать" ґеоґрафічний вихід, будуть радити чи би не вдалось зробити з острова — півострів, щоби умерти по геройськи, бо так землиця не прий має. Як їм вдасть ся ця штука, то згинуть як циган "межи хлїбами".

*

Буде великий обхід блаженним царям. Фамілія їх буде трубіти в кулаки а чужі будуть з заду плакати.

*

Брешковська буде торгувати холодцем і пирогами.

Данило - Курило.

ПОГАНЬ.

Раз Петлюра з Денїкіном,
Поживи шукали;
Та не вспіли оглянутись,
Як в Київ попали!

Мущини там під Києвом
В полї працювали
А женщини як звичайно,
Хати замітали.

Нараз крик страшний підняв ся,
Із грудий селянських
І почали проч від себе
Гнати собак панських.

Хто з вилами, хто з мітлою
А хто лиш з руками;
Хотять разом покінчити
З двома гайдуками:

"Лови, лови! За хвіст його,
То стерво собаче,
Як не вспієш їх піймати, —
До води доскачуть

А там видно за водою
Цїлу Америку;
Як не втоплять ся у морі,
То там дадуть в пику!

Наші брати за водою;
Бо они теж з нами
За свободу стоять разом
Та бють ся з панами!

Їм не буде і там місця
Бо-ж они нероби;
Їх подушить большевицька —
Разом всїх — хороба.

Ф. К-ко.

ПІСНЯ ПРО ХУРТОВИНУ.

Хуртовино, сьвітку ти наш,
Ґей як у тебе погано;
По цїлих днях, днями за днї;
Треба робити на пана!

Ой нема то краю, краю,
Як та хуртовина;
Ту з нуждою запізналась,
Найменьша дитина!
Ходить бідак по дорозї,
Онучі збирає,
А пан собі по готелях
Житя заживає!

Ту демократ - републикан,
Хвалить ся "правом народа",
А весь народ — мов той туман,
Не має й крихти свободи;

Ту поліція палками,
По головах чеше,
А буржуй в своїй ґазетї,
Як хоче так бреше!
По улицях нападають,
Невинних прохожих, —
І частують — як воєнних
Плїнників ворожих!

Ту фабрикант хитрий дїлом,
Шалені зиски збирає,
А люд нїмий — вічним рабом,
З голоду пухне — вмирає;

А котрий з них піднїметь ся,
Щоб рвати кайдани;
Так сейчас-же він знайдеть ся
У лапах тирана.
І мучать там — добивають,
Кров невинну точать,
Свої власнії "закони"
Ногами толочать!

Хуртовино краю, кайдан,
Бодай ти була пропала;
Тебе держить неситий пан,
Несита вража навала.

Колиж-бо вже люд робучий
У тебе проснеть ся,
Колиж-бо вже раб з оружем
На бій підійметь ся?
Прийде, прийде та година,
Сьвятої віднови;
Скупаєш ся хуртовино
В буржуазній крови!

Шпичка.

ПІД ЗЕЛЕНОЮ ВЕРБОЮ...

Під зеленою вербою,
Стояв парубок - козак
І дївчина чорнобрива
З личеньками, як буряк;

Пригорнись, прихились, —
І до серця притулись, —
Я не з тих козаків,
Щоб цуратись буряків!..

Дївча з жару спаленїчо,
Зчервоніло як той мак,
Та з тихенька прошептало:
"Що козак, то козак!" —

Пригорнусь, прихилюсь
І до серця притулюсь, —
Бо-ж і я не така,
Щоб боятись козака!

Під зеленою вербою,
Тільки шум, — бистрий шум,
А над тою дївчиною,
Сміх і глум!.. Сміх і глум!..

Помарнів, почорнів
Червоненький румянець
І зівяв і пропав, —
Счез дївочий вінець!..

Шпичка.

Відповіди "Молота".

Йосиф Соз-ські, з Монтреал, Кве. — Вашої дописи, "Як піп Радкевич торгує укр. робітниками і шифкартами", ми умістити в "Молоті" не можемо, тому що майже в кождім слові вашої дописи є по два, три блуди.

Про се що Ви в старім краю, писали ся Пантелеймон Цибух — "Молот" знає уже від кількох літ.

Яким Крисоватий, є родом з Настасова, повіт Тернопіль, Галичина. Гімназіяльні кляси він студіював півтора року у Празі. До рефератів і відчитів він не є спосібний тому, що любить випити.

Парохіянин, з Філядельфії. — З такими попами як о. Гундяк, "Молот" не числить ся. Як хто дурний то чорт з ним. Хай цілує і собаку.

П. Цікавий, з Клівленд. — Крук, думав що "У. Ґ." дасть єму занятє до смерти і так сталось. Про се що "У. Ґ." вмерла скорше чим Крук, "Молотови" байдуже. За те що хотів їсти два кавалки хліба на раз, він нині не має одного. Хай знає як двом богам служити.

Комуніст, з Монесен. — "Молот" не назначує нікому скілько має прислати на прес. фонд. Як хочете прислати свій фонд, то пришліть по змозі.

Подяка від "Молота" складає ся кождому жертводавцеви з гори а поквітованє пресового фонду, "Молот" уміщує по одержаню суми.

Скрентонець, з Скрентон. — Про Стечишина і "Раду Сімох" "Молот" не знає нічо. З своїм запитом звернїть ся до проповідника Крата, а він Вам розкаже про кождий крейцар.

Бориско і Ардан єще будуть людьми, лише як шмата "Н. В." піде туди, куди пішла "У. Ґ."

Українець, з Ню Йорку. — Укр. міс. Бачинський, поїде до Петлюри робучою шифою через океан, бо "зброкував". Він собі думав, що ту українські робітники тисячами єго обсиплять. Еге, дурні нині білять їси.

Н. Перийка, з Бруклина. — Швай цар спить в ночи в парку, на семій стрітї, бо до готелю йти нема за що а укр. робітники не хотять єго на "борд" понеже ним гидять.

П. Кудрик, з Вінніпеґу. — Січинський ще в жалобі по покійній шматї "У. Ґ.". На привеликий наш жаль, єго адреси ми післати Вам, не можемо. З семої вулиці він "змуфував" таки зараз по похороні "У. Ґ." Напишіть на адресу місії Бачинського. Про се чи Січинський згодить ся на гр. пр. попа "Молот" Вам ґварантує.

Ю. Медведюк, з Гамілтон. — Редктор "К. У." оголошує калєндар з 1920 вже сім місяців, бо боїть ся скінченя світа, яке правдоподібно після слів презвитерського монаха, І. Коцана, має наступити в день 13. грудня, 1919 року.

Т. Ш. з Пітсбурґ. — Починок є співробітником "митя плювачок" в.....

М. Грубий, з Оборн. — Часопись "Ранок" видаєть ся за гроші богатих презвитеріян. Передплати на сю часопись не висилаєть ся. Подай те свою точну адресу до "Ранка" а він Вам буде приходити за дармо десять літ.

Федераційник, з Бостону. — Най лутші слова на надгробнику "У. Ґ". можете видовбати: "Тут спочиває купа українського гною".

Кратова жертва, з Торонто. — До писи "Молот" не умістить понеже Ви набрехали цілу купу. Укр. піп в Торонті, зве ся Боярчук а не Батярчук.

Др. Шушко, з Вінніпеґу. — "Молот" зломаний фінансово також. Ми думаємо, що Ваше діло буде написане в "історії мучеників".

Р. Солодуха, з Транскона. — Таких чесних людий як Ви, в Америці є кілька дозинів.

М. Ґлова, з Едмонтону. — Резигнація Ваша з прічера, є на часі. Чи Ви схочете бути чесним чоловіком "Молот" сумнівать ся.

Хаврюк, з Пітсбурщини. — Не тїште ся сконанєм "У. Ґ." бо "Нар. Слово" задре копита в невдовзї також.

І. Ю. Джміль.

МУЗИКАЛЬНІ.

Заходив ся раз єґомосць
Церкву посвячати,
Та нуж попів з околиці
До себе скликати:
— Ходіть — каже — на посвяту,
Ну тай на забаву;
В мене кухарка хорошо
Приладить потраву...
Прийшов празник. Посвятили.
Гроший назбирали,
А опісля на забаві
Пили і гуляли.
Аж нарештї оден пастир,
Так і прдомовляє:
"А до чого-ж та забава,
Як нїхто не грає?...
— Не журіть ся "єґомосцї", —
Слуга підхопила —
І на теє час знайдеть ся!
Тепер, коли сила,
Їжте, пийте, заживайте,
Що буду давати,
А потому то можете,
Щей трохи заграти.

Шпичка.

УВАГА! УВАГА!

ВІД РЕД. "МОЛОТА".

От сим подаєм до відома, що до тих часова адреса "Молота", зістала змінена. Від тепер, всякі пись ма відносно "Молота" просить ся слати на слїдуючу адресу:

"MOLOT"

414 E. 9-th St., New York, N. Y.

Рівночасно просить ся всїх товаришів, котрі отримували "Молота" в більшій скількости а котрим оста ло не меньше як пять чисел з 1-го і 2-го виданя, щоб були ласкві звернути назад, тому що їх конечно потрібно.

Посилати меньше пятьох чисел, є злишнїм.

Ред. "Молота".

ЧИТАЙТЕ!

„Робітничий Вістник"

Популярно-науковий журнал

Ціна 20 ц.

Шліт замовленя

на адресу:

"ROBITNYCHYJ VISTNYK"

222 E. 5. St., New York, N.Y.

ЧИТАЙТЕ! ——— ЧИТАЙТЕ!

"УКРАЇНСЬКІ "РОБІТНИЧІ ВІСТИ

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить раз на тиждень по вісім сторін друку.

Кождий український робітник повинен принумерувати собі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають цікаві вісти з цілого сьвіта, а особливо з робітничого руху; помішують політично-наукові статї і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" І "РОБІТНИК", се є одинокі дві українські часописи в Америці, які посьвячені виключно інтересам робочого народа. Тілько сї дві часописи дають робітникам здоровий корм та ведуть їх до боротьби за краще житя.

Ви повинні мати їх в своїй хаті! Що нині вишліть передплату!

Передплата $ 2.00 на рік.

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard & McGregory St.
Winnipeg, Mann. Canada.

ТЕЛЄҐРАМИ.

БОФАЛО, Н. Й. — Недавно ту парафіяни мали великий тробель зі своїм пастухом. Хотіли його заміняти за другого, а пастух впер ся і не хотів в ніякий спосіб вступитись. Не помогло те що написали щось 15 реґістрованих листів до Понятишина але він жадного не отримав — бо не відповів ані разу.

Робили мітінґи, по два рази на день через цілі літо а на останку взяли адвоката до помочи і то не опмогло а тепер дали спокій. Пастух купив собі здорові ножиці і каже що буде стригти попри саму шкіру, тих баранів котрі хотіли "ценць", а я бувший баран — вже не баран і мене не буде стригти і я би радив щоби з вас всіх поробились людьми 20 століття і не вірили жадним пастухам, то тоді они самі повтікають від вас, не треба буде відганяти. **Кара Божа.**

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Живе ту одна бабина про котру малоб хто знав клоиб не мала тої натури, що кождого року, в осени мусить стрілити якусь дурницю.

Одної осени наша бабина ґрала ролю Марусі в представленю "Не ходи Грицю на вечерниці". (Пред ставленє давали попи) Помимо того, що вона вже старша бабина і на Марусю цілком не надаєть ся, вона ґрає таки за молоду, не вірить що можливо єї постарітись.

Минулої осени переписала драму яку бачила в театрі рухомих образків, змінила особи, замість Німців — написала Москалі і назвала то своїм твором під заголовком "Овочі війни", за старанєм попів драма була відіґрана в котрій наша бабина ґрала також за "молоденьку".

Сеї осени стрілила вже знова иньшу дурницю; виступила як бесідниця, на чорно-сотеннім вічу 11-го жовтня с. р. До сеї дурниці вже треба було більше заходу як до попередних. Говорять що єї муж тиждень не спав а їздив по попівських прихвостнях, щоби хто написав монольоґ для єго жінки (сам не годен був з тим справити ся) Наконець, коли монольоґ був написаний наша бабина научилась на память і виголосила той монольоґ на висше згаданім вічу.

Тая бабина називаєть ся "пані" Риба — к... ов - ва!...

Перекотиполе.

БРУКЛИН, Н. Й. — Славний "пеньтер" від "гавз тойлет" І. Б. побачивши що церква Бруклинська зівсім обшарпан пішов до місцевого попа просити о "дзяб" і дав пять долярів "на боже". В найблизшу неділю піп виголосив в церкві, що згаданий чоловік — дав 5 дол. а що він є "пеньтером" то во віки забув виголосити! Мабуть на слідуючу неділю виголосить.

Крутій.

БЕЗДРОТНІ ТЕЛЄҐРАМИ.

ГАМІЛТОН. — При великім здвизї людий референував ту містер Демедюк, про фізіольоґію, і доказав як на долони, що між ним а родом котячим істнує дуже близька звязь і що він знає се на певно, бо чув, як кликали коти в него під вікном: "Юрцю і Міньцю", і як заявив містер Демедюк, що він сих котів особисто не знав?

ТОРОНТО. — Велика дискусія відбула ся в "Сіти Гол" над Укр. Червоним Хрестом і ухвалено позволенє для місес Демедюк на збиранє колєкти, та призначено єї найвідповіднійше місце в цілім Торонті то є в міськім к...

Отже хто бажає України під Петлюрою — зволит занести свій даток на руки місес Демедюк. Вона орудує кількома язиками.

ІСТ ТОРОНТО. — На зібраню церковних брацтв в Торонто, отець П. Крат іменував обкраїнським амбасадором Ю. Демедку. Місцева рада зваживши єго великі дипльоматичні здібности, знанєм демократичним затвердила номінацію. Сей великий муж кінчив свої студії в Пацикові, а університет і академію в Кіцмани. **Журавель.**

ОГОЛОШЕНЄ.

Позір укр. студенти (а головно укр. молодіж) в Америці!

Отсим повідомляєть ся, що недавно заснований "Союз Укр. Студентів" розпічне свою наукову працю поміж укр. молодіжею. Праця поділена відповідно поміж нйлутші старокраєві учительські сили, при помочи тутешніх практиків. Вся та науква праця має бути поділена на три части, а се слідуючі:

Про моральність людини. 1) Як обдурювати женщин. 2) Як стати добрим аґентом в "іншуренс". 3) Як здобути собі серце у женщини, навіть тоді коли она має мужа. 4) Як можна бути батьком дитини, не бувши жонатим.

Ту наукову працю обіцяє присвятити українській молодіжи, славно звісний укр. м — учитель, пан добродій В. С-ай. Се не є що будь, але тяжка праця, котра сумлінно буде виконана на основі власних студій.

Про історію "Ф. У." в Америці. 1) Єї ціль. 2) Тяжка боротьба з "Радою". 3) Хвилева побіда над "Радою", (Комітет.) 4) Повним кроком до цілі, (Філядельфія.) 5) Борба на ліво і на право. 6) Ревкові штани жертвою большевиків в Рочестер. 7) Непорядки в "Ф. У.". Ревко вибивши по мордї хрестного батька "У. Ґ.", лишає "Ф. У.". 8) Хороба "У. Ґ." Єї смерть, похорон і жалоба. 9) Уродини і хрестини повставшого на румовищах "Ф. У." — Сюза Укр. Студентів" в Америці.

*

Вступ до "Союза Укр. Студентів" мають першеньство ті котрі мають ґарні жінки а то Сербай навіть годить ся давати приватні лєкції — тим женщинам, котрі-б не мали спосібности приходити на збори — у їх власнім помешканю. (Згода мужова, ту виключена).

Коресподентка "Молота"

Ярослава Ткач.

Ґренд Рапідс: — Тут був федераційний хлівець в котрому пастух сї-Чинський тримав "диків" (лісовий пацюк) і кормив з національного корита. Вихор, котрий раз від разу проносить ся з Европи розвалив хлівець і "дики" порозбігались в ліс, лиш оден зістав ся, котрого мешканці прозвали Їщук за його лютість. Нині він покалічив Зайця. Мешканці дають нагороду, тому хто злапає "дика" і приведе живого, або мертвого до читальні на другий поверх.

Приміти слідуючі: погляд свинячий, рух собачий, здоровий, лиш не до неба, а дурний як треба.

Хто відшукає з другого міста то хай зголосить ся до "Молота".

Ф. Короленко.

ЦІКАВА.

— "Ну, а як тобі подобаєсь твоя нова ґаздиня?"

— Нічого, тільки що дуже цікава, що години питає, коли я заплачу рум?

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 5 ЦЕНТІВ. "MOLOT" SINGLE COPY 5 CENTS.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК І. Ч. 7. НЮ ЙОРК, Н. Й. 15. ГРУДНЯ 1919. NEW YORK, N. Y. DECEMBER 15, 1919. VOL I. № 7.

Доля східної Галичини.

BIBLOTEKA
Stefana Nykiforuka

Ось як хитрий "делеґатик"
"Бореть ся за волю":
Буржуазія зловила
Курку в чистім полю

А він клячить, руки ломить
І ласки благає...
А звірятко тимчасово
Курку заїдає!..

Але ось там за горою
Комуніст зявив ся,
Революцією добре
Він вже узброїв ся

І спішить ся до роботи,
Щоб курку відбити,
Та звірят тих по своєму,
Добре "попросити".

Почекайте ви падлюди,
Він вас почастує,
Він на вражі ваші спини
Добрий бук готує;

Научить вас, чи так можна
Курку заїдати..
Дасть він школи хижим звірам
Ну, тай делеґатам!..

Шпичка.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.

414 E. 9-th str., New York, N. Y.

Price: $1.00 a year, 60 c. half-yearly, 5. c. a copy.

DECEMBER, 15. 1919. № 7.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.

ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ... ... $1.00.
На пів року ... ... 60 ц.

Окреме число 5. цент.

Рукописий не звертаєть ся.

Се і Те.

Музикальний чоловік.

— Нема то як талант! — кажуть люди, — і правду кажуть.

Недавно розносилась слава по американській Україні, про "славного" міс. Ю. Бачинського, яко дипльомата, а вже нині можна зауважити новий талант у сего Петлюрового служки: Любитель музики і співу — з нього не-аби який; так розчарував ся европейською музикою, що аж забаг спровадити "укр. републиканську капелю".

Ну тай поет з Бачинського, — "пожаль ся господи"! — розспівав ся в своїй "відозві" на сторінках жовтої преси, так вам поетично та штудерно, що аж плакати хочеть ся:

— "Зїдьмо ся — каже — до Філядельфії, та порадьмо ся, як то спровадити тую капелію, та послухати тої пісні перенесеної сюди, мов подув весняного запашного вітру, **щоб той вітер міг розрадити наші сумні серця"...**

Єй богу, що хочеть ся плакати! Бідний дипльомат думав що укр. імігранти в Америці, ще такі дурні як тая-ж Петлюрова місія та будуть його на руках носити але ту-ж переконав ся що укр. робітникам, до хріну потрібно Петлюрових місіонарів.

Ось він і пробує другого способу, та думає, що хоч задурить їх якою-сь там "капелією"... Та ми сумніваємось, чи йому се вдасть ся; — здаєть ся що "славний місіонар Бачинський, замість "весняного запашного вітру" — мусить вдоволитись — **смердячим церковним кадилом** в філядельфійській "катедрі".

ПОНЯТИШИН ДІСТАВ ЗАГАЛЬНОГО ОГОЛОМШЕНЯ.

Філядельфійська "Америка" подає новинку, що "дієцезіяльний адміністратор" **П. Понятишин, дістав загального оголомшеня.** Наслїдком того було вивернене желїзничого по їзду Пенсильвенїйської компанії, в котрім та риба знаходилась в той час.

Думаємо, що вірні овечки гр. кат. церкви, приймуть сю новинку з великим одушевленєм, яко відповідну заслугу о. Понятишина, котрий через цїлий час свого дармованя, оголомшував своїх вірних і аж на решті сам опинив ся в оголомшенім стані.

Що до того випадку, то ми сумніваємось, чи Понятишин прийде коли до нормального стану...

ТАК, ТАКИ ТАК — ЇМ ЗАСІ!

В однім із чисел побожної, попівської "Америки" — оден підстрілений під лїве ребро недавно вимазаний попик "Ваня Гу..гуджа", розжалував ся на аліянтів, що ті віддали Полякам східну Галичину а дальше і каже:

"Не пани, (!) не Клємансі, не Пішони, не Падеревські, не Лойд Джорджі, не хто иньший буде рішати долю України — їм до України зась!" Будуччина України від Українців залежить. Будьмо-ж готові!"

Так, так, таки так, чорноризі обманщики, чорносотенцї - петлюровцї! Будьте готові, бо суд недалекий! Будуччина України залежить від Українців, але не від таких як ви і висше наведені вами спасителї, а щирих трудящих робітників і селян.

І не тільки Клємансам, Пішонам, Падеревським та Лойд Джорджам, — засі від українського робучого народа, — але навіть таким засі, як загонистий Петлюра, Петрушевич, Тишкевич і т. п. а ту в Америці міс. Бачинський, бюрократи Січинський і Цеглинський, чорноризники Підгорецький і Понятишин та взагалї вся зволоч, котра виступає проти пролєтарської революції.

БЛУДИТЬ НА "ШЛЯХУ".

Звісний з свого блудженя в полї тичних поглядах, "Ев-гинь К...к..." оставшись сиротою по "Укр. Ґазетї" вийшов на темний "Шлях" і почав кричати:

"Ратуйте, ратуйте! — бо "Наш Шлях" — се ваш шлях! (Часом через помилку кричить: "шляк".)

Бідняка "Ев-гинь" заблукав ся на тім "шляху" і крутить людям голови, не дивлячись на те, що його власна голова, вже зі всім закрутила ся.

ПО ВСЇХ ЗАКУТИНАХ.

Заблуканий "Ев-гинь" часто твердить, що "Ком. Роб. Партія" має вже свої віддїли по всїх закутинах Америки"...

Се правда, що по закутинах; — бо такі "революціонери" як Крук, звісно що боять ся вийти на світло денне. **Шпичка.**

МАНЇФЕСТ ПЕТЛЮРИ І ВІДПОВІДЬ РОБІТНИКІВ.

В році тисяч девятьсотно -
Девятнайцятому,
Видав грамоту Петлюра
У змістї такому:
"Я атаман ваш великий,
Батько майна свого,
Брат Денікіна цариста
І властитель всього,
Герой сильний і могучий
Ґенерал над вами,
Воєвода України,
Право над правами,
Цар столиці Київ-граду
І цар на Поділю
Раб поміщиків богатих
І раб капіталу.
Сторож шибениць вкраїнських
Тюрми і острога
Хто відкине мою волю —
Буде кара строга.
Кажу вам уся голото
Менї передатись,
А як нї — добра від мене
Вам не сподївatись!.."
Того-ж дня всї робітники
Грамоту читали
І вражому Петлюрови
От що відписали:
"Ти Петлюро чортів сину
Ти катюгів брате
Ти підметок буржуазний, —
Мусиш теє знати!
Такий "герой" як ти враже —
І свинї злякаєсь,
А все військо, те що маєш
К'чорту повтїкає.
Ти зраднику, ти хрунь панський,
Погромщик жидівський,
Свине польська і румунська,
Попихач англїйський,
Кате селян й робітників
Папуго французька
Підтирач американський,
Сово юнкро-пруська.
Ти погана панська кляча...
Ось маєш признаку,
А за грамоту нас враже
Поцїлуй всїх в... плечі".

Ф. К-ко.

Куплєти Будяка.

"Галов май френдс"!
Позвольте "шейк" вам "гендс"
Свій "пікчер" показать
І дещо розказать...
Я зву ся Будяком.
Мій батько був дяком,
Великим дураком
І гірким пияком.
Він так менї допік,
Що я від него втік,
По сьвіту став блукать
Та "ліберти" шукать.
На решті мене біс
В Америку занїс.
Тепер вже я не "фул":
Я йшов до "івнінґ скул"
І там між "одер тингс"
Дізнавсь, що "фрідом мінс".

Якби хто з вас не знав
І в мене запитав —
Чи "фрідом мінс", щоб ми
Були в обіймах тьми?
Терпїли тяжкий гнет?
Нас пхали на багнет?
Тримали за язик,
Щоб голос правди зник?
І щоби раз-ураз
Давали скрізь наказ
Конфіскувать "фрі прес"?
Я не скажу, що "йес".

Якби хто з вас не знав
І в мене запитав —
Чи "фрідом мінс, щоб ми
Всегда були в ярмі?
Як вийдем страйкувать,
То треба нас вбивать?
Щоби робітник - раб
Просив панів о "джаб"?
Ішов на панський суд?
І щоби за свій труд
Голодний був, як пес?
Я не скажу, що "йес".

Якби хто з вас не знав
І в мене запитав —
Чи "фрідом мінс", щоб нас
Кривдили кождий час?
І щоби той дикун,
Що круглий, як кавун, —
Сичав на нас, як гад,
Та був злочинству рад?
Щоб кождий паразіт
За нашу кров і піт
Гуляв по сьвіту десь?
Я не скажу, що "йес".

Якби хто з вас не знав
І в мене запитав —
Чи "фрідом мінс", щоб пес
Залазив у конґрес?
І щоби ріжні пси
Купляли голоси?
Купляли їх "май дір"
Лише за "глес оф бір"?
Щоб нас буржуй карав?
Щоб горожанських прав
Ми мали "лес енд лес"?
Я не скажу, що "йес".

Якби хто з вас не знав
І в мене запитав —
Чи "фрідом мінс", щоб ми
Не звали ся людьми?
І щоби президент
Нас продавав за цент?
Нас "пунктами" дурив?
Неправду говорив?
Хвалив мілїтаризм?
Підтримував царизм
Та здержував прогрес?
Я не скажу, що "йес".

Як би хто з вас не знав
І в мене запитав, —
Чи "фрідом мінс", щоб піп
Казав нам лиш "ту слїп"?
Розсудок наш троїв
Та тайнами поїв?
І щоб тим часом він
Гладкий був, як той лин?
А нам щоб він брехав
І нас, як дурнів, пхав
У рай серед небес?
Я не скажу, що йес".

Якби хто з вас не знав
І в мене запитав —
Чи "фрідомс мінінґ із":
Живи "ди вей ю пліз"?
Чи "фрідом рили сез",
Щоб гнет неволї щез?
Щоб жити без паскуд?
Щоб був свобідний труд
На суші, на морях
В робітничих руках?
Щоб жив народ увесь?
То я скажу, що "йес"!

Будяк.

Думки — як капелюхи: надають ся тільки до тих голов, до котрих они підходять під міру.

ТЕЛЄФОН ЗІ СКРЕНТОНУ, ДО ВАШІНҐТОНУ.

(Телєфонує редактор "Н. В." до "екс-героя").

Стеч.: — Гало, гало, гало! (до себе) Оглух - чи що? Певно пішов на обід до Вільсона? (з криком) Га-ло!..

Мир.: — Гадю - галю!

Стеч.: — То ти Мироне?

Мир.: — Я.

Стеч.: — Що чувати нового?

Мир.: — Нового? Менї від старого голова сохне аж волосє вилазить!...

Стеч.: — Ну що там, таке?

Мир.: — От що, я по смерти мами "У. Ґ." не можу до розуму прийти. Клопіт тай годї.

Стеч.: — Що за клопіт?

Мир.: — Говори, якись чорт сказав нашій фамілії що я задусив маму.

Стеч.: — Подуріли, чи що? Кажи тим дурним баранам що вона потріскала від комуністичних пирогів. Поклич за сьвідка Др. Сїменовича, бо они готові тебе всадити до Іванової хати.

Мир.: — А чорт єго зна що ту робити?

Стеч.: — Ага! Я також чув, що тебе комуністи хочуть скаржити за те що ти закрав їх пироги...

Мир.: — Знаю про те, тому то я й утїк з Ню Йорку. Порадь-жеж мене що я маю з тим робити?

Стеч.: — Та ти говори в судї, що они були посмаровані національним смальцем і тому ти, як націоналїст мав право до них.

Мир.: — А хиба се поможе? А як они поставлять сьвідків, що се не правда?..

Стеч.: — Так ти поклич собі за сьвідків Миколу і Евгена, — они їли разом з тобою то-ж і поможуть тобі брехати.

Мир.: — Аби їх потріскало. Они їли пироги а я маю за них терпіти?..

Стеч.: — Слухай, як побачиш, що нїчо не вдієш так втїкай до чорта!

Мир.: — Оно інакше не буде тільки так... Дякую за пораду.

Стеч.: — Ну, то ґуд - бай, бо я іду на обід! Та чорт єго знає що ту їсти?..

Мир.: — Ти гризеш ся що ти будеш їсти, а я гризу ся за що я ся наїм?!.

Стеч.: — Такою дурницею не стоїть ся журити! — піди під ресторацію, подивись як люди їдять, оближи ся, ликни слину тай іди спати, — якось переспиш.. Ну, ґуд бай!"

Мирон ще щось хотїв сказати, але той замкнув телєфон.

Підслухав І. Шер.

Пригоди "Молота".

(Оповідане).

Дивне якесь створінє, отой "Молот". Де не поглянь, куди оком не кинь, то всюди єго побачиш. Всюди він залїзе, всюди він вкрутить ся і протиснеть ся хоч в якуб то не було тїсну дїрку.

Він ходить по сальонах, по рестав раціях, по патріотичних бюрках, по церквах божих. Заходить він часто в попівські покої, і підслухує що піп з попадею виробляє. Заглядає до каси, ріжних запомогових товариств; бачить скільки касієри крадуть народних грошей.

Буває він часто і в чорних редакціях, бачить як чорні редактори вирізують ножицями статї з чужих часописей і фальшиво підписують свої імена під чужою працею; заглядає він до голови Антона Цурковського і бачить там замість мозгу, одну лиш полову". Одним словом, славний "Молот" всюди буває і все бачить.

Але ще нїколи не траплялось йому таке як отсе на днях скоїлась смішна комбінація з одним священником божим.

Був в того священника невеличкий куций і трохи хитренький паламар. Хоч той товстий священник божий і проклинав часто "Молота", хоч і наказував парохіянам, щоб не читали грішного "Молота", бо зате він не буде їх сповідати і що їх жде тяжка кара з самого огню і горячої смоли на тім свїтї, хоч він і забороняв паламарови читати, але хитрий паламарчик все таки крадьком читав. Хоч і бояв ся огню страшного на тім свїтї, а все таки читав.

— Перше начитаюсь, начитаюсь добре смачного "молотка", а опісля розкажу священникови, на сповіди і разом за все відмолюсь".

Так думав нераз паламар, почитуючи крадьком "Молота" в вівтарі, коли священник правив службу божу.

Одного разу вийшло в свїт божий дуже цїкаве число "Молота". Ідучи до церкви паламар купив примірник і сховав до кишенї, щоб крадьком прочитати в церкві коли знайдеть ся час.

Як відомо паламар має богато церковної роботи. Поки замів церкву, поки посвітив свічки, приготовив попови спідні і верхні ризи, для служби божої, роздивив ся, чи в тих ризах не позаводились часом вуши, або яка иньша божа худоба, і аж тодї вже за "Молот" взяв ся.

Тілько-що паламар прочитав сто рінку, дві, як тут священник божий скрипнув церковними дверима. Зля каний паламар немав де сховати грішного примірника, зашомотав ся тай всунув в рукав спідньої попівської ризи.

Вбрав ся священник в ризи, і почав правити службу божу. Дав єму паламар кадильницю і піп почав кадити.

Якраз в ту неділю тре було добре кадити, бо священник мав молитись богу за здоровлє святого намістника греко-католицької церкви, в якого жолудок перестав переварувати страву. А також ще треба було трохи помолитись за мирову раду, яка збиралась віддати полякам Галичину.

Тільки-що священник добре роз кадив ся, як тут витрясаєть ся з ризів примірник "Молота" і то перед очима всїх парохіян. Парохіяни здрігнулись і закричали всї в оден голос: "і-і-і!"

А священник так злякав ся, що мимохіть вдарив себе кадильницею в колїно.

— А-а-а се що? Господи Суси! А-а-а-а се що? — Закричав він не своїм голосом. І чимскорше наступив ногою на "Молота". Певно думав, що то нечиста сила перемінилась в "Молота" і залїзла до нього в рукав.

— Господи Боже, що се таке? Порфиме! Гей Порфиме! Ходи скорше сюди! Щось появилось... — кричав переляканий священник до паламара.

Прибіг паламар...

— Наступи ногою і держи, а я буду хрестити і кадити; як що се справдї нечиста сила, то вона щезне, навіть з під чобота — щезне, а як що нї — тілько грішний журнал, то буде сидїти...

Ми зараз спробуєм.

Паламар наступив ногою, на грішного журнала, а священник почав вичитувати всякі заклятя проти нечистої сили, які тілько були в нього в запасї. Вичитував, кадив і хрестив...

— Значить, се правдивий таки "Молот"? Але-ж деж-би він взяв ся в мене в рукаві? — здивовано питав священник.

— Не знаю отче, нїчого не знаю, — відповідав паламар трохи червонїючи.

— Тепер візьми віника, вимети єго за церкву і там спали!.. Розумієш? — розпорядив священник.

— Тілько в руки не бери, а то грішний будеш! Гляди менї не бери в руки! — добавив він і почав знов добре кадити коло святого Николая.

— Господи спаси і виратуй нас від всяких видимих і невидимих ворогів і супостатів і від всяких "Молотків", грішних журналів!... — виводив священник голосом залученого цапа.

Паламар вимів "Молота" з церкви, а в церковнім коридорі нишком взяв в руки і сховав до кишенї.

* * *

..В того самого священника була наймичка, яка хотїла скоро вийти замуж. Що-ж там дивного? Надокучила дївчинї проклята служба і вона почала частенько мріти про вільне сїмейне житє. Єї спальня містилась під ряд з попівською спальнею, перегороджена тоненькою деревляною стїною, і наймичка по цїлих ночах не могла чогось спати.

Якийсь чудило порадив єї читати "Молота".

— Читай Килино, бігме читай! Бач он всї письменні люди читають! Ти навіть можеш жениха в нїм вичитати. Бігме читай Килино! Я теж читаю! — намовляв той чудак Килину коли танцював з нею на балю.

Від того часу Килина почала читати кожде число "Молота" по кілька разів.

Вона вже знала, що священник з попадею не люблять "Молота". Чула як піп при обідї розказував попаді, як він сповідав одного хорого парохіянина і як з під поли випав на підлогу. "Молот" саме в той час, коли він спитав парохіянина, чи той читає "Молота"? — а парохіянин казав що нї!...

Сей інцідент дуже здивував священника і він часто наказував попаді, щоб она слїдила за Килиною.

Одного разу попадя зловила була Килину з "Молотом", насварила добре і кинула до печі грішний журнал.

— Бач, як горить!.. То ти так будеш горіти в пеклї і редактори твого "Молота" теж так будуть горіти... — сказала вона Килинї.

Бідна Килина плакала за спаленим журналом, як за любовним листом. З того часу вона стала стерегтись і читала лише крадьком. Як попадя надходила, — вона ховала хутше за пазуху або під подушку в своїй спальнї.

Вийшло дуже цїкаве число "Молота".

Килина читала єго і перечитувала та завсїгди носила за пазухою.

Одного разу вона прятала в попівській спальнї — та на лихо захотїлось єї ще раз подивитись на картинку "нечесного шлюбу" в "Молотї". Вона подивилась на той

"шлюб" слези в неї виступили на очах і вона задумалась.

Скрипнули двері. — "Певно отець прийшли", — подумала Килина і не ховала вже "Молота" за пазуху, а всунула під подушку.

Попадя трохи погарукала на Килину, котрої вона не любила і не держала-б навіть щоб піп того не хотів, та почала зачісувати волося проти великого люстра.

Килина скінчила прятати і вийшла з спальні, а про "Молота" зівсім забула.

По обіді отець зайшов до спальні попаді, щоб повідомитись про єї здоровлє, з яким вона часто возилась. Він підійшов до ліжка, підняв подушку, щоб підмостити хорій попаді, а з під подушки виглядає "Молот"!

Священник страшно закричав від скакуючи від ліжка, попадя теж скочила перелякана з ліжка. Вона подумала, що отець зобачив вужа під подушкою, або якусь гадину.

— Дивись, дивись і ту те паскудство знайшлось! — кричав він від злоби показуючи на грішний журнал.

Попадя підскочила до ліжка і плюнула сердито кілька раз.

— Чекай не плюй на ліжко! Він не щезне від того — сказав отець; — Треба Килину покликати. Се єї робота.

Покликали Килину. Попадя кинулась з кулаками на наймичку, і булаб била, але отець не дав.

— Ти, ти, ти, погана дівко! Що ти наробила? — кричала попадя на наймичку.

— Що-ж я пані наробила, хиба я винна?.. То оте... але не вспіла докінчити, бо отець затулив єї рукою рота.

— То ти ховаєш під подушки всякі грішні комуністичні книжки-газети?... Дивись, о.. о...! — І він підвів єї за руку до ліжка, щоб показати "Молота".

Аж тепер Килина зрозуміла в чім діло.

— Забери єго геть і спали! — командував священник.

— Зараз менї спали! — приказала попадя виганяючи Килину зі спальні та замкнула двері.

Килина замість того, щоб спали ти "Молота" взяла і сховала знов за пазуху.

Одначе розперізуючись, отець зобачив як "Молот" випав в неї з за пазухи. Він хотів кричати, але вона грозила, що все розкаже пані, як він не буде мовчати.

Він примирив ся і мовчав. Тепер він привик і сам навіть читає частенько "Молота", тільки щоб попадя не бачила. Особливо він любить дивитись на картинку "нечесний шлюб". Дивить ся довго, дивить ся, а опісля щось говорить похитуючи головою. Коли надходить попадя — він хутше ховає єго в свою ризу.

Килина також читає кожде число.

Шило.

Парада петлюрівців.

Гу, гу, гу!" — кричать - горлають,
Та нїчого більш не знають,
Темняки "Комітетовцї"
Дурні, дикі тетлюрівцї.

"Гу, гу, гу! — кричать із дуру —
Ми піддержуєм Петлюру,
Любимо погану лайку
Та похвалюєм нагайку!

Ми дурні, ми темні — голі,
Нам не треба світла — волї,
Ми не хочем людьми бути,
Бо ми любим панські кнути!

Гу, гу, гу! — ми за попами,
Бо ті своїми руками,
Хочуть нас за ніс водити,
Щоб ще дальше кров з нас пити...

Гу, гу, гу! — Нехай над нами,
Будуть попи із панами;
Хай нас гноблять і катують,
Нашим правом хай торгують!...

Гу, гу, гу! — товпа заводить,
Піп їх дальше за ніс водить,
Барани нїчо не знають,
Тілько дико викрикають:
Гу, гу, гу!"

Шпичка.

НЇЧОГО НЕ ВІДПОВІВ.

Одного разу приклонник курячого яйця ("Індустріяльні робітники світа") здибав на вулиці комуніста і хотів його переконати, що нова суспільність мусить виплекатись в рамцях старої, — подібно тому як зароджуєсь і виростає курятко в яйци. Потім як вже курятко буде дозріле, шкаралупа сама лопне і справа скінчена.

Комуніст подумав прохи тай каже: "Се була-б гарна річ, але як вам відомо, що курятка можуть вилазити тільки з чистих яєць, але що ви скажете єсли те яйце буде запорток?

Приклонник яйця на се вже нїчого не відповів і на другий раз вже більш про яйце не згадував.

Ободівський.

СВИНОПАС.

Щоби зневажити мене
І посьміятись часом,
То ви, пани, мене звете
Поганим свинопасом.
Дарма! Я навіть тим горджусь,
Що я пасу свиний,
Бо маю я за труд такий
Подяку від людий.
А ви, пани, украли все,
Що тільки є у вас!
Тому ви низші тих свиний,
Котрих я чесно пас...

С. Долов.

Зоольоґічна розвідка.

(З власної лябораторії).

Матерія невмируча, доказали учені; вона вічно перетворюється ся, та принимає ріжні вигляди — значить вічно живе, — факт незбитий. Друга важна наука Дарвіна, про еволюцію чоловіка і звірять. Побіч сих двох научних розвідок сьвіт нам приносить трету розвідку з зоольоґії — се також факт незбитий. Можливо що ви неповірите. Просимо слїдити, — будь те терпеливі! Можливо, що Вам страшно, або неприємно, але будьте витревалі!

Всякі нові відкритя часом маловажить ся, часом незрозумілі для людей, часом стрічають ся з повагою, а часом якась дурниця викликує сензації. Се вже залежить від психольоґічного настрою людей, між якими появляєть ся дана річ. В богатьох случаях може бути якесь непорозуміне через те, що люди не бачуть своїми очима того всього про що говорить ся, або пишеть ся і ному не все можуть зрозуміти річ так, як вона є, але варта-б тільки побачити власними очима, то і всї незрозумілі та дивні річи покажуть ся простими і ясними. Колись в сьвітї були чуда але тепер їх нема, — тепер є дива.

Хочеть ся зачати просто з предмету, але страшно, щоби де-хто не назвав се чудом, або дивом, але будьте терпеливі — беріть побільшаюче шкло і дивіть ся просто на могилу зоольоґічної твари! Приглядайтесь добре! Бачите? — ворушить ся!

— Ов!

— А тепер пустїть шкло і дивіть ся голим оком! Бачите ворушить ся?!

— Ні!

— Отож-то й ба, що голим оком невидно. Дивіть ся знову! Ворушить ся чи ні?

— Ворушить ся.

— Але чи бачите хто?

— Ні!

— Ану дивіть ся ще раз! Бачите?

— О так бачу! Труп здохлої шкапи — покійної "Української Ґазети". Могилою ворушить. Но, се неможливо, сего закон природи не позволяє. Сему перший лїпший учений заперечить!

— Ви не розумієте сего закону! Дивіть ся близше до фактів! — То гадє ворушить ся. Слухайте: с-с-сц-ц-ц... бачите гад повзе!? Луск - луск - луск!

— А се що?

— Се звичайна справа незвертай те уваги! Луск Комітет зчинив, який проходить по могилах. Сплюньте і слїдїть дальше! Дивіть ся другий лїзе! Бачите? **Мостик** — от там той мостик, що веде до корту, зараз-же за річкою. Чуєте **донос...** донос... доносить ся... Не відвертайте уваги з могили! — то доносить ся гавканє собаки, мабуть на прохожого гавкає. Значить і той кудись поліз. Скрий боже! Дивіть ся третий поповз! — А се що? Рей... рей... рей... О! Помилив ся! Се не в могилї, — се в сусїднім болотї жаби рейвах підняли! Можливо Вам вже обридло дивити ся, але будьте терпеливі, — наука вимагає досьвіду і твердої постанови. Великі сотворіня коли дохнуть, вони не тратять ся безслїдно; з їх трупів витворюють ся хроби; в них вигріваєть ся ріжна нечесть, — значить, такі трупи дають сприяючі умовини а властиво дають початок житя повзучій твари і хробацтву. Тут Ви дістаєте факт, що матерія не вмеруча, вона тілько перетворюєть ся і міняє свій вигляд.

Робіть аналїзу дальше! Шукайте фактів! Се є найвигіднїйший момент для досліду. Труп тілько що розложуєть ся і тому дослїд інтересний. Дивіть ся, дивіть ся! Гладкий — гладенький борсук побіг!

Невже-ж і таке сотворінє може виплодитись з трупа?! Сего вже таки простим оком видно.

— О ні товаришу, Ви помиляєтесь! Він тілько там був зарив ся в хламі коло могили, а тепер бачите поліз в напрямі індустріяльної дільниці, де викидають бруд з гарбарень. Він там також може заритись і так перепровадити своє житє.

— Дивіть ся хробачня вже розлазить ся! Можливо, вже остатки з трупа. Бачите, онде з них найвибірнїйша трупка, се просто ілюстровані студенти з якогось збанкротованого університету, так і маширують в невідому їм сторону! Ну, вже тепер могила пуста.. Стій!.. Крук! Чи видите крука, таки дійсний крук! Бач вилетів з могили і направляєть ся в напрямі он-тої, ген-ген дороги!? Бач, де блищать на сонци купки лайняків! Се шлях, яким везуть гній і ріжні відпадки мешканцї міста. Дивіть, дивіть! Бачите? Сїв на тім шляху і порпаєсь в порозрушуваних відпадках, шукає сьвіжих зерняток борискового калїбру. Але чи Ви примічаєте? Вся хробачня подаєть ся в напрямі тої дороги.

— Ну, вже годі! Ви-ж знаєте, що то "їх Шлях"! Вони тілько на такім шляху зможуть вижити. На чистих дорогах їм не можливо лазити, бо їх міг-би розтоптати перший-лїпший прохожий. Але-ж чекайте! Хробак, хробаком. Се я вже розумію, що великі сотворіня як шкапа, наприклад, не пропадає без слїдно; що вона пускає в світ ріжну нечесть, але-ж крук бійте ся бога! Се-ж вам не плазун, але птиця! Наприклад, я вже розберусь в тім, що **бориско** є собачка, а не риба; **воробець** — є рід птиць, а не комарів; **кульчик**, такий, як буква — О, його не можна вилляти з ріденького квасу, або з чого иншого, але з металю. **Лотко** є котик, а не цьвіркун. **Будка** вже може бути ріжна; в господаря для собаки, а часом для чого иньшого, а вже на желїзниці, то в будці сидить сторож. **Коза**, напримір, є худоба, але як додати **"кевич"**, то се вже вийде назвиско чоловіка. **Бачи** — се є урване українське слово, від слова бачить. Наприклад, по граматичному: чоловік бачить свиню, бачить зрадника, бачить осла; але коли знова відорвати букву "ть", а на томість додати "нський", то тоді хто небудь з сино-жовтих скаже, що се їх представитель. **"Петлю"** — се є відмінне слово петля (шнурок до вішаня). Наприклад, Семен заложив собі на шию петлю, або краще: мужик розірвав петлю, але єслі додати "ру", то наші не тілько синьо-жовті, але навіть чорно-темні розгнівалиб ся і т. д. і т. д.

Отже бачите, що наука така глубока, та крута, що коли чоловік запутаєть ся, то не може викарабкати ся з неї. Але лишім се!

Вернім ся до того крука, що сїв на брудній шляху і порпаєть ся в відпадках! Не можна вірити, щоби з гнилого трупа виродилась птиця! Отож-то і є, що Вам дивно представляєсь така проса річ. Се-ж річ проста. Ви знаєте, що круки належать до тих поганих птиць, які крім звичайного корму люблять стерво. От-же крук, який вилетїв з могили, не був плодом шкапи, але противно: він жив таким самим житєм, як і шкапа, а що він вилетїв з могили, то він туда залетїв поклювати того що любить сей пти чий рід.

Отже з сеї лекції ми дійшли до слїдуючого заключеня:

Матерія невмеруча; вона тілько міняє свою форму вигляду. З зоольоґічної сторони, на підставі науки Дарвіна, то єслиб тепер клїмат і услівя були такі як тисячі лїт тому на землї, то сї черви, які появились з трупа української клячі, мали-б змогу еволюційно перетворитись в погані сотворіня більшого типу, але тепер вони, як істоти, безперечно, пропадуть і перевернуть ся в порох, але як матерія, то вони бу-

дуть жити і можливо що через протяг якогось часу їх частки можуть попасти в склад якої будь невідомої нам худібки. Такий процес еволюції, до упадку, може наробити богато клопоту вченим, бо тепер така птиця, як **крук** має значок по українськи "К. Р. П.", але як вона обернеть ся в порох, а потім попаде в склад якоїсь худібки, то можливо та частина буде в такім поганім місци що вчений і дивитись не схоче на неї.

Се факт незбитий!

Наприклад єсли-б ті висше вимінені звірятка ,птиці і хроби мали розум, та могли думати по чоловічому то вони-б сами се ствердили і підписалиб ся під сим фактом.

Ободівський.

ЗЕРНЯТА З ТОРОНТА.

Торонтонські молодиці купили вільбару, в котрій має змістити ся торонтонський Червоний Хрестик. Крат в згаданій вільбарі обовязав ся відвезти Червоний Хрестик до Колчакової армії!

*

Крат: — Прийдіть в неділю до мене до церкви, а я вам скажу, яка кара чекає людину за ґріх!

Робітники: — Прийдіть до нас, а ми не скажемо але виплатимо тую кару, яка вам належить ся за здеморалізованє робітників в Торонто!

ТОРОНТОНСЬКІ ХРУНІ.

Подаєм до відома, що місиц Демедюкка предсідателька "Червоного Хрестика", заарештувала "Молота", в слідуючий спосіб: Взяла чотири числа "Молота" і віднесла на "полїс-корт".

Понеже Демедючка не може говорити по анґлійськи то взяла собі за тлумака апостола Павла К... — бо мовляв "Молот" нарушив їх патріотичний гонїр!"

І зі згаданої причини "Молот" буде заборонений в Канадї.

*

В Торонто буде виходити "Замор... Віст..." Пан Демедюк на Стефаніцкого бюрку пише "Австрономію" до Вістника, — а що "Австрономія" вимагає математичної думки, котрої в Демедюка як раз нема то Демедюк хорує на "монїю" і кричить коло бюрка: Втїкайте бо "Метеори" падуть! Демедюк і Єремійчук перестрашившись, вибігли з книгарні на стріт, — де їх опамятала місиц Крат ідучи як раз з "муфінґ пікчерс".

Ковадло.

Ось де єї місце!

Довго, довго джерзисітська
"Свобода" ворожка
Везла брехні цілу купу,
(Правди анї трошка).
Довго, довго з читачами
Грала "цюцю-бабки";
Було таке що до неї
І не йди без шапки, —

Така горда та сердита,
Що "пожаль ся боже!" —
Вже здавалось що й з рогами
Єї не поможе...
Все дурила, все крутила,
А люди читали,
Та так довго їй терпіли,
Поки не пізнали; —

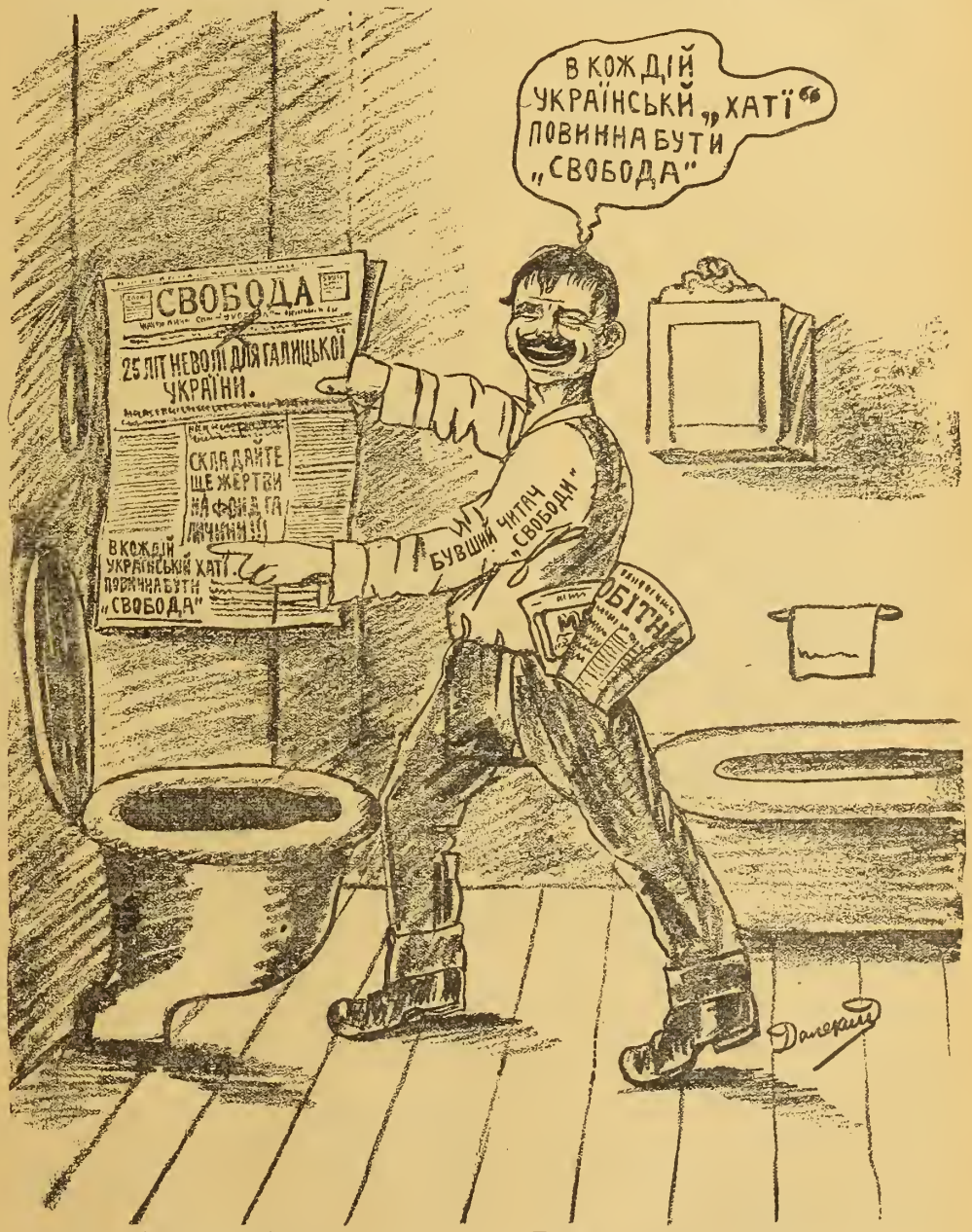

Скоро тільки побачили
Всю підлу облуду, —
Єї зраду, на загладу
Цілу купу бруду,
Єї куманє з попами
І єї піддансьтво,
Єї гавканє на працю
А хвальбу на пансьтво,
Єї шепоти відливі
І чорну роботу,
Єї киданє з за плота
Плюгавством - болотом.
Все те бачать тепер люди
І всякий те знає, —

Тому уже тої шмати
Нїхто не читає.
І хоч навіть хто дістане
Ще тую ґазету,
Та як стій, біжить чим скорше
З нею до "правету".
Там-же й місце такій шматї
Що світла боїть ся,
Тільки й на те часом она
В хатї придаєть ся!
Бувший читач тої шмати
Вже про ню не дбає;
Він тепер все "Робітника"
Й "Молота" читає. **Щипчка.**

Брехун.

Зайшов брехун по дорозї
До чужої хати
І, звичайно, починає
Відразу брехати:
— Через місяць серед ночи
Буде сонце сходить,
Воно буде замість сьвітла —
Темряву наводить.
Тодї вода загорить ся
І буде горіти,
Огонь буде морозити,
Мороз буде гріти.
Запанує всюди згода
Межи ворогами
І всї люди ходити-муть
Догори ногами.
— Добра брехня! — кажуть люди:
За се тобі слава.
Тільки для нас брехня твоя
Не дуже цїкава.
Ось прочитай, що пишеть ся
У "Народній Волї" —
То ще краще уміти меш
Солити без солї.
Або заглянь у "Свободу"
Від гори до низу —
Мимоволї хвалити-меш
Панську підлизу.
"Америка" теж уміє
Ладаном кадити
І брехнею своїх "братів"
За носа водити.
І коли ти прочитаєш
Усї такі шмати —
Аж тодї ти зрозумієш,
Що значить — брехати!...
Поки брехун перечитав
Усю жовту пресу,
То аж упрів, дивуючись
Такому "прогресу".
Там писалось: — Алїянти
Ведуть війну далї
Лиш для того, щоб нуждарі
Не мали печалї.
Тяжку працю з капіталом
Можна помирити;
На землї без комунїзму
Дуже добре жити;
Рабам усїм панів треба —
Великі і дрібні,
Царі, попи та монахи
Їм конче потрібні.
Релїгія мусить бути,
Бо то є — наука...
А свободу можна здобуть
Без жадного бука.
Українські патріоти
Найвисшую Раду
Не даремно щодня лижуть
З переду і з заду,
Бо та Рада — блягородна
І кривди не вчинить,
Вона свого добродійства
Нїколи не спинить.
Треба тільки сипать гроші
У попівські скринї,
Тодї Східну Галичину
Дадуть Українї...
Большевики у Росії —
Панщину заводять,
А по спинах робітничих
Там нагайки ходять.
Колчак жвавий — не вішатель,
Петлюра — не Юда
І Денїкін з Юденїчом —
Не царська паскуда.
Падеревський — не шляхетство
У Польщі заводить, —
Одним словом — сьвята правда
Всюди верховодить.
Колчак Москву незабаром
Силою здобуде
І Юденїч дуже скоро
В Петроградї буде.
А Денїкін всїх зєднає
В Росію велику
І засяде в царськім тронї
Без шуму і крику.
— А що? — люди питають ся:
Чи можуть брехати?
Чи можеш ти до їхньої
Свою брехню пхати?
Брехун сильно завстидав ся...
Що має казати?
Тільки плюнув на ту "пресу"
Тай вибіг із хати.

С. Долов.

МУДРІСТЬ ПАТРІОТИЧНИХ ГАЗЕТ.

"Народна Не-Воля пише таке: — "Час радости і веселости. Скоро надійде вириванє і вставлюванє зубів, на концертї "Укр. Бесїди". Добра нагода стати акушеркою і забезпечити собі зимовий кашель, перестудженє або інфлюєнцію. Катальоги ціни і пробки вишлемо на жаданє безплатно".

Ану читачі "Н. В.", хто перший попадеть ся на ту вудочку?!

*

Бабуня "Свобода", знова пише таке: "Для бистрих і предприємчивих мущин і женщин таним коштом можна дістати: Петлюру, Грушевського, Винниченка і "Погребниче заведенє" а для терплячих мущин і женщин: "Веселі Полтавцї" і за одного доляра перешлють 55 осіб вимочених в десятьох красках і золотї.

Не зволікайте, а сейчас замовляй те "Нещасне коханє".

Зібрав **Ф. К-ко.**

ДВІ ЖІНКИ.

Дві жінки зістали засуджені на сїм лїт криміналу. Сиділи вони в однім відділеню. От, як розпочали між собою розмову, то говорили ще два тижнї після того, як зістали освободжені і аж тогди розійшлись.

ПІДЛА СОБАКА.

У Скрентонї на припонї,
Приняли собаку
Та годують єї салом
Циганську підляку.

Та собака не пильнує
Хазяйства свойого, —
Сидить собі в теплій будї
Смієть ся з усього.

І кусає навіть того
Що їй дає їсти
Бреше, скаче, крутить хвостом
Не дає пролїзти.

Хазяїни і не бачать,
Що власна собака
Служить не їм, але другим...
От се посїпака!..

От-тою то собакою
Є оден редактор,
Робітничий хрунь і зрадник
Буржуазний фактор.

Коли бідне робітництво
До волї прямує,
То редактор сей з панами,
Бідаків динчує.

Росказ дає своїм вірним:
"Гей ви, сидїть тихо, —
Не бажайте собі свого
Бо вам буде лихо!

Америка, то не для вас, —
Ви не горожани,
То-ж приймайте що вам дають,
І носїть кайдани!..

Хоч вас буржуй гнете тяжко,
То не робіть фіглїв,
Бо вас вішати так будуть
По слупах як нїгрів!..

*

От-така то вам заплата
За ваш хлїб і сало!..
Проженїть-же-ж того драба,
Щоб слїду не стало.

Не забудьте заплатити,
Йому на дорогу,
Копняком у тее місце
Звідки ростуть ноги!

Детройт, Міш.

І. Шер.

СТРАШНИЙ СОН.

Два попи, по хорошій забаві після закінченої місії — сплять в одній кімнатї. Нараз оден з них кричить через сон:

— Ратуйте, ратуйте!

— Що тобі є? — питає перестрашений другий слуга божий.

— А нехай то всї чорти побють!.. Снило ся менї, що мене злапали большевики і казали тяжко робити!.. Брр!..

Тяжкі завданя "Молота".

Гей погляньте люди добрі,
Як то "Молот" мужно бєть ся,
Як то "Мара" наступає,
Зжерти "Молота" береть ся,
А він силою своєю —
Кольпортажом бє по лобах,
Побиває хижі пащі,
По найбільших їхніх спробах!

"Мара" та — се всї **розходи**
Із дванайцять головами,
Що хотїли-би погані
Зжерти "Молота" з ногами,
Але він їм не дасть ся,
Кольпортажом потягає,
Здалаб ся ще передплата
Але почта зупиняє!

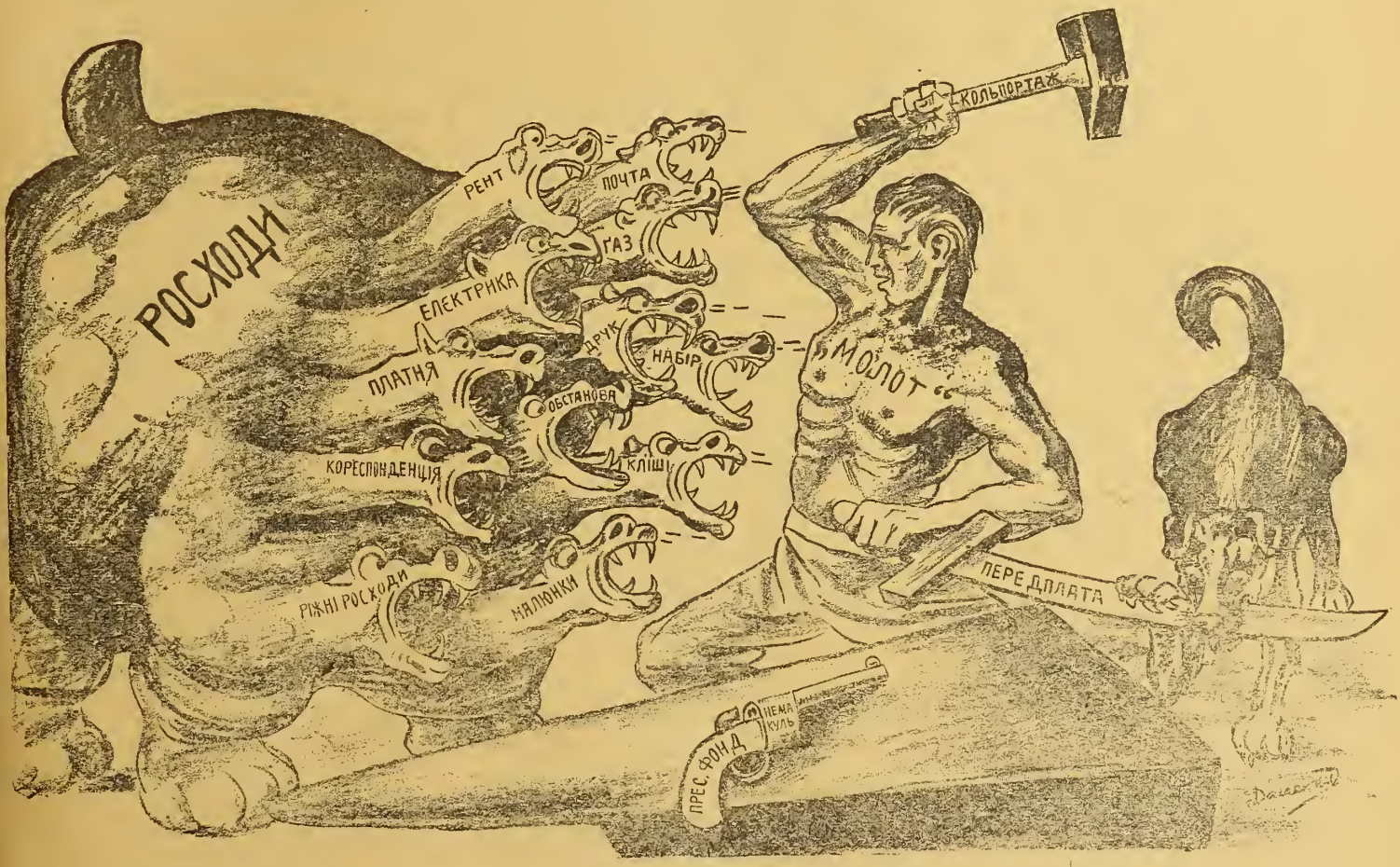

Здалоб ся й **"пресовим фондом"**
Кілька вистрілів пустити,
Але лихо що **порожний,**
Нема куль — нема чим бити!
От така то тяжка доля
Яку "Молот" зустрічає,
Хоче жити "Мару" бити
Але помочи жадає.

Тож погляньте люди добрі,
Як то "Молот" мужно бєть ся
І подайте свою поміч
Хай та мара провалить ся.
І хоч почта передплату
Зупиняє — не зважайте;
Бийте "Мару" кольпортажом
"ФОНД ПРЕСОВИЙ" присилайте!

Шпичка.

БЕЗПЛАТНІ ОГОЛОШЕНЯ.

Потрібно 500 людий до мовленя молитов у ново-побудованій гр. пр. церкві. Зголошуючі ся, мусять бути несьвідомими робітниками. За брехливу проповідь гварантуємо.

Вступ до церкви і колєкти, по цїні дуже уміркованій. По близші інформації пишіть у своїй рідній мові, до пана Свистуна, або на адресу, редакції укр. "Кавбоїв".

*

Пошукує ся фамілїйних братоулюбливих сердець, котрі могли-б заопікувати ся бідними сиротами по покійній "У. Г."

Всїх сиріт є троє і всї мужеського пола. Найстарший з них Микольцьо лїт 40, середущий Миронь лїт 31, а наймолодший з них Евгень лїт 26.

Хто-б хотїв приняти котрого або взяти за свого із вище згаданих сиріт, зволить зголосити ся на адресу. о. Понятишина, а бог милосердний надгородить єго стократним майном.

P. S. Позаяк справа не малої ваги, просимо зголосити ся сей час, щоб не було за пізно.

Діякон.

З теки Діякона.

Яка тут ріжниця?

Коли російські селяни і робітники допоминали ся у царя свободи, то він казав: "Бий жидов а будеш імєть свабоду!" І при таких словах, засилав їх на каторжні роботи або на шибеницю.

Коли тут робітники страйкують і допоминають ся кращого житя. то тутейше правительство спроваджує леґіони і говорить: "Бий радикалів а будеш мати краще житя"... І при таких словах вилїтають кулї і кладуть трупами рідних горожан демократичної країни.

Він знає.

Стечишин: (до Бориска) Що за часопись читаєте колєґо?

Бориско: — "Молот".

Стечишин: — А що пише той "Молот"?

Бориско: — Критикує всїх падлюків.

Стечишин: — І про мене пише він де-що також?

Бориско: — А хиба ви є порядний чоолвік?

Стечишин: — Та я знаю сам що нї! Я лише запитую.

Він єму пояснив.

До ред. "Укр. Голосу" вбігає дикий інтелїґент Боянівський і місто поздоровити свого колєґу редактора Войценка, почав викрикувати не мов божевільний: "Поганцї"! Злочинцї! Деруни"!

Почувши такі дикі слова п. Войценко з рота Боянівського, тай таки на правду подумав що він збожеволїв. Однак щоби переконати ся і щоби не образити Боянівського, він дібрав редакторської міни і добродушно запитав: "Що за новина п. Боянівсьдий? Як бачу ви нинї виглядаєте немов покусані скаженою собакою!"

Боянівський: — Злість в мене не має границь! Таж се рабунок!

Войценко: — Я вас абсолютно не розумію! О що тут ходить?..

Боянівський: — Хиба ви єще не чули що о. Підгорецький приїхавши з своїм хрещеним биком Свободзяном, до Монтреал, пішов на одну ніч до готєлю і заплатив 25. долярів за нічлїг тими грішми що укр. робітники зложили на поміч голодуючим на Україні!

Войценко: — І чого ту сердити ся? І чого ту кричати? Ви думаєте що ті збірки що він зібрав не є єго, — чи як? Та нинї так усюди ся дїє, що хто що заробить чи знай де, чи вкраде, чи вимантить то се все єго. Аво дивім ся ми: Вже пять лїт збираємо на всякі потреби на Україні і досї єще нїчо не вислали і на що висилати?

Обдурений при виплатї.

Менаджер "Н. В.": — (до Стечишина). З причини, що велике число укр. ренеґатів, майже що дня зголошує ся до "Н. В." за редакцій ним занятєм, я примушений обтягнути із вашої пейди 5 долярів і справити до дверий дрільований замок, нехай ся сволоч менї не докучає і не сьмітить. Чи ви годите ся на се?

Стечишин: — Хиба се правдиво?

Менаджер: — Не маю заміру вас дурити. Нинї був: Починок, Крук, Лата і Цеглинський.

Стечишин: — В такім разї, я даю єще пятку, нехай здихають, наколи не хотять бути людьми.

Не знає жартів.

Лотоцький (до Ревюка): Ви пане Ревюк, мусїли уродити ся в "чіпчику" що перед коротким часом упадку "У. Г." змуфували ся до нас; а то булиби нинї били бриндзю, так само як Сїчинський, Цеглинський і Крук.

Ревюк: — Ви собі п. Лотоцький з мене не кепкуйте, бо менї невелика річ і вас хляпнути в ніс, тай змуфувати на Марс.

Відгадав.

Крат (до Демедючки): — Ну і якже там панї ґаздине Демедюк йде ваше дїло з червоним хрестом? Богато вже понаправляли всїх лахів?

Демедючка: — Всьо файно панє ксьондзе. От вчера хтось з Гамерики прислав цїлком нового ковта, тілько дві дїрки має з боку.

Крат: — То певне з Гундяка. Зашийте дїрки і відложіть єго для Петлюри.

Радість в домі Демедюків.

Она: — Ти Юрій вже більше до шапи робити не йди. Видиш що в ґавзі закапарило ся як в стайни. А в мене нема часу попрятати через веденє рахунків при червонім Хрестї. Візьми помий горшки, позамітай, закури собі тай вже все.

Він: — Добре моя любенька, але насамперед мусиш ся навчити підписати власне імя.

Вона: — Ти вже тим не жури ся. Як шось прийде зрахувати то ксьондз Крат, менї допоможуть і підпишуть як де буле треба. Ну я вже йду... Ага! Вибереш з печи попіл і змиєш підлогу!

Він (до себе): — Значить що моя баба тепер "бизнес вумин" а я в неї за віхоть.

Маленька надія.

Перший тов: — Ви чули тов. що Корчак, в недовзї має виїхати на Марс.

Другий тов.: — Ну а то якого дїдька? За чим? По що?

Перший тов.: — Та поїде збирати сто тисячну армію до помочи Петлюрі. Здобувати на Україні Україну.

Другий тов.: — Ай! Перший раз чую. А не знаєте ви тов. хто єго спонукав на таке дїло?

Перший тов.: — Та хто? Пріпчер Крат. Минувшої неділї вже мали в сій справі мітінґ, ба навіть Крат наіменував Корчака ґенералом добровольців з Марса.

Другий тов.: — Ну, як в сути річи оно так є, то без сумнїву, що Корчак стане ще чоловіком і повіддає всї довги, які понажичував тому пять лїт у Монтреалських товаришів.

Діякон.

ПАТРІОТИ ЧИ ОСЛЮКИ?

Патріоти від "Свободи"
Беруть ся на штуки,
Они бачуть що їх бізнес
Впав чортови в руки.

Що они ту не робили,
То їм все замало,
А тепер вже не ті часи, —
Всьо старе пропало.

Они були доти хитрі
Пок народ був темний
Пили кровцю робітничу
Падлюки нїкчемні!

Всякі фонди вже збирали
На визвіл Вкраїни
І на вдови і сироти
День збірки встроїли.

І кроваву людську працю
Проїли пропили, —
Замість хлїба для вдів й сирот,
То куль накупили.

А тепер знов нові фонди,
Тре на Галичину, —
"Від поляків відкупити
Бідну сиротину".

Они сами їм віддали,
Щоби "бізнес" мати,
Щоб остатне з людий дерти
Далї кровцю ссати.

І кілька віч устроїли,
Та аж ся здуміли
Бо тут люди запитують:
Де ви там-ті діли"?

Побачили патріоти
Що приходить круто; —
"Треба конче чимось жити"! —
Бурмотали люто.

Порадились між собою
Як їм далі жити
Щоб не треба на насушний
Руками робити.

Обдумали та післали
Ослюків в Канаду,
Щоби тії обдурили
Тамтейшу громаду.

Та Канада не на Марсі,
Щоби там не знали:
Що то підлі ті ослюки
Тутки виробляли.

Приїхали до Торонто,
Почали вганяти,
Та устроїли там віче
Щоб діло почати.

І отворив тее віче
Екстра піп тамошний,
Почервонів мов той каплун,
На поляків "злосний".

І мечі готов святити,
Та став намовляти,
Щоби пішли Українці
Поляків рубати.

Так говорить піп пузатий.
А де-ж божа сила?..
Пяту заповідь "не вбий!"
Вже собака зїла.

Аж тут входить на естраду
Слободзян плаксивий
Та як зачне вам мантити,
Як жебрак правдивий.

Щоби був ще не чіпав ся
Того большевизму,
То може-б був що вижебрав
Для "патріотизму".

Але тільки що почав він
Большевизм збирати,
Аж тут крісла у повітрі
Почали літати...

Та потовкли вікна двері
Овечок побили
Ну тай ослам теж попалось,
І їх почислили...

Тож не мало дурні осли
Страху там зазнали
Замість гроший, — они дулю
І буків дістали...

Честь вам за се канадійці
Щосьте так зробили;
Бийте зводоч ту прокляту
Що маєте сили!

А ослам від мене рада,
Щоб тихенько сїли,
Щоб своїм патріотизмом,
Дурно не смердїли.

А натомість хай заберуть
Біги і лопати
Та на хліб собі щоденний,
Хай йдуть заробляти!

Детройт, Міш.

І. Шер.

КАЗКА ПРО ПОПА І ЧОРТА.

(На мотив російського).

Як звичайно у неділю
Люд зібрав ся, в церкві жде
Бо їм проповідь велику
Говорити піп буде.

По відправі, піп у ризах,
Від усіх так зажадав,
Щоб до нього всяк зблизив ся
І покірно щоб вважав.

"Братя! — став він їм казати, —
Ви противитесь панам,
Нарікаєте на бога
Що живеть ся кепсько вам.

Це чортяка вас підводить
На всї грішнії дїла
В свою сїть він вас заводить,
Щоб душа його була.

От за те, коли помрете,
На вас буде божий гнїв;
Всї в гиєнну попадете,
Прямо в пекло до чортів.

На сю пору коло церкви
Чорт до пекла повертав;
Чує — чорта споминають,
Уха в гору чорт підняв.

Підійшов аж під віконце,
Та прислухуватись став,
Все, чим піп народ туманить,
Чорт все, тее перейняв.

Повернув народ із церкви,
А за ним виходить піп;
Чорт до него, випер очи
Та попа за рясу сїп!

Ану попе товстопузий,
Що про нас ти ту брехав?
Відвічай! Які то муки,
Біднякам ти обіцяв?.

Ти лякать їх думав чортом,
Страшиш пекельним вогнем!?
Що їм пекло! Вони вже й ту
Терплять пекло... Ну підем!

І схопив попа за ковнїр,
Мов щеня яке підняв
Та у воздусї помчав ся
Десь далеко потаскав.

Він приніс попа до "шапи",
Духота, сморід і тепло
Піп аж треть ся, весть ся — мнеть ся,
З ляку здумав що то пекло.

Впав він в страху на колїна,
Мов та глина побілів;
Через сльози просить чорта:
"Відпусти мене домів"!

Щож, так швидко надоїло?
Хочеш вже вертать домів? —
На передї ще все дїло
Ти ще мало поглядїв.

Знов схопив попа за ковнїр
Та високо з ним піднявсь
І у воздусї помчавши
Аж у "майни" притаскавсь.

Він спустив попа до долу
Стопів з тисячу у глиб,
Показав всю людську долю
Як то роблять там на хлїб.

Приглядатись став поволи,
З ляку весь аж тремтючи;
Люди чорні, там робили
В білий день, як у ночи!

Всюди ніч, і всюди темно,
Хоч у морду возьми дай,
"Ну — подумав собі, — певно
Згину ту... Пропав мій рай"!

Але стало щось тріщати,
Стали люде утїкать
Зразу піп не міг поняти
А опісля став кричать:

Чорте, де ти?! Озови ся!
Винеси мене назад!
Чуєш ти? — Змилосерди ся, —
Дуже буду тобі рад!

Чорт зо сміхом його виніс
І поставив товстяка,
Хотїв спитать що він бачив
А піп в ноги... Утїка...

Притаскав ся як скажений,
Став кричать до попаді:
"Ох! диви ся моя душко,
Чи не йде чорт позаді!?

Що з тобою?! Мій коханий?!
Де ти досї пропадав?
Піп до неї: "Цить погана
Та радїй що чорт не взяв!..

Від тодї, вже більше чорта,
В церкві піп не споминав;
Занехав людей -учити,
Й проповіди занехав.

Любарська Щипавка.

НА ПАРОХІЇ.

Кухарка: — Що то таке тії большевики, прошу отця духовного?

Піп: — Се є такі безбожники, котрі не признають супружества.

Кухарка: — О, погані! То они хочуть так жити як отцї духовні!

ДОБРИЙ СТРІЛЕЦЬ.

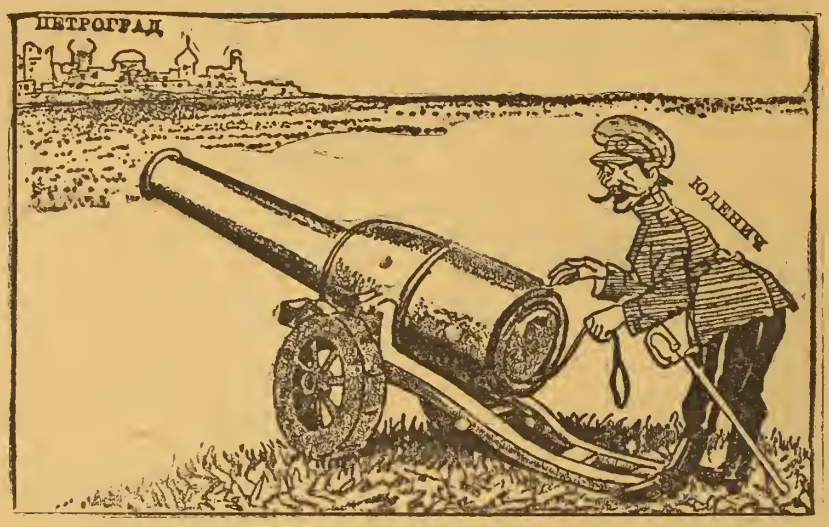

Погляньте як я буду стріляти!

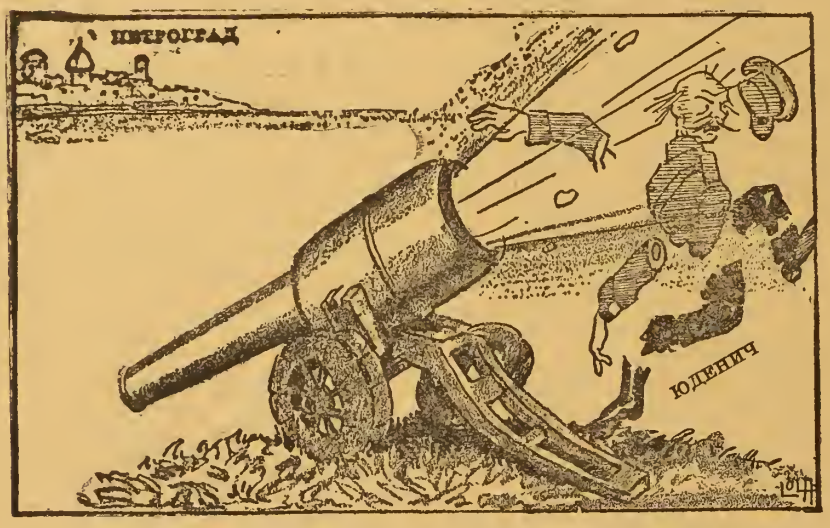

Ну, і вистрілив!..

ВІСТИ ЗІ СТАРОГО КРАЮ.

З "ксендзовської ойчизни".

Ту, на Гунки тавн, оден словак сказав менї новину і то дуже стару. А іменно: Тую велику пачку яку він післав для своєї родини до старого краю — то єго родина тую пачку дістала але що порожну і тії всї — свердри, сорочки, штани, кафтани, полотна і т. и. що був до тої пачки напакував — то всьо вибрали через дорогу заким родинї доручили. Він дуже дивуєть ся, що то таке могло статись, і каже — що то вже не добре?!

А то дурний!

Та я єму таке говорив коли він ще до тої пачки всього пакував — що того всього нїхто не вкраде бо почтарі "урядники" першої ліпшої побожної славянської держави недадуть того нїкому вкрасти бо сами покрадуть. Ще щастє що пачку порожну доручили то буде мав в що складати: шкапліри, корунки, хрестики і всякі другі єзуїтські трефери, які кождий там мусить мати і показати урядови при ревізії повну паку хоч-би так велику як з фортепяна.

Одна французька компанія орґанізує в Мілятинї трост з 9.000.000.-00 франків, — будує фабрику довгу від Мілятина до Підкаміня яка буде в руху ніч і день, неділя і свято і буде виробляти шкапліри і корунки.

Другу таку компанію орґанізують англійці з таким самим фондом штерлінґів — в Кальварії — яка буде вічно в руху, і буде виробляти фіґури св. єзуїтів і св. бернадинок.

А трета бельґійська Ко. із ще більшим фондом, — буде виробляти чудовні образи і та Ко. заінкорпорована в Варшаві в "імени св. Дамазія Мацоха і Олени Крижанов ської".

Четверта така японська Ко. буде виробляти в Підкаміню посьвящувані гаки до шибениць і палї на хлопські животи. А одна Ко. аж зза моря, яка до тепер виробляла мости желїзні, — змучена страйками форейнерів, — тепер перенесеть ся таки до "Поленд" умістить ся десь коло Кракова, чи Варшави, а може і Львова і буде виробляти шибениці. Польське "Слово" доносить що то буде серце індустрії в "Польсце".

Одна епархіяльна ґазета писала що ті шибениці будуть взоровані до такого щось як "рейл род" крен в Америцї, а друга місійна ґазета знов каже — що ті шибениці будуть так ходити як елевейтор, а трета косьцєльна ґазета з "ясней ґури", додає — що то буде і сяк і так.

Отже видно з того, що побожні ґазети нїколи не брешуть.

Пілсудські закладає знов музей де будуть збирати всякого рода начиня до тортур з часів старої Польщі як от: палї, ґаки, драбини, кайдани, валки, козли, колеса що ними жили тягнули з хлопів котрі не хотїли робити панщини.

Бездротна телеґрама доносила, (чого на жаль ґазети не помістили) що в границях "Ржечи Посполїтей" — майже в кождій парохії зявились нові "цудовні" образи і дїють ся великі чуда, за які люде солоно платять.

На такі всї чудесні місця римський антихрист надає великі відпусти на які кождий іде примусово. Міністер торговлї мав виразитись що се перша рубрика торговлї в "новей ойчизнє" і ґандлярі тими чудесами будуть вільні від податку.

Ксьондзи також роблять чуда на свою руку. Чудо, се щось такого що зробити з нїчого "щось", — значить — немати матеріялу а поставити дім, не мати жінки а постаратись дитини; а ксьондзи там нежонаті і без жінок мають дїти, а се також чудо.

Тая сама телеґрама доносить, що в Польщі, на початку, буде три унїверситети; в Кракові, Львові і Варшаві. От-же брехня, що будь-то в Польщі небудуть дбати за "просьвіту"! Унїверситет у Варшаві буде мати чотири факультети. На першім факультетї будуть вчити на катів; на другім — як грошi, чеки і векслї підробляти; на третім — провокації і шпіоньства, а на четвертім будуть учити як "косьцьолами ґандлювати".

В Львові буде унїверситет також на чотири факультети. На першім будуть вчили: як великі банки і каси обкрадати; на другім — як красти на почтї, желїзници і по

всяких других "урядах". Третий і четвертий буде посвячений для "польсько-руської" згоди і там будуть вчити як то до 25 літ накинути нашим людям "польськєго бога", і як вимордувати наш народ та щей входити за "зацни наруд".

В краківськім університеті будуть вчити: як ломати страйки, як устроювати погроми на робітників (в тій цїли мають спровадити знатоків аж з Америки), також там будуть вчити як заводити "збуєцке" банди по великих містах.

Міста будуть покриті сїтию гімназій і реальних шкіл де будуть вчити на кишенькових злодіїв, як по урядах брати на стемплї, як красти стемплї, як підробляти і красти протоколи і т. и. В народних школах по селах будуть вчити головно хрунївства — як їсти ковбаси і пити "вудку" при виборах, як лазити в чужі яблока, як красти коні, кожухи, снопи і т. п.

Отже хто хоче щоби єму не обікрали пакунка на почтї чи желїзници в єзуїтській державі — той хай зробить пачку зо щирої сталї, викувану, хай перше там всьо запакує що хоче посилати до своєї родини — а так аж тоді хай тую пачку занютує "штім гамером" в "кар-шапі" в Аллегени, або де в "мостовни", і хай викопає яму під своїм "гавзом", таки ту в Америцї, і хай залляє цементом і прикрутить моцними шрубами до муру а через католицьку почту хай не посилає, то таким способом — може — не вкрадуть... "почміщі" і "магазинери". До таких "почміщуф" і "магазинєруф" будуть правильно ганделеси заїздити і крадене перепродувати. Така то буде "вольносьць" в польській буржуазній державі.

Також по містах має вийти таке право що хто зайде з села до міста а лиш розшпилить ся на оден ґудзик, то каждий хто укінчив хочби першу ґімназію і має добре з релїґії — то такий має право селянина роздягнути і одежу заставити в пропінації. Також єсли хто приїде до міста а єму випряжеть ся кінь або що небудь не буде моцно приковано до воза, то каждий хто не з села а належить до лояльних горожан міста, — має право таку річ "сконфіскувати".

Також вийшло таке право — на разї з браку гроша, — що хто має займлену худобу до двора або монастира, і єсли не має гроша — то може посилати "файну" жінку або дівчину до пана або настоятеля. Кажуть що право має остати до "часуф" аж всї хлопські мозги будуть почїпані моцно на попівський мотузок.

Також заводять ся на широку скалю всякого рода роспустні доми і ксьондзи домагають ся щоби тії доми були в імени того папи що мав гарему дївок, і щоби не десяту часть, а таки половину доходу йшло на "косцьол", а монахи домагають ся, щоби они мали над тим частий нагляд.

Словом — то буде "вольносьць" билє би чловєк католїкем бил".

Віщун.

СОБАКИ ПОЗРИВАЛИСЬ.

Позривались в капітала
З привязі собаки:
Та давай з подвіря драла,
Людей дратувати.
Тічков вибігли з подвіря
Та давай гуляти;
Розійшлись по всїм усюдам
"Слави добувати".
Кождий хотів прислужитись
В пана капітала;
Кожний хотів заслужити,
Смачний кусень сала.
Того сала заслужити,
Що "пейдою" зветь ся;
Та давай невинних бити,
Нехай кров поллєть ся.
А найбільше тих собачок,
Пішло по Ню Йорку;
Обнюхали всї куточки
Долю людську горку.
Тую долю, від котрої
Люди хотять збутись,
Та збирають ся на раду
Щоби обминути.
І там тілько де збирались,
Робучії люди,
Там голови розбивались
Там тріщали груди.
В хід пускалось, що попало;
Коли, дошки, дрюки;
Так справлялись на пропале
Панськії гайдуки.
Нїхто навіть не подумав,
Від них боронитись;
Тоже кожний на умі мав,
Щоб не роздрочити.
Здратувавши досить люду,
Втїшившись доволї;
Стали забирать з усюдів,
Людей до неволї.
А щоб вірність доказати
Капіталу пану,
Стали людей запихати
По вязницях, в яму.
Та щоб свіжої напитись
По собачі крови
Стали над народом кпитись
Вкладати окови.
І щоб більшої завдати
Для невинних муки;
Стали в ямі катувати:
Виломлювать руки.
А на рештї, тих невинних
Віддали до суду,
Суд знова як дуже винних,
Звелїв вислать з суду.
Але вислати не можна,
Нема їх де дїти;
Зажурились кровопійцї
Що мають робити.
Вислать на розстрїл до краю
Воно щось не гарно,
А зоставити на волї
То дуже боязно.
То се бачте суд надумавсь,
Яко вредну банду;
Відправити всїх за воду,
До Еліс Айленду.
Там то буде безпечнїйше
Від тих котрі живі
А котрих гончі загризли
То ті вже в могилї.

Любарська Щипавка.

ОГОЛОШЕНЄ.

(Детройт, Мішіґан).

На темних днях, зимного місяця, ссславне товариство з підгнилими ногами небіжки фі-фі-ґі, — ко-ко-муза в Детройт, відограє представленє Наталка Полтавка, на курячій сцені.

В головних ролях виступлять с-с-славні з своєї хвамілії — Ко-ко-ролишені.

Грімке сольо відбекає п-п-пан По-порчинок.

Арци з-з-завідатель п-пан Папа-процюк. Чистий дохід на четверо:

"Часть на панахиди за помершу хве-хве-хве-дурацію, часть до власної кишенї, часть на черевики для "героя" а часть на корито, для "ко-ко-музи".

Приходїть всї щоб одного не стало.

Гикавий.

НА ВИСТАВІ ОБРАЗІВ.

— Скілько сей образ коштує?
— Тисячу карбованцїв.
— Ого! За одну корову з телятем, тисячу?
Якого-ж це ґатунку?

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

БОСТОН, МАСС.

П. Іленчук $1.00.

ЧЕСТЕР, ПА.

О. Курчай $3.25, М. Біловус 1.00, І. Сивохоп 1.00, В. Крика 1.00, І. Артим 1.00, Н. Поведко 1.00, Паранька Міхалїшин 1.00, С. Соболєвскі 1.00, М. Беднарчук 50, П. Михайлевич 50, Н. Хомин 50, М. Шуриґайло 50, Піп А. С. 50, С. Лацкевич 25, А. Кз. 25, І. Собко 25, Дз. Матієк 25, І. Федчак 25. **Разом $14.00.**

Всїм жертводавцям, видавництво "Молота" сердечно дякує.

ОТЕЦЬ ВАНЯ.

Колись Ваня був безбожний,
Богу не молив ся
Хотів дівчат натягати —
Та аж залюбив ся!
Залюбив ся зійшов з глузда,
Почав ся стріляти,

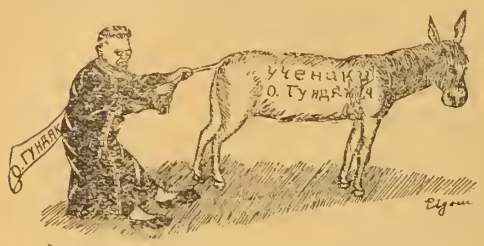

Аж нарешті з того всього
Пішов натягати...
Натягає він нівроку,
Не дівчат хороших, —
Тільки ослів тупоумних
За їх власні гроші.

Щпичка.

РОЗІГРАВКА.

У Рочестер на вулицю
Вийшов я на "спацир",
І проходив коло дому
Де говорять "пацєр".
А там людей мов буками
Туди позганяли
І почерзі у дірочку
В церкву заглядали,
Хто загляне, засьмієть ся
І в гору підскочить
Та що сили загорлає:
"Піп, свиню торочить"!
А тут раптом відчиняє
Двері, піп пузатий,
Гнівним оком подивив ся
І почав казати:
"Братя й сестри приступіть ся
До мене близенько
Та з кишені витягайте
Пять шісток тихенько,
А можливо, що і десять
Хто витяти може,
За то кажу не турбуйтесь
Все піде на боже.
Та не даром ви даєте
Хочу вам сказати: —
Бо церковну свиню нині
Будем розгравати.
Я кинув ся до кишені,
Шістки витягати
І за свиню ту церковну
Став попа питати,
Та без свині — кажу — церква
Вже буде стояти,
Але що ви тут хочете?
Себе розгравати?
Піп мов рак почервонівши
Назад закрутив ся
І у церкву пігнав вихром,
Неначе сказив ся.
Люде з заду на все горло
Стали ся сміяти
І не сьміло із гурту хтось
Так почав казати:
"Добродію! — промовляє —
Ви, щось помилились,
І можливо, що ви в церкву
Ще не подивились
Розгравати свиню будем,
Що дав нам Гаврило,
А попа тоді почнемо,
Як виросте рило..."
Е, думаю, та чого я
Буду тут стояти;
Ліпше треба ще пів року
Мені почекати.
Обернув ся я сердитий,
Плюнув на Гаврила
Що не вдалось мені виграть
Свиняки без рила.

Ф. К-ко.

ПОШИВ СЯ В ДУРНІ.

Говорив раз піп у церкві
Проповідь до вірних,
Про большевиків червоних
Грізних — непокірних:
"Люди! — каже він сердито —
Ті червоні сили
Тільки в світі непорядків
Повно наробили;
Они — каже — забирають
Від панів богацтва
І над слугами святими
Все творять лайдацтва.
До роботи посилають
Панів і монахів
Та частують, так як простих
Яких сіромахів.
Так скажіть-же мої вірні,
Чи то не образа?..
Та-ж се чисто небезпечна
Червона зараза!...
Ось дивіть ся у Росії,
Що там виробляють;
Вільну любов практикують,
Женщин визволяють;
Там вже жінка кого хоче
То може любити...
Чи-ж можна так, мої вірні,
На світі робити?!..."
На се йому оден з вірних
Таке відвічає:
"Ей, єгомость, то не диво,
Що там виробляють;
Они собі прості люди,
Та щей чорнороби,
То-ж і можуть так робити,
Як їм до вподоби,
Але от цікаво знати,
Чому то так з вами, —
Що завсігди гуляєте
З чужими жінками?
Ви-ж бо бачу не большевик,
А святець взоровий....
І що-денно заводите
Практику любови!..
На се піп з усеї злости
Мало не сказив ся,
Кинув книжкою об землю
І за вівтар скрив ся.

Шпичка.

Увага! Увага!

ВІД РЕД. "МОЛОТА".

От сим подаєм до відома, що до тих часова адреса "Молота", зістала змінена. Від тепер, всякі письма відносно "Молота" просить ся слати на слідуючу адресу:

"MOLOT"

414 E. 9-th St., New York, N. Y.

Рівночасно просить ся всіх товаришів, котрі отримували "Молота" в більшій скількости а котрим остало не меньше як пять чисел з 1-го і 2-го виданя, щоб були ласкві звернути назад, тому що їх конечно потрібно.

Посилати меньше пятьох чисел, є злишнім.

ДО ВІДОМА ВСІМ ДОПИСУВАТЕЛЯМ "МОЛОТА".

Просить ся всіх тих товаришів, котрі присилають до поміщеня в "Молоті" — дописі, вірші і т. п. — щоби були ласкаві писати чорним атраментом **і тільки на одній стороні паперу, звичайного формату.**

В иньшім разі, присланий матеріял не буде поміщений.

Редакція "Молота".

СВЯТОЧНЕ ЧИСЛО "МОЛОТА".

Дня 1-го сїчня 1920. р. вийде ново-річне число "Молота". В тім числі будуть поміщені дуже цікаві малюнки, смішні оповіданя, вірші, коляди, пісні і богато ріжнородного гумору.

Товариші котрим залежить на тім, щоб "Молот" жив і щоб дальше громив ворогів пролєтарського руху, повинні постаратись, щоб як найбільше розійшлось того святочного числа, поміж укр. робітниками в Америці.

То-ж не спіть Товариші, а замовляйте вже наперед і тим самим поможіть йому вступити на шлях другого року житя!

"Молот Ваш — се Ваща збруя, то-ж піддержуйте його!

Ред. "Молота".

ВОЛИТЬ САМ.

— Мамо, чи я можу зїсти те яблоко?

— Їдж, їдж Івасю з богом.

— Е... я волю його сам зїсти.

Єсли хто-небудь мало говорить, то се ще не значить, що він много думає: є много глухо-нїмих, але ще більше — глупо-нїмих.

"АКАФИСТ" МИРОСЛАВОВИ ФЕДУРАЦІЙНОМУ.

Слави великої так щиро бажавшому,
А брехням границі ніколи незнавшому,
Нашому "славному" Миркови герою,
Що хотів бути всюди головою.
Пісню про його житя заспіваймо
І по заслузі йому пісь воздаймо:—
Радуй ся, мужище великий ділами,
Славно до битки стававший з попами...
Радуй ся в "герої" так славно попавший,
Радуй ся низько так скоро упавший...
Радуй ся дурнів велика потіхо,
Радуй ся волї робучих посміхо,
Радуй ся рило скрізь своє сующий
Радуй ся, Мирославе, народом торгующий.....
Радуй ся — бувшої шмати — редакторе,
Радуй ся зграї петлюрівців контракторе,
Радуй ся великий світо-дурителю,
Радуй ся брехнів у "шматї" творителю
Радуй ся на Вкраїну гроші збиравший,
Радуй ся незнати де їх дівавший.
Радуй ся, бо днї твої вже кінчають ся,
Та як робучі зі сну піднімають ся,
Радуй ся, бо скоро робучий запанує,
А вам заспіває усім: "алилуя"!..

Я. Лїрник.

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ ВИДАВНИЦТВА "МОЛОТ" ЗА ВЕРЕСЕНЬ І ЖОВТЕНЬ 1919 Р.

ВЕРЕСЕНЬ.

ПРИХОДИ:

З Кольпортажі	$35.35.
Передплата	2.75.
Пресовий фонд	20.00.
Разом	$58.10.

РОЗХОДИ:

Друкованє	$102.50.
Платня редактора	66.75.
Малюнки	30.00.
Клїші	27.02.
Висилка	32.95.
Рент	10.00.
Разом	$269.22.

ПОВТОРЕНЄ.

Розходу було	$269.22.
Приходу було	58.10.
Остаєсь недобору	$211.12.

ЖОВТЕНЬ.

ПРИХОДИ:

Кольпортаж	$267.61.
Передплата	162.30
Пресовий фонд	36.25.
Разом	$466.16.

РОЗХОДИ:

Друкованє	$215.20
Платня редактора	100.00
Малюнки	50.00
Клїші	37.24
Висилка	57.55
Річи і направа	6.73
Кореспонденція	7.70
Ріжні розходи	15.00
Разом	$486.42

ПОВТОРЕНЄ.

Розходу було	$489.42
Приходу	466.16
Остаєсь недобору	$23.26
Недобір з вересня	211.12
Остаєсь недобору на падол.	$234.38
Довгують за кольпортаж "Молота"	$283.60

Видавництво "Молота".

Читайте! Читайте!

У НАС МОЖНА НАБУТИ СЛІДУЮЧІ КНИЖКИ:

Боротьба о сонце	3
Відродженс України	10
Географія в унраїнській мові (оправ.)	80
Економічні основи американського демокр. — М. Дурдела	15
Звідни взяв ся чоловік — Е. Гуцайло	25
Інтернаціонал і Війна з додатном Анархізм і науновий ком.	15
К. Маркс, його житє і науна — Е. Ренер	15
Казна про сотворенє світа	15
Кляса проти кляси	5
Клясова борба — Др. Татяна Ґріґорович	5
Коли зійшло сонце	30
Комунїстичний Манїфест — К. Маркс і Ф. Енґельс	25
Міжнародні Революційні Партії	25
Народність і її початни — К. Кавцні	25
Науковий і утопійний соціялїзм — Голубков	15
Нація як правна ідея і інтернаціонал — Др. К. Реннер	20
Нове Євангеліс — П. Бертоля	15
Новітна суспільність і церква — Др. Т. Бартошен	35
О походженю нашого Бога — Лямбро	15
Основи соціялїзму — К. Кавцкий	25
"Патріоти" — М. Тарновський	10
Перекази Старинного Сьвіта	35
Понятс і цїли соціялїзму — Др. Б. Шмераль	15
Початон унраїнського соціялїзму в Галичині	25
Початон Родини Приватної Власности і Держави — Ф. Енґельс (в оправі)	1.00
Історія Боротьби Віри з Науною	1.50
Програма Комунїстів (Большевинів) — Н. Бухарін	30
Програма Комунїстів (Большевинів) в оправі	50
Продукція — Н. Каришев	10
Про жіночу неволю	30
Про походженс та розвитон мов — Н. Рубанин	25
Робітничий Календар на рік 1919.	50
Робітничий співанник	15
Робітничі пісні	10
Селянство і Соціял-демонратія — В. Левинсьний	40
Серед вічних снїгів і ледів — В. Лункевич	30
Словар чужих слів, числить поверх 12.000 слів, зладили Др. Кузеля і М. Чайнівсьний	2.00
Соціялїзм — Е. Крук, (на лїпшому папері)	20
на (гіршому)	15
Соціялїзм а Патріотизм — Рис	15
Соціялїзм а релїґія — Д. Б.	5
Фільозофія Соціял-демонратії — Й. Дицґен в оправі з золотим витисном	2.00
брошурована	1.50
Фільософія штуки	50
Цар Голод (про економію) — А. Бах	35
Чому женщини жадають полїтичних прав — А. Клушинська	15
Ян кров нружить в нашім тїлї	15
Ян люди навчились числити	10

Всякі замовленя просить ся слати на слїдуючу адресу:

"HOLOS PRAWDY"
119 E. 7th St., New York, N. Y.

ТЕЛЄҐРАМИ.

ТЕЛЄҐРАФІЧНА АҐЕНЦІЯ ШПИЧКИ.

(Через цибух від люльки).

ПАРИЖ. — Ту в Парижу чисте безголовє: Делєґати вже перевертають свої кишені до останку і не знати що дальше буде? Саваринсьский і Баран позасипляли сном вічним, — вже не мають над чим сварити ся, Панейко десь зарив ся в подушках і не показуєть ся на світло денне а гр. Тишкевич вічно клячить перед тим "пікчером" що дістав від папи римського і молить ся за душі б. п. франків, що потопили ся на Парижськім бруку.

*

ШВАЙЦАРІЯ. — В Швайцарії біда: Батько Грушка загриз ся що Винниченко відібрав йому "дзяб" по історії і почав писати свою "поетичну" так звану **"Історію української революції"** в котрій оба ті конкуренти відограли погану ролю.

*

УКРАЇНА. — Петлюрова армія в клопотї: Холєра поширилась і дусить кождого хто тільки не має чим оборонитись від неї. Сам Петлюра вже аж штани подер так завзято бореть ся. В послїдних днях він шукав способу як-би то віднестись з прозьбою до старого Сїменовича в Чікаґо, щоб той прислав кілька "рексів" (як що вже вдалось йому зібрати по сьмітниках) а то прямо встид між люди вийти в подертих штанах!

*

ПОЛЬЩА. — Ігнац Падеревський над пропастею. Пяно розсохло ся, не стає хлопської крови, щоб підмочити клявіші. Ходить чутка що ще може прийдеть ся "славному містршови" муфувати до Америки, бо в Польщі тепер нїхто не слухає його музики. Корона яку польська шляхта кувала для нього, вже була майже на укінченю, тїлько ще бракувало хрестика на верха але тепер вже здаєть ся заперестали кувати, бо боять ся що як-би так "містрш" помер з тої роспуки то би не було за що поставити хрестика на його гробі, а так то поставлять той, що був призначений на корону.

*

НЮ ЙОРК. — Славний "файтер" зі штанами Омелько Ревко, довідавшись про Петлюрове нещастє і його подерті штани, — зрадїв що знайшов ся ще оден подібний йому "гіро" що втратив штани у "завзятім бою".

З тої нагоди хоче він написати практичні всказівки на підставі сво го власного досвіду — як обходитись в такий горячий момент, щоби не набратись ще більшого встиду від очевидців?..

Згадані всказівки задумує він післати прямо до самого Петлюри.

*

ВАШІНҐТОН. — Укр. місія довідавшись про те що Петлюрови подерлись штани задумує орґанїзувати спіціяльний **"фонд на штани для Петлюри".**

ТЕЛЄҐРАФІЧНА АҐЕНЦІЯ КВІТЧЕНКА.

(Спеціяльним байциклем до "Молота").

КЛІВЛЕНД, О. — Сими днями дав ся відчути великий брак курий на клівлендських "маркетах". Експерти пояснюють двояко: Одні кажуть що се через американське сьвято "Тенксґівінґ дей", а другі пояснюють тим, що се з причини прибутя української місії — Бачинського, до Клівленд.

Не знати котрі мають рацію?..

*

КЛІВЛЕНД, О. — Українська гр. кат. церква з попом Тарнавським має "біґ тробель" з місцевими боль шевиками котрі що недїлї йдуть під церкву і аґітують людий.

Щоби сему зарадити, то наші парафіяни з попом, настарались о поліцію. От біда з тими болыпевиками!

*

КЛЬВЛЕНД, О. — Від трох тижнїв "Укр. Поступово-просвітно-піяцький клюб, в жалобі по своїм предсїдателю Шенґері, котрий щез як камфора, а разом з ним кількадесять долярів. (одні кажуть що 150.00 а другі що 300.00.) Члени сего клюбу кажуть, що він виїхав студіювати алькоголїзм в Пенсильвенії...

Завідатель.

Сиракюз. — Доносять нам, що всї ті бідні сироти, котрі остали по небіжцї федерації, розсїялись поміж несвідомих робітників за служ бою і вже оден знайшов роботу.

— А знаєте, яку роботу?

— Заганяти слїпих до неба.

— А знаєте до якого неба?

— До независимого.

Там они будуть уважати, щоби баранцї не дуцялись, бо завсїгди, як то кажуть старі люди: треба вислати кільска пастухів, бо череда сильна, то щоб одного не віддуцяли, як пічнеть ся між нею революція.

Дух святий.

ТОРОНТО, Онт. — О. Проколупій в свой презвитеріянській божници, згубив той кусочок паперу де є написано, що Авраам родив Ісаака, а Ісаак ще якогось чорта.

Хто найде тую святу картку, — нехай прочитає, а довідаєть ся з якого то поколїня вилїз о. Проколупій.

Павло Крушельник.

(ТЕЛЄҐРАМА ЧЕРЕЗ "Ц. К." ШНУРОК ВІД ФРАНЦ ЙОСЬКОВИХ ПАНТАЛЬОНІВ.)

ЕМБРІДЖ, ПА. — Недавно ту був містер Демидчук і десь пропав без слїду, але ту є люди котрі дуже добре знають того Демидчука, то не дуже і шукають за ним, тільки кажуть: "Пропав, то пропав біда-го бери, — нехай ся не волочить не знати куди і пощо?!. Грошей він у нас не дістане, бо майнери на страйку, сталеві робітники також ще страйкують, то нехай іде робити за "скеба", — він і так контрреволюціонер".

Тільки мілїтарна сїч, на чолї з атаманом "Ксьоншком", котра числить десь около три і пів сїчовика, — деморалїзує всї свої сили, що би віднайти Демидчука. Комітетовцї знов на чолї з отцем Куцїком кажуть, що всї пошукуваня за Демидчуком даремні, — бо він здаєть ся впав жертвою чікаговських "ретсарів".

Отже щоби його з відти дістати, треба оподаткувати кождого не думаючого Українця по десять долярів, або щоби кождий дав стільки "ретсів", скільки важить Демидчук.

Я від себе не маю що казати, тільки перестерігаю щоби всї баби держались на осторожности та не вішали тепер біля по ярдах, бо як звісно в Чікаґо народив ся комітет від "ретсів", а аґенти від згаданого комітету розсїялись всюди і готові кождої хвилї рабувати.

П. Зараза, кореспондент.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 5 ЦЕНТІВ. "MOLOT," SINGLE COPY 5 CENTS.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК II. Ч. 1. НЮ ЙОРК, Н. Й. 1. СІЧНЯ, 1920, NEW YORK, N. Y. JANUARY 1, 1920. VOL II. № 1.

Викидають сьміте.

Гей, погляньте сюди, люди,
ІЩо, робітник викидає,
А "Новий Рік" в тому ділі
Йому щиро помагає!

Натерпів ся вже до волі
Люд робучий, від голоти...
То-ж не диво, що тепер він
Так береть ся до роботи!

Викидає всяку погань, —
Геть у пропасть всьо валить ся...
І надія є, що вскорі
Вже робітник увільнить ся.

І позбувши ся голоти,
Знищивши всіх паразитів, —
Він в будуччині, щасливо
По новому буде жити!

Шпичка.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.

414 E. 9-th str., New York, N. Y.

Price: $1.00 a year, 60 c. half-yearly, 5. c. a copy.

JANUARY, 1. 1920. № 1.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.

ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ... ... $1.00.
На пів року ... ... 60 ц.

Окреме число 5. цент.

Рукописий не звертаєть ся.

Новорічні желаня від ред. "Молота".

З "Новим Роком" редакція "Молота" засилає свої желаня в слідуючім порядку:

Всім панам капіталістам, гнобителям і обманщикам, щоби прийшов оден великий і рішучий конець.

*

Щоби всі ті, котрі піддержують тих панів капіталістів, — причіпились до того кінця і полетіли чортови в зуби.

*

Всім попам, душпаскудникам, темнителям і грошоманителям, щоби вибила чорна година і всі щоб опинились там де-би їм попідтинали хвости.

*

Щоби всі ті, котрі до сеї пори вірили тим попам, — зрозуміли вже раз, що їм лутше жило-б ся без тих душпаскудників і грошоманителів.

*

Всім робітникам, чесним розумним і любячим правду, — редакція желає доброї нагоди, освободитись вже раз з от-того проклятого капіталістичного ярма, та щоб до другого "Нового Року" вже святкували по цілім світі освобожденє, та установленє Диктатури Пролєтаріяту.

*

Всім читачам "Молота", редакція желає доброго поводженя і завзятя, щоби і на дальше помогали "Молотови" товчи всю погану голоту. Перед усім желає доброго гумору.

Ред. "Молота".

Червоний сміх.

(Правдивий Фейлєтон.)

На самий Новий Рік залетїла до смішної редакції буржуазна пчола. Сита, поголена гладенька пчола, в чорнім блескучім циліндрі і вигладжених штанах. Під червоним носом стерчав недопалений окурок і чадив.

— "Ти чого насміхаєш ся з нашого доброго правительства? — спитала строго пчола смішного редактора".

— "Гм, зроби своє правительство таким щоб воно не було смішним, — так тоді я не буду з него насміхатись, — відповів хитро редактор.

— Я тебе не питаю, якого нам правительства треба, — але питаю тебе чого ти насміхаєш ся з того яке тепер є? — протягнула сурово пчола.

— Нате бог нагородив мене смішком, щоб я висміював всяку глупоту людську, — відказав редактор.

— Але-ж треба і для "сміху" гранищ мати; — Є такі річи, які можна висміювати, а є такі, що нї.

— Наприклад?

— А от, наприклад: Можеш насміхатись з якої небудь патріотичної кучки, з якої небудь газетки, "Свободи", "Народної Волї", "Америки", з Білика і Підгорецького. З Цеглинського також можеш сміятись, що полишив українську полї тику і знаходить ся тепер на добрій горожанській службі.

Бачиш скілько ти маєш матеріялу для "сміху" і помимо нашого доброго правительства, — закінчила пчола сїдаючи на стільці під ряд з редактором.

— Все то добре що ти сказала, — відповів редактор "сміха", — але знаєш що то самий гнилий матеріял про який не варта згадувати. Сміятись з таких дурнїв то і часу шкода. Що з них сміятись, коли вони вже самим житєм обсміяні... А от ваше правительство все таки має дуже комічні сторони!

— Які комічні? — запитала пчола, і поморщилась.

— А от які: Воно завзялось цїлию переловити усїх "червоних" і винищити "шкідливий дух"; для сего воно асигнувало мілїонові средства на виловлюванє "червоних", не уважаючи на те, що воно само по шию в довгах. Та се ще пів-біди; гроші можна тратити на всяку дурницю, але от, що смішно: яким способом воно наміряєть ся переловити усїх "червоних" та викурити "шкідливий дух" з краю. Ще ловити "червоних" то також пів-біди; ідеш вулицею, здибав чоловіка з червоним носом, ну і хап єго! — "Червоний" значить, — але як викурити "шкідливий дух" ви-ж не можете знати хто, яким духом дихає; червоним — чи чорним, — усміхаючись запримітив смішний редактор.

— О, я знаю, хто яким духом дихає і хто — що думає, — заговорила пчола. — На те я буржуазна пчола щоби все знати і все чути. Я наперед знаю, що ви приготовля єтесь перекинути наш добрий вулій. Я знаю якими ви розпоряджаєте силами. Я навіть знаю, що розвій ваших червоних сил, нїхто не в силї здержати, але заки день розплати наступить, то нам "пчолам" хочеть ся ще ложити добре, тому ми і берем ся за то, як ви кажете "комічне дїло", — викурювати з краю шкідливий дух, та виловлювати "червоних", хоч ми сами се добре знаєм, що ми його нїколи не викуримо і не переловимо. Куримо до часу і ловимо до часу, от і все наше ремесло, — ферштейн-зї? — запитала пчола.

— Ага, я тебе розумію, — шкода, що ми відійшли від теми. То ти значить застерігаєш мене щоб я не сміяв ся з вашого правительства?

— Так, так, от іменно голубчику будь ласка, хоч правительство наше лиши в спокою. — заговорила улесливо пчола.

— Добре, — я даю слово що перестану сміятись, тілько під таким услівєм коли ти даш менї слово, що зробиш правительство таким, що воно не буде заслугувати на посміх. Коли ви пчоли зробите "свободу" дійсною свободою, коли ви зробите "правительство", дійсним народним правительством, коли ви зробите "патріотизм" таким щоб він заслугував на пошану, а не на посміх, — тоді ми сміхотворцї перестанемо з вас сміятись. А тепер: "сміятись з людської глупоти, — не тілько що не погано але щей похвально, — сказав один досить вчений чоловік.

— Ви богато хочете; як видно ми з вами не згодимось — сказала пчола підіймаючись.

— Посидьте, — чого ви?

— Нї, треба йти, ви знаєте, що внас тепер жнива...

— І в нас **жнива** — засьміяв ся редактор.

— Знаю, знаю, голубчику, знаю я про се, вже давно знаю, що у вас жнива ще красші як внас, але поки що, ми ще жнем, — залукавила хитра пчола.

— А ми, і жнем і косим разом та весело посміхуєм ся; ви дрожите,

Куплєти Будяка.

"Америка із фойст"!
Тутешні кажуть "бойс".
Тут можна їсти "стейк"
І "кофі" пить "від кейк".
То вже "фром еври сайд"
Ми "мост бі сатисфайд".
"Дей офтен пес рімарк",
Що "одер контріс дарк".
Вони хвалять свій "брейн"...
"Вонс" я сів на "трейн".
А там підняли "нойз"
"Амерікен фрі бойс".
Із "гайскулу" студенти,
Значить — інтелїґенти.
І пахла від них "бренди",
"Чуінґ ґум", та "кенди".
Читали щей ґазету,
Лиш годну до... клазету.
І регіт їх не мовк:
Вони читали... "джовк".
Як тільки злїзли з "кари",
То й ну — курить сиґари.
А потім "еври вер"
Сьпівали "Овер Дер".
"Овер дер, овер дер, овер дер"!..

* * *

По "стрітах" я блукав
Та "румів" я шукав,
І був я "офул мед",
Бо "тайм" був дуже "бед".
Що разу "еври сент"
Іде на "фуд" та "рент".
Не можна жити так...
А тут і в "румах" брак.
Якби я "сингл" був —
Біду не так би чув,
Не мав би "бітер лайф",
А то в мене є "вайф",
А з нею дїток "бонч".
І от роби, що хоч.
Питають ся мене
(Ну й питанє дурне
В розумних тих людий) —
Чи маю я дїтий?
А я й говорю всїм,
Що маю їх штук сїм...
Нїчого більш не скажуть —
На двері лиш покажуть.
Ходив я "еври дей" —
Не хочуть скрізь дїтий.
Хоч їх повісь тепер,
То богачі "дон't кер".
А виростуть сини
І діждемось війни —
Візьмуть їх "ту ди вор"...
І ввесь тут розговор.
Кляну свою біду
Тай далї я іду.
Аж ось я чую крик...
Бо роблять людям "кік",
І бють їх прямо в "фейс":
Зробив їм "ейджент рейс"
Таки на той же "рент".
Платити "піпл" "кент".
Тодї той "ейджент" - чорт
Подав се дїло в "корт".
Судя судив, судив
І ось як утвердив:
Сказав він "босу": "Вел"...
"Кік дем ту ди гел"!..

Будяк.

НАРІД РОСІЇ.

(На нуту: "Небо і земля").

Нарід Росії, нарід свобідний,
Нині тріюмфує;
Світ буржуазний, переляканий,
Лихом му віщує.
Бо народ робочий
Отворив вже очи
Права добуває,
Местника шукає,
В комунїзм вступає,
Побіду звіщає,
Чудо, чудо, повідає.
Пролєтар світа, горем прибитий,
Голову підносить;
За визвол, право і справедливість,
Нїкого не просить.
Бо всї го здурили,
Очи замилили,
Кров єго пролили,
А "точки" згубили
Або попродали
В Парижи в Версали,
Чуда, ганьби доказали.
Там у Европі, в російськім краю,
В містї Петрограді
Дич буржуазна, з розуму сходить,
Бо Лєнїн при владї.
Третий рік ступає,
Лєнїн не впадає,
Кріпко ся тримає,
Ще лутше кріпшає,
Ворогам не даєсь,
Ще зних насьміваєсь,
Чудо, диво, повідає.
Царі, королї, людськой недолї
Ратунку шукають;
Зволоч з драбами панки з попами
Їм допомагають.
Шпіонів годують,
Облави герцюють
Людей арештують,
Невинно мордують
Тюрми заповняють
Правду побивають,
Собі страшний суд збли-
жають!

П. Решетар.

ДИВНАЯ НОВИНА.

Дивная новина
Настає на світї;
Перестають панувати
Кляті паразіти.

На прах розлетїлись
Царськії корони,
Вже валять ся на вік-вічні
Буржуазні трони.

Народ зачинає
Собою рядити,
Вже комунїзм зачинає
В житє заводити.

То-ж усї будїм ся,
Щоб волю здобути,
Щоб людьми вже, - не рабами
В цїлім світ. бути!

Грицко Шпирка.

а ми посміхуєм ся ви збираєте мід, а ми і виробляєм і збираєм, ви виловлюєте "червоних", викурюєте "шкідливий дух" якого ви нїколи не в силї викурити, а ми смієм ся з того викурюваня — "червоним сміхом" від якого аж земля потрясаєть ся. Ми заповнюєм цїлий світ "червоним сміхом" — сказав смішний редактор і сам весело засміяв ся.

— Гм, значить, — ще внашім краю є не тілько "червоні елємети", "шкідливий дух", але ще завів ся і "червоний сміх"! Се для мене новість... Я не знала що можна сміятись "червоним сміхом"... Се для мене новість, — повторила пчола, і закуривши свій окурок, попращалась з смішним редактором, та пішла собі геть. — Се для мене чудо, що істнує на світї "червоний сміх"? — повторила вона в дверях.

— Ще богато де чого істнує на світї чого ти не знаєш, — засміяв ся редактор і почав дальше редаґувати свій "червоний сміх".

Шило.

Новорічні сни.

Сон Петлюри.

Снилось йому, що десь ніби,
Чорти його взяли
І так уже без пардону
В пекло затаскали.
А там його посадили
При столі дубовім
І казали напити ся
Горячої крови, —
Тої крови, що поганець,
Від довшого часу
Пролив марно з невинної
Грудящої маси...
Як напив ся тої крови
Вражий син Петлюра,
То так його зараз здуло,
Що аж пук "пся-юра"!

Сон Денікіна.

Як Денікін вже в погромах,
Досить налюбив ся, —
Ляг він собі — переспатись,
І сон му приснив ся...
Снить ся йому, що він сильно
Царством управляє;
Мужиками оре, сіє,
А сам пє гуляє.
Большевиків він мордує
Та завдає муки,
Всім народам підчиненим,
Викручує руки...
Але в тую-ж саму хвилю,
Сон от той змінив ся,
І він якось в другій ролі
Як стій опинив ся.
Оглядаєсь і вже бачить,
Що лихо вержеть ся, —
Що ту-ж за ним большевицька
Армія несеть ся; —
Як почав він утікати...
Ой горе-ж бо, горе!
Вже не стало му дороги
Скочив в Чорне море!

Сон Падеревського.

Снив ся "містршови" кусочок, —
Годі замовчати; —
Снилось йому, що вже більше
Він не може грати.
От із того всього лиха,
Він аж ликнув слинку
Та купив собі погану
Ручну катеринку...
І десь ніби улицями
Мав льоси возити,
Щоб тим способом жебрацьким
Ще якось прожити.
Але лихо було в тому, —
Папуги не було,
Котра-б йому з катеринки,
Ті льоси тягнула;
Ото-ж то він сам згодив ся
Тую ролю грати,
Бо він точно як папуга, —
Що й годі пізнати...

Сон папи римського.

Снилось папі, що він в "шапі"
Десь тяжко гарує;
Підкасавши реверенду,
Желізо шліфує.
І разом десь з овечками,
Проклинає Бога,
Що так мусить працювати,
Як яка безрога!
А нарешті з того всього
Тад розгорячив ся,
Що з святого — в большевика
Вмить переробив ся!

Сон графа Тишкевича.

Снилось графови старому,
Що він був в короні,
Королем був українським
І сидів на троні...
І десь ніби дав він розказ
Військови своїому,
Щоб стріляло усякого, —
Хто противний йому!
Але чудо над чудами,
Стало ся незгодом;
Військо взяло того графа,
Вергло на колоду
І всипало йому буків, —
Аж гук розходив ся,
А граф з того в лютій злости,
Мало не сказив ся!..

Сон укр. "патріотів" в Америці.

Снилось нашим "патріотам",
Що они теж люди; —
Що нарешті позбули ся
Клятої облуди:
Бачинського після того
Они геть прогнали,
Січинському на дорогу
Копняка піддали.
Підгорецькому скрутили
Реверенду з заду
І на голову змотавши
Вибили за зраду.
Понятишина припняли
На малий шнурочок,
І держали мов собачку,
На якийсь часочок,
А потому відпустили,
Та так буком прали,
Що аж всі святі з чортами
Разом ся сміяли!
Дальше снилось патріотам,
Що "Свобода" скрепла,
А Лотоцького понесли
На вилах до пекла.
Цурковському з "Америки"
Обскубали чуба,
Так що тому аж приснилась,
Законниця люба,
Стечишину зі Скрентону,
Обшарпали вуса,
А Бориска діткнули ся,
Носиком від "шуса".
Цеглинському у Ню Йорку,
Бороду зголили
І щоб меньше їх туманив,
Язик пришпилили.
Проколупія з Канади,
Запхали за грати,
Щоби більше не важив ся,
У властей брехати.
І Шушкови також трохи,
Науки завдали;
Всипали му трийцять буків
І ще пять додали!
Войценкови, Свистунови
І всім ідіотам,
Позашпилювали рила
Здоровезним дротом.
Щоби меньше говорили
А більше робили, —
Більше корисної праці.
Ніж брехні творили!

Сон Шпички.

Снив ся Шпичці сон чудовий
І важно великий;
От десь ніби так іде він,
Аж чує десь крики!..
Звернув ся він в ту сторону,
Звідки то несеть ся,
Аж дивить ся здвиг народу,
Що аж світ темнить ся!
Приступає він не сміло
І диво над дива! —
Сам не вірить, чи се справді
Картина правдива?
Дивить ся він в середину:
Пани та магнати,
Королі і фабриканти
Попи і пралати.
Кардинали і міністри
Графи воєводи
Всі гарненько повязані
Мов які колоди.
А кругом них робітники
І прості селяни,
Порають ся підкидають, —
Пакують на сани
І геть кудись їх вивозять
Мов дерево з ліса...
Зацікавив ся тим Шпичка: —
Що се є до біса?!..
Щоби славних таких луків, —
Що так гойно жили, —
Нині люди на тих санях,
Мов гній вивозили?!!
Ось не стерпів він сердешний,
Близше підступає
І не сміливо одного
З присутних питає:
Слухайте но товаришу,
Скажіть коли згода,
Куди они так вивозять
Ті гнилі колоди.
А той з легка усміхнув ся,
Радо споглядає
І так Шпичці на питанє
Справу поясняє:
Гнилі они, мов колоди, —
Але не колоди; —
Се всі пани - деришкіри,
Що вийшли вже з моди.
І тому то, що они вже
Своє пережили,
Люди їх туди вивозять,
Куди заслужили.
Прямо чортови на втіху,
В пекло посилають
Нехай пани щей на другім
Світі погуляють.
Засміяв ся хитрий Шпичка,
На бік відступив ся,
І вже зараз після того
З гумором збудив ся.

Шпичка.

Ось як їх витають.

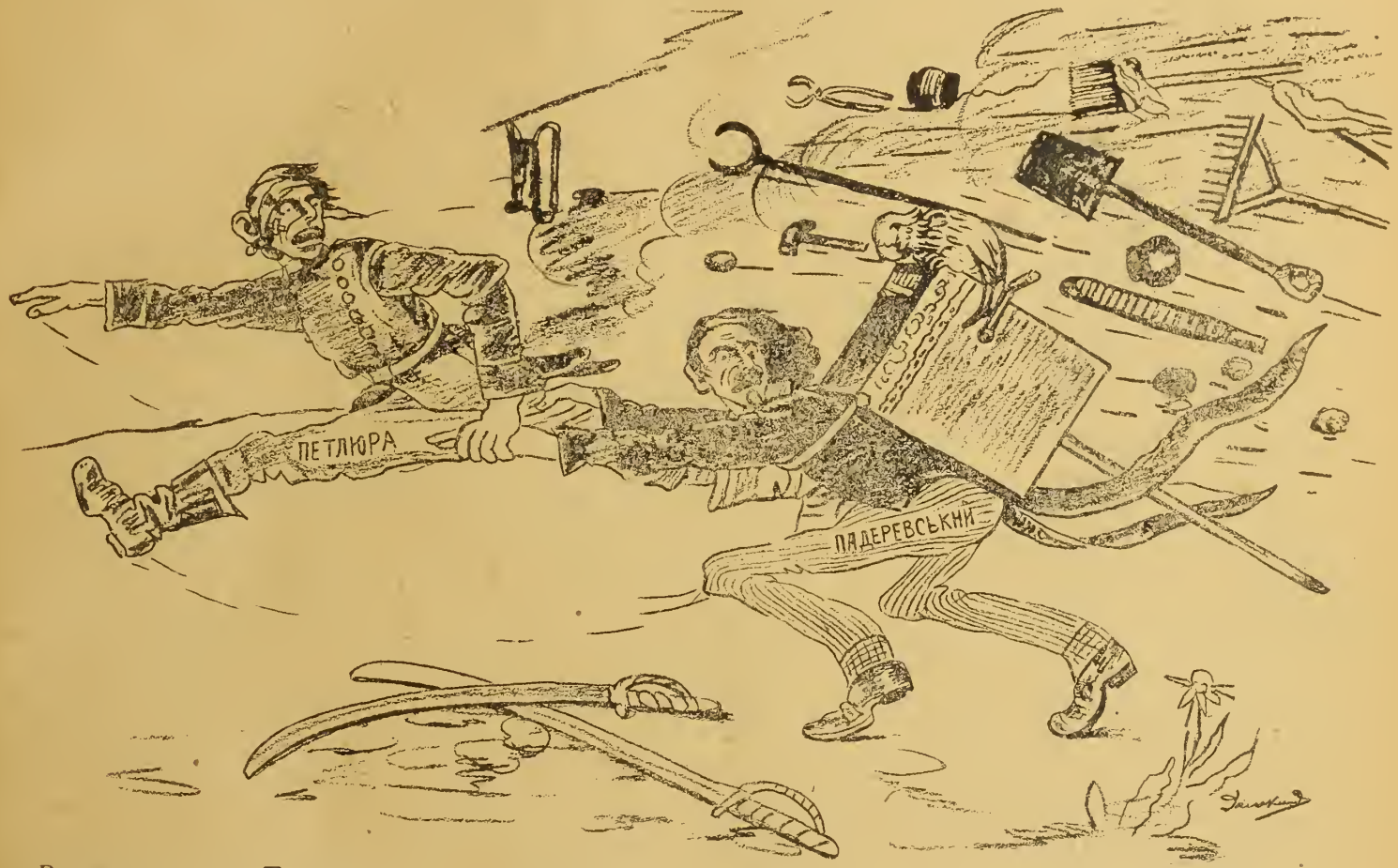

Вихваляв ся все Петлюра,
(Падеревський тоже)
Що народ за ними стоїть,
Так що "не дай боже!.."

Вихвалялись та казали:
"Ось за нами сила!
Ми народом наставлені,
Нам "ойчизна" мила"...

А тим часом ті злодії,
Як стій утікають,
Бо робітники й селяни
Ось як їх витають!

Шпичка.

"ПРЕДВІЧНИЙ ЗАКОН ПОХИЛИВ СЯ".

(На нуту: "Предвічний на світ народив ся".)

Предвічний, закон похилив ся,
Бо новий уряд заявив ся
Став заводить новий лад,
Відпихать старий назад,
Предивно!

Капіталізм з того засмутив ся,
Що комунізм, на світ народив ся,
Та став дуже лютувать:
Комуністів розбивать
Безвинно!

Не лютуй ти вороже пане,
Іроде, лютий препоганий,
Комуністів сим не зломиш
Гірш до боротьби приводиш
Нас усіх!

Капіталіст, слези проливає,
Що комунізм, що дня прибуває
Сам не знає що й робить
З ляку уже весь тремтить
Як той лист!

Щоб спасти, себе від напасти,
Щоб не міг, на віки пропасти
Став він слуги розсилать, —
Комуністів всіх шукать
Як мишей!

І пішли, його вірні слуги
Добувать у пана заслуги;
По всім світі розійшлись
І до діла всі взялись
За людей!

Та стали, людей морочити,
Щоб ішли, до пана служити,
Щоб всяк вийшов з комунізму
Та вклонивсь капіталізму
Аж в ноги!

А народ на се не зважає,
На собак, він не потурає
Та усюди панів жме,
Геть до біса проч жене
З дороги!

Всіх собак, слугів капіталу
Поспихав, до одного в яму
І Колчака і Петлюру
Й Юденіча — вовчу шкуру
Теж зіпхнув!

Денікін, ще трохи зістав ся,
Падеревський із ним побратав ся
Та обидва людей бють
Людську кров горячу пють
Собаки!

Тоді кров, пити перестануть
Як на них, всі люди повстануть
Скоро ті часи прийдуть
Що дороги не знайдуть
Обидва!

Се Різдво, братя проведемо,
Та новим, житєм заживемо, —
В спільнім житю як брати...
Нехай згинуть всі кати
На віки!

А комунізм хай ся поширяє
Та нас всіх, до купи єднає
Всім Вам щирий привіт шлю
З комунізмом здоровлю
Вас усіх!

Любарська Щипавка.

МОЇ ТРОБЛІ.

Галов, важиєти возлюблені і перелюблені читачі від того "Молотка"!

Відзиваю сє до Вас рахувати з сего сьвіта і поздоровлєю з сими виликими сьвитами.

Вжемси важиєти гадав і розгадував мої дорогі лянцмани, жи сє вже більши ни зобачимо на сім круглім сьвіті, бо єк то кажут, єкис дурисьвіт набрихав жи сє всьо мало скінчити. Цїла зимдя рахувати мала сє розлупити на дві половині, бо єкас там хомета мала надлетіти.

Ой, то том сє вже людоньки добрі наминтрожив з тов бідов, а єк то всьо важиєти було то зараз Вам розглузаю з кінцє.

Вичитав важиєти мій кум в єкіс зварльованї ґазетї жи низадовго має сє скінчити сьвіт.

Де, — коди, — як? — питаю сє я мого кума, а він кажи: "Аво має надлитіти така вилика чирвона хомета з виликим фостом тай єк зачіпит рахувати за нашу кулю то та но сє розлупит!"

Я сє важиєти так тим зминтрожив, жи аж ни мігвім спати. Комедійо боска, — думаю си — де ту сє сховати пирид тов бідов?!.. Алим си нагадав жи в мого сусїда є вилика пивниця. Надумав сє я тайєм сє пририхтував залїзти до тої пивниці. Нима що робити. Взєв я написав лист до свої рахувати баби і дітисків, пожигнавім сє з ґаздом і ґаздинев, написавім до ридахтора важиєти того "Молотка", жи я вже ни буду більши нїчого писати, бо сє вже рихтую на другий сьвіт, тайєм сє закрав до тої рахувати сусїдової пивниці.

Чикаю я в ті пивниці чикаю, тай вже ми сє знудило рахувати і їсти сє захтїло. Биру я важиєти вилажу з тої пивниці назад тай сє питаю ґаздинї, чи вже ни литит тота хомета? — а вона кажи, ще ни видко.

То дайти ми — кажу — що жерти, бом сє так виголоднїв єк пес.

Дала минї ґаздинє, важиєти єкоїс кваші, наїв сє я тай знов засунувім сє до тої пивниці.

Сиджу я, в ті пивници сиджу аж ту чую щос гуркає... Йой! Матїнко боска, аж типер вже хомета литит, — думаю си, — тайєм сє притулив під тото вікно жи рахуваи виходило до штріти. Ой-йой-йой! — запищало ми щос коло серце і зробиломи сє дужи єкос лєчно і жиль за сим сьвітом тай такімсє загриз аж ту чую щос сє розірвало над мойом динев... Ой, Єзу христе! — певни вжесє зимлє розлупила, — гадаюси — а ту щос: тра-та-та-та! — тай єк ни зачне мине пражити всюди важиєти, — по руках, по ногах, по плечах по гарбузї так аж ми сє рахувати сьвічки провидїли і так ми сє зробило нїяко, жи вжем сє навіт ни ширпав. Лєгвім важиєти і лижу, а ту на мени вже сє світ валит.

Ґвавт — кричу я — ратуйте, ратуйте тай такім сє скричав жи ажвім ни памнєтав де я є. І вже бим сє був рахувати задушив али дивлю сє: Лїзи мій сусїд до пивниці...

— Ай, ратуйти куми Гаврило, ратуйти бо сє світ кінчит — кричу я до него.

— А ви чого ту залїзли? Моє вуглє красти, чи що? — кричить на ме ни Гаврило.

Та де там кажу вуглє, тажи нивидити жи сє сьвіт валит і я залїз до вашої пивниці рахувати, сховати сє!

Тю, тю! — кричит розбішений Гаврило — який світ? Всьо стоїт на місци, а ви щос водуріли ци що — тай рипитуєти жи сє валит сьвіт?!..

Ото — думаю си — вражий син; мине возьди аж кости болєт так єк би ми хто поломав, а він ще ни вірит! А дивітно сє — кажу я — єк ту сє зимля роспала і єк мине тота хомета притиснула.

Дурний Хведю, ни видити жи то моє вуглє, восде вуглєр привіз і зсипав до пивниці, а ви єкогос чорта влїзли під самісїньке вікно тай сє порпаєти в нїм.

Ой, свєтий Трофими! Воглєдаю сє я навокола себи і вже ми сє трохи розвиднїло, тай дивлю сє а я зуправди цїлий в вуглю присипаний!..

А то що за біс?! А я си гадав жи то вже тота хомета так мнє заїхала своїм фостом!..

На силу важиєти поміг минї сусїд вилїзти з того вуглє, тай я полїз рахувати мало ни рачки до хати.

В хатї сє важиєти всї понастрашу вали тай хтїли втїкати, али я сє відозвав до них єк то кажуть по люцки то аж так мине пізнали, али єк сє ни зачнут тогди сьміяти з мени, моцний божи!..

Що є? питаюсє я ґаздинї, а вона минї тиць люстерко пирид вочи. Дивлю сє і сам сибе ни пізнаю, а то що? Чи то я чи ни я?!..

Вся моя вибачийте тварюка чорна єк дегодь!.. Ага гадаю си то з вуглє така чудернасїя вчіпила сє до мени! А чорт би мине був ни знав, а я чого туди лїз?..

Ну та вже нима що робити. Взєв я троха горичої води таїмсє вобмив і типер ми сє вже важиєти зда є жимсє наново на сьвіт народив.

Такі-то мої троблї були з тов хометов, а всьо чириз того єкос дурака жи мнє так настрашив, — біс-би єго страшив рогатий.

Али типер вже важиєти я сє ни бою, бо то ни правда і рахувати дальши буду писати до того "Молотка". А Вам перелюблені читачі "Молотка", — важиєти з тим новим сьвітом жим сє народив, жичу рахувати щасливого і сьмішного "Нового Року" і жибисти рахувати ни знали таких троблїв як минї сє притрафили з тов хометов — і ще важиєти єк буду мати час то до Вас напишу.

Ага! Забувім вам ще сказати жи чириз тоту біду то навітїм ни хтїв йти на сьвита, єк мє єкис Поляк просив до себи на Крізмус, али вже рахувати єк прийдут наші ґрецкі сьвита то вам напишу про тоє єк мисє на тих сьвитах буде поводити.

Тим часом важиєти, ґуд бай і геп на Ню-Єр!

Кислю сє, Ваш рахувати возлюблений і перелюблений.

Хведір Шпичка.

НА УЛИЦИ В НЮ ЙОРКУ.

— Гей полїцман! пане полїцман! Там недалеко якийсь розбишака рабує чоловіка.

— Ґо то гел! Не завертай менї голови якимись там розбишаками! Я є на те, щоби арештувати і розбивати голови страйкерам а не боронити людий від розбишаків.

Попівська "звізда".

(Коляда).

Христос родив ся,
Піп появив ся,
Став людий дурити,
Розум їх троїти
Гнути хлопські спини
Під панські дубини
Став він їх крутити,
Став він їх трусити,
На свої роскоші
Витушувать гроші, —
Гроші, гроші на роскоші!..
Над баранами
Попи із панами
У кулак сьміють ся,
Аж пуза трясуть ся,
Що християни,
Всї парохіяни
Дають ся крутити,
За носа водити
Думають замало,
Бо дурні, як сало, —
Бо дурні, дурні, як сало!..

С. Долов.

УСЮДИ НИНЇ.

(На нуту "Возвеселїм ся").

Усюди нинї часи змінились
Вже робітники того навчились,
Що треба дружно руки подати
І за свободу повстати.

Що вже не треба тих боронити
Що вічно хочуть кров нашу пити
Хай пропадають всї ті гадюки
Капіталїсти і дуки.

Хай пропадає все те нещастє
Нехай настане свобода й щастє
Що вже не треба рабами бути
А треба жити як люди.

Треба ступати з комунїстами,
Которих звемо большевиками,
За хлопську волю здобути долю
У фабриках і в полю.

Не треба більше шиї згинати
І не потрібно кров проливати
За вражих дуків катів гадюків
Своїх братів вбивати.

А з Новим Роком затямте братя
Нам капіталїзм тре поконати,
Він є ворожий для чорноробів
А добрий для неробів.

Не даймось братя більше манити
За своє щастє мусимось бити
Щоб поконали всї дармоїди
І щоб повстали совіти!

Довбенька.

ПО ВСЬОМУ СВІТУ.

(На нуту "Небо і земля").

По всьому світу (2 рази)
Народ піднімаєсь,
Всюди для себе (2 рази)
Волї добуває.
Пани боять ся,
Дуже трусять ся,
Жаль покидати,
Гроші - дукати,
Дуже нарікають,
Большевиків лають,
Чуда, чуда повідають!

Пани з слугами (2 рази)
Всюди викрикають,
Що робітники (2 рази)
В Росії вправляють,
Військо збирають
В Сибір висилають
Щоб не допустити,
Волю воскресити,
Щоб кати прокляті
Могли довше жити
І робітничу кров пити.

Чорносотенцї і демократи
Разом ся злучили,
І комунїстам (2 рази)
Війну обявили;
За правду всюди
Кличуть на суди.
Сини робітничі
Ідуть до вязницї
По тюрмах страждають,
За правду вмирають
У свобідній Америцї.

Грицко Шпирка.

НОВОРІЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕНЄ "МОЛОТОВИ".

Щирий свій привіт я шлю,
З Новим Роком здоровлю
Славний "Молот", молоденький!
Хай працює здоровенький!
Нехай лупить всіх і бє
Нехай ще сто літ жиє
Всім робітникам на втіху
Ворогам злим на посміху!
Новий рік настав двайцятий,
А наш "Молоток" завзятий,
Ані чуть не пристає,
Тільки знай що бє та бє!
Бє на право, бє на ліво,
І виходить славне діло,
Часом в тімя попаде
Нехай погань пропаде!
Тої погані — невіри,
Назбиралось вже без міри,
Облягла зі всіх сторін
А "Молот" бє навздогін.
Вже забив одну віслюку, *)
Ще добє й стару падлюку, **)
Хай людей більш не морочить
Даром ноги не волочить.
Придивіть ся що то є,
Хто то лупить так і бє;
То малеє ще дитятко
А вже лупить дуже гладко!
Не великий чоловік, —
З роду має оден рік;
Став на ноги урочисто
І загладив погань чисто!
Не зважає ні на кого,
Зразу бє аби якого:
Попа, пана, — всіх катів,
Вражих диких хижаків.
"Молоток" сил добирає,
Він по правді поступає
Він за правдою іде, —
За те швидко так росте.
Подумайте добрі люди,
Що з "Молотом" далі буде?
Як ще з рік так підросте,
О, щось буде вже не те!..
"Молот" буде сильний, згіден,
Буде всякому потрібен;
І в хазяйстві для покосу,
Щоби виклепати косу.
Чи налагодить драбину,
Чи заїхать в панську спину,
Щоб напала пана трасця...
О, на все "Молот" придасть ся!
Щоб я много вам співав
Але мене сон напав, —
Напав дуже сон проклятий,
Не дає більше писати.
Я на тім буду кінчити,
Жичу єму сто літ жити,
Щоб прожив щасливий вік, —
Скубав погань всю за бік!
А ви братя не жартуйте,
Завше "Молота" купуйте,
Не велика се затрата
Один "нікель" ціла плата.
"Молот" живе і для сміху,
Служить всякому на втіху
Його мусить всяк добути,
"Молот" скрізь повинен бути!

Юрій Канчура.

*) "Українська Газета".
**) "Свобода".

НОВОРІЧНІ ЖЕЛАНЯ.

З Новим Роком я желаю
"Нашим" панкам того
Щоби они дочекались
Щастя ось якого:

Щоб "Комітет" з Підгорецьким
Дочекав ся ролї;
В ресторанті мити "дішес",
Скребти бараболї.

Щоб Січинський із Цеглинським
Канали копали,
Щоб Мостовий із Репеном
Лїси корчували.

Щоб Лотоцький із Ревюком
Свині пішли пасти,
Щоб Демидчук і Величко
Мости пішли класти.

Щоби Білик, Сїменович,
Стечишин й Бориско
Поскакали з моста в воду
Так щоби аж свисло!

Щоб всї попи — чорна сотня,
В дїлах, своїх спільних
Опинились до одного
В домі божевільних.

"Молотови"-ж желаю я,
Обуха сильного,
Щоб все дрантє не потрібне
Потовк до одного!

Довбенька.

ЗІБРАЛИ СЯ.

(На нуту: "Бог предвічний").

Зібрали ся із попами,
Редактори і доктори
І два Американи,
Утїшають ся.

Зібрала ся та голота,
Щоби дерти з людий шкуру
І піддержати Петлюру,
Того Ірода.

Позбирались шарлатани,
Забирають срібло злото
Від робітників, — голота,
В свої кармани!

Завернули вже в Канаду
І там брешуть і здирають
Тай Петлюру виславляють
За хлопську зраду.

Робітники спамятайтесь,
Не дайтесь ошукати
І голоту проганяйте
На штири вітри!

Проганяйте тих падлюків,
Ігноруйте тай наплюйте
Їм у вічи тай скажіте:
"Марш шубравцї"!

Ми здобудем Україну,
Зробим з неї свою хлопську
Україну Совітську,
Так як в Росії.

І будем в нїй дружно жити,
Без панів і попів,
Без катів, Іродів,
Аж до віку.

Довбенька.

БИЙ ЦІЛЕ.

Жили собі два сусіди;
Бідний і богатий, —
Їх подвіря були під ряд, —
Хата коло хати.
І жили так самостійно,
По своєму мались,
Та все таки між собою
Чогось слеречались!?..
От бувало як пічнуть так
Свої баналюки,
То й виходять мимоволі
Досить смішні штуки.
Раз так сперди ся сердеги,
Завзято з собою:
Богач з бідного сміяв ся,
Що той жив травою...
Почекай — подумав бідний, —
Я тобі доїду!..
І з жінкою намовив ся,
Щоб перед обідом,
Як він вийде перед хату,
Ніби віддихнути, —
Она йому так крикнула,
Щоб богач міг чути.
Ото-ж вийшов він із хати
І лиш задержав ся,
Аж ту голос з середини
До нього роздав ся:
"Тимку! — Чуєш? А ходи но, —
Що ти скажеш, Тимку; —
Бити ціле яйце у борщ, —
Чи йно половинку?.."
Та бий ціле, мала шкода, —
Бідний відвічає, —
Нехай вражий богач знає,
Як бідний вживає!..

Шпичка.

Співають національний гимн.

СУЧАСНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ГИМН.

Була мертва Україна
І слава і воля
Робітникам і селянам
Усміхалась **ДУЛЯ.**
Ми на радість вороженькам
Пили горілочку,
Пани-ж дерли з нас тим часом
Остатню сорочку
Та на решті ми повстали,
Пірвали кайдани;
Налякались дармоїди,
Народні тирани.
Стали думать та гадати,
Як нас обдурити,
Але нехай і не мріють,
Щоб нас покорити.
Не поможуть ні Петлюри,
Ані інші Юди,
Бо сьвідомі комуністи
Підносять ся всюди
Душу й тіло ми положим
За нашу свободу,
Більш не буде на Вкраїні
Проклятого роду!
Згинуть наші вороженьки,
Як роса на сонці,
Запанують робітники
У своїй сторонці!

С. Д.

ХТО НЕ ХОЧЕ.

Хто не хоче дурнів видіти,
Однаково має жити
І при тім в своїй кімнаті
Навіть люстра всі побити.

БУРЖУАЗНА СИРОТА.

Вечір був, зірки блищали
На дворі мороз тріщав,
Йшов по вулиці Петлюра,
Пожовтів і весь дрожав.
Боже! — каже він до себе —
Я замерзну — згину ту,
Хто-ж огріє нагодує
Мене бідну сироту.
Не огріє мя робітник,
Не дасть їсти хлібороб!..
Хто одягне, приголубить
Буржуазний дурний лоб?
Всюди гонять мов собаку,
Дають моцно копняка,
Позривали з чобіт шпорни
З шапки збили ковпака...
Йшли дорогою буржуї
Під ту лютую зиму,
Пожаліли його трохи
Пятака дали йому.
Все те бачили селяни
Тай сміялись з дурака,
Що за зраду робітництва
Хрунь одержав пятака.
Боже! — молить ся Петлюра,
Зішли ласку на урок,
Поможи мені купити
За ті гроші хоч шнурок!
Ніч приходить, вже світає, —
Вже рідшає темнота,
А по світі десь блукає
Буржуазна сирота.

Ободівський.

ПЕТЛЮРА В КРАКОВІ.

Славний отаман Петлюра,
Що з ляхами бив ся,
От якось так ненарочно
В Кракові впинив ся...
І загризлись в Вашінґтоні
Наші патріоти:
Та се-ж оден був найлутший
З цілої голоти;
Він же Ляхів ненавидів,
З ними не мирив ся...
Аж ту бачте — у Кракові!..
Певно, що сказив ся?..
Бо за Австрії небіжки, —
Як ми памятали,
То у Краків лиш скажених
Людий відсилали...
А може він "сохрань боже",
Єще не сказив ся, —
Тільки так ось налякав ся,
Щоб не заразив ся
Большевицьков пропаґандов?..
Певно, що в тім діло,
Коли славний той отаман
Смикнув в Краків сміло?..
А може лиш так на нерви,
Бо там й те корують,
І хто тільки горячить ся,
То там підмуштрують;
Падеревський зараз грає,
А Пілсудський свище
І горячка уступає
Все низше та низше.

Детройт, Міш. Т. Зарськ-ний.

Пролєтарський роман.

Слім лежав в затінку під лозою коло желїзниці і розповідав про свою любов. Дік сидїв підігнувши під себе ноги по турецьки, жував табаку, попльовував на траву і слухав. Слім викинув з рота стару табаку, потер в жменї як сухим гороблячим яєчком, шпурнув сї далеко на зелену траву, витягнув з кишенї кружочок засушеної нової, відкраяв сцизориком добру порцію, положив осторожно в рот і почав:

Було се зі мною пару лїт тому назад, коли я працював на фармі в Норт Дакотї в одного фармера нїмця — Едїгера. Здоровий робий був той нїмець родом з Прусії, і носив густу чорну бороду, що звичайно рідко коли буває серед фармерів. Опріч того він був дуже релїгійний, фанатик. І богатий-же був до біса!

"Але се не інтересно, а інтересно от що: що в мене в такого звичайного бома, залюбилась єго меньша донька — Туті. Можеш собі представити і то не як будь залюбилась, а міцно, щиро залюбилась про що я добре ясно після довідав ся.

Дік повернув ся животом ниць на траву, протягнув ся опершись лїктями об землю, і почав пильно слухати.

Слім продовжував розповідати тілько вже повольнїйше і з нарастаючим якимись жалем в голосї. Видно було що рана в серцї після того коханя, ще в нього не загоїлась.

"Тягнулось те кохане місяцїв три з половиною. Туті була блєндинкою середнього росту, біле кругленьке обличе і чудово красні сиві очи — в що я звичайно скоро залюблююсь. Носила звичайно синю блюзку без горсета і я бувало горів якимись бажанєм коли я бачив як вона виходить з хати до помпи по воду, і як кругом єї гарного жіночого тїла, облипне як мокра, тая синя блюзка. Чудово тоді гарною і чарівною була Туті. О, she was, — very, very tender!" — чуть не закричав Слім пожовуючи міцно табаку від злости.

— Я розумієть ся, зараз єї поможу напомпувати води, глянемо в вічи одно другому залюбленим поглядом і вона пішла до хати, а я назад до стайнї, до коний. Обхопить мене якись жаль досада і я з тої злости часто удару коня Била по мордї котрий мене знова часто кусав.

— Старий нїчого недогадував ся про наше коханє, стара теж нїчого не знала, бо до того ще вона чогось квоктала і часто лежала цїлими днями в лїжку. Хора чогось була.

— Старша сестра, Маргарет була якась трохи дурновата, але все таки де-що помічала про наші любовні зносини. Одначе ми єї недуже то боялись.

— Смішно було як вона застала нас одного разу в стайнї в недїлю рано, коли ми з Туті цїлувались. Старих тоді не було дома — до церкви їздили.

— Маргарет нїчого не сказала, тілько руками сплеснула, а я випустив Туті з обіймів, почервонїв, і почав коня чистити. Туті побігла яєць шукати поза стайнею.

— Того-ж вечера, Туті не поглянула на мене при вечері, коли ми з старим заїдали вечеру, а старша чогось люто поглядала на мене. Стара розквокалась і пішла спати.

Старий зняв з пяна, біблію, приказав Туті заграти набожну пісню, тоді прочитав маленький розділ з бібліï, клякнувши на колїнах. Я теж для формальности клякнув, хоч ти знаєш я чоловік вільнодумний і в бога не вірю, але так, щоб угодити Туті, яка теж клячала під ряд зімною. Знаєш, — залюблений чоловік чого тілько не вчинить.

— Ох! яка-ж то була щаслива хвилина. Я пригнусь, поверну голову на бік і заглядаю як раз в кохані очи, милої які так мене чарували, вона теж, замість дивитись в землю, то дивить ся на мене. Старий дивить ся в біблію і нїчого не помічає, а дурновата Маргарет, схилить ся низенько, положить лице в долонї і молить ся аж присїдає!

— Помолившись Туті з Маргаретою ідуть на верх спати, а я іду до коний.

Слім пережував вже табаку, викинув, підложив свіжої, і почав:

— "Раз зловив я в полю Туті. Комічна, прекомічна се була пригода. Старий поїхав до дому, з поломленою жниваркою, а мене лишив самого жати пшеницю, якої він мав кілька сот акрів.

— Туті він прислав щоб привезла менї скілька шнурків до вязаня яких в мене було за мало і щоб привезла менї свіжої води бо тоді було дуже горячо. До речі, — вона якраз мала їхати бідкою до міста чуть не подорозї.

— Як раз я тоді, заїхав з машиною в долину звідки не видно було на фарму.

— Я злїз з машини і підійшов до бідки: виложив мішочок з шнурками напив ся води і влїз на мінутку до бідки яка і для одного була тїсна.

— Кінь крутив хвостом, обганяючи напастливих мух.

— Я припав до рук Туті, і нащось почав їх цїлувати, хоч я би міг був єї перше цїлувати в рожеві уста і гарні-прегарні очи.

— Боже мій! — нїколи я так не горів коханєм як в той час. Нїколи Туті, не була такою чарівною, привабливою як в тую щасливу хвилину, якої я нїколи, нїколи не забуду.

На Слімових очах появились слези.

Дік, повернув ся на бік, підсунув ся висше щоб сонце не пекло в ноги, і задумав ся, пильно прислухуючись.

Слім забув навіть, що вже треба було підложити свіжої табаки, забув навіть плювати, — що він часто звичайно робив, і теж задумав ся нїбито щось пригадуючи.

Образ щасливого минулого коханя виплив перед ним, ясно і зворушив всїм єго чутєм. Єму здавалось, що то лише вчера було, пару хвилин тому назад, що в нього ще навіть губи не обсохли від коханих теплих Тутіних поцїлунків Ах! як тії хвилини щасливого коханя так скоро минають ся. Вони проходять як хмара, в час бурі, як польові вихри, як филї на бистрій ріці. Пройдуть і нїколи не вернуть ся.

— Дальше — протягнув Дік зворушуючи задуманого Сліма.

"Дальше" — признатись мушу що не скоїлось нїчого поміж нами. Я після того був дуже, дуже радий що так все скінчилось чесно, невинно.

— І взагалї мусиш знати що я любив Туті, не очима глупого мущини а в неї знова щось було висше того. Нї, в тої женщини, було щось висше звичайної женщини. В неї щось було таке чого я нїколи не можу забути і нїколи не забуду, — розумієш?"

Дік покірно кивнув головою а Слім говорив:

— Я вискочив з бідки, сїв на машину, і почав жати як божевільний. Вона завернула коня, і поїхала просто до міста, гарна, чесна, чаруюча.

— Вечером Туті не вечеряла, — казала що "голова болить" — я теж мало їв того вечера.

* * *

— Минуло ся красне лїтечко, настала сумна осінь з єї дощами, вітрами. Ми обжались, обмолотились і почали орати на зяб. Едїгер продав пшеницю, і вторгував добрі гроші. Стара теж перестала осінню квоктати. Туті ще сильнїйше любила

мене, в осени, се видно було по єї очах.

В осени, жовта скошена Норт-Дакота похожа була на якусь сумливу вдову, ідучу з кладовища в жовтім вбраню. Сумно чогось всюди було. Я теж сумував.

Я по старому ставав на вколїшки, переморгував ся з Туті, вдавав з себе богомільного — хоч ти добре знаєш що я запеклий атеїст — і старав ся всїм і всему догодити. Робота теж горіла, в мене в руках. Одним словом все було "alright" як-то кажуть.

По вечері старий часто мене розпитував про мійське житє, дивував ся що по містах так богато бомів пяниць, сальонів, всюди маса убійств що дня буває — одним словом те житє мійське якесь варварство а не тихе щасливе житє як на єго фармі.

— Одного вечера, я теж розказував, як богато пяних, бідних людий буває по великих містах. Бо ти знаєш, я вже бомую від тринайцять лїт, то богато де-чого вже бачив.

— Я розказував; — "богато кажу по містах бідних людий. Джізус Крайзус як богато".

— Я й забув до лиха, що старий не любив того слова "Джізус Крайзус". Щоб я єму коня убив, щоб я єму жниварку поломив, то він би на мене так не сердив ся, як за те проклятуще слово.

— Старий почервонїв, скочив і закричав:

— "Ти знаєш що значить слово: Джізус Крайзус", ти знаєш що через те менї може пшениця не вродити, ти знаєш, що менї може згоріти фарма і худоба поздихати, — га? — і він схопив з піяна стареньку библїю, тріснув долонею по полїтурі аж порох пішов, і знов закричав:

— "Ось Джізус Крайзус де сидить, ось! — Падай на колїна і перепроси Бога, що ти так тяжко єго скривдив! Клякай і поцїлуй сїм раз от сю святу книгу, — клякай!..

— "Я відмовив ся. Де-ж я можу слухати старого дурня. Клякати на колїна, та щей ту Туті сидить.

— Добре! — не хочеш перепроси ти Бога то я тебе завтра відправлю. Я неможу терпіти, щоб в моїй хатї знаходив ся такий грішний чоловік" — сказав старий, — і положив назад на піяно библїю та пішов до кімнати де хорувала стара.

— Я розпрощав ся з Туті і пішов до коний.

— Цїлу тую ніч я неміг спати, Туті теж певно не могла, бо рано я бачив, як в неї був втомлений вигляд.

— Едіґер, все таки мене відправив, — не знаю чи тому, що я образив Бога і не покаяв ся, — чи може тому, що ми вже геть були об'орались і роботи було вже мало.

— Коли Туті виписувала чек, — (вона завжди виписувала чеки, бо найрозумнїйша була, за них всїх) то 10 долярів менї недоплатила. Не знаю чи тому, що єї так казав старий, — чи може вона сама з досади за любов не доплатила. Знаєш, часто люди з великої любови, доходять до страшної пімсти, — до заздрости.

— Я взяв чек, та навіть і слова не сказав. Куди менї вже там було до гроший, коли в мене серце з гудий викраювали. Коли Туті давала менї чек, то одна слеза, якраз впала на чек.

— Старий тільки сопів від злости. Він вже знав про наше коханє.

— Але кудиж менї до єго дочки рівнятись, він побожний богатир, а я грішний пролєтар - голодранець!?..

Слім замовк. Дік, положив голову на траву, і почав дрімати.

— Щось сапає, здаєть ся фрейт підходить — сказав Слім прочумуючись від сумних спогадів з свого нещасливого коханя.

— Ходім на крутий косогір, — там швидше зловимо — сказав Слім, встаючи з місця.

Через пару мінут боми сидїли вже зверху на товаровім ваґонї, і любували ся широчезним пшеничним морем... Шило.

ПЕРЕДСМЕРТНИЙ КРИК.

БОРБА З КАПІТАЛОМ.

До борби, за красшу долю,
Ми ідем до бою;
Борбу тую піднімають
Кляси, між собою.

Перша кляса, кляса панська,
Робити не хоче,
Гуляє, пє, все їй гарно,
Аж жити ся хоче.

Друга кляса се є бідна,
Кляса працьовита,
Котра тільки, нужду має
В кайданах повита.

Раз рішила, бідна кляса
Тих панів прогнати,
Що дармують і не хочуть
Нїяк працювати.

От тому то бідна кляса
Борбу продовжає
Повним кроком іде вперед
Панів проганяє.

Николай Торбяк.

ПІДСЛУХАНЕ.

— Чи бачиш того "джентелмена", що пішов онде з тою женщиною? Чи нїчо не відгадуєш з тої напухлої тварюки?

— Виглядає на чоловіка, котрому ся добре дїє.

— Був він бачиш, колись заводовим опришком і розбійником, а тепер упав ще низше.

— Чим-же він займаєть ся тепер?

— Він є приватним детективом.

Українська місія в Америці.

ОШУКАВ СЯ.

Психольогічна аналїза з Ободівського студії.

Одного разу гралась знаменита українська штука. Одна артистка знаменито відограла трагічну ролю. Оден молодий мущина перший раз в своїм житю весь переняв ся штукою. Всї страждання які виконувала артистка він відчував болюче в своїм серцю. Він перший раз заплакав з жалю. Він готов був віддати все що мав, аби утерти сльози тій жертві. Він перший раз полюбив понад звичайну товаришську любов — женщину.

По скінченю штуки, коли вже артисти ішли до дому, то у него ще стояли сльози та замилуванє на душі, а очи провадили в ту сто рону куда оберталась, вже в звичайнім убраню артистка, вона виглядала такою доброю і милою як і на сценї. Любов розгорілась.

Уплинуло чимало часу, а любов і страждання артистки не вгасали в його серцю; він єї полюбив.

Відгравалась друга штука. Грала та сама артистка. Дивив ся той самий мущина. Артистка виконувала погану зрадницьку ролю. Вона йому обридла і він перший раз сплюнув, так що аж його сусїд штовхнув його під бік, щоби він поводив ся прилюднїйше. Коли гра скінчилась і артисти виходили, то він послїдний раз подивив ся на неї і йому представилось що вона була в дійсній своїй ролї. Любов згасла.

ПРИСТОСОВУЄТЬ СЯ ДО ОБСТАВИН.

— Здоров Миколо!

— Здоров, здоров Михайле!

— Де ти так пропадаєш, от вже пару місяців, як ти оженив ся, то і товариства відцурав ся.

— О нї, сего не кажи, я ще тримаюсь добре.

— Ну а як тобі живеть ся?

— Несогірше!

— А як жена?

— Нїчого — пристосовуєть ся до обставин: Як треба єї плакати, то заплаче, треба пожуритись моїм горем — вона журить ся, де треба бути веселою — весела, а де справа не вимагає плачу то вона тільки скривить ся, але що до дійсного єї настрою, то я незнаю.

— Ну а то що має значити?

Нїчого дуже просто: моя жінка артистка і пристосовуєть ся до обставин та знаменито виконує свої ролї.

Ободівський.

Отець Пирка.

(Подія в р.р. 1917-1919. в Брандфорд, Онт. Кан.)

В місті Брандфорд у Канаді,
Там осли не сплять;
Закупили дім на церкву
Лиш попа нанять.
Нанять попа то не штука
Щоби то на все...
Ото-ж рада аж до Будки
Проханія шле.
Написали: "Батьку ти наш"
Пригода така
Забаглось нам, присилайте
Якого попа!
Попа вислать... добре осли
Будка ответив,
Та і таки отця Пирку
Їм прикопотив.
"Отця Пирку", — далось чути
На усіх устах
І за тиждень отець Пирка, —
З Ф. до Б. — тарах!..
Як приїхав, — всюди радість
Всї дивитись йдуть
Та у лапи го цїлують,
Смирно ся сміють.
Усї смирно посьміялись
З ними і отець
Врешті з місця підійняв ся, —
Й озвавсь до овець:
"Мої вірні дорогенькі,
Ото нічка йде;
Лягти-б трохи відпочити, —
Чи є у вас де?
Всї замовкли на те слово,
Дрощ їх переняв,
Але оден відважнїйший
З провола сказав:
"В мене будете пан-отче
Через якийсь час, —
Заки єще не зладили
Покою для вас.
Ото бачте є два руми
Для вас, — а потім,
Отець Пирка будуть мати
Немов власний дім.

*

Засїв Пирка у хазяя
А хазяй в роботі
Піп хазяйцї помагає
Будь в якій роботі.
Помагає він хазяйцї
Хату замітати,
Коли-ж лутше присвоїв ся
Так давай щипати;
Щипнув раз, ба не ведеть ся,
Хазяйка брикає
Але піп вже в тїмя битий, —
Приборкати знає.
Приборкавши він опісля
Так жив, — як по свому,
І так добре йому було,
Мов в царстві якому!
Так то жив там наш попина,
Поки його вірні
Не зладили два покої
Для нього обширні.
Перебрав ся піп "в церковне",
Усе перервалось...
Та самому в хатї жити
Нудно видавалось!
Ото-ж пише він до Ф.
Там де був передше,
Що самому йому скучно
Він хоче полекші.
— "Дорога моя Калино,
Слободо кохана,
Покидай слободу свого
Приїзди до мене.
Лиши йому тії дїти
Що його і твої,
Приїдь сюди та заживем
Гарненько обоє"!
В скорім часї зявила ся
Слобода у Пирки,
Люди ходять, дивують ся,
Заглядають зирки.
Чи то сестра — чи так собі?..
Та як можна взнати?!.
Аж раз Пирка із Слободи
Хотїв посміятись.
Засьміяв ся та нагадав
Як він був в Френкфортї,,
Як Слободї він шлюб давав
А потім на бортї
У него був і жінку вкрав
Та тисне при собі,
А той дурак вяне - сохне
Як верба в жалобі.
Ото-ж пише він Слободї:
"Приятелю дому
Біда з тобов та і прикро
На серденьку мому.
Твоя жінка тут прибула
В гостину до мене
Та і богу дух віддала
Й просила блаженна,
Щоби тобі написати,
Щоб ти не журив ся,
А за єї грішну душу
Щоб богу молив ся".
Засміяв ся препоганий
І марку прислинив
Та на почту занїс скоро,
Радий що насвинив.

*

Сонце гріє вітер віє
Зима наступає
Сохне вяне Слобода наш
І кінця не має!
"Шкода жінки, була добра
І вірна небога;
Поїхала на прогульку
Та пішла до бога!..
Як пригадав так заплакав
Рясними сльозами:
"Дїти мої соколята,
Вже не буде мами,
Хтож вас тепер приголубить,
Хто головку змиє?
Хто дасть менї порадоньку,
Ох, аж серце ниє!
Серце з жалю накипіло
Горячою кровю...
Помянути-б єї бідну
Подругоньку мою!
Хто-ж помяне, хто захоче
За душу молитись?
Горе моє!.. На могилу
Піду подивитись;
Подивлю ся, помолю ся...
Могилу слезами
Уквітчаю... Дїти мої, —
Поїду до мами!.."
Свище, гуде "гренд-тронк" тре ном,
Хилить на всї боки,
А в нїм їде Слобода наш
В задумі глубокій.
Тоска сїла на серденьку
Твердою скалою
З думки йому не злїзає:
"Що сталось з женою?
Що стало ся хай ся дїє
Господева воля;
Бо господь дав, - та і забрав...
Гірка моя доля!.."
Затрубіло, задзвонило
Розголос лунає
Вжей кондуктор у Слободи
Тікет відбирає...
Нараз трин став. Ідуть люди
Слобода злїзає,
Вийшов з трена
Та про Пирку у людий питає;
Йому люди показали:
"Он там на горбочку,
Є церковця а туж білдя
Живе піп в домочку"...
Потелепав ся Слобода
До попа манджає,
Стук, стук в двері, всюди тихо
Ні слуху немає!
Далї таки не витерпів,
Відчиняє двері, —
Як заглянув що ся робить...
Ох, чисті химери!
Піп у тую любу хвилю,
З жінкою любив ся
А Слобода з того дива,
Мало не сказив ся!
— "Щож ти робиш? Ти паскудо,
Безрого проклята,
Дїтий менї осиротив, —
Опустошив хату!.."
Піп лиш носа спустив у низ
Жінка в кут скрутилась,
А Слобода так їх лаяв
Аж пекло світилось.
Та нарештї забрав жінку
І поплїв до дому
А піп знову як билина
Став жить по старому.
Всьо затихло про Калину
Ну тай за Слободу
Лиш про попа йшла мовонька,
І в дощ і в погоду.
Йшла нечесна поговірка
Та дійшла до цїли,
Ото жінка того газди,
Як раз захоріла.
Захоріла тая жінка
Де він був на бортї
Ще як тільки був приїхав
Сюди до Брандфорду.
Захоріла та небога
Що з нею любив ся...
Чи горячка — чи то тифус —

Казали — вчіпив ся.
А відомо що з горячки
Нехай там хто буде,
То нїчого не задержить, —
Все розкаже людям!..
Ото она розказала
Як колись бувало,
Як они булки свячені
Разом випікали.
А попови то байдуже.
Се слаба говорить
Она грішна єї господь
Так карою морить.
Ну і хазяй такий темний,
Хорій не повірив,
Кличе попа сповідати, —
Піп лиш його змірив:
Я не піду сповідати,
Она нещаслива;
Єї сповідь не поможе
В ній нечиста сила.
Треба "Службу" відправити
За єї здоровля
А муж дурний виняв пятку
Дав на безголовя.
Заплатив ще на останку,
Вражому попови; —
За якийсь час жінка встала
Наново здорова.
Та признала по здорову
Що правду казала,
Про ті діла, як в хоробі
На тифус лежала.
Як почув се отець Пирка,
Так здимів до лиха
І тепер вже у Торонтї
Проживає з тиха!..
Стережіть ся-ж молодицї
От тої падлюки
Щоби котра не попала
У Пиркові руки, —
Бо наробить він сорому
Всій вашій родинї...
Коли Пирка є безрога
Хай йде межи свинї!

Павло Крушельник.

ЗМІНА.

(Дітройт, Міш.)

Все на світї змінясть ся,
Комашки більшають
І рослини також бачте
Якусь зміну мають.
Така зміна переходить
По цїлому світї, —
Ну, тай люди змінюють ся
У своїм примітї;
Колись бідні патріоти
Ширили роздори,
А тепер ось змінюють ся,
Вже лїзуть до гори.
Так почав вже і Підгайний, —
Котрий колись вірив
Дуже сильно в патріотизм...
(Тепер він вже змірив.)
От в неділю на вічу, він
Так Починка згепав; —
Назвав його ідіотом,
Що дурницю хляпав.
Починок хтїв мати жолуб, —
Редактором бути;
Ґазету хтїв сотворити
В парохії, з люти.
Замість тої помершої,
Сїчинського "мами",
Що недавно заїла ся
На смерть пирогами,
Він хотїв ту сотворити
Дочку "солодушку"...
Тамта зїла пироги всї,
А ся мала-б юшку...
Але вівцї не дурні вже, —
Також ся змінили;
Не дадуть ся обдурити,
Щоб з них кров точили!..
Тож розлютив ся Починок
Та став верещати,
І на овець й на барана, —
Навіть на ягнята...
А Підгайний із Починка
Смієсь до нестями:
"Чи я тобі не казав, —
Не вяжись з попами?!
Тре нам було з большевизмом
Разом ся зєднати,
Щоб всяку гниль побивати —
Їм допомогати.
В них є сила, є і преса
І роблять роботу,
З нас дурних уже сміють ся —
Гонять як голоту.
Їх "Молоток" нас в голову
Раз від разу креше
І "Робітник" нас по пиках
По своєму чеше!
Як-би пішли були до них,
З ними ся згодили,
Оправдались в "Робітнику"
І в згодї зажили...
А ти заліз між дурачки,
З попами ворожиш;
Які они, такий і ти, —
Крайний дурак тоже!
Нам було-б з большевиками
Тільки ся злучити,
Бо лиш они Украйну
Можуть увільнити.
Як не віриш подиви ся
У "Новому Мірі",
Що там Троцький пише до нас, -
У якім замірі;
Пише він нам, закликає
Як дійсна людина:
"Нехай живе Совітськая
Вільна Україна!.."

* * *

От бачите товариші,
Часи ся змінюють, —
Навіть такі як Підгайний
Вже ся направляють!

І. Шер.

ПОЯСНИВ.

Полїціянт: — Так ви кажете що, шофер затрубів тодї як автомобіль його ударив?

Сьвідок: — Так; небіжчик ще міг чути трубленє за житя, але відгомін вже по смерти.

Увага! Увага!

ВІД РЕД. "МОЛОТА".

От сим подаєм до відома, що до тих часова адреса "Молота", зістала змінена. Від тепер, всякі письма відносно "Молота" просить ся слати на слїдуючу адресу:

"MOLOT"

414 E. 9-th St., New York, N. Y.

Рівночасно просить ся всїх товаришів, котрі отримували "Молота" в більшій скількости а котрим остало не меньше як пять чисел з 1-го і 2-го виданя, щоб були ласкві звернути назад, тому що їх конечно потрібно.

Посилати меньше пятьох чисел, є злишнїм.

ДО ВІДОМА ВСЇМ ДОПИСУВАТЕЛЯМ "МОЛОТА".

Просить ся всїх тих товаришів, котрі присилають до поміщеня в "Молотї" — дописї, вірші і т. п. — щоби були ласкаві писати чорним атраментом **і тільки на одній сторонї паперу, звичайного формату.**

В иньшім разї, присланий матеріял не буде поміщений.

Редакція "Молота".

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Ню Йорк. Н. Й. Т. Штефківський ("Крізмус презент") $5.00.

Ню Йорк, Н. Й. М. Шовковий 3.00.

Гартфорд, Конн. Гр. Сторожук, $1.00.

Ґренд Рапідс, Міш. Д. Кавецкий 1.00.

Стейплетон, Н. Й. В. Салїй 50 ц. Т. Скульска 50, Н. Трач 25, В. Петришин 25. Разом $1.50.

Всїм жертводавцям видавництво "Молота" сердечно дякує.

КОНТР-АРҐУМЕНТ.

Батько переконує сина про потребу і пожиток науки.

— Учи ся Івасю — каже — бо чого навчиш ся, того тобі анї огонь не спалить анї вода не забере...

— Але-ж тату — підхоплює Івась — чого не навчу ся, того також анї огонь не спалить, анї вода не забере!

Людство — се золота гора, де на кожде зерінце золота приходить цїла жменя піску.

Коресподенції.

ФОЛ РІВЕР, МАСС.

На парохію до Фол Рівер, прибули два душпаскудники. Один з Ню Йорку а другий з Пенсильвенії. Оба они приїхали на сему улицю до Д. Дубєнного і почали сварити ся.

І питаєть ся перший: — "Ти чого сюди приїхав"? А другий йому на те: — "А ти чого?.."

— Мене ту біскуп прислав — каже перший.

— Тай мене також прислав — каже другий.

І не могли погодити ся, аж пішли до божниці і почали "бетувати ся".

Перший відправляв "службу божу" і так почав кричати, що мало не пук, але що був кривий на одну ногу і парохіяни не сподобали собі його.

Другий знов почав говорити "ка занє за нїщо більше, тільки за большевиків". І каже він до тих девять і пів не грамотних парохіян: — "Знаєте дорогі братя і сестри тії большевики, то є дуже велика зараза для нашої парохії, бо они читають ґазету "Робітник" і "Молот". І почав той дурноватий піп намовляти тих дурноватих парохіян, щоби они не тримали на борті таких людий котрі читають "Робітника", "Молота" і т. п. і не тільки щоби з борту повиганяли, але і з міста також, бо — каже — ті большевики то не добрі люди; они можуть нашу парохію розпудити на чотири вітри.

Хоч наша парохія невеличка і складаєть ся з девятьох неграмотних а одного дямполиза і ще до дозина бракує двох, але ми мусим старати ся щоб нас було більше, бо я яко ваш душпаскудник і наймит божий, не вижию з такої малої горстки парохіян, а також я би ще хотїв зложити дещо на чорну годину...

Ану-ж колись люди прийдуть до розуму і повиганяють всїх душпаскудників з церков і пороблять шапи або кузні, то що ми тоді зробимо, — чи маєм взяти піки та йти стріти направляти?.. Ой нї нї! — Ніхто того не буде видїти, бо я до того не сотворений.

От так то він пробував здобувати нових парохіян, але все за дармо. Хоч головним орґанїзатором є І. Безручка і стараєть ся кождому вияснити що то є большевики та дарма, бо на щастє дістав якісь ґудзи в горлї і слова не вимовить. Що зачне говорити на большевиків то зараз щось стисне і слина скаче на два і пів метра, так що слухачі мусять втїкати від нього як від скаженого.

Здаєть ся, що більше парохіян таки не буде, тільки тих девять не грамотних, а той душпаскудник з них не вижиє і мусить забрати свої манатки та іти там, звідки прийшов.

М. Пінюшка.

БЛЕК РАК, Н. Й.

Дня 22. жовтня загостила ту філядельфійсько-джерзисітська місія з чверть дозином попів, та щей за просила до помочи два адвокати і дозен блю-джеків з "ґаліціянськими" штахетами і так почала відправляти місію.

Перший з них говорив про смолу і сірку, а другий про сьвічку і палець, а третий то вже просто з моста, — що парохіяльні "проперти" не є записані на попів.

Де котрі парохіяни, дуже ся спротивити, але їх палки втихомирили і зараз місія розїхалась без нїчого.

Тепер парохіяни страйкують і не ходять до церкви, але піп проголосив що як они не вернуть ся назад до церкви, то він виставить картку, що церква на продаж.

Правда, він не мав парохіяльної пейди вже через пять місяців, але не вступаєть ся, бо ще є трохи дурних, ту і в Тонаванді і Бофало і Лакаванні, то ще завозить по дві тисячі що місяця до банку.

Раз — пригадую собі — як він розказував менї про банки; котрі добрі а котрі злі. — "Дивіть ся — каже — я сам маю в "Ері Кавнти Сейвінґ Бенк" 60 тисяч... А мене аж колька вколола; О! — гадаю собі; 6 лїт в Америці і вже має 60 тисяч, а я 9 лїт і не маю навіть 9 соток!.. Яка то ріжниця межи робітником а попом!..

Бувший Парохіянин.

ТОРОНТО, ОНТ.

Подаєм до відома загалу, що в Торонто заложено віддїл українського "Музею". Головним управителем о. Проколупій. Він робив всякі заходи щоби дістати "українських косьцюмів", а що тепер тяжко дістати, то о. Проколупій взяв ся на штуку: Зібрав собі націонал-демократів і приобіцяв їм, що дістануть "ґуд вейджес", коли віддадуть себе під єго "докторат", що би їх заморозити, та приобіцяв їм також що буде їх бальсамувати латинським олїєм... А тим часом о. Проколупій собі хитрий; — латинський олїй для них задорогий, то він дав їм протестанського кльо роформу і они навіть нестямились як їх затягнув до протестанського шпиталю під число 173 Ботер стріт і там працює коло хорих з великим успіхом, бо як звичайно, робота великої ваги і сеї операції будь хто не витримає.

Вже богато парохіян померло, — мало хто зістав, тільки студенти (герої). Котрі віддали себе на практику замороженя і незадовго підуть на призначене місце до "Музею". На заморожених в Музею будуть виписані їх імена в слїдуючім порядку:

П. Роберт, П. Попович, П. Козак П. Петрів, П. Маценко, П. Зажицький і П. Петрівський. Так само і женських "косьцюмів" потреба до згаданого Музею. Та в тім одна біда що о. Проколупій не є спеціялїстом до женського пола!

Але о. Проколупій порадив собі в той спосіб. Спровадив собі женського спеціялїста о. Почтара, з Ванкувер, Саск. і він є добрий спеціялїст. О. Почтар, має навіть документ, де він зробив "операцію косьцюмови женського пола" і згадана жертва витримала замороженє о. Почтара та вже готова до Музею. Се потвердили саскачеванські кольонїсти з Дана і Вакав.

Як тільки о. Почтар прибув, фрей том до Торонта зараз удав ся до білої ґвардії де перепровадив візиту і зізнав, що прочі ґвардийці не витримають операції, тільки одна Демедючка, — тому що она стояла 10 лїт в "соціял-демократичній партії", а тепер заняла перше місце в Червонім Хрестику.

Ковадло.

ПОВІДОМЛЕНЄ.

Ґренд Рапідс.

"Дика", котрий утїк з федераційного хлївця, злапали і хотїли показати публиці, але як всїм відомо, що свиня вперта то не мож було вивести на "публїк сквер" так один з робітників, котрому вже докучило бавитись з ним, піймав "Молота" і тарахнув "дика" по голові, — що той аж ногами затріпав, а тепер показують його шкіру. Після огляду шкіра піде на ліцітацію.

В кого діраві черевики, хай зголосить ся і дістане кавалок на прищіпку.

Ф. К-ко.

Щастє в житю — се так як риба в мори: води богато, а риби мало, і дістаєть ся она тому, хто умієє ї ловити.

ТЕЛЄҐРАМИ.

ТЕЛЄҐРАФІЧНА АҐЕНЦІЯ ШПИЧКИ.

(Телеґрама через одне сліпе око.)

Ню Йорк. — Недавно сталась ту штучна комедія: Одна побожна українська дівчина пішла сповідати ся до свого попа і призналa ся, що вкрала перстень в своєї пані, там де служила на "плейзі".

Сказала она на те, щоби спокутуватись гріха і не терпіти страшних мук на другім світі. Сказала і стало їй лекше, але зате проклятий гріх затяжив на серцю святого сповідника і він не витерпів та доніс "бідній" пани (за що мабуть дістав надгороду...)

Грішну дівчину арештовано і она "за покуту" пішла на 5 літ до "Іванової Хати".

(Телеґрама по шнурівці.)

Скрентон. — Ту недавно була пішла неприємна поголоска, що Бориско поломав крісло на Стечишиного ребрах. Але скоро, оба вис ще наведені почули таку штуку, так рішучо почали перечити тому, а на доказ гармонійної та взаїмної любови і згоди, вилізли оба на дах будинку "У. Р. Союза" і почали прилюдно цілувати ся. Наслідком того окуляри М. Стечишина впали на улицю і побили ся на кавальчики.

(Через мазницю.)

Чікаґо. — Ту, старий Сїменович працює, — аж дранте летить. Бідняка так запалив ся збиранєм "рег сів", — що цілими днями і ночами ходить з мішком по смітниках і збирає всяке дранте яке мешканці викидають з хати.

Кажуть, — що як призбирає тро хи більший запас, — то купить собі "пуш-кару" (таку як мають за подові "регсарі") і на тій "пуш-карі" всї ті "регси" повезе до Евреєв.

(З димом.)

Нюарк. — Тутешньому попови Понятишину стало ся нещастє а то: На саме "богослуженє" коли дуже розмахав кадилом, — тарахнув себе по колїнї, так що аж му голова спухла.

Цїкаво чому філядельфійська "Америка" не подала сего до відома своїм вірним?..

(Через табакерку.)

Вашінґтон. — Укр. місіонар від Петлюри, Ю. Бачинський заткав собі рота ковбасою (галицького виробу,) і не каже анї слова про утечу Петлюри до Кракова.

Ходять слухи, що Бачинський, тепер як раз роздумує над тим, кому-би то вклонити ся і назвати своїм новим зверхником? Але нема сумнїву, що як Петлюри на Українї не стало, то він (Бачинський) піде під покров, — оставшого ще до якогось часу на Українї, — погромщика Денїкіна.

(Попід снїг).

Сибір. — Розбитий і прибитий адмірал Колчак, роздумує над своїм становищем та ладить ся незадовго фуркнути за границю. (Прав доподібно до Японії, або аж до Америки.) Кажуть що дуже нарікас на своїх союзників що ті не добре помагали, але забув бідака, що союзники тепер також жадають помочи. Мабуть так зажурив ся, що аж память стратив...

(Телеґрама по шнурі.)

Берлїн. — Почувши про те що незадовго має знов вибухнути революція — хитрі соціял-зрадники, придумують які-би нові шибениці зладити, так щоб можна вішати, що найменьше по тисячу людий.

(Телеґрама по курячім хвості.)

Париж. — Ту тепер велика різня, і пролив крови. Причиною сего є український ґраф Тишкевич, котрий зарядив великий обід для всїх буржуїв пробуваючих в Парижу і розумість ся приказав нарізати богато курий.

Шпичка.

Сиракюз. — Ту оден з найвірнїйших, котрий дуже кохав ся в попах, так собі взяв до голови теперішне відношенє людий до попів, та так тяжко зажурив ся, що аж з розуму зійшов — значить одурів.

Туди йому дорога!

Божа ласка.

Куртіс Бей. — З нагоди проголошеня кінця світа вуйною "Свободою", в місцевих відд. "У. Н. С." зайшли сильні... заворушеня котрі закінчились побідою попів. А що світ ще не завалив ся, то тим часово відбув ся страшний суд, на котрий прибули єго величество судія Ядловський, з Н. Й. Тільки що їх др. голова не була в станї сих великих та важних справ порішити, — так страшний суд рішили чеснїйші особи. На декретї видно два підписи і три хрестики.

Засуд звучить: — "Побитий, до часу висшого трибуналу остаєсь вільним. Обвинений має купити за 5 дол. місцевому попови солонини, шоб мав гладший голос коли буде кричати на большевицькі організації. Подорож судії і труд коштує 15 дол. а для церкви тільки 5 дол. от тому-то місцевий уряд гр. кат. голярні жалуєть ся та кричить, що кривда!

Є надія на нові потрясенє (колєкта) з вірних овечок.

Видний.

(Телеґрама через попівську вістъ.)

Торонто. — В нас відбув ся величавий мітинґ на котрім амбасадор Демедюк був предсїдателем і референтом. З гостий були слїдуючі: о. Підгорецький з Ню Йорку, о. Крат, о. Ірха і прочі.

Демедюк предложив слїдуючі точки під ухвалу:

1) Щоби мінїстерство фінансів цїлої України, Канади і Злуч. Держ. містилось в Торонто, де все малоб бути під його контролею, бо після його заяви, він має дуже велику практику ще з Черновець, будучи там, домовим сторожем, от-же мав він там дуже богато до діла з золотом що міряв без рахунку шуфлею.

2) Щоби укр. армія, приняла о. Ірху за капелїяна, котрий має святити оружіє до успішної боротьби з большевиками.

3) Щоби о. Підгорецький був призначений до печатаня гробів на фронтї.

4) Щоби о. Крата іменувати оглядачем трупів.

Присутні приняли ті точки з великим ентузіязмом. Утіха на гали була така велика, що амбасадор Демедюк з радости залїз аж під стіл.

Житє — се артистичний твір природи; та більшість людий відносить ся до него подібно як та корова, котра, побачивши в лїсї вивіску з нарисованою картиною, підходить до неї і починає лизати ся язиком.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 5 ЦЕНТІВ. "MOLOT" SINGLE COPY 5 CENTS.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК II. Ч. 2. НЮ ЙОРК, Н. Й. 15. СІЧНЯ. 1920. NEW YORK, N. Y. JANUARY 15, 1920. VOL II. № 2.

Хто не робить — той не їсть!

...ЕКА,
Stefana Nykiforuka,

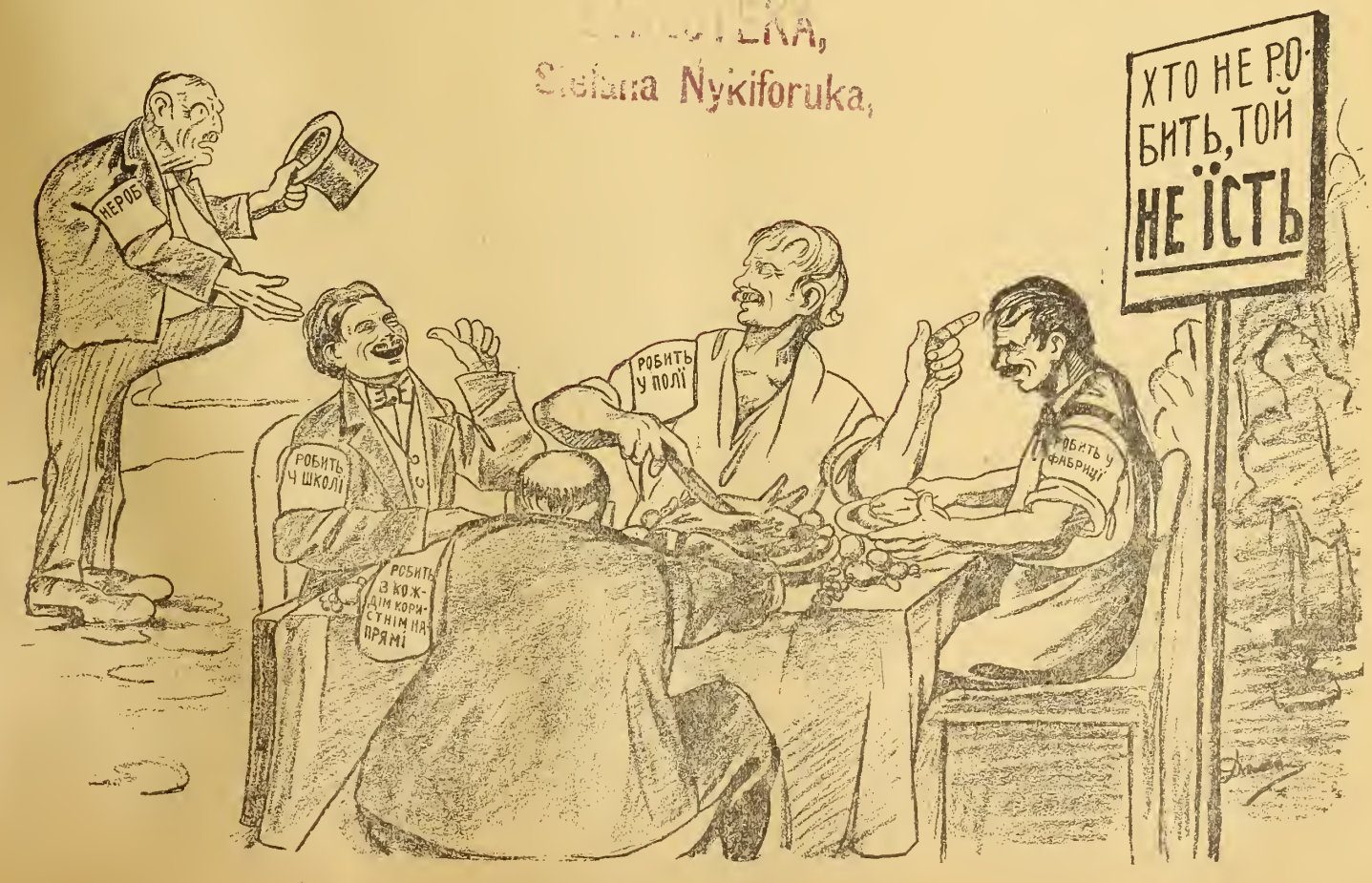

(Вірш до сеї ілюстрації на 2-ій стороні).

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.

414 E. 9-th str., New York, N. Y.

Price: $1.00 a year, 60 c. half-yearly, 5. c. a copy.

JANUARY, 15. 1920. № 2.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.

ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ... ... $1.00.
На пів року ... ... 60 ц.
Окреме число 5. цент.

Рукописий не звертаєть ся.

ХТО НЕ РОБИТЬ — ТОЙ НЕ ЇСТЬ!

(До ілюстрації на першій стороні).

Як робітники заберуть
Власть у свої руки.
Тоді мусять працювати
І найбільші дуки,

Бо не буде вже ріжниці,
Хто богач — хто бідний;
Тоді скоро зрівняєть ся
Перший і послідний.

І хто тільки схоче їсти —
Мусить працювати;
Бо за дармо не позволять
Пожити псувати.

Чи в фабриці, чи на полю.
Чи в бюрі, чи в школі,
Мусить чесно працювати,
Для лутшої долі.

І як-би так який дурень
Хотів дармувати,
То без сумніву, а певно
Мусів-би здихати.

Тай хороше таке право,
І похвали варте...
Хоч нам тепер так здаєть ся
Неначе се жарти,

Хоч ми часто упадаєм,
Тілом і душею,
Та вскорі ми зустрінемось
З метою своєю.

А як світ вже з тим зжиєть ся,
Нічо й говорити; —
Кождий хто лиш схоче їсти,
То мусить робити.

Шпичка.

Чорна рука.

(Казочка.)

Чорна рука заворушилась в повітрі, заміряючись знищити всякі живучі рослини на землї. Вона простягала костляві сухі пальці від яких вже смердїло мертвечиною, і хапала за рослини. Тиснула до низу рослини, пригинала їх до землї, хапала сухими пальцями за верхи, але зірвати і знищити рослинки все таки не могла.

— Не могла тому, бо в них є зародки житя, непобідима сила, і вічне бажанє рости і тягнутись до сонця все висше й висше. Сонце їх пригрівало, улюблено ласкало і манило до себе.

До сонця тягнулись рослини, і тілько до сонця. До краси, правди, волї й сонця тільки вони тягнулись. Вони росли, цвили, зеленїли й веселились. Салвили житє і співали вічний гимн житю. Вони любили житє і розуміли єго. Вони були для житя і житє для них. Бо вони були житєм.

Чорна рука, не любила житя анї сонця. Вона любила лише смерть бо й сама була смерть. Знаком смерти і смердячого гною була чорна рука.

Так вона і хотїла сіяти смерть серед живих рослин.

Але житє сильнійше смерти. Житє побіджує смерть, бо нате воно вічне житє.

Чорна рука того не знала. Для неї була одна ціль нищити все живе, здорове. І вона боролась з житєм.

Як тілько низи заворушувались, зашарілись червоним цьвітом, то і чорна рука змагалась спуститись на них. Зривала червоні цьвіти, перерізувала в них жили і видушувала кров. Мати земля від крови червоніла всюди.

І тут робилось чудо із чудес. На місці одного зірваного цьвітка, як тілько пригрівало сонце,зацьвітало много молодих, здорових, червоних. Цьвіти цвили, рослини росли, і не боялись чорної руки.

Тоді чорна рука озлобилась ще гірше. Бачучи що не всилї, знищити рослини, не зможе відобрати в них процес житя, вона задумала вирвати їх з корінєм, перерити землю. Бачучи що не зможе знищити цьвітів насїня, вона задумала вирвати коріня.

Запустила страшні чорні пазурі в саму землю, щоб вирвати рослини з корінєм. Скілько не рила вона землї, не виривала рослин, а все таки вирвати не могла.

Як тілько пригріло сонце на місце одної вирваної рослини, виростало десять молодих гарних. Одна вирвана рослина, розсївала насїня, з якого під сонцем родились новійші й новійші рослинки. Росли і червоно цвили.

Чорна рука почула своє безсилє. Вона скульчилась, і сухо заскрипіла. Простягнула, ще раз сухі пальці з жовтими пазурами, на яких захолонула кров від довгої боротьби, придушила до низу рослинки з цьвітами, хапаючись пазурами аж за землю.

Рослинки знов не подались. Вони помежи сухорляві пальці, поміж щилини, почали тягнутись до світла до сонця. Чорна рука тиснула їх до землї, а вони межи пальцями росли і цвили. Рука скрипіла, сині жили натягнулись і ще сильнійше посинїли замерзли, а цьвіти собі цвили і пишались.

Страшно було дивитись на ту боротьбу: на рішучу боротьбу гарного з поганим, пахучого з смердячим.

Зірвалась страшенна буря. Вона, рвала корінє, ломила дерева, змітала з лиця землї все погане нечестиве. Грім гремів, земля тряслась, а буря ще сильнійше бушувала.

Чорна рука заскрипіла застогнала, кости затріщали, жили повитягались — повиривались, і чорна рука покотилась по землї в прірву, знесена бурею.

Рослинки захитались, цьвіти ще краще зашарілись запишалисъ, і потягнулись ще висше до сонця.

Сонце ухилялось і ласо їх цілувало золотим промінєм.

Житє побідило смерть, краса і добро побідили зло, любов заминила ненависть. На місце поганого настало красне, на місці рабського гнітучого повстало вільне красне велике. Все погане нечестиве гине, а гарне чесне жиє і розвиваєть ся.

Так і згинула чорна смердяча деспотична рука.

Слава тобі боротьба, слава тобі житє!..

Шило.

ПОЯСНИВ.

Іване, ти ходив до школи, так поясни менї темному чоловікови, звідки береть ся вітер?

— "Добре. Се земля?" — "Земля". — "А се небо?" — "Небо". — "А кругом порожно?" — "Порожно". — "Ну, ось воно і продуває!.."

Куплєти Будяка.

(З нагоди руско-українсько-грецько-католицько-попівського Нового Року.)

Вже маєм Новий Рік....
Хоч піп і не мужик,
Щоб рано уставать
І тяжко працювать,
А все таки і він
"Працює", катів спн.
Не рано він встає,
Бо час у него є,
Уставши, як привик,
Нажершись, мов той бик,
Він пє вино із чарки,
А потім до кухарки
Лїзе він свпнею
І жартує з нею...
Тодї умивши рило,
Береть ся за кадило.
Він має знов жнива,
Бо хлопська голова
І досї ще дурна
Та темна, як труна.
Не даром піп кричав,
Як новий рік стрічав:
Нехай сей новий рік
Трпмає за язпк
Робітників такпх,
Що розум є у пих!
Нехай пошле він нам
І дорогим панам
Богато темняків
І всяких дураків!
Щоб було з чого жпть
Та грошики лупить!
Щоб хлоп за свою муку
Нас цїлував у руку!
Не смів відкрпть очей!
Гурей!...
Се попік так ревів,
Таку розмову вів.
А як мітрополпт,
Ще внсший паразпт
З панами пірував, ,
Яке вино вжпвав
І що він там казав,
Кому чого бажав, —
Те знає лиш лакей,
Що був коло дверей
І впвпвшись коняком,
Втправ ся язпком.

Вже маєм новий рік...
Убогий чоловік,
Несвідомий нуждар,
Нещасний пролєтар,
Голодний,, як той пес,
Бажає знов... Чудес.
Раненько він встає,
Бо лихо в него є.
Накрпвши свої плечі,
Біжить скорійш до печі,
Бо там, де він ночує,
Крізь стїни вітер дує.
Але, щоб новий рік,
Не так його допік,
Як той рік, що минув,
То сшпну він зігнув
І кається в гріхах...
Він ходить по церквах,
Благає всїх богів
Прогнати ворогів,
Немов свинний із паш,
І просить: "Очп наш,
Жисї на небесїх,
Пошли добро для всїх!...
Щоб не було війни,
Кровавої різні,
Щоб не було руїн
Серед усїх країн", —
Купивши сьвічок пару,
Благає він Варвару,
Святого Нпколая,
Святого Єрмолая,
Святого Йосафата,
Святого Стратплата,
Святую Акплину,
Марію Магдалину
І святпх "милостивпх"
Андріїв юродпвпх....

Вже маєм новий рік...
Так само, як торік,
Панують злидні скрізь
І повно всюди слїз.
Пан рабів скубе
Та грошики гребе.
Неробп всї жеруть,
Голодні люди мруть.
Нї крихітки нового,
Лпш дурень до дурного,
Казав, моргнувши оком:
"Здоровлю з повим роком!..."

Будяк.

РОЗМОВА ДВОХ ПЕТЛЮРОВЦЇВ.

Перший:
Здоров брате! Що чувати?
Скажи-но небоже, —
Щось то з нашим Петлюрою
Гей якось не гоже!...
Другий:
Здоров, здоров! А щоб його!...
Але-ж нам ведеть ся,
Тепер брате, з нас найменьша
Дитина сміеть ся...
Перший:
Ну, а що-ж там? Що стало ся?
Говори небоже —
Може він вже повісив ся?
А може... Ох боже!..
Кажи скорше, бо єй богу
Менї теж прийдеть ся...
Другий:
Цить колеґо! Не так оно
Ще лихо ведеть ся;
Правда що він драпнув уже
Кудись за границю,
Але ту нема що грпзти
Свою мозґівницю,
Бо він хитро втїкаючи
Набрав досить гроший,
Щоб з буржуями опісля
Жити прехорошо...
Перший:
Ось як оно! А я дурний
За ним побивав ся...
Другий:
Нема за кім побиватись,
Не в таких він вдав ся;
Він тепер мабуть із своїх
Також десь сміеть ся...
Не піду я за ним більше, —
Нехай він сказить ся!..
Перший:
Подай руку побратиме,
Я з тобою... Згода!
Перший і другий:
Лучше тепер наверпм ся
В сторону народа!

Підслухав **Шпичка.**

Мистецтво природи.

(Фільозофічна розвідка Ободівського.)

Одного разу, невідома случайність зігнала до купи кількох любителів мистецтва в области малярства. Всї вони були українцї. Помимо того що вони зросли майже всї в однаковім окруженю, з однаковими видами були знакомі, але майже кождий з них мав інакший смак в картинах на чім не могли погодитись.

Оден ганив американський малярський світ за те, що він поза границї любови дальше не сягає. Другий обяснював ся, що він любить, хоч і не признає значіня малярству японського стилю. Третий любив картини европейських малярів а головно ті на котрих не представляєть ся живих істот, котріб' не зраджували живописї і т. д.

Зайшли про чарівні види Украіни, романтичні види Швайцарії та Італії, понурі види канадійських лїсів, фантазії неможливостий, вираз ідеї, чувства і тим подібно уявлених видах. З сего зайшло про фотографії та рухомі образки. Вернулись знову до малярства, про колєкції, Третяковську галєрію та світові вистави. Спинились на прогресї в малярській области і його будучности.

Через увесь той час сидїв оден чоловік з боку і прислухував ся тій розмові та вибравши найвідповіднїйше місце він сказав: "Богато ви наговорили, але мало сказали. Я знаю такі колєкції картин, яких не мала ще нї одна світова вистава або галєрія. Кождий з вас може переглянути їх безплатно. Зробіть се в часи туги вашого серця, поглубіть ся в вашій задумі щоб забули на хвилю все окружаюче і почнїть переглядати картини, перекидаючи хвилю за хвилею які вам сколєктували ваші власні очи від дитиньства. От-же по моєму — такі колєкції є найбогатійші, бо в них містить ся великий збірник видів та подій вашого житя в незмальованім а натуральнім виді. Завершенє, або найвисший степень в сїй штуцї може бути той, що мов ту кінематографічну лєту, яку зібрав ваш апарат можна витягнути, пустити в рух і як єї зможе побачити кождий чоловік.

Єсли ви не вірите що у вас в кождого є така колєкція, то попробуйте переглянути єї сьогодня вечером, або завтра, то між иньшими видами, ви також пізнаєте мою пику от так як бачите єї тепер.

Скінчивши се, він відійшов від висше згаданого гуртка. Всї лишились в задумі і кождий з них почав розбирати шутливу фільозофію того чоловіка, а в колєкції кождого, в дїйсности лишилась серіозна нахмурена "пика" новоспеченого фільозофа.

ПІП А ГИЦЕЛЬ.

Порівнявши попа з гицлем,
То й рїжниця не велика,
Бо той з пса здирає шкіру —
А той знова з чоловіка.

Хто невірить хай спробує,
Хай удасть ся до "попиці";
Перш усього "дай на боже",
Буде в нього на язиці.

"Дай на боже, — не питай ся
Чи бог візьме тії гроші;
Бог не хоче, бо він знає
Що в попа "сестра" хороша.

Та "сестра", що то недавно
Ще наймала ся служити,
А тепер "сестрою" стала,
Щоби було лекше жити.

Піп видатків має много,
Бо-ж "сестрі" тре' поміч дати;
Рік за роком, для спокою
Треба в "контри" посилати.

То-ж вам кажу милі братя,
Присягаю ся на "лика",
Порівнавши попа з гицлем —
То рїжниця не велика.

Тільки в тім одна рїжниця:
Гицель має жінку, дїти
А щоб вижившись добре —
При роботї мусить прити.

А "попиця" більш нїчого
Лиш з амбони, наче з гробу,
Накричить на своє стадо,
І зганьбить, як ту худобу.

Гицель, може, хоч, часом ще
Береже своєї чести
І не буде з поступовцем
Завзятої борби вести.

А "попиця" лиш до того,
Що клене з цїлої злости;
З поступовця і по смерти
Ще-б глодав невинні кости.

Тож кажу вам милі братя,
Присягаю ся на лика;
Порівнавши попа з гицлем,
То рїжниця не велика! **М. Т.**

ДУРЕНЬ.

Вихваляв ся оден дурень,
Що він усьо знає,
В "Комітетї" стоїть довго
"Свободу" читає.
Що на поклик "Комітету"
Все збирає фонди
І в додатку заставляє
Свої власні "бонди".
Підгорецького він знає,
Як в голові око;
О, він — каже — роздумує
Здорово — гбулоко.
Понятишшина теж знає
Як голову свою,
Той вже — каже — управляє
Церквою святою.
І Лотоцького так знає
Як в лїтї посуху,
В того—каже—довгий розум,
А ще довгі уха!..
Так хвалив він за порядком
Усїх галапасів,
Від свячених чорноризпх —
Аж до свічкогасів.
Аж підслухав того дурня
Свідомий робітник,
І знайшовшись біля нього
Якось незамітно
По щирости та по волї
Близше підступає
І так його небораку
На диво питає:
Як знаєш ти небораче,
Так усїх хорошо. —
Скажи-ж кілько Підгорецький
Має в банку гроший?
Я не знаю каже дурень,
Не моє в тім дїло...
Ну, нехай — робітник каже —
Се пропустим цїло,
Але скажи пане брате, —
Ще тебе спитаю,—
Що заплатив Понятишшин
За "фільварок" в краю?
Він-же-ж бо так ту хорошо
Богови молив ся,
Що аж в краю його батько
Дїдичом зробив ся!
На се дурень ані слова,
Лиш заклопотав ся,
А робітник йому в очи
Щиро засміяв ся:
Бачиш — каже — таких річий
Ще не розбираєш,
А хвалиш ся по дурному,
Що усьо вже знаєш!... .

Шпичка.

Добрі збитки.

Зловив "вуйко" над берегом
Рибу прехорошу,
Тай радіє, що вже має
Вечеру без гроший.
Але риба та не з глини, —
Досить собі жвава...
Ото-ж бачить грубий "вуйко",
Що трудна се справа,
Щоби рибу ту хорошу
В руках задержати,
От він з того нерозважний,
Так почав думати:
"Тяжко менї тую рибу
Занести до дому...
Але чорта!.. Не лишу я
На шляху нїкому;
Вражa риба, що не хоче
Спокійно піддатись,
Нехай також покоштує,
Що то бунтувались.
Як не хоче датись взяти,
Ну, то нема ради;
Втоплю єї в тому морі, —
Нехай там пропаде!"
Ну, а риба тільки ждала
На таку нагоду;
Підскочила, присла хвостом,
Тай шубовсть у воду!...

Шпичка.

ПОМУДРІВ.

(З польського.)

Один сільський хлопець сповідаючись перед попом, між иньшими "тяжкими гріхами" заявив об тім, що знає гнїздо шпаків і нераз бере його охота вибирати молоденькі з гнїзда.

— Хай тебе бог боронить від такого поганого дїла! — сказав грізно піп. То смертельний гріх. Але скажи менї сину, де є те гнїздо?

— А там прошу отця духовного, за Матвієвою стодолою, в дуплї старої груші — каже хлопець.

— Ага добре. Але памятай, що я тобі казав: не руш шпаків, бо бог покарав-би тебе тяжко за се.

Однак по скінченю сповіди хлопець не міг витримати і побіг до гнїзда.

Наколи прийшов і почав приглядати ся, як стара самиця годувала молоденьких, аж нараз побачив з далека наближаючого ся попа. Щоби оминути підозрінє, що не дотримує приреченя даного на "святій сповіди", хлопець чимскорше сховав ся в пшеницю. Тимчасом бачить з криївки, як піп валить прямо до груші.

Підійшовши, видрапав ся на дерево, сягнув рукою в дупло, витягнув одного молодого шпака, скрутив йому голову і вложив до торби відтак другого, третого, так що всї шпачки знайшли ся в торбі єґомостя.

Хлопець аж онїмів з дива! Ну, але пропало.

Минув якийсь час і наш герой знова приступив до сповіди перед тим самим попом.

Висповідав ся досить гарно, але при кінци каже:

— Прошу отця духовного... я маю ще де-що сказати.

— Ну, що-ж такого? Кажи не бій ся — заохочує його піп.

— Прошу отця духовного... я... люблю одну дївчину.

— Ну, то преціньнема нїчо страшного. Хиба що було щось межи вами, га?

— А вже-ж... трохи було...

— А що такого? — питає скоро піп.

— Та що... обнїмавім єї, цїлував... і...

— Так? А котраж то дївчина, котра, скажи мій дорогий — настоював піп, а очи то так йому заіскрили ся як у кота в марцю.

— Еге, прошу отця духовного — відрізав на се хлопець — то не шпаки!...

МОЇ ТРОБЛІ.

Бай гали, дорогі земляки! Но ни гадайти си, жи тоті земляки, жи дес сидєт в земли — али тоті жи з того самого рахувати краю жи я — єк то кажут ту в Гамериці, — лянцмани... Ага! щосїм вам мав сказати тай єм рахувати гет забув. Так ми сє важиєти забили памороки від тих проклєтих троблїв, жи ми сє так все визут, як дурному з моста. А єк то ми сє тоті памороки забили, то я Вам зараз рахувати роскажу:

Пішов я важиєти, на сьвита до того сусїда, жи том сє був сховав в єго пивници, пирид тов сковіс хометов, можи сє Вам ще примає в тємки від нидавна?.. Отож пішов я... Що, — гадаю си, — сьвіт сє вже ни скінчит, хамета сє десь повіяла в єнчу сторону, а бідний чоловік най сє хоть забавит по люцки. Там дес баба в старім краю весилит сє жимине нима дома, тай така моя біда. Пішов я знаєти до того сусїда, на тоті сьвита випилисьмо по єдному і по другому, закусилисьмо і зновісьмо випили і так за колєйов важиєти забавлєлисьмосє аж до пізної годиноньки, аж ту важисти дес чорт наніс ще кума Гаврила!.. Ну, наніс, то наніс біс єго побири, али жиби він важиєти вже був ни під вохотов..

Мій кум Гаврило рахувати, все був такий самий єк я, — ну здаєси ни треба вам казати! Жи то важиєти стояв за тим аби ни було панів на сьвітї, али на той сьвитий день, єкась го ничиста сила вопутала і гвавт кричит жи Питлюра і єго прихвостні мают рацию жи вобстоюют за панами і просят ласки в панів...

Я сє важиєти дужи вгнївав і кажу Гаврилови, жиби він си ни шукав зо мнов зачіпки бо я сє єк розлютую, тому рахувати всї ребра погаратаю за таку кумедію. Али мій важиєти Гаврило такой кажи жи Питлюра орайт! Ну слово по слові і він кажи орайт, а я кажу жи нє... Аж нарештї ск ни пальни мнє мій Гаврило флєшков поза вуха!.. Моцний божи, а минї щос в моїм гарбузї аж загудїло, а пирид вочима щос: блик... блик!.. так важиєти єк які звізди... Ну чисто сьви тий вечир і більши нїчого.

Я сє єкимос чудом звирнув на дїдух і вже зачинаю квокати, али господиня, рахувати сусїдова жінка жбухнула повний горнец зимної води на мени і я сє трохи витрїпав, а потому, єк ни зачну прати мого Гаврила єкиміс вужиском!.. І був-бим го там рахувати затлумив. Як би ни єкас божа сила?..

Сусїд під лавков хроче, баба рахувати також, аж ту чую а мине хтос цалап за вошшивку тай до двирий, і ажім сє вопамнїтав на патрольці...

Завезли мине важиєти на корт — (бо то були тоті вуйки, жи з качалками). Пирисїпав я таминьки цїлу ніч і на другий день вже мнє випустили. Ше щасце жи кум Гаврило був без тємки а то ще би був готов сказати на мени єкі нисотворині річи: назвати мнє "большевиком" або чим? — і були-би нє ще засадили до лякопу а так богу дєкувати, вобійшло сє по люцки і ми си рахувати вже добрі з кумом Гаврилом, і забавлєлисьмо сє ще решту сьвит дужи файно, тількосмо вже ни згадували за того лям парта Питлюру, тай чорт би єго згадував, єк він такий — рахувати паньский підтирач жи просит в панів ласки.

Я си гадаю рахувати жи типер то вже навіть кум Гаврило видит жи Питлюра ни варта був того, тому він сє пирипросив зо мнов.

Тимчисом Вас здоровлю і жичу вам щасливої години, жи бисмо сє знов так файно забавлєли на другий рік.

Зістаю сє з цїлим мильдунком. Ваш рахувати

Хведір Шпичка.

РІЖНИЦЯ.

— Яка ріжниця межи злодієм а попом?

— Така, що злодій сам краде, а попови треба на парохію приносити.

"ДОБРИЙ ЄГОМОСТЬ".

На парохію єґомость
Прийхали в наше місто,
Щоби душі ратувати
Від "проклятих атеїстів"!
Щоби вірних научати
І моралї і покори;
Щоби бога не гнївили,
Не звели заразн-змори.
Бо ґріхом се ме тяжити
На безбожних непокірних,
Що не хочуть скромно жити
Як пристало се на "вірних".
Не вживайте забогато,
— Наш єґомость научає —
Чим біднїйша чия хата,
Той чистїйшу душу має!
Мяса в пятницю не їжте,
Бо се ґріх — щей непростимий;
Сам Христос казав не їсти —
Бо й сам постив на пустини!
Ґроші ваші все на боже,
Ви повинні жертвувати,
Бо ви ґрішні, ви прокляті,
Треба душі ратувати!
Та щей те що в вас ґріхом є:
В вас дїтей все забогато!..
Хто-ж то вигадав для хлопа
Таких роскошів вживати?!..
Та-ж ви хлопи, таж ви хами,
Вам лиш шуфлю, біґу, тачку,
А за те що заробили —
Тре' зложить до церкви "дачку"!
Бо я божий помазанник,
Менї вільно все робити
Лиш одно, одно на світї,
Що не можна ся женити!
Та нехай там, я пораджу;
Маю я слугу хорошу, —
Все учинить, щей охочо,
Бо й зацо-ж бере все гроші?!
А ви ґріпники прокляті,
Ви мовчіть, моліть ся богу,
Бо за кожде сміле слово,
Вас впакують мов безрогу,
До запори, — до арешту
А що далї буде з вами, —
Там довідаєтесь решту...
Обійдуть ся, як з волами!..

***

Так навчав єґомость "добрий",
Свої вівцї, всю отару...
Сам вживав добра на світї,
А других післав за хмару!!...

М. Т.

РІЖНИЦЯ.

От так тому поводить ся,
Що за панськво бив ся;
Прийшов з війни і в жебрачім
Стані опинив ся!...

А сей знова що боров ся
За робучих долю;
По борбі святкує втїшно
Свобідную волю. **Шпичка.**

З ЕДМОНТОНУ.

В бурсї ім. Грушевського.

К. (до Л.): А що, богато заколядували? — Буде защо піти на шов?

Л.: Не думаю, бо більшу частину взяв Ф. — він мусить полагодити свого "форда".

К.: "Ту бед"!

Л.: А вже-ж що "ту бед"; я думав що нам вдасть ся більше заколядувати і завів ся. То мабуть причиною тії большевики, тая драньщо ми не маєм успіхів анї раз.

К.: Думаю що треба порадитись в нашого Вільчинського. (Задумав ся.)

*

Наші в "пулрумі".

Майк: Ади, ади! Я не казав, що Бил даст му снукура?

Штіф: Або то що, Билови першина грати снукура? Таж він по дворах грав.

Майк: Ая... бо до хати непускали.

*

М. Криса (до свого патнера): — Гей, гей! Минулись ті часи як я "сивухов" форцував. От тодї було жити, по кілька ґальонів розносив що дня. А тепер що, зробив кілька мізерних, "ґальончиків", і то полїція забрала.

Пот. (сумовито): Не журіть ся якось то буде...

*

Бувший презв. прічер (а тепер вірний слуга албертийської полїції) **Віл-чинський:** — Що за презв. дїтько? Все що зроблю донос на котрого з тих большевиків і недобрий; завсїгди чіф каже, що за мало "евіденс" щоб заарештувати... Ну прямо дурна моя голова дуріє. Сам не знаю що дальше робити... Е! Знайде ся для мене місце ще в Свистунівській шопцї як полїція дасть колняка.

*

В ред. "Новин".

Білїнсь. (до Шиби): — Чого ви ще чекаєте? Чому не йдете де в місто можебисьте там де статю знайшли! — Бачите, що менї не до того щоб статї писати; менї коби, потеплїло, то до "Мк-Артого", секція, але аж тріщить!

Шиба: А ви гадаєте що я ся лишу від вас? Не треба!..

*

Ректор Ґлова (до Ггригоровича): — Ви Григорович, послухайте мене, візьміть ся з на три роки до студіованя укр. Історії, і укр. мови, а опісля зможете те викладати студентам.

Григ.: А справдї думаєте, що в мене є до того здібности?

Ґлова (чіхаючись): Та..... пробувати можна!.. (Григорович посоловів).

Підслухане.

"СІЧОВИКИ."

(Пасейк, Н. Дж.)

Іван Киба у Пасайку
За мудрого мав ся,
Тай тепер у патріотів
Щастя дочекав ся;
Взяли його патріоти
Вибрали "фірером",
Дали йому мітлу в руки,
Поставили в дверях, —
Як сходять ся патріоти
На збори в неділю,
Тай наносять за ногами
По підлозі снігу,
То "пан фірер"" стоїть в дверях
І сніг вимітає,
А як "не член" іде в галю,
То він не пускає.
Лиш питає осторожно:
"Чого хочеш брате?
Може прийшов до нашої
"Січи" записатись? —
І читає Петлюрову
Готову програму,
В котрій хочеть ся Вкраїни
З попами й панами.
І говорить: "Як хто хоче
До "Січи" вписатись —
То все мусить Петлюрову
Програму сповняти.
І в Кибову ту голову
Так Петлюра вбив ся,
Що одної злої ночи
Аж у сні приснив ся!...
Раз десь Киба зїв був рибу
Щей дав Вислоцькому, —
Тую рибу, що Січинський
Прислав з Вашінґтону.
Каже Киба: "Добра риба,
Але чекай брате,
Треба-би і Панасови
Одну кістку дати!"...
І Панас зїв одну кістку,
Аж облизав губи,
Та почав щось верещати,
Мов на рванс зубів...
Кричить Панас, що він десь там
Вичитав в ґазетї,
Що вже тепер на Вкраїні
Завелись "совсти"!...
Теиер плачуть они разом
Ті всї три "калїки",
Що Петлюра з України
Десь пропав на віки...

**
*

Нехай Панас трохи лутше
Розуму навчить ся,
Та хай йому той Петлюра
Нїколи не сниться ся,
Бо Петлюра то є ворог
Цїлій Українї,
Бо він продав Галичину
Польській худобинї.

**
*

Нехай жие Україна,
Без попа і пана,
Щоб дісталась однакова
Кождому пошана,
Щоби нїхто не хвалив ся,
Що він отаманом, —
Що він уже буде жити
На Вкраїнї паном....
На Вкраїнї уже були
Такі "підпанички",
Був там колись "атаманом"
І Богдан Хмельницький.
Був він ворог над народом
Цїлій Українї,
Бо запродав сї хитро
Рускій Катеринї.
І Петлюра тепер іде
По тім самім полю,
Бо запродав Галичину
Під польську неволю!...

М. Вардига.

ПЕТЛЮРА ПИШЕ ЛИСТ ДО СТАРОГО СІМЕНОВИЧА.

Опинив ся кат Петлюра,
Банкротом в нещастю,
Пише листа коло плота,
Нехай йому трастя!..

Мороз лютий потрясає,
Поза плечі тисне,
А Петлюра поспішає,
Нехай му біс свисне!..

Нагадав собі Петлюра,
Що десь проживає
Старий доктор Сїменович
І "регси" збирає.

"Що-ж робити? Нема ради,
Тре листа писати,
Щоб прислав хоч які лахи,
Щоб тїло прибрати.

Бо проклятий народ гонить,
Як собаку буком...
І заплакав так Петлюра,
Аж понеслось звуком!..

Шпичка.

ПУСТА ВТІХА.

Веселять ся, що божок їх
Ще досить великий;
Посчіпали ся за руки
Та заводять крики.

І хвалять що він ніколи
Їм не завалить ся, —
Що так вічно біля нього
Будуть веселить ся.

Але лихо, що судьба їх
На жарт не зважає;
Она дійсність недалеку
Вже приготовляє.

І загибіль їх божкови
Ось, ось вже несеть ся,
Бо з гори вже ясне сонце
Промінєм сміеть ся.

І як прийде весна красна,
Сонце як пригріє,
То божок в мить розвалить ся,
Звернеть ся — стопніє!

Шпичка.

ПАМЯТКА ПО "РОЖДЕСТВІ".

Через цілий "піст святий",
Ждали вірні того,
Щоб чимскорше дочекатись
"Рождества святого".

Лиш молили ся до бога
І все пісно їли;
Про вечеру свяу-ситу
Думали і мріли...

Тай на решті діждали ся
Вечера святого;
Їли, пили і співали
До рана самого!..

На рождество позбиралисъ
В святочнії строї, —
Пішли в церкву помолитись
До троїці святої;

Помолившись як хто вміє,
Нема що й казати...
Аж один з них вже підпилий
Так почав співати:

**
*

"Єлице зарозумійте ся
А ви грішники кайте ся,
Що бог месію посилає
І на рождество шити позволяє.

Другий за ним потягнув,
Що аж піп тее почув,
Крикнув: "Де ви лямполизи,
До чого ви допустили?"

Лямполизи й старші братя
Взяли пяних викидати;
Один другого тручав, —
Аж Петро з престола впав!

Святі з ікон поспадали,
Носи собі позбивали,
Також впала "матка божа"...
Перервалась "служба божа",

Всї на "святі уродини"
Постовкали собі спини; —
Будуть добре памятати,
Як "рождество" святкувати!...

Довбенька.

БОЖИЙ ДУХ.

(З польського).

I.

Петрусь: — Прошу отця духовного, чому-то кождий ксьондз має такий великий живіт?

Піп: — А то знаєш тому, що кожда духовна особа наповнена духом божим.

II.

Петрусь: — (прийшовши до дому і дивлячись на грубу свиню) Гм, та свиня також така груба, як наш єгомость. Мушу спитати ся тата, що то значить?

III.

Петрусь: — Тату, чи то наша свиня також наповнена божим духом так як наш єгомость, що така груба?

Батько: — Що? що ти плетеш?

Петрусь: — А наш єгомость казав менї, що ксьондзи то мають такі великі животи, тому що они наповнені духом божим. То я так роздумую, що і свинї також такі грубі з тої самої причини.

Ст. Ґ.

В ФАБРИЦЇ.

Бос: — (до робітника) Я чув Майк, що ви впиваєтесь по кождій пейді.

Робітник: — Е, та то тільки так щоби потїшити ся, бо в пянім станї все представляє ся менї подвійно а з тим і "пейда"!

"Вибір укр. амбасадора в Канадї".

(Сценічна картина в одній дії.)

Посол Ферлей (до Свистуна, котрий довбає пальцем зуби): — А що, правда що Гаврилишин уміє варити кури?

Свистун: Чудовий обід, навіть "наша" делеґація в Парижу лутшого не мала!

Ферлей: Ви-ж повинні були теє давно знати, що я як укр. "незалежний" від нїкого посол, не їв-би завсїгди ту єслиб ту не варилось після старокраєвої моди.

Свистун: Бачите др. Ферлей, тепер ми ту при нагоді повинні обдумати тую важну справу, котра стоїть на другім місци по нашім православію а іменно: Як вам звісно що Україна бореть ся о незалежність тільки не знати від кого; чи від Петлюри і його прихвостнїв — чи від таких партачів якими являємось ми? І тому ми, як передова українська реакційна шайка в Канадї, повинні застановитись над тим, кого з між нашої кислої сметани, ми мали-б назначити укр. амбасадором в Канадї?.. Ми-ж прецїнь народ!..

Ферлей: Так, се гарна думка, тільки я не думаю щоб ми оба могли заключити що путнього з сего пункту.

В той час Свистун вліпив очи в цїлий ряд портретів "великих" укр. сучасних дїячів в Европі і в Канадї. По правій руцї від середнього вікна висїв славний портрет Кебіча з Едмонтон, знаного теоретика кремарівського соціялїзму. По лївій руцї висїв, наче живий портрет (навіть з тим брудним ланцухом на шиї) арх... патріярха Макарія, а в середині між тими двома, пишав ся в широчезних штанах (на модель Т. Бульби) гетьман Петлюра. Дальше довкола тої трійцї слїдували портрети; Меґаса, Плятона, Демедючки та П. Зварича, нововибраного старшого брата Свистунової церкви).

Ферлей (до Свистуна): — Я-б вам радив, не вдивлятись в тих славних укр. дїячів, а приступити до річи і подумати над так важною справою, щоб, як сказано в Євангелію, не застав нас господар сплячих.

Свистун (з поспіхом): — Отже на мою думку, ту нема чого довго церемонитись, тільки вибрати поєдинче нашу (сміючись) сметанку як ви єї назвали і одного з неї назначити.

Ферлей: Ну, кого-ж на вашу думку?

Свистун: Бачите, коли-б др... пр... Сушко не був занятий лїченєм хорих на патріотичний ревматизм...

Ферлей (заходячись від сміху): — Ви хотїли сказати, коли-б Сушко не був занятий лїченєм кишенїв?..

Свистун: Та.....

(Підчас тої розмови в дверях являєть ся Арсенич.)

Свистун (побачивши його, підхопив весело): Наче бог вас прислав.

Арсенич: Що сталось?.. Що нового? Може отримали що від власного кореспондента з Парижа?

Ферлей: Нї! Ми ту оба пообідавши, почали думати над тим, кого-б з "наших" назначити укр. амбасадором в Канадї. Що ви на се?

Арсенич: Чудово, ей богу чудово! Славна думка. Але кого-ж?..

Свистун: От і конштук кого? Ми уже ту оба думали про пр... Сушка, — та що коли він дуже занятий в "больницї" та ще не докінчив в другім числї "Ілюстр. Укр." — "Габзбурський Рід".

Арсенич: А о. Крат?

Ферлей (сміючись): — Той тепер дуже занятий на всходї.

Арсенич: Чим занятий, — пріцерством? Він на те начхає зараз, тільки йому приобіцяйте щось лутшого.

Свистун (підхоплюючи): — Не пріцерством Крат занятий, а чим другим.

Арсенич: Перший раз від вас се чую, — а чим-же?

Свистун. Шкода що ви в центрі жиєте а не чуєте, чим Крат занимаєть ся під сю пору; таж він заложив "лябораторію замороженя" і тепер як-раз переводить важний експеримент в замороженю, славних знатоків нїмецького соц. дем. лївого крила, котре було наробило галасу на цїлу Канаду свого часу в "Роб. Слові".

Арсенич (здивований): — Скажіть менї ради патр-х. Макарія, що то всьо має значити? Що сталось з Демедючкою і Корчаком — невже-ж вони також дались заморозити? Таж Демедючка ще недавно латала штани для червоного хреста, а Корчак виправляв ся на Марс, — в яскраво-червонім сведрі і такій-же краватцї, — збирати охотників для освободженя України від "червоних"! — а о. Крат вже йому і меч посвятив.

Ферлей: Та що з того, дїло цїлком інакше; Корчак і Демедючка дались заморозити під тим услівєм, що мають ся пробудити аж на "Ванкувер Айленд". Як раз на тім самім місци, де колись Крат орґанїзував кооперативу котра не істнувала також бо Крат загадав і єї заморозити.

Арсенич (сплеснувши руками): — Що-ж тепер скаже Сїменович, коли довідаєсь що найбільше відважна від його "Червоного Хреста" дала себе заморозити?

Ферлей: В тім то і річ, що скаже? Та не лише Сїменович, але і ми; ви-ж знаєте, що се наша послїд на дошка ратунку. Єсли не удасть ся, так що тодї? В який спосіб улупити долярів? Делеґація уже минулась, на "Сироту Івася" — Кремар взяв монополь, "православіє" не вдалось, ну, і що далї?

Свистун: Пане после, так воно страшно не є, хотяй ми мали обговорити цїлком иньшу точку, то я вам лише одно скажу, — а іменно:

Ви забули що ми вислали Меґаса тільки на те, щоб він з відтам міг нам кинути стебло ратункової акції, — коли ми ту опинимось в паскуднім положеню. Ну, і маєте: "Укр. Капеля"! — Хиба ви не хочете вірити, що в Канадї знайдеть ся ще стільки укр. дурнїв, що скинуть кілька тисяч долярів на "Капелю"?

Ну а тодї, як не стане того — то буде друге; як довго живуть українцї в Канадї і є нашими жертвами з власної волї — так довго нам нема потреби журитись, як здобувати доляри.

Арсенич і Ферлей (разом): Славно! Славно!

Свистун (продовжує): Тим-бо і то, що в нас нинї цїлком друга справа має рішатись, а не видуманє нового способу до обдурюваня українських фармерів і запаморочених робітників в Канадї. Єсли вам дійсно хочеть ся упевнити себе про доляри, то я лише одно припімну, а іменно: "Сотника" Брелинського з Форт Вілям і се уже повинно вас заспокоїти. А скільки то таких у нас знайдеть ся?! (по хвили) — Невже-ж ви думаєте, що ми ту не

потрафимо постаратись о "Укр. День" і не зберем кілька тисяч долярів? Чому се мав-би практикувати тільки Січинський в Америці — або Підгорецький? — Хиба-ж ми що, від мачухи?..

Ферлей (гладить бороду): Ну, ну, я бачу що з вас ґеній в тих напрямках... та лутше рішаймо справу амбасадора, бо єсли ми ту не рішимо, то з відтам пришлють якогось новоспеченого др... а се був-би дійсний скандал для нас — як укр. передової інтеліґенції в Канаді.

Арсенич: Ну, отже кажіть кого?

Свистун: Справа маєсь так (до Ферлея): Ви не можете того занятн, позаяк ви є послом, др. Арсенич не може бо занятий адвокатурою, я не можу, бо я берусь студіювати православну теольоґію, тепер остаєсь ще двох про котрих ми не говорили а то: Кебіч і П. Зварич. Однак Зварич тільки що зістав вибраний старшим братом, з чого він ніяк не зрезиґнує, бо то йому дороге; от-же остаєсь п. Кебіч. Він оден є спосібний захищати "наші" права в Канаді.

Ферлей: Та поки що, нам треба порозумітись з Кебічом, щоб бути певними, бо в случаю коли-би він відмовив то тоді остаєсь давний контролєр від бодяків і "лідінґ мен" з "Манорка Готелю", — Стефаник. Ви-ж знаєте що в него, до сего і живіт уже великий; єй богу, він збетував-би Тефта своїм животом!..

(Підчас тої бесіди Ферлея вбігають задихані, Гикавий і Войценко.)

Свистун (скоро звертаючись до Гикавого): — Що стало ся?

Гикавий (відсапуючи по хвили): — Ви ту радитесь і нїчого не знаєте... Таж ми пропавші! Всї наші мрії розлетїлись; Петлюра утїк!..

(Ферлей, Свистун і Арсенич раптом зривають ся.)

Ферлей (до Гикавого): Говоріть що стало ся?

Гикавий: Що сталось?.. — Петлюра утїк до Польщі, а його армія пішла по сторонї робітників! Наша пріграна!.. Ми пропавші... Селянська біднота розправить ся з нами!..

(Завіса спадає.)

Клин.

Демян Бідний.

"Пора".

То не рать іде на нас, не сила ханська,
Не орда старини топче бісурманськая —
Іде армія на нас чорна поганая
Ще й покладниця сибірська - чимчацькая,
З офіцирами й поміщицьким правительством,
Під Колчаковим верховним доводительством,
Під знаменами з колчаківською короною —
Ще й з орлом білим, та з здохлою вороною.
Сам Колчак попереду йде зі свитою,
З усею зволочею дворянсьтва титуловитою,
Скалить зуби лютий гаспид, усьміхаєть ся
Перед армією своєю вихваляєть ся:
— "Вже чимчаки ви, чимчаки мої вірнії,
Халупники мої хлопи ви примірнії;
Потрудивсь я над виправкою вашою,
Не жалїв — годував березовою кашою.
Все зобачили моє ви милосердіє,
Покажіть'же ви тепер своє вдякосердіє;
Не жалїючи своєї сили - червоної кровиці,
Положіть за мене свої головиці,
Щоб села, міста спаливши цілії,
Через трупи, через ваші посинілії,
З офіцирською ґвардією моєю легінною
Я зайшовби в Москву білокамінную,
І увінчаний всесвітньою царською славою,
Ущасливив-би Росію колчаківською державою,
Посадив-би вкруг себе панів сенаторів,
По ґубернїях назначив бим ґубернаторів,
Розіслав-бим станових по місцям назначеним,
Землю звернув би я поміщикам обидженим,
Склади, фабрики — желїзні, суконнії —
Знова в руки передав би я законії.
Мійським панам звернув-би я реальности,
Богачам купцям, доходові право належности,
Надав би я їм свободу торговельности, —
Всї казарми напхав би я салдатами:
— Машеруйте перед царськими палатами!
Розправляйтесь, чорти, з братами й сестрами!
Утверджайте мою власть багнетами острими!
Обороняйте достояніє пануюче!
Запрягайте в панський плуг населенє товаряче!
З підлою чернею, свавільною, вузколобою,
Поведу (я новий цар) вже річ осібную:
Щоб не осталось насїня проклятого,
Буду вішати бунтарів через десятого!
Нїякого лиходіям попущеня!
Щоб знали, як робити розграбленя,
Як панське добро собі присвоювати,
Як совітські правительства устроювати!
Будуть тріпатись, як і дїди їх не тріпались!
Так здушу! Щоб бунтувати на віки зарікались! —

* * *

І закінчив Колчак, прямо з армати вистрілив,
Свої слїпаки - баньки на фронт сердечно вивалив,
"О горе"! — лиш пяти в чимчаків задрали ся
(Пятами тілько чимчаки й спасали ся).
— "Ой ви, пяти мої бистрії, ви пятоньки
Переглядуватись, ту стали дїтоньки"
— А колчаківське воїньство хоробреє,
"От веде нас Колчак, на дїло не добреє,
На здраду веде, на злодіяніє!
Яке-ж нас жде за се розплаченє?!
А не в пору-б', чим служить такому ворону,
Усїм нам перейти на червону сторону,
На тамту сторону робітничо-селянську
І разом — добити всю зволоч панську,
Всю шляхецьку породу титуловитую,
З Колчаком і з його проклятущою свитою?!
А не в пору-б', нїм битись нам з братею кровною,
Кінчити дїло мирово-полюбовною,
Та просить, щоб нас простили обморочених,
Та в совіти слать людей не пороченних,
Совітську власть, строїти всюди чесную
Й трудове співжитє будувати суспільнеє?!

* * *

Ех, щоби то так братя, случило ся!
Вже й щоби нам — на світі, не получило ся!
Щоб' лиш скорійш — всїх Колчаків, ми в землю [шарахнули,
То тоб-то зажили — святі-б' у небі ахнули!
Житя на землї сталоб солодше райської солодости!
От-так то й зажилиб (і заживем) свобідно й здо-[рово в радости!!

З російського перевів **Грущак.**

"ДЕМОКРАТІЯ".

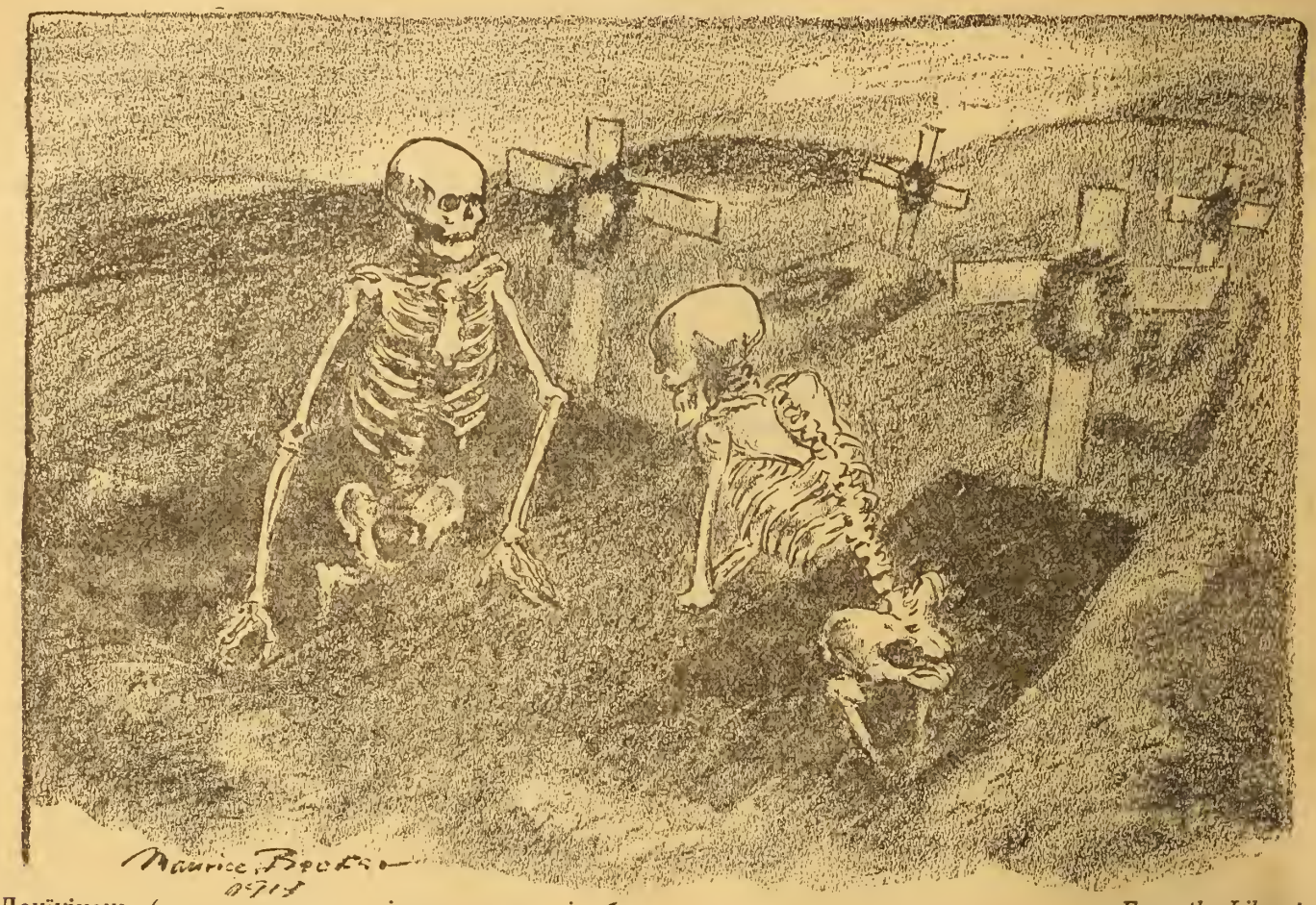

— *From the Liberator*

Денїкінець (вже по смерти, пізнавши що він був обманюваний своїм провідником, говорить до петлюровця): — Бачиш брате, а зволоч денїкін, казав мені, що я бив ся за демократію!..

Петлюровець (піддержуючи ще дальше стару драньо): — Тож-то і є, — а хиба-ж се що — не демократія?!..

БУВ ЧАС.

Був час колись і я вірив,
Що бог силу має,
Що світ цілий сотворив він,
Світом управляє.

Вірив я, що він є батьком,
Для всіх людий в світї
І що дбає однаково
Він за свої дїти.

Та як доля пігнала мя,
По широкім світї, —
Побачив я що не гаразд
Жиють божі дїти;

Одні нїчого не роблять,
Лиш житя вживають,
А другі знов цілий вік свій
В нуждї пропадають!..

Як уздрів я той порядок,
Поганеє дїло
Так від тодї зновірився я
В божу правду й силу.

Грицко Шпирка.

ПОШУКУВАНЄ ЧЕРЕЗ ІНФОРМАЦИЙНЕ БЮРО ОБОДІВСЬКОГО.

Англїйська буржуазія пошукує Колчака. Хтоби знав де він перебуває, та дав (хоч і несталу) адресу, то може отримати в надгороду шма точок Камчатки на пару років, на рент.

*

Французькі мілїонери пошукують Денікіна. Хто-б про него знав, або він сам, — хай зголосить ся на тимчасову адресу: Найбогатший готель Париж.

*

Петлюра! Де ти? Обізвися. Не пиши нїчого на нашу адресу, бо стара вже нездала, а нової ще не маємо.

Крислимось, твої знакомі
Фінансові Кредитори.

*

Пошукуємо пяніста Падеревського; є досить добра нагода дістати джаб при "Українській Капелії", платня по умові, дифіцітами дїлимось, піяно фіксуємо самі.

Просимо невідтягати ся, а то пізнїще будете жалувати.

Адреси сами не знаємо.

*

Пошукуєть ся справедливости, хто єї знайде, то отримає в надгороду один полїцменський клоб і два блек джеки — по голові.

*

Пошукуєть ся такого чоловіка, аби з'ів "червоних" і не лопнув, єслиб такий знайшов ся, то дістане відповідну нагороду.

НА ПАРОХІЇ.

Піп: — А що-ж то ти менї Марусю, всмажила тільки чотири ковбаски? Чити не знаєш, що я маю, нинї говорити проповідь про піст і що менї треба богато сили до того.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК.

— Де ви в перше познайомились зі своєю жінкою?

— Їдучи в потягу.

— Бувають скрізь нещасні випадки.

"Інквізитор".

В брудній сирій заплїснявілій пивниці мешкає з дозина земляків, з Ґроднеської губ. В нутрі стала пітьма. Одно лише віконце в дверях на половину розбите, і затулене жовтим папером і то все.

Друга кімната зівсім темна в куточку лише блимає маленька лямпочка і то більше чадить як світить.

Коло лямпочки висить на стїні маленька деревлянна Божа Матір привезена земляком Царуком ще з краю. Там-же поміщуєть ся, і маленьке Царукове лїжечко, прозване самим властителем: "козою".

Коза поскрипує коли властитель на нїй порає ся, і пригрожує в любу мінуту присісти всїма чотирма ногами на підлогу.

Царук вусатий рослий мущина лїт около 36, побожний чоловік і на біду наділений хронїчною недугою. Він щоб не пив алкоголю то можеб скорійше вилїчив ся, а то на зло частенько пє. Але де знов не пити живучи в такій веселій компанії? Тут будь желїзний, то не вдержить ся.

Царук з краю не такий то вже бідний. Має там трохи землї, худобу, жінку, троє малих дїточок, і дорослу доньку Ольочку на превеликий жаль, і на безсмертний сором батькови й матері, — покритку. Вона тепер сидить з дитиною в дома при матері (бо деж піде?) а безталанний батько поїхав за море шукати щастя.

— Зароблю богато гроший, обсиплю золотом і бодай за кого а таки свою Ольдзю віддам замуж — думав Царук виїжджаючи до Америки.

В Америцї, як відомо, як тут везе простому нашому чоловікови, незнаючи нї мови, нї ремесла. Хай йому враг, з таким було добром.

Царук вже три місяцї сидить без роботи, жде весни як пташка, щоб потеплїло, та піти на желїзницю трохи підробити лїтечком. Єго земляки пішли табуном до сальону пити, а він лишив ся сам; то помолить ся трохи, стане на вколїшки коло своєї "кози" згадуючи з болем в серцю свою жінку, дїтий та безталанну Ольочку, то полежить трошки на скрипучій "козї" то знов помолить ся.

З рана він шукає роботи з земляками — (сам боїть ся шукати щоб не заблудити в такім величезнім містї, щей до того незнає мови чужої), а днем іде за місто в найближший кінець і шукає цїлими днями гроший, серед вивезеного з міста смітя.

— Таке величезне мілїонове місто не вже-ж гроший нїхто, нїколи, не загубить та не вивезе з смітєм — думає Царук і ще пильнїйше шукає.

Під вечір, коли вже геть проголоднїєть ся повертає Царук до своєї нори і молить ся ще ревнїйше, щоб або грошї знайти, або хоч роботу.

— Царице небесная, зроби так, щоб хоч я вже роботу добру знайшов коли не можу знайти готових гроший, й незабудь же робити так щоб я скоро став здоровий від сеї поганої біди і щоб там за морем моїй жінцї і дїтям і Ольонцї було добре, і щоб вона легко здорова зісталась, і спокійно перенесла сором людський — молить ся щиро Царук.

Входить пяна компанія. Найголовнїйшим отаманом єї є земляк Царуків. Левко Швидкий.

Кілька слів про нього.

Швидкий є найсвідомійшою поміж ними людиною. Письменний, знає трохи місцевої мови, служив при війську в шпиталї, і знаєть ся трохи на медициній. Він сам, всїм землякам листи писав, виступав де треба було поговорити, і навіть сам лїчив земляків від поганої хороби. Тільки був пяниця і страшенний картограй. От такий то був Левко Швидкий.

Опріч того, ще заним числилась одна нечесна штука. Вся вина про долю безталанної Царукової Ольочки падала на Левка Швидкого. В краю він відмовляв ся від всеї тої нечесної комбінації, і навіть був смертельним ворогом з Царуком, — який похвалював ся, що сокирою зарубає бродягу Швидкого як, що тільки зловить, єго ще раз коло Ольочки; але тут в Америцї житє їх звело до купи. Критичні матеріяльні умовини, заставили їх в купі жити, і гризтись.

Швидкий тепер лїчив свого безталанного тестя, який давав єму за те на віску. Часто Царук страйкував, і неміг більше давати бо і в самого лишилось з лїта маловато грошенят.

Тоді Швидкий щоб більше вимани гроший, чинив над ним такого рода "інквізицію":

Вся компанія розсідалась по лїжках а Швидкий починав "пилити" Царука. На місцевій мові таке викручуване центів називалось "пилити".

— Ану ну Швидкий, починай но пилити Царука хай дасть на віску — загомонїли голоси.

— Не маю бігме не маю анї цента — відмовляєть ся Царук.

— Швидкий спробуйно чи Царук має грошї, гомонить компанія.

Швидкий починає:

— Слухайте-но сюди хлопцї. Царук не хоче дати на віску, то я буду росказувати, що я виробляв з єго Ольочкою, то він тоді і сам менї заплатить щоб я замовк... Добре?

— Добре! Добре! говори все чисто говори — згоджуєть ся радо компанія.

— Щоб тобі заложило — лаєть ся Царук, і хоче вкрити голову свитою.

— Е нї, не вкривай ся а слухай, — кричить компанія стягаючи свиту з Царукової голови, — а Швидкий росказує; поволи, гладко росказує все до найменьшої подробицї.

— Брешеш, бродяго щоб тобі заціпило, брешиш — моя Ольочка не така! — кричить Царук, і повертаєть ся на своїй козї спиною до Швидкого щоб не чути.

Швидкий не втихає. Він городить, що на губу налїзе, а весела компанія хохоче задоволена.

— От пилить отсе то впилив, от приnік викрикують слухачі.

— Замовчи ти бодай тобі заціпило! — кричить через слези безталанний батько.

— Дай доляра на віску то замовчу дражнить ся Швидкий.

— Нема, бігме, що нема, — відповідає Царук, — сам ходив шукати по сьмітю цїлий день.

— Не дає, пили дальше! — кричать слухачі. Швидкий пилить дальше:

З дочки Швидкий зїхав на матір, і починає росповідати як єму вдавалось мати дїло з матїрю.

— Брешеш волоцюго, брешеш, стараб тобі гоолву побила — відгризаєть ся припечений Царук.

— Не віриш, щоб я на цїм місцї околїв — клинеть ся Швидкий. — Щоб менї язик всох, щоб я помер до рана — проклинаєть ся він.

— Не правда — кричить через слези Царук.

— Ей-же Богу правда! Я навіть душею покленусь, що правда.

— Перехрестись як що правда то дї повіру.

Швидкий стає навколїшки біля кози, і хрестить ся.

Бідний Царук тілько руками сплеснув і повалив ся на козу.

Компанія весело зареготала.

— І, і, вона стара зрадлива сука чиж я єї не кохав, чиж я єї не шанував, — чиж я єї не догожав — бідкаєть ся він. А далї схопив ся з кози, і закричав на все горло через слези.

— Замовчи ти злодюго щоб тобі заціпило, не висотуй ти з мене пе-

чінок, — а щоб ти онїмів, а щоб тобі язик всох. Мати Божа зроби так щоб єму язик всох, щоб то все була брехня, що він росказує, — звертаєть ся до Бога з проклятєм та молитвою ображений муж батько.

— Дай доляра на віску то замовчу — дражнить ся Швидкий.

Царук не здаєть ся. Швидкий ще гірше єго пилить придумуючи всякі брудні, болючі для душі погані слова.

— Мовчи щоб тобі зацїпило! —

— Дай доляра то замовчу...

— На, щоб ти ним вдавив ся — тільки дай ти менї святий спокій, —кидає Царук доляра.

— О тепер то замовчу — радо підскакує Швидкий. Хлопцї ходїм до сальону. Доляра вже випилив на віску. Ходїм!

Компанїя направляєть ся до сальону з веселим реготом.

— Левку, — чи менї теж можна вже пити? — питає Царук Швидкого.

Швидкий подумав нїби-то рахуючи як довго як Царук хорий.

— Нї пиво вже можна пити, а віски ще не можна, бо нїколи не вилїчиш ся. — каже він. — Ходи хоч випєш пива.

Царук пішов.

Опріч Царука, Швидкий ще мав пару пацієнтів. Вони теж лїчились в нього, і фактично нїколи не вилїчувались. То були тії жертви капіталїстичних умовин, якими так богаті сучасні промислові міста. Не один зних лишився на віки калїкою, нагороджуючи страшною хоробою будучу жінку та дїтий. Сучасна, офіціяльна медична статистика легко попирає наш висновок.

Царук, випив, і першим прийшов до хати. Став навколїшки коло "кози" помолив ся засмаленій деревяній Божій Матері і тихо положив ся. Заснути не міг. Єго совість мучила, він не міг собі уявити, чи дїйсно Швидкий брехав, чи може часом і правду говорив про єго "стару".

— Нехай вже Ольочка, то вже звісна грішніця, алеж стара, чи-ж справдї вона зрадилаб' мене — думав він.

Далї пригадав свої гріхи. Він пригадав як раз впившись з компанією зайшов до нечесного місця. Здавалось нїчого, всї заходили, то чому і Царукови не закушати того добра. Хиба він гірше всїх? Хто знав що непримінно тільки він, імен но він попаде в біду.

Миналась зима. Чорна нора, з "козами", Царуками і Швидкими, ще гірше почорніла та засмердїлась. Царук по старому лїчив ся, молив ся і шукав рано роботи а в день гроший і нї того, нї другого не знаходив. Робота тїкала від нього, а гроші не знаходились.

Швидкий по старому "пилив" єго вечерами і випилював то на пиво, то на віску. Під весну Швидкий розрішив, Царукови пити вже і віску. Він пив і потрохи впивав ся, та заходив знов зі своїм зятем частенько туди, де не треба.

Настала весна. Швидкий десь виїхав собі, а Царук сидїв ще без роботи, і без гроший. Він частенько голодував. Далї докучило єму таке проклятуще житє, він написав до жінки щоб продала трохи поля і прислала єму гроші на "шіф-карту".

Через пару місяцїв, він одержав гроші, і купив хутше "шіф-карту", щоб не зявив ся де часом Швидкий та не "випилив" і тих.

Так він і поїхав з хоробою, до жінки, до краю. Про Швидкого з того часу десь нїчого не чути.

Шило.

АФОРИЗМИ.

Кождий щасливий момент, як-би він не був короткий, грає в нашім житю ролю світильника, котрий сам занимає мало місця, але світить далеко кругом себе...

*

Добра рада є дорога, зла ще гірша.

*

Більшість людий має свої очи в чужих головах.

*

У страха великі очи, а у надії ще більші.

*

Де-котрі люди подібні туманним облакам: носять ся високо, але розуму у них мало; тільки сонце заслоняють.

УВАГА! УВАГА!

ЛИСТИ ЗІ СТАРОГО КРАЮ.

Кароль Жовнярук (2 листи) з села Хлїбічин, Галичина.

Василь Федко, з села Незвиска, пов. Городенка.

Петро Цїхоцкий, Улуч. Галичина.

Никола Гузар, (2 листи) Нижбірок новий, Гусятин.

Іван Бала, Романівка, пов. Тернопіль, Галичина.

М. Башко, (2 листи) Галичина.

М. Прокопенко, з Італії.

С. Зубрицький, з села Добряни, Галичина.

Просимо голоситись до ред. "Молота".

УВАГА!
ДО ВІДОМА ДОПИСУВАТЕЛЯМ "МОЛОТА".

Т.т. дописувателї "Молота", котрі післали матеріял до сего числа, а не будуть бачити його поміщеного в тім-же числї "Молота" — зволять ласкаво прислати як найскорше другий раз (наколи можливо).

Причина, через котру де-які прислані матеріяли не поміщені в "Молотї", була та — що як всїм відомо — **недавно шалїла в Ню Йорку страшна "заверуха" і на жаль деякі матеріяли котрі вже були приладжені до друку,** — попались в той шалений "вир" і пішли туди —звідки їх годї дістати назад...

Тому от-же хто хоче, щоб матеріял був поміщений в "Молотї", хай стараєть ся його відновити.

Просить ся всїх тих товаришів, котрі присилають до поміщеня в "Молотї" — дописї, вірші і т. п. — щоби були ласкаві писати чорним атраментом і **тільки на одній сторонї паперу, звичайного формату.**

В иньшім разї, присланий матеріял не буде поміщений.

Редакція "Молота".

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Елирія, Огайо. — Ю. Курильчук $2.00, С. Скотар 2.00, Марія Скотар 1.00. Разом $5.00.

Савт Бенд, Інд. — Ф. Микуляк 50, Анна Микуляк 50, І. Данищук 50, Олена Мензат 50, А. Мензат 50. Разом $2.50.

Вестфілд, Масс. —А. Півцьо $5.00 И. Траш 1.00. Разом $6.00.

Свідленд, Па. — И. Рошко $2.00.

Вестабург, Па. — І. Кузбит $2.00.

Інграм Бренч. — Гр. Гуменюк $1.50.

Дітройт, Міш. Я. Присташ $1.00.

Отава, Онт. — М. Зелський $1.00.

Гарвей, Ілл. — Ст. Завадівський $1.00.

Шелтон, Конн. — І. Холявка $1.00.

Монесен, Па. — Анна Забава $1.00.

Ню Гейвен, Конн. — А. Григорка $1.00, О. Сойка 1.00, Я. Осоховський 1.00, І. Найдан 1.00, М. Салїтра 1.00, С. Вальчишин 1.00. Разом $6.00.

Джерзи Сіти. — И. Вацлавський $2.00, М. Пастушак 2.00, Н. Н. 13.50. Разом $17.50.

Ню Йорк, Н. И. — Знайдено в льокали 25 ц.

Всїм жертводавцям складаєм сердечну подяку.

Видавництво "Молота".

Корэспонденції.

Філядельфія, Па.

Довідавшись що якийсь отаман Петлюра поїхав до Падеревського на празник, в подертих штанах (бо українські робітники і селяни подерли на нім, так як на Ревкови) з того "смутку" кількох нас українських робітників, пригадали собі що ми маєм одного доброго товариша котрому на імя "Молот" і котрий нераз молотив ту собаку, та бажаючи щоб він ще дальше молотив таку погань до чого звісно треба щоб був сильний, — ми ухвалили одноголосно зібрати пару "карбванців".

Збіркою заняв ся т. А. Семенюк. Жертвували слідуючі товариші:

А. Семенюк $1.00, І. Артимович 1.00, І. Басна 1.00, Ф. Чупка 50, Г. Стечишин 50, В. Боднарук 50, Бучка50, І. Блаха 50, М. Кознарський 50, Н. Біляс 50, А. Романюк 25, П. Томаш 25. Разом $7.00.

Згадані товариші желають "Молотови", щоби він з новим роком ще лутше молотив всю погань котра хоче живитись кровію робітників і обіцяють на будучий раз дати ще більшу поміч.

Також бажаєм щоби Бачинський опинив ся чим скорше без штанів. І ми певні того що так станеть ся, бо є чутка, що Ромцьо вже збирає "регси" щоб позашивати кілька пар штанів, а то: для Петлюри, Ревка і також приладити для Бачинського. А. С.

ДЕТРОЙТ, МІШ.

Ходить чутка, що укр. делегати "скреп" конференції будуть повертати з Парижа, через Каліфорнію і мають вступити до Дітройт. Мабуть хотять зложити візиту о. Стернюкови і Починкови, з нагоди Стернюкової побіди над кількома баранцями, котрі хотіли відорватись від нього.

Одну візиту о. Стернюк вже готов був приняти — а то: о. Гундяка. Вже був приготований на принятє тим способом, що мав дати йому понюхати трохи кадила. Кількох товаришів знова ладились приняти його ще лутше і нарядили кілька дозинів смердячих жоль. Тим хотіли потвердити його висвячене. Один навіть носив ся з гадкою впімнутись о незапляченний "борд", котрого він і до сего часу не вирівнав.

Комета о. Гундяка обернулась другим хвостом. А може він не показував ся тому, щоб його красавиця — через котру марно псув кулї з револьверта — не упімнулась о заплату за зломане серця і розбите подружа?!.. Чорт святого отця знає! Досить що занюхав своїм святим рилом і не показувався. Певно догадав ся, що тому що його вже всї добре знають в Дітройт, так здалоб ся післати кого иньшого.

Так в порозуміню з укр. делегатами зі "скреп" конференції, котрі вже звідти дулю в холяві привезли — рішили щоб той "скреп" позісталих делегатів справити через Дітройт.

На так велику урочистість, "Молот" приготовляєть ся до бенькету. Є надія що буде добре молотити всяку погань, яка тільки попаде під обух. На се він з новим роком, добре насталив ся.

Що з тої делегації буде горох і капуста, то ми певні; від разу, пропонуєм похорон для того гною. На могилу, котра має бути висипана, вже "заордерований гарбич" з цілого Дітройт.

Над проєктом хреста, котрий має висїти в воздусї над могилою, то вже працюють польські коньовщї через два тижнї. Патент зі шпорнів "дядюшки" Петлюри, прийшов екс пресом з Кракова. Панахиду має відправити о. Струтинський з Чікаго.

Після того всього, зійдуть ся всї свідомі робітники і в нагороду за працю "Молота" справлять йому золотий обух.

Берко.

ЕДМОНТОНСЬКЕ ЗБІГОВИСКО.

Ви там в Америці бавите ся бог зна чим а про збіговиско, яке лише відбуло ся в Едмонтоні, Ви анї чичирк!.. А чи можна так? — Ні і ще раз ні! — А чому ні? — Тому, що ту находили ся "найбільші спи" Петлюрової "неньки України"...

Лиш подумайте хто був; ту був такий великий заушник елевейторської спілки як — Ферлей і також "ректор" саскатунського "бордінг гавзу" Свистун та Ваш доктор від пляйстрів Сіменович а в додатку оден Румун, котрому — після звіту саскатунського "ректора" — "душе гяжить на серцю доля України", — бо навіть відправив панахиду в честь тих дурнів (перепрашаю за слово) котрих Петлюра тягає за собою.

Щоб Вам було усьо ясно як на долони, то ось ту подаю Вам де-які уривки з того збіговиска. Воно так сказати-б' що те все виглядало як католицьких "сорок святих"; "Червоний хрест" Сіменовича, православна церква Свистуна, Бурса Гловова, Ферлесві елєвейтори, укр. От-ся їхня програма справдї випатріотизм, льояльність і т. д. глядала більше на "stew" як на програму зїзду, та у них все можливе! — Чи не так?..

Усї вони плакали і кракали через три довгі днї щоб тільки підсунутись під "вузкий череп" українського фармера.

Глова як укінчений єзуїт, цілий час плакав (себ-то грав ролю "Лиса Микити"), Ферлей навіть згадував Лїнкольна та оповідав як то він з (лише йому знаним) попом вів агітацію по робітничій стороні, але коли се було і де, — то сего і сам Ферлей нїяк не вміє сказати. Сіменович знова в своїй плутанині, запевняв що він "хочай" старий — не перестане працювати на "народній ниві" аж поки не побачить за собою певного заступника, (може Ви там знаєте якого патріота на "spare board", то зволїть повідомити там старого нехай не мучить ся бо то за дармо). Свистун цілий час представляв фармерам, що коли канадийські Українцї хочуть визволити Україну від большевицького "рака", — то мусять негайно зорганізувати православну церкву під покровом П. Зварича і Асирійця котрий також не може спати спокійно, що Україна ще не самостійна.

Зїзд скінчив ся без нїякої змини, з виїмком тим, що де-які сміль чаки з фармів, поїхали домів з порожними штанами.

Клин.

ПОРАДИВ.

Іван, Стефан, Мурило, Данило, Грицько і Янкил Дудил пішли одного разу до лїса, тай найшли високу черешню, тай почали говорити хто-би то був такий герой, щоб виліз на неї. Але Гриць бравий виліз перший а за ним Іван, Данило, Мурило і Стефан, а Янки Дудил командирує щоб оден по другім спустили ся на землю.

Найрозумнїйший з них Грицько вчіпив ся за гиляку а до нього вчіпив ся Іван, а до Івана — Данило, а до Данила — Мурило а до Мурила — Стефан, а Грицько кричить репетує, що руки болять.

На се йому Янкил дав раду: Поплюй — каже — руки то лутше буде тримати.

Не встиг Грицько рук поплювати, аж ту... грим!... і всї на землю повалились, а Янки аж за боки взяв ся.

Назар Стодоля.

ТЕЛЄҐРАМИ.

ЛЬВІВ.

(Телєґрама по лакейській спинї.)

Ту стало ся велике нещастє. Соціял-патріоти опинились в оплаканім станї. На вістку про побідний похід робітничої армії, супроти Денїкіна і Петлюри, — порозсихались їм лоби і весь олїй який там знаходив ся повитїкав. Не знають вже що більше брехати, тільки очи вибалушили а в горлї, то нї сюди — нї туди; "і ті — кажуть — добрі і ті не лихі!"

Така-то вже натура в тих соціял-патріотів що завсїгди хочуть щоб "вовк був ситий і коза ціла"!

ВАРШАВА.

(Телєґрама понад шибеницї.)

У містї велика жалоба. Великі дурнї зі всїм дурїють з причини що з північного сходу повівас червоним полумєм. Амбітні достойники пообвивали собі свої гарбузи мокрими веретами, щоб тим способом недопустити до себе страшної "зарази", — одним словом місто як по пожарі, а в дійсности то перед пожаром, котрого розумні люди сподіють ся кождої хвилї зі сторони пролєтарського краю.

БЕРЛЇН.

(Телєґрама паоколо сонця.)

Шайдеман вже напів мертвий; одною ногою стоїть на сім свїті, а другою на тамтім. Кажуть що нев довзї має повстати з могили дух Карла Лїбкнехта котрий викличе суд над клїкою вішателїв і гнобителїв. На таку вістку заворушилось все гадє. Хорти і гончі і псарі, муштрують ся до нового танцю але робітники і селяни вже ладять для них порядний, замашистий бук.

ПАРИЖ.

(Через спві вусп.)

Старий "тиґр" мало не казить ся з люти, що пазурі притупились і не може вже дерти невинних людий. Ходить чутка що він вже хоче миритись з "мисливими", котрі від якогось часу завели лови на хижих дармоїдів і котрим то сей старий "тиґр" завсїгди грозив що затопить свої пазурі у їхній шкірі. Але доля закпила собі зі старого дурня і він вже ось побачив свою безсильність та хоче миритись... Ну, добре і так, — шкода стріл на старого безглуздого звіра.

ЛЬОНДОН.

(Телєґрама зашморком.)

Юрко випробовує, всї літаки щоб запевнити себе на котрім-би найскорше можна втїчи на Марс, — в разї коли-б' так вибухла червона пожежа. Його син думає, чи не можна-б' часом дістатись туди байциклем. Знова один фільозоф радить їх обох що найлутшим способом в крайний час є причепитись до бальона, тим способом, шо один конець шнура має бути примоцований до бальона а другий затягнений ключкою на шию.

КИЇВ.

(Телєґрама поуз нагайку.)

Ту тепер ведеть ся завзята боротьба. Селяни і робітники так розлютились на Денїкіна що в погонї за ним бють аж дрантє летить з того цариста. Є надія що в найближшій будуччинї можна буде побачити чи Денїкін уміє пливати, — чи нї. Місцем випробуваня здасть ся буде Азовське море...

Про Петлюру ми певні, що він пливати не уміє; тому-то він і втїкає в противну сторону від моря а се в Польщу!..

ЛЬОНДОН.

Ту перебуває славна риба, котру колись скрентонська "Народна Воля" називала "Наполєоном" а котра в дійсности зветь ся Ке-р-енський... Та риба тепер носить тарілки з їдою для льондонської публики.

Думаю що "Н. Воля" буде вдячна коли їй порекомендую, щоби післала свого редактора М. Ст-шина сюди а той буде мати честь минути "дішес" в поблизу "Наполєона".

ТОРОНТО.

(Через замороженний шнурок.)

Мешканцї сего міста недавно бачили смішний дивогляд а то: О. Проколупій почувши про масові депортованя "червоних" зі З. Д.. — скакав аж попід облаки з дикої радости. Де-хто думав що він хотїв дістатись живцем до неба і тому так скакав щоб досягнути хоч одного кінчика хмари та тим способом пролїзти до середини. Публіка заходилась від сміху, дивлячись на довгу як костьотруп постать з дурною головою і довгими руками котра виправляла такі комедії.

Шпичка.

ЮТІКА, Н. Й.

Кількох парохіянів ту в Ютіка, хорують на курячу слїпоту. Згадані темняки до сего часу були під проводом душогуба і певно що й на далї остануть, бо як то кажуть: "Дурнів треба за ніс водити".

Недавно ту, згадані висше борцї за красшу долю **для панів,** ухвалили вислати "протест" до Парижа, —теепр знов більше клопоту мають, бо треба молити ся до богомазів, щоб ті стерегли того протесту, щоби не попав ся до коша, або до буржуазної сплювачки, як се стало ся з попередними.

Джміль.

З УКРАЇНИ.

Телєґрафічна аґенція доносить, що в одній місцевости на Україні в часї "богослуженя",яке правив український піп напали петлюрівські банди і побили попа, розбили голову святого Николая, вирвали ніс святій Катеринї, чортови люльку вирвали з зубів і много більше подібних розбишацьких, учинків допустились...

Пізнїйше надійшли большевики і зобачили таке нещастє, що кругом руїна піп ледви дихає, — зараз рішились ратувати; насам перед казали дати попови напитись святченої води, шнуром обвязати голову святого Николая, пришити ніс святій Катеринї, а чортови замість люльки встромили кавалок ковбаси в зуби. Селяни коли увиділи що большевики так людянно віднеслись до згаданого "нещастя" — почали інакше думати і розуміти большевиків. Скоро большевики пішли дальше, так зараз хтось свиснув ковбасу. (Так часто буває, що де тонко там і рветь ся). Селяни знова почали скучати, а нарештї рішили обернути чорта пикою до стїни до гори ногами.

Кореспондент.

МАВ РАЦІЮ.

— І як тобі пішло в школї?

— Зле, тату, бо мене професор викинув.

— А то чому?

— Питав мене, кілько чоловік має зубів, а я йому відповів, що... повну губу!

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 5 ЦЕНТІВ. "MOLOT" SINGLE COPY 5 CENTS.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

Рік II. Ч. 3. НЮ ЙОРК, Н. Й. 1. ЛЮТОГО, 1920. NEW YORK, N. Y. FEBRUARY 1, 1920. VOL II. № 3.

Знесенє Бльокади.

BIBLOTEKA,
Stefana Rykiticruka,

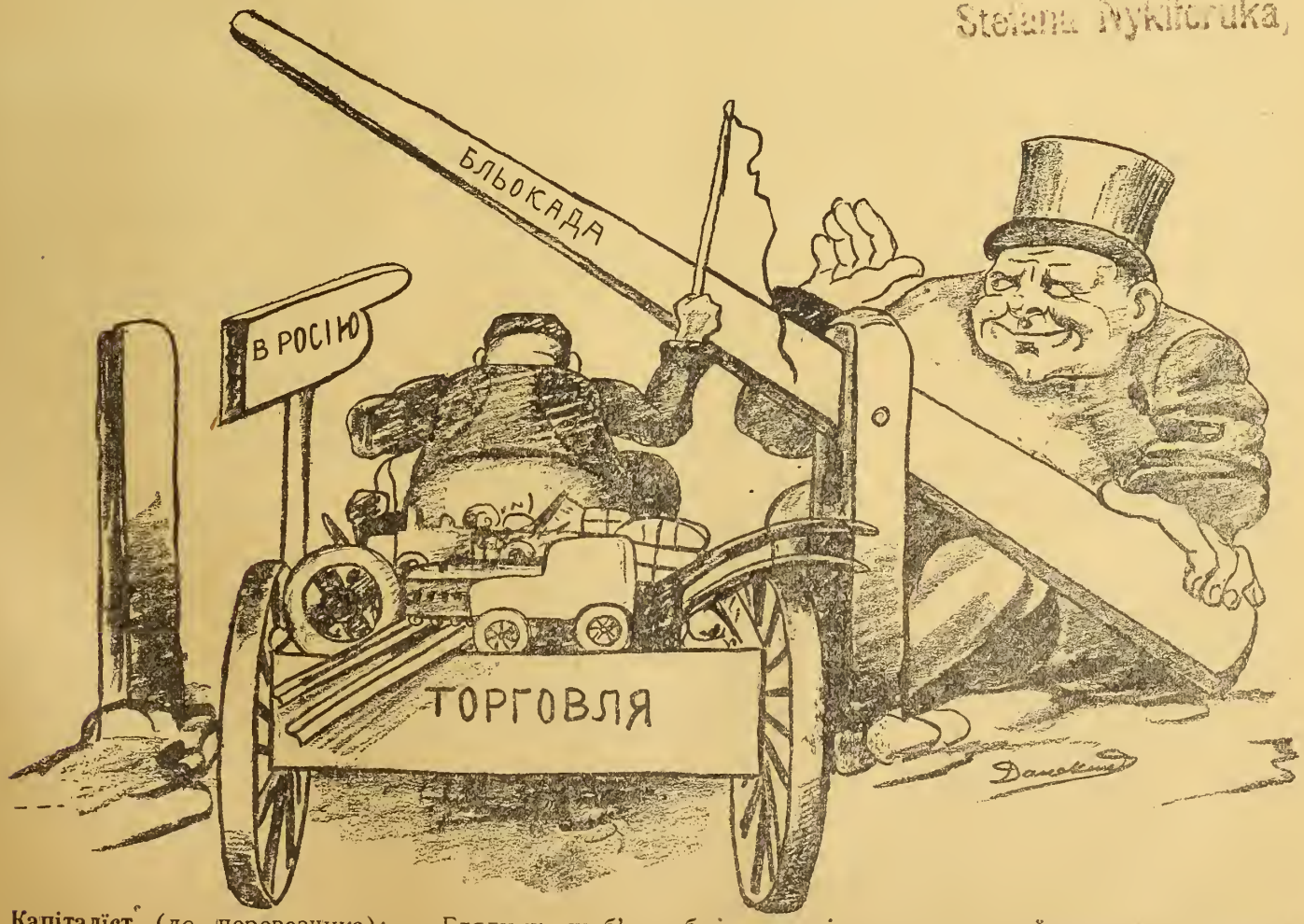

Капіталїст (до перевозчика): — Гляди-ж, щоб' в обміну привіз товару що найеменьше в десятеро більше вартости; хай я ще хочперед сконом добре нажеру ся.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.

414 E. 9-th str., New York, N. Y.

Price: $1.00 a year, 60 c. half-yearly, 5. c. a copy.

FEBRUARY, 1. 1920. № 3.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.

ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ... ... $1.00.
На пів року ... ... 60 ц.
Окреме число 5. цент.

Рукописий не звертаєть ся.

СЕ І ТЕ.

Дивне диво.

Пише скрентонська "Народна Не-Воля" про недавні арештованя комуністів і називає ті облави "актами глупого тероризму".

На перший спогляд оно видаєть ся дивно, щоби "Народна Не-Воля" так від разу змінила свої погляди і з такої, недавно ще льояльної газети, стала противницею волї висших повелїтелїв, — але читаючи "дальше" — вилазить шило з мішка" і бачимо, що "Народна Не-Воля" тому така недобра що як раз замість комуністів, попались під арешт єї прихильники — колишні фе-дураційники... Ось, де сук!..

Може навчать ся.

"Народна Не-Воля" нарікає а "не-Свобода" нїчого й не згадує про арештованє своїх комітетовців. Але се нїчо не шкодить! Вистарчить того що "Народна Не-Воля" каже а то: що кромі фе-дураційників, були також арештовані члени "У. Н. (джерзисітського) Союза", себто комітетовці, а то: Якийсь, Провода, Чорний і Сердинський.

Про їх арештованє "Народна Не-Воля" пише ось як:

"Всїх трох забрано до Бостону, **хоть вони не тільки що нїколи до большевиків не належали, але й вславили ся тим, що недавно зробили були донос на других людий, як на большевиків".**

От тобі й на!.. І ще "Народна Не-Воля" плаче що "арештують людий господь знає за що"... Та-ж звісно за що; пословиця каже: "Хто під ким яму копає — той сам в неї падає". Так воно й стало ся.

Але се нїчо! Там вони побачать сами на власні очи, той — як "Народна Не-Воля" каже — "глупий тероризм" і дасть "господь" може де чого навчать ся?

Пів мілїона.

"У. Н. Комітет" працює. Він збирає гроші до рук рев. Підгорецького.

Недавно був отворений "стотисячний фонд", за котрий др. Білик і якийсь айриш Геміл "купили" в Парижі "Самостійну Украіну"?.. Те пер вже той "стотисячний фонд" замкнений, — вже нема. На його місце отворили другий фонд, але сей вже півмілїоновий, бо сто тисяч їм замало!.. Рев. Підгорецький очікує день і ніч на нові жертви та вже заздалегіть радіє, які то великі гроші наплнуть до його рук!..

"Радуй ся Невісто Ненаїстная!"

Філядельфійська "Америка".

За другими зпорохнявілими газетами, також попівська "Америка" подала (фалшиву) вістку, що причину утечі Денікіна, треба приписувати не кому иньшому, а тільки Петлюровій адмії.

З нагоди того попівського лукавства, позволю собі сказати філядельфійській "Америці" маленьку казочку:

Ішли собі два подорожні. Один з них був мудрий а другий дурний. Хоч правда, мудрий з дурним компанії не тримав, але случайність так хотїла, що ішли вони як раз в однім напрямі, — себто до одного якогось села.

Раз якось захопила їх на полю, страшна заверюха. Темно стало на дворі і оба подорожні припинились не знаючи куди іти.

На щастє мудрий мав притомність в голові і держав ся напрямку перед собою. Натомість дурень вертів ся, крутив ся на всї боки і так йому до решти в голові помішало ся. Він звернув ся своєю пикою в сторону якогось темного лїса і думав що туди їм дорога, коли мудрий був звернений як раз до того села, до котрого їм треба було іти.

По якомусь часї заверюха устала і наші подорожні рушають дальше. Мудрий іде в свою сторону, а дурень показуючи в сторону лїса твердить що туди їм до села.

По довшій суперечці, мудрий побачив що дурня не переконає і рішив іти своєю дорогою. Натомість дурний потяг в напрямі темного лїса та ідучи говорить собі: "Я на добрій дорозї, а він нї! Я на добрій дорозї, а він нї! Я на добрій дорозї, а він нї!.. і т. д.

З того нам нема що ломати собі голову; прийде час і побачимо, що зробить філядельфійська "Америка" опинившись перед самісеньким темним лїсом... Невже-ж і тоді она буде показувати на лїс і скаже що то село?!..

ГІДНА ЗАМІТКА.

Скільки разів читач побожної "Америки", погляне на послїдну єї сторону де друкуєть ся "Повість староегипетського житя з Мойсеєвих днїв, п. з. **Мерапі**, — так сейчас ударить його якийсь немилий сумнів, що конечно мусить перечитати кілька разів підпис переводчика, котрий видаєть ся йому так: "(Перекрав А. Цурковський.)"...

Час би вже раз редакторови побожної "Америки", поставити желїзний хрестик над тим дивом, щоб люди не морочили собі голов над тим, чи має бути: перекрав — чи переклав?!.

ЩЕ ОДНО.

В тій-же самій калабани, появилось друге диво, котре "єгомосьць" Ваня Гундяк хотїв назвати "поезією". Інтересованим варто-б' побачити тую відбитку новоспеченого попика.

Ось і уривок з неї:

"Що ми неначе подлі боягузи,
Залишили бій і в ярмі мем ко-
[нати?..

Здаєть ся, що поясненя злишні, бо хто знає історію Гундяка, то признає, що се правдива відбитка Гундякового напрямку.

Шпичка.

БОЖИЙ ПРИКАЗ.

"Працюй, Іване, — пан казав —
І не вважай на тому:
Від Бога нам такий закон,
В його письмі сьвятому.
Адже-ж сам Бог шість день робив,
Поки скінчив роботу,
Спочив же тільки в семий день
Від праці та клопоту".
Іван спинивсь на борозні:
"То річ, моспане, друга!
Одно — творити язиком
А друге — перти плуга.
Але за приказом святим
Я радий поспішати;
Скажіть-же: що робив Господь
В день осьмий і девятий"?

З "С. В."

Ось де йому місце!

Дочекалась Україна,
Варта пригадати,
Що удалось ще одного
Ката геть прогнати.

Ще недавно як Петлюра
Втїкав з України,
А Денїкін вихваляв ся,
Що він не загине,

Що тільки він на Вкраїні
Буде панувати, —
Кров робітничо-селянську
Смачно запивати...

Застогнав народ робучий
Всюди сумно стало,
Застогнав Днїпро широкий,
Море застогнало.

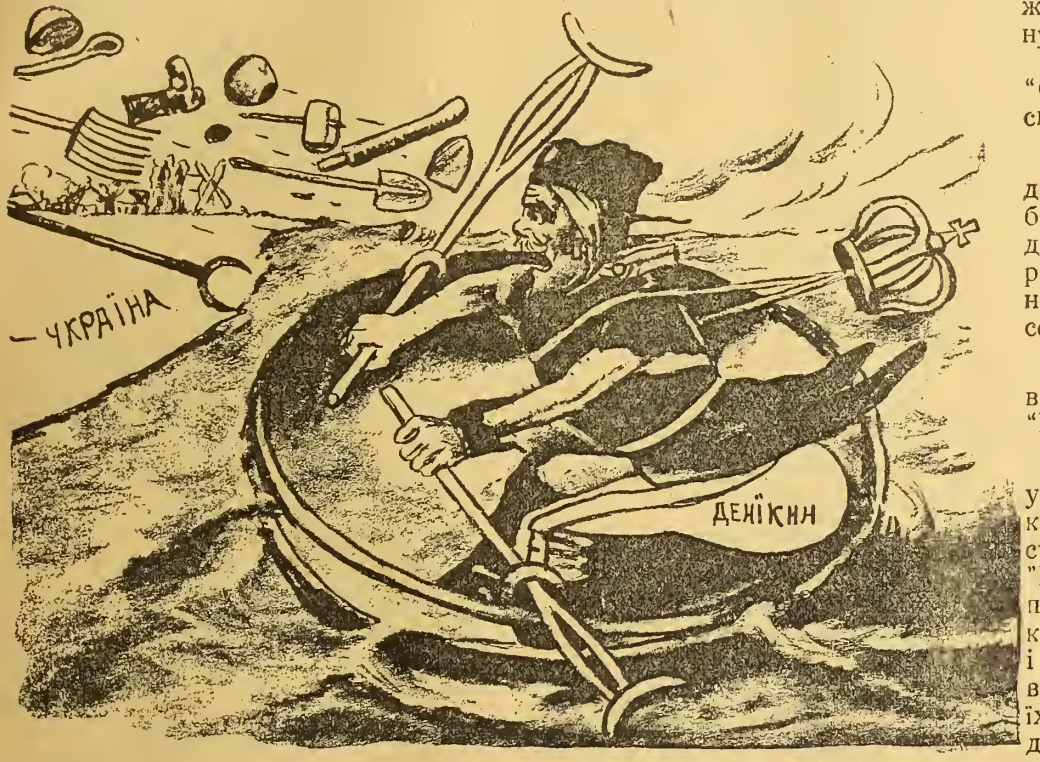

Надлетїли хижі птахи,
"Добровольчі банди"
Покотились гарні цьвіти
І пишні троянди,

Залунала над полями,
Червона пожежа,
Осьвітила хитрі пляни
Рабунків - грабежі.

І піднялась Україна,
До славного бою,
А Денїкін, давай в ноги,
Коміть головою...

Опинив ся мимоволї,
На Чорному Морі,
І рахує подарунки
Що летять мов зорі;

Гачки, вилки і мотики,
Чоботи і гралї,
Відганяють від берега
Все далї і далї!..

От там тілько йому місце,
Поганій скотинї,
Щоби знав як рабувати
Людий на Вкраїні!..

Шпичка.

"СЛУГА БОЖИЙ".

(Автентичне.)

Я був ще малим хлопцем, років чотирнайцять, а батько занимав посаду за свічкогаса в церкві. Одної весни, піп покликав батька до себе тай каже: "Миколо, менї треба дві молоденьких смереки, щоб посадити перед мої двері, чи ти можеш постаратись о се?" Батько кив нув головою на знак згоди.

Прийшов до дому і каже менї: "Сину, дістань-но дві смеречки для священика".

— Слухаю тату — кажу я... Але де ту дістати? — думаю собі — хиба піду до панського саду та вкраду... Як подумав, так зробив і на рано вже є. Батько казав менї занести до попа, що я і зробив і за се дістав цента на цукорки.

За якийсь час я мав іти до сповіди, — бо се було як раз перед "Великодними святами".

Приходжу я до сповіди, зібрав усї свої гріхи (а ви знаєте що такий хлопець має богато гріхів) при ступаю перед того ката і починаю: "Пігнав худобу пасти та пустив на панське пасовиско, залїз в панський сад в ябка, в мами яйцї крав і продавав на цукорки, в батька вкрав ринського, щоб було з чим їхати до Зарваниці на вітпуст і т. д... і т. д....

За кождим гріхом піп все казав: " То зле, то не добре, то гріх" аж нарешті дійшов я до сего, що вкрав дві смеречки в панськім саду і перенїс йому — а він каже: "О, то нїчо страшного, за се нема гріха!"..

— Ага! — думаю собі — за все є гріх, а за се нема, бо то для него! Добрий слуга божий!..

В. Г.

ДОБРА ВІДПРАВА.

Втїкав богач із Росії
Кудись за границю,
Тай попав ся мимоволї
В салдатську станицю;
— Куди їдеш — питають ся —
Ти богацький сину —
Потерпаєш і ти мабуть
За свою чуприну?!..
— Голубчики — богач каже —
Простїть, не питайте,
А за се ось і рублї вам, —
Беріть та пускайте!..
Салдати лиш засміялись: —
Нема дурних кате,
Щоб ти міг своїми грішми
Когось підкупляти,
Бо тепер часи настали —
Коли хочеш знати —
Що не грішми хвалити ся,
А тре' працювати...
То-ж вертай ся вражий сину
Чимскорше до дому,
А там, уже научиш ся
Жити по новому
І по праву ти там мусиш
До праці взяти ся...
А рублї твої, нам, враже
На чорта здали ся!..

Шпичка.

РЕФЛЄКЦІЇ.

I.

Трупа і сто пісень не збудить,
Його оживить лиш дух,
Так що-ж? У тому дух сей блудить
Що не здобудеть ся на рух!..

II.

Воля... як гарно ся всміхає,
Як ухо моє пестить!
Герой єї не відпихає, —
Коло ката ся лестить.

III.

Буде воля, день ожиданя,
Бог загинути не дасть;
Всї увінчають ся стражданя,
А кліка волю продасть!

Мирко.

ХЛОПИ В РАЮ.

Зібрала ся громада на раду. Прибули й жандарми, щоби робити по рядок. Гукнуло. Повалило ся на зем лю кільканайцять хлопів, решта втїкла — і вже по крику. Був порядок.

Гарненько, тихонько лежать собі на дорозї парібки, анї ворухнуть ся. Кождий має кругленьку дїрочку від кулї, як належить ся, але не від авантури, а лише так після порядку витягнув ся.

А крізь ті дїрочки душі повитягали голови і розглядають ся здивовані.

— Ви бачили? — каже врештї душа того Грицька, що то все в корчмі верховодив. Ви бачили? Пштикнуло і конець. Чоловік анї не подумав, що то так може бути відразу.

— Буде тобі конець, ая! — відповідає пара, видобуваючи ся з чола зизоокого Пантелеймона. — Без сьвятої сповіди ми померли... Як тут станути перед вратами небесними?

— Ба! Якби то був чоловік знав!

— Говорили єгомосць, щобись був кождої хвилини готов... Коли ги сам пересїпав, то чого инших учив?

Від слова до слова — посварили ся душі. Було би і до бійки дійшло, але кулаки розвівались їм, наче той вітер. Що котрий хоче гукнути, то пястук поволеньки опадає, тратить форму і спливає по плечах другого.

Вкінцї погодили ся.

Ідуть купою до раю а дурний Іван на самім кінцї. Ноги лишають ся йому в стерниску, бо душа то була тяжка, нездарна.

Вже смеркало ся, коли вийшли з земського воздуху.

Сїли собі на хмарі, відпочили троха тай далї в дорогу. Летять, летять, питають ся зьвізд о дорогу, але нїодна певної ради не дає. Ся говорить: "Ідїть на лїво, далї просто"; друга: "Скрутїть на право потім на лїво"; знов иньша: "Не сходїть, хлопцї, з дороги, тільки все просто"...

Звичайно, урядники. Кождий говорить, що йому слина до губи принесе щоби його позбути ся.

Перестали питати ся. Летять після власного розуму. Ну і на третю добу стають коло небесних воріт.

Пукають несьміло...

— Хто там?

— Ану, хто має бути! Є Грицько, Пантелеймон, Василь, Матей... Нїкого не бракує. Навіть і дурний Іван пришкандибав.

Відсунула ся кляпка і велике сьвітло бухнуло на зовнї. Заглядають душі і аж потручують ся, роззявивши роти так гарно.

Сидять так гарно при столиках ріжні графи і пани сидять у гафтованих кафтанах, на раменах мають золоті крильця... Часом той і сей підірветь ся, прилетить до иншого столика, поговорить з тим і з сим. Пють вино, виськова музика грає. Жити, не вмирати! А кождий з тих панів має на грудях золотом вигафтоване назвиско, яке мав на земли. Одному було Бісмарк, другому Муравєв, третому Плеве, четвертому Столипін пятому Семоратович, далї Марков, Яворський, Баденї і т. д.... Пани і королї осїдо, всї, анї одного не брак. Не дивота, церкви будували, служби божі все їм на земли идуть...

Нарештї підійшов до віконця старець у зьвіздяним шляфроку, з орденами всїх царств сьвіта на грудях; а коли ангели почали йому салютувати зміркували душі, що се сьвятий Петро і почали чухрати ся по лобах, бо не мали шапок, щоби поклонити ся.

Тодї той старенький питаєть ся:

— Паспорти є?

— Були, — бреше як з нот Гриць ко, — тільки ми погубили.

Але сьвятий Петро поглянув Грицькови в очи і відразу вичитав брехню.

— Чому то крутити! — каже. — Я тут уже маю рапорт від власти, даної з божого признаня. Проч!

Зараз влетїли жандарі, такі самі, як на землї, лише з крильцями при раменах, вхопили Грицькову душу за чуприну і винесли ї.

Перестрашили ся инші, рішили говорити правду.

А сьвятий Петро питає першого з краю:

— Чогось бажав від дочасного житя?

— Любови.

— А ти?

— Свободи.

— А ти?

— Правди.

— Ти?

— Їди.

А що котрий відізветь ся, то укрилені жандарі як зпід землї виросли, волїчуть його до пекла.

Лишив ся тільки дурний Іван.

А коли прийшла черга на нього, він каже простодушно:

— Та я, небесний сторожу, я там нїчого не хотїв, тільки спати. Я спав собі, коли вони вічували і кулька через помилку трафила мене.

Тодї отворили ся небесні ворота і дурний в парадї пійшов до неба.

А сьвятий Петро поклепав його по плечах і каже:

— Сей є нищий духом; такий повинен бути хлоп. Іди до офіцини, будеш мити панам начинє!

Б. Г.

БІДА.

Знов насуваєть ся біда, —
Зараза в вічі загляда...
Що-ж роблять мудрі дуки наші, —
Як величають їх "папаші",
Тая управа містова,
Людська рука і голова?
А що-ж? — Звичайно потихенько
Дїльця оброблюють гарненько:
І зараз — тягнуть за бельгійця,
Цього людського кровопійця;
А "пашківцям" з трамваєм їх,
Собі на радість, нам на сміх,
Нїяк не можуть ради дати,
До думки їхньої пристати.
Знов насуваєть ся біда, —
Зараза в вічі загляда...
Що-ж роблять мудрі дуки наші,
Як величають їх "папаші",
Тая управа містова,
Людська рука і голова?
А що-ж? — Сидять у ложі, поглядають,
Як в оперетцї вигравають...
На санітарію здали ся,
Самі-ж "канканчиком впили ся"
І де їм бачить нечисть всяку,
Чи здохлу на шляху собаку,
Що серед вулицї лежить
І на три вулицї смердить!..
Знов насуваєть ся біда, —
Зараза в вічі загляда...
Що-ж роблять мудрі дуки наші,
Як величають їх "папаші",
Тая управа містова,
Людська рука і голова?
А що-ж? — Від щастя, — то жирують,
То се, то те, сяк-так будують,
То по садочках, по гайочках,
В затишних лагідних куточках,
Собі на радість, нам на сміх,
Шукають чи малих утїх...
Зараза-ж суне... і біда
У вічі страшно загляда!..

Шпилька.

ТО ШТУКА.

Молодий адвокат (сидить при столї і хвалить ся): — В сім роцї я перевів 25 добрих процесів!..

Старший товариш: — Нїчого великого. Але оден процес вести через 25 лїт, се правдива штука.

МОЇ ТРОБЛІ.

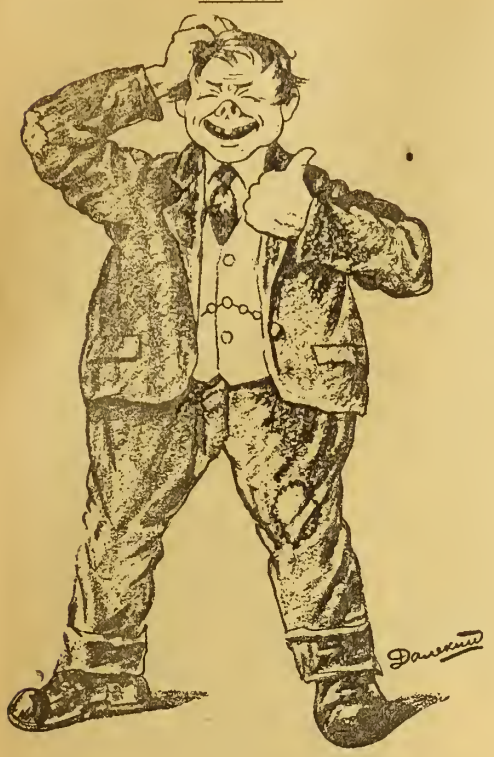

Галов!

Ажім сє типер рахувати вопамнєтав, жи я мав вам росповісти ще про мої троблї які ми сє притрафили нидавно важиєти з мойов бабов.

Ой, найжи єго панбіг низнає єк то сє чоловік зюрчив! Пиши розумієти моя стара до мени лист зо старого краю і сє питає, єкий мине лихий вопутав, жи я ни їду до дому?..

Тю! — гадаюси — дурна бабо, ти си мислиш, жи я маю крила, ци яке бизголовє, тай пирилечу чириз воду?.. О, ни штудом!.. Ще сє таке ни трафлєло, жиби такий простий чоловік єк я Хведір Шпичка мав рахувати зробити таке цудо!.. Вжем раз людоньки добрі литів з грушки на землю, єкім був ще малим, а потому вже важиєти єкім сє мав жинити, там йшов від свої баби чириз греблю, том литів чириз поручє в воду, али жиби такой рахувати мігвім литіти чириз мори то вже забагато, бігме жи забагато!..

Али моя стара того ни знає, вона рахувати тілько випулила баньки, тай чимпит, жиби мине вхопило — єк то кажуть з сего рахувати сьвіта, а вона би сє ще видавала!.. Го, го! — ни дочиканє ії, жиби то сє стало. Яби з пекла вилїз і такой бим бабі сїв на ніс єкби вона сє хтїла видавати... Вона си гадає жи я що, — ни ії чоловік рахувати, чи що?!..

Ов написалаж вона мині, написала лист, — аж мисс щос коло серцє закрутило. Пиши вона мині, так:

"Ти Хведори ни волочи сє там дес по Гамериці, по єкіміс Левйорку, тай ни публїч мнє по казетах... Ту люди приїздєт до дому і кажут жи ти пишиш в єкіміс там молотку жи до мени сє залїцєв Питлюра а мині на дїтька єго чи я сє рахувати ни можу вобійти биз того — га?.. Таж восьде Гринько Галабурдин, жи прийшов з войска, ни то що, — али ми всьо помогає... і навіть чєсом заночує тай нїчого, а ти так сє дужи розрипів єкби ни знати що?

Ти лїпши вот пришли мині гроший, або сам приїзди, бо єк ни приїдиш то я мушу взєти Гринька до себи, бо вже ми сє рахувати вкучило самі. Али лїпши пришли грошї бо ту біда. Хоць правда, жи я булаби вже мала грошї за пацюка, жим си вигодувала, али знаєш на сьвита Гринько зарізав, босмосє бояли жиби чєсом Ляхи ни зїли і типер вже нибуди гроший...

Важий Хведори ни волочи сє там дужи. Ту возле Паньчишин Волекса приїхав з Гамерики то такий єк цїсар вбраний і в чиривиках і всьо має, а за теби казав, жи ти сє дужи розволочив і навіт штанів ни маєш на собі!.. Ех єкби я тибе зла пала в свої руки, яби тє навчила, али маєш щасьцє жи то далеко.

Типер тє поздоровлєю по низлїчоні рази твоя жінка, Тацька.

Єк я то важиєти пиричитав, то такім сє взлостив жим мало ни пла кав! — Моцний божи— гадаю си — гет сє піду повішию до сухої гіляки з того всього гамбарасу... І вжем сє був пустив бічи на двір, ли мнє рахувати ґаздинє стримала; " Ни йдїт — кажи — куме Хведоре, най сє преч кажи, типер дужи зимно на дворі ще сє пиристудити то будети кашлати або чєсом ще треба буде платити дохтора тай видавати грошї!..

Таким знаєти робом я сє лишив в хатї і мєє виратував від смерти, дай божи здоровлє ґаздини за ії рахувати щире серце.

З того всього так ми сє єкос зробило нидобре жи ажім заслаб і панбіх єго знає щоби сє було стало єкби знов моя ґаздинє, ни змилосердила сє тай ни приложила єкихос теплих рушників попід груди.

Типер ми вже рахувати троха лекши і вжем сє ниньки викоськав з постилї, тай відношу сє до вас з солодким поздоровлїнєм і зіставлєю сє ваш щирий рахувати колєга і побратим,

Хведір Шпичка.

ДЇДИЧ І ДЇВЧИНА.

Пан Бугайский, славний дїдич,
Був палкої крови:
Як побачив лиш дївоче
Гарне личко, брови,
То трясла ним лихорадка
Й не мав він спокою
Доки дївчини не видів
У своїм покою.
Раз зустрів він на дорозї
Дївчину Марію, —
Біле личко процвитало
Наче та лелїя.
Облизав ся хитрий дїдич,
З'упинив дївчину
Та до неї: Слухай, — каже, —
Як одну годину
Перебудеш ти зі мною, —
Дам тобі я грошей,
Тай ще й гонор будеш мати,
Дївчино хороша
Що ти з паном жартувала...
Ну, щож гарна лане?
Усміхнула ся Марія...
— Дякувать вам, пане
За той гонор і за грошї!
Я мужичка бідна,
Де менї до вас рівнатись!
Чи я сего гідна?
Але в нашій, пане, льошцї
Расова кров грає...
Зробіть, пане єї гонор
Най утїху має...

Макогоненко.

НЕЗВИЧАЙНИЙ ГІСТЬ.

Оден піп хотїв приняти гідно свого епископа, отже старав ся запровадити у себе як можливо найбільше поступові урядженя. Чув він богато про автоматичні виходки і постановив у себе урядити щось подібного, не знав однак як забрати ся до того. Остаточно впав, (як йому здавало ся) на досконалий помисл. В долинї під виходком умістив дяка, давши йому відповідні порученя. По обідї вийшов епископ там, де і королї мусять пішки ходити, а коли укінчив свою роботу почув в околици сїдалових півкуль потертє чимсь мягким. То дяк памятний одержаних поручень виконав свою повинність. Заціkавлений, щоби то мало значити, нахилив ся епископ над отвором, (позаяк мав короткий зір). Зле то однак зрозумів дяк і будучи певним, тою самою губкою переїхав по достойнім обличу. Злуда була цїлком витолкована, бо твар епископа була без заросту і належито округла, а і дяк трохи недовиджав.

"ДВОМ ПОМОГЛО".

В однім селї на Волинї за царського правлїня, жив собі піп. Жив він бідно, бо селяни в його парохії були зівсїм бідні, тай і прохія була маленька.

Платнї та доходів тілько вистарчало йому на житє. Церковця була маленька та старенька, перероблена з польського костела.

Недалеко від церкви стояла коршма жидка Іцка.

Іцкови так само як і попови поводилось не гаразд; бідні селяни немали чим податку зплатити, а вже про горівку небуло що і згадувати. Так собі і бідували довгий час піп з коршмаром.

Але Іцко довго думав як вийти з тої біди і щось придумавши пішов до попа тай каже:

"Знаєте що, пане отче? Живеть ся нам не так як другим людям і менї і вам нїякого доходу нема, і жити нема з чого, — просто хоть з моста та в воду. Так жити не можливо. Треба щось придумати на хосен і вам і менї.

Але піп сумно каже:

"Та думай Іцку, може ти що і придумаєш на те ти жид. Бо я думав богато, але нїякого хісна з тої думки нема".

"Та я вже пане отче щось придумав", — каже Іцко, — тільки слухайте мене і всьо буде гаразд.

— "Добре" — каже піп — розкажи що ти придумав.

А от що: В ночи як всї полягають спати, ви візьміть який небудь образ та поставте його коло криниці, а коло нього засвітїть свічку; як се зробите то збудїть слугу і пішліть його за чим небудь на двір. А потім наробіть крику склич те народ та... ну розумієте — зфабрикуєм чудо.

Піп аж підскочив з радости взявшись за боки тай обійнявши Іцка аж поцїлував в бороду!

Як Іцко вийшов з попівського дому піп ждав до вечера. Приготовив всьо що треба було та лїг нїби-то спати. А як всї в селї позасипляли, то піп взяв образ святої Варвари та свічку і принісши до криниці поставив, та запаливши свічку вернув ся до хати, збудив слугу і каже:

"Іване іди на двір, та подивись чи коня хто не вкрав, бо менї якийсь недобрий сон снив ся!..

Вийшов Іван, та як зобачив огонь коло криниці, так мов скажений вскочив назад хрестячись і кричить: "Отче, отче!" Там щось коло криниці горить, гей би свічка,

Піп мов нїчого не знаючи зараз наробив крику, збудив другого слугу, та післав за церковним старостою, і близшими селянами.

Поприходили люди та давай дивуватись новоявленому чудови.

Через пару місяців по всїй околиці рознеслось про нове чудо, про новоявлений образ святої Варвари. Народ повалив товпами, посипались жертви...

Минали роки. За жертви була збудована нова церква. Зїхало духовне начальство, освятило нову церкву і назначило вітпуст.

За той час наш піп розбогатїв; так само розбогатів і Іцко, бо на вітпуст приходило сотки народу і помолившись в новенькій церковцї, заходили в коршму і там причащались святою горівкою.

Раз в коршмі за келїшком розговорились люди, чи помогає кому новоявлений образ.

Іцко почувши се, каже:

— "Як би нї? Як я знаю то вже поміг двом"!..

М. Фед-ук.

Колчак.

Гуляв Колчак, гуляв,
По людських трупах - крови,
Грозив що дасть нові
Для Росії окови.

Гуляв як лютий звір
І вічно вихваляв ся,
А врешті сам дурак,
У сїти ті злапав ся.

Повстав його салдат,
Котрого він морочив,
Повстав і злапав так,
Аж вилїзли 'му очи!..

Гуляв Колчак, гуляв
По людських трупах - крови,
Аж врешті сам попав
У власнії окови!.. **Шпичка.**

МОЇ ПРИГОДИ.

Я сидів і любував ся,
В хмари місяць як ховав ся,
Як в блакитї угорі
Стрілось дві ясні зорі.
Я думками линув далї
Від землї, гріха й печалї
І далеко в морі мрій
Нїс ся згадок моїх рій.
Шльоп!.. І вмент на шию й руки —
(Ох, терпів які я муки!)
Прездоровий хулїган
Та накинув свій аркан...
Дух менї ураз забило,
Затрусило ся все тїло,
З переляку я упав
І подумав: "смерть — пропав".
Три здорових гультіпаки,
Наче злі страшні собаки,
Кинулись мене давить,
В груди, в спину, в ребра бить...
Ізняли сїртук, жилета,
Постягали з нїх щиблети
З "брюк" сїреньких під кінець
Потягли мій гаманець.
"Цить!.. Мовчи!.. Не смій кричати,
Поки зайдемо до хати;
А не то... "Пістоль держить,
Хоче з нього мене вбить.
З переляку я трусив ся,
Певно й голосу лишив ся,
Бо кричати не здолав,
Сїв і тяжко заридав.
Потім вже давай кричати
Полїцейського гукати.
Гульк, іде городовий —
Лїзе наче неживий.
"Так і так", кажу, як сталось,
"Що-ж робить менї"? питаюсь.
Полїцейський каже так:
"Йди до дому, неборак..."
—"Я-б хотїв, кажу, діпхатись
З полїцмайстром повидатись..."
Усміхнув ся полїцай
І промовив: " тепер Май —
Він з дівчатами гуляє,
Пяту фляшку десь кінчає.
Не найти його тепер,
Хоч би й батько рідний вмер".
—"Ну а пристав"? — Тю, дурнень-
[кий!
Ти-ж, здаєть ся, не маленький, —
Той, як птиця журавель,
Десь подавсь до конопель...
Похитав я головою
Тай замисливсь над судьбою
Городянина: "І як
Далї в світї жити так"?
Потім з "стражем" попращав ся,
Він правдивим менї здав ся,
І босоніж аж до хати
Ген почав скоріш чухрати.

*

Ось іду собі я тихо
І не знав, що стане лихо,
Вгору голову задрав,
Ще й романс якийсь співав.
Гульк — іде "правопорядець",
Дуже всїм відомий ланець.
Пяний, наче та свиня, —
Дав йому дорогу я.
"Взять цього "соціялїста",
Всїм відомого артиста,
Взять, під стражу одвести
Хоч до первої части"!
Так гукав із коріфеїв
П. п. п. Флор Мордофеєв,
Полїцейського призвав,
Той мене арештував.
"Бога бійте ся, я мирний
І трудовник найпримірний..."
Полїцейському кажу,
Від досади весь дрожу.
Мордофеєв тільки й знає:
"Взять його" одно гукає...
На скандал цей від усюду
Збігло ся чи мало люду;
Полїцейський за рукав
В часть тягти мене почав.
Грубій силї уступивши,
Горду голову схиливши —
Така доленька моя —
Почвалав в "кутузку" я.
Там, в частї, все розяснилось
І начальством розрішилось,
Там, підмазавши "крючка"
Та здержавши язичка,
Мене з Богом відпустили
І не лаяли, й не били...
О, звідтіль із усїх ніг
Хутко я до дому біг!..

Шпилька.

ІСТОРІЯ З КАНАРКОМ.

Пан Шпонька, ідучи через городи, знайшов ся в прикрім положеню. Почув, що зближаєть ся хвиля, в котрій кождий хоче бути там, де його око людське не бачить. А ту, як на злість, анї думки про подібну закутину.

Богато однак робить той, хто мусить. Було досить рано, людий не богато, не зважаючи от-же на те, що публичне місце, а занечищенє такого буває каране грішми, головно арештом, скочив на бік і по хвили вже був... легкий як пірє.

Але в той самий момент надійшов дозорець городів котрий бачучи пана Шпоньку на траві і припускаючи щось злого, підійшов до него...

Пан Шпонька не втратив однак притомности. Старим соломяним капелюхом накрив слїди свого поступку і чекав стрічі.

— А що ту робите? — питає дозорець.

— Бачите пане ласкавий — каже Шпонька — утік менї канарок, але на щастє удало ся злапати назад!.. Я накрив його капелюхом, щоби знов не втїк, а тепер хочу піти до дому по клїтку. Прошу уважайте хвильку на капелюх!.. Дістанете від мене цигара!.. Я ту зараз поверну...

— О добре! — відповів чоловічина.

По хвили надійшов патролюючий полїціянт а як звичайно такі люди дуже цїкаві, питає:

— Добрий день! А що ту робите?

— Пильную одному панови канарка!.. Є під тим капелюхом!.. Тільки що пішов по клїтку — відповів, а що їм обом не спішилось, почали якусь бесїду.

Говорили може з чверть години, а пана з клїткою чомусь не було.

— Що з ним сталось? — сказав до себе дозорець.

— Він певно вже не прийде! — додав полїціянт. — Знаєте що, я візьму того канарка і занесу до інспекції. Там може властитель зголосить ся по него.

— Певно! До полудня ту стояти не буду.

А полїціянт тимчасом прикляк на траві і збирав ся витягати канарка зпід капелюха.

— Тільки осторожно, щоби ви єго не роздусили — напоминав дозорець.

— Вже я знаю, що маю робити!.. — і всунув легко руку під капелюх, а по хвили каже:

— У!.. Роздусивім го!..

І витягнув руку зпід капелюха, а побачивши як виглядає, додав з досади:

— Шляґ-би го трафив з таким канарком!..

НА ЛЄКЦІЇ.

Учитель питає ученика:

— Скажіть менї Петровичу, може те ви менї розвязати таку задачу: припустїм, ви у мене находитесь на службі і дістаєте пятьдесять долярів на місяць. Єсли я візьму і до повисшої суми прибавлю вам двайцять долярів, скілько ви тодї будете діставати на місяць?

— Сїмдесять долярів, пане учитель.

— Добре. Так. А як називаєть ся сей чин?

Додаванє, пане учитель.

— Так. Ну, а єсли, припустїм, ви умене находитесь на службі і дістаєте пятьдесять долярів на місяць, а я візьму та обірву вам десять долярів. Як буде тодї називати ся такий чин?

— Свиньство, пане учитель.

СТРАЙК.

(Автентичне.)

В одній фабриці задумали робітники вийти на страйк. Докучило їм працювати майже дванайцять годин денно; хотїли меньше годин робити, і більше дістават платнї.

В тім департаментї котрий мав вийти на страйк, були переважно Українцї але на лихо не були они свідомо зорганізовані, а противно, ще досї давали себе обдурювати посмертним союзам, ("У. Н. С." і "У. Р. С.") що було причиною їхнього тупого думаня.

От і одного вечера, по тяжкій працї, зійшлись вони до коршми і при келїшку горівки почали говорити про страйк. По одвшій розмові і піятицї ухвалили вийти на страйк зараз на другий день.

Як задумали, так зробили. Врано були вже коло фабрики. Посїдали на горбочку, який був гарно порослий травою випили "що бог дав" а відтак один з них (котрий потрафив найбільше випити, а до того ще був наймудрійший і найсильнїйший) встає і каже: "Ми мусим триматись одного і нї нащо непристанем тільки десять годин".

— "Так, так, тільки десять годин і двайцять пять центів на годину" — залунали голоси.

— Но вважайте — каже той найздібнїйший — як би хто з вас пішов за скеба робити, то я би його так змастив, що він би не дочекав більше робити в тій фабрицї!..

— І мусїв би за те зафундувати — роздались голоси; а ти також вважай щоб нас не зрад... (В тім дав ся чути голос формана, який стояв в брамі і махав рукою); "Тоні, ком гір!" — кричав він

— Йди Тоні йди — заворушились "страйкарі". Тоні пустив ся іти а решта всї почали підступати за ним. Підійшли близько формана і Тоні почав питати в чім дїло?..

Формен не надумуючись довго почав таке: "Олрайт, ю го ту ворк радовей, — ю гет гват ю вон".

Тоні звернув ся до робітників і каже: "Ставаймо до роботи, він годить ся на наше домаганє.

— Орайт, але щоби він не обдурив нас — відповідають робітники.

Формен нерозуміючи що вони говорять, питає Тонея про те, а коли почув про їх сумнїв почав їм так пояснювати:

"Ви до сего часу робили одинайцять годин і пів, на день і мали пів години снїданя а годину полудня; починали працю в шестій і трийцять мінут рано, від пів до осьмої до осьмої ви мали снїданє, від дванайцятої до першої полудне, а в шестій вечер ви ішли до дому, — то разом робило одинайцять годин і пів, а вам було плачено за дванайцять годин, по двайцять і два центи на годину. Тепер знова буде так:

Рано будете починати роботу в семій годинї і пятнайцять мінут, полудня будете мати пів години (від дванайцятої і пятнайцять мінут до дванайцятої і сорок пять мінут) а в пятій годинї і сорк пять мінут будете кінчити роботу, — значить від тепер будете робити десять годин, себто дві годинї меньше і будете мати двайцять пять центів на годину — чи годитесь?

Робітники задумались. По хвили почали між собою розмовляти, що то досить добре; дві годинї меньше робити і три центи на годину більше.

"Орайт, орайт!" — заявили з великою втїхою і стали до роботи.

Від того часу аж до дня виплати що вечера по роботї заходили до коршми, пили грали в карти і тїшились що виграли страйк. Коли-ж прийшла виплата, то наші "нещасні" страйкарі побачили що їх плтня ще меньша як була вперед, мимо того що мали по двайцять пять центів на годину, а що до довготи часу — себто годин працї — то й не догадались що робили так само як і перед тим!

Так то страйкують наші "посмертники".

П. П.

НЕМА ЧОГО ДИВУВАТИСЬ.

Треба бути не-аби ким,
Щоб так герцювати,
Щоб народ за його працю,
В темнотї держати...

Хто не знає попів близше,
Той у сьому разї
Може дїйсно дивуватись
Попівській відвазї.

Ті-ж що чули вже богато
Об' попівськім чудї,
Не дивують ся вже більше
Поганій облудї!"..

Грицко Шпирка.

ПРИ СПОВІДИ.

(З польського.)

— Так отче духовний, я думала що без жадного труду визнаю всї гріхи, перед отцем духовним, котрі я поповнила — однак як бачу я помилила ся. Як чули отець духовний, богато гріхів, висказаних без жадного ваганя цїлком отверто, — але на жаль остатного гріха не маю відваги виявити, бо серце дрожить на думку що отець духовний собі подумають про мене, що я так молода в розцьвітї житя дївчина... могла... щось подібного зробити...

— Догадую ся, гарна дївице, о роді твойого гріха, по румянцях твоїх і тій красній груди, котра так тяжко підносить ся, то знов з віддихом опадає на дїл...

Скажи! Скажи прошу тя, гарна красавице а я, яко заступник бога на землї, в імени його, всьо тобі відпущу... Скажи, бо визнанєм того гріха і менї справиш полекшу!..

— Ваша доброта отче духовний. додає менї відваги... отож... напружую всї свої сили... і нехай ся дїє божа воля!.. Отче духовний, послухайте мого оповідая, а з него довідаєте ся яким способом я упала в такий страшний гріх...

Насамперед мушу сказати, що від довшого часу моя мати є вдовою, бо батько мій помер коли я ще була маленькою дитиною і... і... була тодї найбільшим ідеалом на свїтї для мами, котра мене горячо любила і... і... так минав час, тай були щасливі хвилї при боку моєї мами...

— Ну і щож дальше?

Минувшого лїта коли я скінчила сїмнайцять лїт, і була дорослою панною, і як бачать отець духовний досить пристойною, нехотячи запізнла я одного гарного молодця з чудовою міною і... і... залюбилам ся в нїм... дуже залюбилам ся... і він також в минї шалено залюбив ся... І так одного разу, підчас неприсутности моєї мами, сидїла я собі вигідно на софі тай мріяла золоті мисли о моїм улюбленім, і булабим з певностію заснула посеред тих любих мрій, коли нараз хтось запукав до дверий... Зірвалась я скоро на рівнї ноги, щоби довідатись хто се прийшов... Ох якою радостию забило моє серце, коли я побачила свого найдорожшого!..

— І щож дальше?.. Кажи...

— Привитались ми сердечно і прийшли коло софки і я собі сїла... а він хвилями вдивляв ся в ме-

Се за його гроші.

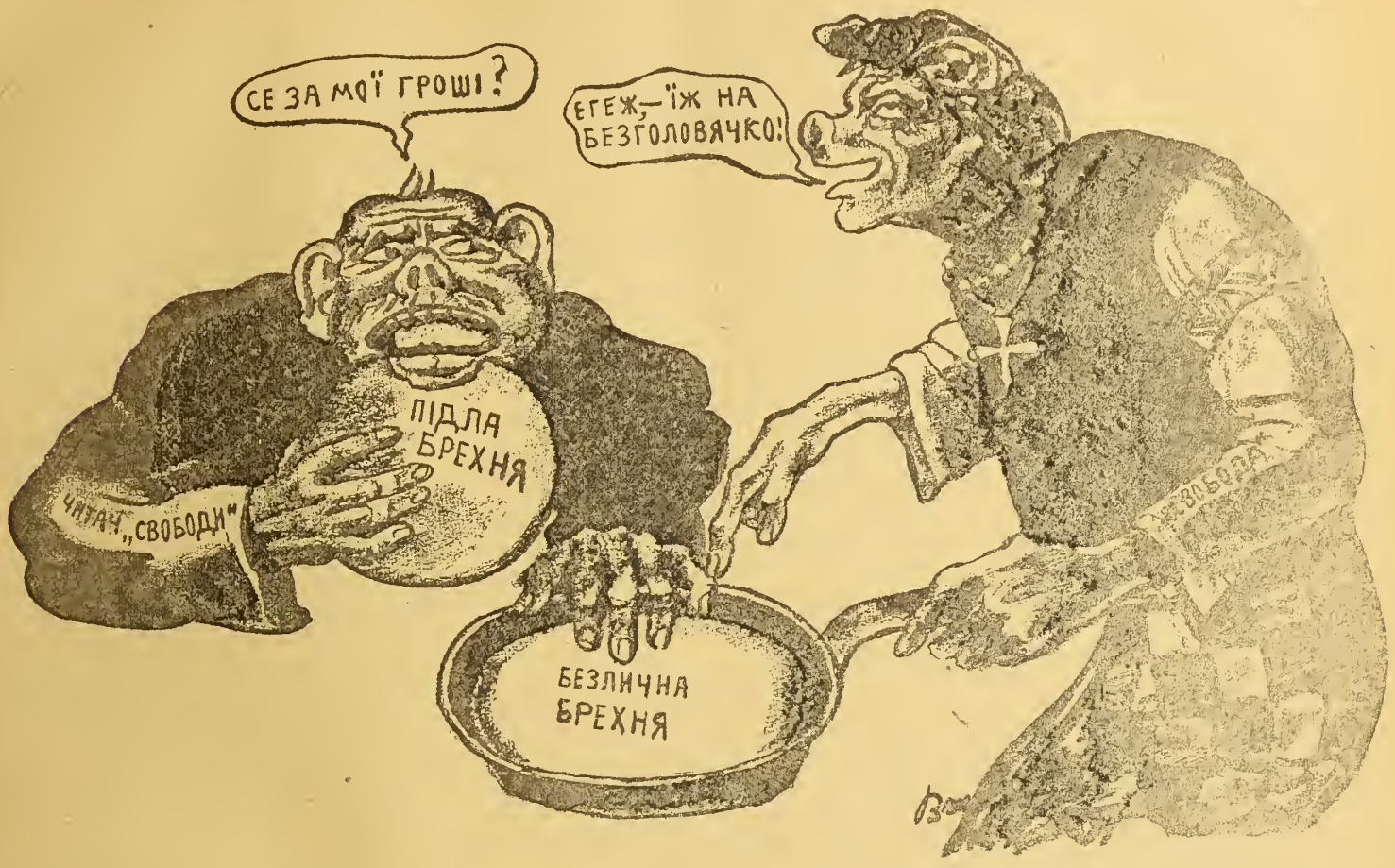

Стара "баба" перконоса
Все наживу чує
І свойого прихильника
Брехнею годує.
Їсть він все таке паскудство
Й нічого не знає,
А "ворожка" йому далі
Баки забиває:
"Їдж Іване, та-ж то добре,
Та-ж то смаковите:
Як усе так будеш їсти —
Не будеш бідити"...
Бере Іван обнюхує,
До рота підводить
І не знає неборака,
Що се йому шкодить.

Щей хвалить ся, що смакує,
Мов лід поликає
А тим часом йому мозок
Брехня забиває.
Опинив ся в лихім стані,
Нерозсудний — бідний
І не бачить, що він в світі
Нещасний - послідний!
І як хто йому з провола
Скаже правду в очи, —
То щей люто розізлить ся
І грізно буркоче:
"Що ти — каже — менї маєш
Таке говорити?
Чи-ж то не гріх проти паньства
Той бунт підводити?..

А хто-ж — каже — буде нами
Тепер кермувати?
Хиба ми такі вже мудрі,
Щоб вільними стати?
Хиба ми вже з'уміємо
Вести своє право?
А деж підуть наші пани?
Скажіть нам ласкаво...
А як хто йому ще скаже,
Що його годують
Все брехнею поганою
І мов пса трактують,
То він з люти так відкаже,
Щей покрутить носом:
"Як їм — каже — тую брехню,
То за свої гроші"!.. **Шпичка.**

не... з битєм серця і слезами в очах...

— І що дальше?..

—Жаль менї зробило ся мого най дорожшого хлопця, я сказала йому щоби він сїв при менї на софі, що і він з великою радостию учинив... І так сидїли ми малу хвиль:ку нїчого не кажучи до себе... а він вдив ляв ся менї в очи і... і... стискав мої руки...

— Ну і щож дальше?

Нарештї присунув ся близше до мене і... і... обняв мене за шию...

— Ну і щож дальше?

І пригортав мя щораз більше і... і... дивив ся наперед себе і...

— І що дальше?

— Втім спостеріг що мій черевик був розшнурований, і також почув, як я тяжко віддихнула... і... і... уклякнувши передімною зачав менї черевик зашнуровувати... і...

І що дальше?

— Потім знов сїв коло мене і зачав мене стискати і цїлувати, називаючи ангелом і казав що любить мене понад своє житє...

І що дальше?

Менї зробило ся дуже слабо і... і впалам на подушки... і...

— Ну? Ну?.. І щож?... і щож дальше?

—Втім двері отворили ся і... ввійла моя мама...

— А бодай тую стару малпу чорти живцем до пекла взяли! — закричав піп. В імени сотворителя милосердного, розгрішаю тя, моя дитино, з того гріха, під тим услівєм, щобись по сповіди прийшла на парохію а я тобі подам деякі всказівки що до удїленя покути за той тяжкий гріх!...

Шилів роман.

Щасливії роки веселії дні
Вплили наче води, — води весняні.
Тургенєв.

"Не всї тії вінчають ся,
Що люблять ся та кохають ся...
З народної пісні.

Скілько я не старав ся, за увесь час нашого знакомства, розгадати характер тої женщини, і ніяк не міг. Не всилї був зрозуміти єї внутрішний душевний світ, силу єї серця, глубину єї скритого почутя. Я ніяк не міг проникнути в тії скриті тайни жіночого серця, які вічно для нас мущин остають ся закритими і незрозумілими. Все те, так і осталось для мене одним тілько завданєм.

Ми були обоє близькими, і навіть дуже близькими. Кохались ми щиро як тілько можуть кохатись молоді чесні здорові люди. Наше невинне коханє зливалось в якусь чарівну елєгію в якусь поетичну молитву щиро закоханих душ, в якусь душевну і вічно молоду музику.

"Щасливі на світї бувають тілько щиро закохані", — сказав онодї один нїмецький поет - романтик, — і се правда.

Нелї була трошки низша мене ростом, повна бльондинка з блакітними привабливими очима (в які я звичайно скоро залюблююсь), з правильним жіночим обличем, на якім часто виступав румянець — коли ми тїсно обіймались, з рожевими і дуже красними устами які скоро горіли від моїх божевільних поцїлунків, і з чудово красними дївочими грудьми яких я вже й не знаю як назвати. Здаєть ся вона була сотворена самою-же матїрю природою для одного тілько кохання. Вона була для мене, богинею краси, королївною мого серця, владительков всего мого єства, світлою дорогою мого житя, моєю провідною зорею, моїм сонцем, і т. д.

От така, то була Нелї.

Я горів перед нею. Не так горів як можна горіти при звичайнім огнї. Згоріла людина, зашкварчало, зотлїли кости, — і нема. О, нї. Любовний огонь не є таким палючим. Він палить з середини, запалюєть ся перше з серця — зітлїє перше на попіл бідне серце, згорить душа, вигорить в серединї все, що є живого світлого великого і тодї тілько людина лишаєть ся в нутрі порожна, як старий спорохнявілий дуб, випалений в серединї громом.

От таким-то внутрішним огнем і я горів перед Нелї. Ох, спалила вона моє бідне серце — спалила!

Я був тодї молодий, сильно вчитаний в Тургенєва слїпо довіряв женщинам і не був ще ними так жорстоко обманений як тепер.

Я тепер вже пройшов школу житя, і нї одна женщина не заманить мене вже більше поетичними грудьми щоб я поставив на карту своєго житя як се було з Нелї. О, нї, нї, нї!..

* *

Надворі весна. Сидимо ми обоє в парку я обняв Нелї, і говорю єї про любов, музику, поезію, про красу - житє. Говорю їй що житє людське се якась загадка, що воно скоро проходить, проходить і що такі чудові чарівні вечері бувають не часто і скоро минають ся.

— Чому залюблені, мало що говорять а тілько сидять нишком обнявшись? — питає мене Нелї.

— Тому що чутє тодї замість язика говорить і серце з серцем таємно розмовляє як от сказав поет:

"Святим зачне вона молить ся
А серцем молить ся йому".

Або от ще:

"Серце просить ся коханя,
Серце молить ся єї"...

Відповідаю я нахилившись до самого коханого лиця. Далї не видержав і цїлую Нелї в шию, лице, очі брови, в золоте волосє...

— Хтось побачить — не робіть сего, я вас прошу, не робіть сего — лебедить вона безсильним голосом.

Я заспокоїв ся.

— Чому ви невсидите тихо, а все або говорите богато або щось чудне робите? — питає вона мене, згодом.

В мене язик онїмів. Значить все, що я говорив про красу житє, про найдорожші, найкрасші на світї річи для мене, значить се все для неї чуже і незрозуміле. Значить, се все сухе і скучне для неї.

Добре, тепер я замовчу, і буду сидїти як пень нїмий.

Ми сидимо довго, довго онїмівши.

— Говоріть що, — чи ви вже може заснули з коханя? — Нахиляєть ся до мене Нелї.

— Говоріть ви, я з охотою буду слухати— відповідаю, я і дивлюсь на сине красне небо засіяне чудовими зірками.

Нелї протягнула ноги, і я положив голову на єї колїна...

Шум божевільного міста, починає втихати. Свист желїзних локомотив, тріскотня автомобілїв, ви крикуванє пароходових гудків, — тілько де-неде чуєть ся. Умираюча на ніч індустрія, тілько нагадує свої передсмертні судороги.

— Ви знаєве, що менї завтра, в шестій годинї вставати на роботу? — ворушить колїнами мою задуману голову Нелї.

— Знаю голубко, знаю, — з болем в серцї відповідаю я.

І зараз менї уявилась величезна майстерня. "Нешіон Бісквійт Ко".

Там Нелї і сотки і тисячі таких Нелів, в білих фартухах, і в біленьких мягоньких чіпчиках, похожих більше на сестриці в шпіталї, нїж на фабричних робітниць, — бігають, складають, пакують, розвозять троками, на підємну машину (елевейтор) спаковані вже сухарї — "бісквійт". Троки, за троками приходять і відходять, сортують, пакують ся, переробляють ся.

Нелї теж пхає величезний трок з сухарами. От-ся сама кохана Нелї, в котрої я лежу головою на колїнах. В білім фартушку і в такім-же біленьким чистенькім чіпчику, вона тепер богато красша нїж була перше. Лице в неї зарумянилось від працї, але під очима вже показують ся синцї. Поруч неї іде бос поляк Качковський, гладенький підголений вичищений і буцімто помагає пхати трока. Дїйсно він нахилив ся до вуха Нелї і щось шепче любовного. Нелї весело смієть ся і ухвиляєть ся босови.

Мене обхопила божевільна заздрість. Як припечений желїзом в саме серце, я схопив ся за груди і застогнав від страшного болю. Жорстока любов, прокляте житє, нащо ти доводиш нас до такого страждання?!..

— Еге, рано в шестій я мушу вставати; ідем до дому — ворушить вона мене задуманого. То перше говорили аж забогато, а тепер замовкли мов онімівши, — вставайте!

Я перегинаю єї через руку, — мягку, ніжну, невинну і знов божевільно цїлую і цїлую єї без кінця. Нелї обвиваєть ся безсильними руками кругом моєї шиї. Менї і радісно і приємно...

* *

Минає час. Я без цента і без роботи. Блукаю вулицями, величезного індустріяльного міста, голодний, без цента, як звір лютий.

Ниньки субота. Боже мій, Боже мій, в мене нема нї цента, нї сорочки білої, нї ковнїрця чистого. Я голодний обірваний, — викинений житєм на непотрібний ринок безробітних. Любов мене мучить, туга гнїтить, злобою наливають ся мої груди, моє серце, моє чутє. Я злюсь варіюю, ревную, божеволїю, і сам не знаю на кого і за що?..

З Нелї я вже небачив ся більше як тиждень. Остатним разом як я

з нею бачив ся, то вона була якась така холодна далека, чужа менї, що я ідучи від неї чуть сам себе не загриз чого я пішов до неї.

Тепер знов мене тягне до неї, і страшно непереможно тягне. Я борюсь з собою але невсилї більше побороти бажанє серця. Єму не дїло до того, що ти голодний, обірваний без роботи. Воно знає свої закони, свої домаганя.

Алеж Нелї? Хиба в неї таки нема в грудях серця? Чи-ж вона тільки кохала мене, за новий костюм, чистий, ковнїрик, і проклятущий доляр поганий? Чого-ж вона тепер перемінилась зглядом мене?

Я пригадую, як вона висїла в мене на шиї і говорила:

" Ваша, ваша, душею і тїлом, на віки ваша; беріть мене я ваша".

А тепер? О, продажна зрадлива любов, — о, проклятуще житє!

Я не видержав, а таки пішов.

Нелї тільки що прийшла з роботи і вечеряла. Я дивив ся з апетитом і ненаситними очима поїдав, і страву і Нелї. Нїколи в житю я не відчував такого голоду як в той гіркий час, і нїколи Нелї не була такою гарною як в той роковий час.

Я пізнїйше пригадував, часто той остатний час стрічі і менї все здавалось, що тодї, іменно тодї вона була найгарнїйшою женщиною на свїтї.

— Працюєте? — спитала вона мене, після короткої хвилї мовчаня і в її голосї чути було, якийсь нїби-то маленький докір і почутє жалю до близького безробітнього чоловіка.

Ще нї, але надіюсь скоро працювати — відповів я, і очі мої винувато скакали по всїх кутках кімнати. Щастє — думаю — що хоч газдинї нема в хатї, ато яби згорів від сорому.

Нелї повечеряла, і пішла вбиратись. Мене все таки, попросила зайти в фронтовий покій заждати. Я знудьги взяв книжку Тургенєва, яку купив в подарунку для Нелї, — ще тодї як був богатий (пізнїйше я довідав ся що вона невміла нї читати, нї писати; росказала менї про се єї товаришка Мері, яка читала для Нелї мої любовні листи) і почав перелистовувати.

Перегорнувши кілька сторінок, я прочитав на одній з них:

"Любов. В нїй все тайна; як вона приходить, як розвиваєть ся, як сче зає. То появляєть ся она вмить без сумнїву, радісна як день, то довго тлїє як огонь під попілом, і пробиваєть ся полумєм, в душі коли вже все руйноване, — то залазить вона в серце як змія, — то вмить висковзне з нього геть"...

Я задумав ся над сими словами, великого російського романіста.

Вийшла Нелї. Гарна, вбрана, чаруюча.

— От я вже готова, тілько простїть я здаєть ся з вами нинькн вечером нїгде не піду. Я нинькн занята. Вона сказала з такою гордостію в голосї ті слова, що я зразу зрозумів, що вона читає смертельний засуд над моїм бідним серцем.

Свїт менї пожовтїв, і в ухах зашуміло. Точно обухом хтось приглушив мою голову, я нїчого не чув, нїчого не бачив, і нїчого не розумів.

Пригадую тілько, що бачив як в туманї вийшов до хати бос — Качковський, і то точно не знаю чи то був він, чи може хто иньший. Также пригадую, що здаєть ся він навіть не подивив ся на мене, тілько щось шептав на ухо до Нелї, обнявши єї ніжно рукою. Точно так шептав, як тодї в парку менї здавалось, коли я лежав в Нелї на колїнах... Точно так.

Дальше я вже нїчого не тямлю. Правда трошечки тямлю, як ми вийшли всї троє разом з хати. (Чому я наперед сам не вийшов, того я і до ниньки не знаю) і як Нелї, махаючи рукою сказала.

"Ґуд бай Шило"! — Теж трошечки тямлю коли Нелї сїдала в автомобіль, то блиснули менї в вічи чудові красні литки в блакітних шовкових панчохах, — і то все. Ку ди він єї повіз Бог його святий відає...

* *

Першою гадкою в мене було, прийти до хати і прострілити собі голову. Але тут мене знов стрінула невдача. Пару днїв тому назад я заложив револьвер до ломбарду.

Ходив я, ходив, по своїй холостяцькій кімнатцї як арештант по келї обезсилений змучений, впав на лїжко і гірко, гірко заплакав.

Подушка вся була мокра від слез так що наслїдком того на третий день рано, постукала хазяйка до моєї кімнати і сказала:

— "Містер Шило, я мушу вас вигнати з помешканя бо ви вже три днї як неплатили і до того ще в вас подушка буває чогось мокра. Я зложив що мав в подерту валїзку і пішов на вулицю.

*

Нема таких кепських поганих умовин щоб не знайшов чоловік з них виходу" — писав Тургенєв. Так сталось зі мною.

Я знайшов добру роботу, заробив грошї, все повідбирав, що було заложено, і став виглядати добрим спортом.

Качковський розлюбив Нелї і покинув з синцями попід очи. Всї знакомі почали говорити про неї дуже погані і нечесні слова. Мене се трохи ображало, хоч я вже геть почав єї забувати. Я вже навіть подумував не раз повернутись до неї, як би не знайшлась була Люся яка привязала мене трома любовними панцухами. Довго я не міг відірватись від неї.

Пару лїт пізнїйше я здибав Нелї на вулицї. Ішла бідна з роботи, постаріла, змарніла, знеможена.

Як ся маєте Шило? Не оженились ще, не застрілились, не здуріли ще з коханя? — спитала вона сміючись.

— Ах, хіба при таких проклятущих соціяльних умовинах мислимо мріяти про якесь там міщанське щастє, чи коханє. Ми обоє нещасли ві — сказав я і пішов своєю дорогою.

Вона ще довго стояла самітна блїда — дивилась менї в слїд. Так я і до сего часу не можу ясно уявити собі якогось скритого характеру тої дивної женщини, яка лишила надовго слїд в моїм серцї.

На тім і закінчив ся Шилів роман.

Шило.

ПРИКАЗЧИК.

Він прокинувсь... Стрепенув ся,
Встав, умив ся, одягнув ся
І, як вірний дїла син,
Біг швиденько в магазин.
Враз прибіг... Причепурив ся,
Причесав ся, надушив ся,
Півником за стійку став
У віконце поглядав.
Там проходили модистки,
Йшли з книжками ґімназистки,
Він за вусика хапав ся,
Тяг його до них всміхав ся.
Торг почавсь... Він розривав ся
І туди, й сюди мотав ся,
Мов Сірко хвостом махав,
Так він язиком брехав.
Що було: і залежале,
І не гарне, і повяле,
Він зумів його продать,
Хазяїну вжиток дать.
Пообідав... Знов вернув ся...
За роботою й не счув ся
Як настав жаданний час, —
Магазин закрив ся враз.
А у вечері, божу ся,
Хай я шпилькою вдавлю ся
Як не правда, він сидїв
У театрі і глядів
В карі оченьки Катрусї,
Усміхав ся до Марусї,
В маскарадї-ж, під кінець,
Пішов з ними у танець.

Шпилька.

МІЖ ПОПАМИ В ЦЕРКВІ.

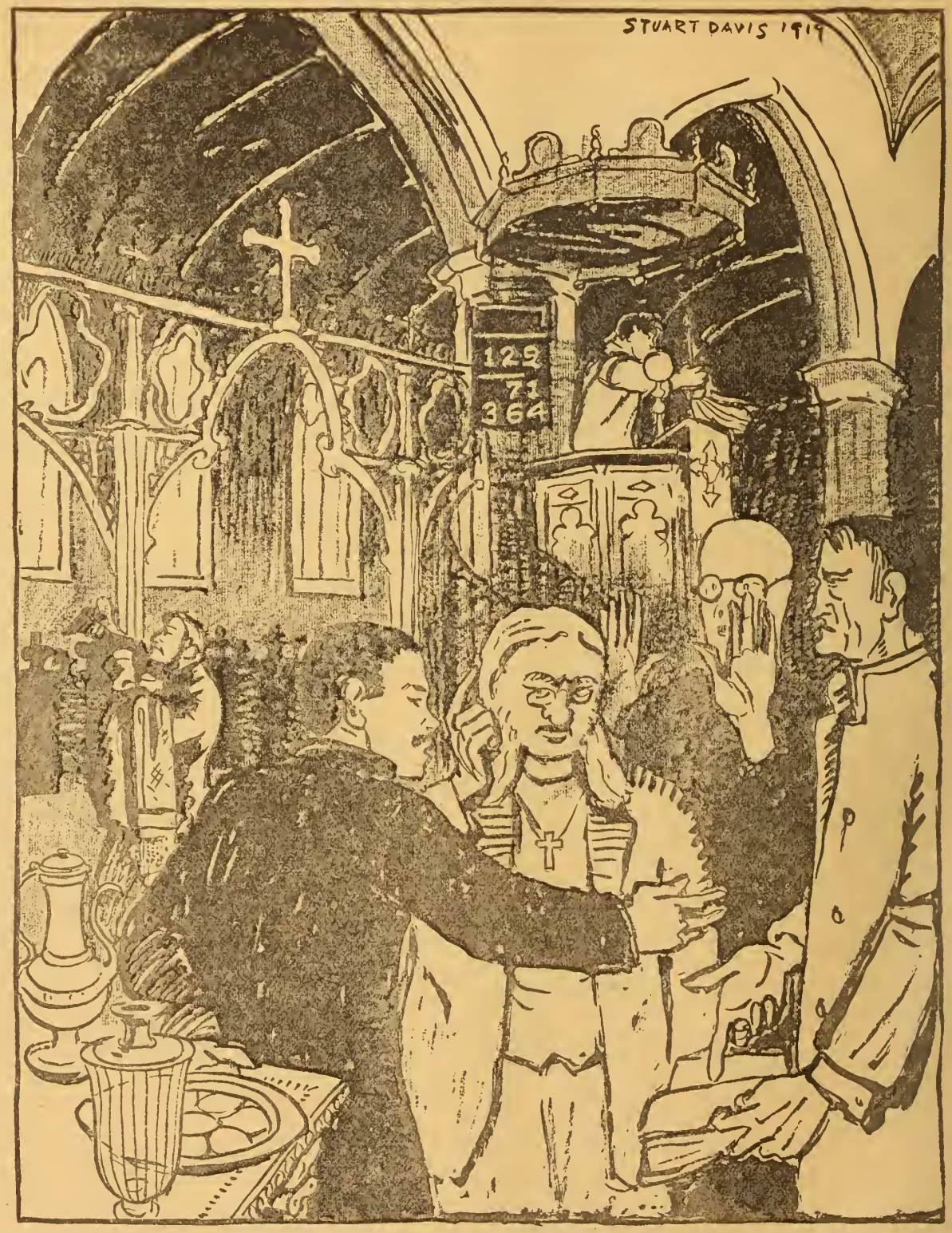

Один з них: Ой, біда, біда з нами братчики! До церкви вже нїхто не хоче ходити... Чорт-би їх святий забрав, тих безбожників,що бунтують наших покірних баранців! Як так дальше потягне, то прийдеть ся нам взяти шуфлї та іти до якоїсь роботи!..

Другий: На бога надїя, отче Смередіоне! Ми-ж прецінь не в Росії, ну, а з відтам до нас ще дале ко... Тай наші парохіяне не так скоро всї помудріють, щоб' ми зівсїм мали збанкротувати.

З ПРОСОНЯ.

Вже світає над землею,
Скоро днина буде;
Гей вставайте — піднїмайтесь
Трудящії люди!

Гей спішіть, щоб не спізнити
До нового храму,
Щоб злодії перед нами
Не заперли браму.

Бо нераз ми вже заспали,
А потім віками
Томили ся, умирали
Біля тої брами... **Гр. Шпирка.**

ЧИ ТО ВІВЦЇ — ЧИ ОСЛИ?

(Балтімор, Мд.)

Задумали овечки,
В місті Балтіморі;
Щоб як трохи помогти,
У своїому горю.
Пастух — "барбер" дуже радо
"Стриже — підстригає"
А як прийде понеділок
На сїнце не має!
Іде баран за травою,
На гори камінні,
А в неділю чуть сьвіточок, —
Знова до барбірні.
От так они коротали,
Аж в одную днину,
Оден баран розбрикав ся,
На лиху годину:
Гей ви вівцї і ви осли,
Всїм нам треба сїна...
Бо я бачив вже пастуха,
Лутшого насїня!..
Розбрикались усї вівцї,
Як оден під ногу,
Як побачили яснїйшу, —
Лутшую дорогу!..
Оден баран так гукає:
"Годі вже брикати,
Треба того барана, нам,
В иньший "стейт" післати!"
Тай післали в иньший "стейт", —
Аж до Пенсильвенії,
Ту-ж причвалав пан Кордюмов,
Дуже гарно вбраний.
Як не гукне той Кордюмов:
"Вівцї я в вас дбаю!
Як не вірите менї ви, —
Підпасачів маю!..
Аж встає оден підпасач,
Що в церкві співає;
Щось там трохи наталапав,
Тай знову сїдає.
Встає другий тай гукає:
"Я теж така птиця,
Що з кишенї вимітаю,
Як що засьмітить ся.
Встає знову самий пастух;
"Вівцї мої вірні,
Я приїхав закладати
Новую барбірню"!
В тій барбірни будуть вівцї
Так як демократи,
Як що треба буде "стригти", —
Перш голосувати.
Аж дивлю ся на естраду,
Стоїть демократка,
Як заплакала жалїбно:
"Тож-то наша хатка"!
Я давно вже не молилась,
Ще як в старім краю,
Родом була я дячиха,
Тепер йду до раю!
Як побачив вівцю тую
Оден "анархіста":
"Вівцї-ж мої любі — милі,
Я теж з того тїста!"
Не витерпів якийсь лисий,
Старий "цицилїста":
— "Чи не міг-би я дістати
Там якого місця?"
Ізглянулись вовк з вівцею,
Кажуть: "тре" приняти, —
Він-же був колись жандармом,
Треба уважати.
І так собі вже зібрали
Комітет овечий;
Обіцяли зібрати ся,
Десь на другий вечер...
Аж приходить "цицилїста"
В вечер до відділу;
Члени його питають ся:
— "Як там твоє діло"?
Діла там ще нїякого,
Треба починати;
Аж наставивсь оден з членів,
Його причащати,
Другий каже: "почекайно,
Тре перш сповідати:"
Ах ти осел, ах ти вівця,
Ти жандармське рило, —
Коли тобі знов запахло
З ладаном кадило?!.
— "Вибачайте не піду вже,
То-ж така натура...
Аж ту оден обізвав ся:
"А де диктатура"?
А він каже: не піду вже
Ладан купувати;
Лутше буду наукові
Книжки продавати.
Тай став-же він наукові
Книжки продавати
А анархо-демократи,
Ладан купувати.
Аж зібрались на кошару
Та давай судити,
Як-би їм за таньші гроші
Пастуха наймити?
Встав той вовчок "анархіста"
Програму творити,
Щоб за шлюб та за хрестини
Зі шкурою брити...
Пастухови сто пятьдесять
В місяць буде досить,
А як буде дуже тїсно —
Хай баль проголосить...

* * *

Раз іду я Фермонт стрітом
Співають весїля,
Приходжу я трохи ближше,
Туж нова "барбірня"!
Ось встає той новий "барбер",
Тай так повідає:
Вчіть ся уже мої вівцї
Сами підстригати,
А я буду вже між вами
"Масарж" натирати.
Та щей - каже - будем других
Овець просвіщати... —
Тай цїкаво побачити —
Як там просвіщають;
Що місяця на балю там
До пізна гуляють...

*

От так то ту в Балтіморі
Скотина панує,
Через те-ж то дві кошарі,
Ту тепер істнує.
Чи то вівцї — чи то осли,
Не буду писати,
Як читач ту розбереть ся,
То сам буде знати.

Т. Вербовий.

МРІЇ ЧАСУ.

Любив читати книжки на ріжні теми, щоби розширити понятє ідеї і стати пожиточним членом суспільности.

Дійшов до понятя, що сучасний світ — стоїть на основах злоби, брехні і надужитя.

— Смерть тиранам, що посїли на род і житє людської думки! Смерть і тим, що голосять фалшиві поняття науки, віри і житя! — говорив в кружку поступових гімназіястів.

Ненавидїв пана, уряд, попа і всїх, що клали колоди — понятю житєвої думки.

Студенти говорили:

— Найвисший ідеал житя — се він!

Розійшли ся хмари, минула буря — і він помирив ся зі світом.

Став попом...

— В тім моя ідея, що буду учити народ! — пояснював цїкавим.

М. Кірчинський.

ПОЕЗІЯ І ПРОЗА.

Муж:

Чого плачеш, моя пташко?
Яка то журба
Давить серце твоє тяжко,
Що в очах сльоза?
Може горе яке люте
Трафило тебе?
Слово з уст моїх поганих
Укололо де?

Жінка:

Нї! Я хочу новий капелюх!

І. з Д.

НА СЕЛЇ.

В маленькім місточку, замешкав в перворяднім готелю оден подорожний. Позаяк через цїлу ніч гризли його блохи тому заснув аж над раном і спав смачно аж до полудня.

Перед дванайцятою годиною збудило його раптове стуканє до дверий.

— До сто чортів, хто там?

— Прошу пана добродія, то я, сам господар. Вже обід готовий час вставати.

— Я не відчуваю апетиту.

— То нїчо не шкодить. Однак я по требую простирала з вашого ліжка, щоби ним накрити стіл в їдальни.

ХЛОПСЬКИЙ ПАРАҐРАФ.

(Монтреал, Квебек.)

Взялись попи католицькі
На ріжні штуки,
Покинули свої церкви
І затерли руки.

Ними є: один Край-ківський
З польського походу,
Другий знов отець Радкевич,
З вкраїнського роду.

Поробились аґентами,
Радять як робити, —
Живцем шкіру з робітника
Хочуть ізлупити;

За шіфкарту вісімдесять,
Куфер — два й пів плазом,
Пашпорт круглих пятьдесять сім, —
Девятьдесять разом.

Обрадились між собою,
Тай переборщили,
Вислали куфри на "шіфу",
А людий лишили!..

Почав один чоловяга
"Радевку" питати;
Де він буде за водою
Пакунка шукати?

Другий каже: пане отче,
Третий — дурню псячий,
А хтось ззаду підтягає:
"Пастуху козячий"!

Знова якийсь по носярі
Гатить кулаками;
Свята кровця збулькотіла
Дивними знаками.

З разу піп не знав що сталось —
Що має робити,
А нарешті став кричати,
Що хочуть убити...

Полїцаї прибігають,
Попа визволяють,
А людий тих, що так били,
Нїчо й не питають.

Отець з носом кривобедрим,
Ще трохи з природи,
А тепер то дуже кривий
Від тої пригоди.

*

Так і треба тим злодіям,
За ту ворохобу,
Бють робітники по пиках,
Як яку худобу.

Чулий.

ОНА ЛЇПШЕ ЗНАЄ.

Перша: Люди говорять, що наші єгомость мають коханку...

Друга: Ой, які тії люди недобрі, що виговорюють такі погані річи. Я кляну ся що се неправда бо, я служу тепер у них, то знаю, що кромі мене єгомость більше нїкого немають!..

ВМИРАЄ ТАК ЯК ХРИСТОС.

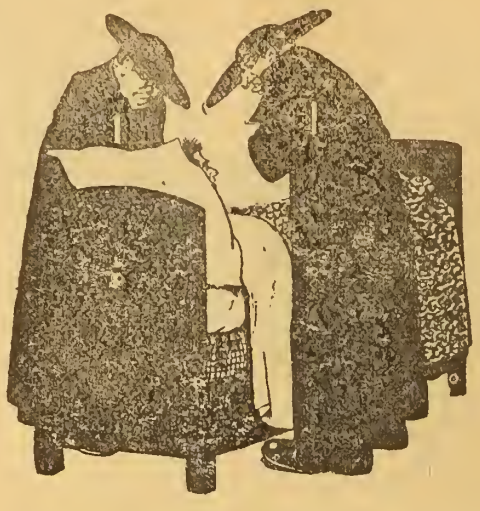

Один чоловік умираючи, казав собі покликати двох попів. Ті стовпи божої святині, думали що умираючий має якісь маєтки до записаня, прийшли і установившись, один з одного, а другий з другого боку ліжка, питають чи він хоче висповідатись і приняти остатне "гокус покус". На се дістали відповідь що ні.

— "Чого-ж ти нас кликав?" — питають.

— "Тому — каже умираючий — що я хочу умерти так як умирав Христос, між двома злодіями.

ЧОГО ПРИНЯВ ЇЇ?

Прийшло дївча до попа
У найми проситись,
А щоб бідную приняв
То стала молитись.
Так, так каже їй піп,
Такі дїти люблю
Не за те що ти ся молиш
Я тебе голублю...
А у мене жінка лиха,
До того й погана,
Тому тебе беру в службу,
Жити-меш як в пана.

С. Мірошник.

СОН.

Погасло сонце... Ніч настала...
Ти не прийшла, як обіцяла...
Я, повний чорних, грізних дум
Сиджу страшний як ніч, як сум.

Минає північ... Я сумую...
Шкребеть ся миш... І ось я чую
Там, за вікном мольби, кохання,
Таємний шепіт залицяння...

Дивлюсь: стоїш ти, щастєм сяєш,
Очима в очі заглядаєш...
Я кинув ся з ножем... Ой!.. Стон...
Прокинув ся — аж то був сон...

Шпилька.

ПАНСЬКІ КЛОПОТИ.

Всї дуріють туманїють,
Що то їм робити;
Нема сили уже в світї
Бунтарів побити.

Нема лїку на ту рану,
Не мож загоїти,
Бо ся рана чим раз більше
Починa болїти!

Болить, болить по всїм тїлї,
Немож видержати,
Усїм панам дармоїдам
Прийдеть ся здихати;

Виздихають усї они...
А що-ж нам до того? —
Ми бажаєм щасливого
Житя для кождого.

Пани сего так боять ся,
Що й годї сказати,
Бо то — кажуть — буде треба
Тяжко працювати.

Так-же кажуть бунтарі всї
І так оно буде,
Мусить кождий працювати
Як всї чесні люди.

Чи то в селї, чи то в містї
Не робить ріжницї
На загал, буде робитись —
Не, на одиниці.

На загал буде робитись
Загал буде мати,
Хто не злюбить сих порядків -
Може утїкати.

У Росії хто хотїв лиш,
То міг утїкати,
Бо ще були такі краї
Де мож ся валяти.

Але ось їм конець прийде,
Тодї як усюди,
Позаводять рівне право, –
Злодїйства не буде.

Аж тодї пани не будуть
Брикати вже більше,
Бо робітники їм скажуть:
"Скачїть поволїйше"!

І рацію тодї мусять
Їм тії признати,
Котрі схочуть межи ними
Житя якесь мати!

Николай Торбяк.

В СУДЇ.

Судія (звертаєть ся до обвиненого, який має велику, чорну бороду): — У тебе здаєть ся, совість така чорна, як твоя борода!

Обвинений: — Наколиб совість осуджувано після бороди, то ви, пане судія, не мали-би зовсім совісти — бо немаєте бороди!..

Кореспонденції.

КУРТІС БЕЙ.

Нашим вірним католикам сталась пригода.

Ту мале містечко і трудно вдержати сталого попа, бо дуже мало дівчат отже нема з кого вибрати доброї служниці. Котрий тільки при їде, побуде два-три тижні і дає драла, а покірні овечки мусять обходити ся без бидлячої науки, а для них се дуже сумно, бо нема де гроший занести.

Раз прїхав собі ту якийсь незнаний чоловік, зайшов в гурток покірних овечок, розпитав що нового і т. д.

Вони почали скаржитись, що не мають попа, а він і думає: "Треба користати з нагоди!.. І почав признаватись що він покінчив школи на попа, тільки ще не має посвяченої голови, бо брак гроший.

Покірні барани подумали: "От є нагода мати свого власного попика". — Урадили щоб дати йому гроший, нехай посвятить голову, а тоді мусить бути у них попом.

— "Що до служниці то так — кажуть они — наколи-б' не годен дістати, то оженим його, а як не схоче женитись, то запорядком будем посилати свої жінки, щоб тільки тримав ся"!

Давай тоді складати гроші, хто кілько міг; Чапка — дві сотки, Вуйтовіч — сотку Коло-дницький — сотку, Шандров-ський — сотку, трохи зібрали дрібної колєкти, досить що було повисше пятьсот долярів.

Подякував той чоловяга, за так "добре серце" і поїхав до Пасейку посвячувати голову. Овечки жда ли (і ще ждуть), а попа як нема так і не буде. Бідаки і гроші стратили і попа нема!..

Тепер сюди доїздить піп Коритовський з Балтімор і журить ся, що дуже мала колєкта. В дійсности, то се через великі видатки на того непосвяченого попа, а також богато парохіян збирають ся їхати до краю, то скуповують все що попаде; накупили по десять "баксів" військової солонини, по десять пар синих військових штанів, збирають кавальчики сталї на "бабки" до клепаня кіс, пуделка від гербати на европейські корони, мішки від цементу, шклянки від муштарди, штайґи на зуби до борін і т, п., а оден визначнїйший з них, яко старокраєва саржа — цуґ-фе, вже і палицю загнув з американського дуба, бо думає бути віїтом в селї.

Се занепокоїло балтіморського попа і він вже довше не міг терпіти та остатної неділї поблагословив їх словом божим:

— Смаркачі — каже — заталапані, що ви думаєте, що я вас буду просити?!.. Ану до колєкти!.. І пішли колєктори попід хати та видоїли овець до останнього.

Д. Донесовський.

СИРАКЮЗ, Н. Й.

З причини подружія, наших "визначнїйших" ідіотів, (чи то патріотів) з "єґомостьом", — парафіяни сплять "блаженим" сном забуваючи те, що попа треба час від часу "перетрясати" (так як се мало місце конлись з Прицстаєм, котрому то баби спрасували крижі до церковного муру) як нї так піп "трясе" цїлою прохією, та щей грозить страйком, а часом може такої калабухи наколотити, що знов зайде потреба "талєґрафувати" або часом і "делєґацію" висилати аж до "сьвітлої" голови Понятишина, а те все розуміть ся може коштувати знов з пятьдесять і кілька долярів.

Тому "позір" сиракюзські парохіяни! Будїть ся, — бо вже сонце сходить, — та "гонїть дїда", прямо під наш "Молот". а сей "побадрує" — по його слїпій — чи то святій голові! Тоді попина пізнає гріх і не буде мати більше охоти в "домі Божім" приголошувати страйк, коли трий ту, в демократичнім краю заборонений законом.

Кореспондент, **А. Б-н.**

ПРАЩАНЄ.

Ніч спустилась над степами,
Тиша навколо нїма,
В небі темному над нами
Злотосяйних зір нема.
Попрощаймось у останне, —
Завтра вранці їду я,
Поцїлуймось на пращанє,
Люба зіронько моя.
Поцїлунок хай цей буде
Нам ратунком у бідї
Як хто з нас його забуде, —
Тричі сказить ся тоді!..

Шпилька.

ТРОХИ НЕВИГІДНО.

Кравець вшив одному професорови вузкі штани. Професор не хотїв їх приняти.

— Штани вшитї після послїдної моди — заявив кравець — і ви не повинні лишатись по заду всего світа.

— Але-ж і не можу я — сказав професор — поспішати за цїлим світом у вузких штанах!

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

(З вигравки.)

Сміло "Молот" наш лїтає
По всїм світї, між людий
І всю зволоч гаратає
Так аж гук летить грімкий.
Йому щиро добрі люди
Помагають сяк і так,
А між тим і **"Крізмус презент"**, —
Що зложив Іван Бодак. —
Був розіграний старанно,
З чого сума ось така:
Десять долярів готівки,
На підмогу "Молотка".
За се "Молот" жертводавцям
Шле подяку і велить,
Щоб' ще лутше добрі люди
Помагали молотить.

"Молот".

НОВІСТЬ! НОВІСТЬ!

В редакції "Молота" можна набути мапу України — київського виданя.

Кожда українська інституція, як клюби льокалї, і тим подібні місця зібрань повинні мати таку мапу як не ізза політичних границь, то за для того що на мапі є означені головнїйші індустріяльні центри ріжних галузей промислу, та комунікації.

Ні одна робітнича інституція не повинна відтягатись, але сейчас со бі замовити, бо число отриманих мап невелике.

Ціна одної мапи 55 ц. з пересилкою.

Замовленє шліть на адресу:

"MOLOT" CO.
414 E. 9-th St., New York, N. Y.

УВАГА!
ЛИСТИ ЗІ СТАРОГО КРАЮ.

Іван Ґлярецький, (2 листи) село Прилипче, почта Стефанівка, Буковина.
Теодор Фортуна, (2 листи) Нараїв, Галичина.
С. Д. Павлюк, Печеніжин, Галичина.
Сень Зубрицький, Добряни, Галичина.
Анастазія Ковтун, Бібрка, Галичина.
П. Цїхоцький, Улуч, Галичина.
Стефан Шалаґан, Довжанцї, повіт Тарнопіль, Галичина.
М. Прокопенко, (3 почтівки) в Італії.
Ч. Сембер, з Чехо-Словакії.
Василь Федко, Незвиска, Галичина.
Федїр Максимів, Бучач, Галичина.
Микола Шовковий, (2 листи) Печеніжин Галичина.
М. Башко, (2 листи) Галичина.

ЗАҐАЛЬОПУВАВ СЯ.

Хлопець, повернувши зі школи, питає:

— Тату!.. Чи то правда, що чоловік походить від малпи?

А батько на те обурений:

— То певно ти, але не я!..

ТЕЛЄҐРАМИ.

УКРАЇНА.

(Телеґрама через Марс.)

Одеса. — В однім з тутешніх міст над Чорним Морем, став ся ганебний пшик, а іменно: Переслав лений ґенерал Де Нікін? утікаючи перед большевиками вкрав в одної господині цебер, — звичайний цебер, котрого вживає замість човна на морю.

Чи довго він вдержить ся з тим цебром — сумніваємось але більше як певно що, — скоро чи пізно — піде він на дно шукати дна.

Київ. — Народ ту настроєний святочно, з нагоди світлої побіди над реакцією. Натомість деякі ґіпокрити котрі бачать що нема їм що робити більше на Україні, замірюють удатись за границю. Є навіть чутка, що де-які з них відносились з сею справою (розуміть ся тайно) до місіонара Ю. Бачинського в Вашінґтоні, але той перестрашив ся так послідними подіями на Україні, що навіть не дав відповіди. Натомість, якимісь чудом ту вістку перелапав славний файтер зі штанами Омелян Ревко і мабуть з патріотичного обовязку післав до тих ґіпокритів слідуючу телеґраму:

"Втікайте братця! Штани тримайте в руках бо ті бестії можуть вам на відходнім завдати встиду".

Ваш Ревко.

РОСІЯ.

(Телеґрама попід воду.)

Ту стала ся одна досить цікава подія.

Як відомо цілому цівілізованому світови, — недавно прибули сюди "депортовані" з Америки. Котрийсь з них привіз з собою на показ одну "кену порк енд бінс". Тутешні люди отворили і дали їсти собаці. Але на диво собака понюхавши такі "присмаки" кивнула хвостом і пішла собі в свою сторону...

Тепер російські робітники дивують ся, як люди в Америці можуть їсти таке диво, коли ту і собака не хоче?!..

СИБІР.

(Телеґрама попід лід.)

Ту відбуваєть ся велика переміна а то: Біла ґвардія починає чимраз червоніти. Наслідком того зловлено адмірала Колчака, котрий є чорний як вуглик і тому ніколи не зможе перемінитись в червоного, так як його "білі ґвардисти"

Де-які дорадники кажуть, що наколи-б' хто хотів бачити Колчака червоним, то мусів-би вперед купити вапна, накидати в якусь велику катку і рівночасно пустити туди адмірала Колчака, а відтак наляти зимною водою. Коли-б та операція була скінчена так тоді Колчак був-би фактично білим. Ну, а тоді то вже легко перемалювати його на червоно.

ФРАНЦІЯ.

(Телеґрама по слизьких язиках.)

"Льви", "тиґриси" і їм подібні звірюки, на своїх послідних нарадах ухвалили знести бльокаду. Значить мусять опускати свою добичу з пазурів та іти дальше на своє леговиско, поки — після їх мрій — знова якийсь дикий случай не покличе їх до тої ганебної роботи. Ходять чутки, що люди обдумують тепер, чи не можна-б' перестати зі всім годувати тих звірів своїм тілом, але заходить питанє що зробити з ними в такім случаю?..

НІМЕЧЧИНА.

(Телеґрама на ковбасі.)

Дикий поступок диктатора Носке і його побратимів соціял-зрадників, приводить тутешнє населенє до нової системи боротьби. Всі дротярі по цілій Німеччині працюють день і ніч. Они приготовляють дроти, котрими треба буде зашпилювати рила всім тим, котрі так страшно риють тепер тіло і кости німецького народа.

ГАМІЛТОН.

(Телеґрама по шнурку.)

В нас відбула ся величезна парада, де біскуп Вудка посвистував чотирох американських кнуриків. І рівночасно вручив кождому зних ключі від неба й від пекла, та дозволив їм робити "цуда" які їм вподобаєть ся. І як сказав сам біскуп що тілько через обильні датки сі нововикроплені попики мають право пускати людий до неба. Хто сего параґрафу не схоче тримати ся то сі попики мають повне право сим людям отворити врата пекольні...

Наконець біскуп Вудка розказав всім присутним, щоб щиро просили Бога аби Бог "врозумив" парижську братію аби она розказала большевикам перестати воювати, бо се загрожує американським й канадійським робітникам, бо єсли большевики будуть дальше воювати, то всі польські й українські пани й попи будуть мусіли сюди утікати, і тим зроблять конкуренцію робітникам, бо мусять тут забрати місця по майнах і шапах, через що тутешні робітники потратять роботу. **Професор.**

ВУНСАКЕТ, Р. А.

(Телеґрама шнель-санками.)

Від нас, два великі калабанники їздили до пуня-тишина за проколупійником. Тими калабанниками є Римініско і Міщаниско. Їздили они і оглядали, бо він десь має бути животатий і мордатий, на моду комара, котрий за одним замахом зїв 700 парохіяльних долярів.

На дотеперішного хмароха всі кричать мало не показять ся, а "барбер" то вже сичить аж захрип за те що не йде до нього голити ся от і ціла причина чому они хочуть другого проколупійника.

Нухим Табакирка.

ПОЯСНИЛА.

Дуже скупа невіста коли єї чоловік умер, дала йому до трумни на дорогу вічности, найгірші штани, котрі на заду були цілком дірави і мишами обгризені.

Єї сусідка зобачивши се, дає єї пересторогу:

— Змилуйте ся Явдохо, а якже-ж він бідака стане на суд вічний?

Явдоха відповідає:

— Стане собі десь в кутику плечима до стіни, то не буде видко.

З ЖИТЯ.

Старий міщанин умирає, а його доматор скоро прикликав з сусідства вдову рента, щоби йому сьвічку тримала. Вдова сейчас надбігла, запалила сьвічку та конаючому кричить в ухо: "Пане сусідо, пане сусідо, а кланяйте ся на тамтім сьвіті мому старому"!

Поодиноке число 10 центів. "MOLOT" Single copy 10 cents.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК II. Ч. 4. НЮ ЙОРК, Н. Й. 15. ЛЮТОГО, 1920. NEW YORK, N. Y. FEBRUARY 15, 1920. VOL II. № 4.

BIBLOTEKA
Stefana Rykitnuka

Вигнання з раю.

(Вірш до сеї ілюстрації на 2-ій стороні).

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.

414 E. 9-th str., New York, N. Y.

Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, 10. c. a copy.

FEBRUARY, 15. 1920. № 4.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.

ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ... $2.00
На пів року ... $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописий не звертаєть ся.

ВИГНАННЯ З РАЮ.

Наче господь той біблійний,
Що все сотворив,
Встав робітник правосильний
І суд учинив.
Навістив він дармоїда
І його жену —
Ту монархію прокляту
Хитру навісну.
І поставив їм услівя —
Заповідь свою,
Щоб сповняли, як що хочуть
Жити у раю.
Але вражі дармоїди
Лихом просякли
І на заповідь противно
Йому відрекли!..
Се довело "творця всього",
Щоб дати наказ,
Щоб ті грішні з його раю
Винеслись сейчас!..
І послав він свою силу —
Працю до раю,
Проганяти дармоїда
І кляту змію;
— "В поті - ви - лиця свойого,
Мете їсти хліб,
А як ні — то геть зі світа
Підете у гріб.
І каратись так будете,
За злобу свою!" —
Сказав "ангел" — і прогнав їх
З нового раю.

Шпичка.

ДОВІДАЛИ СЯ З ГАЗЕТ.

— Відки пастирі довідали ся, що Ісус народив ся? — питає піп.

— Від ангела — відповідають діти.

— А з відки знали три царі, що Ісус народив ся в Вефлеємі?

На се оден хлопець: — Они певно вичитали в газетах...

Так де-що.

Біда, тай годі!

Найновіщі вісти з краю, доносять нам, шо бувший кандидат на польського короля, Ігнац Падеревські, зі злости на Анґлію, що та відмовилась дати Польщі поміч супроти большевиків — взяв сокиру і порубав свій фортепян.

Сим інцідентом втішився не один фабрикант фортепянів, з надією, що заробить добрі гроші при проданню нового фортепяна, але за те уся американська буржуазія мабуть гірко заплаче, бо згаданий принципал, так розлютився на Анґлію, що аж на американській буржуазії зігнав злість, відмовившись приїхати сюди, щоб взяти участь в концертах, на котрі його запрошували, деякі буржуазні музичні фірми.

От панські клопоти, тай годі!.. А хто в тому винуватий? — Большевики!

По заслузі.

Така вже доля, що буржуазні льокайчуки дуріють на старість! Ось бачите, друга чудернасія подібного типу:

Віденська "Боротьба" згадує в своїй хроніці, що десь там, при укр. делегації в Парижі, під верховодством Панейка, викинено з її членів др. М. Лозинського і то **"тільки тому, що він як їсть то кламцає зубами!"**

От бачите; не сподобалось Паней кови, що Лозинський кламцає зубами при обіді і викинув його з членів делегації... А як-жеж можна було сподіватись, що парижські пани признають "Самостійну Україну" в котрій, не один якийсь там раб божий М. Лозинський, але аж сорок міліонів робітників і селян, котрі не то що кламцають, але таки дзвонять зубами з голоду і холоду?!..

Чи не могли цего Лозинські, або їм подібні панове, бачити, та начхати ще перед тим, на всяких Панейків і їхніх зверхників, та взятись разом з робітниками і селянами, до щирої роботи, помогаючи їм в боротьбі супроти ненависних гиєн в особах Петлюрів, Петрушевичів, Падеревських, Денікінів і прочих? Але ні! Лозинський поліз в панські сальони, де його тільки обсміяли, що він як їсть, то кламцає зубами...

Чи і в тому большевики винуваті?!..

Безбожник.

Недавно, як довідуємось з Европи, папа римський, яко найвища голова католицької віри, викляв з церкви чеських попів, за якісь там "провини"...

Над цим вірні католики повинні застановитись, але не брати собі дуже до серця, тільки так поверховно подумати, чи годиться так, щоб намісник Христа кляв, як останній вуличник?..

От бачите, який то нині світ; навіть такі "святі", поробились безбожниками!..

Стецько і Брисько.

На скрентонськім подвірю, в послідних часах, зайшли деякі зміни, а іменно: Цуцик Стецько, котрий цілий час гавкав на українських робітників, вже урвався з ланцуха та побіг десь в поле, шукати смачніщих охлапів, а на його місце виліз з буди лисий Брисько, настоящий Брисько, що свої зуби зів на "зернятах" і "бібулі", а тепер виліз з буди щоб догризати ті охлапи, яких ще не вспів догризти його попередник Стецько.

Ну, ну, побачимо, чи уміє ще гавкати старий Брисько, а Стецько, знов чи потрафить ще лизати панські чоботи в Вашінґтоні?...

Колька.

НОВА "ОРІЄНТАЦІЯ".

В Ренесансі присів я до одинокого столика при якім сидів один із наших визначних старших політиків.

— Чи можна усісти при вашім столику, пане меценас?

— Можна і я дуже радий, що поділюся з вами новою гадкою... Це вас, як репрезентанта молодіжі, повинно зацікавити...

— Овшім слухаю вас пане меценас!

— Отже я "пане дзею", маю вже плян... Ситуація як знаєте, майже неможлива, тут можна прямо збожеволіти!.. Тому їду до... — Парижа на конференцію?!

— Алеж ні; до... Монте Карльо.

— Що вам пане меценас!?

Меценас добродушно усміхнувся

— Слухай, молодче, чейже мушу кудись умістити свій круглий мілліонник! Тому їду до Монте Карльо буду ставляти на рулєту по пять франків доси, аж не дороблюся правдивої фортунки, а тоді...

— Перепрошую вас — але мушу вже відійти...

Я заплатив за каву і скоро вийшов.

Меценас розперся широко на кріслі в солодкій екстазі і вправлявся без настанно в творенню колісцят папіросового диму...

Б-ст.

("Вперед").

Вільна пісня.

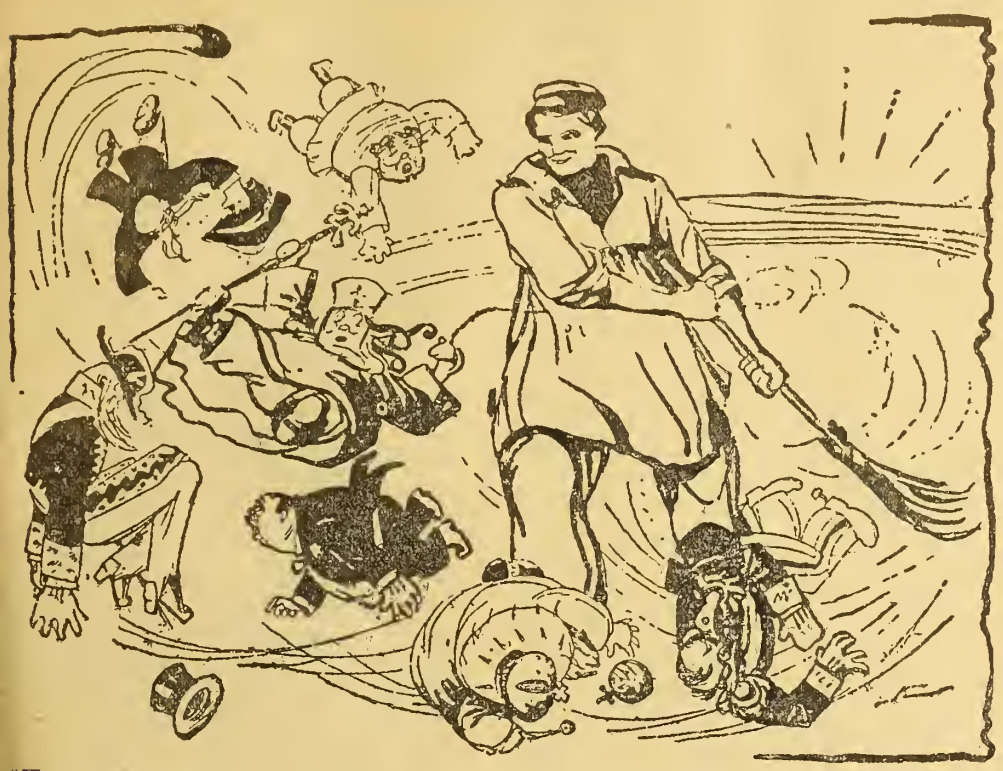

"Проч падлюки! Геть з відсіль —
Чути голос з його груди, —
Забирайтесь з моїх піль!.."
Чи чуєте добрі люди? —

Це той голос, що мете
Всіх неробів з цего світа.
Тож вставайте, щоб вже те...
Щоб позбутись паразіта!

Геть падлюків тих метіть,
Та у пропасть їх кидайте!
Свої руки підніміть, —
Не трусіться, не дрімайте!

Проч падлюків; — проч панів,
Попів хитрих і монахів!
Проч неситих дерунів
І пузатих хижих птахів!..

От ця пісня, хай гремить,
По всім світі, добрі люди,
А побачите, як вмить,
Світ цілий свобідний буде!

Шпичка.

РОЗМОВА СКРЕНТОНЦІВ.

До "лонч-руму" увійшло двох людий, сіли собі при столі і казали дати їду та почали розмову.

Перший: Що чувати нового приятелю?

Другий: Щоби таке нове то нема нічого, тільки ходить чутка що бувшого редактора "Н. В." Ст-на забрали до дому божевільних.

Перший: Ов! а то що йому сталося?

Другий: Що? — Та кажуть, що з глузду зійшов, — збожеволів значить.

Перший: Ба, та то бачите і я щось таке запримітив що він належить до таких. А то може ви мали нагоду читати, "Н. В." з 20. січня (9 число); та він там наколотив в редакційній базгранині, щось таке як справдішний дурак. Пише він що Україні однаково буде, чи то під польським буржуазним правительством, — чи під совєтським робітничим. Також додає, що однакову щирість мають, як польські буржуї, так російські робітники.

Другий: Ну, то єй богу дурень! Таж нині і муляка лутше думає як він. Кажеться вчений, а дурниці хлеще. Чи хто вже коли бачив, щоби пани бди щирі для робітників?..

Перший: Дальше пише, що тая "парижська кучка", яка она є — то є, але нам робітникам треба числитися з нею.

Другий: От тобі й на! Числися зі Ст-ним, як він здольний до шпиталю, а не для добра народу. Таж Ст-н цілком не туди куди робітники прямують. Они прямують до освободження — до волі, а той йолуп пхає укр. робітників і селян в польську неволю. Український трудящий народ хоче скинути з себе польське ярмо, а той шибеник накладає ще тяжше, разом з такими ошустами як він сам.

Таке саме і з тою "парижською кучкою". Кому она потрібна? Хто єї сотворив? Чиї інтереси она заступає? Певно що не робітничі.

Капіталісти сотворили єї, — за капіталістичні інтереси она стоїть і капіталістам она потрібна, а не робітникам!

Перший: Пише також, що посол Литвинов заявив, що ніби то російські совіти хочуть погодитися зі всіми буржуазними державами і годяться дати якісь уступки територіяльні і економічні щоб тільки завязати мир.

Другий: Яке смішне виглядає його писанне! Він думав, що це він з Бриським посварившись а навіть вибившись по пиках, по хвили подадуть собі руки при чарці смердюхи своєї роботи і заключують мир. Він думає собі, що робітники через цілий час провадили боротьбу з буржуями на те щоб' тепер робити уступки і бути знова їхнім ми рабами... О, ні, ні! Того не буде, шкода що він так хоче.

Перший: Також згадує він, що заграничні капіталісти можуть здусити совітську Росію без жадного вистрілу, а тільки блькадою, так як здусили Німеччину...

Другий: Але-ж бодай йому поза уха стріляло, коли він такий дурний! А він-же де в той час бував як Німеччина закінчила війну? — На Марсі — чи де? А він глухий був на те, що спричинило упадок кайзера? Та це-ж німецькі робітники зробили революцію. Революція його прогнала, а не хто иньший. Ну, бачите який то плетюх з того Ст-на! Або він не бачить що зробилось в совітській Росії за той час як була блькада? Чи не бачить він скільки они війська змобілізували за той час? Чи не бачить що Денікін, Колчак і Юденіч розбиті, а російські большевики ще й помогли укр. комуністам зрізати плечі Петлюрі?.. Чи не бачить він, що вже майже всі робітники, всіх країв, будяться зі сну і що в невдовзі візьмуться до роботи, та покажуть усім тим буржуазним лихварам де раки зимують, ну і "парижській кучці" також не уйдеться... Ну, але раз сказано,що він (ред. "Н. В.") без глузда, так і нема чого дивуватись, тай нема за ким жалувати. Пословиця каже: "баба з воза коням лекше"; один дурень до дому божевільних, — то меньше буде клопоту...

Ну, оставайте здорові — сказав він, встав, попращався зі своїм приятелем і пішов. Його приятель остався і ще довго роздумував над сказаними словами.

Підслухав **І. Шер.**

Розмова з чортом.

Я сидів вечером і думав, що би то написати для "Молота". Шукав, шукав в своїй голові чогось гумористичного, але нічого не знайшов. Гумористичних тем є до біса, але писати на ті теми не можна, бо так і дивись — схватиться заверуха та таку дасть тему що потому місяців з три будеш ходити з завязаною мозгівницею.

Отож сидів я сумний та думав як би то написати так щоби і гумористично було для читачів і що би ціла була мозгівниця. Але де там. Не виходить тай годі. Так з нічим я досидів до 12 години. Злість взяла, кинув перо на стіл та хотів йти спати. Але на той час як не загуркотить щось, як не загремить. Підчинились двері і в хату ввалився сам-самісенький чорт. Чорт як чорт тільки не такий як його малюють. Рогів та хвоста в нього не було і не чорний як сажа; виглядав як справдішний чоловічина. Одягнений в досить добрий "с у т" тільки що кишені були глубокі, на голові добрий капелюх, в рукавичках, вимитий, виголений, — одним словом виглядав як інтелігент. Щоби не ковнірець застібнутий ззаду, то і не пізнав-би, що то чорт.

"Галав!" — каже, товаришу!

"Галав!" — відповідаю я, а ту думаю: дідько тобі товариш, а не я.

Що, — каже — поробляєте? Пишете?

Ні, хотів писати щось трохи гумористичного, та не виходить. Не гумористичні часи.

— О, то правда, нема гумористики. Колись бувало гумору було, хоч в мішок клади, а тепер ні, нема.

— Як —кажу — і для вас чортів нема гумористики?

— Нема! Минули наші часи, коли ми сміялись, — і як ще сміялись, аж земля стогнала і плакала від того сміху. Бувало живе собі чорт і горя не має. Встане собі, протре пику, а рук і зовсім не миє, бо руки дурні губами оближуть. А тепер ні мусиш і руки мити, а мило, знаєте самі, тепер дороге. Бувало прийдеш в пекло, розявиш рота, скажеш два-три слова дурниць, візьмеш талір та на нього вже насиплять і "кводрів", і "геф" і цілих папірчників, а тепер мало коли і "нікля" знайдеш. Кождий норовить жовтим "індіяном" відробитися, та й то ще була-б не біда, щоби і індіянів кидали досить, а то з гріхом напів назбираєш раптом одного доляра. А з доляром далеко не заїдеш, навіть на грішне діло — "пожартувати" з дівчиною не вистарчить. Бувало перед Великим днем як насходиться баранів — виказувати скілько они дурниць наробили за рік, — аж серце радіє, то були наші чортівські жнива. Сміх тай годі. Плете щось там дурень і не чує, як ти собі витягаєш в його кишені доляри, пятки. А прийде гарна дівчина, чи ще не стара бабка, о, тоді вже не пекло, а цілий рай відчиняється, она собі говорить, а ти дивишся і радуєшся що вже буде "маленька забавка". — (а ми чорти до сих забавок горячі!) Скінчить говорити і викладати свої "гріхи" тоді даш їй покуту — кілько разів прийти вечером для відпущення тих гріхів. Ех! то було життє, життє. Де оно поділось? Або бувало купиш за "дайма" бохонець хліба покришиш його як для курий поллєш водою з фляшки де було вино, тай даєш по ложочці кождому баранови, а той їсть і платить по долярчику.

А тепер ні, і хліб подорожів і їсти не хочуть, кажуть що то всьо чорти видумали для обдурення баранів. Або бувало заплатити кому то є треба добре натровити барана на барана, ну і натровляєш ще й як! Барани бються а ти собі сміешся. А тепер і того не можна зробити. Недавно сказав я в пеклі казанне щоби українці били поляків (бачите я дістав маленького могорича від одного патріота за те), а один дужий баран котрий мав польську вівцю за жінку прийшовши з пекла почав сі бити, а та покликала "вуйка", котрому баран сказав що то я його навчив так робити. Взяли тай потягнули мене в "небо" на суд. Посидів три дні поки ті самі барани внесли кавцію, а суд ще буде може ще й засудять або заплатити, або відсидіти. От тобі і заробив.

Ох, тяжка тепер наша чортівська доля.

А все винні ви, молоді. Занадто розумними поробились. Почали на нас нападати, тай відбили баранів, поробили з них людий, насипали чогось їм в мозгівниці, а ті і відступились від нас.

Тепер від них хісна нікому нема. Вперед було хоч нам добре, а тепер ні вам, ні нам. І вас бють і нам жити по чортівськи не дають. Такі то діла. Але до побачення, я і так засидівся. Треба іти може де що потрафиться знайти на ніч".

Чорт взяв на кілків капелюха зігнувсь і з галасом вилетів з хати.

Микола Федорук.

— Пане, що ви робите, що ви такі грубі?

— Пан: — Нічо.

ПАСТУХ ПІДГОРНЕЦЬКИЙ.

Гей, хто то так у Ню Йорку,
Доляри рахує?
Гей хто то так некритичних
Баранів мудрує?
Це парсуна чорнориза,
Каплун римсько-грецький,
Славнозвісний "бізнес махер",
Пастух Підгорнецький.

Хитрий собі він до біса,
Хитра його вдача,
І робота його хитра,
Правдиво козляча.
Тай дере він своїх вірних,
Скребе по мистецьки,
Бо він собі "бізнес-махер"...
Пастух Підгорнецькии.

Не зрівняє йому в тому,
Жаднии піп сіпака,
Не зуміє завстидати
Найгірша собака,
Бо він має добрий спосіб,
Звичайно "шляхетський",
Звісно-ж-бо він "бізнес-махер"...
Пастух Підгорнецькии.

Не дивуйте-ж добрі люди,
Що він так мудрує,
Не дивуйте, що доляри
Він хитро рахує;
Бо звичайно, де народ ще,
На диво мертвецький,
Там мудрує всякий дурень,
Не то Підгорнецький!

І як довго такі люди,
Будуть некритичні,
Так довго їх будуть стричи
"Попи політичні";
Але скоро народ стане,
Вдарить по мистецьки, —
То до біса підуть усі,
Ну, тай Підгорнецький!..

Шпичка.

НОВОСПЕЧЕНИЙ.

Він ще вчера був приказчик,
На сегодня — вже купець...
Кипру дуже дере в гору,
Хоч порожний гаманець.

Хоч усе його — не його,
Бо набрав під векселля...
Все-ж він хитро поглядає,
Сам до себе промовля:

Підпишу на двісті тисяч
Векселів, а потім — на,
Получи пятак за доляр,
Бо торгує вже жена!..

Та не так воно, бач, сталось:
Не набивши гаманець,
У тюрму сів за віконце
Новоспечений купець.

Шпилька.

Куплєти Будяка.

Я казку вам хочу сказати,
Котру зміркували попи.
В цю казку і досі ще вірять
Люди глухі і сліпі.

*

Був собі бог бородатий
З руками, ногами, і з носом;
І бог цей із давня в темряві
Носився над вічним хаосом.
Звідки цей бог появився,
Хто його батько і мати —
Цего попи — мудрагелі
Ніяк не могли зміркувати.
Кажуть, що був він з якогось
Незримого духа святого...
Був він кругом одинокий
І жінки не було у нього.
Скучно зробилось старому,
Звісно — німа самотина...
От він подумав, подумав
І сам породив свого сина.
Бог цей умів говорити,
Мав очи і розум і слух.
Виходить, що бог цей із духа
Був разом і дух і не дух.
Коли цему духу не духу
Обридло сидіти в темряві,
Задумав він світ сотворити,
Щоб потім пишатись у славі.
Звісно — нігде, ніякого
Не було тоді матеріялу,
Не можна було відшукати
Хоч би рослиноньку вялу.
І бог заходився творити...
Така була сила у нього,
Що міг він і небо і землю
І все сотворити з нічого.
Сказав лише: "Світ нехай буде!"
І світ в одну мить появився.
"Гарно!" — подумав творитель —
Тай далі творить заходився.
"Твердиня хай буде!" - сказав він.
І зразу зявилась земля —
Та сама, котра тепер має
Такі плодовиті поля.
"Гарно!" — говорить творитель:
"Тепер нехай виростуть гори,
Звірі нехай будуть на суші,
А риба хай буде у морі!"
І бачить творитель, що зразу
Від суші вода відділилась,
Зробилися ріки і море
І риба в воді появилась.
"Гарно!" — говорить творитель:
"Хай тепер зіроньки сяють,
Хай тепер сонце і місяць
Небо моє украшають!"
І зразу зявилися зорі
І місячок плив серед неба
А потім і сонце світило
Так само, як богови треба.
"Гарно!" — говорить творитель...
Він тепер дуже радів,
З усьмішкою гордо на хмарах,
Як на подушках, сидів.
Кращого вже й не придумав...
Лише, щоб і твір закінчити,
Він замісив якусь глину
І став чоловіка ліпити.
Зліпивши того чоловіка,
Бог похитав головою,
А потім дмухнув на ту глину
І глина зробилась живою...
Кров закипіла у жилах
В того чоловіка із глини
І скоро почав він журитись,
Що в него не було дружини.
І так він заснув; а творитель
Виняв у него ребро,
З ребра сотворив йому жінку —
Таке прехороше добро!..
Коли чоловік цей прокинувсь,
То жінка йому усьміхнулась,
А далі тихенько і любо
До мужа свого пригорнулась...

*

Таку то дитинячу казку
Зробили попи — брехуни.
В цю казку і досі ще вірять
Лиш тільки одні барани.
Попам тільки того і треба,
Щоб жити із дурня такого,
Хто вірить, що вічний ніхто
Усе сотворив із нічого.

Будяк.

ПРО РОЗСІЯНІСТЬ.

Перший: Я ніколи не думав, щоби люди могли бути до такого степеня розсіяні. Вчера посилаю до шевця свої черевики і що ви думаєте?! Він їв на той час біфштик і через помилку зїв мою підошву, а до черевика пришив біфштик.

Другий: Та се ще нїчо!.. Я вчера посилаю свою жінку, щоб кинула лист в почтову скринку. Що-ж ви думали: виходжу після з дому і дивлю ся що лист лежить на улиці, а жінка виглядає зі скринки!..

ЯК ЯКИМ КРЕЙЗОВАТИЙ ДУРИВ ПОЛЬСЬКОГО КОНЗУЛЯ В МОНТРЕАЛ, ПРИЙШОВШИ ПРОСИТИ ЄГО ЗА РОБОТОЮ.

(Підслухане).

Крейзоватий (входить): Нєх бендзє похвальони Єзус Христус! Вітам пана конзуля і жичем шчевнсьця в Канадзє.

Конзулят: На вєкі і дзєнькуєм. Кто пан єстесь і чего жондаш од пана конзулята?

Крейз.: Єстем академік з Львовськєго університету, за часуф цесаржа Юзефа І. і мам защит поінформоваць пана конзуля, же єстем здольни до помоци у панськім бюже.

Конз.: Чи моґем спитаць о паньске назвіско?

Крейз.: Овшем. Моє назвіско Йоахім Крейзовати.

Конз.: Йо-ах-і-м К-р-е-й-з-о-в-а-т-и. Чи пан єстесь гайдамакєм.

Крейз.: Нє панє. Єстем украінєць з крві і костї.

Конз.: Большевікєм?

Крейз.: Нє панє. Єстем вроґєм большевікуф а пршияцелєм п. Петлюри.

Конз.: Добже. Цєше мнє то же єстесь польскім поданим. Цо до просьби о заєнцє у мем офісє, мислєм же єст скутечнем для мнє.

Леч, нєстети! Слишалем же помімо теґо же уконьчилесь гімназиє єстесь вибітнем піякєм.

Крейз.: Чує сє ображони з паньскєго вислову пшецівко моєй особи.

Конз.: Пшепрашам. Я так слишалем. А вєнц хцеш пан заєньця.

Крейз.: Хцем.

Конз.: Чи бендзєш вєрни Польсце.

Крейз.: Бендем вєрни.

Конз.: Чи муґлбись зрадзїць укр. наруд на кожисть "Польськєй жечи посполітей?"

Крейз.: То для мнє єст іґрашком.

Конз.: Чи муґлбись запшисьонць на такє слово.

Крейз.: Так. Тисьонц рази.

Конз.: Добже, поцалуй мнє в ревке і маш у мнє заєнцє. Леч уважай мусіш биць моїм вєрним слуґов і о вшелькіх кламствах гайдамакуф мусіш мнє донєсть в тен момент.

Крейз.: Єстем вшисткім ведлук услуґ пана конзуля.

Конз.: Біоре слово. Ютро до роботи.

Крейз. (втішно): Ну, хоч брехав але роботу дістав. Завтра до роботи а поки що ще тре йти добре напитися.

Різак.

"БИРТ КОНТРОЛ".

(Картина з вулиці).

На вуглу многолюдної шумливої вулиці стоїть рижа женщина, держить журнала в повітрі і викрикує:

— "Бірт Контрол мегезін!" Бірт контрол! Хочете застерегтись від великого народження читайте "Бирт Контрол!" Знаєте як вратуватись від дітий. Купуйте "Бирт Контрол!" Хто хоче немати облузи з малими дітьми, познакомитесь з нашим найновійшим способом, застереження, росповсюднюйте наш журнал!

Спочила, втерла ніс червоним платком і знов кричить. Спід обстріпаного чорного капелюха виглядають великі карі очи. Пудер на лиці обїла міська пиль, а кінець круглого носа геть вже почервонів. Можливо, що вона в молодих літах вживала багато шампанського.

Приходить мимо, плечистий товстун під руку з круглою невеличкою жінкою.

— В тебе здається Нора... гм... чи не купити нам той журнал? — просопів товстун, підозріло поглядаючи на жінку, — Га? як ти гадаєш Нора?..

Нора сопе як ковальський мягкий міх, з якого постепенно витискають повітря, дістає з рединоля 15 центів і посилає товстуна купити "Бирт Контрол".

Товстун ліниво повзає, по кризі мокрими кальошами, іде і купує журнал.

— Я так і знав Нора, що з тобою щось не добре. Дуже вже ти, чогось почала поправлятися. Тай нервова якась стала... мовчизна...

Він сховав, журнал в спідню кишеню під пальто, застягнув пальто рижими ґудзиками, встромив в зуби недокурений окурок завбільшки наперстка взяв жінку під руку, і посунули далі розглядаючи дорогою богаті брилянти в магазинах.

Вдома вони сіли на пухку канапку і почали обоє розглядати куплений журнал, шукаючи бажаної поради.

Нора перегортала листки пухкими як в акушерки руками, поблискуючи діяментами на круглих пальцях, а товстун слідив очима за писанням і тихо сопів носом.

Перша сторінка була заповнена оголошенням від резінових автомобільних колес, друга одежою, цигарами, мішечками муки, трета жіночими спідницями, четверта діямантами, зубними щіточками, а остання пудром та з щипчиками від жіночого волосся.

— Що за чорт? — засопів товстун — а деж те средство про контролю над дитячим родженням?.. Тут самі тільки оголошення...

Нора ще раз почала перелистовувати і здибала записаний маленький кутик такого змісту:

"Всі женщини котрі хотять щоб не було дітий, хай не виходтяь заміж, а котрі повиходили, хай ідуть сами спати в окрему кімнату замикаючи двері на ключ. Ключ треба ховати під подушку. Старатись мати такий замок, щоб муж незміг отворити дверий підробленим ключем. Це є наше найкраще, найпрактичнійше средство".

— Тьфу на таке ошуканство!.. Сказав сердито товстун і сухо плюнув на журнал.

— І знаходяться-ж на світі такі скоти, що посьміють ошукувати так чесну публіку? — сказала Нора і кинула під канапку журнал; — пятнайцять центів пропало даром... Шкода!.. Але заспокійся Джордж, в моїх літах такі штуки часто проходять без всякої контролі, — додала по хвили і сіла до пяна та почала грати.

Товстун закурив з досади...

Шило.

В ШКОЛІ.

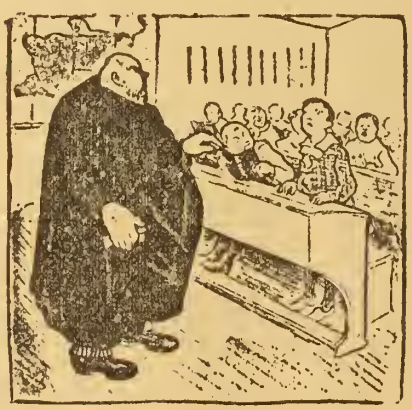

Піп: Скажи мені Парасю, чому мене всі люди називають отцем?

Парася: Бо... бо... бо я не знаю...

Піп: А скажи но мені, чому ти називаєш мене отцем?

Парася: Бо мама казали, що як вони ще були дівчиною і служили в Вас за кухарку то.....

Піп (перериває її): Сідай, сідай, ти дурненька!...

ДАВСЯ ПЕРЕКОНАТИ.

Кум Мазниця занедбував свої супружеські обовязки, любив перебувати поза домом, вертав нераз дуже пізно, нічо отже дивного що його жінка, ще молода і маюча охоту до життя, мусіла пошукати собі иньшого утішителя.

І знайшла дуже скоро, бо о таке не трудно і то в особі приятеля свого мужа.

Той то приятель, котрий відтоді помогав кумови Мазници дмухати в родинне огнище, відвідував також її часто, розуміється тоді, як мужа не було. Функції його сповняв, як здається досконало, бо Мазничиха була з нього дуже задоволена.

Чи в день, чи в ночи, був завсігди готовий на поклик, нічо отже дивного в хаті кума Мазниці чувся як в дома...

Нині кум Мазниця вибрався "на мітінг", що значить, що не поверне до дому тверезий і то аж десь по опівночи...

В такім випадку, щоби не вкучилось, Мазничиха... але лутше може не зраджувати її домашних тайн!

В самій річи, Мазниця вернув під родинну стріху і супружеську перину добре підпитий, але ще перед десятою годиною...

Жінка лежала в ліжку, не світивши отже, (бо она того не любила), розібрався і скочив під перину, радий, що якось так нині оминула його звичайна проповідь про повинности примірного чоловіка...

Однак не міг заснути, перевертався з боку на бік і при тій спосібности дийшов до переконання, що є шість — найвиразніще шість — ніг, коли повинно бути тільки чотири.

— Я і Варвара — говорив до себе — то чотири!.. А звідки-ж ще дві?

І то йому спати не дало.

Рахує ще раз, від себе починаючи — шість!

— Варваро! — питає по хвили — А хто ту ще є, бо я нарахував шість ніг, а ані ти, ані я, не маєм пречінь по чотири...

— От спи піяку — жінка на те — так тобі здається. Тільки чотири ноги є під периною, а не шість!

— Але я тобі кажу, серце, що шість! — сперечався з упертостію піяка.

Жінка однак не відзивалася а йому ті ноги не могли якось вилізти з голови...

Аби врешті переконатися, виліз з ліжка, став в ногах, вложив руку під перину і рахує:

— Одна, дві, три, чотири!... А так би я здоров, тільки чотири, а не шість! Варвара має рацію, а мені тільки так здавалося, бомся зрізав!..

І цілком спокійно, вліз назад на ліжко, накрився периною і заснув блаженним сном.

ТЕМНОТА.

Чорним бісом, хлопську спину
Притолочив вражий піп,
До неволі хитрим ділом
Навертає наосліп.
Хлоп вертиться, вється, мнеться
І не знає що робить;
Болять плечі, болять руки —
А попа "гріх образить"!..
В тую сторону до волі,
А в противну — до рабства;
Там полекша, а там горе
Для нужденного людства...
Обертає хлоп до правди,
Хоче муки облегчить,
А піп його темнотою
В свою сторону тащить.

Сміх і горе, глум і змора,
Як ту збутись пузача,
Як ту з правдою злучитись,
А позбутись брехача?
Як ту скинути те стерво,
Що усілось на карку
І загрожує здоровій
Людській думці від віку?..
Не журіться! Не пропаде
Людська пімста в забуття;
Ось прийшла вже тая хвиля,
Що і хлоп пізнав життя.
Він то своїм скорим бігом,
Геть до озера біжить,
Щоб поганую тварюку,
В дикій пропасти втопить!..

Шпичка.

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДИ.

— Чому "Укр. Народний Дім" в Ню Йорку вартий по контракту 5 тисяч долярів, бідні люди наскладали жертв 15 тисяч долярів, а дім має довгу 118 тисяч долярів?

— Тому, що в де-яких святих отців появились акції на зелізницях... Хиба-ж они заробили в фабриці?

— Чому українські віруючі робіт ники дають гроші "на Боже", а вони ідуть в свячену посудину "Українського Банку".

— Та просто тому, що боги ходять пішки, а попи їздять автомобілями.

— Чому пани з Парижа розїхались, а др. Білик "вільної" України до Америки не везе?

— А тому що "Укр. Нар. Комітет" ще збирає гроші на "шіфкарту" для України.

— Чому українські еміґранти в Америці пожертвували так багато грошей на вдів і сирот, а сироти і вдови не бачили ані "грейцара?"

— Тому, що на семій улиці виросла нова камениця.

— Чому укр. попи відправляли панахиди по Галичині, коли її віддали Полякам на 25 років?

— Тому, що вони того і хотіли, щоб Галичину віддати Полякам, а они тим способом щоб заробляли відправляючи панахиди за котрі робітники платять тяжко запрацьовані гроші.

— Чому укр. попи в Америці хочуть зібрати пів міліона на закупно України?

— Тому, що України на фунти не продають, а треба цілу купити і... покласти до українського банку в Ню Йорку.

ДРУГИ.

Як гроші у мене бували,
Зі мною пили та гуляли
І дуки і всяка голота,
Аби була в кого охота.

Як гроший не стало то "друзі"
Забули, що я живу в тузі,
Голота кудись поховалась,
Мов з роду зі мною й не зналась.

Один тільки пес мій кудлатий
Зі мною зістався бідувати,
Він часто не їсть і не пє,
А все-ж біля мене жиє.

Шпилька.

ТАК САМО.

В одній місцевости замешканій через українців, оден жид мав "сто рик" і ніяк не мігся з него одержати, через те, що піп грозив в церкві що неділі на своїх баранців, щоб до жида не ходили купувати. Жид довідавшись про це попав на добру думку, і пішов до попа та зажадав вихрещення. Піп не мало тим втішився, що наверне одного жида на католицьку віру, а і буде мав добре заплачено, казав жидови прийти в суботу рано. Пририхтувавши все що треба до вихрещення... Жид прийшов на означений ним час... Піп після закона взяв св. води похляпав жида тай каже: "До цего ча су бувєсь жидом, а тепер ти є католик!" Жид здивувавсь що без різання до керви обійшлось, подякував попови тай не забув о тім. Через довший час провадив свій "бізнес", але лутше як поперед! Піп зараз на казальници в неділю вихвалив і казав своїм баранцям що то українець, щоб всі до него ішли купувати.

Вихрещення зробило своє діло. Жид досить доробився і придумав віддячитись попови. Через цілий час до церкви не ходив, але за те з часта нараджувався з попом в справах "бізнесових" в єго помешканню.

Одного разу, щоб не стратити симпатії у попа і баранців, казав попови відправити службу, і запросив його із апостолами церковними до себе на гостину. Це було американське свято, а діялось в пятницю. По службі божій піп зі своїми вірними прийшли в гостину до вихреста. Столи були позаставлювані повно горівкою, а на середині в макітрі була закрита таємниця.

Коли доволі попили, жид попросив попа щоб сам упечену таємницю відокрив і перший розпочав краяти. Піп підносить накривало, дивиться, — диво — качка печена виставила голову. А що довкола стола сиділи баранці, а се була пятниця, піп не хотів зломати в очах присутних католицького закону, ніби видивившись і каже до жида: "Сей! — чи Ви не прозабули що нині пятниця? Чи Ви не знаєте що католики в пятницю не можуть скоромитися?

Жид тим здивований обернувся, під носом щось буркнув, тай пішов. В хвилинці вертає і несе склянку з водою, став над качкою, бризнув водою тай каже: "До цего часу ти була качка, а тепер ти є риба"...

Берко.

ЛЮБОВНІ ПРИМХИ.

I.

В вишневім садочку,
Десь там при долині,
Сиділа дівчина
По скінченій днині,
Козацькії очи
Крадьком цілувала
І слово по слові
Йому так шептала:
— "Люблю тя козаче,
Бо ти уродливий,
Хороша постава
І сам чорнобривий.
З тобою-б' я жила
Разом умирала;
Тебе я одного
Щиро покохала!"

*

Настав тихий вечер.
Усе спочиває,
А дівчина з другим
Тихо розмовляє:
"Люблю тя соколе!
Твої гарні очи,
Мов зіроньки ясні
Сяють серед ночи.
З тобою піду я
Хоч за сине море,
З любови до тебе
Забуду про горе...
Тепер пращай милий,
Час нам спочивати,
Бо треба раненько
Пшениченьку жати".

*

Вже першії півні
Почали співати,
А дівчина з третим
Стала розмовляти:
"Я тебе мій милий
Давно вже кохаю,
За тобою орле
День і ніч страждаю;
З тобою мій милий
Край світа полину,
Як твоя не буду —
То марно загину!.."

* * *

Ось як то дівчата
Уміють любити
Кождому з осібна
Одно говорити;
Одного кохає,
Бо він має гроші
За другим страждає
Бо очи хороші,
А третого хитро
До серця голубить...
На котрого гляне
Того і полюбить.

II.

Шумлять верби з тиха,
Струмочок шепоче;
Там хлопець дівчині
Голову морочить:
"Я в тобі дівчино
Дуже закохався,
Як це лихо сталось, —
Я й не сподівався?
Скажи лиш голубко,
Щой ти не від того,
А я пригорну тя
До серденька свого!.."

*

Вже зірка яскрава
З неба виглядає,
А парень з тихенька
Другу підмовляє:
"Ластівочко мила
Поглянь лиш на мене,
Скажи щире слово,
Усміхнись до мене;
Без тебе дівчино
Я марно загину, —
З тобою готов я
Лягти в домовину!"

*

За сивії хмари
Вже місяць сховався,
Як хлопець зрадливо
Третій присягався:
"Люблю тя дівчино,
Жить хочу з тобою;
Ти мов зоря світиш,
Ти владієш мною!
Люблю тя голубко,
Вірним тобі буду;
Тебе моя мила
По вік не забуду!

* * *

От так то і хлопці
З любови шуткують,
Свої серця кождій
З осібна "дарують"...
І всі они "вірні"
І "щиро кохають"...
Поки сонце зійде
Все те забувають!

Веретено.

"НЕМА ТО ЯК БУТИ ПОПОМ!"

Нема то як бути попом
І гроші за дармо гребти,
Брехнею поїти рабів
І пеклом страхать по смерти!

Нема тоя к бути попом,
Держати слугу "аля мод",
Ганьбити людий за життє,
Самому-ж вживати вигод.

Нема то як бути попом,
Се кождий ледащо повість;
Я-ж скажу противно таки
Попови на глум і на злість,

Що піп, це богацький лакей,
Панам все іде він під лад; —
(А служкою бути комусь,
Здається ніхто-би не рад...)

І тільки ледащо - гільтай,
Що стався зогнилим стовпом,
Хвалиться і каже усім:
"Нема то як бути попом!.."

Шпичка.

РЕЛІГІЙНИЙ КОНЦЕРТ ВСІХ ОБРЯДІВ, або МАЛПЯЧА КОМЕДІЯ.

Всі попи з одного вшиті,
Кождий хоче гойно жити,
Кождий тільки одно дбає —
Своє черево плекає.

Протестантський і баптистський,
Православний і штундистський,
Католицький, лютерянський
І всяк прочий християнський.

Кождий ціль для себе має,
Кождий по свойому грає,
Кождий жир — наживу чує —
Одним способом воює.

Хоч звичаї в них відмінні,
Хоч усі то ніби склінні
Они завсігди до бога,
Але риють, як безрога.

Кождий своє рило має,
Кождий працю відкидає,
Кождий хитро медитує, —
Їсть богато і... дармує.

Одним словом росказати,
Ті нероби череваті,
Хоч відмінно промовляють
А всі в одну стручу грають.

Колька.

НЕ ХВАТАЄ.

Син одного богатого Єнкі не любив червоних. Він був би радий, щоб їх були знищили за один день. Невдача союзників заставила нашого Єнкі вступити добровольцем в армію, котра відправлялась на Сібір. Скоро його компанія стрінулась лице влице з червоними. Почалась битва. При першім стрілі богач нагадавши про свої маєтки, упав до землі, щоб спастись від смерти. По короткій битві, Єнки дістали по штанах і почали втікати покидаючи позаду себе вбитих і ранених.

Наколи небезпека минула червоні почали підбирати ранених і хоронити вбитих. І їм попався вояка — богач цілий та здоровий лиш трошки наляканий. Червоні забрали його в центральну Росію і почали показувати як вони заводять нові порядки. Єнкі дуже пильно до всего приглядався і коли вже все оглянув то червоні не знаючи що це син богача пустили, його туди звідки він прийшов щоб розказав своїм товаришам все що він бачив.

Скоро він опинився в домі свого батька. Його поява притягнула до себе багато жовтих письмаків, щоб довідатись про життя червоних. Вояка зразу почув яке він мав значіннє в ту хвилю. Облизався тай каже: "Народ добрий та трудящий і заводить такі порядки які стосують ся до їхнього життя, лиш не хватає одного... не хватає панів...

— "Чого?! Чого?!" — закричали разом письмаки — "Панів кажу, не хватає!" Відповів вояка.

— Який "спелінг" запитав оден письмака та на біду вояка сам не знав тай каже: "Не хватає тих людий, котрі самі ніколи нічого не роблять, батьки, котрих нічого не робили діди також, а завсігди мали за що добре їздити, добре зїсти, довго спати великі світлі помешкання і ніколи не чують ніякого недостатку".

"Знаєм! Знаєм!" Голосно закричали письмаки і почали кричати на цілу губу, що червоні знищили цівілізований світ.

Ф. К-ко.

З АСТРОНОЇЇ.

Головна обсерваторія в Парижу, яка слідкує за світовими подіями, виказує, що за остатних шість років упало найбільше великих планет, а іменно: Цар Микола, Кайзер, цісар Карло і другі. Трохи менші від попередних планет упали слідуючі: Керенський, Юденіч, Колчак, Денікін і Петлюра а найменші (такі як макове зерно): Ревюк, Цеглинський Січинський і багато других їм подібних.

Ще деякі визначні планети висять у воздусі, але дуже слабо держуться, почорніли і готові до падання.

По досліду свідомих робітників, це означає переміну атмосфери, в якій народяться планети менші розміром, але більші світлом.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Товариші і читачі "Молота"!

На мене упав льос, поділитись з Вами сумною вісткою, яка постигла "наших" укр. патріотів в Вінніпеґу і загалом в цілій Канаді. Інфлюенція, яка шаліла по містах раптово загостила до Вінніпеґу і ту підкосила безпощадно молоденький вік (бо заледво минув єму рочок) "Фонду Сироти Івася", котрого був щирим батьком Р. Кремар. Покійний від свого невчасного вродження скаржився на "чахотку" в пулярсі і тому не диво що так скоро богу духа віддав.

Покійний сконав на руках "свого" батька, котрий дивлячись як синок натягає ноженятами в предсмертних судорогах заходився від плачу — втираючи сльози брудним рукавом від сведра.

Хотяй "знавці" медицини др.др. Паздрій і Сушко старались продовжити покійному життя, то смерть як лютий і строгий суддя, забрала згаданого мученика там де як то кажуть "ніт горя ні болізни". По сконанню мученика усі достойники як світські так і духовні, зійшлись щоб віддати покиному послідну честь. Владика Макарій в супроводі вл. Будки відправив молебіє за душу упокоївшогося, а Сушко занявся відчитанням симпатичних телеґрам, котрі наспіли.

Перша була від о. Крата і його компанії, в котрій о. Крат сумним тоном співчуьав жаль батька, та просив щоб йому простити, що неможе прибути особисто на похорон, ані не може вислати свого вихованка Стефаніцкого, позаяк той мусить ходити що вечера на лекції катехізму. Та щоб бідного батька запевнити що о. Крат співчуває той біль, він заслав старе число Кадила щоб його кинути разом з помершим в сиру могилу.

Похорон відбувся таки в редакції "Кан. Укр."

У головах покійного, владика Макарій правив молебіє; в дрожачих руках др.др. Сушки і Паздрія горіли величаві з справедливого воску (котрий свого часу Кремар прикладав до чиряків на шиї) свічки, а в ногах мученика клячів зломаний горем батько держачи порожну бат лю від "бренди".

По скінченню молебія вл. Макарій перехрестився на всічотири части світа і дав знак, щоб спускали грішне тіло до ями. Зломаний горем батько промовив з болем в серцю кілька пращальних слів та кинув до ями покійного, грудку рідної землиці з Атабаска льотів, як також книжочку "Огнем і Мечем", в імени тих шеровців котрі спомоглись видати єї.

Др. Сушко пішов за приміром батька і кинув свій катальоґ книжок, на котрого конто збирав замовлення на не істнуючі книжки.

По запечатанню могили, владика Макарій в своїй річевій промові старався заспокоїти зранені серця свояків помершого, упевняючи їх, що з поворотом "нашої" делеґації з Парижа, вони знову спроможуться заопікуватись якоюсь сиротиною...

Спи мученику спокійно, бо за тебе ніколи не забудуть тії замотеличені нуждарі, котрі віддавали свої послідні лепти, щоб втримати тебе при життю! Земленька тобі пером!..

Учасник в похороні.

Плішка.

СЦЕНА „ПЕРЕД РАЙСЬКОЮ БРАМОЮ.

Віруючий: "Святий угоднику божий Петре, позволь мені війти у царство небесне. Позаяк я на земли, завсігди був побожний, ходив до церкви, сповідав ся і щиро давав жертви на церкву і всякі божі діла".

Св. Петро: "Ні! Твоє місце в долині; ми не маєм ту закладу для якихсь фанатиків, гіпокритів і дурнів!"

ПОГРОЗА.

Мужик (хорий до своїх дітий): — Мої дітоньки! Я записую вам по четвертій части маєтку, але памятайте, що як будете по моій смерти сварити ся, то я тестамент скасую і запишу всьо на громаду.

ОГОЛОШЕННЯ.

Утікла попова любка.

Одному попови в стейті Мічіґен утікла любка і забрала з собою 6.775 долярів. Середнього росту трохи косоока, на червоно крашене волосє.

Хто-би єї злапав, хай буде ласка відобрати гроші (бо то людська праця), а єї хай нажене до другого попа по другі.

Згуба.

Коли помер Дз. Дайч міліонер король автомобілів — то на його погріб збирали в його шапі від робітників.

Оден бос зібрав $1.225 долярів і згубив тії гроші. Хтоби знайшов хай віддасть на робітничі цілі. Хай не забуває що ту в Гемтремк є "У. Р. Д.", котрий має ще на собі довг. От-же гроші належить післати туди бо то була робітнича праця.

До відома тій комісії в Чікаго, що збирає ґерси.

Ту в Дітройт оден нігер віз сміттє на "домпу" і згубив оверковт добрісенький тільки без одного рукава і кільканайцять дірок щурі вигли. Як раз буде добрий на Петлюру. Хай комітет приїде і забере, бо ту змарнується.

Ану, чи є хто такий!?

Гемтремцкий піп голосив в церкві на казанню, що хто з парохіян знає де мешкає який большевик, то хай йому скаже а він такого зараз віддасть до тюрми. За се дістане факторове (з тих грошій що самі наскладали в него), або доброго ляпання по пиці.

Ну, робітники хто цікавий на такий "комішен" хай видає, свого брата робітника, такому провокаторови як гемтремцкий піп!

До відома аматорським кружкам.

Товариші аматори і аматорки, хо вайте червоні костюми, як: шаравари, хустини і спідниці, бо це не бестечне в Америці. Ту в Дітройт в 22. відділі взяли червону спідницю замість "флеґа". Они не мають ріжниці між "флеґою" і спідницею; "дзісто-сейм, дац ред!"

І. Шер.

Дітройт, Міш.

— Ви читали коли пекло Дантого?

— Ні, але маю о нім понятє, бо я тепер як раз переживаю таке в своїй хаті.

ДУРНИЙ СТЕЦЬКО.

(З недавної минувшини)

Сидів Стецько в редакції
"Народної Волі"
І з думками бідний бився
Як билина в полі.
Він редактор, то тре було
Що небудь зліпити
Бо паперу неможливо
Чистого пустити.
Бо ніхто би і некупив
Не булоб бізнесу
Думав собі от що небудь
Візьму та набрешу...
А та зволоч і до брехні
Не має поняття
Лупить себе поза уха
Подивіться братя:
І годиться чорт знає з чим,
Під Польщу прямує
І Петлюрові обцаси
Лиже і цілує.
От пару днів тому назад,
Він кричав **небога**
І називав польську бранджу:
"Худоба безрога".
Мантив людий, і обдирав
Кровавi доляри,
Щоби ніби викуплятись
З під польської "хмари".
А тепер хвалить Поляків
І їхнє правління
Каже що в них добра воля
І щедре сумління.
Та не диво що хвалить їх,
Він знає собака
Що для него вже чекає
Сухая гиляка.
За ту спілку з буржуями
Що їм помагає,
Далі гнобить робітників
Щей ся посьміхає.
Він се знає, — як злучаться
Росія й Вкраїна
Так для него місця нема, —
У їхнього тина.
А як злучать Україну
З панською Польщею,
То на спілку з ними буде
Ділитися нею.
Буде з хлопів шкіру дерти
І їхню кров пити,
Щоби міг добути славу
І вигідно жити.

*

Шкода Стецю твого дуру,
І гризоти твої, —
Українці також знають
Інтереси свої.
Они також закладають
У себе "совєти";
Хочуть сами своїм добром
У себе рядити.
І у Польщі таке буде, —
Нічо не поможе
Бо "зараза" большевицька
Іде туди тоже.
Народ стає в цілім світі
Береться за діло;
Він вимете всіх неробів
Відважно і сміло.
Всіх вас таких дармоїдів,
Зрадників плюгавих
За підлії ваші вчинки
Перед суд поставить.
І катюзі по заслузі
Усім заплатиться,
Так і тобі також Стецю,
Теє не минеться.
Ти ще дури якийсь часок,
Роби більше квасу,
Та памятай, що все теє
Тільки так до часу...
Хоч ти тепер потягнувся
Десь до Вашінґтону,
То і там тобі добавлять
"Печеного хрону".
І там тебе народ знайде
І слушно осудить,
Скоро, скоро він вже гнів [свій
До пімсти розбудить!..

І. Шер.

Дітройт, Міш.

ЗАПРОШЕННЯ.

Семен Петлюра, через Варшаву, по громозводах на костелах, запрошує до Галичини на великий концерт і баль, всіх січовиків, Січових стрільців, комітетовців, федураційників, "співацько-поступові" товариства, всіх тих, що надівають назад застібкою ковнірці та взагалі всіх тих. що дмухають в кадило і оливу підливають.

Програма концерту дуже широка; "од моржа, до моржа" і тягнеться на протягу двайцять пяти років.

Зміст тої програми слідуючий:

1.) "Єще Польська не згінєла". Сольо, (Ігнац Падеревські на позиченім пяні).

2.) Живий образ великої народної зради.

3.) Горячий образ ганебної утечі Семена Петлюри, до Варшави.

4.) С. Петлюра під аксамітові згуки і при акомпіяніменті І. Падеревського, відтанцює сольо: "Ще не вмерла Україна і не мусить вмерти іще будуть з України панків в Польщу перти".

Підчас концерту будуть пити вино, що наточили з жил українських робітників і селян.

На закінченнє, робітники і селяни складуть всім панкам і зрадникам української революції "щиру подяку".

ПОШУКУВАННЯ.

Важне для збанкротованих укр. патріотів в Канаді.

З нагоди величезного напливу протестуючих телеґрам, від канадійських "ґалішенів" до канадійського правительства в Отаві, правительство рішило пошукати "екстра дженітора", котрий помагавби носити згадні телеґрами до "форнеса".

Позаяк це буде уважатись також народною роботою, тому вона повинна дістатись таки "нашому".

Згуба.

Недавно тому, пропав укр. театр під назвою "Відгомін". На стегні правої ноги має відбитку "П", що означає: "Петлюрівщина".

Хтоби знав, або знайшов його, — зволить повідомити про це Гикавого, ред. "К. Ф."

Завелись.

О. Крат (до Стефаніцкого, котрий поправляє одною рукою шкільну торбу з бібліями, а другою втирає носа): Уважай синку, моя одинока надійо, учись, та пильнуй школи, а незадовго будеш през витеріянським попом, так як я!"

Стефаніцкий (надуто): Ая! — Ви казали мені тоді, як ми організували "Ком. Пом. Укр. в Канаді", що ви мене зробите великим чоловіком, а тепер що? Я стратив усяку крихітку людськости, а ви мене доперва почали посилати до школи на релігійні виклади?..

О. Крат (почервонівши): "Цить, цить, не пхинькай, я себе також тим дурив, та судьба хотіла інакше.

В ДІТРОЙТСЬКІЙ ШКОЛІ.

(На позичений мотив).

Піп Воробець призвичаїв своїх учеників коли викладав катехізм, до того, коли тільки піп пчихнув, всі ученики хором жичили попови "на здоровля!"

Одного разу вже попови того здоровля було за багато, так наказав, щоб від того дня вже більше ученики не повтаряли хорально, бо галас який повстає, дуже попа денервує.

Ученик Сенчишин, не був того дня в школі, і не чув який розказ видав піп. Коли на другий раз прийшов піп викладати катехізм і пчихнув, так в школі серед мовчанки других чути було голос Сенчишиного: "Абись пук!"

Берко.

Дітройт, Міш.

ВІСТИ З КАНАДИ.

Вінніпеґ, Ман.

Вичитавши з новинок, що більша часть укр. радикальних членів, котрі були вірними дружбами в армії Петлюри, начхали на згаданого атамана і перейшли на сторону совітів з цілою армією Петлюри, — редактор "Укр Голосу" постановив позбавити себе життя через отрую. Він пішов до властителя ресторану п. Ґа-шина і заордерував собі печену курку на обід. Зївши тую курку, стан редакторського здоровля, погіршився.

Прикликано др. Ґержабика, котрий ствердив: що отруя редактора, не загрожує єго памяти.

Едмонтон, Альта.

Ту відбувся зїзд на користь Свистунової церкви. На зїзді брали участь навіть радикальні члени як приміром: Ґарин Сліпченко, Кудрик, Ґикавий і посол Ферлей. Наради відбулися в справі церкви Свистуна і в справі виїзду Петлюри до Варшави. По довшій дискусії, рішено вибрати уряд до гр. пр. церкви і тимчасовий кабінет міністрів до правительства України, наколи-б в часі атаман Петлюра не схотів вернутися з Варшави до сво го уряду у Києві, який до нині є під управою укр. робітників і селян.

До церковного уряду зістали вибрані більшостию голосів слідуючі пани: п. Сви-н, голова церкви, настоятель і піп, п. Ґлова, ректор, редактор і дяк, п. Ферлей, паламар і грабар, п. Зварич і п. Кібзей парохіяне церкви.

Настала присяга, якою верховодив п. Сви-н. Вибрані урядники, встали з місць і признаючи собі вотум довіря повторяли слова Свина, котрий почав:

"Отсим присягаємо перед каміннєм гр. пр. церкви що ми шайка укр. дипльоматів не хочемо взятися до роботи, лише видумуємо, щоби дурний укр. мужик як чорний віл, працював на нас, приріка-ємо триматися всі разом і темнити мужика і держати єго у панськім ярмі во віки віков. Так нам допоможи гр. пр. боже, амінь".

По відмовленню присяги приступлено до вибору тимчасового правительства Укр. на місце Петлюри, котрий виїхав до Варшави.

В сій справі забрав голос зброкований пр. піп Ґлова і сказав що на превеликий жаль на зїзді є дуже мало осіб. Отже щоби виповнити кабінет, муситься вибирати зі всіх місцевостий Канади і Америки, де лише жиють укр. дипльомати. Внесок Ґлови попер п. Кудрик і приступлено до вибору. Вибрано слідуючих панів:

Др. Сіменович — заступник атамана Петлюри.

Міністер заграничних справ, — месія Бачинський.

Міністер справедливости — п. Ре вюк.

Міністер торговлі переконань, — п. Сушко.

Міністер релігії, — п. Гундяк.

Міністер алькоголлю, — п. Крисоватий.

Міністер біблії, — п. Бориско.

Міністер видавництв, — п. Кудрик.

Міністер просьміти, - п. Гикавий.

Міністер замороження трупів, — п. Крат.

Міністер фінансів, — п. Стечишин.

Міністер фондів, — о. Підгорнець кий.

Відспівано многая літа Петлюрови і закінчено.

Монтреал, Квебек.

В протягу одного місяця ту відбулося трос укр. віч.

На першім був присутний, о. Підгорнецький. на другім др. Сіменович, на третім П. Крат. Всі ті згадані добродії прибули до Монтреал, за збиранням фондів.

Ану хто "некс?"

Різак.

КЛОПОТИ "СВОБОДИ".

Безноса "бабуся", береся на способи. В однім з своїх чисел радить мудрою головою, щоб Америка мала лише двоє дверий. Одними щоб випускала "лівих", а другими "правих"! Се досить добра рада!...

Хай безноса бабуся старається, щоб своєю доброю та мудрою радою, загіпнотизувала більше подібних собі половиць. На тім бачить безноса, добрий "бізнес", зараз булоб друге небо. Коло одних дверий стоябби "сьвятий", а коло других "Петро"! Тоді можнаб обдирати баранців зі шкури, без жадної перешкоди. Як проєкт бабуні ввійде в життя, так тоді "У. Н. Комік", котрий занявсь працею над збиранням півміліонового фонду в руки рев. Підгорецького, виконає як слід свою задачу. Від себе я би додав те: щоб безумна "бабуся", "не-Свобода", старалась видумати спосіб, вставити собі в паршивку четверту дошку, можеб була здатна видумати якій лутший "патент". "Тільки за стара, тільки за дурна".

Берко.

ВІДПОВІДИ "МОЛОТА".

П. Свистун з Саскатун. Кажете, що ви до своєї новопобудованої гр. пр. церкви не тягнете нікого мотузом за шию; як хто захоче пійти до вашої церкви то піде, а як ні, ну, то ні і баста.

Та воно ніби так. Тягнути чоловіка за шию мотузом до церкви, на се ви не маєте найменьшого права. Однак, вам треба зрозуміти і се, що будувати нову церкву в 1920 році по Христі, се бачите (даруйте за слово) є нічо иньше як тільки ваш особистий "бизнес".

Отець духовний Гун...дяк. Дякуємо вам за труд, що відправили "службу" за смерть "Молота". На ваш превеликий жаль "Молот" жиє і жадна чортівська сила єго не задавить. Про се як ви були соц. а опісля стріляли собі в лоб, "Молот" умістить при найблизшій нагоді. Отже, будьте терпеливі.

П. Рев-гук. Пишете, до нас, що маєте охоту виїхати на організацію, в ціли збирання фондів для слуги о. Підгорнецького, однак боїтеся щоб та большевицька голота, не здерла знов з вас штанів, як се мало бути в Рочестер...

Вел, — як хочите їхати то їдьте. А як боїтеся, ну. так не їдьте.

"Молот" думає, що найлутше було-б як би ви їхали без штанів.

Я. Крейзоватий з Монтреал. Се є лож. "Молот" ніколи не писав що ви є піяк. Нам смішно що ви рахуєтеся за частинку інтеліґента, а не передплатите собі "Молота" лише на сліпо вірите в бабські язики.

Хочемо вам сказати і се, що редактор "Молота" є занятий иньшими справами і з піяками не хоче мати жадного діла. Чи вам все ясно?

Т. Ко-к, з Торонта. Дуже гарно се з вашої сторони, що зрезиґнували з капітана Марсових добровольців. Чи не можна вам було від разу здогадатися що Крат хоче вас заморозити. "Молот" все відкликує. Честь вам за ваш вчинок. Скажіть Кратови, що як би чоловік не жив хлібом лише словом божим, то родина Демедюків була-б' щасливою і без збирання лахів. Петлюра вже переніс столичне місто Київ з України, до Варшави у Польщі.

М. Стець-шин, Вашінґтон. Запитуєте нас, що станеся з тими падлюками котрі попирають Петлю, як на Україні упорядкується стале правительство совітів. На разі "Молот" вам не скаже про такі річи. Бо сказати вам правду, то ви готові пустити собі кульку в лоб і пійти в попи, так як екс. тов. і єгомость Гун-дяк.

Різак.

БУДУЧИЙ НЕБЕСНИЙ РАЙ — ТЕПЕРІШНІ ЧОРТІВСЬКІ ВЧИНКИ.

КОЛИ-Б'.

Коли-б' був я чином важним,
Жив прегарно у достатку,
Я-б' гуляв, що ночі, в карти
У девятку, у девятку!

Коли-б' був я комерсантом
Торгував сукном, шовками,
Я-б' росплачувавсь за доляр
Центиками, центиками!

Коли-б' був я інтендантом,
Обкрадав-б' казну сотнями,
Всіх годуючи цьвілими
Сухарями, сухарями!

Коли-б' був я гімназистом,
Книжку кинув-би до біса
І гасав на "скейтінг рінгу"
Як гульвіса, як гульвіса!

Коли-б' був я "синком мами"
Я-б' влюбившись у арфянку,
Пропадав у Жоржа Углі
Аж до ранку, аж до ранку.

Коли-б' був я "мадмазелло",
А хоч дамою... Завзяті
Капелюхи я носив-би
Завбільшки на три обхвати.

Шпилька.

І ТО РАЦІЯ!

— Чому то козаки колись мали такі закривлені шаблі?

— Тому що були похви криві! Інакше не могли-б' вложити їх!..

ЗА ГРІХИ.

Крав салдат все з магазину
І горівку і фляшки,
Тай попався в руки суддям
За свої тяжкі гріхи.
— "І не сором так робити?"
Докоряв йому суддя;
А салдат відповідає:
"Грішний в тому, грішний я...
Так військову я горівку
Крав та людям продавав...
І не диво! Командант-же
Так овес, ячмінь тягав...
А як вийшов у відставку —
Хрест на пенсію дали...
Чом-же його враз зі мною
До судді не притягли?"
І розвів суддя руками,
І промовив: Ти-ж хиба
Чоловіче ще не знаєш,
Що тепер така доба
Що маленькому ускочить
В троє більше за гріхи;
А великому? — У сферах
До його гріхів глухі...
І пішов маленький грішник
У тюрму гріх відбувать,
А великий за границю
Теплі води коштувать.

Шпилька.

ВСЕ ОДНО.

Слуга (до пана): — Прошу пана, що я буду нині робити? Чи поїду з панею до міста, чи з гноєм на поле, — бо мені все одно?..

ПРЕСОВИЙ ФОНД. "МОЛОТА".

Ню Йорк, Н. Й. Д. Ригель $5.00, І. Бігун 2.00, Й. Кизишин 1.00, І. Карпа 1.00, І. Затонський 1.00, Антін Дутка 1.00. Разом $11.00.

Евансвіл, Па. Гр. Кіценський $2.00, Левко Бойко 2.00, Гнат Штойко 2.00, Панас Бойко 1.00, Максим Вітушинський 1.00. Разом $8.00.

Франклінвіл, Н. Дж. Г. Братусь $1.00.

Варен, О. Г. Свій (збірка) $7.50.

Ню Йорк, Н. Й. А. С. Іласович $1.00.

Йонкерс, Н. Й. М. Курка $1.00.

Дітройт, Міш. Т. Фортуна $1.00.

Всім жертводавцям складаєм щиру подяку.

Видавництво "Молота".

НОВІСТЬ! НОВІСТЬ!

ЧИТАЙТЕ

Вже вийшла нова, дуже інтересна для кождого робітника, брошурка:

"Як повстала наша земля".

Ціна 25 цнт. Хто замовляє більшу скількість, — дістане 50% опуст.

Пишіть на адресу:

UKRAINIAN PRINTING

426 E. 9-th St. New York, N. Y.

Довідався.

Перший: Що читаєте товаришу?

Другий: Читаю "Українські Щоденні Вісти".

Перший: Ов, це якись новий часопис!

Другий: А вже-ж що новий. Хиба-ж Ви ще не чули про нього? Він-же виходить в Америці, та щей до того в Ню Йорку. Ех, то-то часопис! Кажу Вам товаришу, що от так читаєте, читаєте і ще хочеться, — такий Вам цікавий...

Перший: А що-ж в нім пишеться?

Другий: Та як що? Ту Ви знайдете всякі найновіщі і найцікавіщі вісти зі світа, кождісенького дня та щей правдиві, а не фалшовані, так як по всяких буржуазних шматах. Дальше Ви знайдете в нім добрі статті, в котрих обговорюється важні справи світових подій, з робітничого погляду як рівнож наукові розвідки з ріжних галузий, сповідання поезії і тим подібне. Від него Ви довідастесь, хто є ворогом, а хто приятелем робітничої справи, одним словом читаючи цей часопис, Ви довідаєтесь куди Вам іти і що робити щоб вирвати себе і своїх дітий з тяжкого економічного поневолення. Читаючи його Ви не пожалуєте, але ще і другого порадите читати.

Перший: А скільки-ж він коштує?

Другий: Та бачите, поодиноке число коштує 3 центи, але я би Вам радив, щоб Ви зробили так як і я, та заплатили на цілий рік $9.00, або $4.50 на півроку і тоді Ви певні що читаєте що дня та не потребуєте бігати по стендах і дерти черевики, але прямо листонош принесе Вам аж до хати.

Перший: Добре товаришу, з того всього, я вже бачу, що моїм робітничим обовязком є читати робітничий часопис, тому прошу скажіть мені адресу, щоб я міг якнайскорше післати передплату.

Другий: А так! Адреса "Українських Щоденних Вістий" є слідуюча:

"UKRAINIAN DAILY NEWS"

502 EAST 11-th STR. — NEW YORK, N. Y.

Коресподенції.

ЧІКАГО, ІЛЛ.

Ту січовики мали тайне збіговиско в пивниці під церквою.

О. Бурлака — Струт-ський, дістав телєграму від самого Петлюри, що вже всі сино-жовті прапори попалені, а попіл сам Петлюра завіз до музею в Кракові. Отже нема надії щоби ще коли засіяв сино-жовтий прапор на Україні; все счервоніло. Але Петлюра ще має в бозі надію на американських січовиків, що они ніби то мають запровадити "лад" на Україні.

Осаул Мордохрунь пояснив другим баранцям, що треба вести на Україну сино-жовтий прапор, тільки боїться, щоби Поляки не відобрали.

По довшій дискусії ухвалили, по кликати др.др. Сіменовича і Гриневецького, щоб зробили операцію на хорунжім Л., тим способом, щоб здерти з нього сино-жовту шкіру, вшити прапор, а тоді духом божим гайда на Україну!

Майже всі згодилися на той плян, включаючи і хорунжого. Він навіть сказав: "Дріть шкіру, хай знаю, що то свої, а не якісь там большевики.

На це один з них подумав, тай каже: "Не штука то здерти сино-жовту шкіру, але-ж скоро почнете здирати, то так і кровю зайде та почервоніє"...

О. Бурлака також порозумівся і потвердив, бо — як сказав — він на тім добре переконаний, бо не кров з Ісуса вже через кілька років і в наслідок того йому вже червоніє ніс. Тому от-же домагався, щоб ту справу відкинути, а приступити до другої.

Рівнож Сіменович одержав телєграму від Петлюри, що з нього всьо дрантє злетіло так що — як то кажуть — лишився голий... Ото-ж братя і сестри — каже Сіменович — зносіть всі старі "peгси", які хто лиш має, щоб не було запізно... Зима люта, то щоб Петлюра не замерз в Кракові під плотом. А то Поляки хитрий народ, ще візьмуть та затягнуть його до музею і, разом з тим попелом буде лежати!.. І що-ж ми тоді будем робити? Другого Петлюри вже не дістанем; большевики всіх витовчуть! Ото-ж всі, живі і мертві, глухі і криві, сліпі і тим подібні приходіть і приносіть з собою всякі старі дрантюхи та вписуйтеся до "Січи", а відтак поїдем з тими старими "peгсами" виганяти з України большевиків.

Палкий.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Ту в Рочестер, позістало пару сиротят з животиками, як бубники по небіжці Фе-здирації. Ті сироти мають велику спадківщину, а се: 3 гузички по блаженнім Гривку, коли то він був в Рочестер на прогульці перед виїздом до "Зрадного Комітету".

Тепер, ті бідні сиротята, в біді, бо до їх опікуна А-а, прийшло повідомлення від сиротинського, спадкового "сендзього", Бездинського з бюра зрадників, платити, поголовне від тих трох гузичків.

Адже опікун не міг, сам справи рішати так завізвав, телєграфічно вітчима тих сиріток а чоловіка, небіжки "Фе-здирації" Швайцара, котрий був при тестаменті небіжечки, щоби обяснив, чи нелишилось, ще що в спадку по мамочці, для тих сиріток.

На поклик опікуна прибув Швайцер з великим тестаментом, з котрого давав лєкцію, що через страшну хоробу небіжечка Фе-здирація мусіла була задовжитись, бо потрібно було на розмаїті ліки, а що ліки не помогли і небіжечка сконала так лишився довг. І що лишилось трохи маєтку по небіжці, то мусіли на ліцітації спродати щоби ті довги віддати.

Таким дивом для рочестерських сиріток, не лишилось більше нічо, крім того, що їм лишив їх вуйко Гривко, себто три гузички від штанів.

Відтак опікун, тих сиріток, заряднв народну церемонію, щоби на тій церемонії переглянути тестамент небіжечки Фе-здирації і в неділю 10 січня 1920 року о 4-тій годині по полудни розпочалась велика церемонія.

Перед публику вийшов пан Швайцер і зі страху незнав що говорити, тому що перший раз в Рочестер. Забув про всякі розмови, бо привиділись йому перед очима Гривкові штанята, а ноги під ним дилькотіли неначе постріленому цапови. І почав він свою розмову, що десь він читав много в газетах, що як його староста Гривко, був на прогульці в Рочестер, то робітники зтягнули з нього штани і подерли, та казали що всі зрадники мають ходити без штанів.

Прошу вас — говорив він — перший раз мені прийшлось бути в Рочестер, а то з причини, що я виїзджаю до краю і маю ту сироти по небіжці Фе-здирації, отож я приїхав до них, пару слів сказати

Говорив далі прошу вас робітники не зробіть зі мною так як з Гривком, бо я маю тільки ці одні штани а до того щей хочу виїхати за пару днів до краю, отже я не буду нікого зачіпити ані на нікого сварити. (На гали сміх).

Робітники, в дусі попрашали його отсими солвами: "їдь щобись не був ні ту ні там, бо там на Україні робітники також гонять від себе таких зрадників".

Шершень.

БУТЛЄР, ПА.

Може з вірних католиків має хто який великий тайний гріх і не помагають усі мольби всіх передплатників "Місіонара", то нехай візьме адресу о. Гундяка і їде просто до Ботлєр, Па., бо ту під церквою на Лєндорі, що дня відбувається вітпуст... А вітпуст се одинока медицина для грішників.

В нас був один великий грішник Шпр...нь, котрий подавався минувшого року на попа, але не приняли, бо тяжив на нім гріх. Аж сего року вступив до парохії Гун...дяка, висповідався щиро і дістав повне "одпущення гріхів", а за ласку спадаючого з Риму, зістав вибраним архи хрунем і яко найперший слуга о. Гун...дяка.

За давні якісь гріхи що вечера кінські кізяки згортає з під церковного порога бо як чуєте що під їх церквою щодня вітпуст. Архи хрунь Шпр...нь вже був почав думати знов про гріхи але Гун...дяк спамятав.

Товаришу хрунь — каже — що робите? Доперва що відрікся клятих гріхів а вже тобі їх жаль... Твоя прозьба може єще сповнитися, що хочеш бути попом. Я знаю твою думку але чекай, я буду робити так щоб ти зістав тим що я.

От бачиш я маю бізнес: І редагую "Місіонара" і процесуюся де треба де кажуть о. Підгорнецький, заступаю попів, котрий виїде де з кухаркою на "викийшин". Роботи маю досить. Я здаєсь мушу липати Ботлєр, бо не по руці мені тут їздити, а як вдасться штука тебе викропити то буде якраз для тебе, бо ту і твої всі товариші, а може підеш до Ню Йорку, бо о. Підгорнецький хоче одного висвятити і настало тримати коло себе, щоб єго банк замітав, бо на дяка не може так звіритися. Будь вірний хруню, а нагорода тебе не мине. Я колись нарікав а днесь вже чуюся щасливим.

Підслухав і переслав **Католик.**

Учитель (до лїкаря): — Хотїв би я прожити ще доти поки довгів не виплачу...

Лїкар: Ге, ге, то ви хотїли-б' жити вічно!..

УВАГА! УВАГА! ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ „МОЛОТА'

От цим подається до відома всім читачам та продавцям часопису "Молота", що від нинішнього числа ціна на передплату і поодинокі числа "Молота" підвищується.

Робимо це під примусом обставин. Все що потрібне до видавання часопису, так піднялося високо в ціні, що колиб' ми не підвищили ціни, то прийшлобся з браку фонду закрити згаданий часопис та не докладати своїх грошей.

Цего ми зробити не хочем, тому що бачимо потребу такого часопису, як рівнож не хочем заповнювати його всякими шахрайськими оголошеннями, якими звичайно отримуються всі бізнесменські шмати.

Про завойовання популярности "Молота" серед Українців, свідчить хочби і те, що в протягу короткого часу, циркуляція того-ж побила рекорд всіх українських видавництв в Америці.

Думаємо що читачі "Молота" приймуть це до відома і постараються скріпити наше видавництво фінансово.

Від тепер поодиноке число "Молота" буде продаватись по 10 центів, річна передплата $2.00, а на пів року $1.00.

Просимо при купованню, продажі та присиланню передплати, при стосуватись до вище наведених цін.

Дальше, товариші котрі займаються продаванням "Молота", а властиво ті, котрі довгують за одержані числа, зволять ласкаво вирівнати згаданий довг. В иньшім разі "Молот" значно потерпить на тім, що рівнож відібється на читачах.

Товариші, зробіть це! Вам-же відомо, що "Молот" не є попівською "газеткою", котра проповідувалаб' такі фрази, що можна жити "духом божим". "Молот" в це не вірить і як такий він не може жити "духом божим"; йому потрібні матеріяльні засоби, а в першій мірі, тими засобами є ті гроші, які належаться за ті числа, котрі Ви спродали.

..Вашим обовязком, є піддержувати свою робітничу пресу і старатися, щоб вона розвивалася. Памятайте, що за всяку байдужність з Вашої сторони, Вам прийдеться колись жаліти, але... щоб не було за пізно!..

Тож спішіться з вирівнанням довгу.

З привітом

Адміністрація "Молота".

ТЕЛЄҐРАМИ.

МАРС.

(Бездротна телеґрама через Рим).

У відповідь на телеґраму, котру — на запевнення професора Домініко Арджентієррі, мали післати на Марс, — прибули слідуючі вісти:

Ту, на Марсі, всі починають набирати чимраз більшого поняття про землю. Марсиянські ґазети щи роко розписуються про большевиць кий рух на земли.

Від початку революції, сюди напливає багато імігрaції, — головно пануючі, цісарі і богачі. Першим прибув сюди австрійський цісар Франц Йосиф І. відтак російський цар Микола ІІ., а за ними маса богачів і їхніх прихвостнів. Всі вони роблять шалену агітацію, щоб заперечити істнованнє большевицького руху на земли, а в послідних часах старалися не допустити до порозуміння з землею, але на їх превеликий жаль їм те не вдалось; перші вісти прибули сюди щасливо.

Робітнича кляса радіє з світового перевороту і є надія, що в невдовзі цілий Марс опиниться в революційному запалі.

По ствердженню тих фактів, земські цісарі і богачі, котрі знаходяться ту, збираються до дальшої еміґрації. Поки що, ще не рішили куди мають удатися... На сонці за ґорячо, а на місяці за зимно; хиба що виберуть яку иньшу планету?..

На підставі цих вістий, думаємо, що оставшим ще на земли контрреволюціонерам, королям і богачам, є конечним заперестати думати про еміґрацію на Марс, бо там їх жде те саме що і ту на земли; найлутше чекати, аж отворяться границі до якоїсь нової планети.

(Телеґрама при помочи ліхтарні).

"свої" фабрики, себ-то проголоси-

ШВЕЦІЯ.

Тутешні фабриканти позамикали ли, "локавт". Причиною цего є, що всі они, як один заміряють виїхати, на якусь нову планету, (певно що не на Марс) де би їм не грозило нічо зі сторони большевицьких роз рухів. Наслідком того шведські робітники ухвалили, щоб по їх виїзді, отворити фабрики, заложити совіти і більше не позволити панам - фабрикантам визискувати себе.

ГОЛЯНДІЯ.

(Телеґрама свіжим воздухом попід землю).

Як відомо всім, ту перебуває, бувший німецький кайзер, котрий утік під час революції, перед гнівом народним.

Довший час йому поводилось несогірше; ходив собі по садочку і тішився що вдалося втічи. Але в послідних днях, страшно чогось занепокоївся; коліна під ним трясуться і сам ввесь трясеться, а зубами то так дзвонить, неначе-б' хто по вікнах горохом кидав...

Його приятелі з разу думали, що він дістав фибру, але пізнійше, довідались що це він так зі страху.

На запит, чи боїться він, щоб його Французи і Англійці не витягнули з Голяндії, — він відповів: "Ні, того я не боюся, а найгірше боюся, щоб в Голяндії не поширився большевизм, бо аж тоді мені капут!..

Така то доля бідних екс-пануючих!

ЕСТОНІЯ.

(Телеґрама в чоботі).

Велику сензацію викликало, недавне арештованнє ґен. Юденіча. Люди приходять під мури тюрми, щоби придивитись тому дикови, але власти бояться показувати його публиці, а то ще готова вкамінувати.

Ходить чутка, що те сотворіннє має бути перевезене до Совітської Росії, де робітники пічнуть його тресувати і призвичаювати до роботи, щоб за дармо хліба не жер.

ПОЛЬЩА.

(Телеґрама через запорток).

Ту в Польщі, під цей час дуже дорогі чоботи. Причиною цего, є те що недавно прибув до Варшави славний Симон Петлюра з колеґами.

Як доносять часописи, від того часу в самій Варшаві почувся брак чобіт, тому припоручено спеціяльній комісії розслідити причину того, що та і зробила.

По якімсь часі, комісія здала справоздання, що причиною браку чобіт, є як раз сам Петлюра, котрий щоденно сувається у панських ніг та лиже їхні чоботи. Буває так, що на один день, він злиже що найменьше пять пар чобіт, а це вже порядна сума під цю пору, бо як відомо, що ту тільки пани мають чоботи, а бідні люди ходять босі.

Про Петлюру говорять що він має дуже шерсткий язик, так що тільки потягне язиком, і вже діра в чоботі!.. — Не дурно то пани в Парижі не хотіли признати його, а то і їм був-би наробив того лиха!..

Колька.

КАНАДА.

По Канаді рознеслась чутка, що гнилий Петлюра збирає знов польсько- українську армію і хоче вдарити на большевиків, але з заду.

Иньші телеґрами, бют через слоневі окуляри, з "Кавбойського Голосу", що наш добре знаний "соціяліст" і Гетьман "Зап. Січи" з Форт Віллії історик п. Бре-нський, вирокує незадовго на поміч Петлюрі з червоним хрестом, і з ксьондзом Кратом.

З. С. Гадин.

БУТЛЄР, ПА.

(Телеґрама через вівчарню).

В Бутлєр, Па. 15 римських баранів відорвалися від парохії св. архстр. Михаїла і спровадили собі попа барана о. Гун-ка. Ну, вже барани мають барана але біда, той бран хоче ще дяка барана. Деж його дістати?..

— Панове барани — каже баран Гун-к — таж в Пітсбурґу є парохія св. Хрестителя, там самі барани також. Там дістанемо дяка чистого барана!

Поїхали до Пітсбурґа, до славного дірігента п. Хоми, і той славний баран пожичив їм зі своєї кошари барана.

От так барани, баранів запомогають.

Вірний католик.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Одиноку цікаву брошурку, котра недавно вийшла з друку п. з. **"Соціольогія й Соціяльні Науки".**

Ціна 15 цнт. Пишіть по наш новий катальог, на адресу:

UKRAINIAN PRINTING

426 E. 9-th St. New York, N. Y.

Поодиноке число 10 центів. "MOLOT" Single copy 10 cents.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК II. Ч. 5. НЮ ЙОРК, Н. Й. 1. МАРТА, 1920 NEW YORK, N. Y. MARCH 1, 1920. VOL II. № 5.

На темній дорозі.

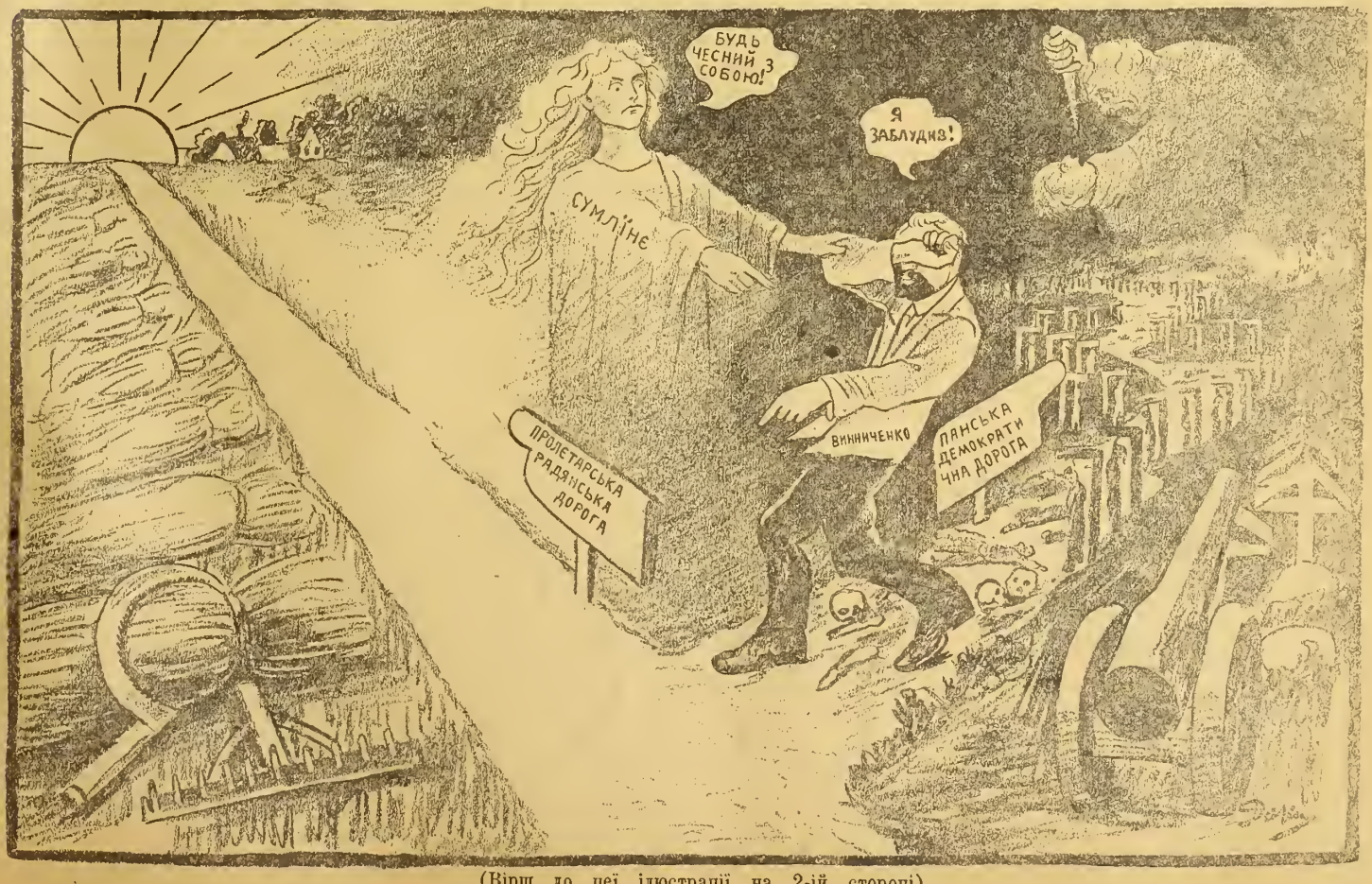

(Вірш до цеї ілюстрації на 2-ій стороні).

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, 10. c. a copy.

MARCH, 1. 1920. № 5.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописей не звертаєть ся.

НА ТЕМНІЙ ДОРОЗІ.

(До ілюстрації на першій стороні).

"Єднайтеся хлопи, разом
Зі своїми панами!
Єднаймося — вся зволоч враз,
На бій з большевиками!
Єднаймося! — наосліп він
Горлав так без упину,
"За край" — за рідних буржухів
Він прінціпи покинув.
За край **богатих і рабів**
Він рвався воювати,
Хто був противний темноті —
Готов був все карати.
Казав, що хлоп ще не доріс,
Щоб тішитись на волі,
Він дальше хтів, щоб хлоп робив
Рабом на панському полі!..
"Єднаймося!" — На захід йдім, —
Там наші побратими;
Щоб тільки нам не було зле,
А хлоп нехай там гине"...
Ось так кричав він — той "велит",
А темний люд мішався,
Та врешті він таки прозрів —
Терпець йому урвався
І копнув своїх "велитів", —
Начхав на їхню "раду".
Пішов своїм шляхом вперед,
А він остався ззаду...
Народ по своєму шляху
Пішов до світла - волі,
А він блукає в сумерку
Непевний на роздолі.
Там шлях, котрим він перше йшов
Весь трупами укритий,
Огнем, облудою, страхом
І темрявою повитий...
І ось побачив він свій гріх,
Так ту-ж і зупинився,
Але туман в його словах
На дальше ще лишився...

*

Володимире! Що тобі? —
Чого ти ще шукаєш?
Хиба-ж і досі ще шляху
Правдивого не знаєш?!
Чого спинився ти на скрут
І крутиш ще словами?..
Або іди на чорний шлях —
Або ходи за нами!

Колька.

Так де-що.

Аматори на гроші.

Говорять люди, що до Америки приїхали укр. політичні льокаї і прихильники царського посіпаки Денікіна, того самого, котрий вішав, катував та живцем закопував в землю, робітників і селян. на Україні.

Наскільки є правди в тім, то тими Денікіновими коніками є слідуючі: Звісний "шахер-махер" Панейко (той що бігав по Парижу та вимінював амер. доляри, на французські франки), дальше грошолюб Цегельський та якийсь Струк і Левицький (?).

Всі вони приїхали з тамтого боку. Чи з Парижа, чи з Варшави, чи з Відня — це нас не цікавить, але можемо сміло сказати, що не з України. Одно тільки важне, що по вині ми тямити, а то: чого вони — ті політичні "шахер-махери" приїхали сюди? А ось чого:

Там в краю, вони вже не мають з чого гойно жити. Український народ копнув їх від себе, грошей вже більше не дає, а до того шей бє! — Скрутились ті пташки, тай почувши, що ту в Америці, люди без жадного надумання, чи треба — чи не треба, дають гроші на всякі фонди, от і рішилися летіти до Америки. Їм-же потрібно і на ситі обіди і на автомобілі і на готелі і на телєфони та тим потрібні річи. Чому-ж би они немали летіти там, де можна те все дістати?!..

Га, люди добрі, чи знайдуться ще між Вами такі котрі будуть давати свою кервавицю тим оборонцям проклятого українським народом, Денікіна? Чи є ще такі українські робітники в Америці, що дадуть свої тяжко запрацьовані центи, тому Панейкови, котрий в часі утечі Денікіна з України, намовляв де-яких людий щоб кинули українських жовнірів на поміч Денікінови, та казав що: "Фрази мають у нього більше значіння, а **кров** (українських жовнірів) **не коштує нічого"**. Чи є ще багато таких між нами, щоби годували тих Панейків, Цегельських, Струків та Левицьких, котрі повтікали з України, та приїхавши сюди до о. Підгорецького і його "Комітету" при "Свободі" хочуть дальше ще тягнути жили з українських робітників, та дурити їх, що они визволять Україну під покровом Денікіна?!..

"Кишеня без дна".

Недавно "Укр. Нар. Комітет" під покровом о. Підгорецького в Нью Йорку, на своїм річнім зїзді, здавав справоздання з тих гроший, що бідні люди в Америці присилали на поміч бідним людям в Галичині.

Як вказує загальна сума, то зібрах них грошей було $120.318.06, — словами: **Сто двайцять тисяч, триста вісімнайцять долярів і шість центів.**

З того всього, після справоздання, остало готівки тільки $737.70 центів, — решта пропало на віки і більше вже не вернеться! Так як о. Підгорецький здавав справоздання, то виходить, що **тільки дрібні видатки виносять $459.69. —** Чуєте українські робітники? — **дрібні видатки чотириста, пятьдесять девять долярів і шістьдесять девять центів!..** А в Вас ледви, чи на грубий видаток вистарчить стільки?.. А що то вже говорити про грубі видатки о. Підгорецького — чи там "Укр. Нар. Комітету"! — Скільки то коштує камениця на семій вулиці в Ню Йорку, а скільки адвокатам, а скільки делєгатам за телєграми і кабльограми і телєфони і ріжні, ріжні "фони"!..

Багато видатків вичислив о. Підгорецький в своїм справозданню на зїзді "У. Н. К."; і на урядження офісу, і на урядження канцелярії, і на утримання офісу, і на утримання канцелярії, і на офісові прибори, і на канцелярійні прибори, і на рент офісу і на винаймлення офісу, і на винаймлення канцелярії і на рент канцелярії і на вугля і на "кол" і на світло і на "лайт", і на папір, і на "пейпер" і взагалі багато, багато нараховано тих потреб (навіть не забули порахувати 151 дол. і 9 центів за вирізки з часописів), але сохрани господи, головної потреби нема вчисленої до тих видатків; - Ану український робітнику, візьми свічку та переглянь те справоздання в "Свободі" (ч. 18 с. р.), чи знайдеш там записано хоч одного зломаного цента, котрого-б' "Комітет" мав післати бідним вдовам і сиротам в старм краю?!.. Хто має очи, той бачить, що про вдів і сирот. о. Підгорецький навіть словечком не згадав в своїм звіті. Що їх там сироти обходять? Вони післали для делєгації до Парижа $33.986.62, а "Укр. Раді", також в Парижі (розуміється, не на Україні) 2.237.35. Ріжні офіси як в Вашінґтоні так в Ню Йорку, пожерли всі гроші, а вдови і сироти дістали дулю!

Тепер ще остало $737.70 і о. Підгорецький, чи там "Комітет", кличе знов вірних до складання жертв на визволеня Галичини. (Вже одну визволили.)

Ой люди, люди небораки,
Нащо здалися Вам попи,
Нащо здались Вам ті стовпи? —
Ви-ж таки люди не собаки!..

Політичні рибаки.

Петрушевич і Петлюра,
Наставили сіти,
Щоб всю пресу українську
Для себе зловити.
Лазять они по мілині,
Довший час сараки,
А що риби не заходять,
То злі, як собаки.
До цих пор ще не зловили
Ні одної рибки;
Що підтягнуть в гору сіти —
Все творіння бридке!
Жаби, равлики і проча
Погана гидота,
Що ніколи не вилазить
З брудного болота...
Зажурились ті катюги
Так поганим ходом; —
Що-ж робити з українським
Робучим народом? —
Він не схоче вже читати
Більше того свинства
Котрим його годували
Пани від дитинства! —
Тепер народ вже шукає
Лутшої поживи,
А не лакомий вже більше
На дрантє паршиве.
Тому-то так зажурились
От-ті "мостіпани",
Бо здається, що те свинство,
Їм самим остане.

Колька.

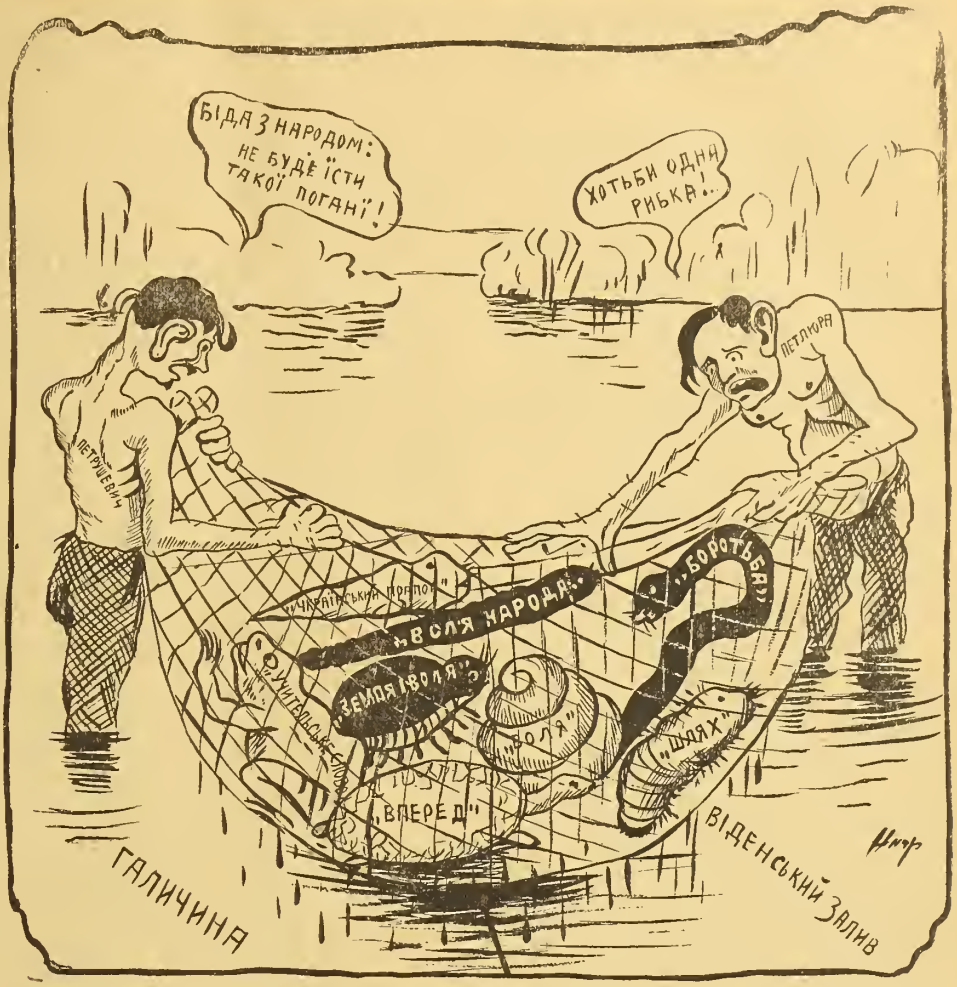

"Дурного хрести, а він кричить, пусти!"

Колишній гайдамака, а теперішний раб божий Матвій Хан-Дога пише в одній дурній газетці в Чікаго, що його хрестив св. Володимир в ріці, а потому перехрещували на своє Турки, Москалі і Поляки. Послідні, то навіть "годзінки" співали над ним, до "маткі боскей", але як "пукли ляцкі підкови" то Богдан (Хмельницький) натягнув другі московські. І знову повторилася історія. Знову перехрещували, а дальше, закували йому мозок і він не міг думати. Потому вже, як Австрія і Росія впали, то він (Матвій Хан- Дога) перехрестився і назвав себе народом... Потому ще — каже — прийшли російські большевики і знов хрестили (?), дальше — каже він — ми запросили Німців а ті вигнавши большевиків, давай нас хрестити. Вигнали Німців (хто?) знову прийшли большевики російські і Поляки і Румуни і всі його хрестили по своїому. Мало того Хан-Догови, прийшов Денікін і знову його хрестив...

"Хрести! Хрести! — кричить Хан-Дога і жалується, що його перехрещують, а дальше вже не витерпів та так і кричить: Гей, згоди, згоди братя і сестри любі. (!) Не даймося! Будьмо одно українське тіло і одна душа! (Сохрани нас гайдамацький боже, від таких душ, як Хан-Дога і прочі!).

На останку Хан-Дога кричить, що ще один хрест "червоний" зявився на чолі котрого став "сідоглавий" (і трохи лисий, — замітка складача.) др. Сіменович.

За тим то Сіменовичовим "хрестом" біжить "Хан-Дога і кличе других таких як він щоби далися перехрестити...

Ей, Хан-Дого, Хан-Дого, хто тебе не хрестив; і Підгорецькі і Понятишині, і Цеглинські і Січинські і Бачинські, а ти ще мабуть до розуму не дійшов, та хочеш хреститися... А що дальше буде?.. Чи знаєш ти що до Америки приїхали Денікінові слуги Панейко і компанія, а ще незадовго причалає сюди з Варшави Петлюра?..

Ой хрести, хрести! На що ви здалися? — Чи ви не знаєте, що дурному нічо вже не поможе?!

Ворчик.

ТЕМНИТЕЛІ.

Дивний світ, дивні і люди
Що живуть на світі,
Дивні діла виправляють
Від тисячоліття!

Звісно нам, що вік віками,
Попівство пузате
Научало із біблії,
Як нам поступати.

А за псячу ту "науку"
Грошики збирало
І в заміну, темні душі
В небо посилало...

Але неба не видали
Покірні ягнята:
Тільки й того, що корились
Та вміли стогнати!

І до нині так осталось,
Люди попам вірять,
А ті хитро гей "на боже"
Долярики "пірять"...

Але довго так не буде,
Бо ось вже світає;
Вже робітник по всім світі
Свободи бажає.
Він то скоро порахує,
Всю їхню роботу;
Скине з себе темнителів,
Як кляту мерзоту!

Колька.

Болюча записка.

Роки проклятої неволі,
Панування князів неситих,
Гетьмансько - панської сваволі,
Що не давала вольно жити,
Роки шляхетсько - королівські
Лихого клятого варварства.
А врешті дикий кнут над людом
Упавшого недавно, царства,
Всі ті роки ми пережили
І точні записки всі маєм...
Та ось одну ще досить важну
В архів минувшини ховаєм.
Болюча записка, кровава,
Написана поганим ділом;
Її судьба ще раз поклала
Понад народнім мертвим тілом...
І нам судилось перенести
Той хрест на своїй власній спині
Та записати ту подію
На тій убогій Україні...
Не легко згадувать ті рани,
І тяжше ще такі згоїти,
Бо хоч і рана ізійдеться,
То серце все буде боліти!..
Згадаєм ми царську неволю
І королівство і гетьманство,
Князів, боярів, патріярхів
І проче їм подібне панство,
Та так і в думці пронесеться, —
Бажання пімсти зажаріє,
Та по могилах розівється
І десь у безвістях зотліє...
Та ось тепер, той чин поганий,
Панування своїх сатрапів,
Котрим народ співав пеани,
А ті за марнії охлапи,
Народ невинно мордували,
Щоб дальше в путах ще держати,—
Поза границю торгували
З чужином тираном — "демократом"!
Цей рік тим памятний для світа
І всій трудящій Україні,
Що своєрідні паразіти
Сиділи там на хлопській спині,
Та мордували робітництво,
В ціли ненаситної зграї...
Цей рік панування проклятих
Своїх українських льокаїв!

Емануїл.

ПАПА РИМСЬКИЙ "БЕЗСИЛЬНИЙ В ПЕКЛІ".

Італійський маляр Анджельо, в картині зображаючий пекло, помістив поміж грішників, горіючих в пекельнім огні, одного кардинала, котрого він не любив... Кардинал поскаржився папі Леву X-тому. Папа звернувся до Анджеля, але послідний на перекір відказався змінити що-небудь в картині.

— Нічого не можу для вас зробити — сказав Лев X. кардиналови. — Если-би він вас помістив в чистилищи то, друге діло; на чистилище моя власть розтягається, але я не розпоряджаю пеклом.

РАЦІЯ.

Чоловік (близький смерти): — Жінко а то що за фляшка на полици?

Жінка: Таже я купила горівки.

Чоловік: Ану дай но єї сюди, хай ще хоч раз напю ся.

Жінка: Ей, чоловіче, та як випєш горівку то я чим почастую людий, як прийдуть на похорон?..

ЩАСТЄ.

Ясочкою менї мила
Тодї усміхалась,
Як калина над водою
В лузї роспускалась,

Цуценятком покірливим
Бігала за мною,
Поки ми не одружились
Ранньою весною.

Гадиною тепер в хатї
Сичить та кусає
І рай тихий в люте пекло,
Що дня, обертає.

Шпилька.

Попи.

(Зоольогічна розвідка, написана в цілі обзнакомлення ширшого загалу, з тою породою.)

Хоч історія не каже нам докладно, коли появився попівський рід, але ми можемо сміло сказати, що цей паразітський рід появився зараз по появленню людий. Темнота, глупота, гультайсьтво, були його родичами, живе ця потвора, майже по всіх закутинах землі; до недавного часу найбільше заселювала Росію і Україну, але там завелась "червона зараза" од котрої багато їх виздихало, а прочі повтікали в иньші краї, де ще тая "зараза" не перекинулась.

Натуру піп має злодійську, бо любить бачити в своїй кишені, те що хтось другий запрацював. Робити не любить, а живе працею баранів.

Піп так само як і чоловік, має голову, руки, ноги, уха, очи і т. д.

Голова в нього, сама по собі, не грає великої ролі, а тільки є для того, щоби мали де зміститись очи, уха, ніс і проче.

Ногами він ходить до чужих жінок, так само ними і утікає, як часом застане його чоловік в дома.

Руки спільної праці не знають, бо піп завше ними робить дві роботі в один час, напримір: лівою рукою закриває очи барана а правою витягає з його кишені, пятки, доляри і т. д. Тому-то піп так часто говорить, що треба так робити, щоб ліва рука не знала, що робить права.

Ухами ця потвора підслухує під вікнами, що говорить чоловік з жінкою і коли чоловік одїзджає в подорож. Так само йому служать для того, щоби не чути ними, коли його питають про гроші, які так скоро счезають з попівських рук.

Очима він "вачує" хто кільки дає колєкти і в котрій кишені лежать доляри.

Ротом їсть все що попаде, так само ним він пережовує (при помочи зубів) тіло Христа і пє Христову кров. З рота він випускає вонючий дух, котрим затроює мозок баранів.

Носом він нюхає в котрій хаті пахне ковбасою, в котрій горівкою, а в котрій макогоном.

На голові в попа росте волоссє але самотні (значить католицькі) голять, тому, щоби чоловік — заставши його коло жінки — не мав за що тягнути; жонаті-ж (православні, а декотрі і уніятські) під примусом жінок волосся не голять, а носять довге, для того щоб жінка мала за що привязати на ніч до ліжка.

Життя попи ведуть роспустне. Хоч декотрі жиють зі своїми жінками, але більша часть баламутять чужих жінок.

Убрання носять таке саме як і чоловік, тільки з глубшими кишенями, в котрі барани зсипають доляри і через котрі ті доляри пересилаються по бездротному обманографу, господу богу.

В убранню піп має ще одну маленьку ріжницю, а то, що ковнірець защіпає ззаду на знак того, що барани рано — чи пізно звернуть йому голову передом назад.

Апетит мають страшний. Зїдають все що бачить око, з виїмком трави, котру лишають вірним баранам.

Попи люблять темноту і бояться світла, а так як теперішний людський рід прямує до світла, то попи починають гинути сотками і є надія, що незабаром ця потвора щезне з лиця землі.

М. Фед-ук.

НА БОЛЬШЕВИЦЬКІЙ ТЕРИТОРІЇ.

Кореспондент, побачивши червоноармійця, витягнув білу хусточку і заложивши її на палицю вимахує на знак, що він мирний.

Червоноармієць (приступаючи до нього): Ні братіку! Білий прапорець тобі не поможе; треба було заложити червоний, а тоді я повірив би, що ти добрий чоловік.

ЛЮБІЙ ХІВРІ.

Швидче ізійтися
Горі із горою,
Як мені тепера,
Дівчино, з тобою.
Не муч мою душу,
Молю я благаю,
До біса з одчаю
Тебе відсилаю.

Шпилька.

Колись а нині.

Колись П. Крат, і Стефаніцький були діяльними членами роб. руху в Канаді. — Нині вони поробилися панськими посіпаками; Крат, став ігуменом а Стефаніцький докінчує теольогію, щоб і собі діпнятися на божого гайдая.

*

Колись в голові Бориска росли собі всякого рода зернятка. — Нині ті зернятка струпішіли а в голові Бориска, росте дикун - гній.

*

Колись Ваньо Гундяк, був запаленим борцем, поки не стрільнув собі в голову. — Нині, він підстрілившися, став попом і лиже те все з того місця, де він сам часто заходив пішки.

*

Колись Сушко, був др. фільософії і теольогії. — Нині, він є др. медицини і лічить людий з недуги доларів.

*

Колись Я. Крейзоватий, був спідредактором в "У. Голосі". — Нині він лиже виходки в польського конзуля і запиває сивухою.

*

Колись Січинський, Цеглинський і Бачинський мали власний орґан "У. Ґазету", збирали фонди і проживали неаби-як. — Нині, вже вони фондів не збирають. Їх орґан тріс від комун. пирогів, а вони проживають так як звичайні смертельники.

*

Колись Свистун, був безбожним. — Нині він грає ролю девотки, випік собі пляцок з духа православного бога і роздає єго баранам людської породи.

*

Колись Ревко, був нерозлучною подругою кума Швайцара. — Нині він набивши свого кума в ніздра, змуфував до обори отців божих.

*

Колись о. Підгорнецький збирав фонди для конаючих з голоду для рідного краю. — Нині він, зібрав фонди, купив дім взяв акцію у зелізничій компанії, а конаючі з голоду на Україні не дістали ані шеляга!

*

Колись о. Редкевич в Монтреал, дав $500 лоєрови за те щоб він зробив єго укр. конзулем. — Нині показалося що шкода труду і $500 пропало.

Різак.

Пудель.

Снилося мені, що я пудель... Мав я шерсть виголену. Було мені трохи холодно в тій одежі, але я бачив, що мій пан вдоволений з мене, отже весело махав я хвостом і дивився йому в очи.

На карку мав я гарний, блискучий, трохи за тісний нашийник — і знак, що я оплачений, що маю вдастителя, який кормить мене і поїть, що належу до кляси упривілейованої.

Було мені добре на світі. Блохи не кусали мене; щодень чесали мене. Ні клопотів, ні обовязків. Одначе мусів я бути послушний і вірний, а при тім в міру понятливий; жадається, цего від кождої звичайної собаки, а щож доперва від... пудля.

Мій пан не провадив мене на шнурку на наших спільних проходах. Міг я випередити його о кільканадцять кроків, збочити, або завернути і бічи за ним; міг я затриматися для обнюхання стін дому або ліхтарні, міг я гнати за дорожкою і брехати на коні, оглядатися за переходячими сучками, або заглядати до брам і склепів, коло яких ми переходили.

Час від часу мій пан шукав мене очима, а тоді надбігав я з поспіхом, оказуючи йому облудно велике вдоволення, щоб не боронив мені цих невинних приємностий; становили вони одиноку ріжноманітність у нуднім проході по людних вулицях міста, де що крок мусів я зручно виминати прохожих, щоб не бути потрученим або подоптаним. Уже то люди страшно неуважні!

Вправді цей і той звертав на мене увагу, цмоктав губами, або погладив. А я, відповідно до вражіння, яке робив на мене принагідний знайомий, перебіг попри нього бай дуже, махнув йому в подяку хвостом, а часом тихенько заворкотів Воркотів я тихо, щоб часом не почув сей добродій, ані, що найголовніще, мій пан. Тому, що мій пан був страшно вразливий на кождий прояв злого виховання моєї пудлячої особи.

Трафлялося одначе і так, що хтось із прохожих занявся мене сильнійше і відразу позискав мою симпатію. Тоді я підбігав за ним кільканайцять кроків, та скоро вертав до свого пана, лестячися і дивився йому в очі, щоби не збудити в ньому підозріння що до моєї собачої вірности і вдячности і наражуватися на гнів, який був мені немилий.

Передовсім цінив я спокій і вдоволення.

Сни бувають казочно нельогічні. Вже сам факт, що людині сниться, що є пудель — видається мені дивним. Та друга частина сну видалася мені ще менше зрозумілою.

Ось одного разу один із прохожих глянув на мене і замість сказати: "Який то гарний пес" — сказав з повагою, з глубоким сумом в очах:

"Цей пес має каганець на душі".

Є це щось, що переступає всякі границі льогіки.

По перше, ніколи ніякій людині не прийшло би в голову застановлюватися над душевним єством пудля, або боліти над його упідленням; по друге, що наколи-б щось подібного трафилося, пудель не зрозумів би людської мови. А я не лише що зрозумів переносне значіння, але й відчував глубоко.

В одній хвилині приснуло ціле моє вдоволення з життя; це, що уважав я до цього часу за природне і зовсім слушне, видало ся мені незносиме і відражаюче. Я змінив ся до непізнання. Посумнів, став з'їдливим і непослушним, стратив апетит і сон. Не смакувала мені витворна їда, не відчував вдоволення, коли розпинався я на пушистім килимі коло печі; не тішили мене пестощі мойого пана і його родини. Я не хотів виконувати так легеньких для мене вченого пудля, штучок, якими є: ходження на двох лапках, апортування, або триманя цукру на власнім носі, наколи хто з присутних грозить пальцем, повторюючи: "Не руш, не ру-у-ш..." Все те я уважав за річ смішну і уникав людий.

Відносини мої з домом мойого добродія погіршалися з дня на день. Аж дійшло до того, що підчас вимірювання мені кари, укусив я мойого пана (в руку.

Був це випадок так незвичайний, так недицюючий з моїм теперішним характером, так непонятний при моїм стараннім вихованню, яке дістав я, так гидкий, наколи зважимо цілий тягар добродійств — що постановлено мене без проволоки застрілити, а його сейчас відвести під обсерваціо до доктора Пальмірського.

Пан мій здіймив зі стіни дубельтівку, вицілив і стрілив.

Здається мені, що не вцілив...

І я пробудився.

Я. Корчак.

РЕСПУБЛИКА.

— Що то є республика?

— Ех ти необразований! Ріжуть публику — от тобі і республика!

Дядя Миша.

БОЛЬШЕВИЗМ ВИНУВАТ.

Єсли що случиться,
То пощо в причинах риться?
Брешуть декотрі на гвавт:
Большевизм винуват!

Парохід на дно пірнув...
І хто-ж в тому винен? Ну?
О конечно говорять:
Большевизм винуват!

Місис Флю очи торощить,
Жертв з собою много тащить...
І, конечно, всі кричать:
Большевизм винуват!

Єсли де-яка супруга,
Завела до дому "друга",
То загально всі кричать:
Большевизм винуват!

А супруг! Коли також-же,
Має аж три женщин гожих...
І на тее всі глядять:
Большевизм винуват!

Віддихають "кари"; "стріти"
Грубим снігом скрізь покриті...
Пасажирі говорять:
Большевизм винуват!

Коли папір подорожшав,
І часопис меньший став,
То й читачі всі кричать:
Большевизм винуват!

Як часи тяжкі наспіли
І життя подорожіло —
Потребуючі кричать:
Большевизм винуват!

"Вейтер" каву подає,
Мало цукру все дає,
Ну, і гості так ворчать:
Большевизм винуват!

В реставранті зїли много,
А в жолудку щось не того...
Гості тоже говорять:
Большевизм винуват!

О, засохли всім "гортілки"
Нема в сальонах горілки,
І пяниці теж ворчать:
Большевизм винуват!

Джов і Алекс, Сем і Майк
Виповіли босам страйк.
З люти боси аж сичать:
Большевизм винуват!

Руский емігрант боїться,
"Остров сліз" йому лиш сниться,
Ту вже правду говорять:
Большевизм винуват!

З російського переві
І. Т. Гр-ук.

МИЛА ДИТИНА.

— Тітко, втворіть рот!

— Нащо моя люба?

— Мама казала, що як тільки ви втворите рот, то зараз збрешете...

Зголоднів...

Втік Петлюра з України
В польську столицю,
Та голодний, як собака
Зайшов у різницю.
А різниця, як різниця,
(З польська зветься "ятка".)
Повно мяса, аж Петлюру
Бере лихорадка!
Сам не вірить собі клятий,
Боком позирає,
Як Пілсудський на ковені
Шинку розбирає.
Добра шинка — українська;
Поляки забрали,
Бо з Петлюрою давніще
Таку згоду мали.
І ось тепер він (Петлюра),
Втікши з України,
Зголоднів так що аж мало
З голоду не згине.
Тож примчав він до Варшави, —
До тої різниці,
Та благає Пілсудського,
Щоб трішки землиці...
Чи пак, — крови рідненької
Позволив вдушити,
З тої шинки нещасної...
О злодій неситий!..
Продав її за охлапи, —
За ласку магнатів,
А тепер прийшов... у друге
Її шматувати, —
Галичину нещасливу —
Трудящого брата...
Гей вставайте люди добрі;
Судіть того ката!

Колька.

ПЯНІСТ.

Падеревський добре грає,
Кождий теє добре знає;
З давна славний він нівроку,
А найбільше цего року.
Він по нотах і без нотів,
Грає з верху, аж до дротів,
По клявішах і по віку, —
Ось "талант" вам в чоловіку!..
Як лиш схочете — так грає,
Бо він довгі пальці має.
Грав він в дома на припоні,
Грав в Парижу і в Лондоні;
Грав для ріжних... ріжних франтів,
Ну й також для... аліянтів!
Його дуки всі любили,
Щиро все йому годили,
Його всюди вихваляли...
А чому? — Бо вигравали!..
А тепер лиха година,
Панам корчиться вже спина;
Большевизм зростає в силу, —
Вже панам нічо не мило.
Перестали забавлятись, —
Падеревським любуватись,
Перестали браво бити
І у всім йому годити...
Він в послідне намагався,
У Лойд Джорджа домагався,
Щоб йшов Польшу ратувати,
Большевизм щоб відогнати.
Але той вже так "втомився",
Що від того відхилився...
Лють ухопила пяніста, —
Заричав мов бісів двіста
І сокиру, хап з під лави; —
"Чорта — каже — мені слави!"—
Дуп, цуп, тарах по нотах,
Прямо чортова робота
Овладіла диким паном
Та в тріски подупав пяно!

Дручок.

Я ПИВА, МЕДУ НЕ СПИВАВ...

Я пива, меду не спивав,
на сьвіт глядів весело
і лиш життям себе впивав,
вонож — мене завело...
Сьвіт ясним сонцем був мені,
а я немов дитина
про нього мрів на яві, в сні —
се вся моя провина...

Я пива, меду не спивав,
на сьвіт глядів весело
і лиш життям себе впивав,
вонож — мене завело...
Любовні пісні я писав,
любився, мрів, як Гайне,
а замісць серця я стрічав
"А чим ви є?" — звичайне.

І щож? На пісні я начхав,
всі рими мов замело:
я пива, меду не спивав,
а лиш життям себе впивав,
вонож — мене завело...

Франц Коковський.

ПІМСТА.

Уносився він думками,
Хотів слави з двох боків;
Музикантом славним бути
Й "крулем" польських буржуків.
По два зайці він так гнав, —
Ні одного не злапав!

Хотів всюди по концертах
Лаври музики збирать,
Хотів грати на фортепян
І... Польщею диктувать.
Два вареники лигав,
Тай один 'му в горлі став.

Не довелося панкови
Довершити своїх мрій,
Закрутилося в "макітрі"
Розум виплив, як олій.
На двох, сісти, хтів верхах,
Та остався в дураках!

Він зі злости, сам на себе.
За невдачу своїх мрій,
Проклiв пекло, проклiв небо
І скочивши як дурний,
Взяв сокиру, замірився
І ось так за все пімстився...

Колька.

ПРИ ПОСЛІДНІЙ ДОБІ.

Уздрів отець Підгорнецький,
(Мабуть шепнув йому хтось),
Що часи днесь зміняються
І вневдовзі треба ось:
Підкасати реверенду
Кропило кинути в кут,
А замість хреста — узяти
Шуфлю до біленьких рук,
Щоб з голоду не здохнути,
Як часом під плотом кіт...
Уздрів отець таке лихо, —
Обляв його зимний піт,
Білі руки задрожали,
До очий набігла кров,
Свята пика ізкривилась
Мов звернена фіра дров,
Чоло зморщками укрилось,
Спінився як оґерець;
Подивитися на нього — здаєсь:
От йому кінець!
Та в дійсности не так воно;
Отчик немов кінь здоров, —
Він лиш лютий, що вже нарід
Будиться з вічних оков.

Він лютує, він казиться,
Виє мов пес під дверми,
Бо вневдовзі доведеться
Стати на суд між людьми,
За злочин свій, за ту зраду,
За ті фонди, що зібрав
Препоганий, для сиротів, —
Яких досі не послав.
Цей то отчик преподобний,
Добачує свій кінець,
В тім що нарід рве окови,
А з оковами терпець...
І щоб лиху зарадити —
Яке його вскорі жде,
Взявся отчик на способи,
Думаючи що утне.
Поки хорі не прозріли
Місця рани, де болить,
Взявся отчик на способи,
Думає що побідить.
Як збере пів міліона
Фонду, ніби то для вдів,
Тоді буде з кухарками
Безжурно собі сидів
Поки житиме душа
По готелях, поки світа —
Як лиш мужик не поскупить
Дати свойого гроша.
Скликує до себе блазнів,
Грабарів — паламарів,
Та в Канаду виправляє,
Немов у ліс гончих псів,
Щоб ті фондами занялись
Поміж людьми на діло ,
"Для голодних на Вкраїні".
Щоб це йому помогло
Життя дальше провадити,
До якого він привик, —
Не робити, лиш ходити
Між чередою, як бик!

*

От-же до Вас робітники,
Відзиваюся: Позір! —
Як загостить до Вас блазен,
То чоботом... і на двір.
Гоніть зволоч ту від себе,
Мов собак тих поза пліт,
Нехай попи не гуляють
За Ваш тяжкий праці піт.
Досить уже! Досить, годі! —
Хай попи будуть людьми,
Нехай ідуть преподобні
До роботи в канали.
Нехай працю виконують
Так-же само як і ми...
Досить гратись з кухарками,
Преподобним, в "райські сни"!

Різак.

ТОРОНТОНСЬКІ МЕЛЬОДІЇ.

(З презвитеріянської загороди.)

Торонтонський експлікат,
Чорта-люципера брат,
Каже, що життя цілe він вчився,
А тепер в дурні пошився!
Новий інститут отверає,
Кандидатів на паламарів приймає.
А Кобацький Анти-линюк,
Це "стул піджон" його наук.
Бо говорить поміж дурними,
Що це не Крат, а Сократ з ними;
Він учить як в світі жити,
Щоби тяжко не робити.
"Слухайте мене — каже — я до-
[свідчений,
І ріжними ідеями переповнений.
Деб' я не був, всюди гонили,
А часом і в кушку набили...
І тепер трактують як мару,
Обідранця або клячу стару!..
А "Молот", то вже і не казать!
Бє, аж кости тріщать
І не дають часу дожити;
Єй богу мушу залишити
Брехати і дурить тепер,
Щоби перед часом не вмер!.."

П. Єфрам.

НАВЧИВСЯ.

— Ти що це, цілий пиріг схапав? Чи ти не знаєш ідоле, що пиріг був приготовлений на завтра?

— Ви-ж мамо, нераз напоминали мене, не відкладати на завтра того, що можна зробити сегодня.

МАРС.

ЕМІҐРАЦІЯ І ДЕПОРТАЦІЯ.

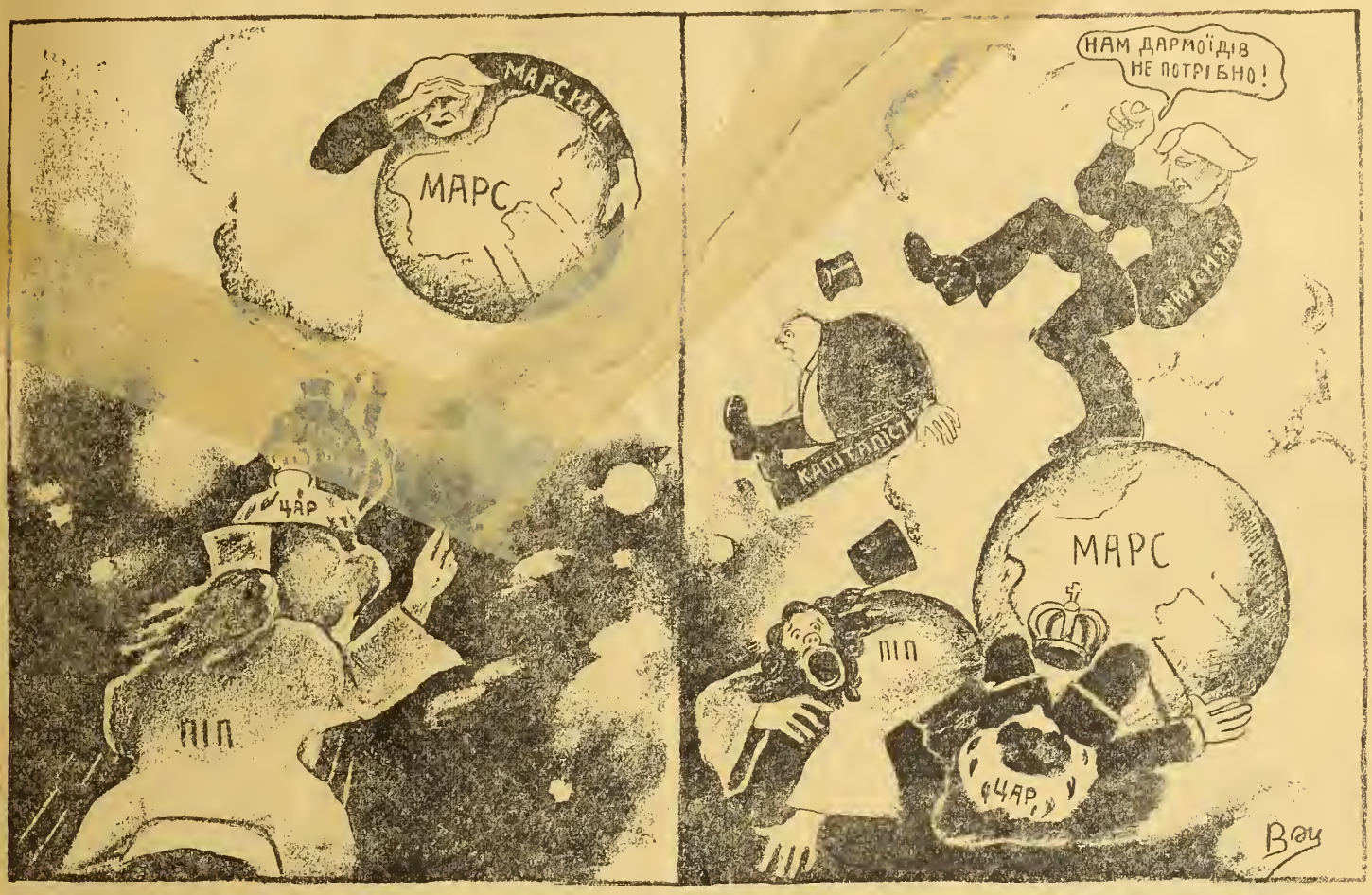

За хмарами, за сивими
Є планета Марс,
Де живуть так само люди,
Як ось ту, у нас.
Є на Марсі тім, потрібне
Усе до життя,
Лиш не мають Марсияне
Буржуїв - сміття.
Там погане те створіння
Вже перевелось, —
(Вжей забули Марсияне
Про подібне щось.)
Живуть собі люди мирно,
В спільному життю,
Спільно роблять, щирі спільно
Свойому буттю...
Та недавно такі пташки,
Як пан, піп і цар,
Пустилися в світ летіти,
До тих сивих хмар...
Це лучилось тоді бачте,
Як звідси з землі
Їх прогнали добрі люди,
За поступки злі.
Тож пустились вони разом
До тих Марсиян,
Щоби там хоч захистити
Свій амбітний стан.
На якімісь дивнім диві
Летять навманець,
Аж на решті причвалали
На круглий ґрунтець.
І хотіли вже осісти
На той новий "клин".
Аж ту до них у завзяттю
Став Марсиянин
Та закричав повним правом,
Зжавши пястука:
—"Нам не треба дармоїдів!.."
І дав копняка.

Колька.

(З польського.)

Левко: Скажи мені Гевку, що то є тепер корона?

Гевко: Корона то є нічо.

Левко: А що то є марка?

Гевко: Також нічо, бо корона і марка то всьо одно. За корону купиш дулю... а за марку дві.

*

Петро: Кажуть люди, що жиди були дурні що позволилися водити Мойсейови через 40 літ по пустини, до обіцяної землі...

Павло: Певне що так...

Петро: А я тебе Павле спитаю, що би з того було, якби то Мойсей був водив федераційників?

Павло: Бувби їх водив ще до нинішного дня.

Берко.

СТРОГІ ПРАВИЛА.

— Упереджую вас, що плата за помешкання, повинна акуратно приноситися кождого місяця. Це моє правило.

— Точно так добродійко. Моє правило тоже: лутше зівсім не платити, як пізнити з плаченнєм.

ПО НАЗНАЧЕНЮ.

Адвокат: Значить, они не хотять вам заплатити анї цента?

Віритель: Анї одного!

Адвокат: Що вам відповіли, як ви впоминались за гроші?

Віритель: Казали: "йди до чорта"!

Адвокат: І що-ж?

Віритель: От я і прийшов до вас.

Нікому так не хочеться бути "паном", як льокаєви.

Протекція.

(З російського).

Молодий чоловік в зношенім убраню, о сумнім, пригнобленім лиці, передав мені лист.

— Від пана Александрова! — сказав він, скромно усміхаючись.

— О, від Александрова! Дуже мені приємно — прошу дуже, сідайте...

З Александровом знаменитим артистом, лучили мене від довших літ звязи правдивої приязни, тож дійсно я тішився дуже, що одержав від него листа.

Розпечатавши лист, читав я:

"Мій Дорогий! Віддавця сего листа поручаю Тобі як найлучше. Се поет з правдивим талаком, знаменитий фейлєтоніст, пише сьвітлі передові статі, розуміється на поєдинчім і подвійнім книговодстві і грає на скрипці. Думаю, що при Твоїх широких знакомостях між пи сменниками, артистами і в кругах плютократичного сьвіта не прий де се Тобі тяжко вистаратися для него о якусь посаду. В тім приємнім пересвідченню, що не схочеш відмовити мені сеї прислуги, остаю з поважанням,

Твій Александров.

Коли я був занятий читанням, молодий чоловік нервово кидав на мене свій зір, та несміло старав ся усміхати.

— Чи ви вже давно знакомі з Александровом? — запитав я.

— З паном Александровом?...

Мій гість нараз почервонів на лиці.

— Я з ним доперва недавно... се є вчера пізнався...

— Чиж се можливе? Він пише про вас так, як колиб знав вас від дитиньства. Як се ви з ним познакомились?

Молодий чоловік неначе почуваючись до якоїсь вини, спустив очи.

— Се довга історія... Чи позволите закурити папіроску?

— Дуже прошу.

Молодий чоловік, сягнувши рукою в подану мною папіросницю, довго шпортав незручно пальцями, заки витягнув собі папіроску.

— Як позволите, оповім вам цілу історію.

Закуривши папіроса, з видимою розкошию втягнув скоро кілька разів дим у свої груди і почав оповідати:

— Майже перед двома неділями прибув я сюди до живучого тут мого краяна, маючи при собі поручаючий лист від одного з найсердечнійших його приятелів.

Мій краян приняв мене незвичайно ввічливо, гостив чаєм і папіросами, а в кінци сказав мені: "Я є цілком незнатний чоловік, всего на всего посередник на біржі. Щож я можу для вас учинити? Але я вам дам лист до мойого доброго знакомого — заступника поліцмайстра. Для него закупив я раз на біржі папери, на яких він дуже багато заробив, тож і згляду на мене він для вас всьо зробить".

Мій краян написав дуже теплий поручаючий лист. По прочитанню його заступник поліцмайстра сказав до мене: "Ах, правдиво мене тішить! Прикро мені одначе..." При сих словах заступник поліцмайстра зморщив чоло... На мій превеликий жаль, хвилево всі місця у нас заняті. При найліпшій волі не можу для вас нічого видумати. Але чекайте!.."

В тій хвилі лице заступника поліцмайстра розяснилося. "Можу вам дати лист до Антонюка. Се директор театру. Той цілком певно щось для вас вишукає, бо для мене він готов іти хоч в огонь".

Директор театру приняв мене дуже ласкаво, сказав однак коротко: "Для пана заступника поліцмайстра я готов всьо учинити, але тут сам не знаю як. — Але — скрикнув утішений директор — знаєте що? Дам вам поручаюче письмо до пані Ельвіри Альбертівної, нашої першої співачки. Вона стоїть в близьких зносинах до банкира Архіплютова. Але дійсно, що за щаслива гадка! Ельвіра Альбертовна!"

Співачка приняла мене дуже гарно. Почастувала мене чаєм і папіросами, а навіть була для мене так ласкава, що погладила моє волоссє. "Ви маєте — сказала вона сумно — таке молоде лице, а волоссє зачинає вам вже сивіти. Я маю одного знакомого, який має старе, страшно старе лице, а при тім волоссє чорне як крук".

Підійшла до стола і написала до знакомого з волоссєм, як у крука а зі старим лицем, довгий сердечний лист, та вручаючи мені письмо, сказала: "Той для вас щось зробить конечно — будьте певні".

Пан Ахіплютов приняв мене з початку з невдоволеннєм. Коли однак прочитав лист від Ельвіри Альбертовної, обняв мене, казав мені коло себе сідати та подавав раз враз папіроси.

"Ах як радо хотів би я вам вистаратися о посаду", повтаряв за єдно до знуди. "На нещастє однак всьо у мене переповнено. Я справді не знаю, якби вам послужити".

Я встав, забираючися до виходу, але банкир вхопив мене за руку. "Почекайте, прошу"! сказав, якби чогось налякався, яж вас так неможу пустити. Желання Ельвіри Альбертовної... Знаєте що?" Лице банкира прибрало веселий вираз.

"Дам вам письмо до Ратмірова. Чи ви знаєте Ратмірова? Ні? Він є знаменитий театральний критик, чоловік о великих впливах, маючий дуже широкі звязи в сьвіті".

Також Ратміров приняв мене зовсім чемно і привітливо. "Дуже охотно хотів би я вам помочи! — сказав він щиро, — я бачу, що ви є чоловік визначних способностий, а при тім маєте знамениті поручення. Архіплютов! Чи знаєте, що той чоловік має своїх 5 міліонів, єсли не більше... Але якби це властиво зробити?" Ратміров через хвилину тер рукою чоло, відтак радісно промовив:

"Напишу до Александрова. Сей має позавтра виступати в тяжкій ролі. Надіюсь, що він не відмовить моїй просьбі".

Александров, по прочитанню мого поручення проголосив патетично: "Для Ратмірова учиню все, що тільки можливе. Знаєте, дам вам поручаючий лист".

І він написав сей лист, який ви маєте в руках.

— Бідний чоловіче! — мимоволі вирвалось мені з уст. Бо сего нещасливого молодця в занедбанім убраню дійсно стало мені жаль. "Треба йому конче щось помочи"! — порішив я в духу.

— Чи ви пишете вірші?

По лици молодого чоловіка перебігла легка усьмішка.

— Дуже слабо. Се пан Александров так від себе написав, щоби вас мною заінтересувати. На ведення книговодства розуміюся дійсно добре.

— Це знаменито складаєся! Маю знакомого купця... Дам поручаючий лист до него.

Молодий чоловік з легка похилив голову.

— Чи може думаєте — почав я горячково говорити, — що мій лист буде подібний до тих, які доси ви

діставали? Напишу до чоловіка поєдинчого, скромного купця. Він вправді не богатий, але має багато знакомостий, а при сім — він з природи ходяча доброта. Коротко сказавши, самі переконаєтеся...

І нервово почав я писати стрічку за стрічкою та зложив правдиво сердечний лист.

— Ось тут маєте письмо! — сказав я, подаючи йому лист. — Але прошу підіть еще сьогодня до него. Я з душі переконаний...

Молодий чоловік в одній хвилі переглянув адресу і зловіщо, іронічна усьмішка змалювала ся на його лици.

— Чи може знаєте сего чоловіка, до якого пишу? — запитав я не без певного огірчення.

— Знаю його... це мій краян до якого приїхав з моїм першим поручаючим письмом.

І довго сиділи ми оба проти себе з похиленими головами, не сміючи собі взаїмно подивитися в очи.

Попався.

Підчас боїв з Денікіном
По всій Україні,
Заскочили большевики
Його при долині.
І не вспів поганий гаспид
Підводів ліслати
Щоби своїх чорних духів
З собою забрати.
От таким то чудним дивом
Й один піп остався
Та ранісенько, як тільки
З постелі зірвався,
Почув крики коло церкви;
Народ ізбираєсь, —
Ходить чутка, що червона
Армія зближаєсь...
Веселяться добрі люди —
Радіє громада.
А піп бачить, що не добре,
Трудна буде рада;
Треба якось ратуватись
З тілом і душею...
Скочив з ліжка не пращавшись
Навіть з попадею
Перш усього схопив бритву,
Зголив свою борду,
Підстриг патли, щоб змінити
Попівскую морду
Та як варят нескінчений
Видетів із хати
На подвірє і так дальше
Пустився втікає.
Біжить скоро він до стайні,
Наймита благає,
До утечі, хай чим скорше
Коня запрягає.
Щоби спастись перед тими
"Злими большаками",
За Денікіном втікати
І його "військами"...
Запряг наймит одну клячу,
В драбинястім возі,
Та думає, якіб' збитки
Встругнути безрозі?..
Вези — каже піп — Іване,
Щоби не зловили,
Бо тоді, то мені горе!..
Поспішай що сили!
Везе наймит попа того
Та нічо не каже,
А у думці так сміється:
"Почекай-же враже! —
Научу тебе втікати,
Що попамятаєш;
Аж у пеклі їзду тую
Колись пригадаєш!
Їде, їде, — ось вже сонце
Полудня сягає,
Аж на решті з нетерплячки
Піп його питає:
"Гей, Іване, далеко ще?"..
А Іван від цього,
(Шоб тільки так - як то кажуть -
Потішити його):
"Недалеко — каже — отче,
От там та долина,
А в ній стоїть славне військо,
Вожда Денікіна.
Ось бачите ті траншеї? —
Уже доїзджаєм"...
А сам знає куди їде
І любо думає,
Що завезе його в руки
Червоно-ґвардистам;
Чекай — думає він — попе,
Чортів тобі триста!
Не Денікіна побачиш,
А ворогів своїх;
Ті навчать тебе гуляти
Тепер не такої...
І завернув через поле,
Де греблі несеться,
Аж ту піп вже бачить лихо,
Та цілий трясеться.
Кругом кулі і ґранати
Понад лобом грають,
А там уже большевики
Побідну співають.
Ось дивиться і ґвардисти
До воза прямують
Та весело навперейми
Із нього жартують,
Дорікають за злочини —
За чорну роботу...
"Ох, Іване! Що зробив ти?!..
Погана голото! —
Закричав піп і мов громом
До долу звалився,
Зі страху, що в большевицьких
Руках опинився,
Іван тоді, як пристало,
Бундючно піднявся
І вдоволений з усього,
Щиро засміявся.

Колька.

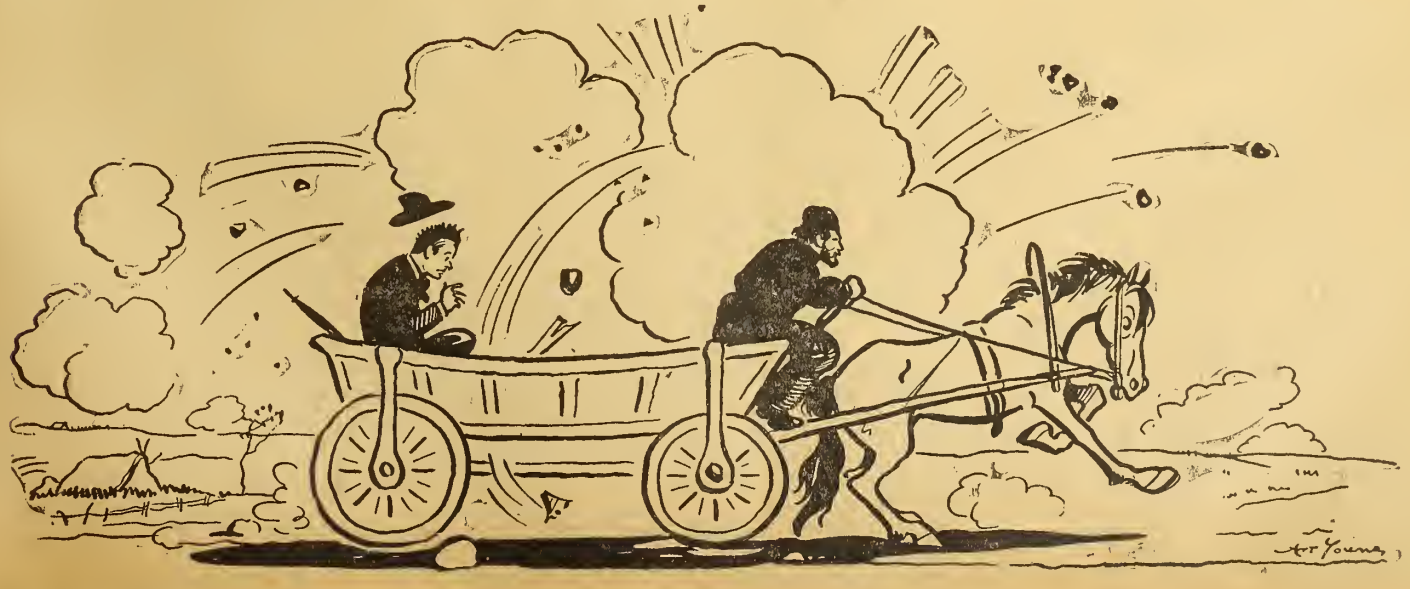

Святоводіє в Фултон, Н. Й

Хтосьби думав, що в нас в Фултон
Усе сидить тихо,
А тут як не чорт то гаспид!
Усе якесь лихо
Принесе нам ту до хати
Тай каже, щоб слухать, —
Як ні, то бог так скарає
Що ані порухать
Не зможеться хотяй неділь пару
Чи молодий — чи здоровий,
Чи вже віком старий...
І звичайно як давнійше
Так і сего року
Привів Андрух нам попицю
Здорову нівроку.
Щоб нам хати покропити
Святою водою
Щоб нас більше затемнити
Мовою святою.
Непитав-же наш попиця,
Що "подруж" далеко,
Садить собі на "стріткару",
Тай за собов дяка
Тягне, мов циган медведя,
Щоб долярів вдерти,
Сичит голосом лебедя,
Завзятий — упертий.
— "Що за оден сей попиця?—
Одні говорили.
Другі кажут; він з Пітєбурга,
Та зветься Курило.
Отсей самий що все кричить,
Що він такий добрий
А він католицькій вірі
Так наробив "троблів",
Щой до нині немож знайти
Щоб був в його мірі,
Як в морали так і брехни
В католицькій вірі.
Приїхавши він щасливо
До нашого міста,
Тай говорить він дякови,
Щоби там не лізти
Де є люди розумні
З розумом здоровим,
Бо ті каже моглиби нам
В першім ліпшім домі,
"Бізнеса" так попсувати
Тай так оплювати
Що ані далі тягнутись,
Ні домів вертати!
А що они не є знані
В нашій околиці
Взяли собі проводира,
Андруха - пяницю.
І каже дяк до Андруха:
"Веди ти небоже;
Ти тутейший, то ти знаєш,
Котрі люблять боже
Слово та воду святую,
Тай добре платять за воду
Хотьби за брудную!"
Андрух кивнув головою
Тай махнув рукою
Ходи дяче! Ходіть отче,
З святою водою!
А з Андруха людина так
Що ніби здається
Що щось знає - розуміє
Лиш не піддається
Лихим думкам,
А й співати вміє,
А як випє чарку віски
Мов на память піє.
Не навидить поступовців
Тай соціялістів,
Большевиків, недай боже,
Та всіх атеїстів.
Одна лиш причина злая
В нашого Андруха,
Що не може він пізнати
Якого хто духа;
Чи побожний, чи католик,
Чи большевик може,
В него одна думка ходить:
"Кождий дасть на боже".
Привів Андрух попа й дяка
До "гавзу" одного
Ту каже усі побожні
З винятком одного...
А дяк на те: "Це дурниця
Ми його направим"...
— "Ми не таких направляли"
Додав піп лукаво.
Входить Андрух а за ним дяк,
Позаду Курило;
Як побачив жінку хору
То ним аж скрутило.
Тай і каже до дячини:
"Будемо хрестити
Отсе диття народжене;
Буде довше жити.
Хай вам буде, — каже батько
Малого дитяти, —
Але кількож ви будете
За цей хрест жадати?
Сів Курило біля стола,
Папір витягає;
А яке імя дитини?"—
У батька питає.
Батько мав вже все готове
Тай каже: "Модліна",
А в голові йому ходить
Яка буде ціна
Сего-же хреста святого,
Котрим то — попиця,
Каже — що всіх католіків
Звичайно хреститься?
А попина коло стола
Витягнувсь небога
Черкнув "мечка" закурившись,
Наче та безрога.
Сопе гуде і думає:
Кілько-б' за хрест вдерти,
Коли надаєсь спосібність?..
Буде за що жерти...
Гожа добрая спосібність,
У першій хатині,
Та щоб не лиш мені користь
Але і дячині...
Коли уже надумався
Віддихнув тай каже:
"Доляжів шість за самий хрест,
А дорогу тоже
Потребаби оплатити,
Мені і дякови
Бо як недаш то про хрест той
Дальше ані мови!..
Батько крикнув до Курили:
"То лиш зрадник - Юда
Продавав Христа за гроші!
І ти тягнеш туди,
Щоб на хресті заробити,
Людий обдурити,
Щораз більше темних овець
До церкви гонити?!..
Піп почувши такі слова
Звернувсь до Андруха:
"Ходім — каже — це большевик,
Готов поза уха
Потягнути, колиб' зперечатись...
І дяк кричить: "В ноги отче,
Тай не оглядатись!..
Не надумувавсь Курило,
Кинувсь за дверима
І неначе европляном
Злетів на долину,
Тай звертаєсь до Андруха:
"То ти — каже — мовив,
Що небудеш провадити
В большевицькі доми,
А тут пощо запровадив? —
Щоб нас знеславили?..
Тай щей попсував інтерес...
Щоб тя розсадило!
Став попина вздихнув тяжко
Піт з чола втирає,
Звернувсь ще раз до Андруха
Й так його питає:
Чи знаєш ти мій Андруху,
Усіх в вашім місті,
Большевиків, поступовців,
Та всіх атеїстів?
Андрух каже без надумки:
Знаю отче, добре!
Я лиш гляну кому в очи
Знаю, що голодний...
Так зрозумів Андрух попа,
Слово "атеїсти";
Усі — каже — ті що хочуть
Усе дуже їсти!..
Зареготавсь піп Курило,
А за ним дяк тоже;
Тай каже він Андрухови:
"Йди спати небоже!.."
Пішли самі до кількох хат,
Щоби покропити,
Та щоби дорогу було
Хоть чим заплатити.
Зібрав піп свої манатки,
Гайда до "стріткари",
Все позаду оглядаєсь
Щоби хто не вдарив.
З таким страхом
Они ледви прибули до дому,
І про прикрую пригоду
Не кажуть нікому.

*

Ми-ж робітники фултонські,
Слово одно скажем:
Як ще раз ту піп приїде,
То ми му покажем,
Ту дорогу куди на Марс,
Він можеся взнести,
А не ту людей дурити
Щоб гроші му нести.
Ми вже свідомі є того,
Що нам не в божниці

Добувати лутшу долю,
Ані у попиці;
Нам зєднатись в одну силу
Робітникам треба, —
Тоді лутше заживеться
Й без їхнього неба.

Безбожник.

ВІДПОВІДИ "МОЛОТА".

Союзовець зі Скрентон: — Чому Стечишин, покинув редакторський стілець "Н. В." про дійсну причину, довідатися годі. Одні говорять що головна причина єго резигнації, була просьба єго жени, котра побоюючися о єго слабий зір, намовила єго до цего діла.

Другі знов повідають: що Стечишин хотів нарушити "інджонкшен" і зробив страйк, а що після Борискових викладів з біблії. страйк Стечишина не був леґальним, отже Стечишин, мусів виїхати до Вашінґтону і там заложити "бордінґ-гавз".

Сам Стечишин подає: що єго резигнація є з особистих независимих причин. Отже ту і чорт кінця не виведе.

Р. Свободян: — "Молотови" сумно що ви носите окуляри на своїм носі, зробилися сліпим оруддям Під горецького, котрий позволяє собі вашою особою витирати навіть такі закутини де окрім язика і рука влізти не може. Про сих дві "батлі" горівки що ви купили за $5.00 у свого земляка в Монтреал, ми знаємо, але це дурниця. Мав тих $5.00 пропити ваш хлібодавець так волите ви. Чи не так?

І. Бадіка, з Вінніпеґу: — Ми в це не віримо щоби "Укр. Голос" редаґували собаки. Згадану шмату мусять редаґувати люди, а що ті люди научилися вити, і скавуліти по собачому, то ви цілком не дивуйтеся, бо згадані люди є собачої породи, хоч дійсно они є люди а не собаки.

О. Перекотило, з Клівленд: — Як хочете набути дешевого паперу до ужитку при стільци, то пішліть передплату до "Свободи", а за пару долярів будете мали для ужитку на цілий рік вигоду.

Різак.

Телєфон: { 2509 / 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРҐ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

Довідався

Перший: Що читаєте товаришу?

Другий: Читаю "Українські Щоденні Вісти".

Перший: Ов, це якись новий часопис!

Другий: А вже-ж що новий. Хиба-ж Ви ще не чули про нього? Він-же виходить в Америці, та щей до того в Ню Йорку. Ех, то-то часопис! Кажу Вам товаришу, що от так читаєте, читаєте і ще хочеться, — такий Вам цікавий...

Перший: А що-ж в нім пишеться?

Другий: Та як що? Ту Ви знайдете всякі найновіщі і найцікавіщі вісти зі світа, кождісенького дня та щей правдиві, а не фалшовані, так як по всяких буржуазних шматах. Дальше Ви знайдете в нім добрі статті, в котрих обговорюється важні справи світових подій, з робітничого погляду як рівнож наукові розвідки з ріжних галузий, оповідання поезії і тим подібне. Від него Ви довідаєтесь, хто є ворогом, а хто приятелем робітничої справи, одним словом читаючи цей часопис, Ви довідаєтесь куди Вам іти і що робити щоб вирвати себе і своїх дітий з тяжкого економічного поневолення. Читаючи його Ви не пожалуєте, але ще і другого порадите читати.

Перший: А скільки-ж він коштує?

Другий: Та бачите, поодиноке число коштує 3 центи, але я би Вам радив, щоб Ви зробили так як і я, та заплатили на цілий рік $9.00, або $4.50 на півроку і тоді Ви певні що читаєте що дня та не потребуєте бігати по стендах і дерти черевики, але прямо листонош принесе Вам аж до хати.

Перший: Добре товаришу, з того всього, я вже бачу, що моїм робітничим обовязком є читати робітничий часопис, тому прошу скажіть мені адресу, щоб я міг якнайскорше післати передплату.

Другий: А так! Адреса "Українських Щоденних Вістий" є слідуюча:

"UKRAINIAN DAILY NEWS"

502 EAST 11-th STR. — NEW YORK, N. Y.

КОРЕСПОДЕНЦІЇ.

ПІТСБУРҐ, ПА.

Недавно загостив був до нашого піпи др. Демидчук і казав що не має часу говорити. Присутні з великою вовною, хотіли вибирати президію, але піпа, просив щоб не голосували (мабуть шкодував щоб руки не боліли при підниманню) але прямо, кликав: Ходіть заняти місце, ходіть!

Після того став др. Д. і почав говорити: "Ми Українці з крови і кости (а може з глини?) страшна хвиля настала для нас. (себто для Демидчука і Ко.). Наші брати в старім краю, одні пішли до Варшави (то значить Петлюра), другі пішли до Денікіна (Петрушевич, Панейко і Тарнавський), а треті ту в Америці підтримують демократію, збирають гроші, за котрих часть будують банки, а решту виси лають на Марс.

От-же між нами всіма стався нечуваний розлом і страх, тому як я скінчу говорити, то порадьтеся, куди хочете належати, бо ми вже далі вас вести не можем, а на них (себто на Петлюру, Петрушевича і прочих) — каже Демидчук — ми не хочем кидати камінням. (З публики чути: Бо ви самі такі!) Дальше ще др. Д. говорив як то армія драпається на високу гору і ані командир, ані жовніри не можуть видрапатись,, з чого посварились і став страшний розлам. (З публики чути: Хай тепер командир драпаєсь, — ми вже видрапались!)

Потім бесідник скінчив, а по нім виходить п. Шаб. і здає справоздання. — Ви люди гадаєте — каже Шаб, — що "Комітет" з Підгорецьким гроші вкрали, а я вам докажу що ні. Ось бачите всіх гроший було $180.000 (сто вісімдесять тисяч), а де вони поділися, то ось я скажу:

"Сойм в Ню Йорку, поліцмани забрали тисячі, декорації і летючки три сотки, післали до Парижа і ще лишилось $700 (сім сот долярів).

З публики чути: "Ми давали на сироти і каліки в старім краю а не на поліцманів і другі дурниці. Проч з вами дармоїди! Не дамо більше ані цента!"

З тим публика розійшлась домів.

Р.

НАЙСТАВН, ПА.

Читаючи кожде число "Молота" бачу, шо зі всіх закутин Америки дописують в ньому, а про нашу громаду нічого. А в нас в Найставн вже так заходить, що за короткий час треба буде поставити поліцію, бо поки була горівка і пиво то й робота йшла, а тепер ту "драй", то і громаді нема що робити, а члени громади витверезились і зрозуміли що війт, писар і касієр крадуть гроші, та не хочуть ходити до громади. Члени також хочуть відобрати ті гроші, що складали на ріжні фонди, але грошей вже нема, а війт і писар і касієр хочуть уступити зі становищ.

Віднеслися з покликом, хто хоче обняти ті посади (війта, писаря і касієра) хай зголоситься до "Української Громади в Найставн", але щоби зголошуючіся уміли добре красти, бо члени громади вже не пяні, то не знати, чи буде можливо вкрасти під теперішний час...

Член "Укр. Громади в Найставн".

ВЕҐРЕВІЛ, АЛТА. КАНАДА.

Всехвальний "Молоте"!

Думаю, що знайдеться трохи місця для такої цікавої новинки, яка ту, в нас в Вегревіл, сталася. Несподіванкою буде це для всіх інтересованих. До недавна ще нашим доляровим патріотам петлюрівцям, забився був "Молот", в печінки, то так репетували на все горло, що "Молот" не має людського почуття, коли так немилосердно гатить всіх долярових патріотів та ще і самого "героя" Петлюру...

Але коли Петлюра змінив свій фронт і посунув в Польщу, від тоді і наші чумаки - патріоти змінились, а це сталось зараз по прочитанню 2-го числа "Молота", І тепер наші "герої" заріклися, що вже більше не будуть туманити українських фармерів і робітників, своїм гнилим патріотизмом, червоними хрестиками та елевейторсько-збіжевими шерами, ані навіть укр. грекоправославною церквою.

Патріоти сказали: Побий нас боже тим здоровим молотом, коли будемо дальше попирати петлюрівський "бонч", в роді Ферлеїв, Лучковичів, Свистаків і прочих.

Що друге число "Молота" направило наших "патріотів" на добру дорогу, то свідчить це, що зараз по новім році ухвалено з кооперативного "стору" невисилати більше грошей на Мондерський монастир, (бо — кажуть — вже досить людським потом і кровю годувати пузатих кабанів і "божі сестриці" в закладі.) ані на Глово-Свистунівський "бордінґ-гавз" в Едмонтоні.

Внесок зробив Зварич, през. кооперативного стору, попер Рудиқ, голова елевейторської компанії, а по твердили, Чумер і Мельник, щоб 500 дол. з кооперативного стору як часть дівідендів вислати на пресовий фонд "Молота", себто на поширення його, щоби виходив кождого тижня і щоби читали всі робітники і фармері в найдальших закутинах Канади і Злучених Держав та всюди де живе чорноробпролєтар. Щоб' цей "Молот" помолотив всіх пявок і темнителів робочого люду.

П. Зварич старший брат укр. грекоправославного брацтва (ходить чутка, що незадовго зрезигнує в користь Гр. Кебича) від себе деклярує платню з трох хрестів т. є. в сумі 100 дол. а Чумер і Гринчишин по 25 дол. на поширення "Молота" та покликають щоб Вінніпеґ, Саскатун, Едмонтон і другі місцевости пішли за приміром славної укр. околиці Веґревіл.

От бачите часи зміняються, — і люди також.

Бажаю "Молотови" довгого життя і щоб виходив не то щотижня, але що дня.

Робітники і Робітниці! Посилаймо жертви на пресовий фонд "Молота"!

Іван Федорів.

ТОРОНТО, ОНТ.

Контр-революція.

В Торонто вже знова контр-революція. І. Стефаніцький і його біла "Чехо-Словаччина" зорґанізували товариство "Зоря" (Денікінова). В тій-то контр-революційній "Зорі" Стефаніцький дав перший відчит з фізики і знаєте, що несогірше зі своєї дискусії вивязався, бо доказав, як на долони, що зелізо тяжше як дерево. Про смалець, клей та оливу розкаже другим разом.

Док. Мігайчук дає відчити з хемії і також доказує багато про бараболі, сало, мило, вішанину, ковбаски і т. и. а П. Крат дає відчити про те, за що є гріх значить, те що попови пристало. Де-які анархісти годяться з Кратом, бо він не призна є власти над попами.

*

Та сама контр-революційна зоря, відограла дня 5-го січня представлення, "Мати Наймичка".

Довго чекала торонтонська публика на ту білу (денікінську) "Зорю" думала що інтеліґенція докаже щось путнього... але де там! Зпартачили гірше тих робітників, шо роблять шуфлею.

Представлення, як звісно поважне, шо люди аж плачуть коли його бачать, а ту обсмішили, зробили з драми комедію, так, що публика аж за боки бралась від сміху!

Шоби так не дороге місце в часопису, то можнаб' багато дечого сказати про ту комедію та білу

контр-революцію, але на цей раз вистарчить.

Добреби було щоби торонтонці заставили тую білу "Зорю" до розвязання, щоб вона не псувала людської праці для інтриг!

Гість зпоза Торонта.

"Червоний Хрест".

Кріза в організації "Червоного Хреста", прибирає чим раз ширші розміри. Брак урядників, а головно предсідателя і секретаря. Коли притрафиться який небудь, то дуже скоро резигнує один по другім!

Отець Крат, як один з основателів "Черв. Хр." занюхав, що смерть "Черв. Хрестови" вже недалека і щоби оставші члени не казали, що він не вміє вести організації, то давай і резигнує з уряду. Упала на дусі також і славна патнерка. Тільки Демедюк ще трохи активний в тій роботі, хоч правда, до уряду високого не береться, бо до того треба таких, котрі можуть оперувати пером, і також знають трохи рахунки, а йому не туди!..

Доходять також вісти, що І. Стефаніцький, мимо того що заморожений Кратом, бере активну участь в "Черв. Хресті" та з цілою енергією працює для д-ра Сіменовича, певно, що вірить в побіду, так як два роки тому пророкував побіду контр-революції, а упадок большевизму. (Як так ще випророкує з "Черв, Хрестом", то "гуд бай" контр-революція в Торонто!).

Послідними днями, знов один нововибраний предсідатель взявся за команду, але вихваляти його, по кищо не будем, бо він на це не заробив; коли доложить до цеї справи тільки "праці" що Стефаніцький, тоді ми не пожаліємо чорнила ані паперу і розуміється, що товариш "Молот" перший буде знати про всю діяльність.

Остаюсь в надії, що "Червоний Хрест" мусить... хляпнути.

Свідок.

З БРУКЛИНСЬКОЇ ДІЙСНОСТИ.

Хай воно зістане так...

Одного разу дячок Ягело, загризся, що мало побирає платні за "алелюя", то так почав жалуватись перед одним робітником:

"Ви мислите добродію, що мені так добре живеться, що я дяком? Подивіться, пейда мала, а приходів з боку, як з весілля та хрестин, зі всім нема, бо видите самі, як тепер світ іде, ну а жінку і діти маю що треба отримання дати, рент треба заплатити, так що передше пришпарував, то тепер витрачую. Вам певно ліпше живеться що робите в фабриці!

Зробилось жалко тому робітникови тай каже до дяка: "Слухайте Ягело! Як вам так зле, то чому не кинете цеї плюгавої роботи та не ідете на себе заробляти як і я?!..

Дячок Ягело подумав трохи, а дальше і каже: Та, до "шапи", то якось не гонорово для мене, ліпше хай оно зістане так...

В парохіяльній школі.

Дячок Ягело (до своїх учеників): Знаєте діти що то є ті большевики? — (Жадне з дітий не відозвалось). — От я вам поясню: Большевики то є самі такі недобрі люди. Вони хочуть мало годин робити, а багато грошей брати"...

Підчас такої бесіди, один маленький хлопчик говорить до свого найближше сидячого товариша: "Сцоби то мій тато був больсевик і мав велику "пейду" то купивби мені "суси", але сцо він не больсевик, тай не бере багато гросей і не має за сцо купити мені "сусів". то я мусу ходити в подертих..."

Хоч хлопчина говорив потихо, але Ягело почув і люто закричав: "Ти смаркате! Ти не знаєш, що большевики не ходять до церкви і не люблять священника!.."

Підслухав **Крутій.**

ПИСЬМО ДО "МОЛОТА" З ВУНСАКЕТ, Р. А.

Славайсу!

Коханий редахтір від молотка; засилаємо вам пару долярів на пресовий файт молотка, щоби він без перестанку кував колісниці, — такі самісінькі, якою то св. Ілія смикнув до неба, а на ті колісниці, щоб саджав всякі архи-паскудники, "да творять чудеса, яко-же творил пророк Ілія!"

Ту в наших восоках також заквакали — найся преч каже — жаби але на них шкода молотка; звісно жаба, — хай там равкає собі в болоті.

Колись як матка христова позволить, то вам напишу про своїх лящманів та їх національ-дурноватy політику, а тепер хай вас пречиста паненка має в своїй опіці...

Зістаю ваш рахувати по хресті брат.

Марко Сухий.

СОНЦЕ НЕ ПРИЙМР.

— Як тобі не встидно спати так довго? Бачиш сонце вже давно зійшло.

— Ось тобі! Сонце вчера пішло спочивати дуже скоро, а я сидів до пізної ночи.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Ню Гейвен, Конн. — На пресовий фонд "Молота" зложили слідуючі товариші і товаришки:

Павло Бензар $5.00, Сойка 1.00, Степан Костів 1.00, Н. Н. 1.00, Пересада 60 цнт., Василь Кузмич 1.50, Марія Королишин 1.00, Гелєна Осоховська 50ц., Іван Сабаль 1.00, Юстин Гурний 50ц., Степан Бомба 50ц., Степан Караїм 50ц. Федір Салітра 1.00, Іван Крушельницький 50цнт. **Разом $15.60.**

Бостон, Масс. — Від гуртка робітників, переслав т. Д. Чуренко, суму **$17.00.**

Вінніпеґ, Ман. — Жертви на пресовий фонд "Молота" зложили:

Т. Кульчицький $1.00, М. Навізівська1.00, І. Тимошик 1.00, В. Панчук 1.00, С. Гладкий 50ц., М. Бобовський 50ц., І. Люлик 50ц., Н. Бідулька 50ц., М. Стеренко 50., Ф. Вуланюк 50ц., М. Німілович 50ц., О. Хоміцький 50ц., Н. Личук 50., А. Хома 50ц., Н. Покімброда 50ц., П. Лотоцький 25ц., Л. Лящ 25ц. **Разом $10.00.**

Перт Амбой, Н. Й. — Гр. Костина зібрав між робітниками **$10.00.**

Джерзи Сіти, Н. ДЖ. — Д. Черевко $2.00, Я. Боднарчук 1.00. **Разом $3.00.**

Тейлортон, Саск. — Р. Ґриба $1.00.

Порт Джерріс, Н. Й. — Діонізій Голод $1.00.

Ню йорк, Н. Й. — С. Кут $1.50.

Рочестер, Н. Й. — І. Базюк $1.00, П. Макогон 1.00, П. Федик 1.00. **Разом $3.00.**

Йонкерс, Н. Й. — Т. Курка $1.00.

Ансонія, Конн. Й. Со-пко $1.00.

Пленфіл, Н. Дж. М. Василюк $1.00.

Вунсакет, Р. А. — Зложили слідуючі тов.: П. Коковський 1.00, Ф. Цірка 1.00, К. Сагайдак 1.00, М. Шпак 50, А. Горбайчук 50, Т. Кучер 50 **Разом $4.50.**

За всі щедрі датки, товаришам жертводавцям, складаєм на цім місці сердечну подяку.

З товаришським привітом

Видавництво "Молота".

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Вп. читачі "Молота" зволять приняти до відома, що це число виходить трохи припізнене з причини, що на днях переносились друкарські машини. На будуче буде виходити знова як звичайно.

З тов. привітом

Редакція "Молота".

ТЕЛЄҐРАМИ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

(Телеґрама по ланцюшку з кадила.)

Ту в Ню Йорку десь має перебувати укр. делєґація, котра приїхала сюди зі старого краю за грішми. Люди як почули що тая делєґація приїхала, то дуже почали купувати гнилі-смердячі покладки, бо — кажуть — треба чимось Панейка і Цегельського приняти!

Біда тільки в тім що делєґація сховалася десь в готелю і навіть носа не покаже на двір. (Такі-то борці за "Народну Республику" — народ їх хоче витати, а вони його ані руш!)

Знова ходить чутка, що один, досить вірний чоловік допросився до тої делєґації із запитом, чому вона не виступить публично перед українським робітництвом на іміґрації? — На це делєґація мала відповісти ось як: "Ми би виступили публично але ми чули (певно о. Підгорнецький сказав), що українські робітники в Америці, вже збольшевичились і тому нам нема чого перед них показуватись".

Знова один з них (з укр. делєґації), казав що він показався перед робітників, але якби мав за собою хоч кілька тисячну чорносотенну Денікінову армію, та біда, що Денікін тепер також в страху і втікає мало голови не згубить!..

Після того, вірний чоловік відійшов з нічим.

Колька.

ВАШІНҐТОН.

(Телеґрама через Стечишиного окуляри.)

Місіонар Бачинський скоро тільки довідався о приїзді делєґації (Цегельського, Панейка і Струка) почав дуже клясти. Він лихий на них за те, що вони приїхали псувати йому "бізнес".

Я ту сам, от мало що незбанкротую, а вони ще приїхали і собі жебрати. З тої злости взяв і написав лист, в котрому називає їх дурнями, ослами, чорносотенцями, зрадниками і т. п. а Стечишин, яко директор місії, під тим всім підписався.

Ворчик.

ДЖЕРЗИ СІТИ.

(По дручку.)

В редакції "Свободи" шалена радість. Лотоцький мало собі уха не пообриває з утіхи, а вся прибічна братія вганяє, як опарена. Нині одержали вони кілька телеґрам а то, від Понятишина, Підгорецького, Кінаша, Держиноги, (може Держируки?), Лотовича і других. Всі вони висказують велику радість, що їхній делеґат др. Білик в Парижі, заключив чорносотенний союз з Денікіном.

Тепер "Свобода" тішиться, що є нова орієнтація. Їй вже вкучилось без коронованих голов. Франц Юська вже нема, кайзера також вже ніхто не слухає, а так то може хоч з Денікіном вдасться посадити якого царика на престолі. — Якби то було добре — думають свободячі гайдаї — можнаб' масні уряди дістати і хлопа чоловік не боявбися тоді... Точно так як за Франц Юська, або царя Миколая Романова! А тепер що? — Там на Україні тепер хлопи беруться рядити а ми мусимо підпирати американську демократію та іти під лад тутешнім капіталістам, бо на Україну до хлопського краю нема чого вертати!

Смичок.

(Дуже гарні мрії свободячих негодяїв, що до панування з Денікіном, але нехай вони тими мріями не тішаться, бо Денікін вже давно дав драла з України і більше не вернеться, — Зам. складача).

ВІННІПЕҐ, МАН.

(Телеґрама старим воловодом.)

Недавно наспіла сюди вістка, що до Канади має приїхати за грішми подібна делєґація як до Америки.

В склад тої делєґації мають входити Грушевський, Лозинський, Ісаєвич і.... Петлюра (?).

Як доносять, то Грушевський, вже навіть вшив собі велику торбу через плечі (подібну, як мають, діди в Зарваници.) і задумує перейти хата від хати по цілій Канаді і Злуч. Державах.

В тім поході буде йому помогати Ісаєвич, а Петлюра з Лозинським підуть в другу перію. (Не знати хто буде продовжати?..)

Вони будуть збирати гроші на такий заклад в Швайцарії, де би могли схоронитись всі такі контр-революціонери, що втікли з України перед гнівом українських робітників і селян.

Біда Панам.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

(Телеґрама через чистилище.)

Ту в Клівленд Українці не хотять збирати "рексів" для Петлюри, то січовики почали красти, а то: орґанізатор "Січи" вкрав в свого бортника панчохи. Гринько, той головний січовик, що орґанізує "Січ", щей тепер кричить по "стрітах" аж му слина тече...

Іду я стрітою, аж дивлюся, стоїть гурма людий. Підходжу близше, а то січовик бється з бортником таки за тії панчохи. Так билися они, аж всі крісла поломали на собі.

Там десь Петлюра відрікся Галичини в користь Польщі і тепер ходить голий, а його "козаки" воюють за панчохи в Америці... Але так му треба, бо як би був стояв з робітниками і селянами на Україні, то булби мав в що вбратися, а так мусить жебрати.

Читач "Молота".

ҐРЕНД РЕПІДС, МІШ.

(Телеґрама по невсуканім шнурку.)

В цій місцевости є кілька чорносотенних "михалків", котрі зістались по небіжці "Фе-здирації". Они знаходяться під директивою "лісового дика".

Недавно ту один з них дістав лист від жінки зі старого краю, що невдовзі вже всі там будуть належати до большевицької України.

Почувши таке "наші" чорносотенці, — а бувші фе-дураційники, — почали сукати шнурки, бо — кажуть — "коли повернем до старого краю — себто на Україну — і як що схочем дальше боронити панів, а гавкати на пролєтарську републику, то в такім разі шнурок нам найскорше може придатися".

Тутешній український загал, думав, що тії-то блазни зїхали до решти з глузду, однак ще не так зле, коли памятають о тім, що їм може придатись за зраду пролєтарського правління.

Не - федераційник.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Одиноку цікаву брошурку, котра недавно вийшла з друку п. з. **"Соціольоґія й Соціяльні Науки"**.

Ціна 15 цнт. Пишіть по наш новий катальоґ, на адресу:

UKRAINIAN PRINTING

426 E. 9-th St. New York, N. Y.

Поодиноке число 10 центів. "MOLOT" Single copy 10 cents.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК II. Ч. 6. НЮ ЙОРК, Н. Й, 15 МАРТА, 1920. NEW YORK, N. Y. MARCH 15, 1920. VOL II. № 6.

Не злапають.

(Вірш до цеї ілюстрації на 2-гій сторонї).

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, 10. c. a copy.

MARCH 15, 1920, № 6.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописей не звертаєть ся.

НЕ ЗЛАПАЮТЬ.

(До ілюстрації на першій сторонї).

Пропадав в ярмі — в неволі
Народ трудовитий
І на виродків лукавих
Все мусів робити
Розпинали його кляті
І лихом тровили,
Живцем тїло чвертували,
Кров із нього пили
А він "власти" тій корився,
Виповняв закони...
І живились його трудом,
Погані дракони!..
Але — як то кажуть люди —
Світ не спить сном вічним;
Не судилось їм гуляти,
Над тим героїчним —
Тим народом трудовитим,
Що все виробляє;
Отож їм конець примчався
І пімста святая.
Розірвав народ кайдани,
На свій шлях пустився,
Аж ту гаспид препоганий
З боку причепився.
І "приятелі" знайшлися,
Його завертають,
Щоб вернувся під їх право,
На ґвалт намовляють.
Обіцяють йому гори
Золота самого,
Запевняють що ніколи
Не знатиме злого, —
От звичайно як злодії,
Що хочуть наживи...
Але люди не дурні вже!
Зівсім справедливо
Подалися в своє право
На шлях свій правдивий
І даремна панська хитрість
Панських клич зрадливий.
Не удасться їм вже більше
Його заманити,
Не удасться їм із нього
Кров невинну пити,
Бо він сміло вже піднявшись
Пізнав дармоїдів,
Лицемірів хижих птахів,
Катів людоїдів! **Емануїл.**

"Хто тебе вдарить в лице, то ти настав йому ще друге", — каже християнська наука, а о. під-Горнецький примінив її до "бизнесу" і виконує в той спосіб, що набивши одну кишеню сто тисячним фондом, наставив ще другу.

***

"Люби ближнього свого, як самого себе" — проповідують отці духовні і рівночасно сповняють той святий обовязок, починаючи від своїх кухарок, а кінчучи на прибраних "сестрах".

***

"Чоловік стріляє, а бог кулі носить". Так само і з парохіяльними грішми; вірні складають, а піп носить до банку на свою книжку.

***

"Ще не вмерла Україна", — співали українські "опікуни" (буржуї), тоді як бачили матір на смертній постелі і думаючи, що по її смерти заберуть господарство в свої руки, покликали несумлінних "лікарів" (Німців, Французів та Поляків) щоб ті добили її; але як діти (робітники) покликали доброго доктора (большевизм) і той вилічив Україну від всякої гнилі та порадив дітям взяти господарство в свої руки, а хитрих "опікунів" прогнати на сто вітрів, то тії розлютились так, що з того всього кличуть нахабних сусідів, щоб кинулись та до решти заграбили запрацьоване робітниче добро!..

***

Героями називаємо тих, котрі виказались відвагою... і це зівсім слушно.

От тепер "патріоти" називають "героєм" Симеона Петлюру. До того вони мають також причину; бо "воювати" з Поляками і в той-же сам час поїхати до польської столиці (Варшави) і там разом з ними сміятись в кулак з українського мужика, — як це зробив Петлюра, — то будь хто не потрафить! Навіть бувший "герой" М. Січинський не втне такої штуки, бо ось минувшого року заїхав о. Підгорецькому кулаком в ніс і від тоді ніяк не може перепроситися з ним.

***

"Українські емігранти в Америці є жертвою пролетарської революції на Україні. Їх можна порівнати з прохожими, котрі приглядаються як український народ на Україні, бє буком погану гадину, зарившуся в болоті і від котрої відлітає те болото та летить в сторону прохожих. Для лутшого зрозуміння візмім на увагу приїзд непрошених "делегатів"; Панейка, Цегельського і других.

***

Дочекались люди в Америці побачити попів, в їхньому правдивому виді. Приміром колись радикальні елементи говорили, що попи, це фарисеї-обманщики, але релігійні люди не вірили в те. Тепер і найтемнійший може побачити, що попи поробились фарисеями; торгують "шіф-картами, продають "лоти", закладають банки і збирають всякі "фонди" за котрі купують собі камениці. автомобілі і... "сестри".

***

Колись робітники встидалися показатись перед "вченими інтеліґентами", а тепер "вчені інтеліґенти" встидаються показатись перед робітниками. Тому-то легкогризи Бачинський, Січинський, Цеглинський, Панейко, Цегельський і прочі, зарилися по готелях і виглядають як щурі з діри, а щоб вийти перед загал, то нема що й згадувати; вони знають, що їх чекає...

Колька.

СМЕРТЕЛЬНА ПРИСЛУГА.

Лежить батько дуже хорий,
На смертельнім ложи,
Хоче води напитися,
Та звестись не може.

А два сини мов ті дуби,
Добре попоїли,
Протягнулися на лавках
Й здорово хропіли.

Подай но ми води Васю
Старий все торкоче,
А Йвась вкрився з головою
І встати не хоче.

Тоді старший син, батькови
З жалем став казати:
То вже лінюх той Йванище
Не хоче устати!

Тату! Його не просіть,
Ані не питайте,
Встаньте самі, напийтеся
Ще й мені подайте.

К.

ПРИЧИНА.

— Гей хлопці, дід тоне! Хапайте його мерщій!..

— Ага! Добре тобі кричати: "хапайте"... Хапають звичайно за чуба, а він тобі лисий мов коліно... От і хапай!..

Боротьба.

Наступає вража сила,
Гадь проклята аж сичить;
Ось здається, він пропаде,
Прийдесь голову зложить.

Наступають з лютим криком
На його мужицьку стать;
Хочуть його придавити,
Хочуть щільно обмотать.

Обкидають його ядом,
Намагаються троїть,
Але він ще не піддався —
Він силнійш чим раз стоїть.

До цих пор хапав він збрую
Ріжнородню, на врага,
Та на всіх завівся тяжко...
Аж нарешті... Гурра-га! —

Схопив збрую знамениту, —
Власть Радянську взяв до рук,
Та гатить що має сили,
Аж летить побідний згук.

Так і треба! — Його право;
Він робітник — пролєтар...
Тож життя йому хай буде,
А загибіль для "почвар".

Колька.

В епоху загального перевороту, навіть найбільше відкритий реакціонер стає поступовцем; значить і гнилий пень прямує вперед. коли його несе виллята понад береги ріки, вода.

ОТВЕРТО.

— Ну, скажіть отверто, — чи залюблені ви в мою дочку, чи ні?

— Добре, але перед ви скажіть отверто, скільки за нею дасте?

ЩО ОДИН ТО ЛУТШИЙ.

В одній місцевости на Поділю, де через село переходили ріжні ворожі війська підчас війни, затримався відділ німецької армії. Зрабували трохи майна, забрали коні, збили кількох селян. а відходячи сказали: Ми з вами обходились яко тако, але за нами ідуть козаки Алексієва, ті вам доперва шкіру злупять!.. Прийшли козаки, спалили половину села, повісили кількох господарів, а відходячи сказали: Ми єще для вас за добрі були, але за нами прийдуть війська Денікіна, то ді з вами доперва лихо!.. Они з вами інакше затанцюють!.. Прийшли війська Денікіна повісили половину позісталих в селі, порозривали піками дітей, а відходячи сказали:... За нами йде польське військо, побачите що они зроблять!.. Прийшла регулярна армія польської "демократичної" републики, спалила три части села, повісила війта, молодіж пігнала за собою, забрала решту худоби яка єще позістала в селі, а людности складаючійся з чоловіка і жінки сказали, відходячи: Но, з нами то вам ще було так як у пана Бога за дверми, але за нами наступає в село українська армія Семена Петлюри! Селянин учувши те, зарізав жену ножем, а сам повісився.

Берко.

ПОМИЛИВСЯ.

Ох ти зоре ясна! Ти світлий день мій! Ти щастя моє — найдорозший скарб мій! — промовив він до неї і держав в своїх обіймах цілуючи без перестанку. Ти будеш моя, я не покину тебе до смерти, бо без тебе життя для мене нема!

Вона мовчала, а він ще більше промовляв солодкими словами: "Скажи мені правду, чи любиш ти мене? Чи хочеш бути моєю"?

— Люблю! Хочу бути твоєю, але... в мене...

— Що таке? Скажи, скажи голубко моя! Я все зроблю, що буде потрібно, що бракує тобі, — допоможу, лиш щоб була ти моя. Може гроший немаєш? Убрання, мешкання?.. Я все дам, я все зроблю, щоб тільки ти була моя!

— Все маю і...

— Скажи, що за тайна, — я все прощу, все вибачу, бо я люблю тебе. —

— Чоловіка маю і діти...

— Чоловіка і дітий?! — То йдиж ти до них; більш не дури мужа і хлопців молодих.

Д-й.

МОЇ ТРОБЛІ.

Галайду, дорогі читачі "Молота"!

Важеєти, вжесьмоси нивидїли ра хувати з руский місєць і таквім за Вами си сплакав, аж ми голова спу хла з того жилю. А всьо тому вин на тота єкас цилєнца, ци єк то ту в Гамериці кают — місиц Флю.

Ой, то найжи її панбіх скари, єк вона мине намучила! Так вам, кау, зментрожилані, жим си гадав, жи дес низадовго траси буде мухувати на той світ, єк то іго називают, — на Марс, ци на Венеру. Али єкем си пригадав за нашого "Молотка", томси так був зажурив, жи аж ну; тай гадаю си, жи ту люди будут читати того славного Молотка, тай будутси, адьи, веселити при нім, а я Хведір Шпичка буду мусїв дес по чужих світах швіцувати та палити єкимос дїдькам в форнесї... Али ни так ми було лєчно тої роботи, бо рахувати чоловік сє роботи нибоїт, бо вже нима гіршого пекла єк ту на земли, де всєкі попи та розмаїті шкіролупники смажут людий без вогню і голят без брича, тілько ми було дужи жель, жи на тім Марсї нима Молотка і ни буде шьо читати, а до того щей почта туди не доходит!... Тай така біда, гадаюси. Заки Едісон відумаї єкус злуку з другим світом, тоби чоловік загинув з нудів.

І томиси так причіпило до серця, жи я аж заплакав, а нарешті єк ни зачну заводити, єк ни зачну приповідати, аж моя газдинє си настрашила, тай си питає — Може вас, куме, в сиридині болит абощо, то я вам звару їкої юшки... Али я кау: Я ни хочу нїц, тілько ми єще прочитайте нового Молотка.

Взєла моя, важеєте, газдиня тот Молот тай читає, а я си віпростував тай слухаю. Аж нагло показує вона мині вобразки. Дивлюси я, а Петлюра в Варшаві, прийшов до польської "ятки" тайси злапав за живіт, бо дужи зголоднів... А я важеєти на нього вже давно маю храп, ще за тоту іго політику на Україні, як вінси залицяв до їкихос видридушників... Отож, дивлюси я на тот вобразок, тайси смію і гадаюси: А видиш, зраднику, сам продавис тую Галилею а тепер ску ливисси тай просиш кавальчик від Пілсудского... Сиди-ж собі в тій ятці, а до нас навіть ни показуйси, бо ти кости поломимо... А зрештою в тій ятці може знайдеси місце де на якім клинку, то може Пілсудский тобі позволит приміститиси на нім...

Дальше дивлюси, а там їкийс патлатий так замахнувси з сокиров, гей тот жи вігубив з голови гудзики...Дивлюси ближче, а то Падеревскій Ігнац так своє пяно рубає... Ото, гадаю, лютий Ігнац... тай такимси зариготав, аж ні живіт поздоровів.

Али я розвогорився про їкіхос вагабундів, тай цавком забувсми вам розказати про теє, єк то я си був здибав з їдним чорним духом, жиси зве підгорнецкий. Той-то підгорнецкий, важеєти, такий великий душпаскудник, жи го тра було нираз потїгнути поза вуха Молотом і так го кілька раз потїгнули, жи він аж мало не восліп на друге гоко, а тото сліпе то му си до решти перевернуло.

Вінц, важеєти, єк я вже си вікоськав від тої флюенції то йду со бі раз по тій штріті де той душпаскудник підгорнецкий сидит тай си дивлю на їго бизнес-шапу, аж чую, а звідти хтос до мене кричит. Ікий там біс кличе мине, — гадаю собі. Я, знаїти, чоловік чесний тай знаю, рахувати, свій робітничий ін терес, а з попівськими бизнес-шапами нїц ни маю спільного, а ту їкасмашкара згадує моє чесне намено. Али, думаю собі, траси подивити, нїц воно ни зашкодит. Ото-ж возглїдаюси, — він! В чорних вокулярах, єдно гоко прижмурене, а друге так ніби хмарами зайшло, або так, їкби в нім цалий місяць жеби сидїли... Так це підгорнецкий! Якого-ж біса він хоче від мени — гадаюси, а він підбіг до мени тай кажи: — Позвольти, Шпичко!...

Начхавби я на тебе — гадаюси, — али цїкаво, шо то він буде вогорити. От я й зачикав на него тай питаюси: А вам чього тра?...

Піп підшморгнув рукавом по лици, воблизавси, гей тот кіт, тай кае:

— Скажіт менї, кае, Шпичко, чого ви вчіпилиси мене тай си посьмішкиєти з мене в тім Молотку?

— А той биси до вас чіпав, дух сьвітий, не кажучи при нас гріш них, — кау я до підгорнецкого, а не я! — Коли я си до вас чіпав? Ци ви вже цавком недовижеєти, ци шо? Як там їкас Колька вколола вас в Молоті, ци Різак шарпнув, ци Ворчик потїгнув поза вуха, — то мине нїц ни вобходит; до чого мене, Шпичку, туди тицькати?! А єк би до вас чіпиласи ота флю. то ци і тоді я був би винен? — Ни пхаїте си їм під руки, то вони ни будут вас чіпати... А поправдї сказати, то вам так і треба, бо такі душпаскуд ники ік ви, то вже повинні були да вно бути там, де світий Лия книші розвозит!...

Тим я їго, важеєте, так шпигнув, жи він аж скорчивси, а пика так муси скривила, єк в гадюки. Закєг си він, затиснув кулаки і ниписнув ши ані слова пігнав, єк шалений до бизнес-шапи, де вже зібралоси багато баранів, щоби віддатиси до стрижиня попови підгорнецкому.

Я знов засміявси їму вслїд тай пішовим в свою дорогу.

На другий день люди розповідали, жи підгорнецкий в своїй божници був такий лютий, єк скажена собака, наслїдком чого назвав всїх своїх баранів дурнями і хамами, а свому паламарови то повібивав всі зуби за теє, жи той читав нашого Молотка і хвалив, жи кольки, шила, різаки, ворчики, довбеньки, дручки та всї инші вміют добре шарпати їго слїпого їгомостє.

На цес раз, дорогі лянцмани, мушуси з вами попращєти, бо ще маю зайти в їдно місце, про що вам напишу другим разом.

Ваш цалий, від ніг до голови,

Хведір Шличка.

ПОПОВІ СВИНІ.

Відправив піп парастас,
Грошики ховає,
Молодую удовоньку
Ще й про хліб питає:

"А три хлїби, молодице,
Забули покласти
Бо тим ліпше ви можете
Душу його спасти".

Над спасенням роздумовать
Коротко вам нині,
Не вмерлії хлїба хочуть,
Але ваші свині.

Я. Д. К.

БЕЗ РОБОТИ.

Українські збанкротовані "дипльо мати" петлюрівсько-петрушевичівського типу в старім краю, знайшов шись в прикрім положенню за границею, почали таку розмову:

Перший: І чорт його батька знає, що нам тепер робити? — Петрушевич пропав, Петлюру біс забрав а ми остались в такім болоті, що і собака сказилабися будучи в ньому! Хоч бери шуфлю до рук тай заробляй на хліб... А ту робитоньки не хочеться!..

Другий: Не журися колєго; поїдем до Америки, то там не загинем, адже там укр. емігранти цілий час складали гроші до рук о. Підгорнецького, то тепер він певно з нами поділиться...

Перший: Ая, поділиться, як він писав що українські робітники в Америці також збольшевичились і не хочуть більше гроший давати. А по тих що вже були зібрані, то і сліду не стало; всі пішли на каменицю в Ню Йорку на семій вулиці та на уділи в желізничій компанії...

Другий: Ов, то значить що ми пропащі... А бог-би тих большевиків скарав! Не дадуть чоловікови вже більше чесним способом мантити гроші, але конче треба допуститись гріха беручись до якоїсь фізичної роботи.

Колька.

ЗЛАПАВ.

Батько (до свого девятьлітнього синка): Слухайно Івасю, пан учитель скаржився на тебе, що в цілій клясі нема такого дурного хлопця як ти.

Івась: Правда ваша тату, вчера учитель казав мені, що я як раз такий як мій батько...

В РЕСТАВРАЦІЇ.

Властитель реставрації прийшов до кельнера і починає з ним розмову.

Слухай — каже — Джан, ти чув що про большевиків?

Джан: Так.

— Знаєш які в них заміри?

Джан: Ні.

— Вони хотять зрівнати усіх бідних з богатими.

Джан: А хиба так можна? Ніколи бідний не має нічого а богаті все. Як-же його порівнати?

Властитель: А от як; вони хотять, щоби відобрати всяке майно фабрику, копальні, желізницю, поля, ліси, стави, ріки і т. п. від тих богатих котрі мають в своїому посіданню всяку велику приватну власність і роздати її бідним, щоби з того користали тільки ті котрі працюють. А єсли будуть з того користали тільки ті що працюють так тоді не буде панів, бо не буде кому робити на них, будуть всі рівні і хто схоче жити, той мусить робити, бо в противному разі не буде їсти. Як ти задивляєшся на це?

Джан (чіхаючись в потилицю): Для мене зле буде, як вони так зроблять...

Властитель: А то чому?

Джан: А... а... а хто мені тоді дасть "тіпс" як не буде богатих, а я но за "тіпс" служу у вас...

І. Шер.

**
*

Умер раз у пана наймит; —
Добрий був хлопище,
Тому то пан йому на гріб
Вставив каменище
І виписав там буквами:
"Нехай кождий знає,
Що тут Федь, мій вірний наймит
В бозі спочиває"..
Та комусь то забагло ся
Письмо те змінити,
(Мабуть на те, щоб за Федя
Пану відомстити).
І виписав хтось такеє:
"Брешеш, вражий сину,
Бо Федьо вже не твій наймит,
Як ляг в домовину;
А за те, що за житя ти
Нераз бив бідаку, —
Тепер, коли Федь лежить тут тихо,
Хухни йому в.... ухо!"

НА СТРІТІ.

— Чи можу я у вашім місті дістати обід за "кводра"?

— Чому-би ні; дістанете його зараз в тім "реставрантї за дорогою.

— Дякую дуже, дякую! А тепер не можете ще сказати менї, де-б' я дістав сего "кводра", щоб заплатити за обід?

ЗІ ЛЬВОВА.

Раз офіцер йшов на прохід,
Гарненько зібрався,
По дорозі стрінув хлопця,
Який го спитався:
Прошу пана капітана,
Котра вже година?
І смирненько зняв капелюх,
Сей малий хлопчина.
"За петнасце перша бендзе",
Промовив панисько.
"В другій у... мене пане",
Тай побіг хлопчисько.
Гонить всіми вулицями,
Що сили втікас,
А капітан собі за ним,
Кричить й доганяє.
Та тут стрінув по дорозі
Пан "колєгу" свого, —
Який спитав: "гдзе пан' лєці"?
Капітана злого.
"Бондзь пан гжечни і помудз мі
Тего хлопца злапаць,
Он повєдзял сєбє в другєй
В д... поцаловаць"!
"Алєж стуй пан"! витягає
Й дивиться в зегарок,
"Єще пєрвший нєма", каже,
"А пан хцеш юж зараз"!

Діякон.

КОРОЛЬ ДУРАК.

По вулиці в Лондоні, іде собі трохи підпитий чоловік і повторяє фразу: "Король дурак".

В той-же час заскочив його сторож порядку і заявляє, що він знаходиться під арештом, за обиду "високодостойного" короля Британії.

На те відповів інтересний чоловяга: "Коли я говорю, що король дурак, то не про нашого, а про Італійського".

— "Знаю я, знаю, що як дурак, то наш! — закричав сторож. Ходи зі мною!"

Осип Турянський.

КУРКА.

Іван доклепував косу, як прийшов до нього сусід Михайло і побалакавши коротко про погоду та косовицю, сказав:

— Куме, Панбіг дав мені клопіт.

— Ов, так скоро? А хлопець чи дівчина? — питав Іван.

— От бачите, треба дитину охрестити, а у мене нема курки для попа. Не схоче біда охрестити, як курки не дістане.

— Хіба ви не знаєте нашого попа? — казав Іван. — Курка йому конечно, то я йому курку дам. Та буду мусів насамперед з ним побалакати.

Михайло зас:міявся:

— О, вже то з нашим попом ніхто так не уміє розмовитися, як ви. Але розуміється, будете кумом дитині.

Куми чекали з дитиною в сінях парохії на панотця. Піп побачив їх ще на дорозі крізь вікно, але велів їм умисне довше ждати на себе, бо як би це виглядало, як би піп з хлопами панькався! Іван стояв на переді. По якімсь часі відчинив піп двері і закликав голосом, в якім пробивалася повага і строгість:

— Ходіть сюди!

Куми ввійшли в середину і стали цілувати попа в руку, яка відбирала з мужицьких уст свою належність так складно, наче-б мала власний розум і була зовсім независима від попа. Бо між тим, як попова рука виловлювала поцілунки, піп сам мав зовсім инше заняття. Він мишкував своїми досвідними очами по кумах і відразу пізнав, що тут не всьо в порядку, бо для нього щось бракує: ні в одного кума не визирала з під пахи, як звичайно, ні голова ні хвіст курки.

Піп стратив рівновагу, але якось годі було ізза курки відразу підносити крик. В першій хвилині не знав, що почати, відтак став ходити по покою. Тимчасом Іван слідив кождий рух попа і кождий вираз йо го лиця та думав:

— Єгомосцеви певно влізла в голову курка тай ані руш вилізти. Досить з мене дурний хлоп, але треба мені прикинутися ще дурніщим... Це не аби-яка історія!

Вкінці піп став, з руками в кишені, напроти Івана і запитав спокійно, але грізно:

— Ба, з чим ви до мене прийшли? З порожними руками?

Іван закашляв покірно:

—Ми, панотче, з дитиною, з дитиною...

Піп крикнув грізніще:

— Як? З голою дитиною?

— Воно, маленьке, в пеленках.

— Ти дурень! — крикнув піп з обуренням.

— Я знаю, отче! Один Господь на небі мудрий, — сказав Іван, глянувши побожно на стелю.

— Бійтеся Бога, люди! Чи ви справді не знаєте, що до хрестин конечно потрібне?

— А чомуж би ми не мали знати?

Попови аж лекше стало від тих слів і він запитав живо:

— А що?

— Дитина! — відповів спокійно Іван.

Піп ударився руками об поли і крикнув:

— Ну, такого півголовка я ще не видів!

— Що-ж я тому винен, що Господь мене вкоротив на розумі? — сказав Іван жалісно.

— Отже ви не знаєте, що до хресту потрібне!? — кричав розпучливо піп.

Куми, намовлені заздалегідь Іваном, відповіли:

— Не знаємо, отче.

Піп приложив майже свої уста до Іванового уха і крикнув голосом, що подобав на іржання раненого коня:

— Курка, — курка, дурню!

На те сказав Іван, удаючи дуже здивованого:

— Що-ж я, отче, винен тому, що Михайлиха уродила дитину, а не курку.

Тепер піп кричав, не вяжучися нічим, бо чув, що чим ліпше крича тиме, тим лекше йому буде:

— А ти сякий-такий! Чи тебе чорт опутав? Не вже-ж ти не знаєш того святого звичаю, що наказує до хрестин принести курку? Не знаєш, що всі побожні християни так роблять? А чому ви цього не зробили? Не знасте того? А де-ж ви виросли? В лісі? Ви не думайте собі може, що я курки для себе хочу. То є жертва, розумієте? А кожда жертва Богу мила!

— Прошу панотця, питав Іван, — ви кажете, що курка не для вас, лиш для Бога. А чому-ж ми мусимо курку вам давати? Я для Господа милосерного нічого не жалую. Бог мені дав курку, Бог може її мені взяти.

— Іване, Іване, з тебе біс говорить! Ти мусів безбожні книжки чи тати!

—Отче, я такий мужик, що ні нумера не розберу. Де мені до книжок, де, де!

— Ну то можеш бути ще спасений. Але отямся і покайся! Лети скоро за куркою, а я тимчасом дитину охрещу!

Якраз, коли піп кінчив хрестити дитину, надійшов Іван з куркою. Попови вона, бачиться, подобалася, бо сказав:

— Так і повинно бути.

І велів її відставити до кухні.

Коли куми були вже кількасот кроків за плебанією, дігнала їх панотцева служниця і, задихана, злебеділа:

— Дядьку Іване, казали єгомость, щоб ви сейчас вернули до них.

Іван велів прочим кумам іти спокійно домів, а сам думав, вертаючи до попа:

— Піп охрестив дитину, а тепер, бачиться, схоче і мене старого охрестити. Е, не такий мене піп хрестив!

Коли Іван прийшов до канцелярії, піп крикнув до нього мов несамовитий:

— А ти голодранцю один! Сповідайся мені сейчас, бо земля під тобою розступиться!

— Чому, панотче так нагло? Та-ж я цілком здоров.

— Клякай і сповідайся, грішнику лукавий!

І Іван сповідався. Але попа цікавили лиш ті гріхи, яких Іван допустився від хвилини, коли пішов по курку до хрестин. Про це мусів він докладно розказати і оповідав ось як:

— Як панотець казали мені іти по курку, то я вийшов на двір тай так собі міркую: Панотець правду кажуть, то значить, без курки хрестини неважні. А чому неважні? Тому, бо панотець потребують курки і Господь також! Панотець потребують курчиного тіла, а Богови хотіливб відступити курчину душу. Так і йду, аж тут нараз чую: кудкудак, кудкудак. Дивлюся, а на панотцевім подвірю ціла хмара курий. І чую, що хтось, ніби ангел хранитель, промовляє до мене: "Іване, гляди, щоб не спізнився, бо хрестини будуть неважні. Твоя хата далеко, заки зайдеш, заки назад прийдеш, то всьо буде за дармо. Що-ж мені було робити? Я взяв тай зловив одну курку, ну і тепер, Богу дякувати хрестини уже важні.

— А ти злодію, ти антихристе — кричав піп. — адже ти повинен був принести мені свою власну курку!

— Мою власну? — дивувався Іван. — А звідки-ж мені це знати? Панотець мені цього не казали.

— Шезай мені на чотири вітри, ти безбожнику лукавий! Якби я мав у селі кілька таких птиць, як ти, то не лишилоб ся мені нічого, тільки обголити зовсім свою голову і піти до дому божевільних!

ВИВОРОЖИВ.

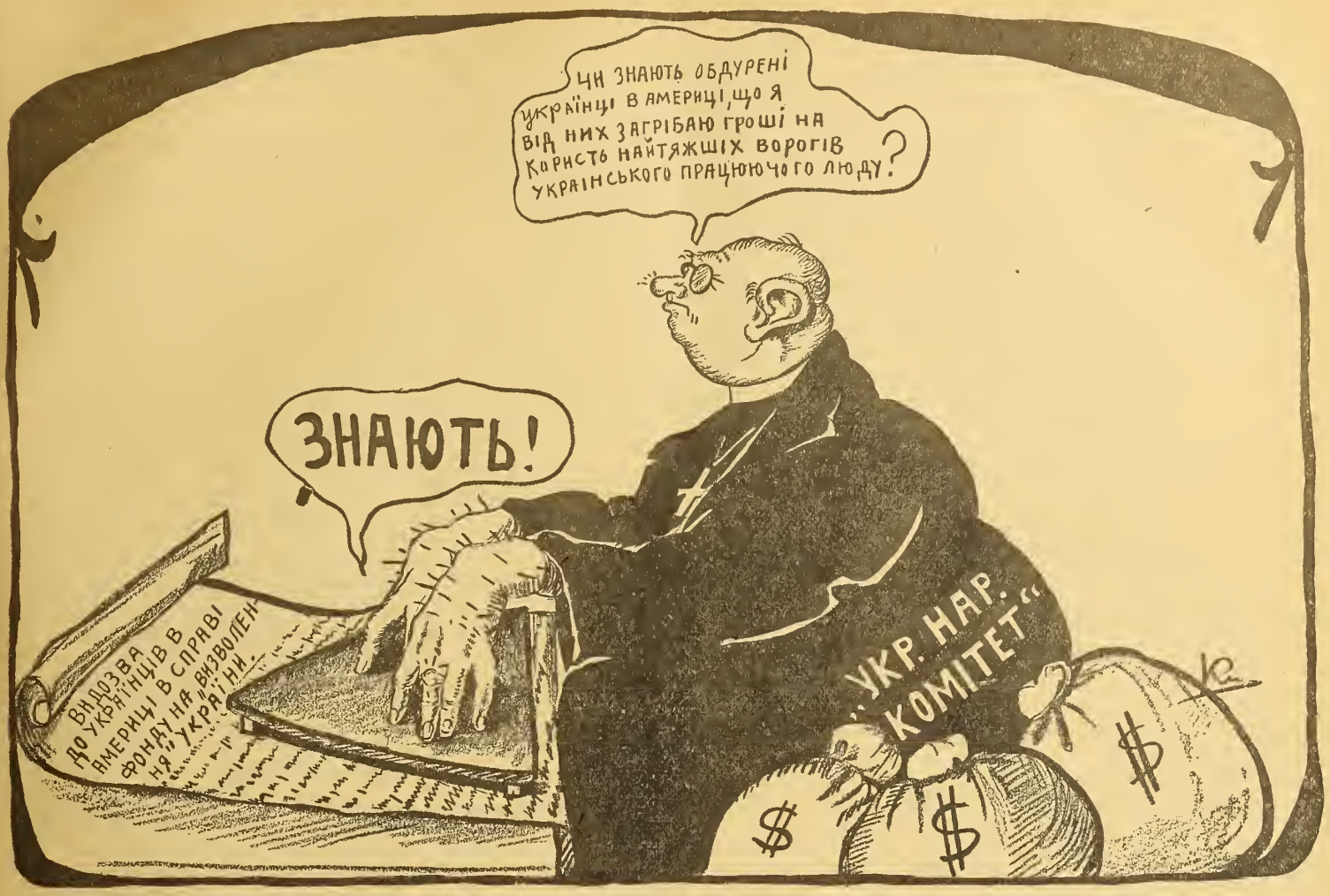

В САЛЬОНІ.

Кум Нік і кум Майк сиділи коло столика і пили пиво з фляшок, та говорили про старий край. Питає кум Майк, Ніка: Нік, а ви служили при воську?

Нік: Так, служив при цісарському бурку.

Майк: То ви певно мали бачити найясніщого...

Нік: О, кілька разів я бачив і до палацу заходив.

Майк: Ну, то мусить бути щось надзвичайного в такого чоловіка, як він бачив найясніщого і в його палаті був! Роскажіть мені як наш найяснїйший вживав собі.

Нік: О, не так як ми. не так; він же їсть срібний обід а золоту воду попиває, а приміром у нас піде чоловік нарубає дров і зараз пхає до печі палити, а там цілком інакше. В сам перед нарубають, обтешуть, вигиблюють, потім малюють, відтак лікерують і аж потім як висохне палят ним.

Майк: Я й думав що воно так. От життя, щоби хоч годину таке мати ото бимси вжив! А ту бідний чоловік так бідує, мабуть бідний так і згине бідним.

Нік: А чи ви знаєте чому то чоловік бідний?

Майк: Тому що бідний.

Нік: Ні, не тому що бідний, а тому що дурний.

Майк: І то правда, але як я маю бути мудрий коли не знаю навіть нумера... **І. Шер.**

ЛІНИВИЙ.

— Хто з вас найбільше лінивий, — запитав групу "бувших людий" якийсь чудак. Я готов дати сто долярів тому, хто докаже, що він найлінивіщий від всіх.

Всі наперерив кинулись розказувати, які то вони лінтяї.

— Я ось вже рік, як не роблю, — сказав один.

— А мені хоч плати доляра за кожду мінуту, — то не буду робити.

Лиш один не промовив ні слова.

— А ти чому мовчиш — спитав його чудак; хиба ти не хочеш дістати сто долярів?

— Ні, — відповів той — не хочу.

— Ти є той лінтяй, котрого я шукаю. Ось тобі сто долярів.

— Кинь їх в мою кишенню, — а то лінь обертатися, — байдужно проворчав архи-лінтяй.

ДО СУЧАСНИХ ПОДІЙ.

Піп патрахиль надягає
В гору руки підіймає:
І благословить панів,
Що мордують мужиків...
О, не діждуть вражі дїти,
Мужиками овладіти;
Мужик тепер добре знає,
Що він землю й волю має.
Схаменіть ся, вражі пани,
Та скидайте вже жупани,
А вдягайтесь у сїраки,
Бо при власти вже мужики!
А ви, попи, не дармуйте,
Своїм богом не торгуйте,
До роботи сейчас ідіть —
Чужу працю ви не жеріть!

К. Волинець.

В "ЕМІГРАЦІЙНІМ ОФІСІ".

Одного большевика арештували і наложили на нього тисячу долярів бонд. Довідалась про те одна побожна парохіянка, котра бачила його нераз і думала скористати з тої нагоди. Вона хотіла його мати за свойого мужа.

Прийшла вона до еміґр. офісу і сказала що хоче заплатити за нього тисячу долярів але підтим услівєм, що він з нею ожениться.

Покликали большевика і предста вили йому справу. Большевик сказав до парохіянки тихим голосом: "Ти хочеш мене викупити, тому що хочеш вийти за мене?

— Так відповіла вона. Єсли ти підеш зі мною до церкви візьмем слюб то я згідлива буду тебе викупити.

Тоді поглянув на парохіянку боль шевик і усміхнувся сердечно: — Дя кую тобі за твою "щирість", але до згоди між нами не прийде. Парохіянка здивовано спитала його, чому?

— А от чому: Я не хочу бути купленим рабом, друге я пристану скорше на те щоб моне держали ту в тюрмі а ніж піти до попа брати слюб. Я є проти таких дурисвітів як попи і тому ніколи не згоджу ся на те.

Большевика забрали до тюрми а парохіянка зі встиду мусіла виїхати з того міста.

І. Шер.

ЧУДО.

Говорив піп на казанню
Про гріхи смертельні,
Про безбожність, соціялізм,
Та муки пекельні.
А при кінци наказував
Щоби памятали,
Та до тижня сьвяту церкву
Біло змалювали.
Бо то братя треба гарно
Дім божий прибрати,
Щоб булось де помолити,
Богу поклін дати.
Тож приходім всі до праці,
Не будьмо позаду,
А про гроші не журіться,
Маю й на це раду:
Жінки-ж уже мають яйці,
Так нехай складають,
Та на більшу хвалу божу
Церкву хай вберають...
. . . . . .
Вийшли жінки із церковці,
Сьміються регочуть:
"То ми кумко маєм яйці"?
— Між собов шепочуть...

Богослов.

НОВА РЕФОРМА.

— "Як ся маєш Йване?"
— "Зле сусіде — свате,
Як чорний віл у ярмі
Мушу працювати.

— "Колись буде по біді,
Будемо панами,
Як всві жінки будуть мали
Рівні права з нами.

Звалять стару сю систему,
А нову поставлять,
Жінки будуть урядувать,
А ми діти бавить.

"Діти бавить се не тяжко,
Легонько робити...
Я диш тілько потерпаю
Хто буде родити?..

К.

ПО ВІЧУ.

Славнозвісний представник буржуазної України і оборонець Петлюрової власти, на другий день по своїй промові перед робітництвом, дивиться в зеркало і каже сам до себе:

— Часописи пишуть, що в мене публика кидала гнилими яйцями... А так би я скреп. як брешу, що ті яйця мусіли бути з каміння, або з желіза; інакше не булоб' таких синяків під очима...

ДУРНА "РАДА".

За пановання "Центральної Ради". на улиці в Київі розмовляли два робітники.

— Я би на твойому місці без надуми поступав так — говорив один.

— А по мойому — не дурна рада — заявив другий.

В той час проходив і почув таку бесіду жовнір — оборонець "Центральної Ради" і заарештував їх обох та відав до суду, за образу чести "Укр. Центральної Ради".

ПРИГОДА ПАНА ДОВГОНОСА.

Одного гарного дня пан Довгонос, пообідавши добре звелїв своїому фірманови запрячи коні і виїхати на прогульку.

Через якийсь час їхньої їзди, пан Довгонос висїв і почав розглядатись за відповідним місцем для своєї потре би. З причини, що чимраз приходило до прикрійшого, він не надумуючись довго, зібрав всї свої сили, драпнув в найблизшу кукурудзу, звідки по хвилї вийшов погідний і веселий, немов хто зняв з нього великий тягар.

Задоволений з щасливого оборо ту справи, пан Довгонос скочив до повозу і поїхав дальше. По хвилї їзди сягнув він рукою до кишенї по свою табакирку, щоби, по звичаю, понюхати. Та на превелике диво, в кишени не було його дорогої табакерки. Йому впало на гадку, що табакерки він нїгде инде не міг був згубити, як лише в хлопських кукурудзах, коли то він "студіював астрономію". Він приказав фірманови завернути назад на місце де він вперед висїдав.

Та за весь той час, Микита Цап сапаючи кукурудзу, дійшов вже аж до місця, де пан Довгонос згубив табакирку. А що панська табакирка була окута золотом і всякими дорогими камінями, тож напроти сонця она блищала і освітила Микиту Цапа, що той з переляку, не приглядаючись що воно таке, в в одну мить зняв свій величезний капелюх і накрив ним табакирку, уважаючи се за щось святого. Що би сего не затримати в тайні, а головно, щоби похвалитись перед селом, що, мовляв, йому, Микитї Цапови зявив ся святий. — він перехрестивши ся тричі перед капелюхом, мерщій подав ся до села, щоби сповістити громаду.

Заки Микита Цап дав знати громаді, пан Довгонос дійшов до місця, де сподївав ся віднайти свою табакирку, та на диво замість неї побачив поруч свойого "знака полекші" величезний соломяний капелюх. Пан Довгонос з цїкавости під няв капелюх, а під ним урадований зобачив свою улюблену табакирку. Не надумуючись довго, він підняв сї, а капелюхом накрив делїкатно свій недавно зложений "знак" і поїхав дальше.

Микита Цап засапавшись та роз махуючи руками, біг селом та кричав що сили, що в його кукурудзї зявило ся чудо. Не звертаючи ува ги на перепону цїкавих людий, при

БАЛВАНОХВАЛЬСТВО.

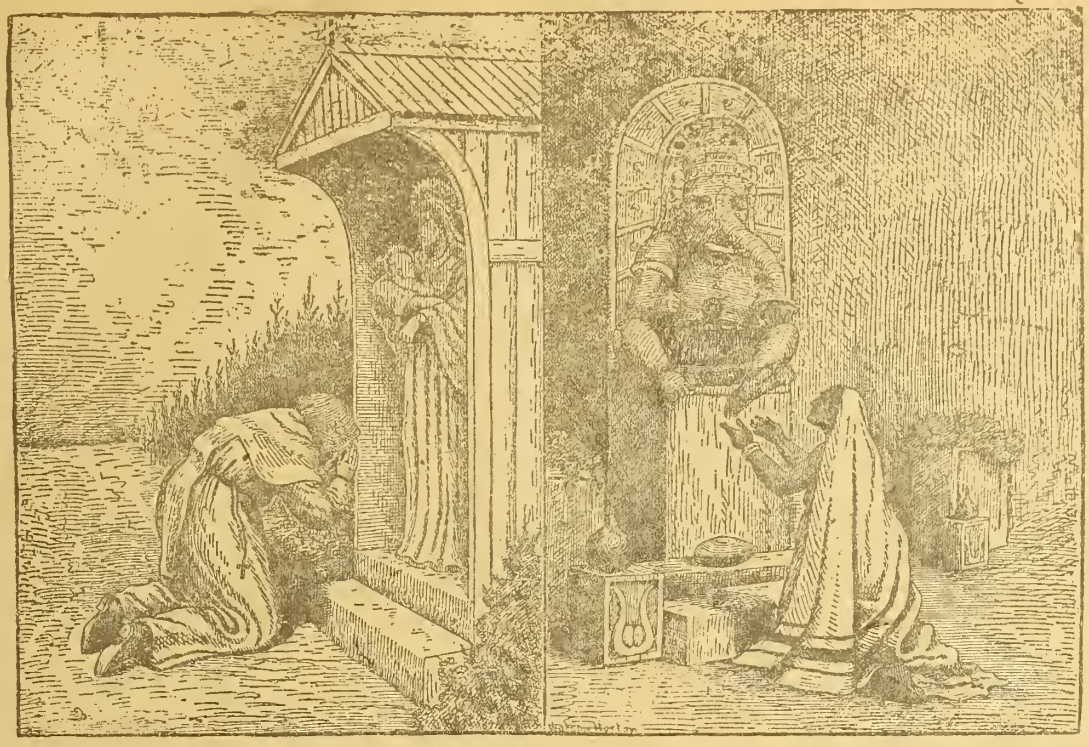

Яка-ж ту ріжниця? Скажіть, добрі люди,
Яка ту відміна у цьому? —
Молились "погани" камінним божищам,
Славили богів по свойому.

Навколішках, було, покірно молились
Камінному ідолу в мурі
І жертви складали звірятам в офіру,
Славили каміння понурі..

А що то сегодня? Подумайте щиро,
Погляньте на тую картину: —
Так само як перше, під муром камінним
Людина схиля свою спину

І молить ся кірно нїмому камінню,
У виді "святої Марії"....
Нема ту ріжниці, — в новому одінню
Остались божища старії.

Емануїл.

біг аж до пан-отця і тут йому оповів все як слїд.

Пан-отець, вислухавши Микиту Цапа, хоч не вірив в чуда, зібрав ся скоренько і разом з ним побіг радіючи, що вдасть ся зробити "бизнес" в своїм селї при такій добрій нагоді.

За якийсь час вже були в кукурудзї і зблизили ся до місця чудного явища.

Пан-отець звелїв Микитї Цапови приступити і підняти капелюх, але Микита з побожностію відповів:

"А де-ж менї, отче, грішному робити це дїло?! Я не достойний того; лучше лицює вам це зробити, бо-ж ви на те вибрана особа".

Пан-отець вже не відповів нїчого тільки зігнувсь і підняв капелюх. Та на превелике диво, замість святого явища, побачили вони тільки неприємний "знак".

Однак Микита Цап не стратив памяти. Він встав, приступив до пан-отця і сказав:

"Дивіть ся, отче! Тут явище на правду було, на що є доказом те, що оставило по собі "знак".

Після переказу **Митар.**

"ЧЕРВОНІ".

Два сусіди жили собі довший час в згоді в однім домі. Одного разу поприходили з роботи, посідали перед хатою, позакурювали люльки і почали розмову.

Гарасим (до Микити): Слухайте, ви вчера говорили менї, що ви вписалися до большевиків...

Микита: Так вписався, я би і вам радив вписатися до них вони практичні люди і других научають як повинні боротися за свою кращу долю, як ми маєм далі на світі жити, щоби не бути панськими рабами.

Гарасим: А скажіть мені чому то їх називають червоними?

Микита: А, а, ви не знаєте? То... то... то я вам скажу: ви знаєте що кождий чоловік як когось ненавидить то не добрий на него. А усі большевики ненавидять капіталістів' вони злі на них, а хто злий, той почервоніє і тому їх називають червоними.

Гарасим: О, то тому!.. А я вже не від тепер думаю і негоден був догадатися... Та я тоже не люблю капіталістів, бо они мало платять.

Микита: Ну, бачите, то і ви большевик!

Гарасим: Шур, що большевик. Всі робітники большевки на таке.

Микита: Воно так виходить, що всі, бо всі не люблять капіталістів.

Підслухав **І. Шер.**

Примірний зять.

— Не знаю, чому то многі з зятїв ненавидять свої тещі, — говорив раз до свойого кума Кунька. — Я зовсім не так: Відколи моя теща померла, я кождої недїлї, в погоду чи слоту, а і у метелицю, — все йду над її гріб...

— Отченаш, значить ся, змовити, — побожно замітив кум. — Примірний з тебе зять...

— Та коли я не на отченаш йду, а ходжу переконати ся, чи вона ще там лежить...

ТЯЖКА КАРА.

— Чого плачеш Івасю?

— Тато зловив мене вчера, як я курив його люльку.

— І що-ж, бив тебе?

— Ні, казав мені викурити до кінця...

В ПЕРЕДСМЕРТНІЙ АГОНІЇ.

(Сценічна картина в одній дії)

ДІЄВІ ОСОБИ:

Батько свинств — Починок
Його адютант — Фе-доришин
Комісар від рексів — Підгайний
Його заступник — Фе-дюшко
Куряча лабка від "Музи" — Зінь
Інспектор від виробу родзинкової "віски" — Ґулька
Шпіцель — Худобей.
Два кельнери без імен.

Річ дієть ся в Детройт, Міч. на зборах "товариств" "Музи" "Волї" і покійної "Фе-здирації". де то збіглись голови тих "кошар", щоб порадитись як би то ратувати збан кротованих панків: Сїчинського, Цеглинського, Бачинського та бать ка Петлюру, котрим вже не стає на штани та "кофі енд донац".

(Занавіса підносить ся).

В серединї сумна обстанова. Чор ний стіл, над столом висить на мотузчу образ небіжки "Фе-здирації" при сконаню, під сподом Сїчинський і Цеглинський клячать і молять ся за її безпамятну душу.

Всї, з виїмком Худобея сидять бі ля стола і радять ся.

Перший починає Підгайний.

ПІДГАЙНИЙ — Панове і колеґи, у нас є важна новина!

ВСЇ — Що такого?

ПІДГАЙНИЙ — Я одержав нинї телеґраму від нашого покровителя Бачинського, в котрій він благає, щоби післати йому грошеву поміч і то як найскорше, бо не має чим заплатити за борт в готелю і штани та капцї вже подер по вашінґтонськім бруку, а Мирон і Швайцар також тиняють ся голодні попід реставрації, а вуйки гонять ка чалками як собак.

ФЕДОРИШИН — З того всього виходить, панове колеґи, що поміч потрібна як найскорше, бо то паскудно, щоби нашї герої так терпіли нужду. Мусимо їх піддержати, хоч вони роблять брудну робо ту, але і ми не лїпші.

ПОЧИНОК — Ти, Підгайний, дур ний і ви всї дурні! Послухайте ме не, що я скажу: в нас гроший нема і нїхто не дасть вже більше, бо ту в Дітройт самі большевики, а ко трі ще дурні, то також нам не да дуть, але попови... І щож ми зробимо? Пропащі ми і нашї герої!

ПІДГАЙНИЙ — Починок називає мене дурним, але і він не лїпший. В мене преціньє голова на карку, тільки порожна. А на що-ж ми заложили "Червоний Хрест" на моду "Комітету"?! Ми маємо чим дурити ще дурнїйших від себе, щоб складали грошї буцїм для голодних в Галичинї. Та-ж ми маємо батька Сїменовича, — він нам дасть пораду, що маємо робити.

ПОЧИНОК — Дурне ти плетеш; нема вже дурних! Укр. робітники вже начхали і на Сїменовича і на Сїчинського і взагалї на нас всїх, бо побачили нашу плюгаву роботу. Вже нам не вірять; сьміють ся з нас та гудять за нами як за прокаженими. Вже нам нїгде нема місця, нї тут в Америцї, нї в старім краю, бо там большевики всїм таким контр-революціонерам вже дав но всунули бобу. Петлюра десь здезертирував до Варшави і чутки по ньому нема. Цїла Україна в руках большевиків. хиба що ще в Галичинї панує польська шляхта; але це ще для нас одинока дошка ратунку. Як Галичина все буде належати до Польщі, то ми поїдемо туди, забємо поклін перед Пілсудським і ще до якогось часу будемо робити брудну роботу.

ВСЇ — Ая, ая! Гурра, Починок!!

ФЕДЮШКО — Слухайте мене, що я буду казати. Нема так що богато плести дурниць, а радше подумати, як би то лиху зарадити; нехай Ґулька зробить кілька ґальонів "віски", та піде між парохіян, може би дещо заробив, хоч на штани для "героя"...

ПОЧИНОК — Та для "героя" вже не треба; штани він вже має, бо ми вислали йому минувшого тижня 140 долярів, то досить з него, але ще другі милости благають!

ФЕДЮШКО — А щоб їх всїх інфлюенца подушила і нас з ними, щоби большевики не мали з кого сьміяти ся; а то прямо в очи тикають, як подиблять де на вулицї! А все ти винен, Починок, бо ти нас до такої публїки допровадив, щоби ся з нас люди сьміяли. Я тобі казав, що то таке з нами буде, але ти менї не вірив, а тепер бачиш сам що з того вийшло — нї взад, нї вперед!...

ПОЧИНОК — А ви чого мене дурні слухали? Було на мене не дивитись; я мусїв, бо я думав, що як "герой" вибєть ся на добру посаду, то і менї зробить десь місце, але тепер вже все пропало, тільки ганьба та сором лишили ся! Я і сам тепер плюю на "героя"...

ПІДГАЙНИЙ (з плачем) — Не зневажайте нашого героя!

ПОЧИНОК — От що менї за герой, як робив і робить плюгаву роботу!?

ПІДГАЙНИЙ — Яку плюгаву роботу?

яку, то я вичислю за порядком, а ось:

Орґанізував Федерацію, братав ся з попами, скликав сойми, дзвонив в дзвони в Філядельфії, просив антанту о інтервенцію на Україну і т. и. і т. и....

А що, — чи се ще не плюгава робота для соціяліста?!

ВСЇ — Ая, ая, — правда!

ПІДГАЙНИЙ (розлючений) — А чого ти їздив на сойм, як то була плюгава робота?

ПОЧИНОК — Бо ви мене дурні посилали; дали гроший на дорогу і заплатили за час тай я поїхав подивити ся на Вашінґтон.

ФЕДОРИШИН — От, і бачите, колеґи; перше то нас просив, щоби його післати на сойм, а тепер сьміється ся з нас та каже, що ми дурні. От і видне дїло, що ми усї дураки були і є..

ПІДГАЙНИЙ — Не журіть ся, побратими, я скличу віче, буду впускати за картками самих дураків, гірших від нас, запрошу Сїменовича з Чікаґо, щоби приїхав і зберу найменше дві тисячі, але Починка не пущу анї большевиків, бо могли би попсувати інтерес.

ФЕДЮШКО — Як ти, дурний Підгайний, збереш дві тисячі, то я сам дам 100 долярів.

ФЕДОРИШИН — А я 50.

ВСЇ — Ми також.

ПОЧИНОК — Чорта лисого збереш! Як я там прийду, то всїм голови порозбиваю!

ПІДГАЙНИЙ — Я тебе не пущу на галю!

ПОЧИНОК — А я тобі зуби повибиваю як псови!

ПІДГАЙНИЙ — А я вуйків закличу до помочи!...

ФЕДЮШКО — Ти, Підгайний, запроси Бачинського і Сїчинського, щоби приїхали на віче.

ПІДГАЙНИЙ — Я вже просив, але вони боять ся приїхати, щоби большевики штанів на них не подерли, так як на Ревкови в Рочестер. А я їм писав, що большевиків вже нема, бо полїція всїх пороз ганяла, але вони таки не вірять.

ФЕДОРИШИН — Та воно таки так, є чого бояти ся; то бестії завзяті, що хотять то зроблять, ще моглиби нам більшого встиду наробити, як маємо.

ПІДГАЙНИЙ — Нема чого бояти ся. Большевики так впали, що і чутки за ними нема' ще гірше як наша Федерація.

ПОЧИНОК — Який ти, Підгайний немудрий! Большевики впали, але під напором властий, а "Федерація Українців"... аж встид казати... Сама в собі зогнила... Гепнула собою таки на гладкій дорозї...

НАДУВАННЯ "ДУХОМ БОЖИМ".

(З презвітеріянського світа).

Хто цікавий люди добрі
Глянути під маску,
Щоб пізнати "божу силу"
І велику ласку,
Хай погляне на ту карту,
Повну того чуда,

Як то скоро наповняєсь
Духом вся "посуда".
Баранці презвітеріяне
Теє благо знають
І покірно до божниці
Усе поспішають.

А їх "прічер" по свойому,
В "божу ласку" дбає
Та гарненько "святим духом"
Їх все надуває.

Колька.

ПІДГАЙНИЙ — Е, то нічого, ми ще "Федерацію" воскресимо як большевиків не стане. От добре, що "Робітника" поліція розбила; вже не буде кому правди писати, то і нам буде лекше іти далі робота.

Починок: Чогось я не вірю, щоби бодьшевики так тихо сиділи, щоби про них і чутки не було; вони досить завзяті, а дивіть: польські большевики знов видають свій орган... А думаєте що наші не будуть знов щось видавати?

Федюшко: І то правда, я в суботу вечером ішов попри "Укр. Робітничий Дім" то було повно большевиків в гали. Я навмисне заглядав, то була повна галя, аж мені страшно стало!

Підгайний: Ов, а я якби щось таке побачив, то зараз репортую до поліції...

В той час вбігає задиханий Худобей, несе в руках "Молот" і "Українські Щодені Вісти" та кричить гвалт!

Всі: Що таке? Що стало ся?

Худобей (зі страхом): От бачите що: "Молот" і якась нова ґазета, пише, що Петлюра, Бачинський, Безпалко, Левицький, Грушевський, Петрушевич, Панейко і ще декотрі це самі зрадники, котрі запродали український народ реакціонерам а самі повтікали за границю, а українська армія перейшла до большевиків!

Всі: Ох, лишенько нам! А ми так покладали на них надію, а найбільше на Петлюру, а що він собака зробив? Ох пропащі ми!

Починок: А що за ґазета покажи но сюди, хай подивлюся.

Підгайний: То не може бути! Може то так з Варшави телеґрама бреше?..

Починок (читає і по хвили каже): Телеґрама з Відня і правдива, бо ішла через Париську цензуру і потверджена в Лондоні.

Федюшко: От і біда, хоч з моста, та в воду!

Починок: А що я не казав, що то їх ґазета Яби дав собі голову втяти що то їх ґазета!

Федоришин: То не може бути правда.

Федюшко: Тай я не віру.

Починок: А я вам кажу, що правда і то ще й яка!..

Підгайний: Я йду на поліцію! (злапав ґазету і хоче йти. Другі його тримають).

Починок: Де ти підеш дурний? Я ґазети не дам. Може то хто инший видає?..

Підгайний: То я іду сам, а з вами не маю що робити, бо ви всі дурні!

Всі: Іди, іди дурак! Нам тебе не треба!

Підгайний відходить а за ним Ґулька, Зінь, Худобей і кельнери. На галі остали в тяжкій задумі, Починок, Федоришин і Федюшко.

Починок (по хвили): От я і казав що таке буде! Пропала вся наша надія!

Федюшко: А може би ми тепер пішли до большевиків та їх перепросили, щоби нас приняли в свої ряди?

Федоришин: То шкода! Вони не такі дурні як ми, щоби нас приймати. Вони і дивитися не схочуть на нас, а вот нашого колеґу Бойчука, не хотіли приняти, хоч як просився у них.

Починок: Так, так, то шкода і говорити. Вони досить хитрі, а і яке-ж наше лице булоб' пхатися до них тепер, коли всі на нас голюкають так як на звичайних хуліґанів?..

По короткій але тяжкій задумі всі три починають співати: "Пропала надія забилося серце"... і засипляють твердим сном.

Очевидець.

РОЗМОВА ДВОХ ПОПІВ.

(Балтімор, Мд.)

Піп Селе-кий. старої царської церкви і Жовтонога, нової незалежної церкви, сидять собі і попивають сивуху; Жовтонога по два, а Селе-кий по одному.

Жовтонога: Пий, пий по два, ще стане на цю ніч.

Селе-кий: Кому стане, то стане, а мені не стане... ох, ох, ох!..

Жовтонога: Не знаю, як кому, а мені таки стає, а як не ставатиме, то мої баранці зроблять баль, а тоді маю на цілий місяць...

Селе-кий: Скажи мені Жовтоного, як ти попав на таку щасливу дорогу?

Жовтонога: Е, та то знаєш треба бути механіком і треба дивитись. як коли мода. бач. тепер всі говорять про свободу, то треба і собі говорити, бо хоч наші вірні — барани а все таки вуха мають, то щось трохи чують.

Селе-кий: Щоб не та червона зараза, то вони' і не знали нічо, а так то все чогось хочуть, а як не задуриш чим небудь. то ще готові копнути від себе...

Жовтонога: Через те-ж то я так зробив, щоб як небудь триматися при них.

Селе-кий: Скажиж мені правду Жовтоного, чи ти справді. годишся з большевиками, що так часом щось верзеш, ніби на їх сторону?..

Жовтонога: Який ти Костю дурний, чи-ж я не такий самий піп як і ти? Я їх так само ненавиджу, як всі попи, але бачиш, ти був проти них, то вони відговорили від тебе всіх овечок, а я хоч так сам думаю як і ти але кажу їм так як вони люблять і тим способом ще держуся до якогось часу.

Селе-кий: А от часом ти кажеш їм, що без кадила і без свічок можна обійтися... Як ти не боїшся? Ану-ж вониби сказали, що як можна обійтися без кадила і свічок, то можна обійтися і без тебе!.. І щоби ти тоді робив?

Жовтонога: Дурний ти Костю! Таж то такі сліпці, що їм можна одно говорити, а друге робити...

Селе-кий: А чи правда то що і большевики належать до тої парохії?

Жовтонога: От то сказав! Або-ж вони що дурні, чи що? Чого вони мали-б' висіти у мене?...

Селе-кий: Ой біда зі мною, біда! Ой щоби то я був знав що мені таке лихо буде, то бувби собі так перевернувся, а так що?!..

Жовтонога: Я-ж тобі дивуюся, що ти так ще тепер не зробиш; от поїдь де до другого міста та виверни кожуха на другий бік, то ще зажиєш...

Селе-кий (з дикостю): Виверни кожух на другий бік!.. А хто його знає, як довго ще ті сліпці будуть нам вірити? Може ще от за якись часок, та проженуть нас геть від себе!

Жовтонога: О, як не повірять в це. то ми поробимось баптистами, або так якими чортами і будем якось дальше крутитись.

Селе-кий: Та ось де кручусь, що мало карка не скручу і нічо не виходить. Знаєш вже брав в дверях по пятнайцять центів, а в велике свято по доляру, бо колекти вже не хотіли давати, ну, і думаєш що лутше зробив?... Ще гірше, бо перед тим приходило кількох а після і ті перестали.

Жовтонога: Ов! А я думав, що з тобою ще не так дуже зле... Ну, а як-же ти жиєш? Тепер-же з Росії цар не присилає гроший, як бувало колись...

Селе-кий: Та так брате, побачивши що з церкви мало що маю я мусів шукати иньшої роботи і знайшов, тепер — як то кажуть — "джаб" на треці...

Жовтонога (з страхом): На треці!? Дивні діла твої Господи! (Бере за руку дивиться, чи нема мозолів).

Селе-кий: Ні брате, на руках мозолів нема, бо я форманом, то знаєш роблю головою.

Жовтонога (дивиться чи нема мозолів на голові): Нема! О, ще коли нема мозолів ні на руках. ні на голові, то слава тобі господи!

В той час входить вейтер і подає "чек". Жовтонога платить за обох а Селе-кий тяжко вздихнув. Після того попрощались і розійшлись.

Підслухав В. М.

ПІСЛЯ ПРИКАЗУ.

Один полковник видав своїм жовнірам такий приказ: Коли хто небудь упється, то хай сам на другий день заявить об тім і це йому буде прощено.

Опісля являється до нього пяний жовнір

— Маю честь сказати вам, що я вчора був пяний...

— Пяний! — крикнув полковник — а що з тобою сегодня?

— Об тім я скажу жовнір — я донесу завтра...

Говорити далеко лекше, як писати. Навіть сам Господь, котрий так часто говорив з Мойсеєм, написав йому всего десять заповідей.

БЛАГОРОДНА ҐРАФИНЯ.

Ґрафиня де Бріссак, коли її було 16 літ, упала в воду. Вона була виратувана і вскорі очунялась в своїй постелі.

— Хто би не був мій спаситель, я вийду за нього замуж, — заявила вона.

— На жаль, це не можливо, сказав її батько.

— Чому? Чи він може жонатий?

— Ні.

— Може простий мужик?

— Ні.

— Хто-ж він є?

— Нюфаундлянська собака.

ПІДЧАС ОБІДУ.

Батько з оживленям розказує щось при обіді.

Івась: Тату! У тебе...

Батько: Мовчи! Скільки раз я тобі говорив, що не можна перебивати старшим, коли що небудь розказують!

Через кілька мінут, батько подобрів і каже:

— Ну, тепер, скажи Івасю, що ти хотів мені сказать.

— Я хотів сказати, що у тебе в зупі була муха... але ти вже зїв її...

Подорожний переїжджаючи польську републику, затримався в Варшаві на стації. Два пасажири котрі очікують на потяг, переходячи попри нього, один до другого говорить:

— То певно якись варіят! Якжеж можна в місяцю липню убиратися в баранячу шапку, кожух і камаші?..

— Алеж, цілком ні! Я цего чоловіка знаю досить добре! Він ту чекає від Нового Року на потяг до Львова, і не може дотиснутися до вагону!

Берко.

НОВІСТЬ! НОВІСТЬ!
ЧИТАЙТЕ

Вже вийшла нова, дуже інтересна для кождого робітника, брошурка:

"Як повстала наша земля".

Ціна 25 цнт. Хто замовляє більшу скількість, — дістане 50% опуст.

пишіть на адресу:

UKRAINIAN PRINTING
426 E. 9th St. New York, N.Y.

СПОСІБНИЙ УЧЕНЬ.

Єгомость: Ох, як вам говорити дітоньки, про те страшне пекло? — То є місце, де полумям вічний огонь горить!

Малий Михась: Прошу отця єгомостя, а звідки там беруть вугля до того пекла?

Єгомость: Чому так питаєш?

Михась: Тому що тепер так тяжко за вугля; мій батько збігав всі склади і годі дістати, а в хаті вже не палено два тижні...

В СУДІ.

Судія (до оскарженого): З огляду на моє добре успособлення, засуджений зіставєсь тільки на 3 місяці арешту!

Оскаржений: О! Нехай Ісус Христос, ласкавому пану судієви, стократно винадгородить!..

Берко.

ЩО ЛУТШЕ?

— Нема нїчо лутшого на свїтї, як шклянка вина — вздихнув Петро.

— Фляшка вина ще лутше, — вздихнув ще тяжше Іван.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Канада, Н. Туранський	$5.00
Перт Амбой, Д. Белепів	2.00
Расіне, Віс., М. Колтуник	2.00
Кліївленд, А. Діорка	2.00
Тімінс, Канада, Д. Сторощук	2.00
Ню Йорк, Марія Наваловська	2.00
" Іван Бекас	1.00
Перт Амбой, С. Скала	2.00

Детройт. Міч.: — В. Бідий 1.00, М. Ліска 1.00, П. Питель 1.00, Г. Паридюк 1.00, І. Куцій .50, А. Чорненький 1.00, С. Саварин 1.00, Г. Герман 1.00, І. Тинів 1.00, Я. Орлецький 1.00, Н. Остафійчук .50, В. Стефаннюк 1.00, А. Дідуник .50, О. Вікарий 1.00, Т. Миколяк 1.00, Ю. Крайківський 1.00, Г. Питель 1.00, М. Семанюк 1.00, М. Виницький .50, Д. Василик 1.00, І. Ружило 1.00, М. Стояновський 1.00, Ю. Моров 1.00, С. Минів 1.00, В. Мерецький 2.00, М. Варениця 1.00, А. Невідомий .50, В. Бикулїнський 1.00, Н. Рогатинський 1.00, О. Тринайцятий 1.00, А. Питель 1.00, М. Р. Білий 1.00, І. Білоус .50. — Разом $31.00. Пересилка 15 ц., — остає на "Молот" $30.85.

В. П. К-н-ко.

Всїм жертводавцям складаєм щиру подяку.

Вид. "Молота".

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Теольог, Пасейк, Н. Дж. — Буде поміщено в слїд. числї.

"Українські Щоденні Вісти"

Робітничий часопис, виходить щодня, окрім неділї.
Передплата на рік $9.00, на пів року $4.50, поод. число 3 ц.

Читайте, куме, часопис.
А всьо будете знати;
Щодня принесе листонош
Вам прямо аж до хати!
Читайте. куме, але свій
Правдиво робітничий,
Тільки такий, що служить вам,
А не якийсь зрадничий.
Тільки такий. що скаже все,
Всю правду славно-явно.
Що вам покаже добрий шлях, —
Діло розвяже справно;
Що не продасть ся хижакам
Під крила капіталу. —
Що сміло йде в борбі новій
До сонця — ідеалу.
Читайте все і скрізь ширіть, —
Це ваша явна збруя;
Тим ви поможете звалить
З своїх плечий буржуя..
Тим ви докажете знання
Свойого інтересу...
Отож пишіть сейчас як слїд
На ось таку адресу :

"UKRAINIAN DAILY NEWS"

502 EAST 11-th STR. — NEW YORK, N. Y.

КОРЕСПОДЕНЦІЇ.

ЧІКАҐО, ІЛЛ.

Тут недавно відбув ся великий баль вільного козацтва в козацькій церкві св. Тройці. Ввійшов я до середини, аж ту зараз один козарлюга прийшов до мене і питає чи я сїчовик. Я сказав йому поправдї, що нї, а він закричав: "То за двері паничу!" — Вже хотїли деякі помогти менї вийти на двір, але один козарлюга каже: Дайте чоловікови спокій, нехай остане ся подивить ся, як вільне козацтво гуляє. Ну, так я на біду остав ся.

На початок вийшов др. Гриневецький і виголосив велику патріотичну "спіч". Посилав громи на большевиків, та загрівав своїх сїчовиків до великого патріотизму; казав, щоби тримати ся, як пяний плота, щоб не впали в болото... А на конець сказав, що як поїдуть на Україну, то всїх большевиків порїжуть.

Після того всього скінчив і станувши на середині галї та спустивши вуси як дїйсний козак, як не гукне: "Ану, хлопцї, гопака!" і як не піде аж галя дуднїла...

Та нещастя хотїло, що якраз в тім актї пукли йому неборакови штани... А що на галї було богато дівчат і молодиць, то він зі сорому немав де скритись, тільки схопившись почав утїкати, але на щастє перебіг його кошовий тай каже: "Як-жеж так підете до дому, та-ж на дорозї вас готов полїсман арештувати, а тим більше в дома паню докторову перестрашите. Радше натягнїть які штани і тодї вже буде все гаразд.

— Та які штани?! Де я їх маю? — зверещав доктор.

На те підступив поет Желинець, знаний під псевдонїмом Самоук Не помильний, або Дїдух і каже: "Ось я маю одні екстра; я якраз ішов сюди та найшов на дорозї отсї старі штани і хотїв їх дати до Червоного Хреста, щоб вислали Петлюрі. Акурат будуть добрі на вас.

Зараз взяли ті штани, натягнули на др. Гриневецького і всї закричали: "Слава, слава нашому гетьману в Петлюрових штанах!"

Потім баби принесли сьміття і насипали на дурну др. "макітру" на знак рівности і "демократії" і заспівали многая лїта гетьману...

Що дальше було, — не знаю, бо не могучи здержатись від сьміху я опустив галю.

Комар.

КЛОПОТИ Я. БОРЕНКА З АУБУРН, Н. Й.

Ото клопіт, добрі люди, прийшов на мене. Скортїло мене подати до відома загалу через "Народну Не-Волю", як то всяка гниль визискує робучий народ, а также як би був свій лад, то не потрібноб нам гриз ти ся і оплачувати гроший тяжко запрацьованих, за свою смерть, та своєю працею годувати урядників "Укр. Народного Сопуза", "Укр. Не-Робучого Сопуза" та філядельфійського "Затемнїня". Тай таку допись отримавши редактор "Народної Не-Волї" зі страху попутав ся в тій дописї тай цїлком инакше помістив її в ""Н. Н.-В." в ч. 20, з 14 лютого с. р., як єму доручено; от прийдеть ся ще менї платити за операцію єго рук, котрі йому покрутило з причини моєї дописи.

Але ще щоби лишень на тім скінчилось, а то і за Пеклюру анї слівцем нїчого не спімнув, хоч я був досить описав, як він потопив нарід на довгі часи, і кілько тепер людий загладив і як файно з Ляхами умовив ся той Пеклюра. А редахтїр ""Н. Н.-В." то все ізїв, ликнув; тай довідую ся, що ликнувши сю потвору Пеклюру від того часу корчить йому жолудок, корчить йому жили в тілї, а найгірше в руках та в язиці. Тому то я проваджу оттого фатального редактора під Молот; треба його переклепати на другий бік, а коли вже раз такого клопоту я дізнав, то проте всїм подаю до відома, що з нинїшним днем відрікаю ся єго гнїзда — "Союза", редахтїра, та всїх слуг єго і ви всї так зробіть, то вам нїкому не лучить ся такий клопіт як менї і будемо всї свобідні і наші дїти до віка, а йому буде вічний Амінь!

Я. Боренко.

ВІСТИ З "КОЗЯЧОЇ ВИСПИ".

"Молот" на концерті.

Дня 4-го лютого с. р. відбувся концерт, в котрім брали участь всї позісталі (числом 174) "непожадані".

Програма концерту була слідуюча:

1.) Похоронний марш. (по російськи).
2.) Дівча в сінях стояло. (український хор).
3.) Оркестра (російська).
4.) Танці і співи (російські і українські).
5.) Реферат (по польськи).
6.) Спів (український).
7.) Деклямації (по російськи).
8.) Деклямації (по українськи).

Деклямації з "Молота" п. з. **"Оде йому місце!"** і **"Колчак"**, дістали три "чірс": "Гурей! гіп, гіп, гурей! гурей!"

Концерт закінчився співом "Разом товариші в ногу!"

Помилки.

Недавно тому при відомих погромах, через помилку (як самі комісарі заявили) набрали також баптистів, "синуф польські" "сьвєнтего Міхала арханьола", бадачів св. писма і членів "У. Народного Союза". Всі они при спосібности перестали молитися, "корунки" пірвали на кавальчики і сказали, що то "гумбуґ"...

Правду комісарі казали, що помилились, бо тюрма кождого робітника, котрий поступив до неї неправильно, поставить на чоловіка.

Де-яке сміття смерділо кілька днів на козячій виспі, якого смороду "червоні" не могли знести, ну і завідатель козячої виспи зібрав і зніс те сміття на схід, близько дверий, щоб при помочи ґралей викинути на двір до біса, єсли поставить 1.000 долярів.

Ходять ту слухи, що всі ті доносщики, котрі ходили скаржити большевиків, будуть мати "троблї", а то тому, що в їхніх доносах міститься лож.

Смородар коли призвичаївся до обставин на "козячій виспі", так хотів представитись, що він також "обрізований", і хотів заснувати від діл (джерзисітської) Сусайди. Але ту люди, котрих він бачив видавались йому якісь такі, що він немав поняття і дставши хорошу лекцію, він дальше дивився на людий (котрі видавались йому великі) так як теля на червоні ворота.

Йому зі страху і розчарування, наче в сні і сниться, що він має крила і хотів летіти на тих крилах 55 "фітів" в долину... Коли пробудився, так побачив, що він вже на долині, в иньшім "покою",,, і то близько "офісу, де очікував на нього один з "вачманів" з ґралями, котрими, яко смердяче сміття (по зложенню 1.000) викинув на двір.

Кореспондент.

Телєфон: { 2509 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРҐ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

ПЕРТАМБОЙСЬКІ БАРАНИ.

(Перт Амбой, Н. Дж.)

Послухайте, люди добрі,
Що дієть ся в Перт Амбою:
Я в коротці вам розкажу
І посьвідчу сам собою.
Що це правда є правдива,
Про те кождий вам тут скаже,
А хто буде те читати,
Нехай тес сам розвяже....

— — — — — — — —

Є тут піп з Василіянів,
Що в монастирі ховав ся,
Виґрікшись роскоший сьвіта
На побожне життя вдав ся.
І прирік він, самотою
Цілe своє життя жити;
Нігде з людьми не бавитись,
З женщинами не сходитись.
За те його посьвятили
На попа Василіянів,
Щоби ішов в сьвіт за море,
"Научати всіх поганів".
І поїхав він за море,
Прямо ту до Америки;
Знав, що народ наш ту їхав
Тай зарібки тут великі.
А що народ підстригали
Всі попики в старім краю,
То-й він почав підстригати,
Після моди та звичаю.
В кількох місцях почав стричи,
Але не були вовнаті,
Вкінци трафив в Перт Амбою,
Що покірні й дурноваті.
Остав ся він при них на все,
З доходів не вдоволив ся;
Взяв си паню, з нею жиє,
Немов з нею оженив ся!
А барани, щоби "їймость"
Всюди її поважають,
Щоб попови лучше жилось,
"Пейду" йому відступають.
Ще й дівча приняв до служби,
Щоби мила й замітала,
А прання дає до "ляндри",
Щоб ся "пані" не змагала.
А пані є лиш на тес
Щоби до смаку зварити
І що йому захочеть ся
Вона має догодити.
Тая-ж пані не є проста,
Хоч прізвиско хлопське мала,
Але з волі єгомостя
Панське собі підобрала.
Все-ж натуру просту має,
Часом бє тарелі в злости,
Та він її все прощає,
Як му прийде до милости.
Бо-ж то варт її просити: —
Аматорка сьвітовая,
І малюєсь і "повдруєсь", —
Сорок девять літ старая.
Грає ролі все за дівку,
А піп радий дуже з того,
Щ вона з ким кохаєть ся,
Або віддаєсь за когось.

— — — — — — — —

У сусідстві є тут баран,
Бажаном ся називає;
Він все у них на услузі
У всім їх обороняє.
Всяких ворогів попових
Товче лобом з всеї сили,
А що темніє на очи, —
Окуляри му купили.
Він є у кружку співацькім
І не боїть ся нікого,
Ні співака, ані дяка, —
Лобом ставить ся до нього.
А скажи на нього слово,
То піп зараз в оборонї,
Каже: "він за вас найліпший,
А ви проти нього дурні!"
А барани, як барани, —
Попа дуже вихваляють
За те, що їх вміє стричи,
Всякі подяки складають.
А як хто такий знайдеть ся,
Що не хоче малпувати,
А до того ще береть ся
Других сміло бунтувати, —
То вони женуть від себе
І не хочуть його знати,
Кажуть йому, що не варта,
Коло баранів стояти.
Оттак то ті Пертамбойські
Барани попа тримають,
А як хто противний стане,
Зараз лобом побивають.

С. Скала.

З "ОСТРОВА СЛІЗ".

Запер вуйко дваєто люда
В маленьку хатину,
Тай тримає їх в тій хаті
Як в ніч, так і в днину.
А як дають коли їсти,
То смачна пожива:
(Така добра, що й собака
Її би не їла).
Коли люди наїдять ся
Оттої "прикази",
То так болить в середині,
Як би від зарази.
Ту, в тій хаті усе темно
Сонця не видати;
Куди глянь — нічо не бачиш,
Лиш зелізні грати.
Ліжка цілком заржавілі,
Вузкі не широкі,
Всі з зеліза, так що ляжеш,
То аж болять боки...
Щодня кличуть по одному,
Й протокол стягають, —
Одно слово разів двайцять
Кождого питають.
Випитають, вислухають,
Все те переважуть
І чи винний, чи невинний:
"Тисячку дай" — кажуть.
Отту воля, отту правда,
Що й годі сказати,
В вільнім краю вже почали
Волю продавати!
Коли маєш десять соток, —
То не зле з тобою,
Дай Янкілю, то він тебе
Випустить на волю.
А як вийдеш там на волю,
Будеш панувати:
Десять годин у фабриці
Будеш працювати.
За роботу заплатять ти
На тиждень двайцятку'
Якраз заплатиш до штору
За "книжку" в порядку.
Як впімнеш ся більше платні,
За свою роботу.
То дістанеш клоба в лоба,
Що й стратиш охоту...
Тут є правда, тут є воля,
І свобода люба;
Палки ("клоби"), револьвери —
Поліція груба.
Тут свободу лиш малюють
На білім папері,
А народови до неї
Зачинили двері.

М. Вардиґа.

ПРОВОКАТОРАМ.

(Пасайк, Н. Дж.)

Задумали "патріоти"
Пімститись занадто,
Тай заплату отримали
Свою акуратно.
Мстились вони на "червоних":
Адреси збирали
І пасейським вищим властям
До рук доставляли.
А заплату отримали:
Ланцушки на руки,
Та на "виспу" дістали ся
І зазнали муки...

— — — — — — — — —

А добре вам, "патріоти"
Цю научку майте;
Під сьвідомих робітників
Ями не копайте!

І. Ф.

ПОШУКУВАННЯ.

Позір! — Рочестер, Н. Й. —Позір!

Пошукуєть ся трох робітників на "скреп ярду". Мусять бути високо учені і мають возити зелізо тачками. Добра платня і "стеді джяб". Зачуваємо, що до Америки приїхали нові імігранти з краю, а то якийсь Панейко, Цегельський і Струк, — от якраз добра нагода; не будуть клопотати ся довго за роботою, а до того тут ще є досить баранів, то можуть їм давати лекції про те, як то Поляки вкрали Петлюру.

Згадані панки нехай спішать ся з приїздом, бо в противному разї займе їх місце один професор з "Фе-здирації", той. що має довге волосся.

Фірма.

Торонто.

(Телеґрама з лябораторії ксьондза Крата).

На вечері жидівського шабасу, фінансовий секретар "червоного хрестика" пан Ангел-нюк шукав трийцять костумерів, щоби підписали ся, що хочуть ксьондза Крата за проповідника до Галичини, а пересвитерська місія вишле його сво їм коштом, для замороженя галицьких робітників, бо з причини сві тової війни там випукали з голоду всї паразіти.

І що правда, то не гріх; заморожені костумери знайшлись, а то самий аґітатор і ксьондз Крат. Всї одноголосно ухвалили на виїзд Кра та до Галичини, на чім собраніе закінчилось.

Тепер вони шукають замороженых костумерів, щоби зложили Кра тови на шіфкарту, але не до Галичини, а на Венеру, бо "Молот" каже, що на Марсї таких також вже більше не потребують.

ЗАМІТКА. Єсли найдеть ся більше костумерів, то подамо до відома "Молотови".

(Телеґрама горбатим носом).

До Торонта прийшла телеґрама, котру виголосив А. В. скублент Міглайчук, що самозванчий делеґат ясньє-пан Маґус приїде до Торонто і при помочи образків дасть лекцію про свій побут в Парижі з француськими "мамзолями".

Заряд червоного хрестика шукає по "беках" галї, де би могли зійти ся всї білоґвардійцї і зібрати трохи гроший на дальшу "народну роботу" для п. Маґуса, бо тих шість тисяч долярів, що зложили укр. робітники вже не стало.

По лекції присутні мають зложити хамови Маґусови щиру подяку за зраду.

Когут.

Вунсокет, Р. А.

(Телеґрама через борисову ковбасу).

Тут в Вунсакет повстала велика халепа. Наші церковні барани так нанюхали ся кадильного смороду, що прямо дуріють; свого шкіролупника попа-неробу хочуть прогнати. Одні барани говорять, що він піп добрий, бо як зачне плести науку, то всї сплять, а другі знов кажуть, що їм треба лучшого шкіролупника щоби міг ще лучше їх стричи, бо будуть ставити нову "бизнес шапу" з Христом.

Кождого дня роблять збіговиска і райдукають, яку "шапу" ставити; — одні хочуть охрестити на православне, другі на незалежне, а решта хоче "католіцкої"... А барбер з тої гризоти купив собі пяно і програє мельодії Падеревського.

Менвіл, Р. А.

(Телеґрама через попівське кадило).

В Менвіл стало ся велике нещастє. Одному найтвердшому і найвірнїщому свічкогризови, котрий завсїгди уїдав на большевиків, взяли лямполизи і дали здорового копняка за те, що він хотїв бути найстаршим лямполизом.

Барани сказали йому: "ми всї однакі барани і всї хочемо бути рівні, а ні, щоб ти нам розказував, хто коли має лямпи лизати".

Бідний свічкогриз з того встиду аж почав оправдання шукати у властий. Не знати, що з того вий де. Чи йому власти розрішать першеньство на лизанє лямпів, про те будемо знати незадовго.

Панько Терлиця.

Варшава.

(Телеґрама по собачім хвості).

Недавно наспіла вістка, що "отаман" Петлюра купив собі хороший дворець в Варшаві. Коли спровадив свою хвамелію, українські патріотники в Варшаві поставили перед його палатою постумент зі снїгу на подобу Петлюри. Змучені тою працею, а більше раді, що їм вдало ся такого стовпа обтесати, побігли обвістити несподіванкою отамана. Через час, коли Петлюра обводив їх по своїй палатї, збігло ся на те чудо не мало людий. Якісь невисліджені переступники удекорували постумент отамана: в одну руку дали йому подерту парасолю, а в другу білет колійовий четвертої кляси з написом: "в Чорне море". В ніс вложили йому кулко і привязали на ланцюшок собаці до хвоста. Собака собакою, — зобачила стовп, піднесла ногу, а там й присїла, і...

Сильні оплески присутної там польської шляхти збили з пантелику телеґрафіста і депеша зістала перервана.

Берко.

Рочестер, Н. Й.

(Телеґрама через збанкротовану реверепду).

Тут в Рочестер піп дає кождому парохіянинови 15 центів опусту від доляра, наколи заплатить колєкту до церкви на рік 1921 з гори всї гроші.

Такий фанатичний спосіб видумав той рочестерський шкіролуп і виголосив на проповіди дня 22 лютого с. р. Видно, що вже круто коло дармоїдів, котрі жили з робітничої кервавиці... Але не знати, що то буде, коли по других містах вірні овечки довідають ся, що в Рочестер такий великий опуст на доляру. Чи не буде це конкуренція для других кровопійців? Щоби то хоч не вийшло з того яке непорозумінє в других містах між овечками божими...

Шершень.

Дір Айланд, Масс.

(Телеґрама спеціяльним вітром).

На Дір Айланд, Масс., де були зачинені "червоні", в кожду неділю вечером давали їм "веджетейбл геш". Той "геш" був такий поганий, що всї "червоні" казали, що єго і свинї не будуть їсти. Ото-ж в одну неділю "червоні" винесли протест проти того "гешу" і відмо вились їсти його.

На другий день в "Бостон Американ" було написано одним іміграційним офіциром, що "червоні" не хотять їсти того "доброго гешу". Він сказав, що той"геш" є дуже добрий, і він сам хотїв би мати його в себе дома як можна побільше.

Після того комітет "червоних" дав зазив до "Оборончого Комітету", щоб найти того, котрий так любить той "добрий геш", но до сих пор знайти його не удалось.

Однак інтересно буде читачам знати, що "червоним" під сю пору на Дір Айланд вже того "гешу" не дають. та з того всього, що було написано в "Бостон Американ", виходить, що чого не хотїли б їсти свинї, тепер їсть якийсь іміграційний офіцир.

На здоровлє йому!

Т. Л — й.

НАРОДНІ ПОГОВОРКИ.

Коли дрова ґорять, тоді і кашу варять.

Жолудок не мішок, — в запас не наїшся.

Мошонка пуста, то душа чиста.

Умій сказать, умій і змовчать.

Слава і тінь однаково представляють чоловіка, то в побільшеному, то в поменшеному виді, але рідко в дійсному.

Поодиноке число 10 центів. "MOLOT" Single copy 10 cents.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК II. Ч. 7. НЮ ЙОРК, Н. Й. 1. ЦВІТНЯ, 1920, NEW YORK, N. Y. APRIL 1, 1920. VOL II. № 7.

СЛІДАМИ СОВІТСЬКОЇ РОСІЇ.

Го! го! Не думайте, други,
Що він тепер жартує;
Хіба-ж не бачите, куди
Він скоро так прямує?!

Він йде слідами тих борців,
Що світ цілий дивують;
Що в невтомимій боротьбі
Життя нове будують.

І збрую схопив він сильну,
Пустившися до бою,
А хто-б хотів його вздержать,
Наложить головою!

Емануїл.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, 10. c. a copy.

APRIL 1, 1920. № 7.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописий не звертаєть ся.

"Топорище царської сокири підносить ся".

Такі слова писав один із теперіш них редакторів побожної філядельфійської "Америки", як був свого часу редактором такої-ж попівської служки "Свободи".

Писав він про те топорище і лаяв його в той-же час, як сам був топорищем цїсарської австрійської сокири. Та коли тая австрійська сокира пощербила ся та полупалась в кусники і топорище остало ся саме, воно по визначеному часї покути в "горячому стейтї" перейшло до побожної кошари в Філядельфії і зробивши ся попівським оруддям, в числї 32 "Америки" починає отверто "підносити ся" в сторону Петрушевича і царського ґенерала Денїкіна.

Отсї факти заставляють тепер "Молот" гопнути пана доктора по голові і пригадати світови, що "топорище царської сокири підносить ся" при попівській "Америцї" в Філядельфії.

Топорище — топорищем: якаб сокира не була, а для топорища це є одиноке місце, де воно має своє застосування.

"Конґратулейшен", "містер" Демидчук!

ВГАДАЛА.

Віденська екс-патріотична шматка, котру ґрупа запроданців сміє називати "Воля", дірвала десь першого числа "Молота" (з минувшого року) і прочитавши вірш на першій сторонї до ілюстрації, так собі сподобала, що аж розписала ся про "Мопот" в сей спосіб.

"Появилась і в Америцї українська большевицька преса. А в нїй друкуються такі перлини:"

І наводить уривок з того вірша:

Перед троном капіталу
Товпляться собачки
І обцаси лижуть смирно,
Суваються рачки.

А дальше пише:

"Під віршом намальовані ріжні собачки. А на одній з "собачок" красномовний надпис: Сімон Петлюра!"

Вгадала що Петлюра собачка, єй богу вгадала! Тільки мабуть їй жалко, що "Молот" не опмістив поміж тими собачками також преславного Петрушевича?...

Ґа! В той час, як це дїялось, то Петлюра і Петрушевич ще були одним богом в двох особах і шкода було місця для обох собачок.

Тепер, коли "Воля" хоче, то ми можемо домалювати і Петрушевича до тої славної компанії, а поки що нехай задоволяєть ся на словах.

АПОСТОЛЬСЬКИЙ ДЕЛЄҐАТ ДЛЯ УКРАЇНИ.

Попівська католицька філядельфійська шматка подає в своїх (а як же в своїх) новинках, що "завдяки заходам акраїнської дипльоматичної місії в Римі, Ватикан згодив ся (чому-ж би ні?!) вислати на Україну Монсіньора Дженоккі, котрого задачею буде давати духовну поміч нещасному населенню"...

Справдї нещасне населення бульоб, якби так сталось!

Ми памятаємо середновічну Інквізицію римських парубків, коли то всякі "монсіньори" з франціщканських та єзуїтських кошар палили на вогни невинних людий і розтягали на тортурах.

Гарна "укр. дипльоматична місія" (це мабуть ґраф Тишкевич), що пішла просити Ватикан, аби той післав "монсіньора" на Україну!

Перед народом говорили, що ідуть "просити" волї, а в дїйсности просили римського парубка, щоб післав на Україну єзуїтську чорну мафію!

Але на Україні тепер большевизм і укр. робітники можуть бути певні, що жадний "монсіньор" католицький інквізитор на Україну не поїде. А як би і поїхав, то чи удало би ся йому втїчи звідти з цїлими штанами? Чи не втїкав би так, як свого часу втїкали з України польські єзуїти? Або як в недавній минувшині втїкали на глум Петлюра, Петрушевич та Денікін?

Але "дурний думкою богатїє", каже пословиця. А філядельфійська "Америка" так само; хоч потїшить ся думкою, що на Україну чейже може загостити римська Інквізиція.

Нї, чорнориза "Америко"!

Не для пса ковбаса,
Не для кота сало;
Не станеть ся так, як хочеш,
Бо вже все пропало!

ПОЗІР, СОЮЗОВЦІ!

В послїдних часах в скрентонській "Народній Волї" починає знова вилазити на верх патріотична гниль блаженної памяти "Федерації".

Поховавши свою "маму" "Укр. Ґазету" мізерні "герої" і під-"герої" хто знає як довго були би гнили, але случайно почули, що Винниченко зробив зворот, так давай і собі бити ся кулаком в груди і нарікати словами: "ми помилились"...

Не збавляйте кулаків, панове "герої"; розумні люди знають, яка у вас честь. А як що хочете так ударів, то "Молот" вам гопне кілька разів, тільки попросїть о те.

А ви Союзовцї, стережіть ся тих "дипльоматів", що вічно помиляють ся, бо як припустите їх до сво єї преси, то так задавлять пирогами як свою "маму", та заведуть вас під дурного хату, так як усїх своїх федераційників.

Колька.

ЯКА В КОГО ВДАЧА.

Піп все любить много їсти
А нїчого не робити;
Пан лиш любить мілїони
І краєм цїлим рядити;
Хлоп лиш хоче трохи волї,
Хату, город, ну тай поля;
А робітник із фабрики, —
Кусок хлїба невеликий...
Піп послугуєсь брехнею,
Щоб ледаче дальше жити;
Пан мамоною своєю,
Щоб себе ще захистити;
А хлоп простий і робітник —
От, якось так незамітно,
Щоби в згодї з світом жити,
Любить правду говорити...
Та послїдними часами
Якось тее все мінить ся:
Вже й робітник-хлоп у світї
Иньшим життям жити вчиться;
Він кидає свою вдачу, —
Добрий бук до рук хапає
Та ґатить усяку зволоч, —
Собі право здобуває.

Емануїл.

Пословиці — це устна бібліотека неґрамотних.

Революційний дух Німеччини.

Заворушився сильний дух,
І причинив буржуям "рух";
Мов мишенята по дощі
Дрожать під ним от ті "хрущі"!

СЛИМАК.

Слимак, що сидів на зелїзничому шляху, дуже лютував на поїзд, котрий що дня з гуком і стуком переходив по рельсах та непокоїв його в приємних занятях.

— Цего вже довше стерпіти не можу — говорив слимак до себе і відважно кинув ся поміж рельси, витягаючи ріжки, коли з далека показав ся надходячий поїзд.

— Я його здопчу, знївечу! — викрикував обурений.

Надїхав поїзд і з гуком покотив ся понад своїм ворогом.

Слимак обернув ся і глянув гріз ними очима на щезаючий поїзд.

— Він не важив ся! — кричав у слід йому. От і втїкає перед мною отой боягуз!

І лишив на рельсах тільки слюзу, скільки лише міг.

Робітничий рух подибує у свойому походї чимало таких слимаків.

ВЗІР.

Селянин: — Паночку, не моглиби ви менї сказати, в який спосіб ви стали такі товсті?

Богач: — А щож тебе обходить те, що я такий товстий?!

Селянин: — Та я тільки хотїв би довідатись, тому, що моя свиня цего року чомусь не хоче товстїти.

Курка з криком злітає з гнізда, — Орел аж під облаки піднімається з шумом.

ЩО ГОВОРЯТЬ РІЖНІ РЕМІСНИКИ.

Швець: — Світ се величезна скіра, люди, се чоботи ушиті з сеї скіри, а ідеї се копита, після котрих шисть ся сї чоботи.

Столяр: — Для мене чоловік найбільше варт по смерти, бо не супротивляєть ся тоді ані о дерево, ані о роботу одинокого мебля, котрий йому є потрібний.

Кравець: — Супружество, се убранє. Если є добре скроєне, то навіть здалека може подобатися.

Шлюсар: — Бувають ріжні люди. Один є немов сталь і гартуєть ся через огонь, воду і куттє, другий немов ляне зелїзо, розлїтаєть ся під ударом молота.

Переплетник: — Частїйше книжки нїчого не варті, не тому, що оправа зла, але тому, що зміст дурний.

Лїкар: — Джума не є так грізна, як манїя великости: перша шкодить лиш хорому, друга є небезпекою для соток людий.

Адвокат: — Тільки дурний чоловік представляє вартість для правника' коли-б людство складало ся з мудрих людий, не було-б ані права, ані адвокатів.

Стара панна: — Світ є без серця. Коли-б його мав, не булоб би незаспокоєних мрій, бажань.

ЧУДО З ХЛЇБАМИ.

Казав піп казанє і хотїв доказати, які то бог нераз чудеса творить.

— Любі парафіяни! — каже. — Як Христос ходив по землї, то наситив пятьма тисячами хлїба пятьох людий так, що всї наїли ся і нїхто голоден не був.

А під амбоною стояв хлоп тай каже:

— Овва, і яби так зробив!

Піп як вчув, тай зараз полапав ся, що помилив ся, але нїчого не каже хлопови.

На другий рік в той самий день говорить піп знова те саме казанє, але вже собі добре запамятав, як має говорити, аби не помилити ся.

— Любі парафіяни! — каже. — Як Христот ходив по світї і показував чудеса, то раз пятьма хлїбами наситив пять тисяч людий так, що всї наїли ся і нїхто голоден не був.

А той хлоп знова стояв під амбоною, подивив ся на попа, тай каже:

— Овва, тай я би також так зробив!

— А то як? — питає піп.

— Бо я би тим пять тисячам дав їсти тоті хлїби, що лишили ся з тамтого року!

ДВІ МІРКИ.

I.

Як буде суджений фабрикант, котрий убив страйкуючу швачку і кілька тяжко поранив?

СУДДЯ: — Чи оскаржений признаєть ся до плянованого убійства, чи тільки так через неувагу наступив випадок?

УБІЙЦЯ: — Я до вини маю признаватись?!... Я не винен! Справді я застрілив ту дівку, але в обороні свого майна і життя!

ПРОКУРАТОР: — Я вношу, щоби переслухати наочних свідків того нещасного випадку, а ті нам най лучше все витолкують.

СУДДЯ: — Добре, можете переслухати свідків, щоби невинно шановного пана фабриканта не підозрівати...

ПРОКУРАТОР: — Свідок Х!.. Яким способом наступила смерть страйкарки, Айди Бранеман?

СВІДОК: — Ми ішли в поході коло фабрики Саутера. Коли вже всі підійшли близько фабрики — Саутер вилетів з револьвером в руці і почав стріляти. Забив Бранемівну і поранив кількох инших страйкарів.

ПРОКУРАТОР: — Це ще не доказує, що п. Саутер мав на думці поповнити убійство... Преціньо він міг собі стріляти і колиб там в той час не було нікого, то ніхто не був би убитий. Вина спадає на тих, що тоді стояли коло фабрики, і на лідерів, котрі привели страйкарів до фабрики. Після моєї думки, фабрикант нічо не винен. Отже ви не признаєтесь до вини, пане Саутер, права?

УБІЙЦЯ: — Розуміють ся, що ні! Я-ж вже раз те сказав.

ПРОКУРАТОР:—Будьте ласка, пане, вибачити, що з рації свого уряду, я був змушений задати вам подібні питання... А тепер зізнає свідок Ю. Скажіть, що ви бачили?

СВІДОК: — Та так, я бачив, як фабрикант вибіг і почав стріляти до страйкарів, бо я якраз туди переходив.

ПРОКУРАТОР: — А звідки свідок знає, що фабрикант стріляв до страйкарів? Може він тільки так собі стріляв для розривки... Звертаю увагу, що в суді тільки правду треба казати...

СУДДЯ: — Если свідок буде оповідати річи незгідні з правдою, то тяжко відпокутує за ложну присягу.

ПРОКУРАТОР: — Чи свідок чув? Як так, то прошу говорити правду.

СВІДОК: — Та... я чув стріли, але на що фабрикант стріляв — то я не знаю.

ПРОКУРАТОР: — О, так то мені подобаєть ся. Ясно і зрозуміло. Можете відійти.

По переслуханню ще кількох свідків, котрі менше більше в подібній спосіб будуть зізнавати і по напімненю їх через суддю і прокуратора, щоби "тільки правду говорили" суддя оголошує:

— Пан Саутер, кравецький фабрикант зістав уневиннений з заки неного йому злочину і рівночасно зістає увільнений від всякої відвічальности. Натомість суд прийшов до переконання, що винними убійства швакчи Айди Бранеман є провідники страйку, котрі провадрили похід страйкарів перед фабрику п. Саутера і їх, яко винних убійства наказуєть ся потягнути до відвічальности!

По виголошенню вироку, судді і прокуратор складають фабрикантови гратуляції, по чім спільно автомобілем удають ся на обід.

II.

Як судилиби робітника, котрий би убив фабриканта.

СУДДЯ (грізно): — Чи оскаржений признаєть ся до вини?

ОСКАРЖЕНИЙ: — Ні, пане суддя, я невинний! Справді я забив того фабриканта, але в обороні сво єї чести і власного життя.

СУДДЯ: — Що?!... І кажеш, що ти невинний?!... А то запеклий збродняр! Пане прокуратор, прошу збадати свідків!

ПРОКУРАТОР: — Свідок В.! Що знаєте про убійство через того робітника — свойого працьодавця?

СВІДОК: — Фабрикант лаяв оскарженого поганими словами, а коли той звернув йому увагу, що лаяти йому його не вільно — витягнув револьвер і хотів застрілити оскарженого. Оскаржений боронячись, вирвав з руки фабриканта револьвер, котрий при шамотаню ся вистрілив і положив фабриканта трупом.

ПРОКУРАТОР: — Але оскаржений уплянував убійство свойого хлібодавця, правда? Сварив ся з ним преціньо і відбирав від нього револьвер...

СВІДОК: — Бо фабрикант хотів скарженого убити...

ПРОКУРАТОР: — А звідки свідок знає, що хотів убити?.. Прошу тільки говорити те, що ви бачили, бо інакше зістанете тяжко покарані за ложне зізнання.

По збаданню ще кількох свідків, котрі зізнавали менше більше в подібний спосіб, що перший свідок, суд видав слідуючий вирок:

— Оскарженого узнаєть ся винним убійства в першому степені і сказуєть ся на смерть через повішення.

По оголошенню вироку, на салі роздав ся плач жінки і дітий сказаного, а через маси понеслось тихе, але грізне невдоволення...

Щипавка.

НА УЛИЦІ.

Перший: — Знаєш, що у нас в церкві злапали кишенкового злодія. Суддя засудив єго на два роки тюрми. От і бач до чого люди доходять, що аж до церкви ідуть красти...

Другий: — Він був дурний злодій! Повинен вивчити ся на попа, а тоді міг би красти гроші свобідно і не бояти ся судів.

ЖАРТИ ПРО ПОПІВ.

Один піп сховав гроші в престолі і написав: Ту спочиває боже тїло. Злодій підглянув сховок, гроші забрав і оставив напис: А тїло боже з гробу повстало і нїчо не зістало.

Піп питає хлопа: Що ти заслужив за свої гріхи?

Хлоп: Я нїчо за них не жадаю.

Один селянин ганьбив хлопця, що той його обрехав, а піп почувши те, каже:

Коли хто каже неправду, то свищи, але не клени.

Раз піп на проповіди говорив, що бог вилїпив першого чоловіка з глини і поставив коло плота, щоби висох, а селянин свиснув з цілої сили.

— Чого свищеш? — питає піп.

А селянин на те: — Єгомость, коли чоловіка ще не було, то хто городив пліт?

Жарт часто похожий на правду; але і правда часто похожа на жарт.

РУБАЄ ОСТАНКИ БУРЖУАЗНОЇ КУЛЬТУРИ.

Український мужик (рубаючи шибениці, говорить до себе):

От, нещастя ту з бідою,
Що лишили за собою,
Ту для мене хижаки!
Мушу добре утомитись,
Щоб до скипки попалити
Ті "культурнії" знаки!

Але буду памятати,
Як з панами ся братати, —
Як їм щиро помагать:
Чорта лисого зіськають,
Як мене вже обмотають! —
Знаю я, як їх витать!..

Колька.

ЩО СТАНЕТЬ СЯ В ПРОТЯГУ ОДНОГО РОКУ.

Укр. робітники в Америці подяку ють своїм хлібо- і хоробо-давцям за їх демократичний гіркий хліб, виїдуть до свого рідного і вільного краю, а їх опорожнені місця по фабриках та майнах займуть попи і вся проча укр. сволоч, котра запродала ся нині буржуазії і копала гріб укр. робітничому правлінню.

Отець Підгорнецький зробить ся посідачем "У. Н. К." і перебравши дім на свою приватну власність, за ложить укр. католицький музей, в котрім окрім Ревкових штанв і Гуньового револьвера, буде містити ся великий склад нових книжок, су часних письменників, під з.з.: "Про цес за неслюбного сина" — комедія о. Держиморди; "Банкротуючий ге рой" — псевдо-драма — Ревюк.; "Прогібіція, проституція і пр." — суспільна студія — Крейзоватий; "Підстрілений піп" — посвята Гундякови — Бориско; "Ох, мої штани!" — баляда — Ревюк' "Бідний в голову" — психо-трагедія — Демедюк; "Над океаном пропасти" — суспільна студія — Бачинський; "Сліпий редактор" — біографічний нарис — Стечишин-Наполєонівський; "Божевільний від конячих окулярів" — оповіданнє — Свистун; "Дикий інтеліґент" — психічна роз відка — Боянівський; "Плач дурня в кукурудзах" — повість — Гикавий де Халепа; "При коритї помий" — повість — Крат-Замороженець; "Подорож і подвиги делєґата" — зоольоґічна розвідка — Меґас; "Де що про свині та старі кавалєри" — фільософічний виклад — Кудрик; "Загорілий шовінізм" — казка — о. Струтинський; "Зійшов на пси" — повість — Швайцар (псевдонім) "Пироги побідили" — історичний нарис — Січинський; "Пес і хрунь" — баляда — Бориско; "Чортівська політика і хрещений бик" — гумореска — Слободян.

Дальше будуть:

"Згублена слава" і "Вартість чистої води в медицині" — вел. шан. уч. п.о. тов. проф. др. Сушко; "Чоловік-падлюка" — біографічний на рис — Стефанїцький; "Дяк і кінь" — суспільна студія — В. Лотоцький "Свята інквізиція і кухарки" — ро ман — Бурлака; "Невилічимий калїка" — повість науково-гумористич на — Хандога' "Мої подвиги і утеча до Варшави по трупах укр. працюючого люду" — історична записка — С. Петлюра; "Сирота Івась і дур ні барани" — повість — Кремар "Червоний Хрест і доляри" — повість — Сїменович; "Здохла кобила і безголовий їздець" — баляда — Рейнен; "Вартість гарної кухарки в домашнім господарстві" — економічна студія — о. Котрийбудь; "Як можна робити грошї на дурних робітниках" — розвідка — пани від Комітетів.

Одрім наведених видавництв, в музею о. Підгорнецького буде містити ся сильна огнетревала каса, в котрій будуть містити ся пересяклі потом робітничі доляри, які робітники зложили на руки Підгорнецького, як жертви для вдів і сиріт у своїому рідному краю.

Різак.

ТАЙНЕ ЗЛОДІЙСТВО.

Цілий тиждень робить тяжко,
Аж му тріщить в спині,
А в неділю несе грошї
Божій худобині!
За те йому піп пузатий
Гріхи відпускає,
Та ще й йому десь по смерти
Небо обіцяє.
Взяв піп осла в свої лаби
І тримає жваво
І рай йому показує,
Як котови сало.
Довгоухий у все те вірить,
Лиш о тім думає
І чекає тої хвилї,
Як вже раз сконає.
Крутить піп ним вісьта-гайта,
Куди тільки знає,
А ту бере і з кишенї
Грошї витягає.
І так темним показує
Горобцї печені,
Їх працею наповняє
Він свої кишенї!
Дурний осел лише вірить
В попівськії дива,
Та так дреть ся він до неба,
Як дурний до сира!

М. Вардига.

ПОНЯТЛИВИЙ ХЛОПЕЦЬ.

Батько іде з сином на прохід в поле, де тільки що свіжо виорано.

— Бачиш Івасю? — каже. — З такої то землї сотворив бог людий...

— О, то десь мала зробити ся ве лика яма в земли, коли бог сотворив вас — запримітив хлопець, дивлячись на величезне черево свого батька.

МОЇ ТРОБЛІ.

Байгали і Дзїзускрайц! — важести мої дорогі ланцмани!

Вже єкім си, рахувати, віпостив биз того Молотка, то так ні до него кєгни, гей кота до сала, або слїпу Таньку до свиченої води..

Ото я си так мартилюю в своїй вібачте, голові, що то вам таке нашкребати, жибисти не добри віразуміли, тай жибисти си ни нєньчили, гей тоті старі баби гиндипки, вважеєте, коло пєца.

Інц, йду я собі раз по єдні штрітї, тай си гадаю, де би то так стрібнутн, єк то кают — жиби дома ни бути... Аж дивлю си, йде мій, рахувати кум Гарасим і вважести, блискнїй сусід зо старого краю.

— Галайду — кау їму, — куме! А він кае: — На віки! Шюр! Тай єсмо си почоломкали, так єк тоси називає по свому, по людзки і почалисмо си райдикувати.

Я їму, важеєти, за старий край і він мені, вважеєти, за старий край, тай такисмоси звогорили за тоту полїтирку.

А мій кум Гарасим, то рахувати, такий полїтиркан, єк с піску батіг. Він си ще, важеєти, дає водити попам за ніс і навит недавно давси відурити цалу пєдисєтку гиндичкиво для того комітету, жи на семім штрітї в Левйорку купивси, рахувати, каменицу.

А я їму кау: Майти, кау, куми розум, тай нащо ви дасти тим щул копьорам гроші, тай гиндичкиво, робити своїм дітискам і свої бабі кривду?...

— Та то ви робити кривду, жи ни дасти, — кричит до мене отот кум, — а я даю, то моя баба і дітиска в старім краю будут мали си за що купити їсти!

Єк я то, важеєти, вчув, тай так ми си смішно зробило, жи ажім си зачив риготатн і так си гадаю: Тот комітет з їдним гоком купивси каменицу і колєї купує і, рахувати, їсть і пє з ріжнїми тойдами по готелях, а мій адьи, кум Гарасим га дасси, жи тоті гроші нішли до іго баби і дітиск... Ото голова, вібачте, — гей торба з сїчки!

— Куме, кау я їму — та де вони післали гроші... Вони гиндечкиво сами крутєси, жиби єкнайвєнци вдерти для себе, а ви кает!... Та жи то тому слїпому, то тра цалу пє дисєтку на їдну годину! Або він, рахувати нащо збирає? Він до шапи нипіде робити. А ви ни чули, жи там дес люде в старім краю з голоду гінут і навіть, рахувати, феника зломаного ни дістали відси... А попи зо слїпим комітетом позакрадали людскі гроші, тай затащили до банку. — Мой, кау, куме, — агій же на вас, з вашим розумом!...

Мій, важеєти, кум відививси на мени тай кае: Куме, кае, Шпичко, шо ви мелети? Таж то тра вікупитн тоту Галилею і тра, рахувати грошний, бо за дурно нікто ни даст..

— Ага, кау я їму, — нїхто ни даст... А на що ви даєте за дурно свою кервавицу отим видридушникам? А ви знаїти, жи то вони сами продали тоту нашу Галилею полякам? Ци ви забули, єк тот комітет хвалив Пиклюру за тоє, жи він робив з поляками єрмарок і так, важеєти, нев торгував, єк яков безрогов. Вони мали также за тоє вобривки, а тепер буцім хочут купувати. Я, важеєти куме Гарасиме, — гадаю, жи нам си ни тра дати воб дурувати попам анї, рахувати, таким самим панкам єк Пиклюра, али найлїпше взєти бука тай скраяти шкіру тим дармоїдам і польским і нашим і нагнати їх гет до біса, а потому взєти си самим, рахувати, до роботи, то анї ми анї на ші дітиска ни будут вєнца терпіти голоду, а так шьо?...

Мій кум, важеєти, потер свого мохнатого гарбуза, тай кае:

— То ви, Шпичко, так нїби маїти рацию, а з дурний даю їм свою працу... А пуклоб їх за моє щире серце!... О, ни дочикают вони вже більши мине дерти!... Тілько би мали, єк би взєли від мени..

— Добре, кау, куме зробите, тай єсмоси зачели жигнати. Я їму ще дав свого, важеєти, Молотка читати до дому; почоломкалисмоси так як перше, тасємоси розійшли.

А типер, дорогі лянцмани, мушу си, важести з вами также пожигнати, і до зобаченя на другий раз.

Ґуд бай,

Хведір Шпичка.

ХТО БУВ ПЕРШИЙ НА ЗЕМЛИ?

В одній реставрації сидїло трох мущин, перекидаючи ріжні жарти і дотепи.

Один з них був собі грубий з червоним носом, як бурак, з очима час від часу звертаючими ся в гору. Убрання мав на собі чорне як крук і ковнїрець білий назад засєбкою, з чого можна було припускати, що то був з ласки доляра — піп.

Другий був марний, високий, молодий ще чоловік, з валїзкою по ложеною біля себе, а сидячи напроти свого товариша, не спускав нї на хвилю свого погляду з його святої пики. Був це лїкар, котрий мав охоту зробити малу операцію на великім носї святої парсуни.

Третий чоловік, середний ростом, мав на рамени жмут звиненого дроту і кілька прирядів до направлюваня електричних проводів, був з професії електротехніком. І він мав замір при помочи електрики, висушити той так чарівний і чудовний ніс, в котрім панувала вічна вогкість.

Сидячи і попиваючи райдукалиб так довго, колиб не піп, котрий встав і втираючи ніс рукавом, задля браку сухої хусточки, спитав: — "Хто жив з нас перший на земли"?

Тоді лїкар втираючи окуляри, відозвав ся такими словами:

— Я був перший на земли, бо зробив єм Адамови операцію, виймаючи ребро, з котрого пізнїйше бог сотворив Еву!...

На те сказав електротехнїк:

— Я перед операцією мусїв приладити світло!

— Го-гов! мої панове! — закричав на цїле горло піп. — Я був най перший з вас на земли, бо перед світлом — була темрява!

Тепер його товариші поспускали до землї очі і сказали: "Так, він має рацію! Темнота була перед усїм".

Ретус.

СПОМИН.

Чи тямиш ти, люба Кейді,
Як я служив у дворі,
А ти тодї в єгомостя
Пасла гуси на горі?
Ой, які ми були бідні:
Я все ходив голоден,
А тепер ось: ти є "лейді",
А я собі "джекільмен"!

Кад.

ІДІОТ.

Дурний, маленький ідіот,
От той буржуйчик посіпака;
Він думає поганий скот,
Що він "герой" а не собака.

І їжиться він до "борби",
Та не подумає поганий,
Що як противник задавить,
То і сліду з нього не стане!

КОЛИСЬ А ТЕПЕР.

Було колись, на цім світї
Народ молився за царів:
Слухав їх та йшов вбивати
Невинних своїх братів. —
А тепер народ вже мудрий,
Сміється з кождого божка:
Порозбивав царські трони,
А царям дав копняка!
Колись будував робітник
Рай — палати для панів,
Щей до того поклоняв ся
До ніг вражих хитрунів. —
А тепер вже той робітник
Бере в керму панський рай:
Каже: "Роби на хлїб, пане, —
А нї, — з голоду здихай!,,.
Колись народ попів слухав
І дурних їхніх наук:
Ходив в церкву, нїс доляри
Цїлувати рвавсь до рук. —
А тепер народ мудріє,
До церкви вже мало йде;
Незадовго кождий попик
До фабрики сам піде!...

М. Вінтонів.

ГАДКИ.

На бідному стоїть світ — тому не має що їсти.

Ситий голодного не розуміє — але голоден ситого добре.

Добре те, що дістаєш просьбою — лїпше те, що дістаєш грозьбою, а найлїпше те, що сам собі боротьбою здобудеш.

Пан, як хоче так жиє — бідак як може.

Бідному тернє в дорозї — богачеви рожі.

З великого розуму — люди дурїють.

Те, що почато гнївом — кінчить ся соромом.

Катови частїйше, як кому иншому доводить ся — мити руки.

У пеклї все тепло — а піди в рай, то й за дрова дбай.

Ми вбогі через те, що дурнї — а дурні через те, що вбогі.

Якби чоловік знав, що не знає — то й мав би, що не має.

ЯК ВІН ТО РОЗУМІВ?

До богатого фабриканта прийшла десятилїтна дївчинка просити о місце для батька. Фабрикант оглянув дївчину на всї боки тай сказав:

— Скажи свому татови, що місце знайшлобися, але так за три-чотири роки.

Ходив піп святити хати в Різдвяні свята. Зайшовши до хати одного господаря, став питати хлопчика: скажи менї синку, чи ти знаєш, що то таке бог?

— Знаю, каже хлопець.

— А де ти бачив бога?

— Я бачив, як він ходив по хатах і колєктував гроші за свячену воду.

— А ти смаркачу, — каже піп. — Хто тебе навчив так говорити? Слухайте, Якиме, то ви так свого синка навчили? Файний з вас тато!

Коли піп пішов з хати, батько зло вив хлопчину і витрїпав добре за те, що він "бачив бога".

В великодну пятницю йшла сестра до церкви і каже: Ходи Івасю зі мною, а побачиш Христа.

— Нема дурних, каже Івась. — Я за бога дістав так, що сісти не міг, а тепер ще й за Христа прийдеться дістати!

ДОДЕРЖАЛА СЛОВО.

—Вона клялась мені бути вірною, аж до могили.

— Ну і що?

— І того самого дня повела мене на могилу своєї бабуні, а сегодня — заручилась з другим!

"ВІДВАЖНІ".

Соціял-патріотичне
І таке-ж монархістичне,
Німецьке правительство,
Розпочали вже сваритись
І хотіли навіть битись,
За державне ґаздівство.

Але люди як почули,
Зараз думкою стрибнули, —
Стали братись до діла;

А "герої" ті "великі",
Наробили шуму крику,
Що валиться власть ціла...

"Гей ратуйте! — репетують —
Нас робітники мордують!
Гей сусіди! Гей сватки!
Присилайте свою поміч,
Бо ми чуєм свою неміч,
Бо ідуть вже Спартаки!"

Колька.

ДОБРА ПОРАДА.

— Без вашої любови я зівяну, як рослина без дощу.

— Невже-ж? А хто-ж вам боронить, частійше обливатись холодною водою?

Писатель — так як дзвін: з деревляним язиком, його голос не далеко буде чути.

МІЖ ДІТЬМИ.

— Івасю, кілько тобі літ?

— Одинайцять!

— Як так? Минувшого року тобі було пять.

— Минувшого року пять, а сего року шість, ось менї і одинайцять літ.

Для маленьких діл, маленькі люди далеко пригіднійші як великі.

З НОЧИ.

(Привід).

В Запки розболїв ся живіт. Він ніяк не міг доробити до шестої години рано.

— Треба просити формана, щоб пустив домів, — рішив Запка і пішов просити в формана пропустну карточку.

Форман, довжезний засушений айриш, плюнув сердито табакою і написав карточку.

Через пару мінут Запка вже йшов домів; ніс в руці порожню бля шанку від "лончу" і думав:

— "Шкода буде жінку будити се ред ночі, а найгірше, що дїти малі розплачуть ся... Та нїчого! Колиб хоч дав біг дійти благополучно; щоб часом боми не передибали...

Так він поспішаючи дійшов щасливо до хати і запукав в двері.

— "Хто там пукає серед ночи? — роздав ся трохи стрівожений жінчин голос.

— "Відчини Теклю! Це я, Тимко, — відчини!...

В "бедрумі" щось зашелестїло і, здаєть ся хутше чмихнуло в сусїдний "бедрум", де слав бордер Якім.

За ним вийшла Текля і відчинила двері.

— І принесла тебе чортяка серед ночі! — воркотїла Текля лягаючи назад в ліжко.

— Теклюсю, тут хтось був... Побий мене Христос, що був! Я чув своїми вухами, як щось побігло з бедруму — лебедїв Тимко, чуть не плачучи від досади.

— На дурний мила, на! Хрести його варіята... Та який тут дїдько міг бути? Що ти, зварював — чи що?! Чи може тобі привид який придав ся... Тю! Хрести його несамовитого! — насварилась Текля, повернулась очима до стїни і зараз міцно заснула.

— Господи, прости менї, що такі чорні думки лїзуть до голови! Вже живіт, здаєть ся, перестає болїти... Се справді менї неначе привід якийсь придав ся, — думав він лягаючи в ліжко.

Скоро сон замкнув йому очі.

Рано все було спокійно і тихо. Яким поснідав і давно вже пішов до роботи, тільки Запка коли сїв снїдати, то побачив, що він чомусь то в Якимових сивих штанах!

— Гм... Де я це так помилився? — думав він.

Шило.

ПІЯК.

Раз по службі "божій"
Вертав піп до дому,
Тай здибав в болоті
Підпитого Хому.
— "А чого ти, дрябе
Оттут опинив ся? —
Закричав він злісно,
Аж зачервонів ся.
Чи-ж не встид, без міри
Оттак запиватись?!
А хто-ж то збагнув так
Погано впиватись?!.."
На те йому Хома:
"Ей, отче духовний,
Ви знаєте добре,
Який я шаховний;
Чого-ж вам на мене
Оттак то кричати?
Чому-ж би від себе
Вам вже не почати?...
Ви-ж, отче, що днини
Пєте вино з чарки, —
А як я упю ся,
То ви вже до сварки.
Я-ж тому не винен,
Що випю квартину,
Так ту-ж мимоволі
Звалить як дитину;
А ви вже нівроку
Так в цьому втровились,
Що пєте, як воду —
Немов з ним вродились!...

Колька.

ЗОРІ МЕРКНУТЬ.

На кучерявих пнях діброви
Нічка сріблянi тче основи
Мосї радости — любови,
На кучерявих пнях діброви...
На язиковім веретенї
Смуток сріблистi тче десенї,
Що то блукають попри менї;
На язиковім веретенї...

Сч.

**
*

Чи не зимно вам, мій пане,—
Може шнапс? — Пийте всьо!
Певно зараз добре стане
Вам, — і ясно і тепло!
Та нї, ми не здурим долї,
Шкода, з серця рвесь стогін...
В моїм серцю, мов в стодолї
Віє вітер з всїх сторін...

В.

НА ЯРМАРКУ.

Селянин (до жида, котрий прихвалює коня): Чого ти жидівська бестійо, так прихвалюєш того коня, коли він немає ані одного зуба, і до того слїпий?

Жид: Ну? Що є? Що то кому шкодить? Він пречінь не потрібує жути ґумиу, ані читати казети...

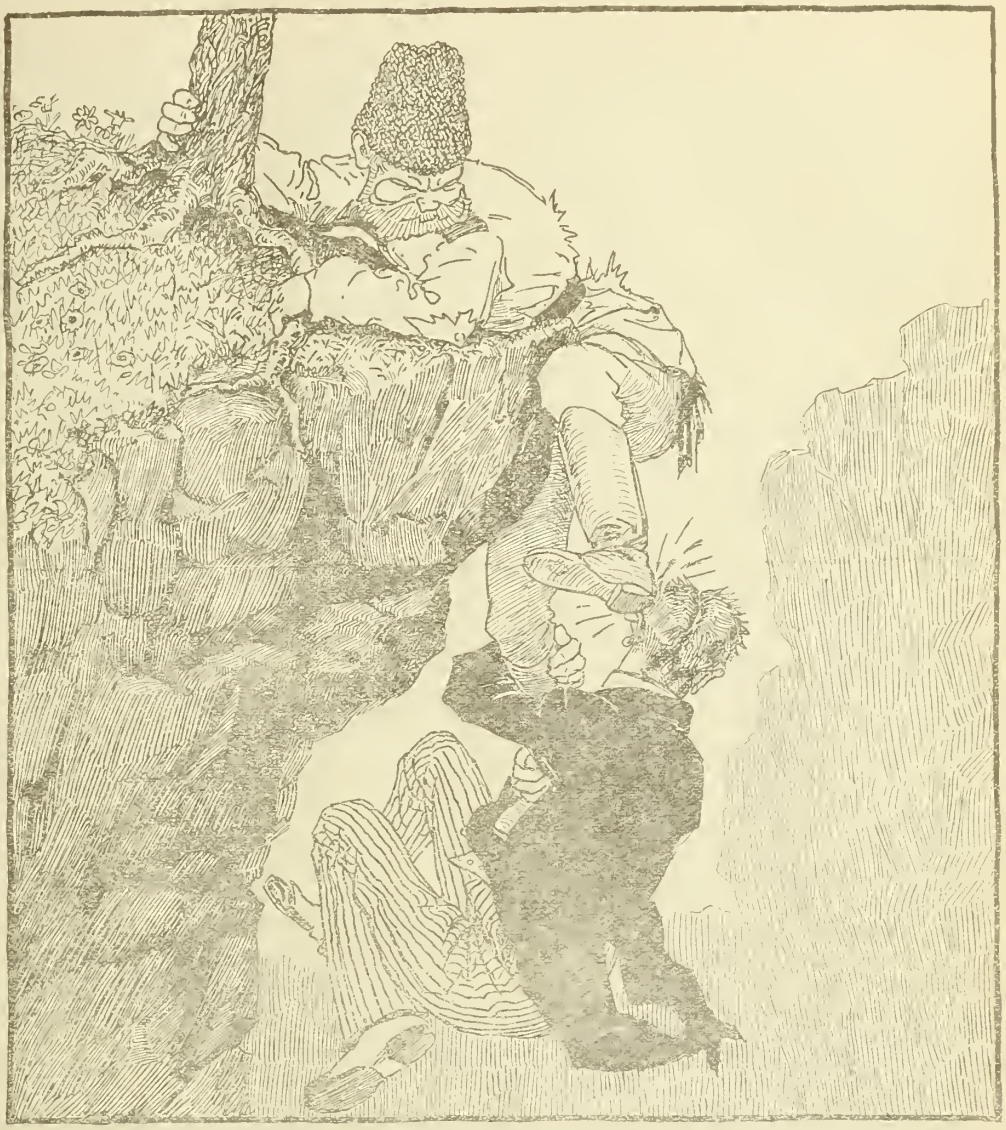

Російський мужик: От ще так кілька раз і світова буржуазія полетить чорту в зуби, а я буду зівсім свобідний!

ЗЛИВАННЯ ХРОБАКА.

Жінка (до пяного чоловіка): Ох, чоловіче, чоловіче, по цілих днях ходиш і пєш, як бидлина!..

Чоловік: Будь рада моя Галю, бо наколиби я був завсігди тверезий, то можливо що вже бувби давно повісися з роспачі щом ся з тобою оженив.

НА ЗДОГАД.

Учитель: Василенко, які ти знаєш роди поезії?

Ученик (певний себе): Ліричні...

Учитель: Дальше!

Ученик: ...драматичні... і...

Учитель (підповідаючи): Еп... Еп...

Ученик (твердо): Епідемічні.

ТРОХИ ДОКУЧЛИВА.

— Як тобі подобається твоя нова ґаздиня?

— Славна женщина, тільки дуже докучлива.

— Як так?

— Та прошу-ж, майже що дня допитується мене, коли я заплачу станцію...

УПЕРТИЙ КРАВЕЦЬ.

— З трудом я впросив свойого кравця взяти пять долярів.

— От чудак, чому-ж він не хотів взяти?

— Та я йому, бачиш, виннен пять десять...

Уміння скрити свою несвідомість вже становить першу половину образования.

Хайся діє воля божа... геп=сіхі!

(Монольог теольога).

Ох, та інфлюенца! Голова, очи, а пайгірше ніс, і що-ж чоловік вдіє против божої волі... геп-сіхі! Давно то діялось, ще як не було ні землі, ні сонця, ні місяця, ні звізд... геп-сіхі!... а був тільки один як палець Господь бог... геп-сіхі!...

Отже богови стало скучно гуляючи по безмежній просторій пустині, бог взяв ся до творчої праці.

Перша творча праця була сотворення неба. Але небо хоч було гарне, просторе, світляне, та все таки було пусте і сумне... геп-сіхі!... Бог тоді творив дальше і сотворив ангелів. Ангели були тихі, покірні, як ягнята, отже та покірливість богови не сподобала ся і він дав їм розум, щоби бунтували ся... геп-сіхі!... Ангели як збунтувались, то такої галабурди в небі наробили, що бог не міг собі дати ради і мусів сотворити пекло та половину ангелів вкинув туди; лишили ся тільки ті, до котрих ще не дійшов божий розум бунту... геп-сіхі!... Бог покинув небо з ангелами та взяв ся творити инші предмети сотворив землю, сонце, місяць і звізди. Відтак сотворив гарний огород з ріжнородними овочевими деревами, звірятами і птацтвом... геп-сіхі!

Ох, той ніс! — Чоловік хоче розібрати теольогію, а бог дав інфлюенцу і катар... Але ніс відложу на пізнійше, перше хочу докінчити божественну творчість...

Бог проходжуючи ся по раю, став думати, щоб створити щось до своєї вподоби. Взяв в руки трохи землі, поплював, припер до дерева, приглянув ся, хухнув на ляльку і лялька ворушилась, і бог назвав її чоловіком — Адамом. Адам став ходити по раю, став приглядати ся звірятам як вони парами проходжувались, грались.. геп-сіхі! Адам почав дуже сумувати. Бог спостеріг сум Адама, спустив на нього сон, виняв ребро, сотворив йому гарну любку і назвав Ева... геп-сіхі!... Адам став веселим. Кохали ся, пестили ся так, що богови стало зависно... геп-сіхі!... і бог сотворив змія, щоб їх скусив до гріха, а їм дав розум, щоб послухали змія і вигнав їх з раю. Дав їм землю пусту і казав працювати в поті чола... геп-сіхі!... Адам і Ева хоч тяжко працювали в поті чола на хліб насущний, не покидали свого кохання, пестили ся, кохали ся.. геп-сіхі!.. Ева родила дітий — синів і дочок, а ті знов наслідували родичів і собі кохали ся. Богови не подобалась така роскіш людська і він робив ріжні пакости. Дав їм розум, щоб поклоняли ся йому і приносили жертви, отже два сини Каїн і Авель принесли жертву; бог Авелеву жертву приняв, а Каїнову ні; подув з гори щоб Каїнів дим з жертвенника постелив ся по земли. По тім дав Каїнови розум, щоб той пімстив ся на братови і Каїн убив Авеля, потім бог дав Каїнови розум, щоб ся повісив... геп-сіхі!..

Оставші дїти Авеля і Каїна дальше кохали ся розмножували ся і їх дїти наслїдували родичів, так, що богови млоскотно ставало на серці, коли приглядав ся людському коханню і він задумав знищити людський рід на землї... геп-сіхі!..

Але бог спостеріг одного чоловіка на імя Ной, котрий не дуже любив ся в коханню, а більше любив ся в винограді, видушував з винограду сок, упивав ся тим соком і забував за кохання. Бог сподобав собі сего чоловіка і задумав оставити його при житю; дав йому розум, щоб збудував корабель, та щоб набрав до корабля ріжнородної зьвірини, поживи і так щоб запер ся до корабля, бо бог затопить все живе на земли... геп-сіхі!...

Потім бог сотворив водяні хмари, спустив дощ на землю та іронічно всміхаючись, приглядав ся потапаючому своїому сотворінню... геп-сіхі!...

Бог побачив, що вже все затоплено — знищено на земли і дав знак Ноєви, аби вийшов з корабля.

Ной вийшов з корабля, взяв ся до своєї праці, управляв виноград видушував з винограду сок і упивав ся. Раз так заляв ся, що стратив память, поскидав з себе одіж і пяний як дуда нагий захропів сном благим в винограднику... геп-сіхі!..

Потім один з синів Ноя на імя Хан побачив пяного батька, засміяв ся і показав братам. Братя побачили нагого батька і прикрили наге тїло... геп-сіхі!... Бог побачив добре дїло братів, поблагословив їх та дав їм і їхнім потомкав розум, щоб панували на землї, а Хана і його потомків прокляв, щоб були рабами і робітниками на землї... геп-сіхі!...

Ото-ж робітники. потомки Хана мусять працювати на потомків Ханових братів — капіталістів, панів і попів... геп-сіхі!... Але йдїм далї... геп-га-а-а!..

Бог Ноєвому родови прирік, що більше не буде карати людий потопом і на знак що дотримає слова, сотворив дугу,.. геп-сіхі-хі!..

Потім дав бог людям розум, щоб будували вавилонську вежу, щоб по ній могли дістатись до неба... геп-сіхі!... Люди будували вежу, любили ся, кохали ся, множили ся.. геп-сіхі!... Бог, як завше, самотний, страшно був зависний, коли приглядав ся отсему коханню між людьми... ге-е-еп-сіхі!... Тай подумав: Ану-ж, думає, по тій вежі дістануть ся до неба і тут запровадять те своє кохання, а тоді самотному творцеви приглядаючись до людської роскоші годі буде витримати.... геп-сіхі!...

Бог задумав недопустити до збудования вежі і помішав їм язики, щоб не розуміли себе тай не могли розмовитись, то може залишилиб й кохання. Але де там! — Г-е-е-п, сіхі!... Люди з помішаними язиками розійшлись в ріжні сторони землї, сходили ся одні з другими, учили ся мови одні від других і знов почали кохати ся та бузятись... геп сіхі!... і бог через це робив людям ріжні пакости і кари, як Содома і Гомора і прочі. Давав людям розум, щоб ненавидїли ся, провадили війни, різали ся, мордували ся... геп-сіхі!.. (А я кажу, що то все нещастє з коханнєм через божу помилку. Не треба було винимати Адамови ребро та творити йому любку; треба було вилїпити з глини другого такого як Адам і все було-б гаразд, а то бабу вигадав... геп-сіхі!...

Але їдьмо далї... геп-сіхі!... Бог сотворив сина, післав на землю, щоб той навчив тут людий політики, та щоб не так дуже кохали ся, то за то дістануть ся до неба. А по тім дав бог людям розум, щоб розпняли його сина на хрестї, а відтак щоб приняли його науку. Однак тому, що бог і на далї нетерпів людського кохання, тому постановив, щоби наслїдники Христа не женили ся і не кохали ся, (бодай при людях, або тоді як бог дивить ся)... геп-сіхі!.. Отже з погляду теольогічної фільософії, до неба може дістати ся тільки такий, що не знає кохання на землї, а то: малі дїти, старі кавалєри і старі панни, а жонатим так неба не бачити, як свого уха, шюр... г-е-е-еп, сіхі!...

Потім бог дав розум попам, щоб висвячували ріжних королїв і царів, а королям і царям дав розум, щоби ненавидїли ся і провадили війну... геп-сіхі!... Царі і королї післали боже сотворінне на поле бою, де люди били ся, різали ся, одні других душили смородом та всїлякими муками, проклинали небо і землю тай самого нехарапутного творця, — а кров червона текла,

просякала землю, так що все зачер вонілось від тої крови... геп-сіхі!...

Бог приглянув ся червоній крови, і йому сподобав ся колір тої крови і він дав людям розум, щоб поскидали царів і королів, а самі щоб поставали червоними, большевиками. І стали потомки колишнього Хана червоними як бурак, або калина; і бог дав їм розум, щоб взяли власть в свої руки і запанували над потомками Сема і Яфита... ге-геп-сіхі!...

Потомкам Сема і Яфита, Колчакови, Денікінови, Юденічови, Петлюрі, Падеревському і всьому потомству бог дав розум, щоби вони не давались поконати червоним та щоб як найбільше відкусувались. І вони послухали та не давались. Те пер вже бог мав крови до схочу, бо з побоєвищ вона хлюпала аж до самого неба, де сидів бог і дивив ся на свое злобне діло... геп-сіхі!...

Червона інфлюенца дісталась через море до вельми демодратичної країни — Вільсонії, де панує потомство Мамони. Потомство Хана почало заражатись інфлюенцою, ді ставало катар, почало пчихати.... геп-сіхі!... А від того пчихання носи червоніли і оборонці потомства Мамони кого лише зловили зараженого інфлюенцою, кого лиш зобачили з червоним носом, брали і відсилали на остров сліз, а там ще більше носи червоніли і пчихали... геп-сіхі!...

І то пчиханнє зачув цілий світ, так, що потомствови Мамони аж со ромно зробилось, (так як тій кобилі, що віз переверне). і тому Мамонники задумують вислати все по томство Хана з Вільсонії до Большевикії, щоб воно могло там пчихати до схочу. І будуть пчихати, бігме, що будуть... ге-е-е-еп, сіхі!!

Теольог.

ПЯНИЙ.

Хапаючись плота, йшов пяний
до дому,
Крок впаде, крок встане, і клене
Рудому'
Шапку згубив, люлька впала,
в роті повно піни,
Добивсь в хату, жінку сварить,
показує міни.
Діти кричать, жінка плаче
й його проклинає:
"Тось упив ся, як та свиня,
що встиду не має!"
Тут чоловік образив ся:
— "брешеш ти, погана!
Жадна свиня не була ще так
як ось я пяна!!"

Джян.

ЯК ВОНО БУЛО.

(Образець без слів.)

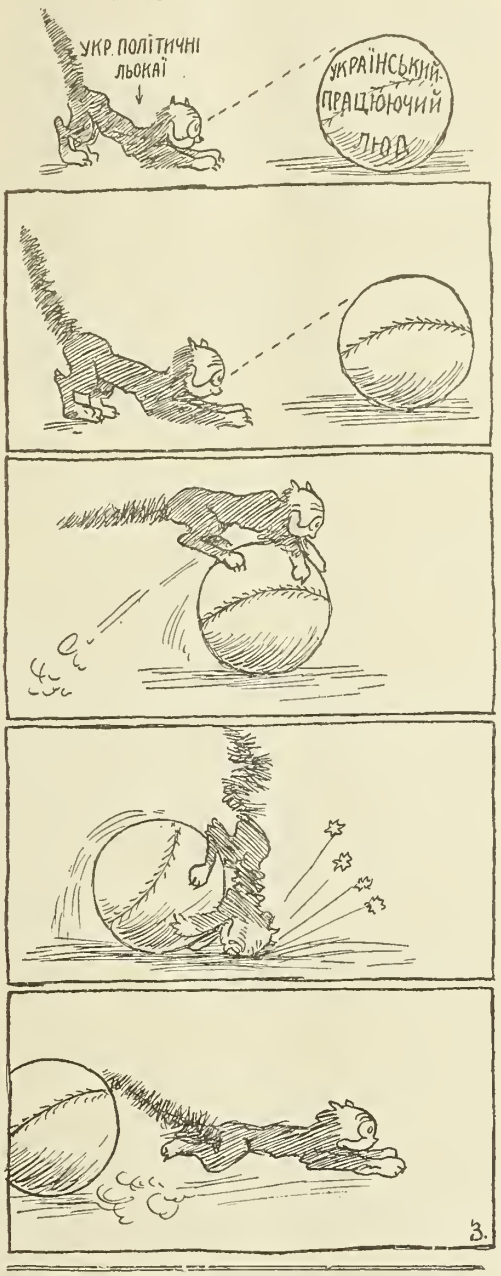

ПО ЗАСЛУЗІ.

Між самовибраними "заступниками" українського народу на Україні, Петлюрою а Петрушевичом, ви бухли спори. Один і другий сперечають ся, що вони служать народови а не кому иньшому, бо їх народ на їхні уряди вибрав.

Радянське правительство на Україні вигнало їх обох з їхніх урядів і хоче їх віддати до дому варіятів.

"Укр. Нар. Комітет" з Ню Йорку носить ся з гадкою забрати ті дві дорогоцінні особи до ню-йорського музею. Місце в музею вже "У. Н. К." вистарався. Ходить тільки о те, щоб баранн Підгорнецького зложили 10 тисяч долярів на вплату, бо дирекція музею не годить ся приняти ці два цапи без попередної за плати.

Берко.

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДИЙ БУРЖУЯ.

Я є твій доляр, котрий вивів тя з землї нищоти, з дому пониженя.

1. Не будеш мати инших святощів від мене.
2. Не будеш взивати мойого імени на дармо, але згортати будеш мене до своєї кишенї з кривдою ближнього.
3. Памятай, щобись дармував, а другі щоб на тебе робили.
4. Шануй отця твойого і матїр твою, наскільки вони мають для тебе повні кишенї.
5. Не убивай безпосередно і явно, але визиском праці.
6. Не кради — мало і так, як звикла голота на хлїб насущний, але єсли удасть ся обдурити ближнього безкарно, то будеш мати з того заслугу і зєднаєш собі повагу.
7. Не чужолож, бо втратиш волю.
8. Не давай явно фалшивого свідоцтва, бо можеш наразитись на не прнємности, але тайна обмова і денунціяція є дозволені.
9. Не пожадай жени ближнього твого, бо кругом тебе є досить невинних і безборонних дівчат.
10. Ані вола , ані осла, ані жадної річи, котра його є — о скільки моглиби злапати тебе на горячім вчинку.

ЗАВСЇГДИ ЧЕМНО.

Навіть і людям це трапляєть ся, отже чому не мало притрапитись панови Дармодському, капітанови кінної маринарки?... Упив ся до нестями!

Його підчинений підофіцир Дзєк, котрий мав сильнійшу голову, знайшов його під сальоном на тротуарі.

Яко вірний христіянин, завдав собі його на плечі, числячи на те, що пан біг там на горі заплатить йому за се стократно, — і заніс аж до його помешкання і то аж на третий поверх. Задзвонив і розіспана пані капітанова вийшла, щоби принятн солодкий тягар.

Відобравши сказала:

— Дякую вам, пане Дзєк!

Але Дзєк, як чемний чоловік, каже: — Нема за що, прошу пані.

— Як то нема за що? — заприміти тила вона. — Як вас хто почастує кусником ковбаси, то ви скажете "дякую", так що-ж я маю тоді сказати, як ви принесли менї цілу свиню?!...

ВСЕ ОДНО.

— Дайте менї ґазету.

— А котру хочете? "Свободу", чи "Народну Волю"?

— Та менї все одно. Кольоші спадають, треба що небудь підложити.

ВІДПОВІДИ "МОЛОТА".

Безрадний, Дітройт, Міш. — Бачинський вже зовсім стратив ґрунт під ногами в своїй петлюрівщині. Він оглядається тепер за новим паном, бо Петлюри вже нема; його купили Поляки за миску сочевиці.

О жадну пораду Бачинського не питайте, бо він сам безрадний.

П. Солонинка, Ню Йорк. — Ріжниця між Петлюрою а Петрушевичем хиба така, що Петлюра хотів загнати робучу Україну під польсько-шляхоцьке ярмо, а Петрушевич знов ладив царсько-Денікінський кнут. Так само нема ріжниці ту в Америці поміж попівським "Комітетом" з Підгорнецьким на чолі, а чікаговською шайкою при "Україні" з отцем Розбишакою, чи там як він себе називає, Бурлакою; всі вони одного бажають: темноти вічної.

І. Мальований, Норт Дакота. Чи "Укр. Нар. Комітет" пішле тії гроші до краю, вдовам і сиротам, то ми не знаємо, але одно певне, що до цего часу ще не післано ані цента. Натомість куплено каменицю на семій улиці в Ню Йорку, але людям користь з неї хиба така, що як поприходять коло церкви, то на розказ попа поліємани гатять їх палками по головах. Як думаєте, що вам це практично, то можете на лежати до того "Комітету".

Член "Укр. Нар. Ком." Когус, П. — Як бачимо з вашого листа, то Ви ще не перестали вірити в добрість "У. Н. К." і дальше складаєте свої тяжко запрацьовані гроші...

Що-ж — заборонити Вам не маємо права; можете віддати їм навіть свій ґрунт, як що який маєте в старім краю, але на що-ж знова нарікати на них? Ви самі собі винні! На все те, ми Вам тільки пригадаємо: вважайте, щоб не отримали від них листа, як вони звичайно люблять називати своїх членів: "не дисципліновані барани!"

Колька.

ОЩАДНА КОХАНКА.

Один піп повернувши з церкви до дому, по довшій проповіди був сердитий, що зібрав мало грошей. На столі застав рахунок до заплачення за видатки своєї коханки.

— Леонка! — Бій ся бога, що ти виробляєш?! Барани мудріють, колєкти не дають, боже місце починають оминати, а ти не зважаєш на се та видаєш гроші на свої сукні і капелюхи! Тамтого тижня заплатив за твої фаталашки 95 дол., а тут ось знов рахунок на 75 дол!..

— Ну, тож отець духовний бачуть, що я роблю ся ощаднійшою, бо в тім тижни видала менше, як в минувшім...

Берко.

ЩО СЕ Є ПЕКЛО.

— Що се є пекло? — питає піп на катехизації.

Пекло, се робітнича хата, коли загостить до неї яка хороба і коли чоловік є без роботи, а діти кличуть їсти,— відповідає якийсь сміливий робітнич.

Ов, то ви певно соціяліст, — каже збентежений піп. — А хто-ж то вам так описував пекло?

Ніхто не описував, отченьку: у мене в хаті воно якраз є.

НА ВСЕ Є СПОСІБ.

Піп:— А чого то плачете, Василю?

Василь:— От, прошу отця духовного, загубивим цілу пейду. Лишилось в кишени лише два доляри. Щож я тепер зроблю?

Піп:— Нема нїчого лекшого, як дати тих два доляри на службу божу, я за них помолюсь, а тоді певно вернуть ся вам згублені гроші.

ХОЛОДНО.

Сидить малий циганчук,
Аж мало не плаче:
— Тату, — каже, — холодно!
Зуб на зуба скаче!
А той йому — поясок:
— Та ну, не журн ся:
Коли тобі холодно
То підпорожи ся!

Ст. Рудоцький

В який спосіб і звідки взявся капіталіст.

ДУРНЯМ ЩАСТЯ.

Муж: Ото я дурний, що женився з тобою.

Жена: І ти смієш так говорити? Чи ти забув. що називав мене своїм щастям?

Муж: Так я і говорю: "дурням щастя"!

В "МУЗЕЮ "ЧУДЕС".

Глядач: — Чи не чуєте ви неприємности, виставляючи себе на показ?

"Женищна з бородою": — Нічо не поможе; жінка, діти...

ЧУДЕСНЕ СПАСЕННЯ.

— Так, можу сказати, що я спасся якимсь-то чудом; вісім товаришів моїх погибло в тім поїзді...

— Боже! А як-же ви спаслись?

— Та я в той час був дома...

НІКОЛИ Я НЕ ЗАБУДУ.

Ніколи я не забуду,
Як я раз упала
Прямо з печі аж на землю
І ноги задрала.
Тай як звідкись чорт надніс
Попа молодого,
То рік потім хорував...
Налякав ся того.

М. Він.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Плішка, Едмонтон, Алта. — Лист писаний до Вас, вернув ся. Як хочете, то подайте свою точну адресу.

Обух, Ню Гевен, Конн. — Ваша віршована допись не піде задля браку місця. Такі річи треба описувати в кількох словах, а по друге, ті людці не варта, щоб про них так широко розписуватись. Це сво го рода "бизнесмени" і вони навіть тішилиб ся тим, що ми робимо їм добрий і безплатний "адвертайсмент".

Подайте свою адресу, бо лист писаний до Вас вернув ся назад.

Різак, Монтреал, Канада. — Матеріял до "Молота" ми отримали, за що щиро дякуємо. Пророцтво піде в цьому числі; проче остане на пізнійше.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Одиноку цікаву брошурку, котра недавно вийшла з друку п. з. **"Соціольогія й Соціяльні Науки".**

Ціна 15 цнт. Пишіть по наш новий катальог, на адресу:

UKRAINIAN PRINTING

426 E. 9-th St. New York, N. Y.

ФІНАНСОВЕ СПРАВОЗДАННЯ "МОЛОТА" за падолист і грудень 1919, та січень і лютий 1920 р

ПАДОЛИСТ 1919.

Приходи:

Кольпортаж	232.98
Передплата	81.30
Пресовий фонд	4.90
Разом	$319.18

Розходи:

Друкования	$112.70
Платня редактора	125.00
Рисунки	30.00
Виріб клішів	32.83
Висилка	90.00
Рент	18.00
Ґаз	5.56
Електрика	5.00
Річи і направа	94.03
Ріжні розходи	12.44
Разом	$525.56
Розходу	$525.56
Приходу	319.18
Недобору	$206.38
Недобір з жовтня	234.38
Остаєсь недобору	$440.76

ГРУДЕНЬ 1919.

Приходи:

Кольпортаж	$424.60
Передплата	68.45
Пресовий фонд	45.75
Разом	$538.80

Розходи:

Друкования	$371.10
Набір	291.00
Платня редактора	100.00
Рисунки	45.00
Виріб клішів	23.34
Висилання	65.76
Рент	18.00
Ґаз	4.16
Річи і направа	22.90
Ріжні розходи	18.47
Разом	$959.73
Розходу	$959.73
Приходу	538.80
Недобору	$420.93
Недобір з падол.	440.76
Разом недобору	$861.69

СІЧЕНЬ 1920.

Приходи:

Кольпортаж	$293.84
Пресовий фонд	49.50
Передплата	49.30
Разом	$392.64

Розходи:

Платня адміністратора	$ 75.00
Друкования	268.83
Набір	100.00
Платня редактора	125.00
Рисунки	55.00
Виріб клішів	57.47
Висилання	54.60
Рент	18.00
Ґаз	3.92
Річи і направа	22.50
Кореспонденція	.50
Ріжні розходи	4.20
Разом	$785.02
Розходу	$785.02
Приходу	392.64
Недобору	$392.38
Недобір з грудня	861.69
Разом недобору	$1,254.07

ЛЮТИЙ 1920.

Приходи

Кольпортаж	$417.15
Передплата	116.60
Пресовий фонд	94.60
Разом	$628.35

Розходи:

Платня адміністратора	$100.00
Друкования	150.00
Набір	106.00
Платня редактора	110.00
Рисунки	30.00
Виріб клішів	29.89
Висилання	29.52
Рент	18.00
Електрика	.63
Ріжні розходи	8.55
Разом	$582.59
Приходи	$628.35
Розходи	582.59
Остаєсь	$45.76
Недобір з січня	$1,254.07
Прихід з лютого	45.76
Остаєсь недобору на марець	$1,208.31
Кольпортері довгують ще за "Молот"	$1,099.21

Контрольна Комісія.

ВАЖНЕ ДЛЯ КОЛЬПОРТЕРІВ.

Просить ся всіх кольпортерів, котрі ще не вирівнали своїх залеглостий за спродавання "Молота", хай постараються це зробити в короткому часі. В противному разі посилка "Молота" буде до них здержана.

Адміністрація.

ВАЖНЕ ДЛЯ КАНАДІЙСЬКИХ ЧИТАЧІВ.

Просить ся всіх канадійських читачів, щоби гроші на передплату або за кольпортаж посилали через "Мони Ордер а не готівкою в листах, позаяк вартість канадійських паперових гроший є о много таньша від американських банкнотів, а через те до канадійських банкнотів мусить Видавництво "Молота" таку скількість доложити, о скільки канадійські банкноти дешевші від американських.

Посилка гроший через "Мони Ордер" є о много лучша і безпечнійша для висилаючого і кориснійша для Видавництва "Молота".

Адміністрація.

Читайте! Читайте!

'УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ'

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить раз на тиждень по вісім сторін друку.

Кождий український робітник повинен приплатисобі **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"**. **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"** подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху, помішують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

Вам повинні мати єї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік $2.00.

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,

Winnipeg, Man. Canada.

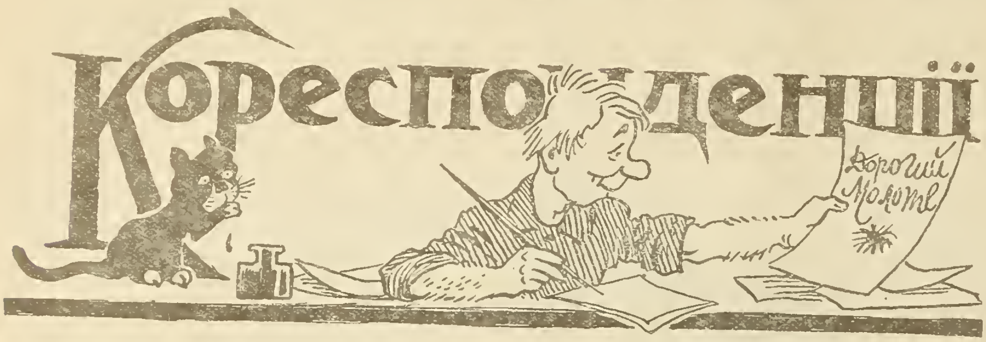

ВЕЛИКА ЗМІНА ФРОНТУ.

(Едмонтон, Алта.).

Тут в Едмонтон усї "наші" патріоти і студенти з ім. Грушевського ходять як потроєні, а то з причини прибуття назад до Едмонтону їхнього "великого" лїдера — Кебича. котрий вислухавши відчиту "великана" Басараби "зорієнтував ся" зараз же тої самої ночи і задумав вивести усю едмонтонську "патріотичну сметану" на "дійсну" дорогу політичної орієнтації.

Кебіч, як вже усім знаний лідер опозиції (навіть часом стає в опозиції до самого себе), заявив менї, що кореспондентови "Молота", що коби він не Кебіч звав ся, а "Дей-ни" то мусить посадити свого "великого" противника на політичних вареннках, п. Зварича "в калошу". Він дальше заявив, що йому уже вдало ся перетягнути на свій бік таких "велитів", як Лучкович та Іванишин, а дальше сказав, що справа піде цїлком легко.

На його бажання парх-тріярх Макарій вже видав свій пастирський лист, в котрім закликає усе укр. вірне студенцтво до покори і послуху для Кебіча, щоб, мовляв, уже раз добачили в нім свого "Мойсея", та пішли "путею" за ним до політичної правди.

Одно лише питання насуваєть ся менї на мій грішний лоб: чи вдасть ся йому побороти свого заїлого противника? Чи вдасть ся? А як нї, то що тодї? Знова усьо впаде на дусї... Знова зневіра... Нї, цего не сміє бути! Він мусить побороти і поставити свого політичного "врага і супостата" в ноги!

Усї дожидають того великого "хляпу", котрий неминучо наступить, так як пророкування проф. Порти про загладу нашої землї не пішло мимо. Так-же само і заява (?) Кебіча не піде. "Хляп" неминучий наступить і то скоро!

Я від себе бажаю Кебічови Цезарової витревалости і кличу на ціле горло: Кріпись "Ничипоре", а побідиш!

Плїшка.

ЛЮДЛОВ, МАСС.

Недавно заложилась тут парохія під проводом о. Зьомбри, котрого то вигнали парохіяни з Нюарку. Він то причвалавши сюди давай за вязувати нову бизнес-шапу. Постягав кілька старих овечок, а кілька молодих, так що якби цїлу ту парохію зібрав і звязав на мотузок та вкинув до мішка, то Штіф Табачнюк не мавби що нести на плечах і самби собі завдав і навіть би му хрищик не зігнув ся; певно, що було би лекше, як "кик" пива.

От і починає та парохія свою козячу полїтику, а найгіршу участь в ній бере великий патріотник Шабан. З него то колись був добрий політик, а люди так його любили, що аж за ним камінням кидали.

І він колись полїтикував, що не дай господи, як була "олкров", а як поховали "олкров", то він дав по лїтиці "лейдоф", але як причвалав сюди Зьобра, так той Шабан знова починає свою політику та найперше почав скликати людий під церкву, щоб протестували...

Ну, і взяли ся ті овечки протестувати, та такий великий протест вко тили, що три чоловіка везли тачками геть далеко за Людлов і там мали взнести у воздусї, бо в містї не могли пускати, боючись щоб дротів не обірвали.

Отож той протест пішов воздухом до Петлюри. Можна припускати, що він вже отримав, бо якраз захорував. І було від чого захорувати, бо той протест був такий тяжкий, що він тільки його підніс, то зараз собі болячки зрушив.

Я би тепер радив парохіянам, що би післали Петлюрі медицинів, бо як умре, то буде зле; не підуть до неба. (А вони всї пруть ся до неба, як безроги до кучі).

На тім кінчу і желаю всїм овечкам як найлучшого успіху до неба.

Екс-парохіянин.

Образовання є дорогоцінною одежою для розуму, а "фіговим листком" для дурноти...

ОПОВІДАННЯ КРАТОВОЇ ЖЕРТВИ.

Я ввійшла до "руму" і зачинила за собою двері. В румі було темно, але що з мого серця сипались іскри жалю за Петлюрою, я намацала ліжко і умучена лягла.

Думка мене мучила сильно, я радаб була знати, чи справдї Денїкін побитий большевиками, і чи справдї Петлюру вкрали Поляки...

Я відчувала бажання бути з ними в одній мінутї і подїлитись з ними їхнім горем.

Не надумуючись довго, я кинулась з ліжка на підлогу і заляла ся горячими сльозами в молитві до св. Ілії:

"Святий Ільку! — молилась я — з-явись з огненою колїсницею і забери мене з того Торонта. Чи не знаєш, святий Ільку, що "Червоний Хрест" призначив всї ті гроші, які ми зібрали, на закупно "медицини" для Петлюри? Змилосердись Ільцуню і забери мене з Торонта, бо ту самі антихристи сміють ся з моєї роботи. І ще раз кличу, стань в пригодї Ілюньцю!...

Коли я так молилась, мене зачав морити сон і я заснула.

Сплю і снить ся менї, що Крат, Мігайчук і Стефанїцкий стоять перед нашою протестантсько-християнською книгарнею і розмовляють про "медицину", яку ухвалено післати Петлюрі.

Я чула слова Стефанїцкого, котрий казав: Нате, Крат, гроші, та ідїть купите медицину, яку самі розумієте.

Крат відійшов в сторону "доктора", а Мігайчук сїпнув Стефанїцкого за рукав і каже: "Якось небеспечно виглядає; щоби часом він з грішми не драпнув".

— Нї, нї! — заспокоював його Стефанїцкий. Чи Крат не хоче того самого, що я?

— Чого? — запитав най"зеленїйший" з сеї трійцї Мігайчук.

— Посади — закінчив Стефанїцкий. — А коли так, то Крат зараз буде ту з медициною.

За хвилю явив ся Крат і сказав: Медицина вже є, тільки тепер клопіт, як її доставити до Варшави?! От сук тай галуза!...

Аж ту нараз загреміло і посипались блискавицї; з неба з-їхав на огненій колїсници святий Ілля.

Перед нашою протестантсько-християнською книгарнею освітила ясність і я бачила, як Крат, Стефанїцкий і Мігайчук лежали ниць перед св. Іллею. Понад ними взносили ся крилаті і хвостаті ангели, та співали: "Госанна, госанна, благословен грядий до Варшави, во і-

мя Денікіна і Петлюри". Другі ангели вкладали їх і мене до огненої колісниці, щоб взяти нас в далеку дорогу.

Квін Стрітом Вест подув сильний вітер і коні з колісницею знеслись в гору. Я бачила як Орішець, Шевчук і Єремійчук махали капелюхами, пращаючи нас в дорогу.

— Згадайте там в отамана і про нас — доносились уривано слова з долини.

Іхали ми довго, аж нараз св. Ілля зверещав: "Гов! Гов!" і коні стали в Варшаві перед готелем.

Ввійшли ми до готелю. Дивлюся, і сама собі не вірю: Петлюра з Пілсудським грають ферблю!...

Крат виняв з кишені медицину і подав Петлюрі. Той розвинув пакунок, а з пакунка вилетіло дві пачки, з котрих на одній було написано: "Епсом солт" а на другій "Гед-ейк павдер".

Петлюра поклав "Епсом солт" до кишені, а "Гед-ейк павдер" дав Пілсудському.

Після того всього, Петлюра сказав свою промову до прибувших гостий слідуючими словами:

"Повертайте скоро в Канаду, і старайтесь менї і Пілсудському о роботу на "екстра-ґенку", бо ту нам життя нема; Українці всї збольшевичились і через те мусів я скрити ся в отсего разперевельможного пана, Пілсудського, але вже і звідси треба буде тікати, бо Поляки також заражують ся від большевиків і для нас як і для вас життя ту непевне"...

— Во істину говорите, отамане, — пророк своїми божественними устами Крат. — Даваймо, хлопці драла, коли таке...

На ті слова дав ся чути сильний гук. Сейчас я пробудила ся і ледви прийшла до сякої-такої памяти.

Тепер я дякую богу, що це був сон, а не дійсність".

Підслухав **Всевидющий.**

ОСТОРОГА!

В однім українськім "сухім" сальонї в Ню Йорку, до котрого учащають "на муштру" і здобувають "бари" наші патріоти з "Укр. Нар. Комітету" і вояки з Січовиків, над барою висить велике люстро. Властитель, побоюючись, щоб в бойовім запалї котрий з лицарів Петлюри не розтовк фляшкою від пива сего люстра, повісив на нім портрет Петлюри. Під сподом ломаною українщиною підписав:

"Те люстро є з українського виробу, хтоби важив ся єго розбити, окриє ганьбою цїлий український народ"!

Берко.

"Українські Щоденні Вісти"

Робітничий часопис, виходить щодня. окрім неділї.
Передплата на рік $9.00. на пів року $4.50, поод. число 3 цт.

Читайте, куме, часопис.
А всьо будете знати;
Шодня принесе листонош
Вам прямо аж до хати!
Читайте. куме, але свій
Правдиво робітничий,
Тільки такий, що служить вам,
А не якийсь зрадничий.
Тільки такий. що скаже все,
Всю правду славно-явно.
Що вам покаже добрий шлях, —
Діло розвяже справно;
Що не продасть ся хижакам
Під крила капіталу. —
Що сміло йде в борбі новій
До сонця — ідеалу.
Читайте все і скрізь ширіть, —
Це ваша явна збруя;
Тим ви поможете звалить
З своїх плечий буржуя..
Тим ви докажете знання
Свойого інтересу...
Отож пишіть сейчас як слїд
На ось таку адресу :

"UKRAINIAN DAILY NEWS"

502 EAST 11-th STR. — NEW YORK, N. Y.

ВІДЕНЬ.

(Телєграма патріотичним шнурком з болота).

Від часу, як на Україні знова повстала радянська власть, — старі, патентовані дипльомати чимраз більше упадають на дусї і тратять послїдну дошку, на котрій хотїли плисти на Україну.

Натомість зродилась нова ідеольогія і вони намагають ся всїма силами пхнути Україну назад в ярмо капіталїстичного бога.

Рівночасно починають відкидати свої патріотичні кличі до мнимого "визволення", а деякі ґазетярські шматки навіть хочуть змінити свої назви. І так:

Петлюрівсько - петрушевичівський орґан "геф-на-геф", п. з. "Воля" має називати ся від тепер: "Не Воля", а другий подібний суслик, зовсїм відданий Петрушевичови, котрий називаєть ся "Укр. Прапор" від тепер має бути "Денїкінів Прапор".

Ходять слухи, що всї Денїкінові прихильники, задля браку місця на суші, мають перенестись на море, де за приміром свого покровителя будуть учити ся плавати так як при стало на морських поросят.

Знова друга сорта тих сотворінь, разом з Петлюрою на чолї, задля браку місця на землї, має вилетїти у воздух.

БЕРЛЇН.

(Телєграма іскровим ,рамофоном).

Ту в Берлїні шаліє завзята бороть ба. Еберт в подертих штанах вганяє по вулицях як варят і кричить, що хоче втїкати, але не знає куди.

Носке, який через кілька днів з початку "фафлюхтерував", тепер наробив такого дива, що всї його сусїди втїкають від нього гет за місто, на свїжий воздух.

Ґінденбурґ зі злости побив собі пику так, що годї пізнати старого реакціонера. Тепер він збожеволїв, ходить по вулицях і гавкає та всїм говорить, що він не є Ґінденбурґ, тільки нїмецька собака.

Тутешня українська петлюрівська шматка п. з. "Шлях" стала на задні лабки перед Ебертом і просить щоби він смикнув до Варшави, так як "герой" Петлюра... Чи Еберт зде цидував ся на те, поки що не знати.

ВАРШАВА.

(Телєґрама з ослячої шопи).

Ґенерал Пілсудський, довідавшись, що в Нїмеччинї знова революція, — захорував тяжко, так, що аж го в боцї сперло і дихати не може.

Одиноким приятелем при його ліжку є собачка, — чи то пак Симон Петлюра. Він то наслухує за віддихом свойого "кріґс-колєґи" Пілсудського; дуже часто виносить на двір білий присадкуватий горщок на простирала; часом, як Пілсудський замкне рот, то Симон на слухує другим боком...

НЕЗНАНА ДІРА, АМЕРИКА.

(Телєґрама наздогад).

Відколи сюди приїхали Денікінові слуги пан-Ейко і Ко., то так стало якось неприємно і вонючо, неначе-б десь в поближі находилась здохла собака.

Згадані сотворіння, ще досї не хочуть вийти на двір.

Отець під-Горнецький так сим загриз ся, що відтодї вже мав аж чотири кухарки; жадна не хочеть ся тримати, бо, мовляв, "піп вже до решти ослїп і недовиджає як їсти; замість до писка, то він носить ложку до вуха.

Колька.

ВУНСАКЕТ, Р. АЙ.

(Телєґрама воздушним фрейтом).

Ту в Вунсакет поміж загонистими патріотами тепер величезна колотнеча. Причиною того є вісти, що десь там Симон Петлюра має приїхати до Америки. Ремінний, Мішанина і Кулеша сварять ся, бо кождий з них хоче, щоби Петлюра ішов до нього на борт. Але Ремінний має перевагу, бо говорить, що має для Петлюри "ізі джаб", а то: Недавно виграв пяно в кума Клапота і каже, що на тім пянї будуть грати попід "гавзи" і попід "сальони".

Вже навіть урадили, що хто має робити. І так: Петлюра буде тягати колїсницю, а Кулеша буде грати, бо він має довгі пальцї в ногах; Ремінний буде грошї збирати, бо він має всюди вплив — де піде, то копняка дістане...

"Ґуд Бизнес".

ЧІКАҐО, ІЛЛ.

(Телєґрама шнурком з прогібіції).

Прогібіція не зовсїм добре представляєть ся ту в Чікаґо. Одної ночи полїція заарештувала на одній улицї аж двайцять чотирох добре підпитих.

Кримінальний доглядач на центральній стації, котрий вже відзвичаїв ся від слухання, щикання і позіхання алькоголїків, не міг спати цїлу ніч. Давно він не мав вже нараз стільки так милих гостий.

М. Вінтонів.

КЛІВЛЕНД, О.

(Телєґрама з під обцаса).

Ту знаходить ся кілька гандлярів -обманщиків, котрі через цїлу зиму "працюють" над кооперативною спілкою. Вже покупили пару здохлих коняк і почали "бизнес", скуповуючи "рекси" по улицях. Гандлювали без перестанду, поки марцьовий вітер не подув з півночи та розвіяв ту ганебну фалшиву кооперативу наших денїкінцїв.

Гей-Ю!

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

(Телєґрама парохіяльним димом.)

До нашої місцевости заїхав якийсь новий шкіролуп, та так вам нїврoку в церкві верещить, що аж мало святі не поглухнуть від того крику! А найгірше зїхав за вмерлою. Тут, бачите, люди ховали одну жінку, та обійшли ся без попівського смороду, а він як довідав ся, то мало зі шкіри не вискочив, та аж почав їхати на большевиків, так що з святої Магдалини злетїв "петікоат".

А то тому, що він навчив ся інакше. Тут недавно знова ховали одного баранця, то сама горівка коштувала 84 доляри, а "горшкодрай" взяв 39 долярів за те, що не реліз до своєї барбірнї.

Дістала бідна вдова посмертне, пару соток, то Брацтво св. Йося як почало дїлити всїм, то їй лишило ся 125 долярів.

Кричіть, кричіть попуню, поки ще час, бо вже не довго вам так з людий шкіру драти!

Мальований.

Телєфон: { 2509 5383 Орчард

М. РОЗЕНБЕРҐ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Нью Йорк, Н. Й.

Поодиноке число 10 центів. "MOLOT" Single copy 10 cents.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА ІЛЮСТРОВАНА ЧАСОПИСЬ

РІК II. Ч. 8 НЮ ЙОРК, Н. Й. 15 ЦВІТНЯ, 1920. NEW YORK, N. Y., APRIL 15, 1920. VOL II. №8.

ВЕЛИКОДНА ГРА.

РОБІТНИК: — Ану, враже!
Котрий з нас скорше поляже?
Яка кому судьба буде? —
Нехай тая гра розсудить!...

БУРЖУЙ: — Ну, давай!
А я докажу, що я тебе переважу,
Що мій покладок сильний...
Гоп!... Ой!... А він гнилий!!!

Колька.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, 10. c. a copy.

APRIL 15, 1920. № 8.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Воскресна пісня.

Веселіться добрі люди
Та відкиньте смуток геть;
Ось вже сонце ясне сходить
І зближаєсь білий день!
Веселіться, не сумуйте,
Не коріться ворогам,
Бо вже лихо загибає, —
Вже паде старий той храм!

Досить ми вже сумували,
Та тепер не той вже час;
Не пора в задумі гнити...
Так давайте сміймось враз!
Але сміх той, хай лиш буде
Сміхом свідомих борців,
Що пізнали свою силу
Над слабим кодлом катів.

Сміймось други, веселімся!
Нам побіда йде під ряд; —
Усміхається могучий,
Справедливий новий лад.
Так до бою! Ідім сміло!
Геть буржуїв! Геть катів!
Сміймось разом та співаймо
Свій воскресний новий спів!

Емануїл.

ПІСЛЯ РЕЦЕПТИ.

Один український "діяч" висказав таку думку:

— В українського чоловіка, то вже така вдача, що до нього все треба бука. Без бука він жити не може.

В той час появив ся якийсь добре думаючий чоловік і спитав його:

— Чи ви є Українець?

— Розуміється, — відповів той.

Тоді той добродій схопив здоровенного бука та порядно потягнув премудрого "інтеліґента" по спині.

А ви що, чи не вдуріли?

— Зовсім ні. Се я роблю після вашої власної рецепти.

ПАПА ЛЕВ XIII. І ҐВАРДИСТ.

В папських палатах було своє вій ська, що набиралось із швейцарів. Нововступивших ,папа оходив і завсігди питав в одному і тому самому порядку, три питання: "Кілько маєш літ? Як довго можеш постити? Чи маєш ще батька і матір?"

У військо попав один, що не вмів по італійськи говорити. Його старші научили підряд відповідати, але папа дійшовши до нього, почав свої питання в другому порядку:

— Як довго можеш постити?

— Двайцять чотири роки, — відповідає ґвардист.

— Кілько літ маєш?, — спитав дальше папа.

— Два дні, — відповідає той.

Папа здивований каже:

— Один з нас, здається, здурів...

— Оба, — відповідає ґвардист, думаючи, що папа питає його, чи є батько і матір.

ПРИЧИНА.

Говорив піп на проповіди і потрафив так гарно вдавати, що всі присутні плакали. Але око попа заглянуло в кут церкви і побачило якогось сватка, котрий стояв оперитй об стіну і слухав, але не плакав.

Здивувався піп, а коли скінчив проповідь приступив до нього і запитав:

Ви бачили, що моя проповідь зворушила всіх. Чи не можете мені сказати, чому лише ви одні остались обоятні?

— Сваток не надумуючися сказав. А но, бо я не з вашої парохії.

КОЖДИЙ ПО ОДНІЙ ДІЇ.

Драматурґ приніс директорови театру нову штуку в 4-ох діях. Директор велів йому прийти за відповіддю через тиждень. Коли драматурґ явив ся, щоб довідатись про результат, директор заявив йому, що він передав штуку до розглянення чотиром артистам і що кождий з них прийшов до заключення, що одну дію треба викинути.

— З охотою, я годжуся, — радісно заявив драматурґ.

— А єсли так, то з вашої штуки нічо не остане, — сказав йому директор, — бо якраз кождий з тих чотирох артистів вибрав иншу дію до викинення...

НА КАТЕХІЗАЦІЇ.

— Що діється з чоловіком, котрий для свойого земного добра занедбує духовне?

— Товстіє, прошу отця професора.

"Хороший сміх оздоровляє душу".
М. Ґоркий.

В ДЕНЬ ВОСКРЕСЕННЯ.

Таке велике свято... Великий стіл, великі лиця, великі фляшки, великі адвокати, великі баби (очевидно печені) — велике всьо...

Таке велике свято...

А крізь двері влазить велика, на пів дика пика пянюги, з великою, розхрістаною, колтуноватою головою, грудь відкрита, на ногах великі злодійські чоботи.

— Прошу... я... нині... тее... ге... фе! — В таке велике свято.

Екс-люнатик.

СВИНЯ — СВИНЕЮ.

Несе мужик в ночовках
До дому свячене:
Яйця, паску і ковбаси
Й порося печене.

І порося — як підсвинок,
Та ще й з хроном в роті...
Несе бідний, тай спіткнувся
У самім болоті.

І схибнулись нові ночви,
Затряслось свячене,
І в болото покотилось
Порося печене.

Глянув мужик на болото,
Посвистав до лиха,
Відвернувся, на бік плюнув
Тай промовив з тиха:

"Та свиня таки свинею!
Правду кажуть люде:
Святи її, хрести її, —
Все свинею буде!"

С. Руданський.

ОСЛИ.

Гнав хлопчисько два віслюки, а в вікні стоїть пан та шуткує:

— А куди то ви пустилися всі три?

— Попри четвертого, — відповідає хлопець ненадумуючись.

Пролетар Воскрес!

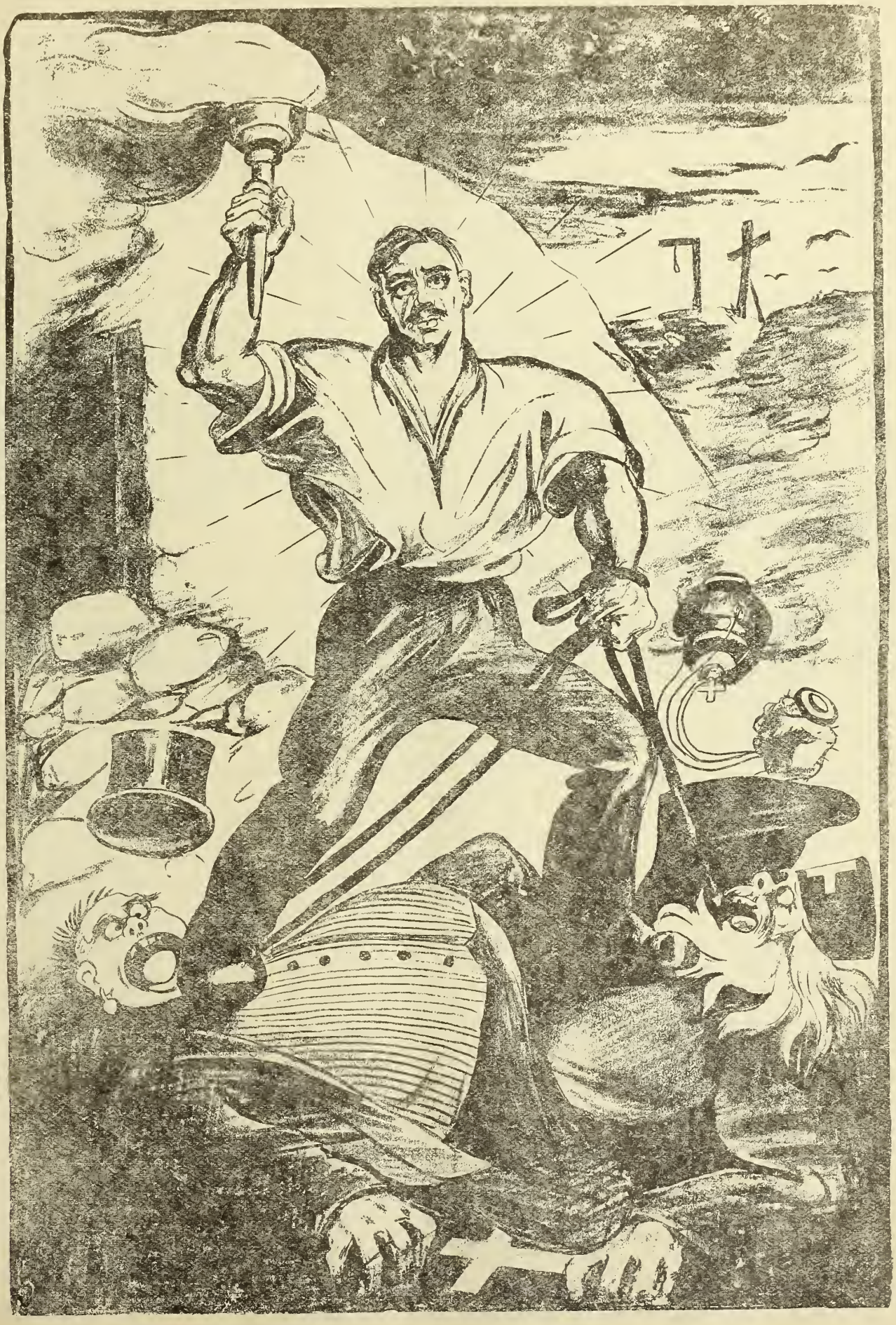

"Теольогія другим боком".

(Розвідка для біблійних фанатиків).

Дві тисячі літ минає, як біблійні фанатики толкують і крутять біблію на всі сторони, а початку і кінця не можуть знайти.

Ми знаємо, що перша біблія була писана в єврейській мові. Писаки, що перекладали біблію на инші мови, забули об тім, що Євреї читали і читають з правого в лівий бік.

Ми нині можемо доказати фактами, що читаючи біблію з правого в лівий бік, це справді так є, а не інакше. В біблії стоїть, що бог сотворив чоловіка, — а має бути, що чоловік сотворив бога. На це ми маємо факти.

Було воно так:

Коли люди почали сіяти збіже, пташня зліталася і обідала зерно, так що не мож було обігнатися В той час одному чоловікови прийшло на голову виліпити з глини по добіє чоловіка та поставити в огороді, щоб пташину страшив. (З того то і до нині кажуть люди, що бог сотворив чоловіка з глини і поставив коло плота сушити). І справді, цей страшак відганяв пташину. Люди бачили і подивляли цей винахід; казали, що то є невидима сила, котра з пташиною розмовляє.

Побачили те чудо тодішні нероби, що не хотіли орати ні сіяти, — украли цего страшака, виставили йому дім і казали людям, що то божок. Відтак казали людям приносити йому жертви і просити його, а він всього їм дасть, чого тільки захочуть.

Темні люди вірили в те, зносили жертви, просили, молили його, але він як звичайна глина — нічого не дбав.

По якомусь часі люди побачили, що пташина дальше обідає зерно і домагали ся, щоб того страшака знов винести на поле.

Тодішні нероби (попи) бачили, що народ починає бунтувати ся, — взяли і закопали то подобіє чоловіка та сказали народови, що він полетів до гори, себто до неба.

Від того часу люди почали вірити в невидимого божка, а попи, щоб гарнійше виглядало, дали йому імя бог.

З цего бачимо, що Адам не був першим на землї. Читаючи біблію з правого боку в лівий, виходить, що Ева була скорше від Адама.

Дальше, як біблійні фанатики вкладають, "що буде остаточний страшний суд; що бог буде судити людий, — то має бути так: люди будуть судити бога і тих, що в його імя рабували людий. Це є факт, ми це бачимо нині на власні очи.

— В Европі зі сходу сонця почав ся вже страшний справедливий суд. Народ судить бога і його наслїдників, всяких неробів, що не орють, не сіють, не жнуть, а добре жиють! Чесні роботящі люди принімають цей суд з радостию. Вони знають, що після того суду запанує рай на земли. А бог і всякі инші нероби заскреготали зубами і хотіли спинити той суд. Вся капіталістична сволоч цілого світа бачить, що їй зближаєть ся конець і хоче поправити ся; каже що дасть полекшу для робітників, та взагалї чіпаєть ся всяких способів, щоб повздержати суд.

Але робітники і слухати не хочуть! Вони пізнали вже їхню лайдацьку роботу і судять справедливо" віддїлюють праведних роботящих в лївий бік, до раю, тут таки на землї, а всяких проклятих неробів — в правий бік, в пропасть підземну (до неба).

Не ангели затрубіли, але робітники заговорили на всї чотири сторони світа, що зближаєть ся для всіх справедливий лад, в котрому буде уведена система, що "хто не робить, той не їсть. Це є факт, котрий сами бачимо.

Дальше пише біблія, що земля розпадеть ся і мертві з гробів будуть вставати' — а має бути, що землю треба розкопати і всїх буржуїв та їхніх льокаїв попів, панів і підпанків закопати, щоб і слїду з них не стало! Мертві з гробів не встануть, — їх треба витягати, а особливо живих трупів, котрі ходять по світї, але ще не пізнали, що їм треба покинути буржуазну темряву а сотворити пролєтарський рай, — таких то трупів треба витягати з їхніх темних гробів-окружень.

В кождому разї се досить зрозуміло. Читайте біблію з правого в лівий бік, а побачите, що це так, а не інакше. Це факти доказали і доказують. **Палкий.**

РЕКОРДИ.

Рекорд фантазії: — вступити до тайної поліції, ловити большевиків і думати, що ти ловиш мух.

Рекорд скорости: — щоб бути пропущеним в Росію, треба показати членську книжочку Ком. Партії, або заявити, що ти її член.

Рекорд наївности: — думати, що в Америці істнує демократія, свобода особи, свобода слова і преси, та що аліянти воюють в імени демократії.

Рекорд короткозорости: — ходити по вулиці і не бачити скованих людий, машируючих під проводом поліцейських, або зайти в тюрму і не бачити у людий попідбиваних очий.

Рекорд безпамятности: — при арештї за політичні "провини", нагадати поліціянтови про засади американської конституції.

Ф. К-ко.

КОБ Я ТАК МІГ, ЯК НЕ МОЖУ....

Коб я так міг, як не можу, —
Я-б зробив на світі рай:
Дав би волю всім народам, —
Був би вільний кождий край!
Панів, попів, катів й хрунів
Всіх до купи би зігнав:
Спакував би в одну торбу.
Та до чорта-б відіслав!
Пересталиб тоді литись
Кров і сльози з лютим злом,
А настав би мир і згода
Між трудящим загалом!...

**
*

Коб я так міг, як не можу, —
Я би цей наш світ узяв
І поставив-б близче сонця,
А зиму я-б скасував.
Половину води з моря,
Я би на Марс перелляв
І всї гори розкопав би, —
Цілий світ би рівний став.
Всяке терня та бодаччя,
Я-б з корінням виривав,
Все каміння позбирав би
Та у море-б покидав!
А з планети того світа, —
Із Сатурна я-б зробив
Сто місяців, і всіх під ряд
Кругом землї-б обложив.
І світилиб ті місяці
Ясним світлом навздогін;
Все, що одні-б заходили, —
Другі сходили-б в замін.
Все було би, як весною,
Щебетала-б пташина,
Дощик падав би росою,
Лиш тоді як тишина —
У ночи, як ми спокійно
Любувалиб ся у снї,
А за те була-б погода
У рухливі милі днї.
Одні дерева, оноді
Процвитали-б під ряди,
А із других, ми би рвали
Зрілий овоч до їди...

**
*

От так ходжу я, й думаю, —
Бюсь з думками вже від літ:
Коб я міг так, як не можу, —
Я-б змінив цілий цей світ!...

М. Вінтонів.

МІЖ ДВОМА ВАЛАМИ.

Сидить польський "лєгіоніст"
Між двома валами;
Буржуазний в нього дух
З панськими правами.
І хвалиться передвсім,
Що він пан від давна,
Що у нього є ґрафи
І шляхта преславна.
Та у своїй він Польщі
Садить старе право;
На бажання бідних мас
Дивиться лукаво.
Як робітники в краю
Хочуть переміни,
То він клятий мірить їм
В груди карабіни!
І не бачить ось дурак,
Що він, сіромаха
Згине там-же на шляху,
Мов тая комаха;
Бо вже сунуть два вали:
З заходу і сходу;
Вони знищать, геть зітруть
Цю панську породу!
А на місці тім, де він
Будував неволю,
Стане вольний польський люд,
В фабриці і в полю'
Він потрафить сам рядить
Своїм власним трудом
І у згоді буде жить
З всім робочим людом.

Емануїл.

ПОПСУВАВ І НАПРАВИВ.

Одному попови захотілось раз за жартувати зі своїх парохіян та потішити їх мнимим нещастєм в пеклі.

От і одної неділї на казаню каже він до них:

— Дорогі братя і сестри; з нинішним днем хочу вас сповістити радісною вісткою, а то: я одержав лист від святого Петра, що в пеклї всї чорти виздихали, нема вже чортів на світї і нема кому в пеклї розпалювати; огонь і пекло цілковито вигасли.

По казаню люди повиходили з церкви і кажуть: Не треба вже ходити до церкви і давати попови гроші, коли вже нема ні чортів ні пекла...

І слідуючої неділї вже не було нікого в церкві, тільки піп, дяк і лямполиз. Прийшла трета неділя, — так само нема нікого в церкві.

— Біда! — думає піп, — з чого я буду жити, як люди не будуть ходити до церкви? І посилає лямполиза, щоб ішов в село від хати до хати та казав людям, щоби зійшлися до церкви, а піп розкаже їм з якої причини всі чорти виздихали.

Прийшла неділя, найшло людий повна церква, — всякий цікавий, з чого то чорти виздихали.

Піп відправив службу божу, вийшов тай каже:

— Дорогі братя і сестри! Чотири неділі тому назад я дістав був від св. Петра лист, що в пеклї всї чорти поздихали, а нині я дістав телеґраму, що в той самий час, як в пеклї шаліла інфлюенція і убивала всїх чортів, то десь там стара чортиця сховалась в якомусь кутику і тепер породила пять міліонів малих чортенят.

Моліться! Не жалуйте гроша; давайте на боже, просіть бога, щоби післав яку холєру на тую чортицю і чортенята, бо як виростуть, то всїх вас заберуть до пекла!...

М. Вінтонів.

СВОЯ ЛЬОҐІКА.

О другій годині в ночи, при трамваєвій стації.

Поліціянт: Іди, іди трамвай давно вже не ходить.

Пяний: Як не ходить? Аво рельси ще є.

ДВІ ВАСИЛИХИ.

(Автентичне).

ПЕРША: І кажіть но місиц, що менї тепер робити?

ДРУГА: З чим?

ПЕРША: Та ось дивіть, не можна навіть на вулицю вийти. Куди бим тільки не пішла, то люди не дають спокою; кождий питає, коли я буду хрестити дитину...

ДРУГА (жартуючи): А ви нащо всїм казали, що в вас є маленька дитина?

ПЕРША: Ей, добре вам жартувати! Я декому й кажу, що вже охрестила, але люди, як люди; все одно не вірять, бо я колись обіцяла прости їх в куми, а як не просила, то й не довіряють...

ДРУГА: А що то ви, як виджу, справдї загризлись тим; чи може так шуткуєте? Не малиб ви чим гризти ся, та такою марницею! Я сміялаб ся з такої гризоти та з таких людий!

ПЕРША: Смійтесь здоровенькі, як ще не припало таке на вас, а то ви би ще не так гризли ся... Аджеж воно, чуєте, таки так якось не випадає тримати в хатї нехрещену дитину. Хрестили люди дітий з покон віку, тай мені не зашкодилоб охрестити...

ДРУГА: Ой, куди ви зайшли, — аж з покон віку!... Це-ж було колись, а тепер вже нові пісні співають. А звісно, що нова пісня завсігди має гарнійшу мельодію, тай якось приємнійше послухати, а стара старою! От візьміть, що навіть черевики, поки нові, то гарні і форму мають та аж хочеться ходити в них, а як постаріють ся, поперебакерують ся, стратять форму, так що людині самій якось соромно дивити ся на них.

Так воно маєть ся зі всїм. Старі черевики викидаєм на сміття, а за ними всї старі закони, звичаї і обичаї.

ПЕРША: А хиба-ж воно не гріх буде? Та-ж се проти заповідів?!

ДРУГА: А як той гріх виглядає? Ви спитайте навіть самого папу римського, що то таке гріх, то він вам не знайде на те відповіди, але скаже лиш: "но капісє"... Є много дечого, що ми не бачимо так само як гріха, але на це ми знайдем пояснення, приміром: тепло ми почуємо на свойому тілї, подих вітру також, але чим ви можете пояснити гріх? Як виглядає? Про це жадні попи не говорять, тай доказів в них нема, щоб навіть хотіли!

ПЕРША: Та воно правда виходить по вашому, але я таки вже давно була би охрестила, тільки, що наприйималам на помешкання якихось большевиків, тай що хоч роби... А вони якби дізнались, то не далиб спокою з кпинами та жартами. Ви-ж знаєте, що то люди якісь дуже хитрі на всьому; він вам один з другим зараз виложить якусь сторію, якусь тиорію і біблію і всьо що ви тільки захочете! А ту бідний христіянин про те і думати колись боявся, а раз так, то й нема доказів, а там вже само собою розуміть ся, як нема доказів, то їх правда.

ДРУГА: В тім то, бачите, й ціла біда, що христіянин, як ви кажете, не інтересував ся, а тільки на слїпо вірив в усякі примхи! Не штука то вірити комусь, але штука самому знати і вірити в те знанє.

Ну, але менї пора до дому. Я хотїла чорних ниток до машини, бо в склепі вийшли.

ПЕРША: О, то зачекайте хвильку, я зараз пошукаю... Ось і є. Та спасибі, що прийшли, а то вже хотїла відказати помешкання своїм большевикам, але тепер вже цего не зроблю... Як то добре, як є кого порадитись...

ДРУГА: Ну, добраніч!

ПЕРША: Добраніч! Зайдїть ще коли.

Підслухав **Коваленко.**

ЯК ВОНИ ВОЮЮТЬ.

Еберт і Капп "Спартаків" бють!
Кричать телеграми,
Еберт з Каппом тріюмфують
Днесь над "Спартаками"! —
От так тепер буржуазні
Пташки репетують...
Але ей, ей!... вони брешуть, —
Як що не жартують.

Бо за трутнів тих воює,
Весь час з "Спартаками"
Купка дурних загорілців,
Скрайних хулїганів;
За Еберта вони бються,
В послїдній годинї,
А він тільки так воює,
Як ось на картинї...

Колька.

КАПІТАЛ І ПРАКТИКА.

— Що ви задумуєте робити?

— Отвираю "бизнес" на спілку з другим.

— Много капіталу вкладаєте?

— Я радо даю свою практику, а спільник дає капітал.

— На довго стане?

— До тої пори, поки у мене остане ться капітал, а в спільника практика.

Римський папа непомильний, —
Ото диво, от, псяюха! —
Коли їсть, то носить ложку
Впрост до писка, а не до вуха...

СОЛОДКА РОЗМОВА.

В парохіяльнім домі, в теплій освіченій електричним світлом кімнаті, на мягкій канапі сидить піп і мочить ноги в теплій воді, а його кухарочка прислугує йому в тій "роботі".

Одно на другого поглядають милим оком і дістають якесь чудне почуття в своїх грудях. Відтак кухарочка питає:

— Прошу отця, кілько ще до наших Великодних свят?

— Ще три тижні, моя голубочко, — відповідає піп, — або що?

— Ой, прошу отця, як то в свята весело!..

— Ой, весело, весело! і добре для мене — поцокує піп.

— А чому добре для вас? — питає дівчина.

— Чому? — бо на Воскресення Христове, воскресне і моя кишеня!..

Кухарка подумавши хвилину почала леститись, а дальше і каже:

— Але отець тамтого року говорили проповідь на Великдень, так жалібно, що всі люди плакали! Як отець згадали про старий край, про родину в старому краю, ой, то то було плачу! — і я сама плакала...

Фе! — моя дорогенька голубочко! — запримітив гнівно піп. — Ти в мене служиш вже шість літ, а я не знав, що ти ще така дурненька, та слухаєш того, що я говорю в церкві до баранаів!.. Ти не бери собі до серця того, що я говорю в церкві, але слухай мене в дома і сповняй те що я буду казати, а всьо буде добре!..

Підслухав **П. Чабанів.**

ЦІКАВИЙ.

В одній реставрації, сидів собі при столі молодий парень та заїдав свою улюблену порцію. Нараз ударив його сильний запах пудру і він почав розглядатися, звідки-б' це мало походити?

Оглянувшись позад себе, побачив він двоє молодих людий: мущину і женщину. Це були супруги.

Обоє вони були прибрані після найновішої моди, а женшина, то навіть була знаменито "удекорована" всілякими кольорами: її твар була обліплена пудром а уста то прямо були вкриті червоною фарбою, так що годі-б' їх було розріжнити від свіжо розкраяного буряка, або добре розцвившоїся калини.

Вони як раз забиралися до їди, як молодий парень оглянувся і забуваючи на окруження, почав пильно дивитись на замальовані уста женщини.

Це розуміється, скоро запримітив муж і запитав цікавого молодця, чого він дивиться на його жінку?

На це йому молодець з усміхом: Не бійтеся добродію, злих замірів у мене нема ; я тільки так случайно побачив, що уста вашої товаришки чомусь-то зівсім обліплені фарбою і це мене зацікавило так що я хотів побачити, як вона — ненарушуючи тої фарби — буде їсти?...

ЗНАЙШОВ "БЕЗПЕЧНЕ" МІСЦЕ ПЕРЕД БОЛЬШЕВИКАМИ.

СУЧАСНА МУЗИКА.

ВІН: Теперішні дівчата не розуміють дійсної музики.

ВОНА: Чому?

ВІН: Скільки в наш вік не грай на гітарі під вікном, дівчина і не вигляне в нього, а не встигни тільки потиснути трубку автомобіля, то вона вискакує на вулицю.

ГУЛЯ, ДУЛЯ, ХА, ХА, ХА!

Полюбив кривий квивую;
А як він женився з ньою? —
Гуля, дуля, ха, ха, ха!
На весіллю було, брате,
Простим не вільно гуляти!
Гуля, дуля, ха, ха, ха!
Шість кривих музиків грало,
І всї криві танцювали;
Гуля, дуля, ха, ха, ха!
Закликала криву мати
І почала їй шептати:
Гуля, дуля, ха, ха, ха!
Доню, мусиш теє знати,
Муж буде тя цілувати...
Гуля, дуля, ха, ха, ха!
Щобись його не боялась,
Та дуже і не встидалась...
Гуля, дуля, ха, ха, ха!
На те крива відворкнула:
— Се вже, мамо, вчера було!
Гуля, дуля, ха, ха, ха!

М. Вінтонів.

З "ЛОЗОВОЇ" НЕДІЛІ.

Робітник (до панів капіталістів, попів, патріотичних партачів та всякої контр-революційної зволочі):

— "Лоза бє, не я бю...
А як вас прожену гень, —
Буде в мене Великдень!"

ЗА ПРИМІРОМ.

Одного разу Іван, Стефан та Гаврило були оскаржені о крадіж; Іван о крадіж коня, Стефан о крадіж корови а Гаврило о крадіж воза.

Їх привели до суду. Суддя звернувшись до Івана, питає:

— Звідки ти взяв того коня?

— Я його нізвідки не брав, він у мене ще від маленького лошачка, — хитро відповів Іван.

Суддя щось подумав і по хвилі звернувся до Стефана:

— Звідки ти взяв тую корову?

— Та вона у мене, ще від маленького телятка, — зі страхом заговорив Стефан.

Суддя ненадумуючись довго, звернувся до Гаврила і грізно запитав:

— А де ти взяв того воза? Як довго він у тебе?!..

На це Гаврило, бачучи легкий викрут двох побратимів, сказав:

— Та, прошу ясного судді, він у мене ще від маленького візочка!..

Почувши те ціла галя вибухла здоровезним сміхом.

Переповів **Циган.**

ШЕСТЕРО, І ВСІ НА ЦВИНТАРІ...

Перед підписанням контракту на помешкання, властитель дому, котрий не хотів наняти тим людям, що мали дітий, питає:

— Маєте діти?

Рентівник здихнув тяжко і сказав:

— Так, шестеро і всі на цвинтарі.

— Це лучше, як в дома, — зауважив властитель і підписав контракт.

В часі перевоженя на нову квати ру всі діти вернулись з цвинтару, куди пішли були за грибами, а властитель аж за голову злапав ся.

Але вже було за пізно, бо контракт був підписаний на три роки і він не міг викинути рентівника, тимбільше, що той при підписаню контракту не брехав, що діти були на цвинтарі.

ДВІ НОГИ.

В однім селі був піп тільки з одною ногою, а діти шкільні не бачивши ніколи иншого попа думали, що всі попи мають по одній нозі.

Одного разу учитель питає хлопця: — Чим ти будеш колись?

— Я не знаю.

— Може хочеш бути попом? — питає дальше учитель.

На те йому хлопець:

— Я не можу бути попом, бо я маю дві ноги...

ДУМКИ БОЖЕВІЛЬНОГО.

Петлюрі подарує український народ його злочин, і він зможе вернутись на Україну.

***

Український Народний Комітет збере між українськими емігрантами для своїх потреб міліон долярів. Також він зверне промарнованих 115 тисяч долярів виманчених від народа.

***

Большевики впадуть і на їх місце появить ся царат.

***

На Україні появить ся Центральна Рада або Директорія, або щось в роді цего, і поверне панам назад землю.

***

Українські соціял-патріоти вкупі з українськими чорносотенцями запанують на Україні і при помочи польського війська будуть масами розстрілювати і вішати українських революціонерів.

***

Українська місія в Вашінґтоні дістане других 400.000 долярів від українського "правительства" для своєї "роботи".

***

Українські робітники в Америці будуть збирати фонди і висилати до Українського Горожанського Комітету у Львові, щоби він мав чим годувати контрреволюційну інтеліґенцію.

***

"Українські Щоденні Вісти" впадуть тому, що не схочуть піддержати їх українські робітники і робітниці.

***

"Молот" не поборе труднощів і не зможе виходити тижневником.

***

Галичина остане раз на завсїгди під Польщею, бо цего хотять українські соціял-демократи.

***

Польща буде розтягатись від моря до моря, на її чолі буде стояти соціял-патріотичний круль, а його престола будуть стерегти жандарми звербовані з українських соціял-демократів зі Львова.

***

Геньо Крук стане ще комуністом.

Божевільний.

ЗНАМЕНИТА ВІДПОВІДЬ.

Учитель: Тепер ви знаєте, як виробляється матерія на одежу. Ну, Сидоренку, скажи, з чого зроблені твої штани?

Ученик: Із старих батькових штанів, п. учитель!

РОЗГОВОРИ.

Аматори на гроші.

КРАТ (до Лучака і Колісника котрі мають їхати на агітацію збирати гроші на "пресу", як би хто дав): Ідіть і будьте смирні як голуби, мудрі як вужі, хитрі як миши, і відважні як льви! Ідіть і кириньте в імя моє!

ЛУЧАК (встидливо): А... а чи ви певні що ми здибаємся з успіхом?

КОЛІСНИК (з глуповатою усміш кою): Або нам отець Крат не дадуть пляни, як поступати?

КРАТ: Так мої возлюблені! Я вам доручу своє посланіє і з ним де приїдете то постукаєте і двері вам утворяться.

СТЕФ. (вбігає): Що ту говорите?

КРАТ (іронічно): Виряжаю "синів" в путь — так як старий Яков своїх в Єгипет, по пшеницю.

СТЕФ.: Де їм до того! На таке заняття, то треба нас!

Дорадники.

БЕЛІНСЬКИЙ (до Квасняка, опатентованого фізичного "менаджера" укр. "театру" аля Петлюра): Ви добр. Квасняк задармо марнуєтесь ту в Канаді; вам з вашими фізичними здібностями вартоб' удатись до Полудневої Америки, на плянтації кави, та бавовни.

КВАСНЯК: А то чому?

БЕЛІНСЬКИЙ: Там бачите, потре бують таких як ви щоб усмиряли на гаями непокірних дикунів.

КВАСНЯК: Ви думаєте, що коли я потрафив бити здовж дорогою (з Вінніпегу аж до Едмонтону) "сво їх" акторів то у мене вже є такі широкі здібности щоб усмиряти дикунів?

БЕЛІНСЬКИЙ: Та воно, пробувати можна; дивіться, я на редактора ніяк ненадаюся а тримаюсь!

КВАСНЯК: Ви-б лутше зробили як би вступили до "мого" театру.

БЕЛІНСЬКИЙ: Но, я вам дякую за такий "шанс"! Я знаю що ви там би мені скоро пику збили.

КВАСНЯК (нервово): Але-ж то ви добродію не "компетентні"!..

Мізерія.

ЗВАРИЧ (до Рудика): Що то за чорт! Що "Молот" гаратає усяку укр.-патріотичну драпь в Канаді, а за мене ані чи-чирк! Навіть за Кебіча незабуває... От це штука!

РУДИК (підхлібно): Та вже бим казав аби вас ніхто не знав але... ви навіть мали раз їхати як "делегат" до Отави!...

ЗВАРИЧ: Ех щоби я знав адресу "Молота" то зараз вислабби яку пятку на "гендель"!

РУДИК: Що? Пятку "Молоточу телєграму" до Отавського правительства.

ЛУЧКОВИЧ: Воно справді варто спробувати...

КІБЗЕЙ (сумовито): Та варто...

НАСТОЯТЕЛЬКА ІНСТИТУТА: Ану кавалєри! Пора спати! Кухарка вже давно спить!

ЛУЧКОВИЧ (збентежено): Алрайт місис. (Пішли спати).

ПЕРЕД ОБРАЗОМ СВОЙОГО "БОГА".

Денікін (салютерує): "Ваше Імператорскоє Велічество, я не монг нічево зделать з етімі непремерімемі болшевікамі так винужден бил удрать"!..

Філядельфійська "Америка" (кадить): "Царю наш і утішителю душ "істинних", прийди ще раз до нас на землю і овладій над грішним миром"...

Джерзисітська "Свобода" (світить свічку): "Ой, боженьку наш, боженьку! Ой, надійо наша, надійо! А на кого-ж ти нас оставив? А що-ж ми бідні будемо робити без тебе? А ми-ж тілько надії мали на тебе! А ми-ж думали, що як Франц Йосько скрепне, то ти нас візьмеш в свою опіку!.. Ой зішли нам хоч твого сина єдинородного, на землю, бо тії завзяті большевики аж тепер нас до гробу заженуть!.. Ой-йой-йой-йой... ой... ой... ой!.. Гу... у... у! Гу... у... у... у"!..,

Наради "адвокатів".

САУЛ (до Басараби): Скажіть мені др. який би ми "відчит" дали?

БАСАРАБА (чухаючись в голову): А я знаю? Та... що небудь так... аби поморочити тупі голови наших членів.

САУЛ (крутить вязами): А як би ми дали цеї неділі "відчит" про "права"?

БАСАРАБА: А ви зможете этого вивязатися?

САУЛ (червоніючи): Та... ні... А ви?

БАСАРАБА: Та... Я також мушу сказати що ні...

Після того посоловіли і попали в задуму. **Плішка.**

ви"?!.. Тій "драні" що хоче аби приватну власність знести?!..

РУДИКОВА ЖІНКА (вбігає раптово і до Рудика): Ти ту? Іди скоро до дому там агент чекає; хоче щоб рент заплатити!

РУДИК: Іди і скажи єму хай прийде в суботу. Ти знаєш, що у мене ані цента при душі.

ЖІНКА (зі сльозами в очах): В тебе ніколи нема!

ГОЛОС ІЗЗА СТІНИ: І це нужденне сотворіння сучасних обставин, виступає супроти знесення приватної власности?!..

В Бурсі Грушевського.

ЛУЧКОВИЧ (до Кібзея): Що би то зробити щоби я хоч раз ще міг дістати спромогу виступити перед Едмонтонською публикою, на платформі?

КІБЗЕЙ: Та пощо?

ЛУЧКОВИЧ: Як то пощо? А пригадати їм, щоб читали книжку "Як судили Січинського", та що "було Берестечко але був і Корсунь".

КІБЗЕЙ: Як так то треба ще раз оголосити, що висилаєм "протестую-

ХИТРИЙ СПОСІБ.

(Сценічна картина в одній дії).

Річ дієть ся в Торонто, підчас нарад в "Комітеті помочи буковинської пресї".

ЯВА І.

КРАТ (сидить коло стола і говорить до Стефаніцкого): — Ви так дуже не ріпайтесь, але робіть так як я кажу, бо я стараюся вас зробити чоловіком! Нехай Лучак буде секретарем цего комітету. Як знаєте, він нікому ще незвісний і тому нам може це сяк-так удатися...

СТЕФ. (звісний зі слабости на манію великости): — як то?! Щоб такий ідіот мав зверхність надімною?! Щоб він занимав уряд, а я щоб простим "ґемайном" був?!... О, цего не буде! (По хвили): А що моя жінка сказалаби? Та вона завсігди вірить, що я наймудрійший в цілім Торонто! Ну, ну! Тинди, ринди, зачинаю я хотіти, щоб Лучак мав верх надімною...

КРАТ: — От, які бо ви, наче той мальчик, не обдумаєте, а зараз так і сердитесь чорт зна чого! Ви-ж добре знаєте, що "ми" уже так про шкробались за цих пару літ, що коли оголосите секретарем себе або мене, то з того вийде цілий "пшик" так як з "Ком. Пом. Укр. Ім. в Канадї".

СТЕФ. (чухаючись): — Та воно справдї трохи подумати, то так річ і мається, але... але ми себе Лучаком дуже понижимо... га?...

КРАТ: — Ха, ха , ха! А хибаж ми можемо ще низше впасти?!

СТЕФ.: — Та... й то правда; чорт його бери" Хай буде що хоче... В мене і так встиду нема. Щоби призбирати трохи грошенят, а тоді "ми" начхаєм на буковинську пресу!

КРАТ (з усмішкою, якої наівний Стефаніцкий не може спостеречи): — Отже бачите, і ви переконались, що Лучак увійде! Нам хто будь; навіть Балавсяк вистарчив би, щоб тільки попри них удалось нам зібрати пару центів, бо от і святий Великдень за плечима, а мені конче треба поіхати до о. Бодрута в гості. Так кажу-ж, скоро прийде Лучак, — вибрати його, хай розписує летючки, а адреси ви маєте ще колишніх читачів "Р. Слова" і "Кадила"... (Кепкуючи): — Ви-ж колись були "журналістом", чи пригадуєте, як то ви мене у своїй "С. Силї" називали мальчиком?

СТЕФ.: — Е, залишіть те! Тоді усяка "єрунда" пхалась; хиба я знав, що писав?... От писав, аби писати...

КРАТ (вздихнувши): — Ох, ох! Часи змінюють ся! Що колись?! — Тоді можна було робити, що хотіти; вийти на плятформу, наговорити купу дурниць і і увіходило, бо ліпших мабуть не було!...

СТЕФ.: — Так воно, а однак я таки скажу, що нераз я такі "довжезні" статті писав, що мусів ділити аж до двох чисел.

КРАТ: — Ну, ну, та я вам також признаю "ратиці", що у вас є здібности до "журналістики" та ба! — або-ж ви не є найлучшим студентом презвитеріянської біблії? Навіть Бориско лучше її не розбере... Але чорт з ним! Залишім, та думаймо про теперішне; нам конче треба зібрати трохи грошей, а що до Галичини, то є перші панове шкіролупи і нам грішним не остаєсь нічо окрім мізерненької Буковини. (Сміючись): — Там-же також живуть "хахли" і ім треба помочи, а нам... грошей.

СТЕФ. (підупадаючи в надії):— Це чудовий плян, щоби лише нам так удалось, бо знаєте, що нам уже майже ніхто не повірить...

КРАТ: — С... так воно зле не є. Ще мої парафіяне скинуть кілька десяток, а попри них ще пару дур них і таки щось буде!... А не стане цего, то пічнем друге; ще знайдеть ся богато дураків...

СТЕФ.: — Я усе таки боюсь, чи Лучак зможе з тим справитись? Це-ж скрайний ідіот! (Нараз оглянувшись, побачив крізь відчинені двері, що ідуить: Демедючка, Демедюк, Балавсяк і Колісник. Не надумуючись, торкнув Крата ногою, щоб той замовк).

ЯВА ІІ.

ДЕМЕДЮЧКА (довбаючи пальцем великі зуби, подає Кратови "пі нацу"): — Хрупайте отче, та скажіть що нового.

(Крат подивившись на неї "кавалєрським" поглядом, не кажучи нічого, почав сопіти).

КОЛІСНИК (приступаючи ближче): — А що, доктор Крат, може ту іде що з політики?

СТЕФ. (люто): — Ви ще не викинули того дуренства зі своєї голови? Скільки я вам казав, не шийте себе в дурні!

(Колісник почервонівши сїв мовчки в кутику).

ДЕМЕДЮЧКА: — Видиш Юрій?! Я казала, що о. Крат ту уже будуть чекати, а ти від свої "австрономії" не можешся відірвати!

ДЕМЕДЮК (змірявши її злим оком): — От мовчи... глуха, менше гріха!

СТЕФ. (по довшій мовчанці, до Колісника): — А Єремійчук де? Не прийде?...

Ми тут якраз почали обговорювати справу "К. П. Б. Пресї" і задумали вибрати нині уряд.

КОЛІСНИК (скоро): — А я думаю, що Єремійчук якраз надаєть ся на урядника. Він сам походить з Буковини, то якраз на руку!

ДЕМЕДЮК: — Він ледво прийде; чогось куняє в дома... (звертаючись до Крата): — Може ви його отче задумали заморозити?

КРАТ (нервово): А... дайте мені чисту годину з вашим замороженням!...

ДЕМЕДЮЧКА: Мовчи Юрій! Коли я тебе вже навчу, щоб ти заховувався краще?

ДЕМЕДЮК: А то що таке? І пожартувати неможна!

СТЕФ. (встає з крісла і кричить): А то що такого?! Що за "єрунду" заведи? Лутше говоріть про справу яка нам тепер важна! (Глянув в двері і побачив, що іде Лучак)... А ось як раз той кого треба! (Усі звернулися до дверий).

ЯВА ІІІ.

ЛУЧАК (входить): Гаразд "товариші"! Що нового? Маєте може яке засідання, чи що?

КРАТ (з підробленою міною): Ми ту як-раз очікували на вас. Бачите справа мається так: Ви знаєте, що Буковина тепер під Румунією і за неї майже всі забули; а чи нам не тяжить на серю? Хиба не нашим "обовязком" помогти їй під цю пору? І от ми задумали вибрати нині комітет, котрий би занявся збиранням "фондів" на "буковинську пресу", а що ви з Буковини, тому ми задумали вибрати вас секретарем.

ЛУЧАК (сконфужено): Я... я... не знаю, чи я на тоє надаюся?... Може би хто другий?...

КРАТ (облесно): Чому не надаетесь? Це-ж як-раз для вас; ви цим способом виробите собі більше "ста новище" а опісля будете зачислятись до передової укр. патріотичної "сметанки", так як ось "ми"...

СТЕФ.: Ну, буде вже того! Я вношу, щоб "тов." Лучак був секретарем!

КРАТ: Я попираю!

УСІ: Ми одно-одноголосно за "тов." Лучаком!

КРАТ: Отже бачите, "тов." Лучак, що всі домагаються щоб ви заняли уряд секретаря! Так не маєте більше що робити тільки піддатися. Зараз беріться до пера!

ЛУЧАК (почервонівши, як буряк): Та я... я... не знаю що писати!...

КРАТ: Ви сідайте ось ту, а я вам буду диктувати. Пишіть так: "Товариші Робітники"!

Ми буковинські робітники в То-

Капіталізм
Пє червону
Робітничу кров;
Люд робучий
При роботі,
Стогне із оков!..

В капіталу
На престолі
Всяка всячина,
А в робітничій
Хатині,
Лиш міна сумна!

Капіталізм
Пє, гуляє
Веселиться все;
Та не знає
Що будучність
В дар йому несе?..

Несе йому
Та будучність
Дари у запас;
Ту-ж у нього
Під престолом
Пропасть розвер-
[глась.

А з пропасти
Гей несеться
Якийсь скорбний
[стон
І голосить
Урочисто
Його близький
[скон.

То прилине
Він до нього,
То знов десь пом-
[чить...
І ще хвильку, —
Капіталізм
В пропасть поле-
[тить!...

Емануїл.

ПОСЛІДНЯ ВЕЧЕРА КАПІТАЛІЗМУ.

From Good Morning

ронто...

СТЕФ. (перебиває свіючись): Який там біс з Буковини? Хто знає де ви родилися' може, де в Люблинському монастирі?!..

КРАТ (нервово): Та ну бо, не перебивайте! (до Лучака) пишіть далі:

...зрозуміли, що там під цю пору тяжко приходить боротись з Румунами, тому взиваєм вас, до зложення в короткому часі, $25.000, на закупно преси і лайнотайпу для буковинських Українців. Та не думайте, що до цего може знов Крат, або Стефаніцький вмішалися... О, ні, ні! Ми це робимо сами без помочи таких зволочів, як Кр. і Стеф. і т. д....

ДЕМЕДЮЧКА: А бодай вас отче качка копнула! І ви так на себе кажете писати?!..

КРАТ: Або мені то що, першина? Я за гроші на все готов; і до революції, і до кооперативи, і до замороження кого треба, і попом, і усяким другим чортом, лише щоби гроші!..

ВСІ (хором): Та вже-ж, на те-ж і теольогія, щоб знати як дурити!

(На тім занавіса валиться).

Кінець.

Плішка.

НЕ БІЙТЕСЬ КРИТИКИ.

"Тільки те що гниле і мертве, боїться критики. Жива ідея, мов цьвітка після дощу, розцвитається при помочи критики".

ВІДПОВІДИ "МОЛОТА".

Панови куд-Рикови в Вінніпегу. — Ні, братіку! Річ діє ся цілком противно. Коли ви молите ся, то укр. соц. вас ніколи не зневажують, але навпаки, укр. соц. кажуть: моліть ся враз з Свистуном, хай вам і очі з лобів повискакують, лише не дуріть укр. робітників, бо для них з вашої церкви така користь, як Кратови з "марксізму".

Що до о. Підгорнецького, то не дуже і ви втікли від єго комітету. Ви-ж також вже шість літ збираєте від укр. робітників доляри, але кіль ко ви вислали вже для голодуючих, ану скажіть?!

Читач "України" з Чікаго. — Скажіть о. Струтинському, що якби др. Сїменович любив справді свій нарід, то він ніколи не шлявбн ся по Америці за долярами, лише як пристало на лікаря, відіхав би на Україну. Там тепер бушує страшна пошесть тифу, а брак санітарної помочи там відчуває ся дуже. Отже і пожаданим є для др. Сїменовича виказати ту морську любов до свого народа, ато як би не було, др. Сїменович є лїкар і як він сам по вічах признаєть ся, що він дуже любить укр. народ.

Що до о. Підгорнецького, то він вже не є аж так дурний, аби їхати на Україну, бо він знає, що там жде його робітничий суд. То-ж і не дивуйтесь, що він нічого не висилає зі сто-тисяч і кількадесятного фонду, зібраного у щирих людий. Нехай тимчасом голодні вибачають.

Член "У. Н. Союза" з Бруклина. — За придбання одного "костумера" для рядів "Р. С." " Н. В.", подібно як і в старім краю платить десятину. Значить, що як ви придбаєте "костумера" і пришлете його до "Н. В.", тоді, як що того члена обідруть на десятку, то для вас припаде в винагороді один доляр. Прочих девять долярів ідуть до каси У. Р. С., а відтак ріжними дорогами та манівцями переходять на приватну власність тих одиниць, що при "Н. В." гріють свої лидки.

Що до Бриська, то він тепер є "рибою", себто родактором "Н. В." А що та шматка є проти поступу робітництва, то лише тому, що Бриськови за це добре платять, що він зробив ся хрунем і контр-революціонером. Та помимо того, ви поспитайте Бриська, яким то чудом може укр. робітник, котрий в Америці має жінку і троє-четверо дітий, — купувати землю у польських дідичів?

Пан Дем-дюк з Торонто. — Наколи, після ради лікаря, політична атмосфера ділає шкідливо на ваш ум, то "шюр", що відложіть політику на бік. Хиба вам аж до смерти бабрати ся в незрозумілих для вас річах? От Петлюра вже тепер купив собі каменицю у Варшаві і свище на зібрані вами лахи. Думаємо, що буде до річи як заложите "секенд-генд драй гудс штор", на котрім зможете сто раз ліпше вийти як на полїтиці з Кратом. З такими людьми, що кандидують на божих секретарів, як от о. Крат і пів-о. Стефаніцкий світ тепер не числить ся. Про них шкода і згадувати. **Різак.**

РОЗМОВА ДУШПАСТИРСЬКИХ СЛУЖНИЦЬ.

Перша: Знаєш Пазю, я дуже мала страх, коли ходила чутка, що прийде комета і буде кінець світа! Спати не моглам і чекалам з дня на день, та сама себе бояламся!..

Друга: О, я також боялася дуже, і то так, що мусілам іти до сторосцевого "руму" і там разом з ним спати...

Перша: Що, що? І ти не встидалася сторосця?!..

Друга: А чогож я мала-би встидатися? Я у нього служу вже вісім років і такам сміла до нього, як-би власна жінка, а ти ще питаєшся!...

Підслухав **П. Чабанів.**

Чоловік любить людий правдиво по любовю не тому, що йому це вигідно, а тому, що в любові він знаходить щастя.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

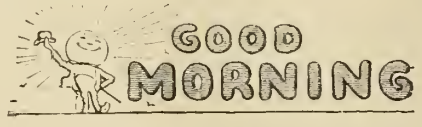

"Сміймося, щоб не плакати".

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Вийде 1-го мая і дальше буде виходити два рази на місяць.

Замовляйте наперед, на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

ХРЕСТИНИ.

(Автентичне).

В одного польського робітника в старому звичаю, треба було дитину охрестити. На безголовя, батько тої дитини не любив страшно попів, а мати конче хотіла охрестити. Чоловік мусів вчинити волю жінки і привів попа до дому, але друга біда, — не було де взяти кума, так батько мусів сам взяти той обовязок на себе.

Після попівської церемонії, піп питає дитини: "Чего жондаш?", а дитина має відповісти: "Вяри"; але що дитина не може ще говорити, то за неї відповідає кум.

Кум-батько, почувши запит попа, хотів собі з нього закпити і сховивши дитину на руки, почав казати: "Яську, муф чего жондаш. Муф, муф прендко, чемуж не мувіш?...

Але дитина не відповідала.

Піп побачив, що той з нього сміється, дай бог ноги, та в двері...

Ф. К-ко.

В СУДІ.

Суддя (до злодія): — Ну, розкажи, як то ти крав тому панови годинник?

Злодій: Та де-ж я паноньку крав! Я лише витягнув зигарок тому панови з кишені, щоб подивитися котра година. Було темно, я пішов до ліхтарні, подивився — дивлюся а того пана вже нема! Літаю, шукаю за ним, та богу дякувати, аж тепер у суді-м його знайшов!..

"Знання, тільки знання робить чоловіка свобідним і великим".

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

ЇЖАК, Такома, Ваш. — Не піде задля браку місця. Другий раз старайтесь писати коротше, а також вистерігайтесь занадто місцевої справи; беріть більше світових подій.

М. Г. С. — Як що небудь маєте путнього, то пришліть; але старайтесь оповісти коротко. Ми однаково трактуємо всіх попів, — чи то він католицький чи православний, чи рабін, чи який би там не був; нам не робить ріжниці, раз він є капіталістичний агент, так "Молотом" по спині і "дац-ол"!

Ю. Ш., Ботлєр, Па. — Гундяк не варта, щоб про нього так богато писати, тимбільше, що всякий хто його знає — признає, що в нього "не всі в дома"...

П. Ч., Філя. Па. — Зелїзо під "Молот" ми отримали і постараємо ся пустити його в рух. Старайтесь збирати такого зелїза побільше.

Пресовий фонд "Молота"

Ферні, Б. К. Канада. (Збірка) І. Бойчук $18.60.

Ст. Кетерін, Канада., (Збірка) В. Сидор $8.20.

Ню Йорк, Н. Й. Дм. Моравський $3.00, В. Содомора $1.00.

Віндзор Лекс, Конн. (Збірка) Ю. Балюх $4.00.

Шумейкер, Онт. Канада., Д. Ярушевський $1.00.

Монтреал, Квеб. Канада., Т. Кричун 1.00.

Гартфорд, Конн. Ів. Предзімірський 1.00.

Ню Йорк, Н. Й. В. Вуровка 1.00.

Норфолк, Ва. П. Репета 1.00.

За всі жертви Видавництво "Молота", складає сердечну подяку.

СТ. КЕТРІНЕС, ОНТ. КАНАДА.

Хвальна Редакціє "Молота": —

Висилаю на вашу адресу 8.20 на пресовий фонд "Гаммера".

Прошу помістити в "Гаммері":

У нас, в Сс. Кетрінес є гурток свідомих робітників, котрі деколи занимаються представленнями. Кожний цент з представлень призначений на поширення добрих часописів. Ми вислали:

На "Укр. Щоденні Вісти"	25.30
На польський "Глос Роботнічи"	10.00
На руский часопис	40.00

Українці як з Великої так і Західної України працюють разом.

Гаразд, — **В. Сидор.**

ФЕРНІ, Б. К., КАНАДА.

Славний "Молоте"!

Прошу помістити отцю збірку грошей, котрі я зібрав на пресовий фонд, як також кілька передплат "Молота", на що разом із цим листом засилаю почтовий переказ в сумі $40.75.

Жертвували слідуючі товариші:

Ферні, Б. К., Ів. Бойчук $1.00' Мішел, Б. К.: В. Пелс 75 ц., Д. Кейван 50, С. Гудуляк 50, П. Адам 50, С. Лазарук 50, П. Васплишин 50, Н. Мірка 50, А. Чопюк 25, П. Михайлюк 50, Н. Войціховський 25, Ф. Андрейчук 25, Г. Дутка 25.

Белвю, Альта.: Гнат Бобешко $1.40, В. Н. Гаврилюк $1.05, П. В. Стефанец 1.00, П. Рошко 1.00, М. Данин 1.00, Ф. Мокрій 1.00, Н. Завада 55. І. Данин 50, М. Костинюк 50, І. Гамалюк 50, П. Якимець 50, Т. Каліцун 50, Д. Бажан 50. В. Паньчук 50. П. Стельмахович 50, Н. Порохнюк 45 М. Семенюк 30, О. Сандуляк 25.

Гілкрест. Альта.: Д. Мишок 2.00. Н. В. Никифорук 75. Д. Івасюк 50. Д. Н. Никифорук 50, Ю. Никифорук 50, В. Калитчук 50. В. Кузик 50, П. Кузик 25.

Разом	$24.75
Передплата	16.00
Загальна сума	$40.75

Товариші!

Хотяй це не велика номіч від нас, однак я думаю, що колиб робітники із других місцевостий поспішили з такою помічю, то "Молот" мавби ще більшу силу помолотити всяких неробів-капіталістів, як також і наших зрадників, долярових патріотів - петлюрівців.

Кличу до всіх укр. робітників, котрі ще не інтересуються робітничими справами і не хотять читати та передплачувати робітничих часописів, як "Укр. Роб. Вісти" в Вінніпегу, "Укр. Щод. Вісти" в Ню Йорку і "Молот".

Як писав тов. Княжевич в "У. Щ. В." — "це сором і ганьба для нас!" — І справді сором; бо ще нині є богато таких робітників, що скорше пронють, або програють в карти, чи в кулі свої тяжко запрацьовані доляри, як малиб дати передплату на свою робітничу часопис, або купити поучаючих книжок.

Ми знаємо, що все те робиться через не свідомість. Тому вже найвищий час, абп тую несвідомість раз викорінити та щоб темнота пропала раз на все з лиця землі.

Отже, до праці товариші робітники. Всі вразі, бо лише спільними силами зможемо повалити капіталістичний лад.

Читайте і засилайте передплату на українські робітничі часописи!

З товариським привітом **І. Бойчук.**

Замітка Адміністрації:

З повищої сумп, яку прислав т. Бойчук $40.75, як передплату і прес. фонд відпало за зміпне і почтову пересилку 6.15.

Отже таким способом остало тільки 34.60, з чого ми відділили передплату як повище — 16.00, а решта, в сумі 18.60 остав на прес. фонд "Молота".

ЩО ПРЕДСТАВЛЯЮТЬ СОБОЮ ВОРОГИ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ.

(Математична розвідка.)

Зібравши до купи всі ворожі сили противні радянському правлінню на Україні, ми уложимо їх в слідуючому порядку:

"Правительство" Петлюри,	представляє число	1
"Армія Денікіна	" "	1
Група Петрушевича	" "	1
Легіони Пілсудського	" "	1
Отже таким способом будем мати разом		4

Тепер уложимо в такому самому порядку; прихильні тим-же, українські групи котрі знаходяться ту в Америці, і так:

"Укр. Нар. Ком." з Підгорецьким	предст. число	1
"Укр. місія" (Бачинський)	" "	1
"Червоний Хрестик" Сіменовича	" "	1
"Укр. Горожанський Ком." в Канаді	" "	1
Отже знова маємо		4

Тепер провіримо їхню силу, в спосіб віднимання, укладаючи їх в слідуючому порядку:

Правительство Петлюри, Денікіна, Петрушевича та Пілсудського котре разом представляє число	4
"Укр. Нар. Коміет", "Укр. Місія", "Червоний Хрестик" і "Укр. Гор. Ком." знова	4
Відняти чотири, від чотири остає одна велика	0

От так представляється сила ворогів радянського правління на Україні. **Неомильний.**

Читайте! Читайте!

'УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ'

Часопись присвячена справам українського працюючого народа; виходить раз на тиждень по вісім сторін друку.

Кождий український робітник повинен прену-мерувати особі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають цікаві вісти з цілого світа а особливо з робітничого руху, помішують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

Ви повинні мати її в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік $2.00

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St., Winnipeg, Man. Canada.

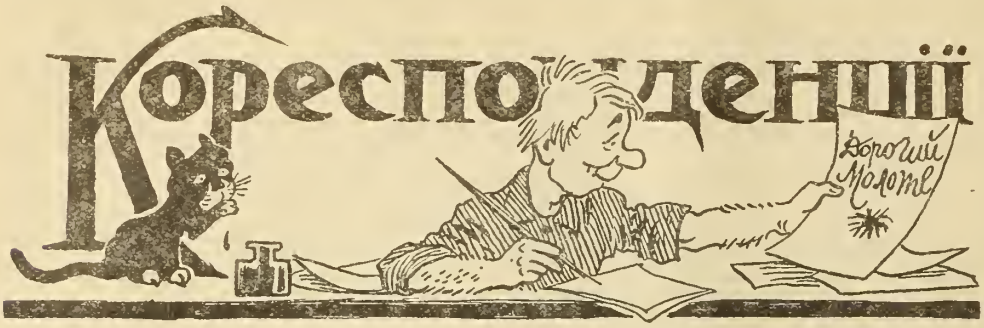

ОЛІЄН, Н. Й.

Хвальний "Молоте"!

Перечитуючи кожде число, знаходжу зі всіх закутин світа ріжні вісти, про робітників, про панів, бідних і богатих, словом сказати, можна подибати в "Молотку" все те що тільки знаходиться на світі!

Тому отже хочу сказати де-що з місцевости Оліси, понеже і ту ніби на подобу людий, живуть люди.

Як звичайно, ту кілька їх побудували для попа жолубець — церкву, щоб свій тижневий заробіток віднести, мовляв, на хвалу божу тай попови в кишеню. Але щось тепер не тає; церковця побудована, а попа як нема, так нема! По скінченню будови, які тільки попи були на світі, — приїзджали; і обголені і бородаті, і гр. католицькі і православні, і товсті і худі, словом сказати ріжного сорта! Але котрий лиш заглянув, що жолубець порожний, і потягнути нема що (хоч один піп і так вкрав хрест, вартости кіль канайцять долярів) так давай ногам драла!

Кождий думає: Нехай тебе біс візьме ту з церквою, як нема долярів! Мовляв "нема грошей, — нема продавати бога"... І от церква стоїть замкнена, а парохіянам починається розвиднювати то вони і так не спішаться шукати попа, бо знають, що без него можуть обійтися.

А тепер відзиваюсь до тих котрі давали свою працю на той храм: — Бачите, в чім діло? — Ту не розходиться попови о проповідування любови і братерства, але о те, щоб йому гойно жити. Попи бачуть, що в Вас замаленька жертва для них і жаден не втримається, (хоч їх і так не потрібно)!

Ви Робітники, повинні перетворити церкву, на Робітничий Дім, щоб було де наукові лекції відбувати і обговорювати теперішні робітничі події та освідомлюватись, а побачите, що сто разів лутше вийде Вам на користь, як той стовп, котрий здержує Вас у Вашому напрямі до кращої будуччини!

Та ніби, рахувати, **Боль-вик.**

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

В неділю дня 28-го марта ц. р. австро - аліянто -польонофільсько-петлюрівсько-фездераційні, народно-комітетовські, а тепер самостійні цани, справляли ту "козяче весілля".

Молодим був Цап-коваль, а сватами Лівака і ще один йому подібний.

На згаданім весілю, як звичайно були промови. Перший говорив "Цап-молодий"; він зіхав вздовж і впоперек почавши від Петлюри через Петрушевича, Панейка і Бачинського, а закінчивши на всій "інтеліґенції" в старім краю і розуміється, що не полишив і тутешньої "таліґенції" з виїмком себе одного. "Спаскудив фамілію" Біликови, Підгорецькому, Січинському "і іже з ними", за змарнування тисячів народних гроший.

Потім говорив другий, сват Лівака, а перший робив порядок, в роді предсідателя на вічу.

Оба, як Цап-коваль, так і Лівака, просили дуже, щоб люди складали гроші і посилали на руки комітету, котрий-би мав бути вибраний з "цапів" і "баранів", а ті вишлють прямо до Львова, до тамошного "Комітету".

Однак задумана справа "цапом" не удалась, бо не було ані одного дурного, щоб дав хоч на сміх доляра. Присутні доказували цапам, що вже досить гроший вони назбирали до тепер і так все пішло "чортови в зуби", а більше не дістануть!

Не дадуться вже люди баламутити жадним "комітетам" хоч-би і львівським, бо вони знають, що ті "комітетовці" у Львові такі-ж самі, як тутешні, взагалі з федераційниками. Всі вони хитрі попівські синки та підпанки, що тільки і чигають на тяжко запрацьований робітничий цент, та всіми силами помогають зогнилій контр-революції, щоб поневолити і закувати в ярмо свій власний трудящий народ.

Перекотиполе.

ВІСТИ З КАНАДИ.

Вінніпеґ, Ман.

З нагоди повернувшогося делеґата п. Меґаса до Вінніпеґу, редакція "Укр. Кавбоїв" постановила відсвяткувати святочний той день пошани, двомісячного спомину ганебної утечі отамана Петлюри, по кістках укр. трупів до Варшави. Предсідателем віча був славний фундатор гр. пр. церкви, п. Свистун, котрий започавши свято, почав свою промову такими словами:

— Дорогі братя і сестри по нашій свіжо-заложеній гр.-пр. церкві! Нині проминуло два місяці від часу, як наш найславнійший укр. отаман Петлюра, дав драла по кістках трупів укр. робітників і селян до Варшави. Сумне і болюче це для нас, однак не падаймо на дусі, бо хоч Петлюра втік до Варшави, то дух єго з нас еще не втік але жити він вічно у нас буде. Ми все будемо носити в наших половниках память про його славетні подвиги.

Тому не тратьмо надії і тримаймося нашої гр.-пр. церкви, бо за нашу церкву славний козак Ґонта порізав свої дїти. Отже йдїм слїдами Ґонти, а наша гр.-пр. церква не упаде. Тому проч з Римом! Проч з Будкою! Хай живе наша одинока гр.-пр. церква!... Я скінчив.

По укінченню промови п. Свистуна і по укінченню оплесків зі сторони редакторів від "Укр. Кавбоїв" наступили деклямації. Перша деклямація, яку вибрано з творів Шевченка "Як би ви знали паничі" віддеклямувала п. Зварич, котрій належить ся подяка, бо помимо того, що вона хоч заледви розуміє і про цент політичної арени п. Свистуна, віддеклямувала призначену поезію повільно і дуже голосно. По деклямації рознесли ся знов оплески, але тут Свистун забрав слово і сказав публиці, щоб она більше не плескала, бо це не по інтеліґентному.

Другу деклямацію, також з Шевченкового Кобзаря — "Кавказ" від деклямував гр.-пр. піп Свистуна о. Ножик. Назначену єму поезію він виголосив з бодрістю, але коли дійшов до стрічок: "По закону апостола ви любите брата", тоді єму немов язик в роті задубів і він почав страшенно кашляти, а відтак перепросив присутних і сказав, щоби простити єму це, що він не докінчив своєї поезії, бо єго напав атак совісти, отже не може. Оплесків не було, лише присутні кивали сумно головами, а пан Свистун аж прів наслухавшись

може перший раз в своїм життю цеї поезії.

Кінцеве слово забрав Гикавий, один з найбільше бичистих канадій ських редакторів. Він подякував присутним за участь і сказав: "Свято Петлюри нам не удало ся так як вимагала наша гри-при церква, а се все через те, що з нас ніхто не читав творів Шевченка перед заложенням гри-при церкви.

Відспівано "Ще не вмерла, але "доктори" їй поможуть і підбадьорена публіка розійшла ся домів.

Оттава, Онт.

Знов відбув ся зїзд нарад "Укр. Черв. Крижика". На зїзд прибуло много гостий, між якими був навіть вельми заслужений на укр. аль коголічній ниві п. Крейзоватий.

Наради зїзду тревали три дни. Дискусовано і дебатовано над тими лахами, які направляла Дем-дючкова. Нарештї по довшім обговоренню і обмашкареню ся взаїмно, на внесок п. Крейзоватого рішено всї лахи подарувати п. Демедюкови.

Різак.

ГІРШЕ ПАСТИ ОВЕЧКИ — ЯК СВИНІ...

(Жалібна історія прогнаного попа в Чікаго).

Як я собі нагадаю,
Як я колись в старім краю
Жив в убогій хатинчині,
Ходив в підраній свитині;
Там я пас громадські свині
В густій зеленій дубині...
Раз лежу я і думаю:
Як на світі жити маю,
Щоб з голоду не пропасти...
А ту біда свині пасти!..
Часом бува збрикаються,
По бурянах ховаються,
А я мов дурний літаю
Та до купи їх зганяю....
Покинув я так бідити,
Й пішов до Сруля служити;
Заслужив щось корон двіста,
Тай виїхав з того міста.
Приїхав я в Америку,
Тай на горе превелике,
Став у "фандрі" я робити, —
Тяжке зелїзо носити.
І так я охляв від того,
Що й не здав ся нї до чого;
І по полудни в суботу
Я покинув ту роботу
Та пішов до Мошка-пана,
Став робити за "рексмана"...
Аж ту чую я нарешті:
В Чікаго на Ірі "стріті"
Треба попа молодого,
Котрий здатний лиш до того;
Міг він бути й не свячений,
Аби трішки підучений,
Що-б вмів трохи сповідати
Й божі служби відправляти.
Раз приїхав я з надвору,
Кинув все, іду до "штору":
Купив книжку з молитвами
Та із божими службами,
Тай до читання вчепився;
"Паки" за два дні навчився
Тай згодошуюсь на Ірі
І попом стаю я в "вірі"...
Ох, кажу вам: Вівці нині; —
Гірше їх пасти, як свині! —
Пастуха вже не слухають
І кадила не нюхають,
Вівчарню геть покидають,
Та з всього ся насмівають...
І я все те геть покинув,
Бо з голоду був би згинув...
Тепер я у Мошка-пана
Знов згодився за "рексмана".
Один "Майк Він" казав менї,
Щоб я все те списав нинї;
Сів я, віршом укладаю
Й до "Молотка" посилаю:
Нехай читачі читають,
Нехай теє добре знають,
Що тепер така година,
Що тріщить попівська спина.
От таке то, бачте, нинї;
Вівці пасти, — гірш як свині!...

Прогнаний піп.

ПИСЬМО ЗАМОТЕЛИЧЕНОГО "ПАТРІОТА" ДО КРАЮ.

(Шітсбурґ, Па.)

Сидів при столі і листа писав.
"Пов. Пані добродійко! — Вам ані снилось який ще я в Гамериці великий пурец остав. Їґомость зробили мене в Січи фрайтром і я тепер "ворґанізую" багато воська, і як хранцузи рогачку втворс то зараґет їду до краю з цалим воськом і буду бивсі так як Петлюра!...

Єден Петлюра в краю а я, другий, в Гамериці. Го,го! Ви не знаєте як я тамтого року коло Божого гробу стояв, то лише; айнц-цвай-драй і... вже стояв як сьвічка!.. Євка купила мені білі рукавички а білу камізольку вже давно маю. Посилаю вам свій пікчер і придивіться добре як то красні визират мариканцкий Петлюра.

Поздоровляю вас по сто тисяч разів.

Ваш сусід Майко Бик-шовський."

Дурнів ніхто не сіє, а бач, от так вони самі і родяться **Н. Н.**

Правда є вища від людий і не повинна боятися їх.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Одинокий щоденний часопис для українських еміґрантів в Америці.

Сей часопис має своїх кореспондентів в Европі як також в рїжних центрах української еміґрації в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік $9.00
На пів року $4.50
На три місяці $2.50
На один місяць $1.00

Передплату шліть. або по оказове число пишіть на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

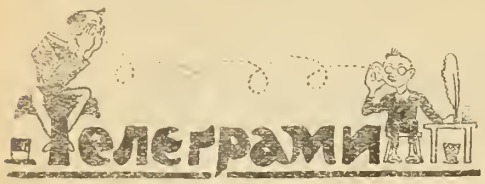

ЧІКАГО, ІЛЛ.

(Телеграма "божим духом").

Ту в Чікаго при патріотичній кошарі "Видавничої Спілки", звідки виходить газетка "Україна" — робить ся поганий хляп.

Всьо заворушилось мов гадь, про ти найстаршого вужа о. Бурлаки, або як він повинен називатися — Струтинського.

Якийсь "равлик" починає слинити шнурок на шию о. Бурлаки і називає його досить добре підходячою назвою: "Цар Микола".

Колишній гайдамака, Матій Хандога мав навіть вже зістати на місце о. Бурлаки брехуном, чи то пак — редактором, але що хтось там заліз йому в дорогу і він не встиг закинути шнурка на шию "України", так почав складати "науково-гумористичні" кавалки і побратав ся з "Осою".

Одним словом ціла патріотична кошара, мов підмінована і не знати, чи це не буде послідний хляп заскорузлої кліки, спорідненої в од но, попів і гайдамаків....

Віщун.

БІНҐГЕМПТОН, Н. Й.

(Телеґрама курячим хребтом).

Старий гайдамака Петро Ткачук, а також, кажесь, викидок з С. Парії пів року тому назад, задумав тепер новий плян "визволення" України; по його ініціятиві зорганізував ся хор з кількох мущин і женщин і ходять співати по буржуазно капіталістичних готелях, щоби буржуям смачніще пилось та їлось. А головне те, що П. Ткачук справив собі широкі сині штани (бо він говорить, що "чим ширші штани, тим щирійший Українець, що їх носить) і витанцьовує тропака, аж нагнітки на ногах понабивав. А все "на визволеннє України". От так то роблять наші старі гайдамаки.

Легенький.

ТОРОНТО, ОНТ.

(Телеґрама по оберненім ковпірци).

Тут в Торонто зайшли поважні зміни від часу, як робітники прогнали з партії Крата, Стефаніцкого і прочу псу-братію, а всї товариства злучились в одно. Злучились і поступили вперед.

"Червоний Крижик" вже хляпнув, а за ним піде і лябораторія ксьондза Крата, бо з причини нахилення ся землї до сонця, операція замороженя є безсильна.

Як всім відомо, то всї дотеперішні народні кириники не мають місця між народом, а жити хочеться, тож кождий починає спасатися з осібна, отож ксьондз Крат задумав вислати спеціяльну місію до села Кабак (в Галичині) на чолі з хамом Ангел-малпюком.

Ця місія має відїхати як найскорше і має на ціли провадити конкуренцію проти католицизму, бо, мовляв, "презвитеріянська шлия не так гризе, як католицьке ярмо"...

Так видиться, здається, тес-то, що вони скорше закинуть собі петлю на шию, як презвитеріянську шлию на шию галицького селянина.

Щоб знаття, шо не пірвуться телеґрафічні дроти, то можна б ще богато сказати про цих підніжків-паскудняків, а так нехай їм з рогами присниться!... **Когут.**

ГЕМИЛТОН, ОНТ.

(Нагла телеґрама "Шляк").

Повідомляється інтересованих, що тутешній "черво-синьо-жовтий хрес тик" вже також збанкротував, а то з причини, що всї "рекси" прокляті "рексмани" визбирали.

Біда для тутешніх петлюрівців не аби яка, от вони, щоб ратувати свою шкіру, взяли тай завязали другий подібний комітет, тільки додали до нього більше прищіпок, а то має він називатись так: "Укр. греко-католицький, баптиський, презвитеріянський, петлюрівський, контрреволюційний черво-синьо-жовтий хрестик — комітет".

Ціль цього комітету є виманювати вже тепер послідні центи від нужденних робітників.

Українські робітники повинні бути осторожні перед "новими" запро данцями та повинні показати тому "черво-хрестикови-комітетови", куди стежка в горох!...

Кореспондент.

КАКВІН, КАНАДА.

(Телеґрама поза обшивку).

Сюди надійшла несподівана вість ка, що побратим Денікіна та французько-польський льокай і гнобитель українського народа, запроданець Галичини Сімон Петлюра по прогнанню його з України робітниками і селянами, хотів зробити собі не аби який геройський вчинок, а то: повіситися на своїому шлюбному очкурі, але що Панейко відокрав в нього той очкур, то він постановив бути музикантом і навчитись грати на клярнеті. Знова лихо, що не мав де купити клярнета, то хотів пробувати на своїй пистоллі, тим способом, що в "люфу" мав дути, а кляпою перебирати... Але на жаль хтось там вирвав пистоль з рук отамана, та спамятав дурня що то не інструмент.

Також згадуєть ся в донесенню, що десь там Пілсудський мав телеґрафувати до старого Сіменовича в Чікаго, щоб той прислав нові штани для Симена, бо він як почув, що йому мало бути від тої гри в клярнет, то аж тії штани, що мав на собі, почали чогось воняти, так що иншої ради не було, тільки мусів їх скинути.

Тепер Петлюра на сміх не може вийти нігде ані на крок, тільки сидить коло печі і гріється. Отже негайно старий Сіменович повинен пі слати які би не були штани, а ні, то хай пішле бодай "швімгози".

ВУНСАКЕТ, Р. АЙ.

(Телеґрама по перевеслі).

В нас ходить чутка що тут цими днями непосидющі федураційники і побожні овечки мають мати наради. Справою нарад, має бути правдоподібно, протест проти українських большевиків, котрі то хочуть відібрати (і таки відберуть) Галичину від польських буржуїв, та то вже остатний їх протест, бо вони протестували кільканайцять разів і все на дармо а їхні протести ішли до коша.

Тепер вони надіються що їх протест приймуть з одушевленням.

От загорілці! От темняки! І проти кого вони будуть протестувати? Проти свого брата, котрий гонить на чотири вітри всю зволоч чужу і свою?!..

От замотеличені баранці, закаджені кадильним димом. І ви ще плачете за панською гноївкою, в котрій колись купалися, та за панськими свинарями, в котрих все спали бо свого кутка не мали... І ви ще плачете?!.. А встид і ганьба вам, котрі таке думаєте і хочете протестувати проти робітників, таких самих, як ви!..

Схаменіться, майте розум!
Не біжіть за панським возом,
Бо вам так лиш тії радять,
Котрі на вас шнурок ладять!

Притис Душно.

Тільки в борбі за загально людське діло можна найти щастя".

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "M O L O T" Single copy 10 cents.

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 9. НЮ ЙОРК, № Й. 1 МАЯ, 1920. NEW YORK, N Y., MAY 1, 1920. VOL II. № 9.

ПЕРШОМАЙСЬКИЙ СОН КАПІТАЛІСТА.

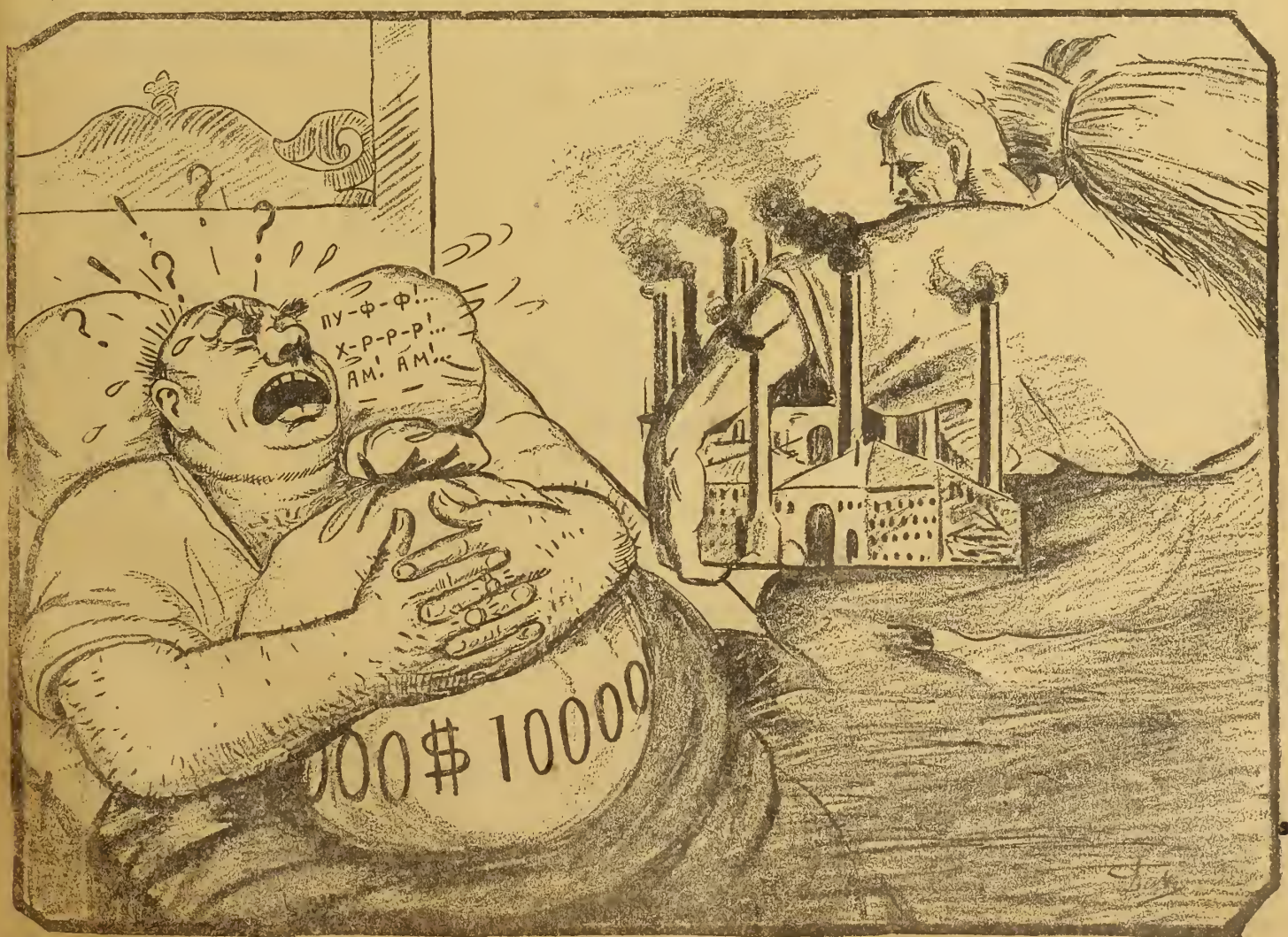

Лихо йому в сні верзеться
Та з досади він казиться;

Сниться йому річ "сумная":
— "Десь ніби, на Перше Мая,

Встав робітник повний гніву
Та бере плід свого сіву"...

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly,
Single copy 10 cents.

MAY 1, 1920. № 9.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

З МОРСЬКИХ СПОСТЕРЕЖЕНЬ

Кажуть що ріжниця між чоловіком а малпою є така, що чоловік коли задумує зробити, якесь діло, то вперед думає відтак зробить, — знов малпа, вперед зробить а опісля думає. Цікаво знати, до якої породи належить ред. "Народної Волі", що вперед напише ред. статтю, відтак над нею думає.

***

Минувшого місяця, в Ню Йорку, відбулася конференція презвитерських настоятелів церкви і по кількадневних конф. нарадах, вони ухвалили, щоб до своїх церков вставити ґрамофони, щоби проповідували слово боже, на місце теперішних презв. прічерів. Як бачимо то не зла думка у презв. божків. Вставивши до церкви ґрамофони вони запобіжуть цілковитому бракови прічерів, котрих задля браку фондів не можуть втримати при презвитерських жолубцях.

Як рівнож робітники не будуть змушені дивитися на скривлені пики побожних фанатиків!

***

Пише "Укр. Голос", що Свистун побудував гр. прав. церкву для укр. народу... Не треба і писати! Прецінь всі знають, що Свистун, не побудував гр. прав. церкви для себе, ані для ед. "Укр. Гол.", але чому, нащо і пощо Свистун побудував гр. прав. церкву для народу, — то "Укр. Гол." заціпив зуби і не хоче — чи не може пояснити!?.

***

Каже Крат: Я знаю що мої вороги обкидають мене болотом, за те, що я відрікся соц. і полюбив Христа... Але, нехай звуть мене і горшком, то я своєї любови до Христа не покину...

Здається, що досить хитро говорить презвитерський підніжок, але не знати як довго любивби Крат, Христа, як би так часами през. синод відказався платити Кратови, за ту любов до Христа?.. Це вже, хиба хай останеся для всіх загадкою.

***

Двайцять три сотки долярів, зложили укр. робітники, для голодуючих у рідному краю, на руки "Комітету", а "Комітет" гроший голодуючим не вислав ані центуся, лише накупив меблів для сліпого каноніка. Тепер цей сліпий канонік, тішиться меблями і сміється з дурних баранів що ті зложили на сліпо таку велику суму гроша.

***

Його свята непомильність папа видав посланіє, (тоб-то пастирський лист) до своїх вірних, в якому взиває на милість пятого приказання, нищити большевизм.

Чи папські успіхи довершать діла, протаке майже кождий думає інакше. Я від себе скажу, що папа хоч непомильний, пишучи свій пастирський лист до своїх вірних, дуже помилився. А знаєте чому? — Тому, що папа не знає, що ті люди, до котрих він видав посланіє і зве їх своїми вірними, є якраз недовірками і підстріленими недобитками.

Різак.

ПЕРЕГЛЯД "СМЕТАНКИ".

Всякий нині ідіот
Зветься "патріотом",
А в дійсности він такий,
Хоч рівняй з болотом!
Нова приказка.

"Патріот"... ну, а от
Хоч би і Петлюра;
Що-ж він доброго зробив
Для людий "псяюра"?

"Патріот"... ну, а от
Хоч би і Грушевський;
Він в нас так, як в Поляків
Ігнац Падеревський.

"Патріот"... ну, а от
Хоч би й ґраф Тишкевич;
Що-ж він лутше нам зробив,
Як трус Петрушевич?..

"Патріот"... ну, а от
Хоч би і Безпалко...
Та він братчики такий,
Що й згадувать жалко!

"Патріот"... ну, а от
Хоч би і Мазепа;
З ним-же вийшла в Камянци
Не мала халепа...

"Патріот"... ну, а от
Хоч би й Семко Вітик; —
Хиба-ж він революціонер,
Або хоч політик?..

"Патріот"... ну, а от
І Юльцьо Бачинський;
Чи-ж він не так покрутив,
Як "герой" Січинський?..

"Патріот"... ну, а от
І Василь Панейко...
Та він давно вже пішов
В царисти "гарненько"!

"Патріот"... ну, а от
І Льоньо Цегельський...
Тай він приняв вже наскрізь
Дух чорносотенський!..

Одним словом розказать, —
Всі вони до біса;
Бо "натура, вовка, все
Так тягне до ліса"!

Колька.

КОЛИ УВАЖАЮТЬ РОБІТНИКА ЗА ЧОЛОВІКА?

Капіталіст — тоді коли робітник страйкує, бо кінь віл ані осел страй кувати не може.

Піп — тоді коли ходить по колєкті.

Політикер — тоді коли надходять вибори.

Видавці "Свободи" — тоді коли хотять аби робітник пренумерував не "Сво-бо-ду"! і вступив до "Союза"!

Берко.

ПОСЛУШНИЙ.

Батько (з фаху злодій) привчивши свого сина до крадіжи, виправляв його самого вечером і наказував:

— "Слухай сину, що би тобі не попалось, то не смій затримати в тайні, але все віддавай мені!"

Одного разу, син повернув пізно в ночи і від разу почав обкладати батька палюгою по спині, приговорюючи: "А знай батьку, що я послушний; це мені, попалось таке цеї ночи і я ось передаю тобі на сховок!.."

Ко-ук.

ДО ПЕРШОГО МАЯ.

Витай, витай нам Перший Маю!
З окрема й я тебе витаю.
Що року ти до нас приходиш, —
Живий настрій на нас наводиш.

Витай нам Маю цего року,
Сильніщий духом, як що року!
Витай, щоб в твойому настрою,
Ми аж тепер були горою.

Щоб реакційні всякі драні,
Пішли туди разом погані,
Де царський кнут пішов недавно...
Витай нам Перший Маю, славно!

Емануїл.

ЛЬОНЬО ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ В НЮ ЙОРКУ.

ЯКЕ НАРОДИЛОСЬ, ТАКЕ УМРЕ.

На самі великодні свята йду я улицею і приглядаюся по хатах, в котрих крізь вікна видніли на столах свячені "баби", ковбаси і т. п.

Нараз чую хтось мене ляпнув по плечи. Оглядаюся, а це знакома Полька.

— А як сє маце? Заговорила вона.

— Досить добже, — кажу я. А цо коло вас слихаць — питаюся.

— А, я? ніґдзє нє ходзе, ніц нє слишалам" — каже вона.

— А як там мої товариші; Гнат і Іван?

— Е, я і до ніх нє ходзе!..

— А то чему нє? — питаю.

— О, та оні тераз, як тен з роґамі!

— Цо пані муві, — роґі їм виросли?

— Та оні тераз поробілі сє большевікамі, — відповідає Полька.

— Або пані нє ві — кажу я — що і з роґамі кидись бил чловєкєм? Тілько такє як ви породзілі сє без роґа і здехнєцє як раз так, як та безроґа!..

— Цо? — крикнула перелякано Полька.

— Нє лєнкайсє пані — кажу я — я нє мувє же з роґамі, а безроґа, то значи (пшепрашам) сьвіня, така сама як пані єстесь!

Пявка.

ШІСТЬ ЗАГАДОК ДЛЯ ПРЕМІЙ.

I.

В день чорне як крук,
Людий туманить;
В ночи біле, ясне,
З кухаркою спить.

II.

На двох ногах ходить,
Подібне до пса;
Стрілялось за дівку, —
Тепер за попа.

III.

В чорних окулярах,
Як дошка сухе, —
"Босом" в "Комітеті", —
На око сліпе.

IV.

Набив кума в рило,
Препоганий драб;
Тепер при "Свободі"
Має "стеді джяб".

V.

Був в школах у Празі
І "вивчився" так,
Що днесь в Монтреалі
Остатний піяк.

VI.

Колись був безбожник,
На попів свистав;
Нині цей безбожник
Церкву збудував.

УВАГА.

Хто відгадає усі повище сказані загадки і хто найскорше пришле їх до "Молота", — одержить слідуючі премії:

За загадку ч. I. — одержить кусник матерії з Ревкових штанів, які знайдено в Рочестер на гали, по федераційнім вічу.

За загадку ч. II. — одержить гук з револьвера, котрим о. Ваня стріляв собі під ребро, щоби відтак зістати служальщиком бога.

За загадку ч. III. — одержить дві "батлі" з горівки, тих що Свободян відїзджаючи з Канади, купив у свого земляка, для о. Підгорнецького.

За загадку ч. IV. — одержить Стечишиного старі окуляри.

За загадку ч. V. — одержить потрать Якима Крейзоватого.

За загадку ч. VI. — одержить фунт мозґу з голови п. Де-дюка, замороженого Кратом на дві тисячі літ.

Окрім вище наведених премій, хто пришле два доляри і свою точну адресу, — тому через цілий рік буде висилатися "Молот", котрий гаратає усіх капіталістичних підніжків і прочу сволоч, котра жиє робітничим потом. **Різак.**

Слава — це той пас при машині, котрий лучить колесо самолюбства зі всім механізмом загального добра.

МОЇ ТРОБЛЇ.

Галов, Дорогі Читачі Молотка!

Хтівим Вам важеєти написати щос гей такого, як тамтого разу в нашім Молотку, али ми сє єкос так рахувати з'єстило, жи ни мавим чису.

Ото — я си гадаю типер — скаут люди: "Що той Шпичка рахувати робив пирид виликодними свєтами, жи єкос нічого ни написав?.. Ци він сє можи так, — як то кают — пирипив, ци що, — га?..

Али важеєти мої дорогі лянцмани, жиби си Ви того ни думали, нє, то я Вав рахувати всьо вікладу, як то мині сє тото з'єстило:

Ото так дес в самісеньку лозову — єк то кают — ниділю, пішов я коло церкви в Лев Йорку, таєм си, став рахувати коло свєтого Юрка... Аж дивлюсє, а там таке багацько народу і всі сє люди важеєти стиснули коло брами тай сє дивлє на церкву, гей тото тилє на чирвоні ворота. Я си важеєти такжи наджинджурив тай си гадаю, що — кау — піду блищи і сє подивлю чо то так сє люди згурмували!?..

Приходжу близенько, коло самої рахувати брами, а там стоє єкис бородатий чоловічина з пейсиками, і продає такі сухі прутики з базьочками, єк то ростут в старім краю над водов... Я но сє до него приблизив, а він мині тиць такий єден прутик тай кае си дати пєтнаціть ґрейцерів...

— А мині — кау — нащо того бучка? Я — кау — рахувати ни буду пасти гусий!.. А він кае: Ни, то ни є жадни бучок, то таке лоза, жи ним били Сус Христа!..

— Ага — кау — то значитьсє така нагайка, жи нев били Суса Христа!.. А нащо-ж ти тото продаєш! — питаюсє.

— Ни, нащо? — кае він важеєти мині. Ни знаєти нащо? — Дурням ґей, на памєтку, а мині і отцу Підгорецки на бізнес...

— О, то тобі — кау — Підгорецький казав продавати тоті нагайки?!..

— Чому би нє — кае мині той рахувати чоловічина — воно торгує з того хрестом жи на нім Сус Христа повішали, а мині нівроки позволило торгувати з тим нагайком жи єму били.

— Ну, — гадаюси — то най-жи вам обом трасця!.. І пішовім си важеєти далі, а він но си боком глипнув на мени, рахувати тому жи я ни хтів купити тої нагайки, ци єк там він казав лози!..

От так людоньки добрі мині минув той день... Али жи то сє рахувати на тім ни кінчит, то щемсє досить наминтрожив, закімвім сє забрав до того важеєти писанє.

Ото прийшла свєта вилика пєтнонька і ґей — як то кают — на злість мої колєги і всі бордінґири постили і тілько рахувати їли зогнилі риби... А я си приніс ковбаси тай такжи пощу!..

Али ни знати єк то моя ґаздинє довідаласє, тай кае: "Фе, встидайтисє Хведоре! Нініки виликодна пєтнонька, а ви їсте мнєсо!.."

— Та де — кау я її — та то ни мнєсо, то ковбаса!..

— Ну, ну — кае мині важеєти моя ґаздинє, — ковбаси такжи ни можна їсти!..

Мой єк я сє ни розлостив, єк ни зачну кричити! — Як, — кау — та чому ни можна їсти? Я рахувати ни вкрав, алим си купив за ствої гроші! — О!..

Ну, єкос моя ґаздинє трохи сє змнєкчила, тай ґей би так рахувати на геци, кае: "Ну, ну то за тоє, жи ви нініки їли ковбасу, то я ни дам вам свєченого на свєта!.."

То мині рахувати также трохи забрало злости і зачивім підсміхатисє:

— Е, — кау я до неї — єкос то буде, ви но мині дасте тото всьо, жи ни понесити свєтити, то я так само сє наїм!

І важеєти на тім сє скінчило.

Прийшов свєтий Виликдинь іном рахувати встав і дивлюсє а ґаздині вже нима! Понесла свєтити до церкви... Ну, господонку допомогай — кау — таєм пішов до бедруму, а там під постилив всього, аж по шию!..

Взєвєм си важеєти троха потєгнув, тай закусую шинков з хроном...

Ну і наївсє я так аж ми рахувати чогос вочи побараніли!

Тай так то ми важеєти пиримину-ли мої Виликодні свєта! Кау Вам, жи навит нимавим чису піти до церкви, подивитисє, єк Підгорецький годував Льоня Цегельського свєченими яйцема, в церкві того рахувати свєтого Юрка!

Ой, ни раз то сє чоловік, наминтрожит тай наїсць сє своїх пичінок з ріжними свєтими і рахувати з ріжними галапасниками і шахраями, жи поприїздили до Гамерики здирати з бідних робітників гроші, або єк то кают, жи поприїздили сюди "по золоте руно"...

Али кольку зїдять, — ни гроші! Го, го дорогі лянцмани вриваєсє їм вриває!.. Нима вже типер тілько дурних що перши було!..

Али... тим чисом важеєти, ґуд бай і до зобаченя другим разом.

Ваш рахувати,

Хведір Шпичка.

ТАКА СОБІ ПІСНЯ.

Шмаровіз помастив віз,
Поїхав в дорогу,
Його жінка молоденька
Лишилася дома.
Наварила пирогів,
Із сира самого
Та закликала до себе
Дячка молодого.
Шмаровіз обернув віз,
Вернувся до хати,
Та ну-ж дячка молодого
Почав він питати:
"Святий боже, святий кріпкий,
А ти дяче звідки,
Що ти прийшов у гостину
До моєї жінки?
Взяв чоловік собі бука,
Почав дячка бити,
А дячок той молоденький
Почався просити:
"Святий боже, святий кріпкий,
Тай святий безсмертний,
Не піду я більш до неї
До самої смерти!
Ліпше мені в дома їсти
Самі бараболі,
Як в чужої молодиці
Пироги на столі...
Ліпше мені вдома зїсти
Борщу із крупами,
Як в чужої молодиці
Пирогів з сирами...
Ліпше мені в дома спати
На твердій драбині,
Як в чужої молодиці
В подушках в перині...

Майнер з Тиґер.

Пренумеруйте собі "Молота"!

Адреса:

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

"ЦІВІЛІЗОВАНІ ДЖЕКИ".

Входжу до одної реставрації в залюдненій части Ню Йорку на вечерю. Шум, стук, розговори можна чути зі всіх сторін. Кельнери ходять, то туди, то сюди, від цього стола люди встають, до цього сідають, ту кількох ново-приїхавших купецьких агентів, ту мущина з жен щиною, ту знову пару дівчат і т. д.

Ввійшовши я став і задивився в ту товпу людий. Кождий з них був чимісь заінтересований; як не в купецтві, то в якісь суперечці, то в політиці, то той знов заінтересувався в дівчині, котра біля нього сиділа, ту знов дві женщині оповідають пльотки.

Я знайшов одно порожне місце і сів. При тім самім столі, сиділо трох мущин. Один понурий, злий, все нарікає на кельнера, що той зле його обслугує, та все тільки з під ока дивиться на кождого хто перейде біля стола. Видно що в Америці роджений.

Других два також тутешні родженці і тільки американське знають життя. Правдиві типи американської молодіжи.

Говорять про "спорт". Один з них розповідає про життя якогось "файтера" (борця на кулаки) такого що міг битися трийцять "равндс". (якийсь час з трийцятьма перервами) а пізнійше по томуж "файті" він міг ще, вступивши до сальону, закликати "бартендера" до "файту". Славний герой в історії американського "спорту".

Другий говорить, як то він при одному "файті" виграв 300 долярів, бо знав, що один із "файтерів" був підкуплений і мав програти свій заклад.

Скінчили говорити про "файт" і починають про "бейс-бол".

Знову вичислюють ріжних "героїв". Один говорить про "героя", що зломав ногу підчас гри і т. п. інціденти в історії "бейс-бол".

Вони дуже здивувалися, коли я перебив їм бесіду, кажучи, що там в Европі, де я був, то ніхто не чув про тим подібних "героїв".

Один з них трохи розлютився і відповів мені: "Ви "грін-горни" (так американці називають чужинців) ні чого не знаєте"!

Це є правда, що треба бути дуже дурним "грін-горном", щоб знати такі "історичні факти, — сказав я підсмішкуючись.

За те мій понурий сусід перестеріг мене, щоб так до них не говорити, бо зараз викличуть на "файт".

Я подякував йому за пересторогу і почав думати про культуру людей.

Був-би я ще так довго роздумував, але в той час підійшов до мене кельнер і сказав мені, що коли я вже зїв свою вечеру, то мушу винестись, бо другі "костумери" чекають на моє місце.

Нічого він подібного не сказав моїм двом сусідам, бо мабуть боявся, щоби його не закликали на "файт".

Я надів капелюх і пальто та вий шовши удався туди де нема "спорту". **Дон Джуан.**

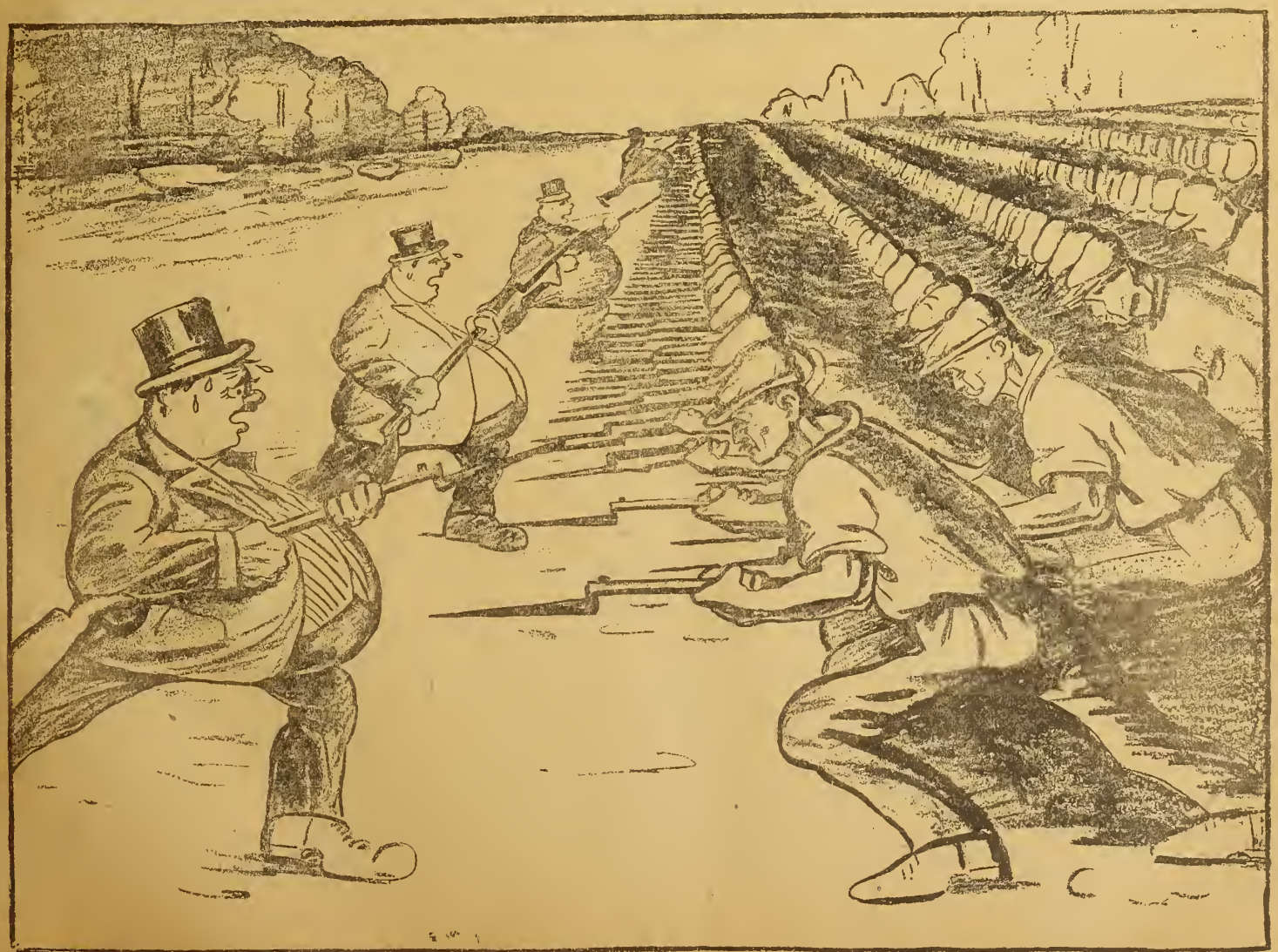

Так вивглядавби фронт европейських капіталістів, супроти робітників, якби ті стали всі по своїй стороні.

РОЗМОВА ЧОРНИХ ДУХІВ.

В одній кімнаті сидять і розповідають взаїмно про свою долю минувшу, теперішню і будучу, слідуючі шкіроплупники: Піп Горнецький, піп Держинога — (або рука), піп Кінь-аш, піп Бурмило Струпинський, піп Пес-трівський і піп Пазурій.

Піп Горнецький: От так єгомосці-колєґи, біда приходить тепер на нас; не так нам тепер добре, як колись було. Люди помудріли, до церкви не ходять, колєкти не платять, дарунків не купують зівсім приходить нам таке, що треба буде шукати иньшої роботи, а з церквою треба пращатися! Колись як я приїхав до Америки, то люди були зівсім темні, хоч і мало заробляли, а і так все давали на церкву і то сами приносили мені до рук, а тепер нема того і не буде і все пропало на віки, бо тепер, чи старий, чи молодий, — кождий починає щось думати, так що ніяк його не одуриш!..

Піп Держинога: Я також, як приїхав до Америки, то ще було чисте небо для мене. Всі люди, як Русини Галицькі, так і Словаки і Угорські і Лемки і Бойки і Гуцули, —всі були дурні, пхалися до церкви і то ще підплачувались щоби їх тримати; платили гроші з гори, тільки скільки я сам хотів. Що неділі приносили по шість "служб божих", а на кожду що найменьше по 100 долярів, також ріжні доходи були, як з хрестин, шлюбів, погребів! Не вернеться ніколи! Тепер нема таких темних людий і небуде!..

Але я ще не так зле стою! Хоч мене моя любка натягнула трохи в Скрентон, Па. але я і так не дуже дався, бо відложив 15 тисяч для адвокатів і в своїому ділі таки довершив кінця!

Піп Кінь-аш! Що до мене, то я ніколи не мав доброго щастя в Америці; всюди мною гонили і в кождій парохії половина людий хотіли мене, а половина ні і тому я не міг як слід доробитися великого маєтку... Та все таки кільканайцять тисяч удалося зложити! На нещастя, моя любка заскаржила мене і так натягнула, як пса за хвіст; все що було я видав на адвокати і нічого мені не зробила, але тепер я без гроший і люди також відрікаються і мене і церкви та так виходить, що треба буде іти до "Бальдвіна" заробляти на хліб насушний!..

Піп Струп-инський: О, а мені завше було добре і є. Давнійше, я був в Канаді. Люди там були темні і давали гроші до несхочу. Всі мене слухали, як жиди Мойсея. З року на рік я богатився і роскошів вживав; жінка моя була в краю, отже я "жінок" мав кільканайцять, але як потім почали мене всі натягати по "кортах", то я побачив що нема ради, забрав гроші до кишені та давай драла до Америки. Опісля я спровадив жінку і почав статкувати. Люди ще доповняли мені мого банку до цего часу і я тепер стою як найліпше. І хоч тепер того нема, що колись, бо тепер, кождий добре знає, як жити має і за церквою не розчибається, то мене це ані болить, ані свербить, я можу на все те плюнути і розпочати иньший інтерес.

Піп Пес-трівський: Я до цего часу не маю чого нарікати. Перше, що я не був попом з краю, ані не учився на попа, тільки бувім "гокоманом" і служивім кілька літ у Василіянів; перед робивім в кухни і чистив кімнати "братчикам", а потім виносивім компони зпід Сотера Ортинського. Відтак замітав перкву, світив свічки, услугував попам та відспівував вечірні акафісти.

З попами я навчився трохи дякувати і кадити і так мене Ортинський полюбив, що зробив своїм "гокоманом" та цілим господарем в фільварку! Відтак, коли їхав до Риму на капітулу, забрав і мене з собою яко льокая. По капітулі його призначили до Америки і так ми разом з Риму приїхали сюди. В Америці мене він висвистав попом і до цего часу ніхто нічого не знав. Я осівся на парохії, в Франкфорт, де так сказатиб' найбільші барани і всі мене слухали, гроші сипали як полову і по руках цілували, як святого, та слухали ухами, очима і плечима все те що я їм плів.

Тепер тільки трохи починають по смішкуватися, що я не вмію проповіди говорити, тай правити не потрафлю... А знаєте, це тому, що довідалися, що я не є попом тільки "гокоманом" і от починають бунтуватися.

Піп Пазурій: Мені тепер зівсім зле, але я не нарікаю, тому, що я на попа не вчився. Я з краю піддячий і приїхавши сюди, я почав працювати в різни на "стак-ярдах" в Чікаго. Пізніще зіставім православним дяком, опісля уніятським, а відтак православним попом і аж доперва як Ортинський побачив мою собачу роботу, висвятив мене на уніятського попа. До цего часу добре ішло, аж тепер урвалося, люди повідрікались, грошей не дають, та ще й посміхаються з мене та називають катом. І от мені не випадає більше нічо, як позіставити всьо та іти на давне місце, ковбаси виробляти!..

Піп Горнецький: Отже отці колєґи, воно так виходить, що ми мусимо всі шукати якогось "джабу". Я приміром, зроблю ще новий "Комітіет" і зібравши ще якусь суму гроший, докінчу свою каменицю, а

ДУРНОВАТА ЇЗДА УКР. "ПАТРІОТИЧНИХ" ДИПЛЬОМАТІВ.

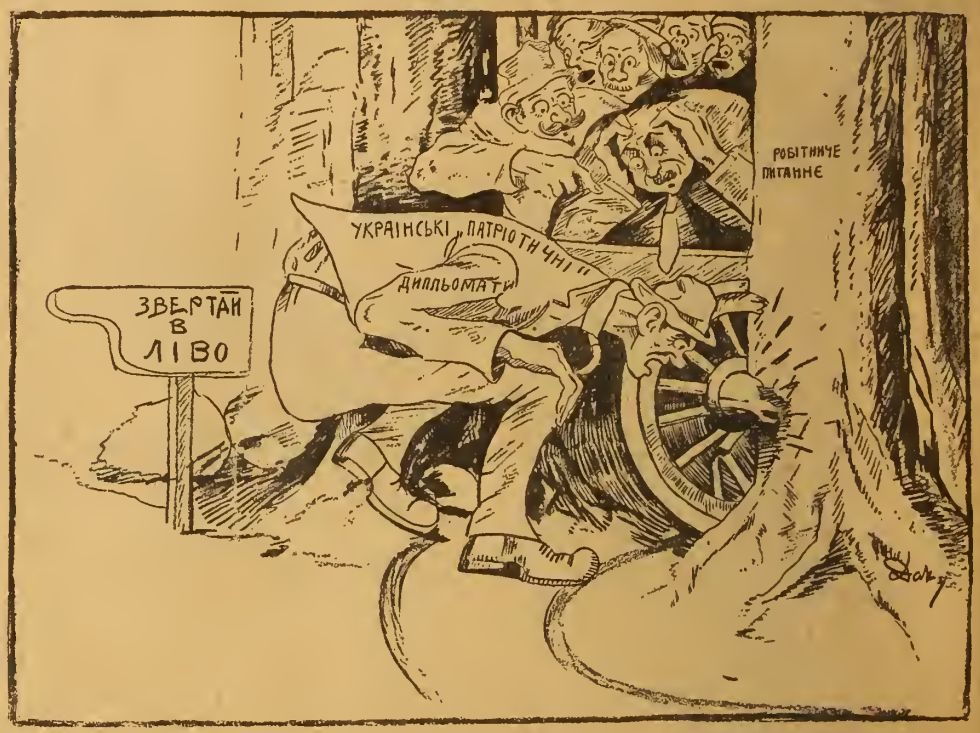

Їхали, їхали,
В право завертали;
Зачепили в сильний дуб, —
Колесо зломали!

решту вложу до желізничої компанії, та обернувши ковнірець на перед буду собі свистати, і на церкву плюну, а барани нехай мене скаржать до галицького старости і так ні чо не вдіють!

Піп Держинога: А я знова маю в своїх руках сиротинський дім, котрий записав мені єпископ. Отже сироти повіддаю людям назад, а тії сироти, що остали по попах, дам до иньшого сиротинця, а з того зроблю готель, такий самий, як у Львові "Готель Бомбаха". Є кілька "сестер" до "діла", тай де-які сироти доростають отже є надія, що "інтерес" піде лутше, як з церквою!

Піп Кінь-аш: А ви отче Держиного, візьмете мене до того готелю?.. Я можу також в де-чому придатися і "дівчата" мої заберете також... Як раз добрі до такого інтересу, як ви хочете зробити!..

Піп Струп-инський: А я зі всього тепер сміюся! Я маю досить маєтку; маю "Театр" в місті за 150 тисяч, маю "Артелєрійшон тейлор шап"... І нині я можу всьо покинути; і церкву і кадило і кропило, а сам сідаю в автомобіл та їду куди захочеться, а барани нехай сами бекають в тій непомальованій церкві.

Піп Пес-трівський: Я також не дбаю! Забираю гроші з банку, перебираюся на цивіля, та їду до Канади, до Василіян. Вони там мають досить ліса і фармів, зроблять мене "гокоманом", або по тутешньо му "босом", та буду провадити їм господарку, так як колись в Михайлівці. Але на відїзді з Франкфорту, я-би своїм баранам вичитав сповідь, ліпшу, як о. Строцький, коли відїздив з Честер. Я тим дуракам розкажу, які вони дураки були, що слухали мене ("гокомана") тільки літ і платили гроші...

Піп Пазурій: А я найлутше, дуже легко перейду на своє давне становище; піду на "стак-ярд" до різні і буду дальше виробляти ковбаси. Видно діло, що нема що тепер з попівством.

Піп Горнецький; Ой, біда, біда тепер з попівським "бізнесом", але всьо то через тих большевиків, що так починають рости по цілому світу, як гриби по дощу. Нема нам иньшої ради, як піддатися своїй задріпаній долі, а то ще прийшлобся наложити головою, як-би так ми хотіли спротивлятись!..

Всі: Ая, ая отче Николаю, — ая!..

П. Чабанів.

Пренумеруйте собі "Молота"!

Адреса:

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ЛЬВІВСЬКІ "ВПЕРЕДОВЦІ".

Завернули собі лоб,
Ніби то передом...
І черево обвели,
Наче бочку з медом,
Але в дійсности вони
Своє діло мають
Та хитренько, мов той рак,
Назад чимчихають!..

ФАТАЛЬНІ ДРУКАРСЬКІ ПОМИЛКИ.

З новинок.

"Український Рабунковий Комітет в Ню Йорку", розпочав свою роботу...

***

В цвітну неділю, себ-то на тиждень перед Великодними святами, о. Підгорецький святив козу...

***

У Львові заснувався також такий комітет, що здирає гроші від укр. робітників...

***

Льоньо Цегельський приїхав до Америки і найскорше собачив о. Підгорецького.

***

Редактор віденської "Волі" надзвичайно любується в лайках...

***

Недоросла дитина в політиці, Олесь, ставши редактором "На Переломі", забирається до решти видоїти Укр. Народ... з завданих йому ран...

***

Мельодійність українських дудок, виказується в виступах "Укр. Капелі"...

Зібр. **Колька.**

НЕ ЙОГО НОГИ.

Посеред дороги лежав піяк простягнувши ся як довгий в поперек. Коли надїхав фармер возом та попросив його, щоб він взяв собі свої ноги, тоді піяк підвів голову і сказав фармерови, щоб їхав сміло, бо це не його ноги.

— Як не твої — сказав фармер — адже я бачу їх коло тебе.

На те пянюга: То нічо не робить, але я знаю, що не мої, бо мої були в черевиках, а тії босі! (Розуміється, що як він спав, то хлопчиска черевики стягнули з нього).

В РЕСТАВРАЦІЇ.

— Ей, господарю! Я знайшов три мухи в зупі!

— А то видно мусіли бути десь на споді в горшку, бо зверха зібралися всі на ситко!

Весна на

— *From the Liberator*

...аїні і в Росії.

Перед виїздом до краю.

(Драма в одній дії з презвітеріянського кружка.)

ЯВА І-ша.

(Присутні; Крат, Анґелинюк і кілька парохіян)

Кр.: (до Анґелинюка). І як там?— Чи ще хто прийде, чи будем розпочинати діло? Скільки нас є?

Ан. Та... та казали мені, наш Стефаніцький і Мігайчук що прийдуть.

Кр.: От йолупи! Чому вони не приходять? Щож вони собі думають, це-ж важна справа для нас петлюрівців.

Ан.: Та... та Стефаніцький читає якусь кузету,а Мігайчук пише драму до "Морського Вістника".

Кр.: А Демедюкови казалисьте щоб прийшов? Знаєте се перший колєктор в Торонто, а нам гроший треба!

Ан.: Та хиба ви незнаєте, що наш Демедюк виїхав з Торонта? — Поїхав продавати біблії, сорокаті штани, та при тім "Буковинський Комітет" припоручив єму збирати фонд, на ту Черновецьку газетку "Неволю Народа".

Кр.: Ага знаю, знаю!

ЯВА ІІ-га.

(Входить діякон, Дмитро Букатчук.)

Букт.: Гаразд братя і сестри!

Всі: Гаразд, гаразд!

Букт.: А що братя? Чи говорили вже в справі виїзду нашого ар-хета?

Ан.: Ні, ще всіх нема, але ми роз починаймо своє діло.

Кр.: А я би вам радив, зачекаймо трохи, бо знаєте наших йолупів; готові не прийти і з цего всього може вийти пшик, так як з Червоного Хреста!

Ан.: Так зле не буде! Ту нема тих проклятих червоних щоби нам мішали; всьо буде гаразд, — не журіться отець Крат!

Букт.: Ну, як так, то розпочинаймо!

Кр.: Ви, Анґеленюк отвирайте збори і покличте присутних, щоби вибрали собіпредсідателя.

Всі: На що вибирати? Внас є пан Роберт, най буде.

Кр.: Та нехай буде і Роберт, мені нічо на тім, але Роберт замість тримати порядку і уділювати голосу, то сам буде плести чорт зна якого чипуха... А хиба ви не знаєте що він рівняє себе уже з Кальвіном?!.

Роберт: Перепрашаю братів і сестер; я не приймаю на себе, нехай буде о. Крат, коли каже що я буду плести чипуху!..

Кр.: І чого ти скачеш? Чи я зле тебе прирівняв до Кальвіна? І де моя наука, що, невлізла тобі в голову? Ти чорте сорокатий!

Ан.: Є два, кандидати. Хто за Робертом — руки в гору! (Всі підняли руки). Хто за Кратом. (Нема нікого).

Ан.: По більшости голосів Роберт вийшов на предсідателя. (до Роберта) Прошу заняти місце.

(Роберт занимає місце і дякує присутним за вибір, пояснює ціль зборів, і просить щоб забирали голоси — в справі виїзду Крата до Галичини.)

Ан.: Я вношу що коли вже посилаємо Крата до села Кобак, Гал. то нехай він назад запустить таку саму бороду, як мав тоді коли приїхав до Канади. Бо яка-ж ріжниця була-би між ним, а католицьким каплуном? Отже я при тім, щоби Крат запустив бороду таку, котра би лицювала йому до його носа і нехай би збогом їхав.

Кр. (злісно): Прошу о голос!!!

Роберт: Має голос о. Крат.

Кр.: Дорогі братя і сестри; воно добрий внесок братом Анґелинюком, але я вже пробував це в Едмонтоні, тоді як прогнали мене з У. С. Д. П.; запустив був бороду а отець Макарій посвятив мене гетьманом укр. Козаків і що думаєте?!. Назвали мене москвофілом і всьо моє гетьманство хляпнуло!..

Букт.: Прошу о голос! (По хвили) Братя і сестри; я думаю що ліпше буде як ми лишимо то все Кратови; як о. Крат думає що єму лутше з бородою так нехай їде, а нам треба поговорити про фонд!

Всі: Ая, ая! Це важніще, як москофільська борода! Гроші то головна річ!..

ЯВА ІІІ-та.

(Вхходить Єремійчук.)

Єр.: Гаразд братя і сестри!

Всі: Гаразд, гаразд!

Кр.: От прийшов Єремійчук це є один найлутший спеціяліст до фондів; він вам вишкварить то всьо, — як на долони!

Єр.: То ви журитеся фондами? — Таже наш петлюрівсько-буковинський комітет вам позичить і фонди так як би вже й були! Тілько під секретом щоб червоні недовідались, бо можуть всадити молотом в лисину, що могла би пукнути недай того Боже...

Всі: Не дай боже, не дай боже!..

Кр.: За те не бійся, господь з тобою, коби я вже впинився в Галичи ні — я всім вам зроблю місця на попів, а червоні лишаться червоними на все, — одно гаразд, а то що наш Петлюра в добрих зносинах з Пілсудським, а ми як петлюрівці також оближемо дещо від них...

Єр.: А я боюся отче Крат про це, що ви кричали нераз на Поляків' казалисьте, що навіть дідів під "косцьолом" бити, коли будуть себе називати панами — щей до того написалисьте патріотичну книжочку п. з. "Чи їхати нам до краю чи ні"? — От гудз!

Кр.: Це вже нічого синку, я з цим вивяжусь; там є наш Петлюра і Безпалко, то ми то всьо там пофіксуєм!

ЯВА IV-та.

(Входить Стефаніцький і Мігайчук.)

Оба: Христос Воскрес!

Всі: Воістину Воскрес.

Стеф.: А що? Як справа? Вже скінчена, чи ні?

Кр.: Діло майже покінчене, я вже відай від вас "гуд бай", а до побачення з нашим героєм Петлюрою.

Мігай.: А що, я неказав тобі Стефаніцький, що вони всьо зроблять! Коли ти не міг начитатися!..

Стеф.: Дорогі братя і сестри; мені нічо не залежить на тім що Крат їде до Галичини, тілько я хочу спитати о. Крата, як він нас лишає? Бо коби то ми вже попами, — а тут біда, "Морський Вістник" ніхто не купує і жий, хиба божим духом!!!

Кр.: А ти йолупе, чи я не вчив тебе як маєш крутити? А що би ти робив, як-би я так помер? Де-ж моя наука? (І кинувся з кулаком до нього) Чиж я тебе "не вчив?"

Роберт: Прошу о спокій!

Ан.: Я хочу сказати кілька слів що до бороди і т. п.

Роберт: Сідай не маєш голосу!

Анґелинюк не витримав і кинув Робертови біблію в голову. Роберт впав з крісла, а новоспечений др. Мігайчук пішов піднимати його.

Єремійчук спустив заслону.

Когут.

МОЛОТ! МОЛОТ!

Гей читайте, —

Із рук до рук подавайте!
В кого сум якій, чи скука,
В кого горе, чи роспука, —
Сейчас "Молот" замовляйте, —
Два доляри приспілайте!
"Молот" другом Вашим буде,
Це признають добрі люди;
То-ж не плачте, не сумуйте,
Але так ось адресуйте

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ТАМ ДЕ ТРЕБА.

— А ви куди так з раня?
— Та жену свиню до єтомосця, бо ось публіка зірвалася та цілий карник зрила!..

ВИСПОВІДАВСЯ.

(Автентичне.)

Що всі попи є злодії
Що й годі сказати, —
То-ж хочу я хоч маленьким
Віршом описати.

**
*

Кричав польський піп в костелі:
"Кто хце в нєбє сядаць,
Тен мусі пшийсьць до косьцьола
І сєн висповядаць!..

Почув теє один вірний,
Пішов сповідатись,
Хотів щиро гріхи свої
Попови сказати.

От, як раз він взяв кавалок
Полотна в фабриці,
Так сегодня і признався,
Пузатій попиці.

А піп каже: "Ти злодзєю,
Ти пшеклєнта шельмо;
Чи ти нє віш, же в фабрице
Ніґди красьць нє вольно?!.."

"Висповідав", запричащав
Та вигнав з "косьцьола"
І наказав, щоб в фабриці
Він не крав ніколи...

Іде хлоп собі до дому
Та нічо й не знає,
Що на нього поліція
Вже вдома чекає.

Коли прийшов він до дому,
Та-ж його забрала,
Посадила в автомобіль,
На корт потаскала.

Заплатив хлоп грубо грішми,
Та ще морду збили,
Нашгурхали його добре,
А тоді пустили.

**
*

Тепер люди добрі знайте,
Що попи все роблять;
Вони тільки своїх вірних,
До біди приводять.

Вардиґа.

ПЕРЕРВАНА РОЗМОВА НАРАД НАД БІДОЮ.

Екс-герой (до Швайцара): Погано! Черевики геть цілком друться і нема защо купити нових. Доведеться ходити на босака, чи який чорт?!.

Швайцар: Думаєте що коло мене лутше. Аво, дивіться, нині мусів затягнути ковнірець по голім карку, бо сорочка чисто розлетілася!

Екс-герой: Кріза неминуча! Мусимо конче щось зарадити, щоби роздобути фондів...

Швайцар: Та я не є проти... але... звідки і від кого, можна нам сподіватися фондів? Петлюра вже у Поляків на зеленій паші, а федеральники вже так збольшевичіли, що ніяк не одуриш!..

Екс-герой: Я думаю... (втім надходить незнаний анґлієць і перериває їх розмову): "Ґуд дей сир"!

Екс-герой: "Ґуд дей! Ват ю лукінґ фор"?

Анґлієць: "Ай лук фор Полак піпел"...

Екс-герой (показуючи на Швайцара): Єс, гі ис ді Полак.

Анґлієць: "Дід ю вонт джаб?"

Швайцар (до екс-героя): Що він говорить?

Екс-герой: Питає чи не хочемо роботи...

Швайцар: Покажіть йому від носа! — Ми прецінь не є робітники.

Екс-герой (до анґ.): "Но сир! Ві но вонт джяб; ві джюст лук фор моні!.."

Анґлієць (злісно): "Ю дем лейзі большевікі! Іф ю вонт сом моні, ю мус го то ворк. Дід ю нов дат"?

Швайцар (тягне екс-героя за рукав): Ходім, бо він ще готов потягнути нас поза вуха!.. **Різак.**

НА НАУЦІ ФІЗИКИ.

Учитель: І так ми бачимо, що електричне світло, так сказатиб' те-ж саме, що і блискавка. Але все таки, хто з вас скаже, яка між ними ріжниця?

Ученик: Блискавка нічо не коштує, а за електрику треба платити гроші.

"ІНТЕРВЮ З АРХИ-ПАТРІЯРХОМ МАКАРІЄМ".

Мені припоручило Видавництво "Молота", щоб я постарався вивідати як властиво архи-патр. Макарій задивляється на хід укр. патріотичних "партачів"?..

Було це в середу рано, коли я постановив собі за ціль щоб конче зложити візиту найвищому укр. достойникови "сьв." церкви. Коли я вийшов на двір, то там шалів патріотичний вітер, котрий наче віщував щось злорадного. Я і зараз-же подумав що "нашим" мабуть не повелося в Парижі. Я зайшов щасливо під двері достойника, запукав і за пару хвиль роздався старечий голос: "увійди"! Я дрожачою рукою оторив двері і став мов закопаний!..

Передомною сиділа поважна особа "праведника". Він кінчив обід, і навіть ще держав в правій руці кусок обгризеного хвоста з оселедця, а в лівій держав здоровезний зубок істинно-укр. чиснику.

По довшій мовчанці я поздоровив його. "Владика" глянув на мене вітцівським поглядом і заговорив: "Сину, скажи чого бажаєш"?

Почувши слова Владики, я задеревів. Мені ніколи і неснилось щоб я коли в своїм життю міг доступити такої ласки — бачити на власні очи тую "благородну бородату особу". Та по довшій мовчанці я врешті віднайшов свій язик і промовив дрожачим голосом: Владико! — Милости благаю! Уділіть мені смертельникови своєї ласки не проганяйте мене з нічим, бо "Молот" проклене мене!.. Вискажіть мені, який ваш погляд відносно укр. долярових "циганів"? Чому ви терпите їхню киринну роботу?

Коли я так благав праведника, він глянув на мене зворушеним поглядом і заговорив:

Заспокійсь сину! Знаю, знаю, що носиш тяжкий біль на серцю! Роскажу тобі усьо — усьо аж до дна, те що накипіло на моїм старечім серцю.

Я стояв наче загіпнотизований, а "праведник" відкашельнув, поставив ліву руку на здоровезний хрест, котрий звисав на грудях упятий брудним ланцюхом і почав: "Сину мій, в своїх старечих словах я дам тобі ясний образ тих "гадів", щоб ти не лише сам розумів, але щоб ти розголосив те на усі чотири части світа щоб усі діти пролєтарської класи порозуміли і напятнували цих "гадів" так як Єгова напятнував Каїна! Бачиш сину — продовжав дальше Владика. — Той "Павло", котрий єще будучи глупим "младенцем" хорував на манію великого мужа, бушав що попало перед него організував усякі "комітети", кружки і т. п... А сегодня?

Я отворив рота і спитав: "Чого се так Владико?

Він дальше продовжав: Того мій сину що тоді в Павлі палала іскра глупої зарозумілости, а нині... Нині тая іскра погасла, тілько остався в нім "дим"! Се було, — продовжав Владика — "зерно, котре упало на камінь".

Я з цікавостию підхопив і спитав: "Щож Сушко? Що він означає?

Вчувши імя Сушка, праведник підняв руку в гору, обвів в повітрю рукою здоровезну нулю і спитав мене:

— "Чи зрозумів ти сину рух моєї старечої руки?

Я потакнув, що зрозумів і заговорив:

"Невжеж Владико. Сушко неможе нічого більше означати, тільки одну нулю? На устах Владики появилась благоордна усмішка коли він роззявив рота до бесіди: Бачу синку — сказав Владика — тобі дивно і трудно приходиться зрозуміти, чому Сушко лише фігурує собою в формі нулі. Бо це те зерно, котре застрягло глибоко в брудним намулі.

Владика напився води за оселедцем і питав мене чи немаю цигаретків. Я подаючи єму баксу "Плейрс" спитав дальше: "Чи ви Владико небачити якого виходу і для сих мізерних "плазунів", котрі повзаються по улицях Вінніпегу і час від часу сичать на "хлопців" з "Укр. Роб. Вістий"?

Владика потягнув здоровий шлюк в себе диму, і сказав: "Сину мій, так довго, як довго стоїть незапертий "Манорка" готель — їх прибіжище, так довго тая "гадь" буде повзатись по земли і сичіти на всьо що прямує до поступу, до скинення кайдан нинішної неволі.

Я зі сльозами в очах спитав праведника, чи нема кого щоб настоптав своєю сильною ногою тую нікчемну погань?

Владика махнув рукою і промовив:

— "Успокійся синку, жнива зближаються! Глаголю тобі, що пшениця буде зсипана в засіки, а кукіль яким є ця погань, буде спалений".

Я неміг довше мовчати і спитав: Які засіки?

На мою цікавість Владика засміявся:

— "Сину поглянь на всхід, там тепер будуються засіки для пшениці...

Я зараз і подумав що Владика має на думці Кратів комітет "Помочи буковинській пресі" і знов запитав: "Простіть Владико, я не зрозумів що має означати слово, котре звучало: "На всході будуються засіки для пшениці"...

Владика глянув на мене зі співчуттям і промовив: "Сину-сину! Глаголю тобі що навсході, в Совітській Росії і Україні будуються засіки, в котрих мають робітники то-б-то пшениця жити вигідним — братерським життям.

Я вкусив себе за язик і по хвили питав дальше: "Чи можна робітникам сподіватись на поміч зі сторони укр. студенства яке виховується по канадійських "прерах"?

Владика махнув з досади рукою і сказав: "Сину, усі тії студенти, котрі повзають по "прерах" є наповнені патріотичним "димом" і горе робітникам наколи вони будуть ждати їхньої помочи.

Я спитав, чи так воно дійсно мусить бути? Владика перехрестив себе хрестом і промовив: "Глаголю тобі сину що "Небо і земля перейдуть, а словеса мої не перейдуть".

І в той час коли він говорив про судьбу молодих укр. студентів, котрі за кару провідників своїх, мусять "вудити" свою середину патріотичним димом, йому покотились дві рівні слезі з під носа і так він

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

Часопис присьвячений справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень.

Кождий український робітник повинен принумерувати собі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають цікаві вісти в цілого свіга, а особливо в робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" посвячені виключно інтересам робочого народа. Вони дають робітникам здоровий корм та ведуть їх до боротьби за краще життя.

Ви повинні мати їх в своїй хаті! Що нині вишліть передплату!

Передплата $4.00 на рік.

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard & McGregory St. Winnipeg, Mann. Canada.

приступив до мене та сказав:

"Сину відійди. А це що чуєсь, розголоси по всім робітничім світі"!..

Я обернувся до нього задом і вийшов, та йдучи, я довго повторяв собі памятні слова: "Наповнені патріотичним димом"...

Плішка.

ЩЕ НЕ ЧАС.

— Ви фотограф?
— Так.
— Знімаєте фотографії з дітий?
— Так.
— Скільки берете?
— Три до ляри за тузін.
— Простіть, я зайду другим разом, у мене поки що тільки одинай пятеро дітий...

ВІДПОВІДИ "МОЛОТА".

Парохіянин о. Гундяка. — Дійсно не знаємо. Правдоподібно, що слідуючого місяця буде чотири роки, від часу, як ваш єгомость стріляв собі до живота. Думаємо, що найлутше буде, як би ви із своїми запитами удалися на адресу о. Понятинського, а він вам пояснить все і розкаже як слід, чи ваш єгомость стрілявся через дівку, чи через большевизм...

Про се що Свободян, упав жертвою о. Підгорецького, ви не дивуйтеся зівсім. Як чоловік дурний, то і до смерти він розуму не научиться. А що о. Підгорецькому потрібно дурних до своєго "бизнесу", то це вже факт.

Зі Свистунової гр. прав. церкви і з Крейзоватого укінчених гімназій, є така користь для укр. робітників, як коневи зі здохлої жаби на березі річки.

Що до скрентонської собаки Бриська, то також не дивуйтеся, бо з собакою завше так мається річ, що чим старіє, тим дуріє.

Як би така собака жила на Україні, то укр. мужик повісивби єї і зі шкіри ушивби собі штани. Але ту в Америці того нема. Ту хочби собака жила сто літ, то єї не повісять, бо ту вже така встанова, що собак шанують сто раз лутше як робітників... Що, може ні?

Різак.

ЧИТАЧУ "СВОБОДИ".

Питаєте, що означають
Ці літери **"С. В. О. Б. О. Д. А"**
Вони означають слідуюче:
Свині, Великі, Ошуканці, Брехуни,
Остатні, Дурні, Амінь.

Коваль.

ПІСЛЯ ПРИКАЗУ.

Одного разу говорив піп в церкві на проповіди до своїх вірних таке:

— "Мої парафіяне, як хочете бути спасенними і щоб я за вас молився, то мусите позносити до мене всю "червону", безбожну літературу, видану якимись большевиками, — чи соціялістами, щоб я спалив та щоб не спокушувала ваші грішні душі.

На другий день, сталося так як піп казав' вірні позносили всю свою "літературу" до спалення, але аж запінився піп зі злости, коли побачив що вся тая "література", — це були самі книжочки з "гросерні" в червоних окладках, як рівнож такі самі церковні книжочки в яких записувалось членські податки!..

Таку то "літературу" читають парохіяльні баранці.

Ко-ук.

В "БАРБІРНІ".

— Підстрижіть мені волосся...
— Добре. Сідайте і ось маєте газету.
— Вам-жеж буде невигідно стричи мене, єслі я буду читати.
— Ні, противно; читайте новинки з Европи і у вас волосся дубом стане а тоді стричи буде легче.

ОСИП ШПИТКО,

Має листи зі старого краю від **Романа Шпитка.**

Хай зголоситься до редакції "Молота" 414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

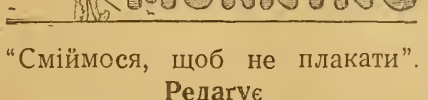

"Сміймося, щоб не плакати".

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Вийде 1-го мая і дальше буде виходити два рази на місяць.

Замовляйте наперед, на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

ВАЖНЕ ДЛЯ КАНАДІЙСЬКИХ ЧИТАЧІВ.

Просить ся всіх канадійських читачів, щоби гроші на передплату або за кольпортаж посилали через "Мони Ордер а не готівкою в листах, позаяк вартість канадійських паперових гроший є о много таньша від американських банкнотів, а через те до канадійських банкнотів мусить Видавництво "Молота" таку скількість доложити, о скільки канадійські банкноти дешевші від американських.

Посилка гроший через "Мони Ордер" є о много лучша і безпечнійша для висилаючого і корисніїша для Видавництва "Молота".

Адміністрація.

ВАЖНЕ ДЛЯ КОЛЬПОРТЕРІВ.

Просить ся всіх кольпортерів, котрі ще не вирівнали своїх залеглостий за спродавання "Молота", хай постараються це зробити в короткому часі. В противному разі посилка "Молота" буде до них здержана.

Адміністрація.

ПРЕСОВИЙ ФОНД.

Когус, Н. Й.

М. Мудрик $5.00, І. Па-к 3.00 М. Федорук 2.00, Захарчуки 1.50, П. Гич 1.00, Д. Орищак 1.00, М. Назарко 1.00, В. Бабейко 1.00, М. Шаюк 1.00, І. Царук 1.00, П. Жидко 1.00, М. Писарчук 1.00, Т. Весковський 1.00, Д. Царук 1.00, В. Дзямбило 1.00, Г. Базар 1.00, О. Малек 50, Д. Корольчук 50, П. Василенько 50, А. Лазарко 50, А. Лісаковіч 50, С. Костюха 50, В. Гловатський 50, М. Юрченя 50, П. Копитко 50, А. Ващелюк 50, Л. Тіпун 50, І. Андруховіч 50, М. Колос 50, А. Гатилюк 50, М. Михайловський 50, Т. Цілінська 25, С. Сершень 25, Г. Зубаль 25, С. Цапко 25, І. Семенюк 25, М. Сохоньчук 25, П. Толстой 25. **Разом $32.75.**

І. Па-ю-к.

Філядельфія, Па.

Стефан Нікіфорук 10.00, А. Семенюк 1.00, Й. Стемплевич 1.00, М. Ткач 1.00, І. Артет 1.00, І. Іванців .50, Т. Вуйтець 50. **Разом $15.00**

Ню Йорк, Н. Й.

Товаришка А. Одайська подарувала краватку власноручної роботи, з котрої після розігравки прийшло на пресовий фонд $12.50.

За всі повищі жертви, як рівнож за дар т-ки Одайської, складаєм на цьому місці щиру подяку.

Видавництво "Молота".

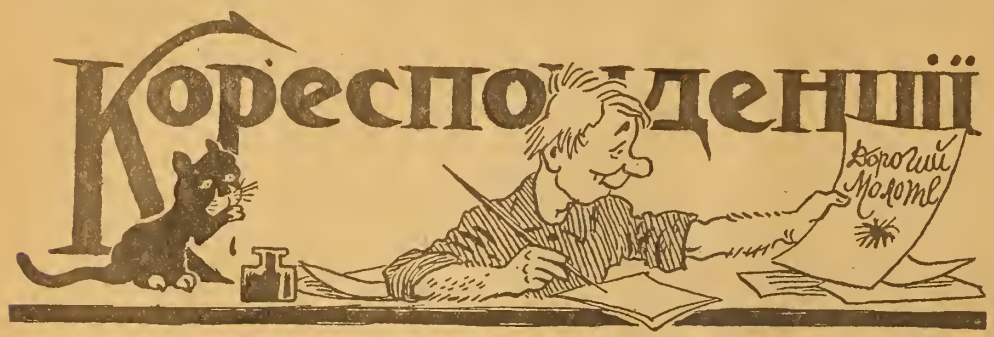

ЧУДО.

(Дітройт, Міш.)

В нас в Детройт. сталося чудо. На Виста стріті курка знесла яйце, а на ньому була слідуюча напись: "Конець світа наступить за 5 день". Властителька курки твердить, що те яйце курка знесла в той сам час, коли то вона увійшла до курника.

Кромі напису на яйци знаходиться "хрест і корона з хрестом". На доказ що таке яйце зістало знесене, властителька каже, що може присягати на такий великий стос біблій, як її дім!...

Вістка про чудесне яйце розійшлась блискавкою поміж мешканців, де зараз в той день прибуло около 500 "сліпих", щоб яйце побачити. Правдоподібно якесь брацтво св. Ілька, занимається такими чудами, і ту справу має розслідити, хотяй те яйце появилось з нечистого місця. На днях має приїхати релігійний знавець Дж. Д. Рокефелер з Чікаго, бо він добре розуміється на чортах. Може бути, що те яйце послужить їм до заложення якої нової релігії, а може який иньший спосіб до витуманювання грошей.

Пять день вже проминуло від коли чудовне яйце на сьвіт появилось а на сьвіті яке було, таке і є.

Від себе я скажу те: Може би хрунь Підгорнецький, приїхав і прилучивсь до тої зграї яко бадач чуда, а може удалобися витуманити від них те "чудо", а воно помоглоб' йому чудесно туманити гроші від своїх баранів на міліоновий фонд.

Берко.

ЗБІГОВИСКО СИНО-ЖОВТИХ.

(Пасейк, Н. Дж.)

Відбулося у Пасейку,
"Фе-раційне" віче,
То-ж думаю я про нього
Де-що оповісти.

**
*

Забаглося сино-жовтим
Ту віче зробити,
Тай хотіли ще "небошку
Мамуню" збудити, —
"Федерацію, — що бачте
Давно вже пропала,
Що вже по ній і кісточки
Нігде не остало!
І взялись ту три йолупи
За стару роботу,
Замовили з иньших містів
Подібну мерзоту,
Написали вони десь там
Із такою ціллю,
Щоби тії приїхали
На віче в неділю.
І мали ту "загостити";
Дармоїд Бачинський,
І Січинський і Мостовий
І Швайцар — Цеглинський.
Але щось із ними сталось,
Бо всі не прибули...
(Чи де в безвістях пропали,
Чи може поснули?).
Зійшлись люди тай чекають,
Що то буде з того?..
Аж нарешті дочекались
Хлистка Мостового(!..)
І зявився предсідатель
І два секретарі,
Навіть ніхто не знав звідки
Вони там узялись?..
Покликали Мостового
І він "показався";
Запхав руки у кишені,
До роботи взявся.
Почав хлисток на тім вічу
"Промову читати",
Та перш всього став Петлюру
Дуже вихваляти:
Десь там — каже, — у Варшаві
Пан Петлюра ходить;
Він там тепер з польським панством
Галичину годить.
Хоче Польщі заплатити
Лиш сріблом та злотом,
Щоб зріклася в Галичині
Своєї роботи.
А де-ж — каже — взяти грошей?
Петлюра не має;
Треба щоб ви лиш давали, —
Йому помагали.
Як скінчив він ті дурниці,
Так став намовляти,
Щоби пішов хто по гали,
Колєкту збирати.
Але дурних ту не було,
Ніхто не встав з лави,
І колєкти ніякої
Вони не зібрали!
І вийшли всі на двір з галі,
Мов одного духа,
Та подумали здорово:
"Чекайте псяюха! —
Досить ви вже надерлися
З нас нашої праці;
Більше вже нас не здурите
Злодюги прокляті!
Кождий вийшов прямо з галі
І не оглядався,
А на сцені лиш Мостовий
З Ословським остався.
Бачив я як секретарю
Дуже тряслись руки,
(Як-би дав хто мандоліну, —
Заграв-би з роспуки).
Трясся він цілий із злости,
Що тільки мав сили,
Бо люди ту-ж ані цента
Для них не зложили!
Тепер знати, що вже люди
Очи отворають
Та усяких дармоїдів
Всюди проганяють.
Наколи ще сино-жовті
Тим не вдоволені,
То хай візьмуть та закусять
Гарбузом зеленим!

Вардига.

ВІСТИ З КАНАДИ.

Гамілтон, Онт. — З причини страшенної дорожнечі на убрання нової моди, кухарка о. Батярчука постановила вийти на страйк, домагаючися 50 процент підвижки платні і "тайм на геф" за "овертайм". Перевітривши домагання своєї кухарки о. Батярчук зробив "локавт" і бідна кухарка мусіла виїхати до купелю в Ніяґара Фалс.

Торонто, Онт. — Ту відбувався суд над "Молотом". Читано статті, і писано протоколи. Нарешті на розказ Крата засуджено "Молота" спалити живцем як єретика. Паленння "Молота" відбулося в печи о. Крата. Коли перед спаленням питано "Молота", які єго послідні бажання, то він сказав:

Візьміть зрубайте суху вербу і зробіть чотири клепки. Одну вставте до голови Крата, другу до голови Стефаніцькому, трету до голови Демедюка, а четверту пішліть Свистунови.

Вінніпеґ, Ман. — Радіючи, що пораз перший вкусив свяченого яйця з Свистунової церкви редактор "К. Ф." задавився. Прикликано др. Сушка і цей ударяючи єго втричі по карку чудесним спосо-

Телєфон: { 2509 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРҐ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

бом вилічив без жадних хемічних медицин. За те слава др. Сушки, залунала по берегах океану.

Саскатун. — Вже три дни відбуваються наради на добро Свистунової церкви. В нарадах беруть участь Охрирєп Ґерманус, ар. Макарій, Кібзей, Свистун і Сліпченко. Всі вони за тим щоби біля нової церкви, побудувати дім для божевільних.

Плян будови дому вже розпочався і всі радуються, що будуть мати нагоду скоро переходити з бурси до церкви а з церкви до дому божевільних. **Різак.**

ЗНОВУ НОВА "РЕПУБЛИКА".

(Ветревіл, Альта.)

Ту в нас на Ветревіл, Альта, Підкріпившись істинно укр. свяченими ковбасами, Петлюрової марки, "наші" зацофані патріоти, проголосили Ветревіл самостійною ні від кого незалежною патріотично-бізнесівсько-православною "Републикою". По проголошенню зараз-же таки приступили до сформования патріотичного "міністеріюм", в котрого склад увійшли слідуючі "мужі":

Диктатор — В Чумир, премієр міністрів — Лесик (бувший стул піджен без портфеля на штанах). Міністер приватної власности — Рудик, міністер внутрішної кирині (бувший паламар прав. церкви) — П. Зварич, міністер просвіти — Киряк, а міністер заграничної орієнтації" — Грицюк.

По зформованню кабінету, ухвалено перенести парлямент до будинку, в котрім колись вироблялись укр. ковбаси.

Рівночасно відкрито патріотичний університет, в котрім маєсь викладати така цінна для патріотів наука: 1) Як ширити жидівські погроми. 2) Доноси до поліції на передових робітників.3) Шовіністичний патріотизм. 4) Способи до дурення темних фармерів. 5) Значіння Укр. Патр. Червоного Хреста, під доглядом Демедючки і Сіменовича. 6) Як висилати "протестуючі" телеграми до отавського правительства.

Згаданий "університет" ухвалено примістити на беку кооперативного стору.

По скінченню нарад, ухвалено визначити границі нової "Републики", котрі сягають по Рейт і по католицьку твердиню Мондер, а міністрови заграничної кирині запропонували вдатись "Марконі-Грамом" до правительств "Страткони" і Лидук, щоб ті негайно признали офіціяльно, право на стнованнє "Републики". Державним органом зістало признане студентське (зле що не малпяче) "Зеркало", котре засипає свосю "мудростю" аж поза інститут Грушевського, бо кавалок був прибитий грубими цвяхами в сторі.

Потім диктатор Чумар, дав розказ, щоб уряд вислав телеграму і звістив старокрайського есе-ра "земляка" Грушевського, про так вели кий скок заморських "земляків" і Сіменовича, що було виконано урядовими пахолками все як слід.

На закінчення парляментарних нарад відспівано вчесть нової "Републики" пісню: "Ой пє Байда мід горілочку"... Співом проводив Рудик, держучи в руці здоровий кусень свяченого хрону.

Плішка.

ТОРОНТОНСЬКІ БАЛАБУХИ НА ПРОТЕСТАНСЬКОМУ СМАЛЬЦЮ.

Крат (на казанню): Христос мав дванайцять дураків, котрих водив за собою кілька літ. Вони так були до нього привикли, що і одного словечка не розуміли що він проповідував і тому він дав себе розпняти, щоб переконати їх що він говорив правду... А я — каже Крат — маю тільки шість дураків і ті не вірять в те, що я проповідую... Дураки! дураки! дураки! — Я розпняти себе не дам!..

***

Крат (на вечірни): Хто з присутних скаже мені, що то таке пророк?..

Хвиля мовчанки, а нарешті встає Роберт Гриньківський і каже: Пророк, то є той, що вгадує що буде в будучности...

— "Так, так — потакує Крат, — кожда нація має своїх пророків. І ми Українці маєм "пророка" Семена Петлюру, котрий знав свою будучність і тому чимскорше втік до Варшави..."

***

Стефаніцький (до Демедюка): Слухайте! Нащо ви оправдуєтеся по газетах, що ви не є в "Буковинському Комітеті"? — Чейже ту люди не сліпі і видять, що нині "мітінг" відбувається у вашім помешканню...

Демедюк: Ша... а... а... я ще може якось оправдаюсь!..

Всевидючий.

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Одинокий щоденний часопис для українських еміґрантів в Америці.

Сей часопис має своїх кореспондентів в Европі як також в ріжних центрах української еміґрації в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Евроши $11.00
На рік поза Н. Й. і до Канади . $9.00
На пів року $4.50
На три місяці $2.50

Передплату шліть, або по оказове число пишіть на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

ЧІКАҐО, ІЛЛ.

(Телеґрама наглим випадком.)

Др. Сіменович одержав повідомлення від недавно повернувшого з Европи, п. Мегаса, що отаман Петлюра, від хороброго вимахування шаблюкою понад голови укр. селян, — дістав велику ґулю під пахою і трудно тепер дістати коровячого масла в Варшаві на вигоєння, — так безпроволочно треба з Америки післати такого масла! — В противному разі це може повздержати його поїздку на Київ.

Одержавши таку вістку, др. Сіменович скликав віче і "загрів" жінок (вони мабуть були зимні), до скуповування масла на "курацію" для Петлюри.

Після того, одна женщина купила горщик масла і тимчасом поставила під ліжко, а що під ліжком був ще другий горщик, котрий, навмисне був призначений для діточої "потреби", так її вісімлітний хлопчина, не знаючи нічо про масло під ліжком, як тільки мати вийшла з хати несвідомо зробив "шкоду".

Коли мати побачила в чім лихо, розуміється сейчас-же масло сконфіскувано, а Петлюра мимоволі мусить корувати свою ґулю під пахою чим иньшим... але все таки коровячим!

Старий Сіменович тепер каже, що цей послідний акт вже зівсім попсув нерви до дальшого "загрівання"...

Єй богу, що не ведеться їм!

Довбуш.

ПІТСБУРҐ, ПА.

(Телеґрама по рубци.)

Живе собі в нас чоловічина, якому на імя Гриць, а називається Мошонка, чи там Шкатула! Звичайне собі сотворіння на двох ногах. З фаху воно є командантом сплювачок в ґотелю, а з політичної каріери, то недавно було навіть сильно поступове.

Але часи зміняються. Пішов наш Мошонка, чи там Шкатула до деревляного "їґомостя" на пораду. Той хухнув-дмухнув тричі перед ліхтарнею ("фейсом"), підкурив свяченим зіллям, дав йому з "їмосциної" спідничини кавальчик рубця зі свяченою водою випити і... хлоп здурів!

Справді та операція ніби перейшла, але рубець запняв в горлі і наш підскубаний "політик" не говорить а шипить мов гусак.

Оноді на зїзді чорнодухів шипів: —"Я, я і всебезличнійші наші "їґо мость" Сам-дурак і наші Всесмішнійші отець Пуньо і наші архимакогон отець вуйко, не дамо Галичини большевикам нє, нє, — не дамо!.. Галичина таки мусить там стояти, де стоїть і "наш" "Комітет" в Ню Йорку також"!

Др Семко взявся за штани, а Лоцький покляпав довгими вухами і сказав: "Так, так, маєте рацію, маєте рацію"!..

Не знати що станеться з бідним пацієнтом на дальше?.. Чи дасть собі вирізати той рубець, чи таки заросте там в горлі на віки?!..

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

(Телеґрама плетеним батогом.)

Кружок "Боян" зимувався в сліпого Петра і Павла, а під весну виходить на пашу.

Перший вихід був: "Дай серцю волю, заведе в неволю". Згадану штуку барани — (чи як там вони себе звуть "Бояни"), зрізали, так, що ніхто не розумів, що вони белькотали. Спів так виглядав, як "три втікають, а один лапає". Траґедія випала їм надзвичайно; більша половина людий зі злости вийшла з галі.

Пастухи від стада зробили-би добре, щоб надалі держали їх в стайні сліпого Петра і Павла.

Пилка.

ВУНСАКЕТ, Р. А.

(Телеґрама через паркан.)

Ту в Вунсакет, — як той каже — на той "великий дуже день", зійшлися усі парохіяни до святого і божого дому, — як той каже — "вохрестити" паску, ну, тай мусів кождий парохіянин дати своїому пастирови, божому духови якого долляра в коверту!.. Ну, бо це-ж не що будь, а "великий день, то-ж належиться слузі божому якась нагорода"!

Обійшли вони тії парохіяни, щось по сім раз наокола божого дому, — аж їм голови позакручувались.

Нараз дався чути голос з поміж лямполизів: — "Аво, дивіть! Ато большевики, ато безбожники, соціялісти"!.. Таже скиньте капелюхи!

Ті товариші, що стояли на "сайдваху" оглянулись, щоб побачити, хто то такий чудесний голос має? Зразу думали, що то певно сам Христос зліз з неба тай так проклинає большевиків. Але дивляться... а то "патріот" від здохлої риби Ремінник, заложивши на себе впоперек, якусь шлию і тримаючи якись пообскубуваний огарок в руках, — так кричить!.. А що вже на своїй голові, — то певно з чотири лямпі смальцю вилляв, так му ся "важеєти" блищала!

Обернувся він до другого лямполиза, тай каже: "Ото дивіть! І кождий большевик волосся підстриг, а до мене ані один не прийшов... І щей нині не дають нам навіть паски "вохрестити" іно поставали в капелюхах та стоять!

З того всього пішов до дому і навіть яйця не годен був лигнути, аж му десь там мусів бортник попихати і бити в карк.

Написав на "Сайдваху".

ВЕСТО, КАНАДА.

(Телеґрама побрудним ланцуху архи-патріярха Макарія.)

Ту сталась неаби яка подія, а то проф. Борсуков винайшов бездротний телєфон.

На ту вістку дуже врадувався посол Андрій Шандро, бо він якраз хотів пошукати Петрушевича і Панейка та порадити їх в де-чому при запроданню України, Денікінови.

Також приїхав сюди пан Свистун і хоче зателєфонувати до папи римського, щоб той вислав йому попів, котрі хотілиб' женитися. Він о те вже постарався; до нього приїхали із резерви кільканайцять індіянок і дві муринки з Аляски, обі 80-літні близниці.

Таким способом він думає зробити добрий "бізнес" при помочи своєї церкви в імени архи-патріярха Макарія з Вінніпеґу. Не знати тільки, чи овечки дадуться обдурити?!..

АКРОН, ОГАЙО.

(Телеґрама по горілчаному чаді.)

Ту в чорному улію, занеслось на революцію. Великдень ще досі пяний. Зі святого Остапа злетіли штани при свяченю бабів і пасок, аж "плащиниця" з того впала на підлогу.

Всі святі (з виїмком святого Заяця) зареготались так, що аж фляшки з білою горівкою в кишенях обізвались, а божий когут заспівав своїм тонесеньким голосом: "Амінь!"

Гриць Рампампула.

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ЗВІР.

Хлопець (прийшовши зі школи, показує в книжці): — Аво тату, це лев, він їсть людий.

Батько: — Ей, то може десь там в горячих краях, а ту в нас їсть людей — податок!...

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "M O L O T" Single copy 10 cents.

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 10. НЮ ЙОРК, Н. Й. 15 МАЯ, 1920. NEW YORK, N. Y., MAY 15, 1920. VOL II. № 10.

Варшавське сміття.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly,
Single copy 10 cents.

MAY 15, 1920. № 10.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

ВАРШАВСЬКЕ СМІТТЯ.

(До ілюстрації на першій стороні).

Із Варшави на Вкраїну
Суне клятий геростратъ,
А за спиною укрившись
Визирає чортів брат...
Ну... Петлюра він зоветься!..
Що згадав його, — простіть,
Але все таки як змога,
З нього ока не спустіть!..

— "Що-ж за чорт такий, Петлю-
[ра? —
Готов де-хто розпитать...
Чи не звісно? — Він-же суне
"Україну визволять"!
Він на службу грубим дукам
Не від нині вже пішов, —
Не задармо-ж проливав він
Українську хлопську кров!
Вперед Німців він вчепився, —
На Вкраїну запросив,
А опісля причалився
Та Французів пригостив.
Аж як бобу большевики
Всипали йому з гори,
Тоді нишком він в Варшаві
Скрився мов щур той до нори.
І сидів він там поганий, —
Яничарів муштрував,
Ляцьку орду на Вкраїну
Нападати намовляв.
І от це він повертає
На Вкраїну... Та не сам; —
Він з Ляхами наступає
На Вкраїну вражий хам!..
От таке то!.. А я думав,
Що він братця патріот...
Та тепер я добре знаю,
Що це скрайний... і-ді-от!

**
*

Так простіть-же, що Петлюру
Ненарочно я згадав; —
Як-би знав, що це падлюка,
Був-би може й не чіпав,
Бо це братця таке зілля
Неприємне до життя,
Що й не варта... Ну, звичайне,
Як варшавське те сміття!

Емануїл.

Дурному вічная память, а філядельфійській "Америці" амінь!

Кажуть люди що нема більшого лиха над те, як бог кому розум відбере... Та ту ще вартаб' зазначити, що ще більше лихо, як тая людина без розуму береться говорити щось поважного.

Ось приміром побожна "законниця" — котрій услугує "чіп-редактор" Цур-йому-ковський, — береться боронити так звану "Укр. Місію" в Америці, перед тими, котрі бажають знати скільки тая-ж "Місія" побирає пенсій...

От і з того всього розплакалась тая фанатична "законниця" перед своїми читачами слідуючим "лобзанієм":

"Чи чували Ви, щоб Італійці в Америці рахували пенсію італійського амбасадора? Або Англійці? Або Французи? Або хочби Ляхи,

Ні! На такий розбишацький крок може здобутись лишень звироднілий бандит, на жаль український".

От це раз демократи, тії редактори "Америки"! Не дарма називають вони український народ, "звиродніли бандитами"... Ну, і вони зі всім на місци. Вони-ж не дурні чекати, аж народ їх окричить бандитами! Ану-ж "не дай господи" збурилиб' ся їх власні баранці, та зхотілиб' і собі контролювати своїх побожних редакторів та отців духовних котрі також побирають не малі пенсії!?..

"МОСКОВСЬКІ ГРОШІ".

Пише один півголовок в "Свободі" та підписується М. Д. В., що усі українські большевицькі часописи виходять за московські гроші...

От це раз память в свободячих сотворінь! І забувають бідні калiки, що в Америці московські гроші не курсують, тільки зелені — як патріотичний мозок — доляри...

А може?.. Може де часом Льоньо Цегельський привіз трохи від Денікіна та подарував редакторам "Свободи"?.. Не дарма-ж вони так пруть до злуки з царськими посіпаками, Петрушевич-Денікін Ко!..

Ну, ну гарні з них патріоти, нема що казати!

І НАЗВИ НЕ РОЗБЕРЕ!

Той самий узловатий М. Д. В. нарікає, що в тих-же українських большевицьких часописах, навіть назви спів-робітників "неукраїнські"!..

Будучи на тім самім шляху, ми постараємось понизше зареєструвати співробітників "Молота".

Ось пане М. Д. В. стукніть себе в голову та розберіть чи понизші назви українські, чи ні?

Ось вони:

Шпичка, Колька, Ворчик, Дручок, Шило, Різак, Плішка, Довбенька, Веретено, Будяк, Туз, Кобзар, Айдашенко, Ободівський, Тирихон, Батіг, Джміль, Любарська Щипавка, Лакомий, Єстик, Неомильний, Покришка, Біяк, Шпирка, Шпилька, і т. д. і т. д.

БЕЗГОЛОВЯ.

Редактор "Хамства" о. Бурлака-Струтинський в чікаговській "Україні" хвалить Петлюру і сучасного ката України Пілсудського, редактор "Свободи" на Лотоках в Джерзи Сіті хвалить Денікіна і Петрушевича та їхнє царофільство, а скрентонський брисько в "Народній Не-Волі" дивиться хто виграє, до того він пристане, а тим часом бовтає всякі нісенітниці та крутить своїм читачам голови, що він "соціяліст".

Гей, люди, люди! Як довго ви позволите тим сотворінням водити Вас за ніс?!. **Емануїл.**

ТІЛЬКИ ДОПЕЧИ.

Ідуть собі парубки
На нічліг до гаю
Тай говорять, як Господь
Гнав Адама з раю.
— "Ото, — каже з них оден,
Господь обізвався:
— "Що-ж Адаме, виходи.
Де ти заховався".
Мовчить Адам. А Господь,
Серед раю саме,
Обізвався другий раз:
"А де ти Адаме".
Мовчить знову. І Господь
Страшно розізлився.
— "А чортякаб тебе взяв,
Де ти там зашився".
— "Тю на тебе". — всі кричать
— "Схаменись небоже.
Де то вже таки Господь
Так сказати може?..
— "Та дурні ви! Ніби Бог
То вже й маслом маже...
Аби тілько допекти —
То ще й не те скаже".

С. Руданський.

ДЛЯТОГО.

— А чи знаєш Івасю, длячого я бю тебе?

— Знаю! Длятого, що ви тату силь нійші від мене.

Дума про дурних баранів.

(З дідівської епічної творчости; співається попід церкви, по відпустах, по ярмарках і тим подібних місцях. Присвята укр. соціял-зрадникам та чорносотенним патріотам в старім краю.)

Гей та зібралися та дурні барани
Та на раду з собою,
Тай задумали спільно вони
Виступати "до бою".
Ой як не вийде із них
Тай один найдурніщий баран,
Та як не почав гукати:
— "Гей барани ви дурні,
Брати рідні мої,
Подивіться но ви на ті мури;
Це ті мури страшні,
Проти нас так стоять, —
Проти нас їх таки збудували,
Щоби ми барани
Не могли там зайти
Та до того города
Що там є за тим муром страшним,
Та щоб там не зпасали ми
Тай зеленої трави
Що ті люди собі там завели!..
Гей барани ви дурні,
Подумайте собі,
Чи то можна таке заводити,
Щоби ми барани
Тай на світі бідували?
Чи то можна таке,
Щоби люди от ті
Проти нас такі мури будували?
Гей та візьмімся но ми,
Всі дурні барани,
Тай ті мури сейчас розбиваймо,
Тай зробімо собі
Та дорогу вільну
До зеленої паші!
Гей дурні барани,
Попробуймо но ми
Усі здібности наші!..

**
*

Тай як не кинуться вони
Ті дурні барани,
Та із фуком із стуком до муру,
Та як не почнуть наступати,
То аж лупіт ішов

Із дурних їх голов,
Аж їх роги почали тріщати.
Наступали вони, ті дурні барани,
І кидались до муру шалено,
За те діло своє, за зелену траву
Та на мури от ті накидались.
І були там усі
Барани ті дурні
Були ріжної масти сіпаки,
Гей та із віденського бруку,
Та із львівського загумінка,
Та щей і з німецької паші,
Гей та наробили вони ті дурні ба-
[рани
Не малої там кваші.

**
*

І так довго вони
Намагалися там
Розвалити ту славну твердиню,
Не сім днів, не сім діб,
Головами товкли,
Тай не годні тверидні розбити,
Та зеленої травиці дістати,
Та не годні зеленої паші,
Тай ногами своїми здоптати!..
. . . . . .
А твердиня все сильно стояла!

Записав **Емануїл.**

ОБА БРЕХУНИ.

Один розволочений парень, записався був до війська. Відслужуючи свою пайку, одного разу він забажав поїхати трохи до свого міста та погуляти на волі. Але це не так легко вдавалося, бо щоб бути пропущеним треба було мати якусь причину, — отже він постановив брехати.

Підходить до капітана і просить о відпустку на один тиждень.

Коли капітан запитав його о причину, він сказав, що одержав від жінки листа, котра є смертельно хорою і бажає, його якнайскорше побачити.

На те капітан відповів: А я тільки що одержав листа від твоєї жени, котра просить мене, щоб тебе до дому не пускати ані на один день, бо ти як тільки прийдеш до дому, то зараз упєшся і робиш не потріб ні клопоти.

Тоді жовнір заговорив: "Даруйте, але я ще маю щось сказати"...

— "Говори сміло!" — заохочував капітан.

..."Ми — продовжував жовнір — здається оба добрі брехуни, бо по правді то я зовсім не жонатий...

Ко-ук.

ВСЕ МОЖЛИВО.

Учитель: Кілько буде два рази два?

Ученик: Сім.

— А кілько буде два а два?

— Сім.

Ага, а кілько буде два меньше два?

— Сім.

Ну, а кілько буде два поділити через два?

— Сім.

— Як же се можливо?

— В нинішній системі все є можливе.

ПРИГОДА.

Раз на чистім небосклоні
Гарне сонце грало,
Всі палати величаві
Любо огрівало.

Освітило всю природу;
Ліси, луги, гори,
Щей до того зачепило
Кришталеве море.

Мов рай чистий, все пишалось
В чудовій природі;
Пташки пісні щебетали,
Риби грались в воді.

Все що жило на цім світі,
В радощах гуляло;
Ясне сонце, всю природу,
Любо вихваляло.

Ну, такі то любі хвилі,
Все-б' в життю придались...
Так тому тоді на злобу
Буржуї зібрались.

А вони, — як Вам це звісно, —
Люблять панувати,
От і вийшли були бачте
У ліс погуляти.

Стали їсти, стали пити,
Нараз розгулялись; —
Стали на глум веселитись,
За пісні узялись.

І хвалитися у піснях
Стала та порода,
Що до неї лиш належить
Вся жива природа!

Що пани лиш держать світ весь,
І будуть держати,
І що сонце тільки для них
Мусить пригрівати!

Але сонце як почуло
Те погане діло, —
В одну хвильку по всім світі
Нараз потемніло...

Сильний вітер налітає,
Наступила туча,
В одну мить панам наспіла
Біда неминуча.

Страшний вихор на їх спини
Піску насипає,
Чорна туча, мов на посміх
Дощем поливає.

Обліпидо панів чисто,
З землею змішало;
Стали вони утікати
Як куди попало.

От біда їм та нещастя,
Не мають де дітись,
Давай тоді мимоволі
За дубами критись.

Але буря не на жарти
Стала бушувати,
Панських дубів із корінем
Взялась виривати!

Вітер, громи, дощ із градом
На землю спустились...
Лиш остало чисте поле,
Там де пани крились.

Із тих пор за панську злобу
Сонце їм не грає,
А натомість своє світло
Бідним посилає...

**
*

Як хто хоче цю пригоду,
Лутше розгадати,
Так усе те, переносно
Мусить розібрати:

Тії дуби, що ховались
За них ті дракони, —
Це погані буржуазні
Ковані закони.

Чорна туча — це всі люди,
Дощ — це людські сльози,
Град — проклони, а ті громи —
Здійснені погрози!

Любарська Щипавка.

ПОСЛІДНИЙ СКОК.

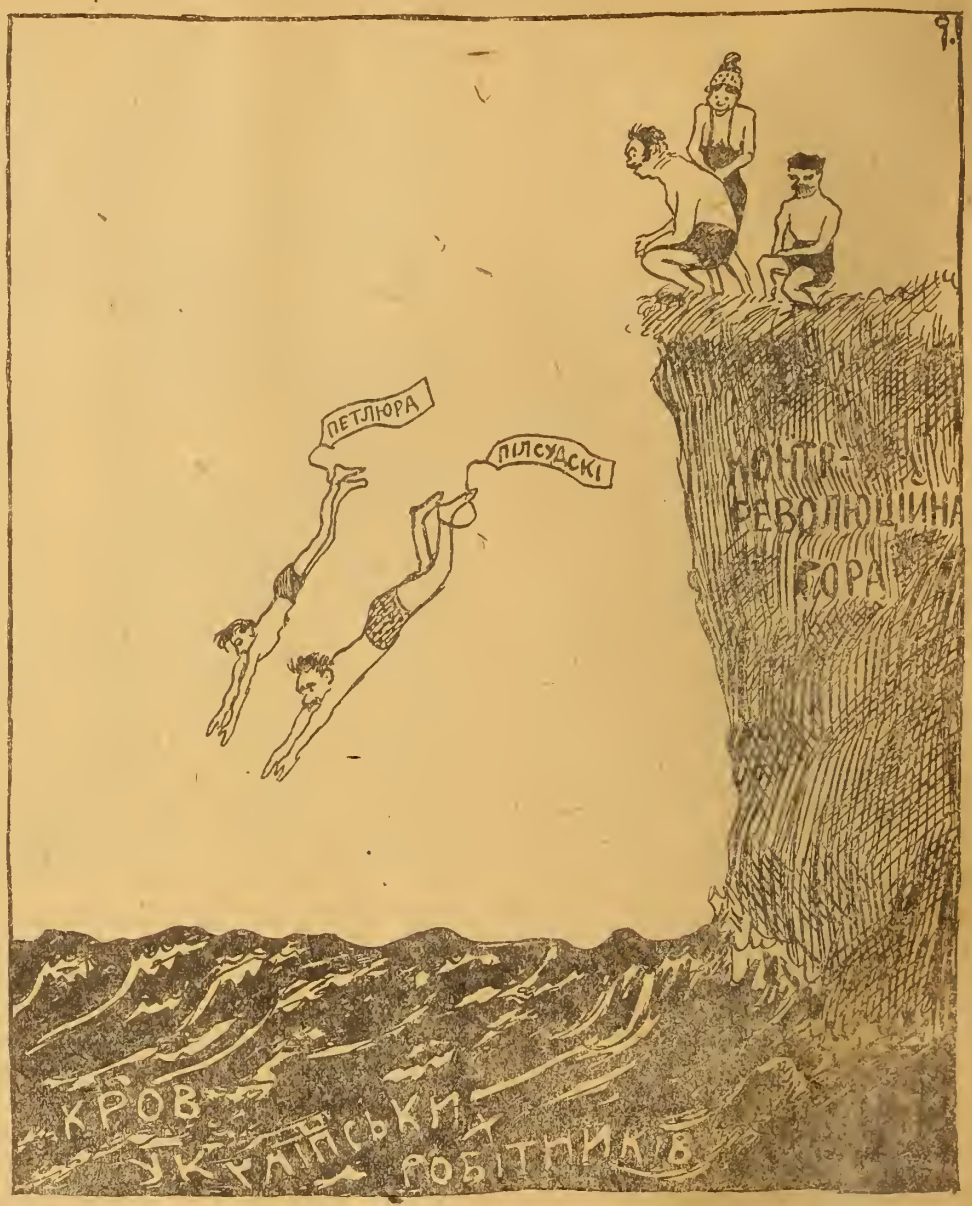

ЩОСЬ СТРАШНОГО.

Один біскуп не позваляв нікому купатися в його лазни. Одного разу повернув з довшої подорожі і зауважив, що хтось переступив його заказ і купався в його лазни. Позаяк найшов там одну забуту руч, то пізнав, що купалась там женщина. Закликав покоївку і зачав з таким гнівом випитуватись, що та призналась до всього.

— Я думаю, що то не гріх, — каже перестрашена дівчина.

— О, се великий гріх, моя Гандзю, — каже біскуп, бо зробилась поза моїми очима те, чого не хотілась учинити при мині...

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:

MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

О. Олесь.

НАС ЖДУТЬ.

Нас ждуть, що знову ми прилинем
На рідні села і міста,
Що ми ярмо з народу скинем
І Матір знімемо з хреста.

Нас ждуть по тюрмах бідні бранці
І сплять, нас бачучи ві сні;
Щоб знов в сльозах устати вранці
І гризти грати навісні.

Нас ждуть в ярах і пущах темних
Голодні й голі втікачі
І вже до гуркотів таємних
Не прислухаються вночі.

Нас ждуть в зеленій Буковині
В Угорщині, в Галичині.
На кожнім кроці України,
Де тільки падали в борні.

Де впало крові хоч краплина
Де тільки тихий стогін чуть,
Всі, як душа одна, єдина,

Нас ждуть.

ЇХ ЖДУТЬ.

(Після Олесьового вірша "Нас ждуть".)

Їх ждуть, що знов вони прилинуть
На рідні села панувать,
Що там радянську владу скинуть
І будуть Матір роспинать.

Їх ждуть пани тепер убогі
І сплять, їх бачучи ві сні,
Бо тяжко їм вставать на ноги
І брать лопати навісні.

Їх ждуть в ярах і пущах темних
Революційні мужики,
Щоб знов побить гадюк нікчемних
І розігнать на всі боки.

Їх ждуть в зеленій Буковині,
В Угорщині, в Галичині,
На кождім кроці України,
Де люди падали в борні.

Де впало крови хоч краплина,
Де тільки тихий стогін чуть,
Там в кождого в руках дубина.
Їх ждуть...

С. Д.

ВИБАЧАЙ.

Один, вже старший чоловічина, мав досить гарну жінку. Одного разу повернувши домів, він побачив, як бортник (розуміється, не сподіваючись його приходу) цілував її. Злість обхопила його і він машинально кидається до бортника з криком:

— Нащо ти цілував мою жінку, — га?!..

Бортник (з усмішкою): А хиба не можна?

— Розуміється що не можна!

Бортник: Ну, то перепрашаю, — я не знав...

Старенький не довго думавши, замахнув рукою і тріснув йому прямо між очи, (мабуть аж 17 свічок засвітило).

Бортник: Як ти смієш так бити?!..

Старенький: А хиба не можна?..

— Розуміється що не можна!

— Ну, то вибачай мені, я не знав...

Підглянув **Легенький.**

Піп до дитини в школі:

— Івасю, що треба говорити перед їдою?

Івась: Я не знаю.

Піп: А що твій тато говорив нині перед їдою

Івась: А, тато казав, аби ми не їли так багато масла, бо фунт коштує вже 40 центів.

МОЇ ТРОБЛІ.

А найжи їму — важеєти людоньки добрі — з тими троблєма гай так далі!

Вжемсє рахувати нираз зарікав тай заклинав, жи ни буду вже більши нічо писати про тоті троблі, али єк той кае — єксє чоловікови вісадит на плечі єкес бизголовлє, то го треба гей троха надкинути... Бігме жи правду Вам кау, такби моє мнє було правдиве, жи правда!.. Али дайми нато, припустім до того і випустім, єк тосє мині рахувати тутичкиво в тім гамерицкім світі поводит і єк то сє тоті троблі пхают під серце, гей тоті пчоли до меду, або гиндичкиво наші "патріотичні" місії рахувати до гроший! А такбим здоров, жи правду Вам кажу!

Всьо важеєти но сє пхає до каси тай рахувати спускаєсє на тоє, жиби з бідного хлопа шкіру дерти, (дерлиби з них штани!) Тай штудирує, єк-би то їго важеєти вопшустати! Ви вже кажисє, рахувати чули багацько про такі вопшуства, єк то дайми нато, припустім до того і випустім, робив тот піп з єдним гоком, жи за тоті рахувати грошї жи збирав на бідних в старім краю, то си купив таку важеєти каміницу гей двірок. Ну, али єк Ви вже тото чули то нихай їму з рогами приснитсє, нима що говорити!

І я си так рахувати все гадаю, жи нима що говорити, али гадаєти жи годин витримати? А такби сє во ни за чуби трамали! — Ни годин! Аво дивітсє нидавно знов приїхав єден до Гамерики по грошї, — цес рахувати, Льоньо Цегельський, жи то колись мав таку важеєти борду гей сам росєньский цар Николушка, а типер то си вже зголив іно має такі вуса єк сам Гінденбурґ... Ну, али дайми нато, жи нас нічо їго вуса ни вобходє, ми ліпши зробимо, єк будем пильнували свою кішеню, бо тоті панки вже занюхали в нас гамерицкі дзилені папірчики, то бу де біда!..

Важеєти вчора вечер дивлюсє, — мій кум читає тоту шматку зо Львова, жи то сє називає "Вперед"... Або гадаєтиси, жи вони вже ни занюхали тих папірчиків?.. Го, го щей і як!

Вони рахувати зачули, жи цес рахувати Льоньо поїхав до Гамерики по грошї, тай ґвавт кричєт: "Люди ни давайти тому Льоньови грошший, бо він ни варта, али нам посилайти до Львова, до єкогос там комітету"...

О, видити дорогі лянцмани, куда стешка в горох?!..

Подививсє я на тоту важеєти соціял-зрадничу та щей до того з "патріотичним" піднебіньом шматку, тай єм плюнув тричи і си гадаю:

— Ото зволочі тоті гиндички во соціял-патріоти! А вони сє хвалєт, жи вони ліпші від того рахувати Льонс, бо він, цес Льоньо казав жи Україну треба повішати на Денікіновім шнурку, а вони, рахувати тоті соціял-патріоти і "впередовці" зо Львова кажут, жи України ни треба вішати на Денікіновім шнурку йно важеєти треба подарувати Полякам, жиби Петлюра був їх рахувати льокайом, а наших революціонерів — українських комуністів жиби Поляки спалили в Варшаві так єк колис Ґонту... О!.. Видити єк то вони єден з другим тоті соціял-патріоти розуміют Інтернаціонал?!..

Ну, ну — гадаюси — я там ни такий гадукат, ані рахувати дрр. ані, прр. єк тоті панки ву Львові, али такой важеєти знаю, жи так ни має бути... Али — гадаюси — чикайти, чикайти ви паньскі підлизники, жиби но я сє вирнув до дому, дам я вам пиченого бобу! Гунцвот буду, єк ни збунтую всіх лянцманів в старім краю против таких злодіїв єк ви!... Пілети ви всі і Ганкевичі і Баняки і Пеклюри і Безпалькі, на дзилену пашу, а всьо рахувати за тоє, жи ви нас хлопів так кошко здраджуєти типер пирид польскими воприщками!

На тім рахувати кінчу.

Хведір Шпичка.

Пренумеруйте собі "Молота"!

Адреса:

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

СПОВІДЬ В КАПІТАЛІСТИЧНОМУ УСТРОЮ.

Один переступник, котрий сидів довгий час в тюрмі, зістав нарешті засуджений на смерть. Перед смертю після звичаю, приведено до нього попа, щоб його висповідав. Коли піп прийшов, розпочав сповідь, словами:

— "Я бідний, грішний чоловік сповідаюся і визнаю перед Богом та перед всіма святими, всю правду, що від моєї останної сповіди багато, багато согрішив! Чи так?"

Грішник: Так.

Піп: Коли ти сповідався?

Грішник: 35 літ тому назад.

Піп: Чому-ж ти так довго не сповідався?

Грішник: Бо я був бідний, і не було в мене грошей. Люди богаті можуть легко сповідатися, бо мають все потрібне до побожного життя, але бідак такий як я, не може жити самим словом божим; замість млитвенника, мусить брати в руки зелізний дручок, а що не отвирають ся для нього милостиві серця, то такий мусить отвирати чужі комори.

Піп: Чим ти бога образив?

Грішник: За ціле моє життя, я не дбав про бога ані про чорта. З десять заповідей божих я заховував тільки одинайцяту: "Нічо рук твоїх не повинно оминути"... Але остатний раз не повелось мені, і таким робом я опинився ту.

Піп: Ти-ж міг працювати! Робітник може так само бути побожним, як і міністер.

Грішник: Правда що може. Але робота має свої прикрости. Пізнійше не мав я часу на роботу... А коли я повернув перший раз з арешту, то ніхто не хотів дати мені роботи.

Піп: Чи родичі твої не учили тебе молитися

Грішник: Батька не памятаю, а мати учила, але нужда і біда не учить молитися, тільки жебрати.

Піп: Так ти жив з крадіжі?

Грішник: Того вираження принятн не можу! — Я жив чужою власностю, котра рівнож хитрим способом в руки впадала.

Піп: А чи ти зробив кому велику шкоду?

Грішник: Ні! Завсігди шукав людий богатих.

Піп: Чи ти маєш діти?

Грішник: Ні! Я мав колись псів!...

Піп: Чи ти заховував церковні заповіди?

Грішник: А які вони?

Піп: Чи ти ніколи не мав віри, милости і надії?

Грішник: Вірував і надіявся —

однак що з мене є? — Одна тільки віра для мене була: "Помагай собі сам, бо тобі ніхто не поможе!"

Піп: А чи не забив ти кого?

Грішник: Тільки дві особі! Одного богатиря, а другого попа, котрий намовив мене забити того богатого, а маєтком ми мали поділитися оба з попом. Коли піп дістав в свої руки зграбований мною по забитому маєток, — ділитись не хотів.

Піп: А чи ти знаєш, що за ті злочини жадного перебачення не можна одержати? Хто вбиває богатих і попів, той зістає екскомунікований і виклятий.

Грішник: То іди собі до чорта! Умерти можу і без твойого розгрішення. Жалую тільки, що зо двайцять таких як ти не втопив в ріці, а тоді дорога до царства булаби для мене отворена!..

Б—рко.

ХТО ЦЕ ТАКИЙ?

Царі й пани, немудрим його звали.
— "То нічо що він сильний!" — казали, —
Слонь великий і сильний, ну та що з того? —
Чоловік маленький водить за ніс його!

Але сталось чудо, "немудрий" повстав,
Пірвав свої пута, замки розірвав,
Свою мудрість й силу панам показав;
Прогнав царів й землю від панів забрав.

І сказав до них він: "О, ви дармоїди!
Ви сіячі смерти, недолі і кривди;
Ви в шовках, в палатах, в золоті сиділи,
Та народам страшні ви війни строїли!

І став він всю кривду валити з корінням,
Став сіяти правди здорове насіння...
І росте та правда, як в зимі так в літі
Та пахне чудово по всім гарнім світі.

А пани лютують й свою брехню сіють...
Та дарма! — Нічого вони вже не вдіють;
Бо правда вже сильне пустила коріння,
Та родить для світа здорове насіння.

А там сильний вітер зі сходу вже віє
Він теє насіння по світі розсіє...
Як правда посходить жива, по всім світі,
І люди прозріють життям тим огріті,

Тоді вже не буде війна продовжатись,
А мир довгожданий буде скрізь пишатись,
Народи всі стануть в братній згоді жити, —
І того що правду сіяв — муть хвалити.

М. Вінтонів.

ПРОМІНЬ.

Зелений ліс шумить над головою,
А я стою над річкою прудкою,
А хмари йдуть невпинно чередою,
А сонце зникло в хмарі надімною...

...Несеться спів птичок у вижині,
Знов сонце блиснуло враз з темних шат
І подиха вітрець в лице мені,
А я спиваю з фляшки "аромат".

Колись вона спивала теж зі мною,
Як ліс шумів над головою,
А хмари йшли невпинною чередою,
А сонце в хмарі пекло надімною... **Tiro.**

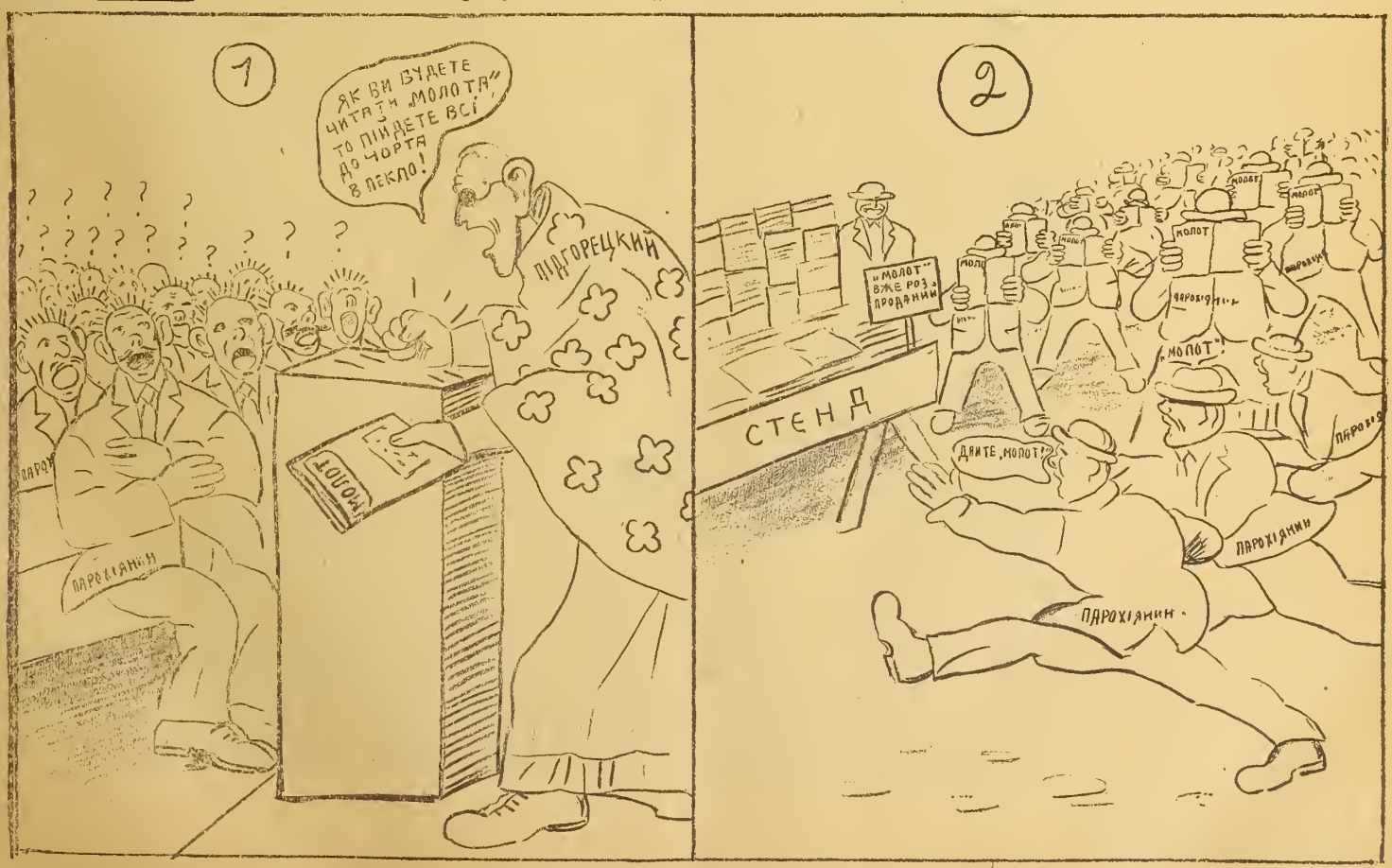

Як о. Підгорецький — парох в церкві св. Юра — агітував проти "Молота" і що з того вийшло?

Яка ріжниця між ма

Обос захланні. Ріжниця хиба та, що малпа

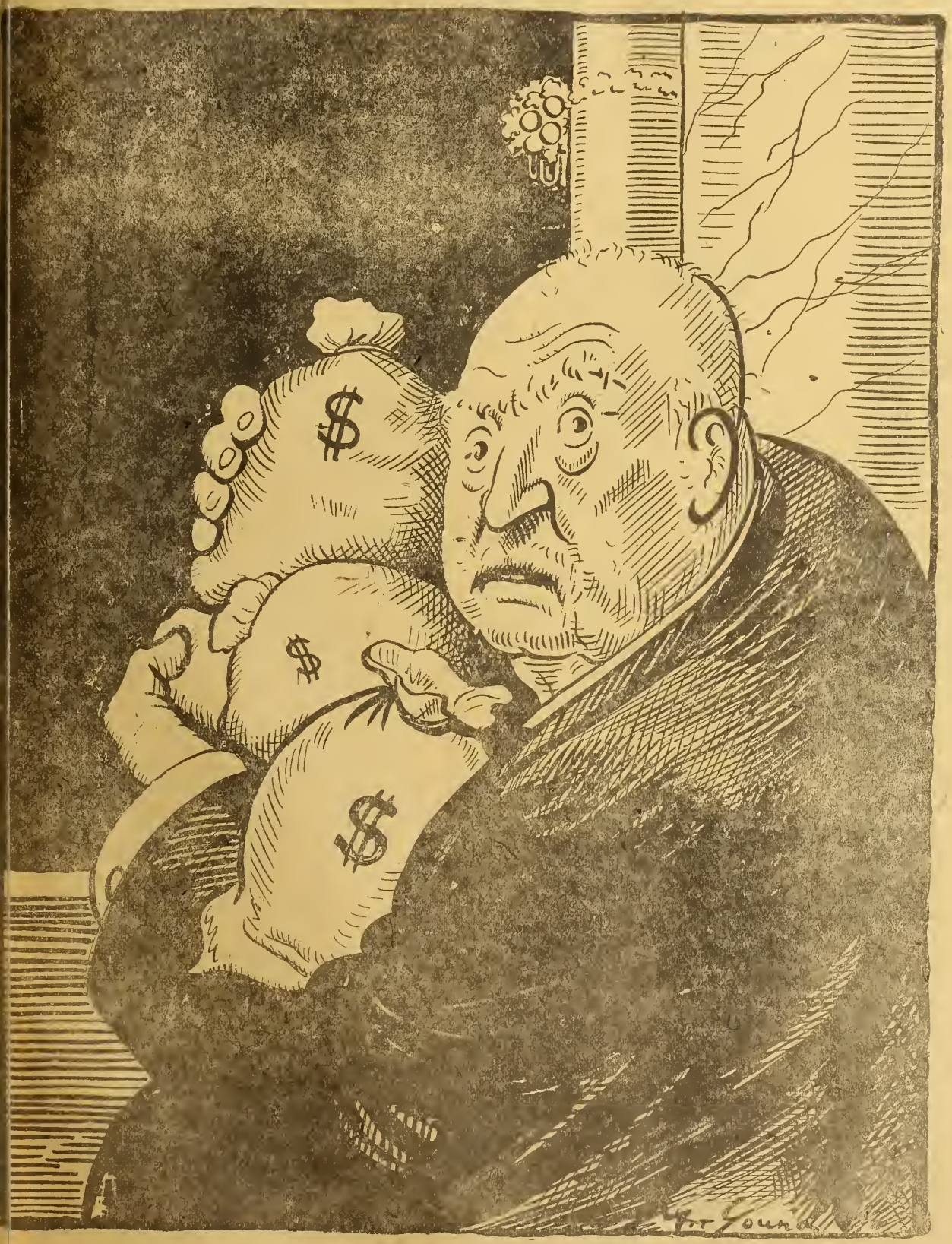

— *From Good Morning.*

апіталістом?

оріхи, а капіталіст. гроші в мішках.

ПЕРЕСТУПНИКИ.

(Оповідання.)

(Переклад з російського).

Спавшого пристава 2-го стану Бухвостова розбудили і звістили, що мужики привезли на його розсуд двох пійманих ними людий: Савелія Шестихатку і незвісного, сховав шого своє імя і рід.

В оскаржуючому папері із волости звіщалось, що прислані люди порушили "головні закони на предмет кари за горожанські невідповідности"...

Дальше писар простою чоловічою мовою звіщав, що піймані поводилися низше всякої критики: Шестихатка ввірвався до арендатора жида Зальмана, перебив і переломав всі його річи, поранив держаком від сковороди жінку арендатора, а арендаторовому синови відірвав ухо; доставлений в волость, побив старшину, вибив десятському зуби, а йому, писарю, хотів попсувать передні конечности...

Відірване ухо і два вибитих зуби перепроваджувались тут-же при папері, завернуті в заскорузлу, насичену кровю онучку.

Другий — незвісний чоловік — був обвинувачений в тім, що пійманий в городах, не мніг назвати свого імени, а при трусі у него знайшли пакунок проклямацій, бомбу і рижу фальшиву бороду.

Пристав Бухвостов прочитав оскаржуючий папір, засвистав і почухавши неголену щоку, буркнув:

— Подлий — народ!

Із його обличча не можна було дізнатись, об чім він думав: об мужиках, порушивших його сон, Шестихатці, відірвавшім ухо арендаторовому синови, чи об незвістнім, займавшімся темним, таємничим і страшним ділом.

Пристав отворив двері із канцелярії в передсінок і крикнув десятському:

— Впускай по черзі!

В кімнату ввійшов високий, чорний мужик в коротенькім кобенячку, з вузкими калмицькими оченятами і волоссям, піднявшимся вахляром на його широковатій костистій голові.

Він спинився коло стола і понуро спустив погляд на носик лівого розірваного чобота.

Пристав Бухвостов хутко підійшов до него, енергічним рухом руки підвів в гору його опущену голову і, прищуривши, сказав:

— Добре!.. Ех ти, Шестихатка! То бі не Шестихаткою бути, а...

Пристав хотів сказати щось дуже химерне, що малоб у собі гумористичне переіначування Шестихаткового прізвища і, разом з тим, звучалоби насмішкою над його поводженням, але — замість того, пристав несподівано закінчив:

— А сволоччю!

Потім пристав Бухвостов перейшов до серіозного, ділового тону.

— На тебе ось доносять, що ти вчинив арендаторови погром, відірвав його синови ухо, побив старшину і вибив десятському зуби. Це правда?

Чорний мужик подивився зпід лоба на пристава і прогудів:

— Правда.

— Гляньте, — ляснув руками пристав. — Він щей признається! Що тобі зробив арендатор?

Мужик ще раз пильно подивився на пристава і сказав:

— Я жидів завжди бю.

— За щож ти їх бєш?

— Вони Христа мучили, а також неповажають начальства. Я більше за неповажання.

— Гм... — замнявсвя пристав, — Але битись ти все таки не маєш права!

— Та так, — розвів руками мужик, — я їм говорю: підождіть, господин губернатор всіх вас перевішає, а він мені, — арендатор — говорить: що мені твій губернатор, — я його за три карбованці куплю!

— Невже так і сказав!

— Формено! Зачекай, кажу, буде звісно господину приставу про твої слова! А він, паскуда, сміється: коли, каже, губернатор у вас три карбованці варт, то пристава за пів карбованця дістати можна.

А-а, кажу... так?

Пристав несподівано зареготав.

— То ти... значить... синови... **Ухо?**

— На чисто! Формено. Бо я так міркую: коли ти образив моє начальство, господина пристава — маю я право твому щеняти уши відірвать? Маю. Формено.

— Ха-ха-ха! Ах ти, чудак! Яка безпосередна душа. Але ти, одначе, ось пишуть, — безпорядок там зробив. Нащо арендаторку сковорідкою луснув?

— Вона, ваше благородіє, проти вашої жінки несправедливо вислови лась проти добродіїв.

— А-а-а... — криво усміхнувся пристав. — Добре. Ми об тім розпитаєм арендаторку. Не гарно тільки, брате, що ти старшину образив і зуби вибив десятському. Нащо?

— Вони теж. Я говорю: не смійте мене брати, я за господина пристава старався, а вони мені: а що твій пристав за така цяця? Так і сказали — цяця! Потемніло у мене. Об начальстві так??!! Ну розвернувся...

— Ха-ха-ха! Ха-ха-аха! Ти, я бачу, — не глупий чоловяга з правами! А діло твоє прийдеться спинити — химерне воно дуже... Ступай, Шестихатка. Постій. Горівку, певно, пєш, Шестихатко?

Пристав Бухвостов порився в кишені і вийняв півкарбованця.

— На, випєш там де небудь

— Формено. Яб, ваше благородіє, чобіток попросив у вашої милости. Чи нема яких? Обносився з чобітьми.

— Добре! Веселий ти чоловяга... Я тобі свої дам, підношені — два місяці всього носив. То сковорідкою ти її?

— А мені що? Трахнув тай годі. З ними так і треба.

Пристав вийшов з канцелярії в спальню і через мінуту виніс чоботи.

— Ось — сказав він — бери. Ступай, брат! Іди собі.

— Ваше благородіє! Може одежину яку...

— Ну, ну... іди вже! Досить з тебе! Не докучай. Ей, Порхим! Випусти його — хай іде собі... Та тягни сюди другого.

Прощай, Шестихатко, Так — цяця, кажуть! Ха-ха! Хаха!

— Пращайте, ваше благородіє! Воно далі ще смішнійше буде! Щасливо оставатись!

Десятський ввів другого чоловіка, привезеного мужиками, і товкнувши його для порядку в спину, вийшов.

— А-а, сокіл ясний! Літав, літав тай заплутав пазурі... Давно вашого брата не приходилось бачить. Як єрфуртська програма поживає?

Перед приставом стояв невеликий дебелий, чоловік з бичачою шиєю, в жокейській подертій шапчині, спустивши тяжкі сірі віки, мовчки, слухав:

— Конечно, об вашім соціяльнім положенню нічого й питати: ліддіт, мелінґ, нетрогліцерин і тому подібний бакфордовий шнурок...

Потім, перемінивши тон, пристав подивився в обличче незвісного і сухо спитав:

— Учасники є?

— Не було, — тихо відповів незвісний.

— Ну, конечно. Я так і думав! Щож господин перекидуватель... Звір ви, як видно, червоний... До міста нам з вами їхати прийдеться. Га?

— Та я із міста й є.

— Он як? Який же це вітер заніс вас на синюхинські городи?

— Нащо мені синюхинські Городи? Я на Боркино їхав, ваше благородіє!

— Ну, так! Щож старшина і пи-

сар і мужики набрехали на вас? Бідненький!

— Чорт заплутав, так сказати!

— Та невже? Що ви кажете! Перший раз чую про участь того пана в ваших організаціях... Небійсь, і на вбийство йшли не самі, а навчені сим конспіратором.

— Та убійства ніякого не було! Так хотів... налякать.

— Конечно! Кинь її під ноги — легкий страх і нервовий настрій... Ха-ха-ха! Ваша платформа, конечно, передвиджує любов і великодушіє до ближнього? Га? Чого-ж ви мовчите?

Незвісний переступив з ноги на ногу і сказав:

— Пяний був!

— Що-о-о!

— Пяний був. А вони... За сіно... Трийцять копійок. Хиба це можливо?

— Яке сіно? Що ви?

— Їхне. Я їм говорю: — Христа на вас нема, а вони: Там, кажуть, є чи нема, а ми без рахунку Василя не відпустим.

— Нічого не розумію! Який Василь?

— Чургієвський. Я на Чургієвських їхав. І так мені обидно стало! Ах, ви, кажу, сякі-такі. Порох з вас не останеться...

— Стій, стій, милий! Я нічого не розберу. Кому ти це сказав?

— Арендателю.

— Та бомба тут при чім?

— Бомба не при чім.

— То чого-ж ти, чорт тебе возьми, арендатора прилучуєш? Бомбу де ти взяв?

— Не брав я її, ваше благородіє. Нащо нам, нам чужого не потрібно.

— Пристав почервонів.

— Та ти хто такий!

— Зновуж Чургієвський. Вони: — трийцять копійок, говорить дозволте. Я-а-ак? Де такий закон, щоби за гниле сіно? Ну, і пішло...

— Що пішло?

— З пяного чоловіка що взяти, ваше благородіє? Звісно — нічого.

— Ти, брате, щось хвостом виляєш... безтолковим прикидуєшся! Мужичком-дурачком!!

— Дурачок і є. Хиба розумний буде жиденятам уши рвати? З пяна чешуться руки. А як прочумаєшся. бачиш — та-а-ак... Загвінтив!

Пристав Бухвостов плигнув до незвісного і вціпився йому за горло.

— Ти... ти... як тебе... зовуть?

— Мене. А Савелієм. У Чернієвих в наймах. Савелій Шестихатка на прізвище.

Пристав Бухвостов відтрутив від себе Савелія і з ревом вилетів на коритар.

— Пішов? Відпустили мерзавця?!

Оставшись один Савелій підняв в нетямі брови і сказав, звертаючись до портрету в золотій рамі:

— Наж тобі... Не випєш — нічого, а випєш — зараз до потіхи приходиш: Тому ухо з коренем вирвав, тому зуби... Коли з таким характером то ухів, брати Шестохатка, для тебе жиденята не настарчать. Жирно!

Аркадій Аверченко.

З КОГО "СМІХ" СМІЄТЬСЯ.

З кого "Сміх" сміється?
З ким строїть він жарти?
З кого він кепкує? — скажіть! —
А ось подивіться
(Хоч він і не варта):
У зеркалі "Сміх" той сидить.

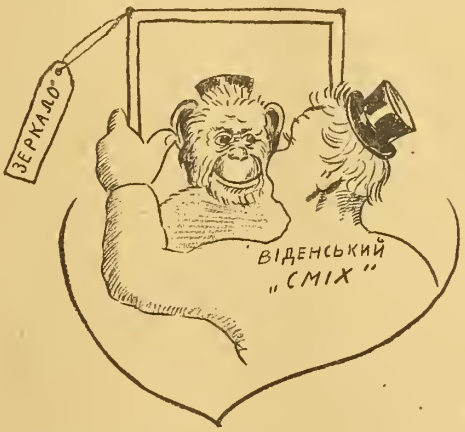

Сміється він — бачте —
З своєї тварюки,
Що чудна виходить така...
Та в чім ту дивота? —
Та, бачте, гидота, —
Це в дійсности, тип малпюка!

Емануїл.

В РУКИ "МОЛОТА" ХАПАЙ.

В руки "Молота" хапай
Й по головах гаратай,
Всіх тих псевдо-патріотів,
Що зрадили Україну,
Дали Ляхам Галичину,
Ради панських ідіотів!

В руки "Молота" хапай
Та що сили гаратай,
Всяких панків — хирляків
І попів, що люд туманять,
Що за гроші все циганять
Та кленуть большевиків.

В руки "Молота" хапай,
Всьо зло товчи гаратай,
Бо година вже послідна,
Щоб і наша Україна,
Вже піднявшися з руїни,
Розвивалася свобідно!

М. Вінтонів.

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

"ПІНАК".

Було то це у Акроні
У святу неділю,
Наші хлопці витворили
Новеньку подію.
Кругом стола посідали
Стали розмовляти,
А нарешті доглупались
В карти стали грати.
Поскладали купи гроший
Всяк перед собою
І почали готовитись
Як на поле бою.
Булиб бились аж до крови
Тихенько без звуку,
Аж ту в двері хтось з надвору
Легенько запукав.
"Ком ін", — кажуть усі разом,
В двері позирають
Може вуйко з пальцею, —
То й не повтікають.
Але двері відчинились
Увійшли знакомі
Всі легенько віддихнули
Тай почали своє.
А знакомий усьміхнувся
Тай забув витати
Кому карта не повезла?
Він почав питати?
Усім, каже, добре везе,
Як добра коняка! —
Може хочете ви трошки
Сісти до "пінака"?
Ні. Дякую, відказав він
Не маю звичаю
Лутше скажіть де ті люде,
Що я їх шукаю...
От цих людий я шукаю...
(Він подав назвисько.)
От там — кажуть — їх найдете,
Вони є тут близько.
То заведіть каже оден,
Щоб нам не ходити...
— Нема часу — відповіли
Тра "пінак" скінчити.
Забралися по одному
До другої хати
Деб спокійно вони могли
"Пінака" кінчати.

**
*

От вам люди! Стид казати,
При картах куняють,
А що в світі де діється, —
Байдуже, — не знають!..
Схаменіться, не марнуйтесь,
Часу не вбивайте,
Що вам кривду пани роблять, —
Сейчас вже пізнайте,
Та ставайте до роботи,
До борби збірайтесь
Та із книжок з часописів
Розуму навчайтесь!

Уманець.

ЩО ТО Є?

— Що то є супружество?

— Супружество, се є заговір двох осіб на життя третого.

ДЕНІКІН БЛАГАЄ АМНЕСТІЇ.

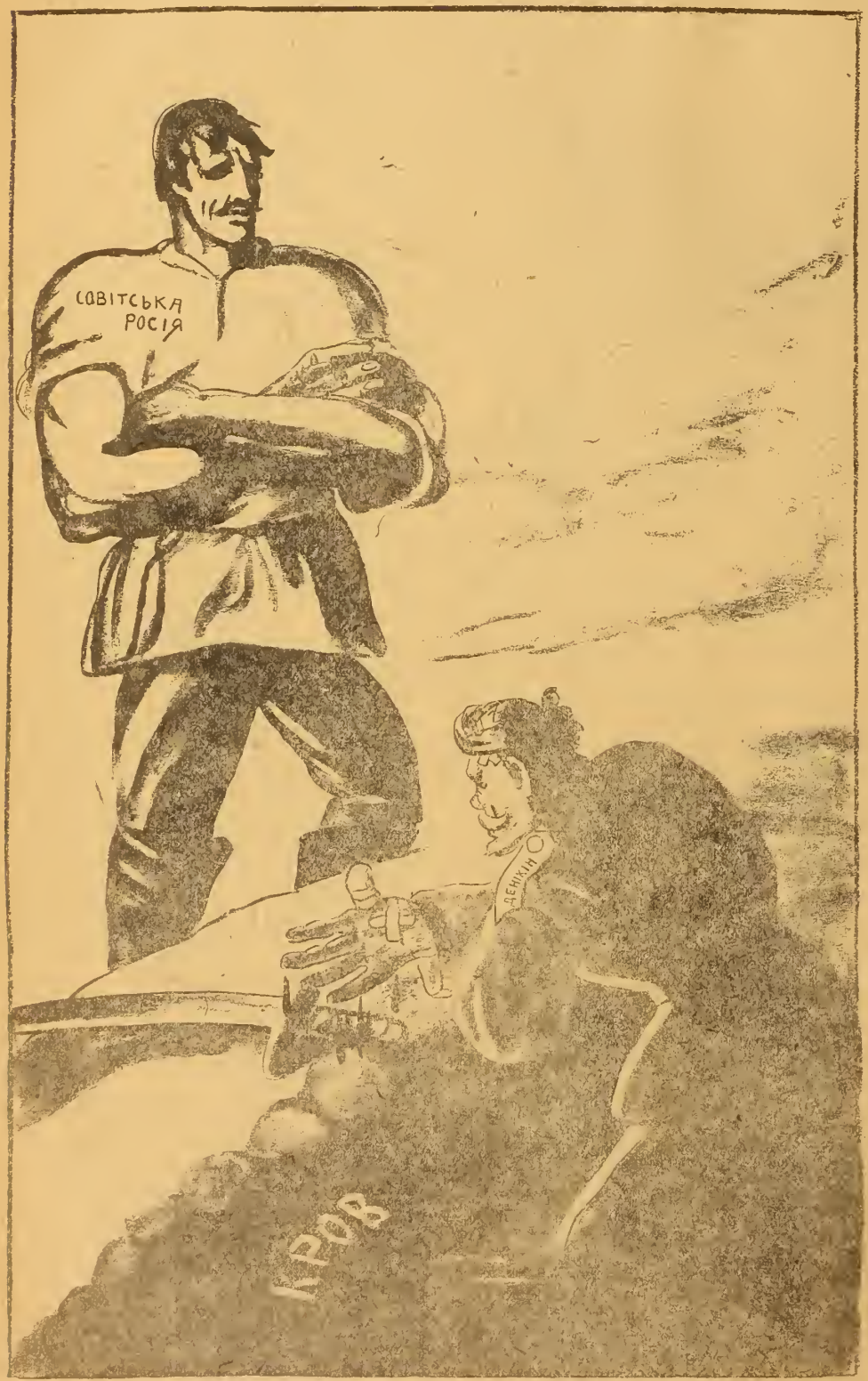

Воював старий собака,
За таке-ж погане діло;
Пив горячу кров червону,
Шматував невинне тіло,
Збиткувався на убогих
Та гуляв мов чорт рогатий,
Аж нарешті ось попався
В такий стан... От так проклятий!

Ось собака, що кусалась,
Ось в упідленню такому;
Так і треба, — це заплата
За все, що неві старому!..
Так будемо ми витати
Всяку зволоч, що кусає,
Що ідеї вільнодумній
Яму чорную копає!

Емануїл.

МАЯКИ.

Суха верба гнеться,
Дівчина сьміється,
А козачок чорнобривий,
Лихо-красунь уродливий —
Коло неї вється.
Суха верба хилиться,
Миле дівча дивиться,
Моргнув оком козачок,
Узявшися під бочок —
До дівчини тулиться.
Суха верба падає,
Струнке дівча лякає,
А орле сизий козак,
От-так, от-так —
Перед нею клякає.

Н. Кисіль.

Ню Йорк, Н. Й.

ПОСТУП.

Судія: — Так, ви кажете, що ви є дротарем?

Злодій: — Так!

Судія: — А як-же се можливе, коли у вас при перешуканню не знайдено навіть кусника дроту.

Злодій: — То нічого! Нині світ такий поступовий, що як є телеграф без дроту, то може бути і дротар без дроту.

ДОБРА РАДА.

Коли тебе в ночи нападуть і почнуть обдирати, не кричи: ратуйте, бо ніхто не прийде тобі з помочию. За те верещи: горить, горить, а тоді з найдальших кутків люди позбігаються.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

Часопис присьвячений справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень.

Кождий український робітник повинен принумерувати собі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" посвячені виключно інтересам робочого народа. Вони дають робітникам здоровий корм та ведуть їх до боротьби за краще життя.

Ви повинні мати їх в своїй хаті! Що нині вишлїть передплату!

Передплата $4.00 на рік.

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard & McGregory St. Winnipeg, Mann. Canada.

ДОБРЕ ЗАКЛЮЧЕННЯ.

Голубії очи, гарний стан,
Та лихо родило, що не пан!
Богатий на смуток і на плач,
А в грошах він бідний — не богач...
І що-ж мені діять молодій? —
Чи буде він мій, — чи не мій?..

**
*

Та най-же там гроші кат бере,
А ми ся обоє поберем; —
Бо з милим й умерти, лекша смерть,
Випивши житєву чашу вщерть!..

Емануїл.

ЗНАВЦІ МЕДИЦИНИ.

— Пане доктор, ходіть скорше до мого хлопця.

— А що йому бракує?

— Випив фляшку атраменту.

— А чи ви робили йому що?

— Далам йому зїсти вже два аркуші бібули, і таки нічого не помагає...

ПРОТИВНО.

— А чи чувись, що перед тижнем покусав пес отця Тихоліза?

— Алеж? Ну і що? Помер сьвященник?

— Але де там! Йому нічого не бракує, а бідний пес сказився і здох.

ПРЕСОВИЙ ФОНД.

Еддистон, Па. Н. Седюк 1.00.
Фішервіл, Масс. В. Ґембаровський 1.00.
Ендікот, Н. Й. М. Лущ 5.00.
Неварк, Н. Дж. Хоронжий 1.00.
Варрен, О. Р. Гунька (збірка) 2.50.
Філядельфія, Па. А. Семенюк 1.00, М. Семенюк 1.00, М. Ткач 1.00, І. Іванців 50, І. Артем 1.00, Т. Вуйтец 50. **Разом $5.00.**
Рочестер, Н. Й. Укр. Просьвітний Клюб 42.95.
Бронкс, Н. Й. І. Кулецький 1.50.
Бофало, Н. Й. І. Городецький 4.00 І. Яцишин 1.00, Г. Драґан 1.00.
Гіксвіл, Н. Й. Українське Товариство 10.00.

Телєфон: { 2509 / 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРҐ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

"Українські Щоденні Вісти"

Робітничий часопис, виходить щодня. окрім неділї.
Робітничий часопис, виходить щодня, окрім неділі.
Передплата на рік в Ню Йорку і до Европи $11.00.
На рік поза Ню Йорком і до Канади $9.00.
На пів року $4.50.

Читайте, куме, часопис.
А всьо будете знати;
Щодня принесе листонош
Вам прямо аж до хати!
Читайте. куме, але свій
Правдиво робітничий,
Тільки такий, що служить вам,
А не якийсь зрадничий.
Тільки такий. що скаже все,
Всю правду славно-явно.
Що вам покаже добрий шлях, —
Діло розвяже справно;
Що не продасть ся хижакам
Під крила капіталу. —
Що сміло йде в борбі новій
До сонця — ідеалу.
Читайте все і скрізь ширіть, —
Це ваша явна збруя;
Тим ви поможете звалить
З своїх плечий буржуя..
Тим ви докажете знання
Свойого інтересу...
Отож пишіть сейчас як слїд
На ось таку адресу :

"UKRAINIAN DAILY NEWS"

502 EAST 11-th STR. — NEW YORK, N. Y.

ЛУДЛОВ, МАСС.

Я читаю часописи. Довідуюсь, що в иньших містах українські робітники організуються і вчуться. Одним словом поступають вперед. Готовляться, щоби бути користними Українській Радянській Републиці. А в нас не так. В нас в противну сторону. Тут забаглося нашим темним робітникам попа. Довго они шукали і нарешті знайшли і то такого, що як то кажуть: "ні вовк, ні баран". Був він колись дяком в Ню Джерзи, а тепер нараз піп.

Темні овечки були зразу вдоволе ні, але тепер вже говорять між собою з тиха що таким попом леда дурень може бути.

Піп занюхав, що біда тай скузується: — "Люди — каже — таже ме не сам тріполіта сьвітив. Я ваш душпастир"!

Але де там не помагає!

Парафіяне не хочуть кликати: отче духовний.

— В очи кажуть, ви, а поза очи деякі вже говорять душпаскудник.

В парафії крик, шум і нарікання. Нащо нам попа — кажуть одні. Ми більше забули як він знає — кричать другі. Віддайте нам наші сотки кричать треті.. Одним словом в парафії замість неба твориться пекло.

В такий страшний для бувшого дяка, а теперішного попа час трафився новий клопіт. До него приїхало аж 9 попів і всі без роботи, бо робітники прийшли до голови по розум і дали їм "лейд-оф".

— З чим добрим прийшли — питає бувший дяк з Ню Джерзи.

— Нема внас нічого доброго! — відповіли хором безробітні попи. Нам не хотіли вже платити і ми втікли — кажуть два перші. А мене вигнали — каже иньший. І довго вони так бідкалися. Той втік, того нагнали, тому знов щось иньшого.

— Чого-ж вони хочуть — питає дяко-піп.

— Чого хочуть? — аж страшно по думати! — відповіли. Кажуть: "Ми вже слухаємо попів по 30 і 40 років, а нічо незнаємо. Світ поступає вперед. Ми не хочемо вмирати дурними. Нам треба вчитись. Попи нас не навчуть. Нам треба професорів, а не-тупо-умних попів!".. І нас вигнали.

— А з церквами, що буде — питає дяко-піп.

— З церков хочуть поробити школи. Я вам нічо непораджу — сказав дяко-піп. Моя парафія стає меньша з кожним днем. Треба шукати иньшого способу, а то пропадем. А я слухаючи те все крикнув їм: Скидайте реверенди та йдіть до фабрики а побачите пекло на землі!..

І пішов писати от цю кореспонденцію до "Молота".

Підслухав і написав **Їдь.**

МІНЕАПОЛІС, МІН.

Отець Данилович грек. кат. попина вже з природи вдачний на попа. Морду має розплескану, щоби можна нею гавкати на невинних людий, і до того ще ніс заджинджорений в гору, мов у того бодай не казати!

Виліз він в неділю на духовне риштування та давай гавкати до своїх баранців ось як:

— Я хочу мира з вами, а не сварки за ті гроші, що ви все давали, бо їм вже давно видзвонили у Мінеаполіс на "Кайзергоф Кафе", а якась часть пішла до Підгорецького і до Білика, а що мені грошей знов треба на "тра-ля-ля", то я вам голошу мир і даю ось таких десять заповідий:

1.) Не читайте "Молота" і "Щоденних Вістий" та "Робітничих Вістий" з Канади.

2.) Не дискусуйте із людьми, котрі не вірять в духовний "гокус-покус" і пророцтва Михальди.

3.) Не ходіть на робітничі віча і лекції, бо я отець гарних дівчат, не буду мати за що возити їх "тексіке бом" до Мінегага Парку.

4.) Зносіть до мене гусаки і кури, так як передше зносили, а як гусак вирветься вам з рук, так як тому рік назад, — то я його злапаю та заріжу і зладжу собі на обід, щоб міг лутше пішкувати до найвищого, за ваші гріхи.

5.) Не вспоминайтеся від мене більше тих гроший, котрі ви пожичили на церкву, тому, що я їх вже давно сконфіскував на свій власний ужиток.

6.) Не скидайте мене із церковного секретаря і касієра, бо тим ви ображуєте духовну плескату морду і перкатий носик.

7.) Не цурайтесь Н. Стельмаха, діставшого копняка від свідомих робітників, а прийміть його за парафіянина, бо він нам потрібний до мальования святих йолупів. Він вже нам намалював в церковній гали старого Миколу з довжезною бородою і ще приобіцяв намалювати святу покрову.

8.) Не заставляйте душпастухів до роботи, бо господь не велить нам попам робити, тому, що він сам тільки попробував робити шість днів і занедужав та як пішов в хмари спочивати то і до нині не брався за роботу і не думає братися, го-ж і нам попам не велить робити.

9.) Не завидуйте нам попам і панам, що ми мешкаєм у гарних покоях та гарні страви їмо, вино і дорогі напитки пємо, дорогу одежу носимо, бо за те ми вам кожному вірному ослови, видамо пашпорт поза той світ.

10.) Не кидайте на другі великодні свята коверти без десяток, так як цего року, замість гроший — вкладалисьте листи в коверти писані в большевицькому дусі, в котрих здоровилисьте мене желізними вилами і замість вина один черпак горячої смоли!.. За це вас господь буде карати большевицьким шляхом і спартаківським "фарфлюхтером". Амінь.

Переняв **Бррр.**

ЛАВРЕНС, МАСС.

Укр. Товариство гр. кат. Літл-Рус-Рутенієн, збирається на день 31-го мая, посвячувати свій сино-жовтий прапор.

Ціла та церемонія має відбутися в православній незалежній кошарі на Конкорд "стріт". Святити буде незалежний піп з тої кошари. (А по падя мабуть буде хрестною мамою?)

Після посвячення будуть бити цьвяхи в тую жердку від прапора — по пять і по десять долярів. (Мабуть так, як др. Сіменович в Детройт, Міч. бив цьвяхи в голову Богданови Хмельницькому. — зам. складача.) Если що добре-б пішов "бізнес", так моглиби заслати хоч що-то для "Укр. Місії" в Вашінгтоні, бо свідомі робітники не довіряють їм та не хотять слати долярів.

Рівночасно відправиться панахида по Петлюровім секретарю і відспівається "вічная память" його армії.

По тім усі хлопці, дорослі і недорослі від сліпого Николи з того чудернацького товариства підуть в

параді головними вулицями.

Парада досить цікава. Для атамана зладжена булава з хабузини бананів. Сам предсідатель буде нести на коромеслі два галъони від "віски", а касієр — чвертку від пива, в мішку на плечах. Музика має при гравати в поході. Цілий той похід, — мається розуміти — буде маршерувати "взад-гузь".

НЕДАВНО БУВ ПОПОМ — ТЕПЕР АДВОКАТОМ.

(Пасейк, Н. Дж.)

Часом бува не зашкодить
Нам застановиться,
Чи піп де-чим від "лоєра"
Хоч трохи ріжниться.
Я думаю, що між ними
Ріжниця маленька;
От хочби нам на взір взяти
І отця Мерленька:

**
*

Був недавно у Пасейку
Один піп Мерленько;
Пас він вівці,
Дер з них шкіру,
Їв та пив гарненько.
Мав він ту усього досить,
Мав за що гуляти,
Лиш одного піп Мерленько,
Не міг чось дістати!
Крутився він по Пасейку,
Мов наївся перцю,
Бо не міг він собі знайти
Солодкого серця.
Аж раз знайшов він на силу
Одну гарну лялю,
Котра мала свого мужа
Десь в старому краю.
Приняв її за кухарку,
(Про те знали люди,
Лиш не знали, що надалі
З ними таке буде).
Жили вони собі добре,
Мов голуби в парі,
Було Мері в отця добре,
Як святій Варварі,
Доносила вона йому
Їсти, попивати,
Тай ще чогось... от бодай би
Того не казати.
Коли отець ту у церкві
Зібрав много гроший,
То тепер вже у Пасейку
Купив гавз хороший
Та дав його тій кухарці,
Що в нього служила,
За те що його бувало
Гей тее... любила!
Поки було много овець,
Було кого пасти,
А теепр їх дуже мало, —
Нема з кого красти.
Докучило вже отцеви
Кадилом махати,
Та почав він інакшої
Роботи шукати.
Почув він десь, що в Ню Йорку
Треба адвоката,
Лиш такого, щоб вмів добре
Язиком брехати.
А піп усе добрий брехач,
Адвокатом буде,
Бо він брехню сіяв в церкві, —
Як то кажуть люди.
Попом бути він не хоче,
Бо мала заплата,
А кадилом теж не хоче
Вже більше махати.
Покинув він ту паскудну
І бридку роботу,
До Ню Йорку за "лоєра"
Полетів з охоти.
Тепер він є собі "лоєр", —
Перше був попиця...
І вже тепер є у нього
Маленька ріжниця.
Але тільки тим ріжниться,
В цьому "розговорку",
Що перше був у Пасейку, —
А тепер в Ню Йорку.
Перше був він страхопудом,
Дер від писка (з ложки),
А тепер він собі "лоєр"
Тай бреше потрошки!..
А кухарка сама в хаті
Сидить тай думає,
Та на свого "адвоката"
В вікні виглядає.

М. Вардига.

МОЛОТ! МОЛОТ!

Гей читайте, —

Із рук до рук подавайте!
В кого сум який, чи скука,
В кого горе, чи роспука, —
Сейчас "Молот" замовляйте, —
Два доляри присилайте!
"Молот" другом Вашим буде,
Це признають добрі люди;
То-ж не плачте, не сумуйте,
Але так ось адресуйте

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ТОРОНТО, ОНТ.

От цею дорогою повідомляю всіх, що до Торонта наспіла телєграма від св. Петра з неба, що весняні ангели застрайкували і не хотять пустити теплого воздуху на землю, так довго аж не звалять дотеперішний лад та спільними силами пічнуть все робити.

З того, в небі між старими святими (в роді наших капіталістів) счинився страшний переполох. Св. Николай, яко патрон Николи II-го (царя) дав йому пашпорт. щоб ви бирався десь на иньшу небесну кулю, бо всі так вгадують, що це через нього счинилась в небі революція.

От бачите і через тих зволочів як на земли так і на небі, ми мусимо терпіти не тільки голод але і холод!

Ая.

НЕ ЗНОСИТЬ.

Лікар: Треба вам їсти легко страв ні річи: яйця на мягко...

Панна: Пане доктор, я яєць не зношу!

Лікар: Нести ви не потребуєте; від сего є кури, ви лише спожи вайте.

Судія: Перший раз дарую тобі вину, але памятай, більше тут не показуйся.

Злодій: Та прошу пана судії, я бувби й тепер не показався, як би не поліцман, котрий силою мене тут затягнув. Накажіть його аби мене більше не тащив тут.

МАЛІ ДІТИ.

Мала Мариня: Мамуню, мамуню, а дивіть но ви насі вуйко на голові цогось босі.

— Замкни вікно чи не бачиш, що на дворі зимно.

— А єсли я замкну чи мислиш що тоді буде на дворі теплійше?

ОСИП ШПИТКО,

Має листи зі старого краю від Романа Шпитка.

Хай зголоситься до редакції "Молота" 414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

ТЕЛЄҐРАМИ З АҐЕНЦІЇ ОБОДІВСЬКОГО.

АНҐЛІЯ.

ЛЬОНДОН. — Анґлійська буржуазія перелякана. По кабінетах страшний переполох. Лойд Джорджові була покликана скора поміч і баба викачала яйце від переляку. Баба збивши яйце в шклянку по тих бульочках які там появились по бовтанню доказали що переляк спричинений вісткою про майбутний приїзд торговельної комісії з Росії; головна фіґура, яка спричинила страх це постать Литвінова. Каже баба що страх можна вилічити, але тілько під одним услівєм, а то єсли Литвинов буде усунений з делєґації.

ФРАНЦІЯ.

ПАРИЖ. — Французьке паньство вчиться рахувати. Не треба забувати що це рахунок паньський. Простий собі чоловічина звичайно вчиться рахувати на пальцях, але пани рахують на корпуси.

Послідня лєкція була на першого мая та під час залізничого страйку і при кінці дорахувались що для вирівнання рахунку з масою робітників бракує пару корпусів. Якась частина з цего знайшлась чомусь на німецькій території, але решти нехватає. Треба-б було десь дозичити в сусідів, але, чорт має де — сусідам також бракує!

ІТАЛІЯ.

РИМ. — В тутейшім монархісти чнім болоті неспокій. Як відомо вже від довшого часу, в порті Адрійського заливу — Фіюме появилась жабка по імени Данунціо і робить проразливі квакання. Помимо того шо жабка сама приплила з поетичного світу, то всеж її звуки зівсім вбивають поетичність в цілій околиці, де тільки досягає звук цего сотворіння. Робітники неможуть більше витримати сего квакання і смороду римського болота. Отже во ни з нагоди весни збираються прочистити болото в Римі, а також плетуть сітку якою мають зловити ту жабку і втяти її язика.

НІМЕЧЧИНА.

БЕРЛІН. — В кабінеті Еберта неспокійно. Кожної ночі там появляються стршані для буржуазії тіни замордованих пролєтарських ре-

чників Карла Лібкнехта і Рози Люксембурґ. Перед палатою завсігди виступають плями пролитої робітни чої крови. Капіталістичні льокаї стараються їх позмивати, але по кождім змитію вони знову виступають на верх. Такий самий тробель з духами; ніяка сторожа неможе відвернути тих духів. Духи являються в ролі местників і ґрозять передусити всіх виновників і їх сторожу. Юнкри ждуть загибелі і в передсмертній агонії виють о поміч.

КИТАЙ.

ПЕКІН. — Тут появилась на першого мая пошесть, назва якої є "комунізм". Ця пошесть появилась тут перший раз і вона є дуже страшна для пануючих.

Доктори признають її невилічимою.

ПОЛЬЩА.

ВАРШАВА. — По всій буржуазній Польщі велика радість. Наконець вже Польща буде мати круля. Замовлення на него вже виписано і його відоллють в Клівлендській фандрі (відливарні).

РОСІЯ.

КАВКАЗ. — Червоно-армійці злапали аліянтських злодіїв, які крали нафту з Баку, обмастили їм пику дали копняка вте місце звідки ноги ростуть, і скупали як цуцинятко в Чорнім Морю. Аліянти вилізши обмащені нафтою, зкупані в солоній воді тримаючись за болюче місце клялись, що більше не полізуть в чужий город.

УКРАЇНА.

КИЇВ. — Як всім відомо що Україна богата на сало та пшеницю. На таку поживу всяка зволоч лізе і хоче засмакувати її. Але хозяїн її хлібороб та робітник не втімя битий; він понакладав пасток та капканів і вже не одну мерзку твар злапав. От наприклад, пастка перебила крижі влізливому котові Центральній Раді, вибила зуби щурові з німецької загороди Скоропадському, та зкрутила вязи кретикови Директорії. Капкани урвали хвоста хомякови аліянтської інтервенції та перебили задні ноги старому собаці Денікінови.

Тепер українські мужики рихтуються злапати в сільце та обскубати піря і пустити людям на посміховище польського "бялего орла", а піря з него причіпити Петлюрі і будуть вчити його літати. Практику літання думають робити в той спосіб, що винесуть його на високий скалистий берег Дніпра і пустять в низ стрімголов. Єсли ця практика нічого непоможе, то виберуть найздоровшого українського мужика і він візьме його за одну ногу обкрутить кілька раз кругом себе і перекине через Карпати. Тоді єсли Рим з православною церквою випросять в бога ласку, то він впаде десь на мягке місце і як не буде більш літати, то може хоч буде міг рачки лазити. Але чи дійде ця прозьба через теепрішню трудність комунікації до бога, то незвісно, можливо і послідня ласка буде зтрачена.

На цій телєґрамі аліянти перервали комунікацію. О.

ВІДЕНЬ.

(Телєґрама на сивім волоску старого журналіста з "Волі".)

Вся патріотична зволоч — чи пак українські патріотичні журналісти у Відні, — в послідних часах так розохотились, що вже більше не ходять, як звичайно — передом; але противно, по просту сказати "назадгузь"!

Причиною цього є польсько-петлюрівська офензива на Україну.

Тішаться вони, що ось "ті спасителі знова обіймуть владу над Україною і повалять раз на все радянське правительство та привернуть назад панську власть, а раз — мовляв — історія повертається взад, так нам "журналістам" можна ходити задом.

Під той самий час в редакції "Волі" сталась небувала метушня, наслідком чого суб-редакторови трісли штани, а "Старому журналістови" зломалося перо і одна клепка в голові.

На щастя зявився головний редактор Горленко, та загорлав на ціле горло, після чого все застановилось. Але лихо не спить. От в той час як все те діялось, — тая ворона, з котрої редактори виривали піря з хвоста, настрашилась і утікла.

Тому то тепер в "Волі" вже нема піря з хвоста, тільки дурниці "Старого журналіста. Ну, зі всім ясно; тепер редактори, замість піря з хвоста, рвуть волося з голови того старого стовпа.

Кореспондент.

КІЛЬКО ВИРВАВ?..

Семен: — Звідки ідеш такий сумний?

Гнат: — Від дентиста!

Семен: — А кілько вирвав?

Гнат: — Шість долярів.

В ШКОЛІ.

Сестричка: Скажи мені Михасю, нащо тобі дав панбіг уха?

Михась: Щоби мені татів капелюх не залазив на очи.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 11. Н. Й. 1. ЧЕРВНЯ, 1920. New York, N. Y. June 1, 1920. Vol II. № 11.

ПОЛЬСЬКА "СИЛА".

BIBLOTEKA
Stefana Nykitoruka.

Хвалилася польська шляхта
"Силою" своєю,
Українська чорна сотня
Аж гордилась нею.
Пішли вони на Вкраїну
Чорною юрбою,
Несли вони скрізь руїну
І смерть за собою.
Недобитий кат Петлюра
Телепався з-заду,
Сподівався побороти
Радянськую владу.
На Москву навіть "ударить"
Набрались охоти,
Тільки про те могли мріять
Одні ідіоти...
Коли народ знов побачив
Буржуазне путо,
Він так хватив польську "силу",
Що прийшлось їй круто...

С. Д.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, Single copy 10 cents.

JUNE 1, 1920. № 11.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК. ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописей не звертається.

Скаженим буржуям.

Хвиллю духа навіжені,
Тіштесь, скачіть мов скажені,
Під аґонії танець,
Арештуйте тортуруйте,
"Нежаданих" депортуйте,
Бо пирходить вам конець!

Скорше, скорше за мошину,
Підкидайте без упину,
Більше, більше хай горить!
Не зважайте, що там в низу,
Днем і ночю без спочину
Так сердито клекотить...

Нині — завтра вам сконати,
Прийдесь з золотом розстатись
І лишити гучний пир —
То-ж гуляйте, скаженійте,
І тоастів не жалійте
На смертельний собі жир!

Не старайтесь прибирати
Брудну совість в чисті шати, —
Ми й так бачим нагих вас,
От так нагі ви танцюйте,
І конець свій демонструйте,
Не зважайте що там в мас!...

Дальше, дальше навіжені!
Тіштесь, скачіть мов скажені
Під аґонії танець —
Арештуйте, тортуруйте,
"Нежаданих" депортуйте
Хай вславиться ваш конець!

П. Ков-ин.

К. О. К. 3./3. 1920.

За недовгий час, українська імігрція в Америці зазнала немало лиха із "своїми високопоставленими патріотами". Все що упораєсь з одними, то дивись — другі видазять з нори, або часто-густо, ті самі тільки із замаскованим лицем.

Ось і тепер упоравшись з Січинськими й Цеглинськими та їхнього буржуазною "Федерацією", укр. імігрант побачив перед собою, побіч "Комітету о. Підгорецького", "нову" скривлену пику: "Тимчасовий Головний Український Ратунковий комітет в Америці". На верху того "Тимчасового" сидить така-ж скривлена пика Денікінового аґента з орієнтацією на гроші — Льоня Цегельського. От і тепер знова приходиться українським робітникам потрудитись, махнути ногою та дати копняка тій царській зволочі, щоб опинилась там, де опинився Денікін...

Так воно і станеться, — судячи хоч-би і по тім, що діялось на вічу в Ансонії, Конн., де той "Лис Микита" Цегельський хотів защеплювати своє царофільство, але під напором загніваних вічевиків, мусів ховатися (дарувйте за вислов) до... виходка!...

***

Звичайно, до цеї пори "кнурики" з "Укр. Нар. Комітету" разом із своїм покровителем о. Николаєм Підгорецьким, — збираючи зелені долярчики, говорили, що це "на голодних в краю"...

Розуміється, це вони тільки так говорили, щоб замилити очи некритичним жертводавцям. Голодні в краю вигинули з голоду, а на тому мість неоден попик в Америці випас собі животок народними фондами, або навіть купив каменицю, або автомобіль і т. п.

Тепер вже коли доконали діла, вони не кажуть, що гроші підуть "на голодних в краю, але отверто признаються що це "Жертви на Укр. Нар. Ком." (гляди "Свобода" ч. 62 с. р.). Це значить, що, доки "Комітет" збирав "на голодних" — то збирав, але тепер вже збирає **сам на себе**, або ясніще сказати на своїх "керманичів". І має рацію; досить вже тим неробам що сидять по Парижах та по Віднях, — чейже Підгорецький і Ко. не лутші від них!

Отже давайте люди свою послідну кервавицю, бо чим скорше доложите міліона — тим скорше будете мати "свого" українського міліонера на розплодок!

***

Потішає себе джерзисітська "Свобода", що "большевицька будівля перед розпадом"... Ну, що-ж? Нехай дурний потішиться розумом, котрого немає! Але варта-б' приглянутись цьому блище, бо щось ту не в порядку?...

Звичайно, шмати в роді "Свободи" і сама таки "Свобода" писала частенько, що "большевики тільки все руйнують, але будувати не потрафлять нічо"... І ту нараз появилося диво на сторінках тої-ж "Свободи" про большевицьку будівлю!

Таїли, таїли, а нарешті мусять признати, що большевики поставили свою будівлю. Але щоби ще хоч трохи посидіти в старім буржуазно-попівськім болоті, "Свобода" потішає себе і своїх читачів, що "большевицька будівля перед розпадом"...

Але те мудрування можна пояснити тим, що "Свобода" собі вже стара баба і звичайно щось нове її страхає.

Приміром; як-би так редактор "Свободи" міг воскресити свою бабцю з гробу та як-би привів її під будинок Вулворта в Ню Йорку, — то що вона, бідна Галичанка — девятнайцятого віку, сказала-би на те?...

Очевидно, перехрестилаб'ся та сказалаб' своїму "синочкови": "Ей синку, втікаймо, бо цей будинок валиться!"..

Таке саме торочить "Свобода" дивлячись на большевицьку будівлю...

А тим часом тая-ж будівля і не думає валитися, а мудрі люди бачать те величаве діло, та і собі задумують ставити такі.

***

І побожна "Америка" те-ж щось маячить. Ця вже бачите, не так як "Свобода". Бо коли "Свобода" ще підбріхує, що "большевицька будівля валиться, то "Америка" вже дає до зрозуміння, що це таки їхня — цеб-то попівсько-капіталістична — будівля валиться... і з приводу того благає, щоби не пускати українських большевиків на українські віча, щоб "борони боже" до решти не звалили їхньої дрантивої, підгнившої будівлі...

"А — каже "Америка" — коли нічнуть розбишацькі напасти, без обиняків попросити державну власть о охорону"...

Повище сказане, значить що вони, будуть просити властий, щоб прислали жандармів — чи пак поліцію — на українські віча... Не забули "братчики" Габзбурського "раю" і способу польських шовіністів в Галичині!... А може-би ще інквізицію завели?...

***

Ну, а Бориско, вже занюхав, що "не туди стежка в горох"... Він починає вже ганьбити, та плювати на Петлюру і його місіонаря Бачинсь-

В обличі вовків...

Вовки неситі на скалі
Заняли свою лаву,
А під скалою раб-титан
Ладить сильну "булаву".
Він перебити тих вовків
Насильно готовиться'
Він заприсяг собі в душі
За волю свою битися!...
І що-ж? — Вовки ті навісні,
Із всего свого дуру,
Кричать, що раб той — великан
Давить їхню "культуру"...
Підняли вереск ті вовки,
І світ трудящий лають
Та найпідліщих з між гурту
На нього посилають!...

**
*

А що, як раб той — великан,
Дібравши свої сили,
Звалить ту вовчу метушню,
Мов трупа до могили?!..
А що, як з розмахом він так
Здійснить ту свою пробу,
Та ще і тим, що на скалі,
Він "всипле добре бобу"?!..
А що, як хижих тих вовків,
Він ревним своїм трудом

Геть повалить, змете з землі, —
Розсудить правним судом?!...

**
*

Біда вовкам! — Кінчиться пир,
Кінчиться їх гульня,
А світ обхопить волі мир —
Побіда сили дня!

Остап.

кого... А недавно ще під небеса кричав, що Петлюра і його псубрати, соц.-демократи, це одинокі божки, котрих треба посадити на спину українського народа!...

Не знати що його до таких змін привело? Чи не зворот т. Винниченка? Як так то значить, що пан Брисько, так само, як і той Стецько в "Сватанню на Гончарівці", що співав: "Запряжу я бугая, — куди люди туди я"...

Бідна та "Народна Воля" в Скрентоні, що мусить терпіти такі неприродні скоки!...

**
*

Існує на світі ще одна подібна змінниця, котра виходить в Чікаго, Ілл. п. н. "Україна". Змінила вона — бачите — також свою петлюрівську шерсть, та починає на взір "Нар. Волі" дути туди, де темно. Критикує Петлюру, критикує і Денікінового агента — Цегельського, і бісе не розібрав-би чого вона хоче, як-би не наївність глупенького редактора в котрій він прийшов до заключення, що мовляв — "нам треба кинути всілякі гнилі політики та пусті говорення, зачати говорити про бізнес, про гроші"...

От це раз орієнтація! Прилучитись-би їм до Цегельського та не кидати на нього гноєм, бо він також орієнтується на гроші.

**
*

Щаслива та "патріотична" кольонія в Чікаго! Які там "літературні сили", що недай господи!...

Ось передімною на столі "смішнаукова газета" "Оса". Читаю вірша написаного самим редактором.

Ось уривок з нього:

"Дармо Бодю, дармо Семку,
Ліки не поможуть:
Пан Комітет чорта варта,
Посвятіть му ноги!"

А ось ще один, тільки з иньшим підписом:

"Ріс він в піря,
Тай здув лиця
І показав міну:
"Хлоп — то нічого,
Зіґомосцем "цьом-цьом",
Назвав себе хрунем".

Це бачите такі твори, що можна сміло порівнати з тими, де говориться:

"На фірманці Гарасим,
А в стодолі горобці,
Тому тебе покохав
Що кобила сіра".

"Дорогоцінні" твори, нема що казати, а все то заслуга бувшого гайдамацького редактора.

**
*

Щоби хто не думав, що на тім кінчиться, то варта пригадати, що десь там по той бік океану, у Відні є сумної слави віршопис Олесь. Недавно написав він вірша, з котрим носиться "мов баба зі ступою"; раз кладе наголовок: "Нас ждуть" — другий раз: "Вас ждуть" і з того виходить таке диво, що ані читачі, ані мабуть сам автор не знають "кого ждуть"..

Написав-би Олесь ще раз того самого вірша та назначив виразно, кого укр. мужики ждуть на Україні?... **Остап.**

ГІДНІ ЗАМІТКИ.

Стара "бомерка" джерзисітська "Свобода" "злиться" на Польщу і питає: — "Яке лице має польська шляхта, протягаючи руку до Америки за позичкою гроший на свою ганебну ціль?..."

Оттак-пак! Хай гляне у зеркало разом зі своїми "ратунковими" комітетами тай побачить точнісінько таке "лице".

**
*

Ню-йорський "Русскій Голос" друкує "Опросний листок" і просить людий голосувати — з ким має бути Україна: чи з Польщею, чи з Совітською Росією.

Дивлячись на те голосування, добрі люди радіють, що ні один українець не голосує за Польщу.

Хм!... Воно, розуміється, було би і дуже прємно, якби під Польщею так і лишилася одна нуля, але... Чи не рано тішитись? Діло в тім, що редактори українських "патріотичних" шмат ще не голосували...

Коваль.

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

СТАРИЙ ДРАБ ПІД НОВОЮ МАСКОЮ.

"Наші хитрі патріоти"
І хлопи,
Побачили, що мудріють
Вже "хлопи",
Що з огидою відходять
Геть від них...
Ото-ж взялись "патріоти"
На витрих;
Заложили білу маску
На драба,
І сказали до робітника
— Раба:
— "Це вже иньший "Комітет" наш
Від тепер...
(А той що був з Підгорецьким, —
Вже помер?)
І от цей то "Комітет" наш,
Лиш за час,
Го-ж складайте свої гроші
Ту для "нас"!..
От-таке тепер торочать
Ті драби,
І радіють що ще досі
Є раби.
Але що-ж ми милі братя
На те їм? —
Та-ж берім порядні буки
Й геть метім!...

Остап.

"ЗОЛОТЕ РУНО".

(До приїзду Льоника Цегельського до Америки.)

Послідними часами рознеслась вістка по укр. часописах в Америці, а навіть і старокраєві писали, що Льоник Цегельский з припорученя "їх екцилєнції" Петрушевича, Денікіна і Ко. — вибирається по "золоте руно" до Америки. Зразу виглядало смішно на таку виправу Цегельського, хотяй в цій "демократичній" країні є досить великі гори того "руна", але таким Льоникам, як Цегельський, його трудно дістати, бо приміром, щоб осягнути ціль — то треба мати дуже тверду голову, щоб розбити ті гори... А після твердження тутешніх психольогів у нього голова мягка, — так сказатиб' англійськими словами: "софт гед".

Але не зважаючи на те все, Льоник таки приїхав і хоче братись до здобування того "гарненького руна".

Перший виступ в Ню Йорку оказався фатальним; парохіяни збунтувалися і ані руш не хочуть співати Льоникови! Як тільки покажеться на вулицю, — шарпають за рукав, як варята та не дають дороги перейти.

— "От тобі й на! — подумав Льоник вертаючи з церкви. Я собі думав, що як приїду, то мене будуть носити на руках та найменше зберу міліончик долярів, а ту бачу вся голота збольшевичіла та ще готова мене набити, як що не буду сидіти тихо...

— "Прокляті большевики!" — крикнув він на ціле горло, аж поліцмен, котрий стояв на конері підскочив, думаючи, що справді де большевики нападають на Ню Йорк.

Цегельський опамятався і не оглядаючись на поліцмена пішов далі лютуючи на большевиків.

— "Прокляті — думав він — пождіть, я вам дам; дядюшка Денікін ше жиє, — нехай тільки відпічне, а тоді він з вас всіх шкіру здре"... Але опять опамятався, бо пригадав собі, що Денікін в такім-же самім положенню, як він.

Прийшов "до дому", усів і перед очима бігав йому церковний збунтований хор, маса цікавих очий, котрі з насмішкою дивились на нього та погірдливе шарпання за рукав. Здавалось йому, що він біжить без штанів а за ним робітники кричать: "Зрадник, царист, денікінець і т. п. Він так тим зажурився до утоми, що аж заснув.

І снились йому то добрі — то злі сни: Раз йому снилося що десь він назбирав багато гроший і повернув до краю великим міліонером та купив собі величезний фільварок, то знов снилося йому, що робітники гроші відобрали, а його самого замкнули в клітку так як дикго звіра і багато, багато подібного...

Нараз сниться йому, що десь ніби прийшов до нього лист від самого Люципера з пекла, в котрім меньше-більше говориться, що наколи він дійсно хоче вибратись на провінцію по "золоте руно", то нехай придержується до ось таких всказівок:

1.) Нехай вдасться до Ревюка, по інструкції, а той порадить йому взяти з собою кілька дозинів моцних штанців, бо робітники з радости витаючи так дорогого гостя, можуть стягнути штанці, так як з Ревюка.

2.) Мусить взяти з собою багато мила, бо женщини напрятали до сить смердячих покладків, котрими думають його частувати.

3.) Нехай заложить на себе залізний панцир, такий, як колись носили німецькі "кнехти", бо на провінції робітництво очікує його з отвертими раменами, але з затисненими кулаками, а де-хто і з буком, отже було-би неприємно відбирати привитання в звичайнім костюмі.

Дальше згадується там, що робітники позашпилювали, свої кишені здоровезними охоронними шпильками ("сейфти пін'с"), щоби "борони боже" не повтікали доляри. Одним словом, все приготовляється до приняття Льоника, тому він щоб не лякався, та щоб часом, "боже борони" зі страху не скочив в Гудсон... Амінь.

Т. Х. Майський.

Апетит приходить з їдою.
Революція — з голодом.

ПІСНЯ ПРО ПЕТЛЮРУ.

(На народний мотив).

Буйний вітер із заходу
Віє, повіває,
А з Варшави на Вкраїну
Хмара наступає.
Ой та хмара — то не хмара,
То польські гармати;
Там Петлюра з Поляками
Йде нас мордувати.
Наступає кат Петлюра,
На Київ прямує;
Ой, як-би то Україну
Вбити? — медитує.
Ой, як-би то Україну
В кайдани скувати,
Ой, як-би то отаманом
Вельможним зістати?...
Підступили польські банди
Аж під самий Київ,
А Петлюра, мов собака
Із радости виє:
— "Ой, дам я їм тепер школи,
Як то бунтуватись,
Як то панів проганяти, —
З Москвою брататись!
Ой, дам я їм тепер школи,
Тим хлопам забитим;
Навчу я їх, як то можна
Большевизм ширити!...
Тай післали польські банди
Літаків горою,
Щоб бомбами люд невинний
Томили в спокою.

Ой, кинули одну бомбу
На мешканців міста,
І упала там-же трупом
Убога невіста.
Ой, кинули другу бомбу
На одну хатину,
Та убили хору матір
І малу дитину.
Ой, кинули третю бомбу,
Наробили злого,
Та щей трупом положили
Дідуся старого.
І тішились препогані,
А з ними й Петлюра,
Та не знали що там люди
Думали, за муром...

**
*

Ой, як вискочили хлопці,
Як почали бити,
То аж польські ті опришки
Стали всі казитись!
Куди мога утікали,
Збрую покидали
А за ними й хрунь Петлюра
Також давай драла!...

**
*

От так тобі вражий кате!
Ось тобі заплата,
Щоб знав як то на Вкраїну
Іти рабувати!
Щоб знав як то на Вкраїну,
Бандитів зводити,
Як горячу кров з народу
Невинно точити!
Ось так тобі по заслузі!
Ось тобі Петлюро, —
Так тебе народ витає,
Буржуазний чуро!

Остап.

НЕМАЄ РІЖНИЦІ.

Один земляк український
Роспустився вельми
Тай пристає на улиці
До пяної шельми.
А Цегельський те побачив
Тай говорить хитро:
— Чоловіче, що ти робиш,
Дурная макітро?
Тебе шельма не полюбить,
Лиш твої доляри,
Щей хороби ти дістанеш
Від тої машкари...
Краще, друже, ти сип грішми,
Ратуй свого брата,
У котрого давно уже
Зруйнована хата.
Є "Комітет ратунковий" —
Я там головою —
Передай йому ті гроші
Тай Господь з тобою!
А ця шельма тільки має
Недобрую славу...
Вона візьме твої гроші
На свою забаву.
Земляк йому промовляє:
— "Не меліть дурниці!
Бо між вами, а шельмою —
Немає ріжниці!

Зуб.

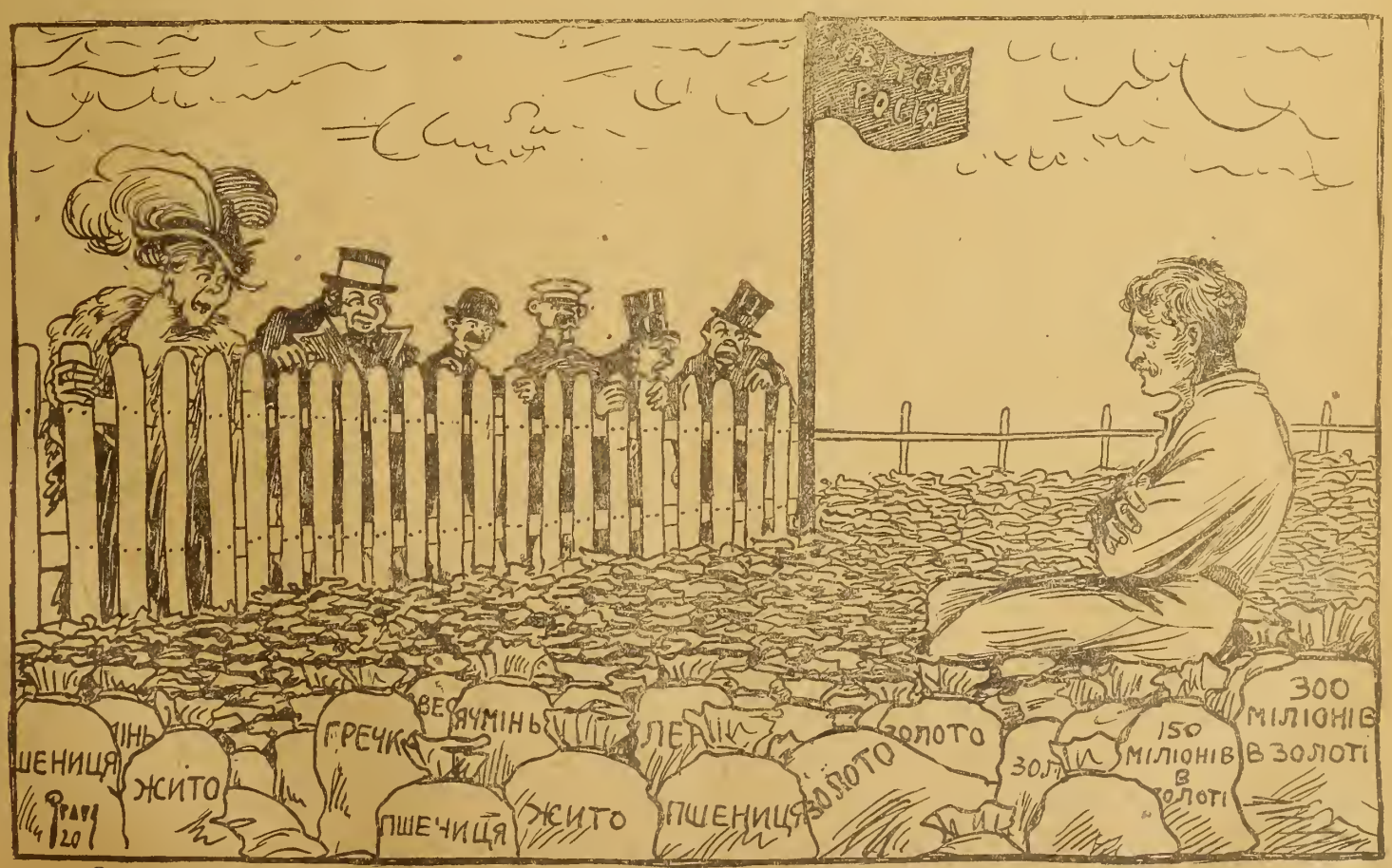

Заграничні торговці заглядають до Совітської Росії. І пішли-би і бояться чогось...

МОЇ ТРОБЛІ.

Можисє Вам дорогі читачі, того рахувати "Молотка" — ни вибило з темки, і можиси ще пригадуєти, єк то колис була намальована в "Молотку" така бучернє, жи там був рахувати за бучира той Пільсудзкий а той "пек їму — запек"! Пеклюра прийшов до того рахуваги Пільсудзкого, тай просив кавальчик мнєса з тої шинки, жи він був подарував Полякам, — або єк то кают по простому "Східна Галилея".

Ото дайми нато, дорогі зимляки і лянцмани, єк Виси пригадуєти тоту мачкару ідну з другим, — Пильсудзкого і того бенькарта Пеклюру, то я си гадаю, жи Вамсє зара вотворє пирид вочима тота вся рахувати гидота, тоті важеєти вопришки!

Ото знаїти дорогі лянцмани, єк мисє тогоди дивили на тоту "пікчу" з тим Пільсудзким і Пеклюров, то можи ми і ни думали, жи тоті злодії зроблє нашому народови таку кривду. Али можи Ви рахувати це ни знаїти шо то за кривда, тайсє можи схочити з мени посьмішкувати.

Можи чесом хтос сказати: "Що той Шпичка там плите єкіс бандилюки, тай що нас, дайминато, тоті їго троблі вобходє?.."

Али жиби Виси так ни гадали, то я Вам дорогі лянцмани і краяни, скау правду в вочи тай ни думайтиси жи то йно мої троблі, а більши нічиї!...

О, нє, нє! Тоті, важеєти троблі то вобходє цілий рахувати український народ, і яси гадаю жи цілий той народ такой си ще відплатит тому шибеникови Пеклюрі!...

Ото, я, рахувати хочу Вам розповісти за тоті троблі.

Той важеєти Пільсудзкий то типерсє втаращив на Україну тай разом з тим рахувати Пеклюров, рабують і забивают бідних людий! Ото видити типер, єкі то тоті злодії?.. Вже зїли тоту шинку — Східну Галилею, а типер гайда на Київ! — Пукло-би їх, — батєр іден з другим!..

Али дайми натоє дорогі лянцмани, жи тамси наші братя на Україні дадут раду сами, з тими заволоками, ну, припустім до того, що би ми ту в Гамериці робили, єк-би так мижи нами був такий Пеклюра, жи продає свій рахувати нарід капіталістам, і єк-би він так назбирав єких батярів і нападав там де ми рахувати мешкаєм, — то що-би ми їму зробили?.. Га?..

А Ви можи скажити, жи ту таких Пеклюрів нима?..

Ов! А Ви забули, жи ту дес в Вашінгтоні сидит Пеклюрів агинт — Бачинский? Виси гадаєти, жи він чого там чимпит? Тажи він такжи приїхав суди торгувати нашов шкіров... Що ви на тоє скажити?..

Ой дужи рахувати сумно коло нас дорогі лянцмани! — Там дес на Україні наші братя бютсє з Пеклюров і з тими Пільсудзкого посіпаками, а мисє ту в Гамериці поняньчили рахувати, тай позволяєм всілєким вопришкам здирати з нас шкіру, тай даємо свій цент на тую підлоту!..

А от нидавно вжесє знов завєзав новий "комітет". Вжесє досит назбирали сліпі попи, гроший до старого "комітету", жисє більши аж ни влазит, тай взєли знов завєзали нову гичку і на ні посадили того рахувати Льонє, жи приїхав зо старого краю, від Денікіна. Тайси гадают тоті "парубки божі" єк-би то ще купити ідну каміницу, бо низадовго тоті пани жи наші братя з України їх повиганяли, — поприїздєт суди до Гамерики то ни будут мали де спати.

Ну, і що-ж ми людоньки добрі, на тоє?.. Можи скажити нічо... Ой, та то взєти — важеєти — єкого бука, та буком тоту зволоч, тих рахувати Пеклюрових Табачинских і тих Денікінових Льоників, так жибисє їм аж звізди привиділи. А за тоє нам наші братя на Україні подєкують, тай привитают добрим словом, єксє вернем рахувати до дому...

А типер Вас поздоровлєю щиро...

Ваш **Хведір Шпичка.**

Є старі книги, котрі остаються вічно новими.

І нові — котрі і не доживають старости.

ХТО, БЕЗ ЧОГО НЕ МІГ-БИ ЖИТИ.

Риба, без води. Вовк, без ліса. Свиня без рила. Попи, без колєкти. Редактори "Свободи", без підлих крлевет на совітський уряд на Україні і в Росії. Стечишин, без окулярів. Крейзоватий, без пиття алькоголю. Епископ Будка, без недовірка Солодухи. Др. Сіменович, без збірки на "черв. хрест". Крат, без презвитерських помий. Стефаніцький, без теольогії. Демедюк, без збирання "рексів". "Укр. Голос", без дикої інтеліґенції. Льньо Цегельський, без дурних жертводав ців. Сліпий піп, без меблів. "У. Н. К.", без збірки "на голодуючих". "Нар. Воля", без розметів. Рев. Гуня, без парохіяльних баранів. Ревко, без штанів. Др. Сушко, без зміни власних переконань. Свистун, без гр. пр. церкви. Петлюра, без Варшави. Львівський "Вперед", без соціялістичної мастки. Свідомий український робітник, без читання "Укр. Щоденних Вістий". "Молот", без передплатників.

З ЧОГО БУЛИ-БИ ВДОВОЛЕНІ УКР. РОБІТНИКИ В АМЕРИЦІ.

Якби "У. Н. К.", зібравши від укр. робітників сто тисяч долярів на голодуючих у старім краю, був вислав ту суму голодуючим, а сліпому попови замість "гавзу" і меблів — купив мотузок, або иньшу річ яка-би замість коштувати сто тисяч долярів, не коштувала більше як одного доляра.

Якби Льоньо Цегельський, прибувши в Америку, замість торби на гроші купив собі "овергольца" (такого рода штани, що затягаються по верха) і пішов у фабрику до роботи, бо спускатися на робітничу кервавицю під нинішну добу, здається що часами можна пошитись в дурні.

Якби Ваньо замість стрілятися через дівку і пійти в попи, пішов за лупія, бо нині лупити шкіру з худобини, можна кілька раз більше заробити, чим на лупленю шкіри з несвідомого робітника.

Якби Ревко замість набити в ніс бідного Швайцара, був набив сліпого попа, за те що зібравши сто тисяч на голодуючих, не вислав для них нічого, лише накупив собі меблів.

Якби редактори "Свободи", замість писати підлі брехні що в совітській Росії продають людське мясо, написали дещо про тих укр. недобитків що колись були недовірками, а нині поробилися попами і темнять людий.

Якби Крат, плюнув у презвитер-

А так! Дулю йому, а більше нічого!

ський жолуб полови і зробився людиною такою як був колись.

Якби епископ Будка дав копняка недовіркови Солодусі, а на єго місце приняв собі за редактора, людину побожну, таку як Сліпченко або п. Боянівсьвький.

Якби о. Бурлака, замість писати в "Україні" про гайдамацькі думки научився вперед ліпше думати.

Якби Демедюк, послугувався більше своїм розумом, замість розуму Крата і Стефаніцького.

ПОРАДИ ДЛЯ ВСІХ.

Щоби бути добрим парохіянином у попа, треба заплатити наперед місячну колєкту.

Щоби бути попом, треба бути атеїстом.

Щоби бути большевиком, треба зрозуміти сучасний лихий устрій, та звернути всі свої сили до боротьби, супроти гнилих колод буржуазного світа, та нищити всяке дармоїдство на кождім кроці.

Щоби бути редактором "Свободи", треба научитися брехати по собачому.

Щоби помочи сліпому попови накупити меблів, треба вибрати "Комітет" і збирати фонди "на поміч голодуючим в ріднім краю".

Щоби бути попівською кухаркою, треба гарної дівчини від 17 до 20 літ життя.

Щоби дописувати статі до "У. Голосу", треба бути без розуму.

Щоби бути передплатником "Америки", треба мати в домі новий виходок де-би її сожна зужити.

Щоби бути парохіянином Крата, треба оглухнути і осліпнути.

Щоби помочи Льольови Цегельському в його критичнім положенню, треба, завести його до фабрики.

Щоби з Січинського і з Цеглинського зробити порядних людий, — треба часу 365 літ.

Щоби стати членом посмертного "У. Н. Союза", треба як найскорше умерти.

Щоби бути бесідником на попівськім вічу, треба залізних штанів.

Щоби бути лікарем і не лічити людий, треба збирати доляри на "червоний хрест".

Щоби бути дволичником, треба бути редактором "Нар. Волі".

Щоби бути соц. а опісля здрадити укр. робітників та зробитися підніжком презвитерських божків, треба студіювати теольогію.

Щоби укр. робітники не дали себе обдурювати усяким капіталістичним стовпам, треба читати "Укр. Щоденні Вісти" з Ню Йорку, "Укр. Робітничі Вісти" з Вініпеґу і "Молота". **Різак.**

ОРЛИ ВИЛІТАЮТЬ...

(На народний мотив).

Ой не встиг ще обізватись
З Відня Винниченко,
Як до Київа прилинув
Меткий Степаненко...

Та не сам прибуває, —
Часника хапає, —
По Київу походжає,
Лад наш вихваляє:

— От Вкраїна, так Вкраїна!
Є де повернутись!
По Хрещатику одному
Любо озирнутись!...

Це не те, що Камянець,
Не Смотрича води,
Звідки кликав я на герць
Майже всі народи!

Тут росте Радянський лад, —
З рівними ми рівні, —
І немає жадних вад,
Лиш не в моді гривні...

Трохи далі, як небудь
"С прошлаго примеры"
І в радянство проведуть
Щирії ес-ери...

Помалесеньку, оттак
Скличемо нараду
І пройде Часник-козак
В Робітничу Раду...

Сам я вклонюсь кому слід,
Соколом погляну,
Може буть, що через рік
Комісаром стану!...

Так-то творяться пісні, —
Та не так співають, —
Тільки згинув білий сніг —
Орли вилітають...

Червоний Шершень.

"Більшовик", (Київ).

"ЧУЖЕ БАЧИТЬ ПІД ЛІСОМ, А СВОГО І ПІД НОСОМ НЕ БАЧ

[illegible] ...будь про по[illegible] робітничих (гік!) обставин?... Як робітник діста[illegible]
[illegible] (гік!) можу сказати, що горілка (гік!) є прокляттям робітника[illegible]

— *From Good Morning*

Суддя: Це вже третий раз ви арештовані на страйку разом із иньшими страйкарами. Я думаю, що женщина в вашому гарному вигляді та з розумом, повинна знаходитися з найлутшими людьми.

Женщина: Я так і роблю.

ГОЛОВНА ПРИЧИНА.

Піп (до арештанта): — Чому ти ту сидиш мій сину?

Арештант: — Та так, скажу вам всю правду. Я — розуміється — не був-би ту ані мінути. Але стіни такі сильні, що я не можу їх розвалити. І ось приходиться сидіти...

ПРЕДСТАВИТЕЛІ МОЛОЧАРСЬКОЇ СПІЛКИ.

— Я сегодня почув важну новину.

— Именно?

— Коровяче масло можна зробити з правдивого молока.

ХАЙ НЕ ПИТАЄ...

Жена: — За що ти бєш хлопця?

Батько: — Він цілий день надоїдає мені питаннями, на котрі я не всилі відповісти.

Так буржуазне правительство поступає з своїм народом...

ЛИСТ ЛЬОНЯ ЦЕҐЕ-ЛЬСЬКОГО "ФОН ДЕНІКІН", ДО СВОЇХ КОЛЕҐІВ У ВІДНІ ТА В ГАЛИЧИНІ.

Дорогі мої колеґи, колишні па-цаль-демократи, а тепер денікінці!

Отсе передаю вам слівце з сеї "благонадьожної" Америки. Приїхав я сюди, як звичайно переїзджається, — та не те застав про що ми мріяли у Відні. Бувало сидимо ми там, як ви вже знаєте, — у цукорні, попиваєм "чим хата богата" та виводимо пляни. "Не стане., — казалисьмо, — за що проживати у вигодах, то вдамось до Америки, а там то вже "наші" Українці так загрошевіли, що й по двайцятці на душу не поскуплять скинути"...

Ех, — ото думалось нам.... Та що й згадувати.... Бувало, котрий з вас колеґ, дакине яку песимістичну замітку, а я йому зараз: "Не бійсь, хлоп дурний, — як побачить свого "пана", що ме говорити йому високими тонами про всьо і вся, — то не тільки, що гроший дасть але ще й у руку цмокне, й на будуче попросить загостити"...

Я це з практики говорив. Знав-жеж я як воно було в колишній нашій теплій Галичині, ще в Франц Йосифа на загумінку; тоді "наші" хлопи так і падали покотом перед нами...

Але всьо минуло... Треба вам писати про властиве діло.

Оце я в Ню Йорку; збираюсь на атаку на мужицькі кишені. У мене рахунки виказують, що уживши усіх жил мойого панського язика, та вицідивши до крайного олій з голови для отсього діла — то повинноби ся призбирати що найменше міліончик долярів. На корони то булоб десь около двісті міліонів. Так рахунки показують...

Однак чортяка і сюди заніс прокляте "але". Вам про все близче невідомо, тож я й скажу вам, яке то "але" стоїть тут між мною а тим міліончиком. Ви мусите знати, що часть на нашого крайового товариства "легкопанів" прибула сюди до Америки і тут розпаношилась була не на жарт. Оце недавно ще путешній У. Н. К., на чолі, котрого стоять наші одно думці побратими — зібрав був поверх сто тисяч долярів, котрі щезли як камфора з полиці. Я цему не дивуюсь, — це річ у нас звичайна, — але де-ж так нахабно, бійтесь бога?... Це зроблено просто по свинськи, не то що... Шляк би це трафив! Геть мені вже нерви згризло. Кравби було поволи, обережно, то мужики й не здогадалиби ся, що у них крадено гроші а то причіпились як Мазур до олію... Тьфу!... Плюнув би я їм у вічі за ту їхню недипльоматичність, але мушу ще потурати, бо я-ж при їхній помочи таки думаю зібрати зга даний вище міліончик.

Поза тим ще одна якась банда, "джентельменів-вломчиків", що гуртувалась при колишній Федерації й собі свиснула кілька тисячок мужицького гроша і тепер ще крутиться, де би то знов замочити свої "благородні" пігті.

Богу приходиться еще дякувати, що єсть тут часопис "Свобода"; ся стара папля геть нагнулась в мою сторону. Вона ні чуть не відступає від нашої чорносотенної політики і це ще держить мою душу під сорочкою. Дасть біг, всьо буде гаразд; я ще й надіюся, що мій плян зібрання на купу усіх амер. укр. товариств також поведеться і тоді — пускай корок!

Однак ви, колеґи, не дуже то ликуйте з цего. Всьо, що я осьтут пишу, — це лиш мої пляни а вам відомо, які наші пляни мають під цю пору успіх. Бувало розігналися до дяді Денікіна під "покров" дивимся, а через тиждень вже й сам дядя Денкін шукає "покрову", і наш спасительний плян став дуба; провалилися наші надії на панування наше над мужиком. Так і тепер. Я в Ню Йорку роблю собі пляни, але біс його знає, чи поведеться. Кляті мужики в Америці вже не то що не дурні, але ще й войовничі; ану-ж коли прийдеться еще без штанів з віча тікати; — про се тут дуже легко. Нашому мужикови в Америці говори крізь сльози про біду, нужду, голод і пошесть в Галичині, а він ані бровою не моргне' так немов би він знав, що це ми говоримо для власного інтересу, а не для чого иншого. Я попробую плакати перед ними і дрожачою рукою показувати на Схід — може це поможе. Але мені ноги холонуть на згадку, що прийдеться мені дивитись в вічі тому мужикови, з котрого наш брат вже здер пятнайцять шкур та виссав чвертівку крови' мені здається, що той мужик так і свисне мене своєю довбнистою рукою межи мої благородні храпи за те моє підшиваннєся під його щирість.

На такий случай міліончик буде лиш в мене на папері. Тому то я й пишу до вас отсе письмо, хочу вам донести про те, що я роблю і про те, аби ви не богато надій покладали на нашого мужика. Ся мужицька голота тут в Америці вже за мудра, аби її зловити на гнилу печінку' вона вже знає наші чорні души наскрізь і готова післати їх кождої хвилі в "тьму кромішну". Ви там у Відні стримайте трохи свої гульки, а то прийдеться пастися в лісі, коли не стане корон. Я запевняю вас, що буду старатися як найліпше для себе і для вас. Я вже заявив в "Свободі", що з мене тепер зробився гуманітарист, хоч з цего цілий світ ме сміятись знаючи, який з мене Денікінець.

Однак пробувати можна. До втрати не маємо нічого бо чести в нас вже від віків не має, то й що-ж втратимо. А до здобуття маємо ще купу гроша, як що лиш мужики дадуть ся зловити на мою гнилу печінку. Ви ждіть і я буду ждати висліду мойого "гуманітарного" плянчика. Як що поведеться, — ура! Поживем еще за мужицький гріш, а ні, чорт бери, — нам однакового не ведося...

Низький поклон нашому Західньому Диктаторови і всім вам, колеґи з табору Денікіна.

Ваш Льоньо.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ

С. Остапенко, Канада. От цим подаєм до відома, що гроші, вислані Вами яко передплату "Молота" і котрі були затратились на почті, — нам по робленню заходів, удалося відобрати. Пришліть свою адресу, бо попередна затратилась.

По одержанню Вашої адреси, — "Молот" буде Вам висилатися.

С. Р. — Про карти вже було.

М. Т. М-аш. — Вірш за слабий.

Шельмовський. — Всьо не піде, брак місця.

І. Шер. — Те саме.

Столяр. — Не надається, вже всім знане.

С. Ст-тенко. — Не надається до поміщення.

Новак, Канада. — "І він з ними" не надається, бо нема сказано хто. Треба сказати, хоч натяком на якусь назву. Пришліть пояснення, то може помістимо.

"Траґедія" досить складна, але також пришліть пояснення до неї. Очікуєм.

Препумеруйте собі "Молота"! Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

Читайте! Читайте!

'УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ'

Часопись присвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають вісти з цілого світа а особливо з робітничого руху, поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злуч. Державах і Канаді $4.00.
В Галичині і Буковині $5.00.

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,

Winnipeg, Man. Canada.

З НЕДАВНОЇ МИНУВШИНИ.

От-так польський кат Пілсудський привязавши свій народ Польщу, до стовпа мілітаризму, намагався ще — за "позволенням" українського ката Петлюри — привязати і Україну... Але горе йому, бо червона армія України, геть скрутить йому голову, як досягне в свої руки!...

ВІДПОВІДИ "МОЛОТА".

Льоньо фон Денікін з Ню Йорку. — Ви ставите собі питання, чи тут знайдеться на стілько дураків, щоб зложили вам хоч на "шіф-карту", щоб не прийшлось вам вертати робучою "шіфою" до краю? — Немож знати. Здається що вже не знайдеться, бо тепер вже всі робітники пізнали яку то вони погану контрреволюційну сволоч годували своїми тяжко запрацьованими долярами. І тепер кажуть: "Не дамо ані цента нехай та паскудна сволоч здихає зголоду". От-же ту дійсно так і з вами. Справа паскудно стоїть, але ви пробуйте ще щастя. Попросіть о. Підгорецького, може він дасть вам на "шіфкарту" з того стотисячного фонду, який зібрав його комітет на голодні сироти в Галичині, а котрі то доляри потонули по кишенях в котрих-же "нето дна"... А коли і там неповедеться так тоді вже прийдеться вам хоч раз в життю чесно попрацювати на робочій шіфі вертаючи до краю.

Однакож нежалуйтесь на львівський часопис "Взад" — чи то — пак "Вперед", — немовби то він пошкодив вам оголошуючи протест проти вашої підлої роботи. Зовсім ні! Тутешні робітники не числяться ані з тим протестом, ані з "Впередом" взагалі, а то з тої простої причини що знають, що банда видаюча "Вперед", така сама контрреволюційна сволоч як і та що вислала вас по $... Ви були ще за морем як тутейші робітники вже знали що за птичка їде до нас із якого гнізда та сміялися в кулак знаючи наперед яка судьба чекає вас.

Найщирійший патріот з Чікаго. — Кажете, що ви вірили в українську місію що сидить в Вашінґтоні, а головно в Бачинського, як правовірний жид в талмуд, а тепер прийшли до переконання, що він найбільший підляка. Друге питаєте, чи Бачинський віддасть решту з тих грошей що привіз з Европи а яких ще неміг "просвистати" всіх?

Що до першої річи, то ви трохи помиляєтеся. Бачинський не гірший ані не ліпший від тої другої зволочі такої як він сам, що то тепер перебуває в Парижі, Відні, Берліні та по других великих европейських містах і там по готелях, по балях та гульнях розтрачує кервавий гріш українського працюючого народа.

Друге, чи Бачинський віддасть гроші? — Побачимо. Видко що він немає охоти нікому грошей віддавати (але нема дурних). Він хоче зробити так як зробили другі злодії, "що котрий зарвав, те його". Але ми ані трохи не гриземося тим, чи Бачинський віддасть ті гроші, — чи ні. Ми знаємо кому-б то він не віддав ті гроші так все-одно вони підуть чортови в зуби. Тому ми кажемо: біс побери їх всіх! Вдалось їм обрабувати Україну і вони тепер гуляють, але як ці міліони "просвищуть" то тоді підуть робити, бо більше невдасться їм рабувати.

Читач святої "Америки", з Філядельфії. — Питаєте чи то правда що в Італії анархія тепер, так як пише ваш редактор Цурковський в 55-ім ч. "Америки" з понеділька 10-го мая? Не вірте! То вашому редакторови в голові анархія. В Італії (як і в других державах) ведеться клясова боротьба, котру власти стараються здавити. І от "власти" висилають військо з машиновими карабінами, щоб стріляло в страйкуючих голодних селян та робітників. "Власти" вислали були до міста Віяредріо також ґенерала Кастеляццо, щоб зарядити "що потрібне" проти селян і робітників, (то є щоб він зарядив масові масакри голодних селян). Але тут власне сталась біда, бо селяни та робітники арештували самого ґенерала заки він ще доїхав до міста і то помимо того, що ґенерал протестував!

Се дуже неподобалось редакторови "Америки" він, як і всі другі редактори жовтих ґазет любивби чути що ґенерал Кастеляццо прибув щасливо до міста Віяредріо там зібрав "геройські" полки військ і повів їх на голодних селян ну і там розпорядився як слід...

От це любив-би чути редактор чорної "Америки". Йому видавалобся що це на Україні українські "геройські" війська мордують українських селян і робітників так званих большевиків. Але так як не зайшло в Італії, що селяни арештували ґенерала і навіть помимо його протесту це вже "не покультурному". І як бачите це власне так розгнівало чорного редактора, що з того всего повстала в його голові анархія.

Перекотиполе.

НЕЩАСЛИВЕ ОПОВІДАННЯ.

— Скажіть мені, пане писателю, який конець того оповідання, котре ви мені почали читати? — Щасливий — чи нещасливий?

— Дуже нещасливий. Ані один редактор не хоче приняти оповідання до друку.

ЧУДА І ДИВА.

(Гемтремк, Міш.)

Чи бачив хто таке чудо, щоби мертвого чоловіка возили два рази на цвинтар? Я думаю, що такого чуда з дивом нігде досі не можна було побачити... А прецінь ту в Гемтремк було таке... А чому? — Тому що ту є піп Строцький, котрий чуда творить. Повстало воно ось як:

Помер ту убогий чоловік, котрий лишив діти сиротами і немічну жінку вдовою. Жінка мусіла поховати мужа, а ту грошей у неї не багато, бо заледви двайцять і кілька долярів. Пішла вона до попа щоби похоронив її мужа, але піп як звичайно нічо без торгу не робить.

Отже почався між ними торг. За погріб казав собі заплатити пять... ть долярів. Жінка з сльозами в очах почала "етомостя" просити та р... повіла про своє горе та нужду, ...е піп не дав собі довго говорити і сказав, коли в неї нема 50 дол. то хай дасть 10 дол. за покроплення тіла. Жінка на те пристала, подякувала попови за його добре серце і пішла домів.

За кілька годин пізніще, привезено тіло небіщика до церкви. Піп побачив що небіщика привезли, підійшов до жінки і каже: "Я говорив вам, що за покроплення буде 10 дол., але це була помилка, а в дійсности, це мало бути 20 дол.

Жінка почула ті слова Строцького і заплакала ще гірше, як за мужем. Почався знов торг. Жінка з жалю і злости казала щоб везли тіло на цвинтар не покроплене. Так і зробили, Прибули на цвинтар, а ту інспектор цвинтару підходить до них та питає, чи мають позволення від о. Строцького?...

— Ні, — відповіла жінка.

На те інспектор заявив, що о. Строцький телєфонував до нього, щоб тіла без його посвідки не приняти. Жінка почала плакати і жалуватись, що піп хоче багато грошей за погріб, а вона бідна і не може тільки дати, але інспектор відповів, що то не його "бізнес" і пішов. Тоді забрано тіло назад до церкви, а жінка пішла між люди позичати гроший щб заплатити попови.

Як привезли тіло до церкви, а гроший ще не було, то піп з хретом і кропилом сів собі і чекав, аж як жінка принесла гроші, тоді він встав покропив тіло і відійшов.

Умершого знов повезли на цвинтар, а посвідки вже не треба було, бо о. Строцький через телєфон подав знати що "олрайт".

Чи-ж це не чудо? — Чудо! Мабуть такого нігде ще не було.

І. Шер.

ЩЕ ОДНО ЧУДО.

(Детройт, Міш.)

Колись як небіжка "Фе-фе-дерація" жила (хай з богом спочиває, щоби нікому та роспутниця і не приснилась) то тоді ще хто-небудь д. Підгайного згадав і він бачив своє "чесне мено" в газеті, а тепер бачите ніхто ані дуду!... А він без того не проживе. "Фе-фе-дерації" не стало, з "Роб. Дому" прогнали, з Починком посварився, до парохії теж вступу не має і ніде дітися та ніхто про него не говорить.

Одного дня прийшов він з роботи і сів біля стола, взяв газету "Н. Волю" і переглядає. Жінка поставила з мискою страву перед него, але він не їсть тільки лазить по газеті і сопить нервово. Кинув "Н. В.", взяв "Свободу" і ту нічого нема про него! Десь нагодився "Молот" під руки, — з радости аж підскочив; думав, що ту певно щось знайде про свою ослячу мозгівницю. Переглянув "Молот" — і ту нема нічо! Вхопив миску двома руками тріснув до підлоги і та стала "небішкою". Жінка здивовано стала питати, що єму є, а той не дав до себе довго говорити, скинув "ковт", закотив рукави і далі "файтуватися" (битися) з жінкою. Попідбивав очи, помервив волосся і нагнав.

Тоді став вдоволений, що тепер то вже будуть про него і люди говорити, і буде "анґліцка газета" писати, бо зараз подали о розвід.

— "А тепер — подумав собі Підгайний — я докажу всім, що я можу з нічого — щось зробити!"

Ну, а зробити з нічого — щось, — також чудо!

І. Шер.

ЕНДІКОТ, Н. Й.

В ідіотській парохіяльній будівлі розлам між русскими, кацапами і гунгарами. Прична цему із-за отця "Бурсука". Одні його вихвалюють, другі мошенником називають а треті таки прямо зьолочю кличуть.

Одного разу вони збіглись на зібрання в пивницю під церквою. Предсідатель був Дристо-вчук, секретар Поїдач а диктатор Борсук. Овеча публика замекала і скоренько зігнала президію, бо предсідатель смердів а диктатор кусався(а на себе і не зважаючи, що самі Колчаком воняють!)

Атмосфера змінилась; хтось пішов до самого вищого епогея і на поміч пригнався "дядько з макогоном" та де-кого штурхнув по ребрах.

Засідання розпочалось. Предсідателем вже був "дядько з макогоном" і раз-пораз стукав ним по столі, так що аж декотрі із страху хрестились. Отець Бурсук не питаючи слова, щось хотів говорити, але "дядько" крикнув: "Шарап!!!" І показав йому "макогона", так що той з переляку замість сісти на стілець, не потрафивши спустився поза стілець.

Овечата дуже настрахались та почали мекати: "Царю небесний". "Дядькови" хтось на вухо шепнув, що то вони мекають "Марселєзу", так він скоренько дам "макогонові" знати та на вулицю випихати.

І так розлетілось збіговисько, як заяче сало... Але вони все таки хваляться, що отця Борсука вижену на зелену пашу. **Легенький.**

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

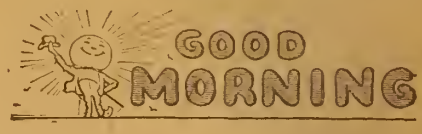

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

РЕЛІГІЙНА КОМЕДІЯ.

(Вайта, Ман.)

Раз на Вайті зібралися
Католицькі люди,
Тай почали розмовляти,
Чи піп у них буде?..
Рада в раду ухвалили
Письмо написати,
Аж до Будки (епископа),
Щоб попа наняти.
І так вони написали
До "святого Буди",
Що велику прозьбу мають
Всі вайтецькі люди:
— "Преосвящений владико,
Ми тебе благаєм;
Ту багато є нас людий
І церковцю маєм.
Лиш бракує нам попика,
Щоб в церкві співали;
Отож лижим ваші лапи,
Щоб ви нам надали...
А знов Будка відписав їм:
"Вірні мої люди,
Прозьбу вашу я учиню
І піп скоро буде;
Лиш ту церкву ви запишіть
На папу римського ,
Так все буде по божому
І мило для бога..."
Як ті люди прочитали
Письмо від владики, —
Зараз межи ними стали
Роздори великі;
Бо одні люди хотіли
Церкву записати,
Другі знова на ту трубку
Не хотіли грати.
І так вони сперечались,
Аж ся посварили,
Та ще щастя що із того
Якось ся не били!..
Але більше із них було,
Щоб не записати,
Щоб в тій церкві римський парбок
Мав все панувати.
От так вони поділились
Тоді на дві "віри",
І сварні було там досить
Без кінця, без міри.
Але межи ними було
Кількох людий "славних",
Що в тій церкві може бути
І піп православний.
Як згадали, так зробили
І попа наняли
Греко-православного, —
Кушніром го звали.
У неділю іде попик,
Править "службу божу",
Коли йому католики
Все на роздорожу.
Іде Кушнір дорогою
Тай богу ся молить,
А у церкві такий гамір,
Що най бог боронить!...
Зараз він собі подумав,
У своїому лобі,
Що як піде так у церкву, —
Буде мати клопіт,
Бо він не є простий мужик,
Тай не в тімня битий,
Щоб у таку там грязюку, —
В церкву заходити...
І звернувся до православних:
Вірні мої діти,
Ідіть в церкву тай там сами
Злагоду зробіте,
Бо я знаю, що там-же є
Католицькі люди,
Тай не хочу, щоб зробили
Зі мною паскуди.
Зараз тоді православні
В церкву спакувались
І з прозьбою до тих других
Так ось відозвались:
Чого ви ту посходились,
Чесні господини;
Чи господу молитися,
Чи на сварку нині?
А тії знов відповіли:
"Зійшлись помолитись,
Лише піп ваш як ту прийде,
Зараз будем бити!"
Ні не будете погані
Кричить один грубий,
Тай багато не думавши, —
Трас фармерку в зуби!..
Так у домі святім божім,
Гарна бійка стала, —
Що аж святая Варвара
Із вівтара впала!..
І хоча там православні
Тих других побили,
Та все таки католики
Попа не пустили.
Бо як "отець православні"
Ту сцену "узріли",
То аж свою святу шапку
В болоті "лишили"!
Зараз давай ногам знати
Від божого дому;
Аж "упріли" з того дива,
Мов з удару грому!..
Тепер службу божу "правлять"
У публичній школі...
Вони "можуть" відправляти
Навіть і в стодолі.

Василь Демчук.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Бруклин, Н. Й. І. Цуркан 50 ц.
Ютіка, Н. Й. Х. Возьний 50 ц.
Ню Йорк, Міллс. С. Козиб 1.00.
Ром, Н. Й. І. Тихостин 1.00.
Лос Анджелс, Кал. Гр. Малиновський 1.00.
Ню Йорк, Н. Й. П. Волянюк 1.00.
Алентавн, Па. Д. Карпович 2.00.
Ню Йорк, Н. Й. С. Козив 1.00.
Ню Йорк, Н. Й. Т. Колодяк 1.00.
Алтурас, Фла. А. Лазорко 35 ц.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Одинокий щоденний часопис для українських еміґрантів в Америці.

Сей часопис має своїх кореспондентів в Европі як також в ріжних центрах української еміґрації в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Европи $11.00
На рік поза Н. Й. і до Канади . $9.00
На пів року $4.50
На три місяці $2.50

Передплату шліть, або по оказове число пишіть на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

ТЕЛЄҐРАМИ АҐЕНЦІЇ ОБОДІВСЬКОГО.

ШВАЙЦАРІЯ.

ЖЕНЕВА. — В озері Женева знайдено тіло молодої магнатки. В записках тої пані знайдено слідуюче: "Пращайте, я є ще одна жертва большевизму". По заяві тутешніх опікунів людського життя, це є шеста з російських багатих пань що втопилися в озері Женева. З огляду на те що число таких жертв тепер збільшається, а з приводу того що на Україні також большевицька зараза ділає на паньство і знищила ріжні панами побудовані "республики", та починають реґіструватися і українські жертви, то аґенція Ободівського постановила оснувати реґістраційне бюро. Цілею цего бюра буде збирати всі дані що до числа жертв большевизму і буде порівнювати їх до числа жертв капіталізму. Аґенція заниматиметься також і гуманітарною справою. Як тільки це число зрівняється і почне перевищати жертву капіталізму, то аґенція виставить свій гуманітарний протест.

Поки-що для улекшення збирання такої реґістрації, аґенція взиває всіх тих які нехочуть робити на большевицькій Україні, в Росії та иньших краях та воліють скорше вмерти ніж працювати — нехай з'їжджаються до озера Женеви. Як тільки в Женеві вже буде повно, (бо навіть двайцять міліонів число, яке впало, як жертва капіталізму за послідних шість років невлізеться), то ми заснуємо друге бюро в Ню Йорку і пропонуємо другий збірний пункт Гудсон Рівер.

УКРАЇНА.

КИЇВ. — На днях, то є в початку мая прилетіли сюда птиці з царства "бялего орла" під назвою американські дивізії польських летунів. Київляне цікаві люде і оден з них метким вистрілом стягнув одного на землю аби блище подивитись що то за штука ті птиці. По блищому перегляненню знайшли що то не жадна геройська птиця, але простий американсько-польський дурачок, який з запамороченою шовінізмом головою не знає сам куди літає.

ПОЛЬЩА.

ВАРШАВА. — Тут з'їхались інжінєри-експерти, щоби зміряти ноги Пілсудського і порівняти чи вони є довші від ніг Николая Николаєвича дядька небіщика царя Миколи. На цім здається прийде до великої суперечки, тому що польська шляхта дуже зажерта і каже що, що є найліпшого то є польське. Отже кажуть що ноги Пілсудського є довші від ніг Николая Николаєвича і наколи Ник. Николаєвич умів відступати чи то втікати по 30 майлів на день то Пілсудський потрафить втікати 40. Аґенція Ободівського думає що се є правдиво і признає в цій справі рацію польській шляхті та думає що коли після відступу Николая Николаєвича повстала керенщина, то після відступу Пілсудського в Польщі буде ліпше, бо відразу повстануть совіти.

АМЕРИКА.

НЮ ЙОРК, Н. Н. — Тут відбулась конвенція американської соціялістичної партії і між иньшими домаганями, які неварта і нюха табаки, поставили, ще таке:

— "Домагаємось загального права голосування як на ділі, так і по законі"...

Але тут багато кажуть що мули мудріщі від американців в політиці, отже оден мула що вивозить сміття з міста перечитавши це на смітнику з "Ню Йорк Кол" засміявся тай кивнув головою до другого даючи до зрозуміння меньше-більше, такого питання: "Чи Стедмани, Гілквіти, Берґери і їм подібні мають розум? Таж вони досі не булиб вже на своїх постах если-б були дали минувшого року своїм членам таке право голосу як в конституції їх партії, або памятаєш, що вони зробили з голосуванням яке перевели члени?... Коли вони самі цього права нехочуть дати то хто дурний їм його дати?... Мула бувби ще більше дечого сказав смішного про політичних дурячків, але смітяр потягнув мулу батогом і поїхав дальше. А все-ж таки у мули був веселий вигляд бо він тішився тим що найвизначніїші американські адвокати є дурніщі від нього.

УКРАЇНА.

КИЇВ. — Недавно поляки хотіли щоби українські (петлюрівські) банди перші вступили до Киева, але не застерегли собі що Поляки перші мають втікати з відтам, от-же через те нема тепер ніякого порядку, бо втікають всі разом.

ДАНІЯ.

КОПЕНҐАҐА. — Доносяться відомости що в портових містах де відбуваються страйки, — пани учаться робити — тоє працюють за страйколомів. Дуже гарний примір до науки. Робітники на тім не програють, бо як тільки прийдуть до власти, то меньше буде праці для привчення тих неробів до роботи, а головне, — може не позагружують озерів, як се роблять російські, та українські пани в Женеві.

ҐОЛЯНДІЯ.

ҐАҐА. — Голяндське правительство зачеркнуло мертву лінію зпоміж своїх границь, аби недопустити комуністів, до свого краю, які з'їжджаються до бюра III Інтернаціоналу.

Дурне правительство незнає, що мертва лінія може істнувати для мертвих людей, але для живих вона неістнує.

АНҐЛІЯ.

ЛОНДОН. — Король Юрій два рази дурак. На днях він хотів показати що він також працьовитий чоловік, вбрався в "оверолси" і писав цілий день в своїм офісі. Настілько дурак бідака, що навіть незнає що до пера та щей на офісі "оверолсів" не беруть, а другий раз дурак коли думає що цим можна тепер дурити робітників.

КОМУ ЧОГО ЗАМАЛО.

(Пітсбурґ, Па.)

Пітсбурґові — злодіїв і поліціїв.
Поліції — злодіїв.
Злодіям — поліцаїв.
"Америці" — Укр. Союзів.
Союзам — членів.
Комітетови — грошей.
Капіталістам — робітничої крови.
Сидоркові — дітий.
Ґутові — розуму.
Шабатурі — слави.
Онишкові — грошей.
Фльоркові — бізнесу.
Логовякові — "бренди".
Дзядзьові — "трі бродерс".
Мовьві — жінки.
Подолі — "Січий".
Вейжовському — австрійських [штернів.
Церкві — дзвонів.
Народному Домові — образів.
Берешницкому — бесіди.
Пораді — оркестри.
Хаврюкові — редакторства.
Малієвичові — інтеліґенції.
Підгорецькому — окулярів.
Лотоцькому — ослячих ух.
Гриневецькому — рила.
Струтинському — булави.

Ва-а-а-рум.

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 12. 15. ЧЕРВНЯ, 1920. New York, N. Y. JUNE 15, 1920. VOL. II. № 12.

При роботі.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, Single copy 10 cents.

JUNE 15, 1920. № 12.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ... $2.00
На пів року ... $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописий не звертають ся.

"Учил Марцін, Марціна"...

Між новинками в нюйорському "Ворлд"-і, читаємо, що знаний американський "лідер", президент ораторської школи А. Е. Гендерсон, "має знаменитий спосіб до повалення большевизму".

Рівночасно в тій новинці кажеться, що той Гендерсон невдовзі вибірається в дорогу до студіювання обставин Норвегії, Швеції, Фінляндії, Росії, Польщі, Данії, Німеччини, Франції і Великої Британії.

Значить, що Гендерсон доперва ще збірається студіювати світові обставини, а вже учить других того розуму, якого сам не має... Бо як може хтось валити большевизм не знаючи, причин котрі спричинюють той большевизм?...

Два вовки з одної кошари.

Недавно по Україні гуляв жадний робітничої крови, ґенерал Денікін. Він розпинав укр. селян і робітників, на шибеницях та розстрілював їх за їхнє бажання вільного життя. Але червона армія України і Росії припинила його злочини і він тепер, от той старий царський дурень, смикнувши за границю, блукає десь по Льондонах, чи Парижах, мов та стара собака по смітниках.

Друга подібна креатура знаходиться ту в Америці. Це колишній укр. "патріот", а тепер запеклий монархіст Льоньо Цегельський. Він також пробував атакувати укр. робітників ту в Америці, подібно, як Денікін на Україні. Розпинав він укр. борців, на шибеницях брехливих затій, та пробував стріляти до укр. робітників, масненькими словами... Але так як там на Україні наші товариші робітники і селяне поступили з Денікіном — так укр. робітництво в Америці відбило напад новомодного "ґенерала" Цегельського. І так як ґенерал Денікін лазить мов собака по західно-европейських смітниках, — так "ґенерал" Цегельський лазить по смітниках "Свободи" в Джерзи Сіті та думає, якби то злапати укр. робітників в Америці, на свій монархістичний гачок.

І два цуцики з одної кошари.

Як повище ми бачили дві вовчих пики, так мимоволі пхаються в вічи два монархістичних цуцики. Редактор "Свободи" і редактор "Америки".

Як один, так і другий починають гавкати на свідому пролетарську роботу в Америці. Своїм гавканням хочуть вони прибрехати всіх тих свідомих робітників котрі уже не дають себе обдурювати монархістичній-попівській мафії, а як який дармоїд таки на силу лізе до їхніх кишень, то вибють по рилі і справа скінчена.

Це дуже занепокоїло шкіролупів з "Комітету" і вони заставили двох цуциків, щоб ті гавкали на нас.

Що-ж пословиця каже:

— **"Видно що їдем, коли пси брешуть".**

І один комедіян.

На останку, треба зауважити, що з тої-ж кошари ще виліз на "світ божий" і один комедіян. Це раб небіщика цісаря Франц Йоська І-го, — др. С. Демидчук. Він рівно-ж так як редакторі "Свободи" і "Америки" старається боронити своїх "хазяїнів", а головно о. Підгорецького.

Що-ж боронити о. Підгорецького хтось мусить, бо сам о. Підгорецький не то, що не вміє нічо писати в ґазеті, але також не довиджає через свої чорні окуляри. Але все таки, те що др. Демидчук — бачу чи що люди "бойкотують Комітет" — вірить в його істнування — це більше нічо як дурнувата комедія.

Люди вже тепер говорять:

"Др. Демидчук писав колись статі про Ортинського і своїм тим писанням загнав його до гробу так само — кажуть — він своїм писанням п. з. "Комітет і Комітетовці" зажене тепер і той-же Комітет".

Бажаєм йому успіху.

Знову порівнання.

Колисьто ще перед війною, один укр. гуморист поставив був собі таку фільософію:

— "Якби мене спитали, хто бувби ліпшим премієром-міністрів в будучій укр. державі; Кость Левицький чи Льоньо Цегельський — я бувби в клопоті; та якби спитали, хто з них мудріщий, — я не бувби в клопоті".

Це що сказано, не вернеться і я не хочу перечити, тільки позволю собі побіч того поставити друге порівнання.

Приміром: — Якби мене спитали хто уміє лутше служити "можним світа цего"; о. Н. Підгорецький чи Льоньо Цегельський — то я бувби теж в клопоті, але якби спитали хто з них має лутший зір, — то я не бувби в клопоті, бо оба вони тепер мають чорні окуляри, через котрі недовиджають.

Не треба легковажити.

Віденський часопис "Укр. Прапор", орґан Денікінців, подає новинку де згадує про часописи, котрим польські власти у Львові "лякаючися належного освідомлення горожан Галичини, відібрали дебіт", (право розповсюднювання).

Між вичисленими часописами, "Укр. Прапор" згадує з недвозначною легковажностю, що також відібрано дебіт невинному (?) сатирично-гумористичному американському часописови "Молот".

Не знаємо як "Укр. Прапор" розуміє винність, або невинність, але зі своєї сторони скажемо, що легковажити нашого сталевого "Молота" — не дуже то практично, бо він вже не одній зволочі перебив крижі. Прасував він і Юденіча, і Колчака, і Денікіна, і Петрушевича, і Падеревського, і Петлюру, — тому отже не диво, що польські власти налякались "Молота"' вони знають що "Молот" спосібний прасувати також і Пілсудського, а в додатку скажемо "У. П." що і Денікінцям від того-ж "Укр. Прапора" теж в разі потреби, можна переїхати по їхніх легковажних глиняних лобах.

Остап.

НЕ ҐЕОҐРАФІЯ, А ПРАВДА.

Учитель (показуючи пальцем на карту) : — Іване, що там находиться?

Ученик: — Там находиться ваш брудний палець.

Учитель: — Ти говориш, пожива і напиток потрібні для тіла. Ну, а воздух?

Ученик: — Для авіятора.

Хто мовчить, той двох навчить.

Пара завсігди преться в гору, камінь — в низ; лиш пух і прах не знайде собі місця...

СПІЛЬНА ОБОРОНА.

Неситий кат старається убити
І українське і російське право;
Крови жажде, — він кровю хоче жити,
Він весь в крові, він дивиться кроваво.
Так ту не жарт, з ножем він на Вкраїну
І на Росію летить, мов навіжений,
І злість свою — свою шляхотську міну
На мирний люд, несе той кат скажений.
О люди мирні! Люди справедливі,
Ви то злучившись, сил своїх ужийте;
Як дальше він так буде напастивий, —
Злапайте враз і бийте — добре бийте!

Остап.

ПЕРЕСТОРОГИ.

До укр. робітників в Америці.

Недавно приїхав до Америки, др. Кирило Білик. Здається всім нам звісно, що той Білик виробляв в Парижі. Звісно нам як він за робітничі гроші з Америки, гуляв по готелях, їздив першорядними автомобілями, тягався з Парижа до Льондону, а з Льондону до Парижа, та торгував українською шкурою продаючи її російським монархістам котрі піддержували Денікіна, **в той час, як Денікін вішав та катував тяжко наших братів на Україні і знущався над нашими безборонними сестрами.** Цей Кирило Білик тоді піддержував і піддержує досі, того ката укр. народу Денікіна.

От-же знаючи др. К. Білика, ми от це перестерігаєм Вас укр. робітники в Америці, щоб Ви не зробили з ним того, що з Льоньом Цегельським, бо "Комітетовці" від "Свободи" і "Америки" готові знова звалити вину на большевиків.

Позір "Народна Поміч" і "Народне Слово"!

Незадовго має відбутися конвенція "Нар. Помочи", котрої органом є "Нар. Слово" в Пітсбургу, Па. Добре було-б якби члени згаданої організації, висилаючи делєгатів на конвенцію, дали їм хоч які-такі бучки в руки, щоб було чим обганятися, бо на них ладиться хитрий напад зі сторони "федераційного" стада.

Тее "федераційне" стадо — це ті обскубані екс-герої, котрі ще недавно стискали собі руки і цілувалися з Падеревським в Філядельфії, а тепер хвалять такого самого екс-героя Петлюру за те, що він разом з Пілсудським і його бандою опришків — лєгіонів нападає на мирний трудящий народ України.

Тії "федераційники" намагаються запхати цілу Україну під польське ярмо, так само як Східну Галичину, щоби польський кат з Варшави палив, побіч свідомих польських робітників, також і українських робітників та селян, так само як колись палив живцем Івана Ґонту!

Тії "федераційники" хочуть такої України, як тепер Східна Галичина, — отже вони разом зі своїм Петлюрою, після здорового розсудку, є більше нічо, як варшавське сміття. Так називав таких Шевченко, — так повинен осудити їх український загал в Америці.

З окрема треба пригадати, що це ті самі "федераційники", котрі закопали до гробу свою "маму" "Укр. Ґазету", отже коли "Народна Поміч" хоче бачити свій орґан "Народне Слово", при живих, так нехай жене від себе на чотири вітри тих "федераційних екс-героїв і Репляків". **Амінь.**

Департмент Пересторог.

ПЕТЛЮРІВЦІ.

(Після Шевченкової поеми "Катерина".)

Кохайтеся українці,
Тільки не з панами,
Бо всі пани — злії люди,
Роблять лихо з вами.
Пани люблять панувати,
В неволю вас кинуть'
Вони будуть пирувати,
Ви будете гинуть.
Якби самі, щеб нічого,
А то й ваші діти
Мусять гірко бідувати,
Живучи на світі.
Серце вяне співаючи,
Коли знає за що;
Люди серця не спитають,
А скажуть: "ледащо!"
Кохайтеся-ж українці,
Тільки не з панами,
Бо всі пани — лихі люди,
Сміються над вами.

Не слухали петлюрівці
України Неньки,
Закохалися в Петлюру,
Як знало серденько.
Полюбили ката, Юду
І за ним ходили,
Поки себе, свою долю
З ним занапастили.
Кличе Мати — поміч дати,
А вони не чують:
Тільки всюди з Петлюрою
Мужиків мордують.
Не дві ночи душі вовчі
Людий катували,
Поки для всіх робітників
Огидою стали.
Нехай собі чесні люди
Що хотять говорять:
Вони бються, і не чують,
Що вкралося горе.

Прийшли вісти недобрії
До кождої хати:
Втік Петлюра до Варшави
Людьмй торгувати.
Не счулися, тай байдуже,
Що нема корита:
За Петлюру, як співати,
Любо й потужити.
Обіцявся запроданець,
Коли не загине,
Обіцявся вернутися, —
Тоді Україна
Буде собі під Польщею
Терпіть своє горе,
А поки що, нехай люди,
Що хотять, говорять.
Не журяться петлюрівці —
Слиноньки ковтають,
Що мужики свою працю
Без них заберають.
Не журяться петлюрівці —
Вмпються сльозою,
На Вкраїну опівночи
Кинуться юрбою,
Щоб вороги не бачили;
Дійдуть до границі,
Стануть собі під калину
Тай співають "Гриця".
Виспівують, вимовляють,
Аж калина плаче
Повернуться — і раденькі,
Що ніхто не бачив.

Не журяться петлюрівці,
І гадки не мають!
Із глупою надією
В Польщу заглядають.
Заглядають петлюрівці...
Минуло пів року, —
Занудило коло серця,
Закололо в боку.
Нездужають петлюрівці,
Ледве-ледве пишуть
І про зраду петлюрівську
Статі свої пишуть.
Большевики лихо дзвонять,
Із хрунів глузують,
Що мужики і Петлюру
І Польщу частують:
— "Панська Польща — ваша [мати,
Та щей не єдина,
А муштрує у Варшаві
Собачого сина.
Чорносотенця придбали...
Мабуть сами вчили"...
Бодай же вас, большевики,
Так злидні не били,
Як тих хрунів, що на сміх ваш
Петлюру любили!

Петлюрівці, негідники!
Лишенько із вами!
Де ви тепер подінетесь
З дурними лобами?
Хто спитає, привитає
Без Петлюри в світі?
Мужики вам — чужі люди,
Тяжко з ними жити!...

Розбіглися петлюрівці;
Сидять у готелю
Поглядають на улицю
Та плюють у стелю:
Поглядають — нема сили!
Чи тож і не буде?
Хочуть ніби покаятись,
Та невірять люди.
Зайде сонце — петлюрівці
З готелю виходять,
Українську носять мапу,
Очиці поводять:
"Отут були внас погроми,
Отут пирували,
А там... а там... лихо, лихо"!..
Тай не доказали.

Зеленіють по садочках
Черешні та вишні;
Як і перше виходили
Петлюрівці вийшли.
Вийшли, та вже не співають,
Як перше співали,
Як Петлюру із Варшави
В Київ дожидали.
Не співають чорні духи,
Клянуть свою долю,
А тим часом комуністи
Чинять свою волю, —
Кують владу радянськую.
Що мають робити?
Якби був у них Петлюра, —
Умів би спинити...
Так далеко той Петлюра,
Не чує, не бачить,
Як мужики з них сміються
І як вони плачуть.

Дід Данило.

БОЛЬШЕВИЦЬКІ ПРОКЛЯМАЦІЇ.

(З жидівської мови.)

Дивні проклямації!
Просто чарівничі папірці!
Жовтесенькі, довгенькі, скриті під личиною патріотичних образків, увінчані національним орлом, переходять вони з рук до рук, з кишені до кишені і агітують за большевизм.

Вистачить лише звичайному громадянинові обійти з ними кілька крамниць, як він опісля сього стає запальним большевиком.

Вони прокрадуються тихесенько, як невинні вівці, і хто їх побачить, стає лівим.

Під їхнім впливом крамар негайно підносить ціни. Селянин, як в Росії, закопує свій хліб у землю; спекулянти розбігаються, а робітники починають страйкувати.

Самий правий н.-д.-ек під їхнім впливом стає большевиком.

А самому запеклому контрреволюціонерові починає снитися Совітська власть.

І ніхто не може проти них нічого подіяти.

І міліярдами прокрадаються сі чудні замасковані папірці, проникають в усі міністерства, сотнями забираються до гаманців спекулянтів.

Самі фабриканти росповсюднюють їх серед робітників; вони кружлять в поліції; вони деморалізують усіх урядників, викликають недовіря за кордоном.

Утворюють довкола Польщі тиху блокаду.

Спиняється продаж товарів.

Не підвозять молока.

Під їхнім впливом ціни здіймаються щоденно.

Зростає голод. Дорожнеча стає нестерпною.

І все зза сих маленьких, довгеньких, жовтеньких большевицьких проклямацій.

Ось сі чарівничі папірці, котрі друкується в Польській Державній друкарні. Написано їх міністром скарбу Білінським. Легальна назва їх:

Нові польські марки.

Чужак.

"НЕ ЗА УКРАЇНУ, А ЗА ЇЇ КАТА".

(Фейлетон.)

В редакції "Свободи" при бюрку, сидів головний редактор і щось записував. Біля нього на кріслі, сидів старий-пристаркуватий делеґат від диктатора Петрушевича і царського генерала Денікіна, — Льоньо. Він щось розповідав редакторови і показував на свою брудну невимиту твар, котра була сина як базник, а до того ще чогось дуже напухла. Редактор, час від часу дивився то на нього, то у вікно, то знов щось записував. Нараз зірвався на рівні ноги і запищав бішеним голосом:

— А то бестії, тії большевики! — Як вони сміли бити такого славного чоловіка?... По хвилі звернувся до Льоня і напів божевільним голосом затягнув: — "Чи ви не могли їх полапати? Та то було жандарм... поліцію на них! — Шибеницю, живих палити на вогни, тих червоних. Так робити з ними, як робив небіжчик, наш милостивий цар! — кричав він і гатив кулаком об близько стоячий стіл аж ехо відбивалося.

В Льоня появилося із запухлих очий дві контр-революційних сльозі, котрі він зараз-же обтер і почав говорити:

— "Та як-же — каже — було мені їх лапати, коли я боявся, щоби вони ще більше не били... А так я притаївся і таким способом виратувався.

Ту він призадумався, а відтак почав говорити дальше: — "І чому ви мені не написали правди? Чому ви мені не сказали, що ті українські хами в Америці такі завзяті?... Та я ніколи сюди не приїхав-би, як-би був знав що ту так... А то все ви писаил мені, що ту робітники ше покірніщі, як в Галичині... А біс-би їх побив!...

На тім замовк і оглянувшись кругом, чи хто не підслухує, почав таке:

— "Але то нічо! Щоби тільки нам вдалося посадити нашого Денікіна на царський трон, а тоді ми їм покажем, тим большевикам, як то бунтуватися!... Сам своєю рукою бу ду вішати тих хамів робітників... От що їм забагається — Радянської України! Такої України, де сякий-такий хам робітник, чи селянин мавби бути рівний зі мною... О, не дочекання їх! Чекайте, чекайте, дам я їм Україну Радянську... Попамятають... Ще лутше попамятають, як Східну Галичину, оден з другим!... Та то як вже буде сильне Денікінове царство, де я буду міністром, то цілу Україну скажу вивішати, от що!... Я вже давно за тим, щоби Україна не була свобідна... Але це вже друге діло, а нам треба якось старатися те направити, щоби другий раз не повторилося.

— Спосіб дуже легкий — заприміток досі любо прислухуючийся редактор; — прямо взяти написати в "Свободі", що большевики хотіли вас забити на смерть, от-же вони того злякаються і більше вже нікого не схочуть бити.

— Але-ж мені буде встидно, — заговорив крізь сльози Льоньо; — там в старім краю, мої колеґи як довідаються, то будуть дуже сміятися, що мене так робітники в Америці витали...

— Та чому встидно? — перебив редактор. Тим ми зробимо вас укр. мучеником і героєм...

— Але як-же так? — збентежено процідивв Льоньо; мене-ж не били за Україну а за Денікіна і... правду таки сказавши, — за зраду!...

— Пусте! Все пусте — продовжував редактор. — Хоч ми напишем берхню, то наші читачі і так повірять. Вірили досі, — повірять і на будуче...

— Ага, ага, — підхопив Льоньо — значить всьо "орайт"' і героєм назвуть і мучеником і... може ще можна буде хоч трохи гроший призбирати, — хоч на шіфкарту... Шоби тільки так не завестися на ґазеті, як на моїх "виступах"?..

Редактор занотував решту "доказів", і на другий день, вже в "Свободі", величезними метровими буквами, було написано те все, що оба вище згадані пережували.

Остап.

БАЧИНСЬКИЙ ПРОСИТЬ ПРИЗНАННЯ.

"УЧЕНИЙ ЧОЛОВІК".

— Що ви так все говорите сами з собою?

— Люблю, знаєте, говорити з розумним чоловіком.

ПЕТЛЮРІВСЬКИЙ ГИМН В ЧАСІ НАСТУПУ ПОЛЯКІВ НА УКРАЇНУ.

(На нуту "Ще не вмерла".)

Радуймося петлюрівці,
Що Польща воскресла,
Вона нам теж на багнетах
Петлюру принесла.
Посадила у Київі,
Зробила гетьманом;
За те дідич на Вкраїні
Буде дальше паном.
Душу й тіло ми положим
За панську голоту
І покажем, що ми робим
Хрунівську роботу!

Не надармо ми доляри
З бідаків стягали;
Хоч попи комітетовці
Для себе забрали
За те вони бога й Польщу,
Сердечно просили,
А ті бач змилосердились, —
Гетьмана зробили.
Душу й тіло ми положим
За Петлюру-ката,
А народ нехай бідує, —
Хоч-би мав сконати.

І ми мусим бути вдячні
Польщі і Петлюрі;
Галичан і Волинян
Хай лях дре зі шкури.
А хотяйби й до Одеси
Панам відступити;
Ми з Петлюрою в Київі
Будем собі жити.
Душу й тіло ми положим
За польських магнатів
І ще далі над народом
Будем панувати.

Записав **С. Скала.**

Перт Амбой, Н. Дж.

СОН "МІСІОНАРА" БАЧИНСЬКОГО.

"Місіонарові" Бачинському в Вашінґтоні, снився недавно чудний сон.

Десь ніби він бачив, як його божок а-туман Петлюра ввіздив до Київа. Тоді "місіонар" як раз був в гурті тих, що витали а-тумана. Одні цілували його в руки, другі в кінець шаблюки висячої при боку, а решта хламу в роді "місіонара" Бачинського — цілували де попало. Замітним було те, що кінь, на котрому їхав а-туман Петлюра, був дуже неспокійний, та крутився на всі боки, — тому отже, де-хто замість а-тумана в руки — цілував в с..ідло, на котрому він сидів. Така сама доля припала і на "місіонара" Табачинського — чи пак Бачинського; він стояв зараз позаду Петлюрового коня і той час, як хотів також поцілувати сідло, — хтось через неувагу штурхнув коня, в непотрібне місце і той з переляку скочив в гору а до того ще задер хвоста, а Бачинський як-раз нахилився цілувати... І знаєте що? Не ображаючи нашого славного "місіонара" в Америці, скажу вам поправді, вийшло таке диво що і не годиться згадувати... Досить з того, що аж сам Табачинський — чи пак Бачинський з переляку пробудився... Тому то він, дібрав собі до помочи, Ардана і Стечишина, бо думає, що вони відважніщі в таких випадках, а Козакевича відправив з "місії", бо мовляв, — він так не вміє цілувати... — чи пак працювати, як вони...

От бачите, якого лиха наробив сон "місіонарові" Табачинському?!..

Шелмовський.

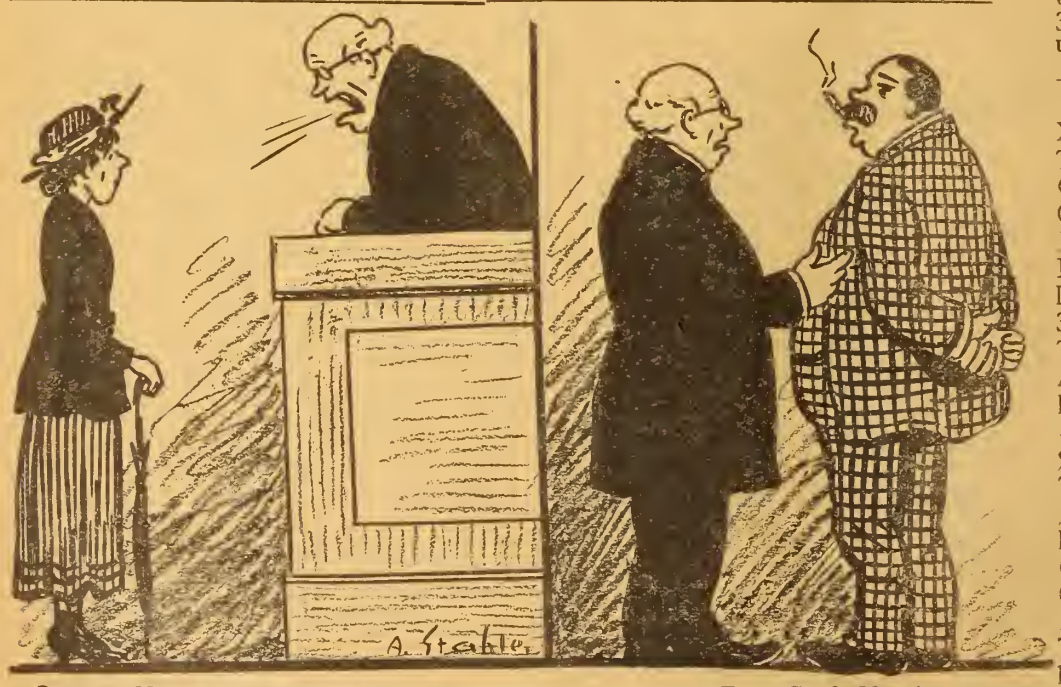

Суддя: Чому ти страйкувала?

Дівчина: Ціна життєвих средств дуже підійшла в гору, так що мені треба більше грошей.

Суддя: Страйк, це виступ проти закона. Тобі не вільно страйкувати. Три місяці тюрми за жадання більшої платні.

—Fom Good Morning.

Суддя (до свойого "боса"): Знаєте що мені $12.000 долярів на рік є замало, при цій дорожнечі. Скажіть щоби зробили нове право та піднесли платню на $16.000 долярів.

"Бос": Добре, але памятай про мою справу в суді!...

ЧЕРВОНА ХУСТИНА.

Утомився бідний робітник,
Аж піт заливає,
Та щоб піт той просушити,
Хустину виймає.
Обтирає кілька рази,
Знов взявсь за роботу, —
Та ніяк не може збутись
Проклятого поту!
Вже й хустина ізмокріла,
Нема що робити,
Тож хотів він з того всього
Її просушити.
Взяв повісив на поруче,
Де сонечко гріло...
(Не знаючи, що із того
Випйде злеє діло.)
І от бачте, як на лихо,
У тую хвилину,
Запримітив клятий "форман"
Червону хустину...
— "Джізус Крайзус"! — закричав [він —
Хочеш бунт підняти,
Та придумав з цього місця
Сигнали давати?!..
Ось я тобі дам сигнали! —
Добре, що попався...
І в одну хвилину звідкись
Поліцай узявся.
Зхопив його він за руку,
Та пре десь до лиха,
А робітник йому в вічи,
Промовляє з тиха:
— "Я-ж в нічім не винуватий! —
Я нічо не знаю!...
Та поліцай ані слова, —
До "корту" таскає.
Привів його, там "де треба",
Ставить коло барн; —
Суддя з разу випер очи,
А з уст ані пари!
Тільки дивиться на нього,
В вічи заглядає,
А по хвилі, поліцаям
Кивнув, хай шукають.
І собаки капіталу,
Теє діло знали,
Вивертали всі кишені, —
"Доказів" шукали.
І знайшли в лівій кишені
Небеспечні річи...

Нема води дармоїдам.

Нераз чули "патріоти"
У старому краю,
Про "керницю" *) ту богату,
В заморському "раю".
Нераз вони, аж ли̇тали
Слинку за зубами,
Як почули, що там "фонди"
Міряють ведрами.
Отож взяли вони хитро —
Тії "патріоти" —
Та послали Цегельського
До тої роботи;
Цеб-то "фонди" ті збірати,
В тім заморськім "раю",
А зібравши, щоб послав їх,
Для них, там до краю.
І приїхав той Цегельський,
Там — ніби — де треба;
Загостив до "Комітету",
(Думав, що до неба...)
Та взяв "ведро" **) в свої руки
Й гайда до "керниці",
Щоб набрати кільки мога
От тої "водиці". ***)
Але лихо так хотіло, —
"Помпа попсувалась",
А у "ведро" лиш "водиці"
Каплина попалась.
І "Свобода" й "Америка",
Що наклопотались,
Але "води" Цегельському
Таки невстарались.
Бо "керниця" та — це діло
Нової системи;
"Води" з неї не дістануть
Кляті анахтеми.
Та "керниця" вже богата
В здорову освіту'
Її скарби лиш на користь
Трудящому світу.
А та зволоч, що не хоче
Ніде працювати,
Нехай іде геть до біса, —
Її час здихати!

Остап.

*) Укр. робітники в Америці.
**) "Тимчасовий Ратунковий Комітет".
***) Гроші.

А які? Так я вам скажу,
Ось ту зараз в вічи:
Знайшли вони кусень хліба
Й ковбаси шматину,
Завенені... (Ох! О горе!...)
В червону хустину!!!..
Закричали пани хором:
— "Ох боже наш, боже!...
Що-ж ти тепер на те скажеш? —
Відвічай небоже!...
А робітник їм на теє:
— "Їжте-ж подавіться,
А нарешті ще від неї
Навіть показіться"!...
І забрали до вязниці,
Бо "проти закону",
Він обвинув свою їжу
В хустину червону!

Любарська Щипавка.

ЦІКАВЕ ВІДКРИТТЯ.

Живе в Ню Йорку один чоловічина. Вихованок автора Маяків. Він дуже мало читає і тому дуже мало знає. Але мимо того він себе має за свідомого. Щоб показати, який то він розумний, то він говорить з такими, що не мають зовсім поняття. Одного разу він почав з подібними діскусію про національну боротьбу і виступив з таким відкриттям:

"Кужда нація провадить боротьбу, а єї успіх залежить від публікації". Чи се правда? Ні! Вже навіть практика показала, що це не правда. Це робіла Ф. У. і У. Н. К., а чи се багато помогло українським робітникам і селянам? Ні! Они здерли з робітників гроші і своїми публікаціями кували кайдани на бідних. Це вже знають навіть ті, котрі неназивають себе свідомими. Крайна пора, щоб це знали вихованки маяків!

Їдь.

— Мені подобається дівчина, котра думає.

— Мені також. Але як вона думає про мене.

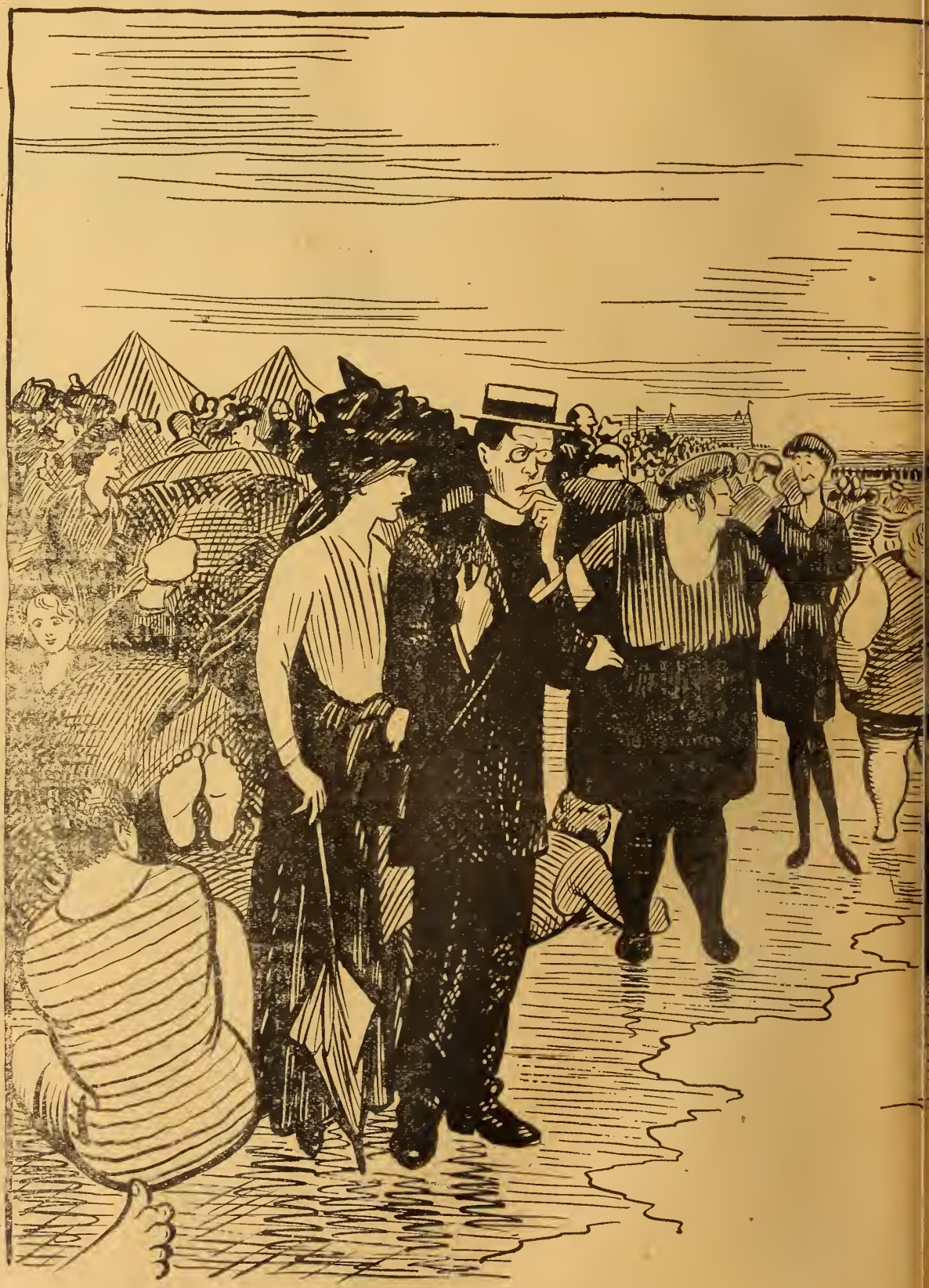

В БІБЛІЇ СКАЗАНО, ЩО БОГ ОТ
ПОДИВІТЬСЯ НА КАРТИНУ І ВГАДАЙТ,

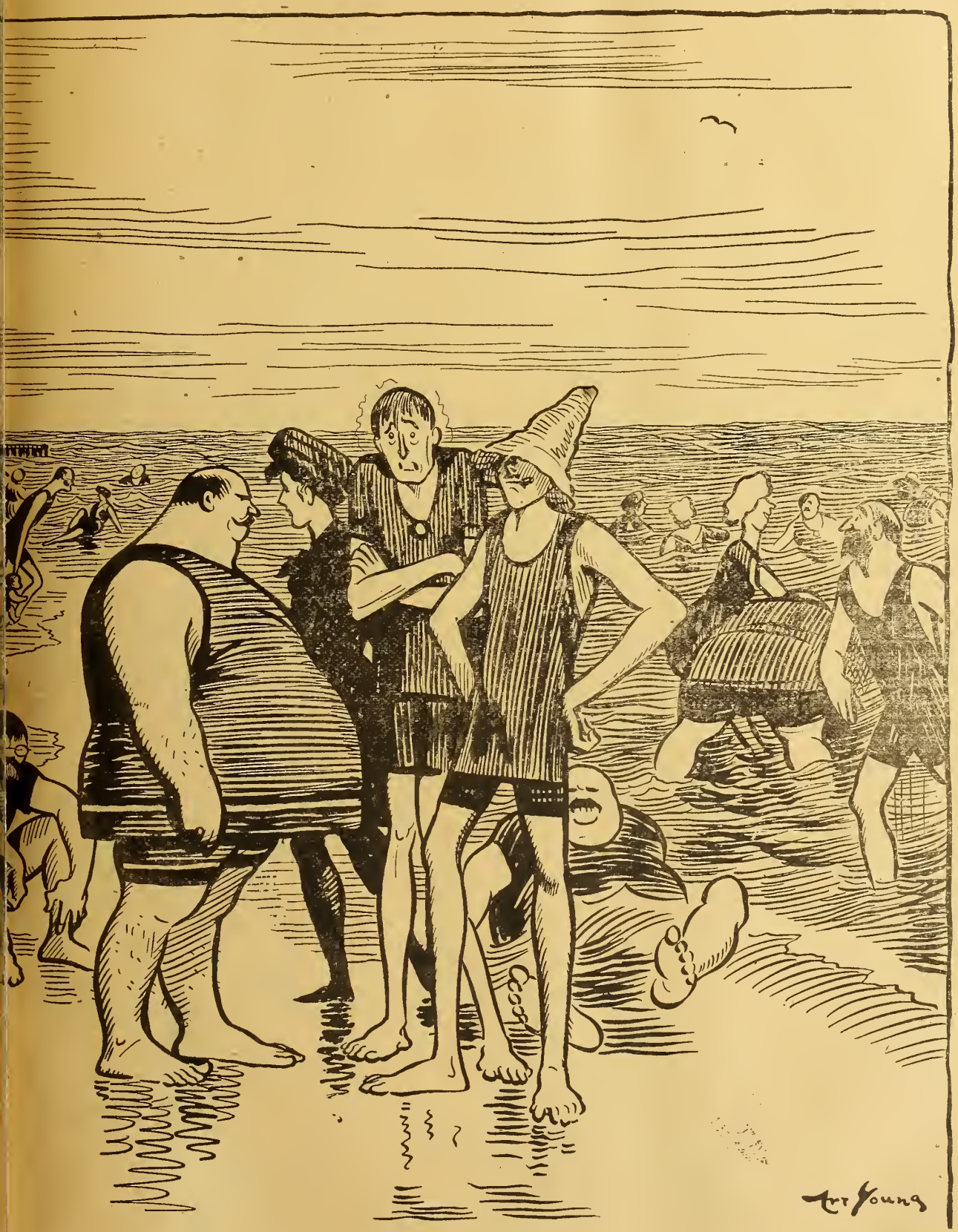

— *From Good Morning.*

ІВ ЧОЛОВІКА НА СВОЮ ПОДОБУ.
Й З НИХ НАЙБІЛЬШЕ ПОДІБНИЙ ДО БОГА?..

МОЇ КОЛОМИЙКИ.

(З галицького альбому.)

I.

Коломийки мої любі, що з вами подію?
Хіба піду в чисте поле і там вас розвію.
І, як буде добра доля, я вас позбіраю,
А, як буде лиха доля — я вас занехаю.

Народна коломийка.

Ой, і лиха-ж таки доля спіткала
Галичину!
Ой, леле — лишенько — лихо!
Підкралося зрадливо, тихо
І враз опанувало.
Не солодко було й в старовину.
Але так ще не бувало
Ніколи:
Люди прибиті, голі
Безскаржно зносять тягар ярма
Й тортури диба.
За були о волі;
І хліба —
Хліба нема.
Ой, чи не доволі
Співати?
Чи не час
Вже і вас,
Коломийки, забуть, занехати?..

***

Але ні, не замовкають
Коломийки — дітки, —
На пожарищу блукають,
Ніби ті сирітки.
Мов волошки ніжно-сині
В полі незораним,
Розсипались в Галичині,
Тяжко зруйнованій:
Буковину розквітчали
І ту Чорногору,
Задзвеніли, залунали
В день і в нічну пору.

II.

Кров не дармо лялась в полі
— Будуть таки жнива...

З невідомого поета.

Ой заросло поле зіллям —
Нікому зорати,
Бо греміли над Поділлям
Важкії гармати...
— Та не плач-бо, хлопе голий;
Уроджай ті буде,
Бо вже зілля те зпололи
В полі добрі люди;
Добре землю розорали
Кулями й списами,
Геть усю позасівали
Мертвими кістками;
Кровю теж не раз полили —
Сталась аж болотом —
Навіть і одгородили
Тим колючим дротом.
Ой, не плач в голодній хаті,
Головонько сива, —
Бо які-ж тепер богаті
Будуть в полі жнива!..

III.

Гуцул легкося вбуває,
Легко му ходити, —
Гуцулонька молодая,
Лиш битя любити.

Верховинська коломийка.

Гуцул легко ся вбуває,
Легку одіж носить,
Бо частійше так буває,
Що й голий і босий.
Топірці ковані мали,
Шапки з пірям хватські, —
А тепер позоставали
Вам кії жебрацькі.
Ой, що мали — все забрали, —
Поля і отари,
Бо у Чернівцях засіли
Румунські бояри.
Але вже вам обіцяли
Все назад віддати,
Абисьте лиш забажали
Брата мордувати.
Для гуцулів вже минають
Злі часи нарешті,
Бо за них там добре дбають
Десь у Букарешті...

IV.

Тендериця пайби ся родила.
Лем до нас би не ходила.

Лемківська приповідка. *)

Най-но хлібець не вродить сі —
Лемко голодує, —
Лем було би тендериці —
Діток нагодує.
Але нинька нема жита
Ані кукурудзи:
Затягати собі мете
Тай на паску ґудзи.
Ой-мой, плаче бідачисько
Ревно з біднов жінков,
Бо забрало польське військо
Шкапу і маржинку.
Ой колись від тендериці
Утікав за море, —
Лем тепер вже розживитьсі
Радбим хлібом з кори.

V.

Ой ті слізоньки гарячі
Плинуть в синім Дністрі, —
Проїзджали вздовж Бучачі
Леґіони бистрі.
У Перемишль заглядали,
Були і в Самборі,
Всім науку добру дали —
Крийся, хлопе в борі.
Ой, блищать в Станиславові
Баґнети із криці,
А в славетнім старім Львові
Повнії вязниці.
Не жалуйте дармо тата
Голоднії дітки,
Бо у тата добра хата —
Славнії Бриґідки. **)
Ой, турбуються за нього
Воєводи важні.
Не дармують часу свого
І суди доражні.
Ой, у Домбю ***) тиф гуляє,
У Бриґідках — шпанка, —
Най вже дівча не чекає
З неволі коханка...

VI.

Як би був дурень,
Що у думках кисне,
Що співа і плаче,
Як біль серце тисне...

І. Франко.

Чи то ясний спів лунає —
Ой, бо не пізнати, —
Чи по дітоньках ридає
На могилі мати?
Безупинно звуки тужні
Буйний вітер носить...
— Схаменіться ви, байдужні,
Досить співів, досить!
Залишіть плачі жалібні,
Час бо щось діяти!
Чи направді ви лиш здібні
Плакати й співати?...

VII.

Як я стану коломийки
Співати-співати, —
Ти ся будеш, молоденька,
Слізами вмивати.

Нар. коломийка.

Не можу більше вже слухать!
Вуха
Заткнути,
Не чути
Тих співів з ярма,
Втікти і не бачить, не знати!
— Дарма!
Не втечеш звідси браге:
Не забули — бо двері замкнути
І міцні на вікнах ґрати.

***

Коломийки-ж невмовкають
І, без перестанку
У тюрмі моїй лунають
В вечері і з ранку.
Напувають серце білем
В день і в нічну пору,
Ген лунають над Поділлям,
Аж по Чорногору.

І. Кулик.

"Галицький Комуніст", (Київ).

(Тов. І. Кулик знаний укр. роб. в Америці, під псевдонімом Р. Ролінато. Він часто містив свої статті і т. п. в "Робітнику". Тепер перебуває на Україні. — ред.)

---

*) Тендериця — на Лемківськім діялекті — кукуруза; коли на Лемківщині не родить хліб, люде годуються лише кукурузою.

**) Бриґідки стара тюрма у Львові' тепер заповнена українцями.

***) Домбє — обоз полонених під Краковом; знаходяться в нім головно українці.

ГЕРОЙСЬКА ЛЮБОВ.

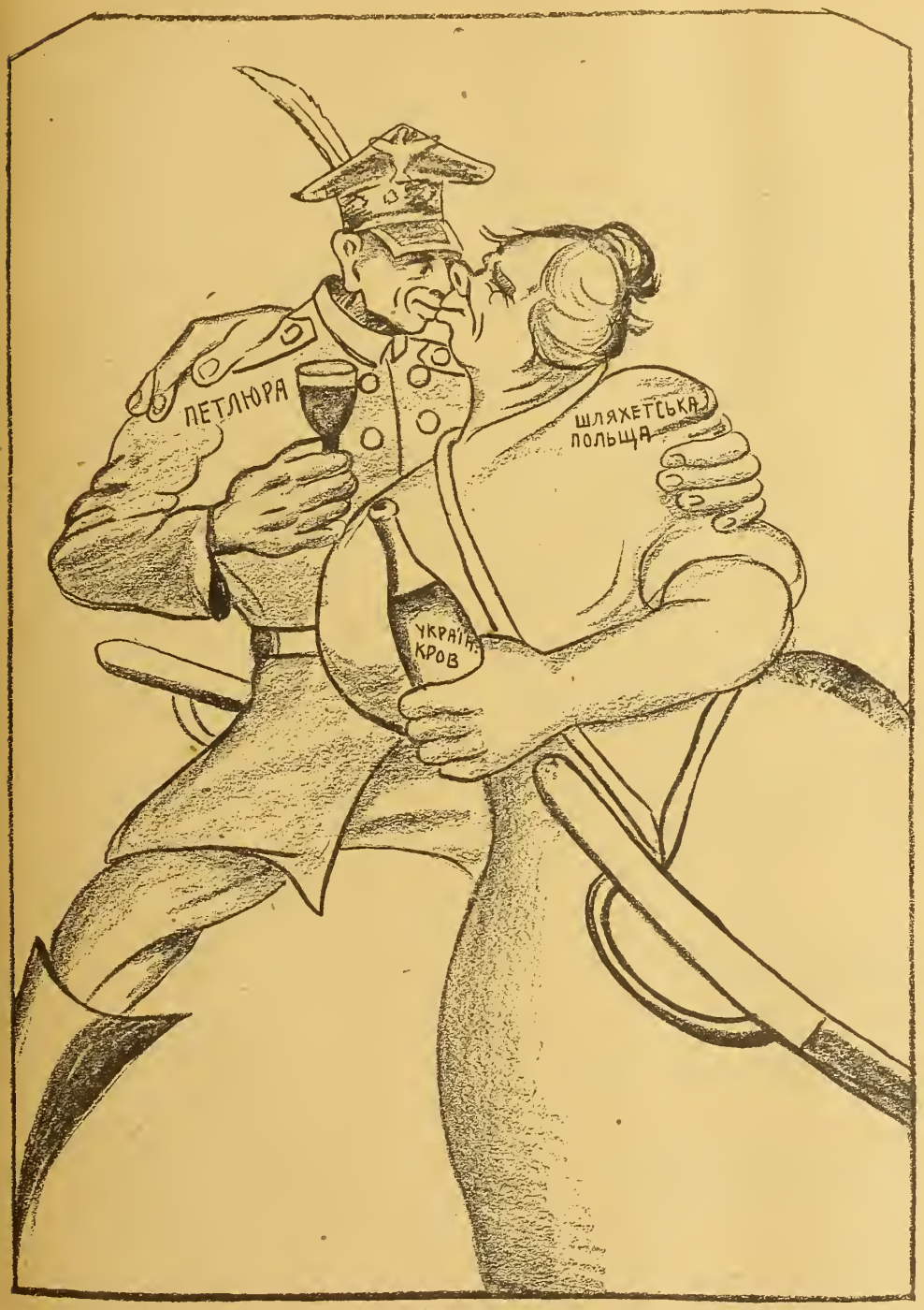

Залюбився кат Петлюра
З хитрою Польщею,
Залюбився, зійшов з глузду
І злучився з нею.
Проминали дні за днями
В любовнім настрою,
Аж нарешті опинивсь він
В Польщі під пятою.
Вона його пригорнула
І поцілувала,
Та за те із України
Крови зажадала.

Україна-ж його мати,
А він не зразився;
Підчинився панській владі,
На той акт згодився.
І пішов він опівночи
З ножем мов звірюка
Та наточив з мами крови, —
Проклята гадюка!...
От так вони із Польщею
Підлу ролю грають;
Кров невинну українську
Разом попивають!

Остап.

СМІШНЕ І БОЛЮЧЕ.

"Дивні діла твої о Господи"! — говорив і писав нераз тай не два др. Сушко, будучи свого часу, на сухій паші у презвитерських божків на годівлю. І дійсно вище згаданий муж морської слави, не говорив неправди. Бо чи і не дивні діла твої о Господи! Що лише де не станеться, що лише де не зробиться яке лихо, так зараз все усю провину звалюють на цей нещасний большевизм.

Зібрав "У. Н. К." в Америці пару сот тисяч, як жертву від укр. робітників для голодуючих у старім краю і голодуючим не вислав нічого, лише купив дім і меблі для попа Підгорецького; хто втім провинив? — большевизм.

Набив Ревко свого кума Швайцара, кулаком в ніс і "змуфував" до "Свободи"; хто провинив? — большевизм.

Стрілявся Ваньо через дівку і будучи підстріленим атеїстом зробився попом' хто провинив? — большевизм.

Здохла Січинського "газета"' хто хто провинив? — большевизм.

Видумав Свистун, гр. пр. церкву' хто провинив — большевизм.

Перемінено в Америці "остров сво боди" на "остров сліз"; хто провинив? — большевизм.

Зробився Стефаніцький презвитер ським помелом; хто провинив? — большевизм.

Свищуть укр. робітники в Америці за Денікіновим посіпакою Цегельським, як за собакою і бють по пиці; хто провинив? — большевизм.

Мордує Петлюра укр. робітників на Україні у спілці з своїм хлібодавцем Пілсудським' хто провинив? — большевизм.

Воюють з совітською державою усі капіталістичні держави; хто провинив? — большевизм.

Чи справді у всім тім вина большевизму? Здається, що воно щось не тее. **Різак.**

"ПРЕДСІДАТЕЛЬ".

Жена до мужа котрий повернув пізно в ночи добре підпитий:

— Де ти був?

— На засіданню нашого товариства.

— Та ось бачиш наш сусід також є членом того товариства, але він ніколи не приходить пяний.

— Дурна ти, от що! Він-же тільки простий член, а я предсідатель!...

Старі дурні, ще дурніщі від молодих.

Осип Маковей.

ГРАНИЦЯ.

На дорозі стрітив я знакомого селянина.

— Звідки ґаздо?

— А от ходив у село, передати вістку до доньки за рікою.

Я знав, що сей селянин мав поле по обох боках Дністра, в Галичині і на Буковині. Сам мешкав у Галичині, а на Буковині жила його замужна донька. Коли Румуни заняли Буковину, він не мав уже приступу ні до своєї дитини, ні до свого поля за рікою. Тільки деколи пересилав туди вістку через Дністер або діставав звідтам листок від доньки. Займалися сею почтою відважні парубки у недалекім селі, де берегів ріки не дуже пильнували вартові.

Селянин був сьогодня лихий і на рікав:

— Ті цигани забрали мені там три кірці жита ще в осени — і я не знав. Тільки тепер донька написала.

Тут він станув на дорозі, обернув ся лицем до мене і з притиском, мов би його мучило якесь дивне питання на котре не находив відповіди, промовив:

— Скажіть мені, добродію, хто се придумав границі для людий? Там за рікою моя дитина і моє поле, а я тут. Мій дід і батько ходили сюди і туди — ніхто не спиняв їх. А тепер дивіться: прийшли якісь заволоки, поставили варту на ріці, — уже тобі до твоєї дитини і до твого поля засі! Раз якось ще з початку, переправившись я чайкою на той бік. Зловили мене ті цигани, набили і завернули. Ще й стріляти хотіли. Я вже з рік не бачив своєї дитини і бідую, бо там за рікою маю більше поля, як тут. Чи то так повино бути, щоби людий розділювати границями?

Питаннє було дуже просте і ясне — і моя відповідь була така сама:

— Вже-ж, не повинно бути.

Селянин дивився на той беріг Дністра, високий, покраяний з гори в низ бороздами від дощу, місцями сірий, місцями білий від снігу. З Галичини понад Дністер на Буковину летіло стадо ворон.

— Дивіться, оттака дурна ворона має більше волі, як чоловік. Куди хоче, туди летить. Не треба їй ні пропусків ні пашпортів. А ти не смієш, бо ти чоловік. Що се за порядок на світі? На що люди накладають таку неволю на себе?

Я усміхався. Мій знакомий сягав своїм простим розумом далеко-далеко, у незнану будуччину. Може колись і цілий світ додумається до того самого, а покищо дочка селянина і його поле були за границею, в иншій державі, а він тут бідив. Покищо дурна ворона мала більше волі, як чоловік.

СВЯТА СПОВІДЬ.

Кричав раз піп на "казанню"
До народу свого:
— "Люди прийдіть сповідатись
Від гріха тяжкого!"
Почув той крик один мужик
Та став так думати:
— "Я, здаєсь вже досить грішний, —
Тре' йти сповідатись"...
Прийшов мужик до сповіди,
Хреститься, клякає,
А піп його: — "Чим ти бога
Образив? — питає.
— "Образив я — мужик каже —
Тяжкими гріхами:
Раз пішов я до вас отче,
З добрими словами
Попросити в поратунок
Хліба одробинку,
Бо то було десь так бачте
На передновинку.
Підійшов я до вас сміло
Тай запукав в двері, —
Тоді ваша пані-їмосць
Встала від вечері,
І почала на все горло
На мене кричати,
Та собаками з подвіря
Стала виганяти.
А я вийшов на вулицю
Та закляв із злости,
Щоб ви були повісились
Із свойов їмостев!.."
А на те піп: "Ти злодію!
Ти драбе проклятий!
Як ти смієш мене от так
Тяжко проклинати?!..
Та я тобі того гріха,
Ніяк не відпущу; —
За те тебе я по смерти
До неба не пущу!..
А скажи-но ти ще далі,
Які гріхи маєш
Та не крийся лиш вискажи,
Все що тільки знаєш!"
Подумав мужик хитренько:
— "І ще цікавишся? —
Та чекай я тобі скажу,
Що ти аж сказишся!..
Та так — каже він попови —
Ще є гріх у мене,
Лиш не знаю, чи дасте ви
Мені розгрішенє?..
Раз ось ваша сліпа шкапа
В мій город забрила,
Та там мені забогато

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Одинокий щоденний часопис для українських еміґрантів в Америці.

Сей часопис має своїх кореспондентів в Европі як також в ріжних центрах української еміґрації в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Европи $11.00
На рік поза Н. Й. і до Канади . $9.00
На пів року $4.50
На три місяці $2.50

Передплату пліть, або по оказове число пишіть на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

Шкоди наробила.
То я вам так тоді .закляв,
Як все те побачив,
Щоб ви й ваша пані ïмосць,
Здохли разом з клячов.
Моя жінка як почула,
То ще доложила,
Щоб ви також так осліпли,
Як ваша кобила!
Взлостився піп, мов та жаба,
Аж дивитись смішно,
Та так кричить до мужика,
Що мало не трісне.
— "За те, що ти так кляв мені
Й моїй худобині,
То проклятий ти на віки,
І то ще від нині"!..
Але — каже — ще признайся.
Може ще спасешся,
Може яким иньшим ділом
Богу відплатишся...
Чи ти часом — скажи мені —
Де не любив дівки, —
Або може де заходив
До чужої жінки?.."
Але мужик пригадавси,
Як він раз в суботу,
Злапав попа коло жінки
Та збив як болото.
От і каже він: — "Ще отче
Великий гріх маю,
Та я певний, що за нього
Не піду до раю;
Раз пішов я на роботу
Таки до вас отче,
Тай чогось так запізнився
До темної ночи.
Тяжко тоді наробився,
Та став так думати:
Час-би мені йти до дому
Трохи спочивати.
Коли прийшов я до хати,
Лише вхилив двері,
Аж дивлюся моя жінка
Лежить на постели!..
Оглянувся я по хаті,
Аж ту зирк на очи;
Дивлюся я й сам не вірю...
А то ви пан отче!..
Взяв я собі макогона
Та почав вас прати,
А ви зірвались як гаспид
Та стали втікати.
Шапку несли під пахою,
В руках ногавиці,
Але добре втікали,
Нехай чорт сказится!"
Піп зі встиду обернувся,
Немов від прокази; —
— "За те — каже — ти по смерти
Будеш в пеклі лазив!
Твоя жінка за те буде
По смерти щаслива;
Буде вона за те вічно
В божім раю жила.
Ти-ж грішнику забирайся,
Геть іди проклятий...
А щоб' я був не дочекав
Тебе сповідати!.."

За народом **М. Вардиґа.**

ВІДПОВІДИ НА ПИТАННЯ.

Передплатник "У. Г." з Вінніпеґу. — Часопис "У. Г." є офіціяльним органом гр. пр. церкви, яку минувшого року видумав п. Свистун для свойого особистого "бізнесу". Що знов до того що редактор "У. Г." любить з часта покликуватися на слова пок. др. І. Франка, то Ви будьте настільки добрими і зайдіть до редакції "У. Г." та поспитайте старенького дядя Кудрика, що властиво спільного мав пок. др. І. Франко, з такими людцями як редактори з "У. Г." або з такими як п. Свистун?

Член "Укр. Роб. Союза" з Ботлєр, Па. — Глубина моря не всюди однакова, однак дно моря є всюди. Дна лише не має попівська кишеня. Якби "У. Р. С." виплачував своїм членам запомогу замість по смерти за життя а урядникам "У. Р. С." замість за життя по смерти, то Бориско начхавби на редакторське крісло "Нар. Волі" і зробивбися большевиком.

Читач "Молота" з Монтреал. — Вашою дописю ми розпалили в печи. Це нічо такого великого що ваш піп хрестив в "гавзі" диття, трохи попив і згубив свої святі "тульца". Якби так ваш піп був згубив свою голову, ну то "Молот" написав би був про це де-що.

Свободян з Філядельфії. — Два а два буде чотири. Історія ваша, — як ви пили з попами на відпусті і як вам попи вложили покрадьком дві "батлі" вина до валізи, — є за довга, щоб містити в "Молоті". Коли людина хреститься і кладе свою праву руку на чоло то це означає, що нема розуму у тих людий котрі дадуть свій гірко запрацьований гріш таким шарапутам як Льоньо Цегельський. Знов, коли людина кладе руку на живіт це значить, що у живіт стрілявся Ваньо через дівку і став попом.

Дальше, коли людина показує на свою праву руку, (зглядно рамя) то це значить, що тою рукою набив Ревко кума Швайцара в ніс і пішов до "Свободи". Коли людина кладе свою праву руку на ліве рамя, це значить що ліві є непобідимі.

Робітник з Торонта. — Укр. контр революційна інтеліґенція в Америці і в Канаді ділиться на "бончі" а рахується за числом. І так: До інтеліґенції 0. зачисляються усі др. такі як др. Сушко, др. Демидчук, др. Цегельський, др. Сіменович, як також і екс-герой Січинський. До інтеліґенції ч. І. зачисляються такі як Ревюк, Бориско, Лотоцький і Цурковський. До інтеліґенції ч. 2 або так званої по англійськи до "секенд-ґенд" зачисляються такі як, Лата, Починок, Демедюк і Свободян.

Окрім вище сказаної інтеліґенції є єще оден бонч укр. інтеліґентів у Вінніпеґу, однак ті замість числитися за числом зовуть себе "Дикими".

Скажіть Стефаніцькому що "Молот" не вимагає щоби він був большевиком. "Молот" лише хоче пояснити єму що презвитерські виходки потрафить лизати кожда свиня. Отже пощо єму ломати собі голову над теольоґією і робити таку роботу яку зробить свиня без науки.

Різак.

М. Цікавий з Пітсбурґ, Па. — Пишете де поділа Федерація Українців тих 33.000.00 (трийцять три тисячі долярів) здертих з українських робітників в часі українського дня?

Ми Вам цего не скажемо, бо не бачили їх справоздання. Були якісь слухи, що Ф. У. віддала 20.000.00 (двайцять тисяч долярів) Червоному Хрестові. Але чи це правда то ми незнаємо. Якби це навіть була правда, то прийміть до відома, що Червоний Хрест помагає тільки контрреволюціонерам т. є. ворогам Української Радянської Республики.

Хочете знати де поділа Федерація Українців тих поверх 12.000.00 (дванайцять тисяч долярів), котрі она зібрала в 1919 р. на "Оборону Галичини"?

Трудно сказати, бо Ф. У. до цего часу не дала справоздання. А що она зібрала поверх дванайцять тисяч долярів, то це правда. Она називала згаданий Вами фонд "Народним фондом". Найкрасше зробите, як зажадаєте справоздання від урядників Ф. У., котрі сидять у "Народнім Слові". Ви-ж знаєте, що "редактором" згаданого шматка є секретар Федерації Українців М. Репен. Це той самий Репен, котрого прогнали чесні члени Читальні ім. Шашкевича за те, що він обороняв Петлюру.

Дуже сумно, що члени "Народної Помочі" дозволяють сидіти в редакції оборонцеві-аґентові ката українських селян Петлюри. Того самого Петлюри, котрий разом з Пілсудським хоче віддати Україну під панування польських дідичів і фабрикантів.

Пора вже, щоб українські робітники прочистили свої ряди. Гоніть Петлюрівців і Денікінців! Їм неповинно бути місця між чесними робітниками.

Їдь.

Преиумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ДЕРБИ, КОНН.

Ту існує від довшого часу бездраматично-співацький кружок. Ціллю цього кружка є власна кишеня і промочування патріотичних голосників, час від часу щоби не позасихали. Дохід з послідного представлення, яке той кружок відограв недавно в Ансонії, Конн. — пішов попови на "гередж" (шопа) бо автомобіл дорого його коштував і на дощі нищився... Чиж не патріотична ціль?!...

За чистий дохід з другого представлення, відбудеться урочисте свято в тиждень по представленню в "Джерманія Гол"; свято промочення патріотичних голосників жовтою оковитою з спиних стаканчиків. Вступ на те свято дозволений тільки аматорам "бездраматичного кружка.

Шелмовський.

ЧВІРКА.

(Алентавн, Па.)

Ту попи падають один, за другим. О. Лотовича прогнали, бо називав людий большевиками, зі своєї драбини, на котру він що неділі лазив у церкві. Прийшов другий і також мусить забиратися, бо на мітінгу зажадав $150.00 місячно, але люди тільки засміялись тай більше нічого, а де-які дівчата крикнули: "Ти і $50.00 не варта"!

Однак піп не довіряв і дав під голосування, при чім тільки чотирох піднесло руки, а це: лямполиз, свочкогас, секретар і ще один, що читає Ярмолоя. Тая велика чвірка не може зрозуміти, що то є, що так всіх проганяють... Здається, що в коротці і чвірку проженуть.

Д. Кари.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

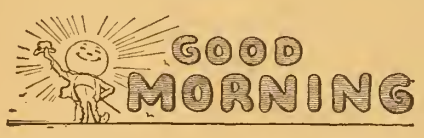

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

ГАМІЛТОН, ОНТ.

Гамілтонська сектанська псубратія стоїть над пропастю і переживає нечувані в історії часи, — а особливо баптистський душпаскудник Шумило. Всі овечки покинули його. Одні помотиличились та крутяться, мов дурні, другі пішли на обору другого душпаскудника і решти вже й ніхто не злапає... І приходить до такого, що хоч бери шуфлю тай на треку! А робити не хочеться. Сектанське зверхництво також платити не хоче; питає де його вівці і каже, що як на другу неділю, не буде овець, то прожене як собаку.

Так вам і треба душпаскудники. Час вам було вже давно покинути таку плюгаву роботу та братися за щось, що приносить користь для світа. Отже я зі своєї строни апелюю до всіх животатих, чорноризих черевачів-паразитів, щоб негайно бралися до корисної роботи, бо невдовзі настане робітничий суд і ви мусите підчинитись йому.

Робітник.

КОЛИСЬ А ТЕПЕР.

(Форт Вілліям, Онт.)

Колись В. Белінський писав і на публичних виступах боровся та доказував, що попи, це каста якої не можна зачисляти до ніякої кляси в світі, та треба боротися з тим кодлом. Не навидів на перехід. А тепер при конечности завязування "Червоного Хрестика", каже, що треба конче "Черв. Хрестик" звязати з церквою та її представництвом (попівськими пиками), а тоді орг. "Черв. Хр." буде мати більше впливу, а тим самим буде більше успіху (значить грошей).

Отже так далеко, як давніще був він ворогом, так тепер є приятелем і інакше не поможе, тільки мусить злизувати те, що давніще наплював.

Колись він був великим прихильником большевиків, навіть публично ставав в обороні в пресі. Казав, що большевики не повинні бути страшні для нас робітників, бо це одинокі спасителі робітництва, — тепер старається представити большевиків (чи то українських, чи російських) чорніще чим редактор "Кан. Укр." і каже що одинокий смолоскип визволення Україні — в руках Петлюри.

Колись на ріжних вічах і відчитах доказував він ріжним киринникам в роді Гуменюків, Сох. Ц. і т. п. що вони є круглими дурнями та політикантами від польської ковбаси і т. и. І що-ж тепер?

Тепер починає він в такий самий спосіб називати робітників котрі стоять непохитно за свої інтереси. Називає їх Сфінсами, муміями і т. п. А з ким то? Та-ж разом з тими круглими хрунями котрих сам так колись називав.

Я ту не маю що казати, лише приміню всім звісну пословицю: "З яким пристаєш, таким сам стаєш".

М. Г. М.

ЕДМОНТОНСЬКА ДИПЛЬОМАТІЯ

Штіф Фодчук, або Штіф Табачнюк, (до Белінського, котрий втирає письменні окуляри): Я думаю, що нам треба змінити "політичний фронт" "Новин", цеб-то не розмазуватись більше, про Параски та "Кейди", а гримнути з раз тих большевиків!

Белінський: Та воно варта-б', але як то зробити?

Фодчук: Та то собі річ дуже проста. Вистарчить написати, що Маркс і Енгельс в своїй теорії помилились і "шлюс".

Белінський: А мене ще кортить додати, що вони були жиди!... Га?...

Фодчук: Ото-то, це буде найбільшим доказом.

В ІНСТИТУЦІЇ ІМ. ГРУШЕВСЬКОГО.

Ґлова (до Прокопюка, котрий підперся одною рукою на "фізику" а в другій тримає "альгебру".): Над чим ви так задумались?

Прокопюк (здрігнувшись): Та думаю, над тим, проклятим десятим "грейдом", котрий пробую перелізти уже третій рік і дарма!

Ґлова (попліскуючи його по головці): Не журіться, дасть бог і за

пару років перелізете. В бога всьо можливо.

ТАКОЖ ПОСТУП.

Католицьке товариство "Боян" в Едмонтон зваживши рух поступу, а щоби не лишитися позаду в реакції, ухвалило на своїм пів річнім засіданню, при співучасти "Владики", гуляти два рази в тиждень "шімій денс" (сороміцький танець), а Шибу вислало на фарми колєктувати масло.

КАТАСТРОФА.

Канаду навістила страшна катастрофа; той славний "Ванкувер Айленд" — на котрім П. Крат свого часу організував кооперативу — пішов під воду. Є надія що в невдовзі і П. Крат піде за ним. **Плішка.**

ПОШУКУВАННЯ.

(З Линдора, Па.)

Велику нагороду дам тому, хто зверне образи: "батька" Петлюри, Петрушевича і других подібних "діячів", — бо їдучи з Ню Йорку, з Січового віча, наш "дипльомат" Н. Кінаш, заспав в ваґоні, а образи десь утікли... Скільки їх не нашукалися, але годі трафити на слід...

Отже хто їх бачив, або знає де вони є, хай зголоситься на адресу Кінаша, в головній кватирі під "бар бірнею".

Також і свою адресу хай дасть, щоб знати куди посилати нагороду.

Гриць Косий.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Олекса Ар. Гартфорд, Конн. — Не надається.

"Кореспондент", Пасейк, Н. Дж. — Коли що-небудь присилаєте до поміщення, то конечно мусите подати в листі свою назву. Анонімних дописів не поміщується.

Кругозір. — Те саме.

Т. Вербовий, Балтімор, Мд. — "Но ве Євангеліє" іде. Решта матеріялу не надається.

І. Д. Вінніпеґ, Ман. — Не було місця, — тепер запізно.

Скала, Перт Амбой, Н. Дж. — Гимн пішов. Про "Свободу" не піде задля браку місця.

НЕЧУВАНА НОВІСТЬ!

Новий винахід, як за одним махом задоволити трох осіб і виконати три чесних обовязки та дістати дві подяки.

Попробуйте це зробити зараз!

Кождий хто дістане передплатника для "Молота" з Аргентини, Бразилії, Нової Зеляндії, Австралії, Мексико, Аляски, або иньшої країни де перебувають Українці, той дістане всі числа "Молота", які йому бракують до річника.

Тим задоволите три особі, а то особу, яка дістане "Молота", себе, що дістанете дарунок і "Молота", що дістане передплату.

Зробите троє добрих діл: Обовязок супроти ширення робітничої преси, відкличетесь як належить відкликатись на зазив робітничої преси та зміцните видавництво і

Дістанете дві подяки: Від "Молота" і від Вашого знайомого.

Передплату присилайте на слідуючу адресу:

MOLOT, CO.
414 E. 9th Str., New York, N. Y.

КРИТИК.

— Що це за чоловік?
— Критик.
— Що-ж він критикує?
— Він не критикує, тільки все знаходиться в критичнім положенню .

ПО КАПІТАЛІСТИЧНОМУ.

— Мамо, ви дали нам яблоко і сказали розділити по справедливости. А Івась взяв та розділив по капіталістичному, — то є... всьо забрав собі!...

"ЗУБАТА ОШИБКА".

Маленька Ліза (при гостях): — Мамо! мене щось кусає!

Мама (змішано): — Ах... то певно була ошибка...

Ліза (за яких 5 мінут): — Мамо! А мене знов та "ошибка" вкусила!..

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Ґренд Репідс, Міч. (збірка) М. Гевусь $24.00.

Ню Йорк, Н. Й. І. Костецький 1.00

Фал Рівер, Масс. В. Капітан 1.00. І. Засадний 1.00, Н. Краснявський 50ц., Ф. Мандяк 50.

Юнґстовн, О. П. Вибираний 1.00.

Телєфон: { 2509 / 5883 **Орчард**

М. РОЗЕНБЕРҐ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

Читайте! Читайте!

'УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ'

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен **пренумерувати** собі **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"**; **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"** подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще вині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злуч. Державах і Канаді $4.00.
В Галичині і Буковині $5.00.

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,

Winnipeg, Man. Canada.

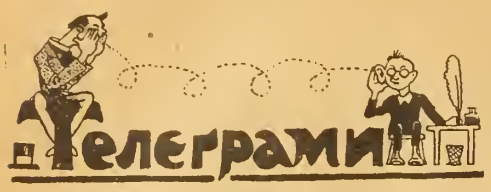

З УКРАЇНИ.

КИЇВ. — Населення України, подібно як і минувшого року, займається чищенням свойого подвіря. Як звичайно, на новій господарці буває що часами назбірається подекуди багато ріжнородного сміття. Приміром: Минувшого року було досить такого сміття загально знаного п. н. Денікінщина. Населенню України вдалось — що правда — з тяжким трудом вимести те сміття поза межі свойого господарства і вже здавалось, що буде свобідна хвиля до якої продуктивної роботи... Та на жаль, із цею весною звіялась метелиця від заходу і таким способом налетіло на Україну знова повно сміття. Те сміття прилетіло аж з Варшави і загально знане як "варшавське буржуазне сміття". Між тим сміттям знаходяться де-які брудненкі відпадки таки українського походження, котрі називаються "Петлюрівщина".

Яким способом теє сміття опинилось поміж "варшавським буржуазним сміттям" — вгадати не тяжко; сталось це наслідком того, що укр. народ минувшого року, викидаючи за межу чуже сміття зване "Денікінщина", — викинув також і "своє рідне" сміття — "Петлюрівщину", і тее то сміття розлетілось по цілому світу, а також і до Варшави... І от тепер із метелицею прилетіло воно сюди назад!... Та це нічо не шкодить, бо український народ викидаючи за межу "варшавське буржуазне сміття", — викине і "Петлюрівщину"... Та викине так, що та більше не верне на Україну а загине десь у безвістях.

З ПОЛЬЩІ.

ВАРШАВА. — Наслідком метелиці яка шаліє тепер поміж Варшавою а Київом — польські свідомі робітники і селяне задумують, якби то зарадити, щоб раз на все покінчити із своїм буржуазним сміттям, котре зветься: "Пілсудщина". Вони порозумівшись зі своїми сусідами, — Радянською Україною і Совітською Росією, — радіють, що ті вимітають сміття із свойого спільного господарства, та рівночасно роблять заходи, щоби те буржуазне сміття вимести також і поза межі Польщі.

Поки-що ті польські робітники ще закриті тою темрявою котру спричинила буржуазна метелиця, але фактом є, що в польському народі знаходяться вже здорові і практичні вимітачі сміття, і вони нині-завтра дадуть про себе чути.

З АНҐЛІЇ.

ЛЬОНДОН. — Англійський народ теж починає клопотатися своїм господарством. Він чимраз-то цікавіше приглядається до совітських господарств. Ходять слухи, що навіть подивляє здібність російських і українських робітників та селян, що до ведення їхньої господарки. Тому отже робиться заходи, щоби послати "спеціяльну місію", а та приглянеться блище тій роботі та пізнає "куди стежка в горох" і в котру сторону здоровий вітер віє...

З ІТАЛІЇ.

РИМ. — На днях в Ватикані відбулась католицька церемонія. Папа римський сидів через дві години на кріслі і мочив ноги в теплій воді, котрою митрополит, граф Шептицький має покропити голову українського ката Петлюри, в разі як той перебє червону армію та віддасть назад всі маєтки польським панам і ксьондзам.

Коли-ж знова не вдасться йому доконати того ганебного вчинку, так мусить він приїхати до Риму і ту в присутности всіх кардиналів, має тую воду випити замість горячої смоли. І так дано Петлюрі до вибору або виграти і бути покропленим, або програти і тую воду випити.

Сподіємось, що це послідне здійсниться.

З АМЕРИКИ.
"БОЛЬШЕВИКИ ЗАНЯЛИ КЛІВЛЕНД".
"Ґенерал" Цегельський ранений.

(Спеціяльна телеґрама, на підставі кореспонденції джерзисітської "Свободи".)

КЛІВЛЕНД, О. — Послідні вісти подають успішний наступ большевиків, на чорносотенну банаду в Америці. В місті Клівленд, виконано сильніщі атаки супроти "ґенерала" Льонґина Цегельського. Больше вицькі війська — як подає "Свобода" — спинили наступ чорносотенних військ, а в додатку ще розторощили. Сам "ґенерал" Цегельський зістав ранений, але вимкнувшись ганебно з поля бою утік і тепер знаходиться в головній кватирі в Джерзи Сити.

Ходять слухи, що тою поражкою, дуже збентежилась уся чорносотенна зволоч. "Свобода" і "Америка", обі прямо казяться. Після таких невдач, — "правительство" "У. Н. Комітету", ледви чи вспіє так скоро повторити другий наступ. Але боротьба ще не покінчена, бо з головної кватири, бувший офіцер австрійської армії, — "ґенерал" Семен Демидчук, вже починає збирати нові напасти під назвою "Комітет і Комітетовці". Та мимо того це не перешкаджає думати, що наступ "ґенерала" Демидчука так само провалиться.

ЧОРНОСОТЕННІ ВТРАТИ.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Із достовірних жерел довідуємося про втрати чорносотенців, під проводом "ґенерала" Цегельського.

І так: Від початку наступу "Тимчасового Ратункового Комітету" чорносотенці понесли такі втрати, які їм перед тим і не снились. Перш усього, втратили вони два головних форти; — Ню Гейвен і Ансонія, Конн. Страти такі величезні, що навіть органи тих військ "Свобода" і "Америка" встидається подати до відома. Взагалі, — як описують — то нічо не вдалося вратувати. **Вся "амуніція" остала в кишенях Ню-гейвенців і Ансонійців,** а сам "ґенерал" Цегельський, ледви утік живий.

Те саме діялось і в Клівленд, де "ґенерал" Цегельський зістав ранений і утікаючи в страху, залишив дальший наступ на американські доляри та тепер вижидає свого кінця в Джерзи Сити.

Телеґрафічна аґенція "Молота".

АВБУРН, Н. Й.

(Телеґрама попови по хребті.)

Наш "куций пастир" так врадувався тим що польська шляхта на чолі "з панем богатерем, єго вельможном екцилєнцийом, начельнікем Юзефем Пілсудськім, — екс-охотнікем, екс-ясне вельможнего пана цесаржа Франца Юзефа, І-го разем з панем арцисобакем капіталу польскиго, Петлюром, — забрала Ґаліцієн всходньом, Кіюф і сдном усмом ченсьць України, жеби даць шляхце, капіталістом і клєхом чарним круком вольносцьць", а робітникам і селянам неволю і нове ярмо на карк. Отже той "пастир" так врадувався, що в церкві, замість замотиличити вівці, — сам замотиличився та з тої нагоди вибив собі зуби нюйорським "Молотом".

Старий різак.

Одна хвилина справедливости, лут ше як сімдесять літ побожности.

Турецька пословиця.

Малий язик цілим тілом володіє.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 13. 1. ЛИПНЯ, 1920. New York, N. Y. JULY 1, 1920. VOL. II. № 13.

НЕ ХОТІВ ПОДАТИ РУКУ — ТО ПОДАЄ МОРДУ.

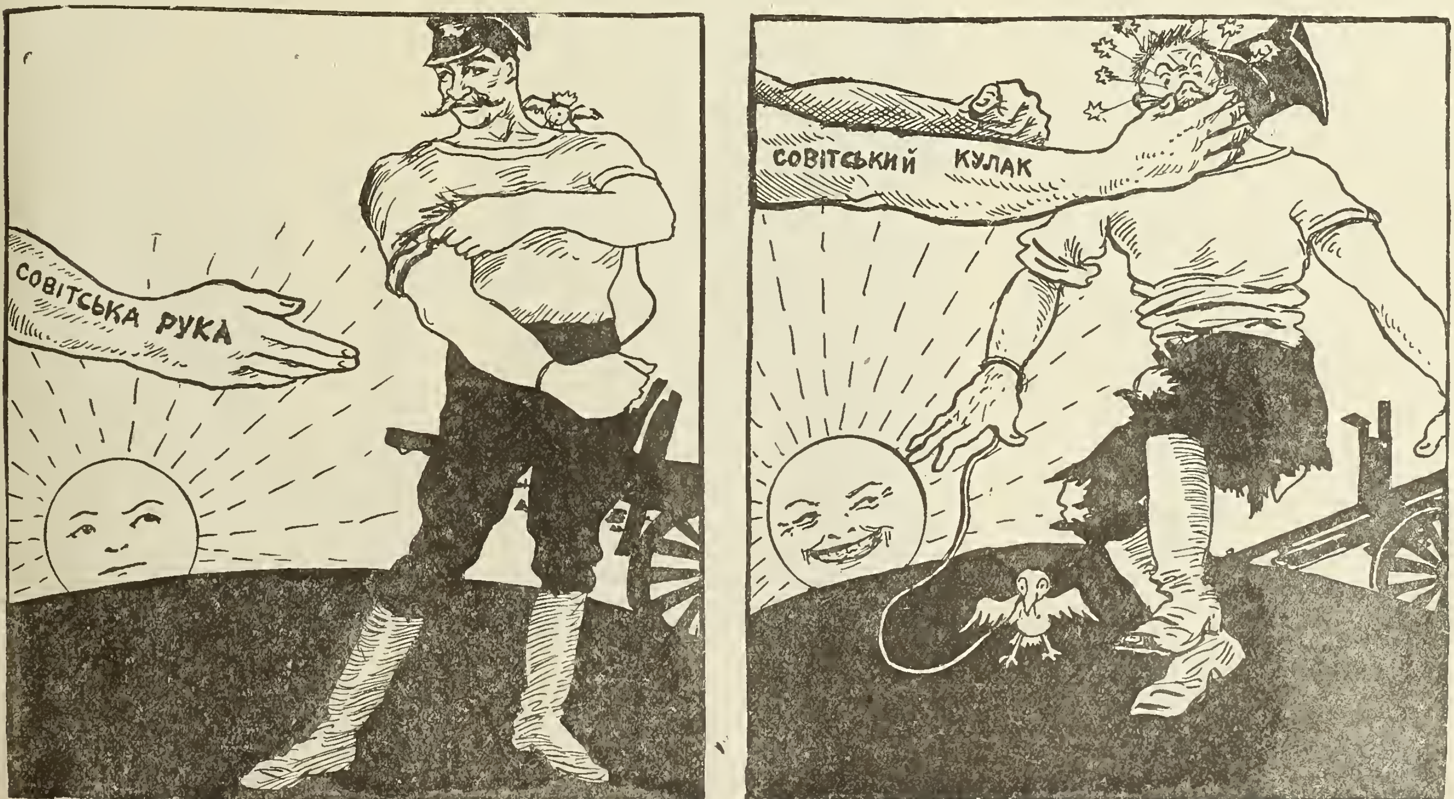

Хотіли совітські держави миритись,
Та польський буржуй не хотів;
Він "жабився" дурень, хотів з ними битись,
І тим він стягнув їхній гнів.

Совітські держави, в своїй обороні,
Як слід привитали змію:
"Не хотів ти руку подати до згоди
То дай тепер морду свою".

Остап.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, Single copy 10 cents.

JULY 1, 1920. № 13.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК. ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ... $2.00
На пів року ... $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописий не звертаєть ся.

"ХУЛІГАНИ".

"Свобода" помістила надіслану статтю п. н. "Хулігани" (Як видно, досить влучний наголовок і як раз до лиця "Свободі".) Творцем тих "Хуліганів" є о. І. Г. (Це той о. Ваня, що покинув свою соц.-патріотичну маску, залюбився в дівчину а відтак стрілив собі під ліве ребро і — як писала філядельфійська побожна "Америка" — був опинився на якийсь час між "фарнесами" в пеклі... Опісля звісний біблійний "критик" Бориско витягнув його з того пекла за вуха і тепер він от це пише такі "славні твори", котрі точно характеризують його душу.)

В "творі" п. з. "Хулігани" стоїть гарно видовбане імя і назвиско др. Льоня Цегельського. З того виходить що "твір" присвячений тому панкови...

Але як-же так? — подумає дехто. "Свобода", — тая чорна "Свода" мала-би називати свого "героя" Цегельського хуліганом? Може так, а може не так?... Питати "Свободу" про те не будем.

Як хоче нехай сама поясниться, хто хуліган, чи Льоньо Цегельський, — чи о. І. Г., — чи сама така "Свобода"?...

САМИ ПРО СЕБЕ.

—"Встид і ганьба!" — кричить той самий о. І. Г. в однім із чисел "Свободи". В нас (в "Свободі"? — ред.) взялися просвічати народ згін ники, свинарі і гицлі і виховали дику тічню встеклих собак (!).

Оставляється оден вихід: Свинарів і свинські газети проч з українських хат!"

Так стоїть написано в "Свободі". Як видно, то свободячі півголовки самі радять що треба робити з такими газетами, — отже українські робітники в Америці, позір! —

"Свинарів і свинські газети проч з українських хат!"

ХАВРЮК.

Хав... хав... хав... кру-у-у-гінь... кру-у-у-гінь... рох... рох... рох... квіі-і... квіі-і-і... квіі-і-і...

От так квичить і рохкає, маленьке сліпеньке та горбатеньке сотворінячко в "Україні". Квичить, квичить і біс його не розбере, чого воно хоче?...

Ціле його корито заповнене кацапськими охлапами як: Бендасюки, Вергуни і т. п. Хвалить те сотворіння Петлюру, хвалить Пілсудського, хвалить польську шляхту, за те, що та позамикала по бараках Українців — і ще кат зна що хвалить те сотворіння.

Одно замітне а то: **виливає він по миї на тих, котрі годують його — цеб-то на робітників і селян!...**

Звичайно підсвинок.

ХИТРІ ЧОРНОСОТЕНЦІ.

Побачили "Комітетовці" що "бізнес" рветься. Люди грошей не дають а до того послідня комедія з Цегельським не вдалась, — так давай братись на спосіб; Знайшли собі другого "генерала" Імханицького і зним у спілку стараються дурити людий. Набили собі якихсь папірчиків, котрі нічо собою не представляють, назвали їх "карбованцями" та "гривнями" і давай атакувати ними кишені укр. еміґрантів.

Купуйте люди тії карбованці, за котрі дайте нам багато долярів, — кричать вони при помочи старої джерзисітської баби — бо ми вже от от будем здихати. Жити хочеться по панськи, а ту біда, — нема долярів, але є "карбованці"... а що тих карбованців **ніхто не хоче,** і за них нам не дав-би ані зломаного ґудзика, то ви темні парафіяне будь те такі патріотичні і дайте нам багато тисяч долярів за кілька бушлів тих карбованців, котрими хоч запалите в печи в зимі, бо гроший вам за них ніхто не дасть!

От така-то, меньше-більше хитра політика, хитрих "Комітетовців", разом з Імханицьким.

Що той Імханицький, Петлюрів аґент то їм нічо не шкодить; воно ж раді тому, що Петлюра зрадив Україну та пішов до Поляків, вони також раді, що Цегельського куми — Петрушевич і Панейко потягнули до царського ґенерала Денікіна. У них нема ріжниці хто це є, тільки щоби не робітничий друг, тільки щоби він запевнив їм панські посади. Вони служать тому хто дає більше, вони люблять доляри, корони, марки, рублі (царські — аякже) і в послідних часах гривні та карбованці!...

Отож люди працюючі, як хочете щоби пани були дальше панами, щоби вони дальше дерли з вас і з ваших дітий шкуру та щоби торгували Вами по Парижах та Варшавах — то купуйте тії "гривні" і "карбованці", куйте ярмо на своїх дітий, котрі Вас прокленуть колись за несвідому роботу!...

А коли хочете бути свобідні, коли хочете бачити ваших дітий щасливими, то геть поженіть від себе тую зволоч "Комітетовців" та ріжних "представителів" від Петлюри і Денікіна.

"ШАЛІЙТЕ, ШАЛІЙТЕ СКАЖЕНІ КАТИ"!...

Др. Демидчук, побачивши безсильність і ганебний, повільний скон тої кліки до котрої він сам належить, почав переляканим голосом співати революційну пісню: "Шалій те, шалійте"... (гл. "Свобода" ч. 76.)

Цим він хоче вратувати тую кліку перед загибеллю, бо думає, що люди повірять, що він справді такий революціонер...

Ні, пане капраль, — чи то пане доктор! Люди знають добре і вас і вашу кліку — "У. Н. К.". Вони запитають вас, чому ви скорше не співали тої пісні?... — Прецінь, революція кипіла вже навіть тоді, **коли ви були ще на службі в Габзбурських скажених катів,** коли ви намовляли людий, щоби ішли боронити здихаючу цісарську Австрію, коли ви говорили, що нема лутшого щастя як піддати Україну під протекторат австрійських монархів... А то ні, ви навпаки — сами "шалілі" (і досі "шалієте") з тими скаженими катами, монархістами, царистами, Денікінцями, Петлюрівцями та з польською імперіялістичною шляхтою, котрі то, всі на купу, **будують тюрми і годують шпіонів!**

Не зашкодить вам от-же поглянути в зеркало своєї душі та переконатися (як ще досі не мали нагоди) хто ви є в дійсности?

"Гапт ахт — пане капраль!"

Остап.

Піп: — Івасю, а скажи-но мені, тих дві річи, які конечно потрібні при хресті?

Івась: — Прошу єґомосця. Вода і... маленька "бейба".

РОЗПЯТТЯ СХІДНОЇ ГАЛИЧИНИ.

Мов Христа, на хрест розпяли
Східну Галичину
І кров теплую невинну,
Точать без упину.
Розпинають її кляті
Ті польські буржуї...
Але треба памятати,
Що й "наші" нехлюї;
Петрушевичі й Петлюри,
Теж з ними гуляють, —
Кров невинну робітничу
Хижо випивають.
Вони-ж її зторгували,
Мов Юди, — за гроші,
За посади атаманські,
За місця хороші.
Своїх рідних чорноробів
Ганебно продали; —
Галичину, з польським катом
На хрест розіпяли...

**
*

Юди, Юди, лихо буде
Із вами підляки;
Беріть шнури та чимскорше,
Гайда на гиляки!...

Остап.

ПОРАДА ПЕТЛЮРІВЦЯМ, ЯК ПОХОВАТИ СВОГО ПЕТЛЮРУ.

(Після Шевченкового "Заповіту".)

Як умре, то поховайте
Його на могилі,
Серед Польщі шляхетської,
У Варшаві милій:
Щоб пани ясновельможні,
Королі, царисти,
Духовенство і вся сволоч
Були на тім місті.

Як понесе з України
У синє море
Кров ворожу, — оттоді ви
І лани і гори
Все покиньте і полиньте
Також у Варшаву
Скавуліти. Після того
Не благайте Бога!...

Поховайте та втікайте,
Кайдани сховайте,
Бо мужики як побачать,
Тоді — вибачайте!...
За панів на Україні,
В семі вольній, новій,
Позабудьте, не згадуйте
Ані одним словом!

Дід Данило.

ПРОСТА ВІДПОВІДЬ.

Раз у вечір, по роботі,
До одної хати
Зібралися собі люде,
Щоб порозмовляти.
Тай почали от так собі
(Звісно як робочі)
Сміятися, про все судить
До пізної ночи.
І про бабів, і про хлопців
Тай загадки гнули,
А далі так собі разом
На попів звернули.
Аж ту якось оден вставши,
Всіх почав питати:
— "Чи не може хто на теє
Мені одвіт дати?
Або часом, чи присутні
Про теє не знають, —
Чому люди все — "отцями" —
Попів називають?"
— "От найшов ти — другий каже —
Нас про що питати!
Та на таке і дитина
Може одвіт дати...
Тому люди все "отцями"
Попів називають, —
Бо ті хоч і не жонаті
Теж потомство мають.

Я. Лірник.

ЇЇ НАДІЇ.

— Вже і не знаю, як тобі догодити... Стараюсь, кажеться все сиджу в дома... Не знаю, на що ти надіялась, виходячи замуж?

— Ну... ну я не думала, що ти все будеш сидіти перед очима.

З МОРСЬКИХ СПОСТЕРЕЖЕНЬ.

I.

Пише "Свобода" що большевицтво народилось із шумних слів і обіцянок та крикливих брошурок. Добре, хай воно буде навіть і так. Писакови із "Свободи" я зовсім не дивуюся бо-ж це його річ таке писати. Одно лише дивує мене, чому писака із "Свободи" інтересується більше большевизмом чим такою справою, котра належить до "Свободи"? Думаю що передплатники "Свободи" були-б більше задоволені тим, як би "Свобода" замість писати з чого народився большевизм, написала з чого народився "Укр. Нар. Комітет". Якби "Свобода" написала, з чого народився підстрілений о. Гудзя. Якби "Свобода" написала з чого народився сліпий піп. Якби "Свобода" написала з чого народився цей фон Денікін-Цегельський, котрому укр .робітники в Клів ленд, дали здорового "потарганця". Якби "Свобода" написала з чого народилась та бідна жертва сліпого попа — Свободян. Якби "Свобода" написала з чого народився дрі Демидчук, Ревюк і иньша сволоч, а большевизм нехай лишить для робітників, — вони лутше його розуміють.

II.

Минувшого тижня, я одержав листа від свого товариша з Галичини, в котрім він мені пише:

"Переїжджаючи через Львів, я мав нагоду бути в ред. "Вперед", і говорив з редактором п. Буняком. Взглядно він розпитував мене про політичний настрій укр. робітників в Америці. А що я нехотів єму не говорити неправди, я розказав усе як дійсно у слід воно діється. Я нехотів таїти, що 90% укр. робітництва поглядають у сторону Радянської України, і щоби опер[illegible] на факті я розказав йому про залізний біб котрим обдарували укр. робітники фон Денікінського ступайка, Цегельського. Про Ревюка, про "Комітет", про екс-героя", про Демидчука, про др. Сушку, про о. Гудзя, Починка, Лату і про всю укр. сволоч, котра кидає укр. робітникам гнилі колоди під ноги. Слухаючи мого оповідання ред. "Вперед", здається вірив мені в усе бо коли я скінчив — так зараз побачив, що його шкіряний ремінець тріс в нього на животі наслухавшись про тих політичних хабарників в Америці. Коли я запитав яке політичне становище занимає "Вперед", то ред. "Вперед", сказав: Ми поки що тримаємо сторону соц.-дем. — то значить ми є такі соц. як кат укр. народу Петлюра і Пілсудський або Падерев ський, однак наколи большевики прийдуть до нас, то ми також тоді поробимося ними.

Почувши такі слова редактора "Вперед" — пише мені мій товариш — мені перебіг мороз поза шкіру. Я таки зараз догадався що ред. "Вперед" не ріжниться зівсім від наших американських хабарників і постановив як найскорше відійти. Крізь зуби попращався я і вийшов, повторяючи в дусі слова ред. "Вперед" — "Наколи большевики прийдуть до нас то ми також поробимося ними"...

Перечитавши лист свого товариша я також повторив слова ред. "Вперед", і мимоходом мені насунулося питання, чому то земленька держить на своїм лоні таких людей, котрі не хочуть розуміти, пощо вла стиво вони животіють. **Різак.**

Дурень, дурня потішає,
Дурень, дурня чеше;

Один дурень що питає, —
Другий дурень бреше!

Нова пословиця.

"ЖАЛІБНИЙ КОНЦЕРТ В БРУКЛИНІ".

Під таким наголовком стара шептуха з Джерзи Сіті подає новинку, де кажеться що на тім концерті —

"Святочну промову виголосив др. С. Демидчук, котрий повідомив також на кінци публику, що із за злочинного скритовбийчого нападу, др. Л. Цегельський не міг прибути з рефератом; тому належить висловити співчуття шановному гостеви з рідного краю"...

Яке співчуття присутних було з тим нападом на др. Цегельського то "Свобода" вправно каже, що присут ні на гали, били в долоні і кричали "славно"; в той спосіб — говориться дальше в тій новинці — вони замаркували свою солідарність зі злочинном братовбійства.

Очевидно пан др. Демидчук, тим обурився, бо навіть здається сам подав тую новинку, але не має чого псувати собі крови, бо хіба забув він, як колись він сам похваляв бра тоубійство в війні Австрії з Росією, а в тім братоубійство таки Українців проти Українців по обох боках кордону?!.. Як пан доктор те забув то нехай пригадає собі, як ще зівсім не стратив своєї докторської памяти.

А може пан доктор скаже, що кров Льоня Цегельського, вартіща від крови українських селян та робітників?... О, ні голубчику, в порівнанню до тих укр. мучеників робітників і селян, кров Цегельського не більше варта від крови рудої маши.

Минули ті часи, що дармоїдів ставили вище від простого люду... І тому годі обурюватись на те, що при сутні на концерті в Бруклині, на згадку побиття Цегельського кричали "славно"... А впрочім це були учасники вашого, — пане доктор — свободячого концерту, і ви повинні їм признати рацію.

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ПЛАЧ ПАТРІОТИЧНО-ПОПІВСЬКОЇ КЛІКИ В АМЕРИЦІ.

— "Що-ж ми бідні, безпомічні
Будемо робити? —
Не мож ніяк того хлопа
Вже більше дурити!

Хлопи знають що Вкраїну
Полякам віддано, —
Що Петлюра той проклятий
Їх зрадив погано.

От біда ту на всі боки,
Нема що робити;
Прийдеться нам сісти тихо
І всьо залишити!...

Не задовго і Петлюра
Скочить в Америку...
Хлопи грошей вже не сиплять
Та щей набють в пику!

Більше навіть ми не можем
В них грошей питати,
Бо ось тепер вони кажуть
Щей тії віддати.

Чи віддамо ми їм тії,
На певно не знаєм,
Але певне що у них вже
Довіря не маєм!

Остались ми тепер збиті,
Бідні небораки;
Тільки зробим яке віче, —
Нас бють, як собаків.

Ані слова не дадуть нам
Тепер говорити,
Бо вже знають, що ми хочем
Їх дальше дурити.

Вже дурити ми не можем,
Вже сили не маєм;
От так то ми додурились,
От так позлихаєм!...

Дурили ми всі враз добре,
Попи із дяками, —
Тепер люди нам заплату
Дають копняками"...

**
*

От так плачуть ті погані, —
Так вони горлають...
Ну і добре-ж їх всі люди
Скрізь тепер витають!

Н. Торбяк.

ВІН НЕ ЖАЛУЄ.

Сліпий піп (узрівши окровавленого др. Льоня, вельми зачудувався і вилупивши свої сліпі баньки, приблизився до нього та трівожно заскавулів): — "На рани господні! Докторе! А з вами що скоїлось, що так окровавилися? — Може ви часами задумали підстрілитися, як наш о. Гудзя?

Др. Льоньо: — Ні сліпа святосте! Стрілятися, так як Ваньо, я не дурний. Я так файтувався з большевицькою бандою.

Сліпий піп: — Ну і вони вас так окровавили?

Др. Льоньо: — Окровавили це правда, однак цеї крови що витекла з мене я не жалую, бо-ж вона була не моя лише виссана з укр. мужиків на Україні.

Сліпий піп: — О, о!... тепер я зрозумів усе. Шкода що я так настрахався.

Різак.

"Була пора, так не було ума, а прийшла пора — і ум пройшов".

А ВСЕ ТАКИ КОРТИТЬ!

З ЛЮДСЬКИХ ПОМИЛОК.

Свого часу галицькі селяне думали, що "др." Л. Цегельський справді є їх приятелем і тому вибирали його своїм заступником до австрійського парляменту. Однакож вони дуже помилилися тим що так думали, бо др. Л. Цегельський показався одним з найтящих ворогів галицького українського селянства. Він за життя дрантивої Австрії голосував в парляменті проти інтересів галицьких селян за воєнним бюджетом, він голосував за підвищенням рекрута, він помагав підчас війни, організувати "Укр. Січ. Стрільців" щоби боронили дрантиву Австрію і трон проклятої памяти ціарів Габсбургів. Потім підчас революції той самий "др." Цегельський зрадив не лиш галицьких Українців, але увесь український народ. Він заявив що український народ ще недоріс до того, щоби був свобідний і тому то треба віддати його щоб ним правили російські царські генерали. Наконець той самий Цегельський (з Ко.) віддали галицьку українську армію царському генералови Денікінови.

Отже-ж в певній мірі, і за його стараннем сотки тисяч Українців по клали свої голови на поли бою, — одні полягли в бою чесно в обороні свободи українського трудового населення а другі (з галицької армії) марно погинули в борбі проти своїх інтересів.

От як дуже помилилися галицькі українські селяне, що до Цегельського і йому подібних.

***

Не менче також помилився Цегельський, що до українського селянства і робітників! Він говорив (на засіданню злодійської, запроданчої шайки в Відні) що український народ це селяне "пасивні" до всего і не дбають що з ними станеться. Иншими словами (після думки Цегельського) Українці це дурні селяне і з ними можна робити що хотіти.

І як видно він таки так думав що українські селяне-робітники дурні і тому приїхав ще до Америки дурити їх і дерти від них тяжко запрацьовані доляри. Однакож грубо помилився коли так думав. А що він помилився цего він найліпше переконався сам на своїй власній шкурі, коли загостив був до Клівленд, О. дня 30-го мая с. р. Цегельський переконався там що українські селяне і робітники не є "пасивні" але бють (і ще будуть бити) і то добре бють своїх зрадників запроданців.

***

Ще більше помиливбися той, хто б' думав що Цегельський по цім трактаменті — що йому справили в Клівленд — тепер поправиться і буде чесним чоловіком. Ніколи! Сволоч, як є сволочею так і остане нею хоч би вже і боявся показатись перед народ.

***

Українці в Америці помилились що вірили попам, шахраям, злодіям, ошуканцям і всій патріотичній поганій сволочі, як з "Комітету" так і з "Федерації". Та паскудна сволоч дурила несвідомих робітників що за гроші можна купити Україну. Вони говорили щоби робітники зкладали жертви а вони ті всі жертви вишлють нещасним вдовам і сиротам в Галичині. Тепер показалось, як дуже помилились укр. робітники, коли зложили сто двайцять тисяч і кілька сот долярів, думаючи що ті гроші дійсно підуть всі на поміч нещасним, а тим часом ті негідники вислали всего $300.00 на поміч полоненим (і то не знати хто покорстувався тими грішми) а $33.000 одному Білікови до Парижа, а решту $90.000 обернули на свої оптреби... А нещасні вдови та сироти в краю навіть нічого не знають що ту на них зложили таку суму гроша. Вони і далі гинуть з голоду.

***

Не менче помилились попи, злодії, шахраї і вся патріотична погань, коли думали що це буде тягнутись так вічно, що робітники будуть складати гроші а вони будуть "гуляти" за ті гроші. Тепер вони переконалися що, помилились коли так думали. Робітники пізнали на що йдуть їх тяжко запрацьовані доляри і вже більше не посилають грошей. Нічо не помагає, ані прозьби, ані відозви, ані австрійський агент Демидчук, ані денікінський агент Цегельський, ані сліпий Підгорецький, ані лисий Якубович, ані навіть сам чорт не поможе, бо робітники добре ховають свої доляри (хто має) а комітет мусить впасти бо на днях 5-го і 6-го мая с. р. було в касі Укр. Нар. Комітету всего на всего $50.00.

***

Ще більше помиляються попи, злодії, шахраї, комітетовці, чорні редактори "Америки" і жовті "Свободи", коли думають що тепер вдасться їм спечи коржа з-за тої події що склалась в Клівленд, О. з Цегельським. Вони говорять і пишуть (попи на проповідях і редактори в своїх шматах), що Цегельський за дурно невинно набитий (бідний денікінець!) і взивають до "самооборони" (кого?) Бідні дурачки, коли так думають. Народ з них сміється та з їхнього плачу. Українські робітники знають що Цегельський заробив ще не на таке як йому приключилось в Клівленд. (Цегельський є оден із зрадників українського трудового народа, а звісно що робили із зрадниками навіть такі держави як небіжка Австрія; прямо вішали на гиляку, або розстрілювали). І він сам собі тому винен бо пощо ліз на очи свідомим робітникам коли він знав дуже добре що українські робітники його нехочуть бачити і проганяють від себе.

***

Найбільше помиляться ті, що думають немовби то українські робітники в Америці настрахаються таких високопарних слів попів та жовтих і чорних редакторів, як "бандитський напад", "скритовбійчий напад на життя Цегельського", "Трагедія в народі", заклики до самооборони (гляд. "Америка", з дня 9-го червня) і вже коли вони хотять скликати віча, щоб на тих вічах дальше сипати порохом в очи, то вже українські робітники дадуть себе знов дурити та за ніс водити, О, вони дуже миляться коли так думають. Вони шахраї, рабівники, обманці, котрі змарнували гроші, вони повинні за ґратами сидіти за шахрайство. Вони зрадники, що тілько разів зрадили український трудовий народ і ще тепер зраджують, вони хотять ще явно виступати перед лице того народа, що його зрадили хоч знають що народ їх не хоче.

Вони чести ані встиду не мають, совісти не бояться, доброї ради (щоб більше непоказувалися перед лице народа) не слухають а дальше хотять провадити свою чорну роботу, так що-ж ту лишається як не бук? Бук і більше нічого. Вони миляться коли думають що це лише Цегельський попразнікував. Їм всім це буде, бо народ розгніваний за зраду і карає зрадників.

Тож най стережуться запроданці, най стережуться шахраї, обманці розгніваного народа і не лізуть перед той народ. Вони бачать що народ нехоче їх, так за всякі наслідки вони будуть відвічальні самі.

Перекотиполе.

ВІН НЕ ЗНАЄ.

Піп: Коли пан-біг укарав грішників потопом, то його милосердне серце не позволило йому винищити всего. Полишив отже на розмноження з кождої звірини і птаства по дві штуки.

Ученик: А прошу отця, що зробив пан-біг з монахинями і монахами? Чи лишив теж по дві штуки?

Піп: Я тоді, осле оден, не жив ще і сего не знаю, сідай!

СУЧАСНИЙ "ТАРАС БУЛЬБА".

Так як колись Тарас Бульба,
Із своїм Андрієм
Поступив, за подлу зраду,
Мов з поганим змієм, —
Так сьогодні, український
Мужик і Петлюру
Зловить ката на злім вчинку
Та зпряче "псяюру"!

Він покличе того драба,
Що шляхті продався
І заставить, щоб найскорше
З тим світом пращався.
Убє його, як собаку,
Щоб й не шевернувся...
Хиба би він на Вкраїну
Більше не вернувся!...

Остап.

БАЙДУЖНІСТЬ.

Водить квока по подвірю
Маленькі курчата,
Яструб літа понад нею,
Як би одно взяти.
А молодим і не в гадці
Чого ворог хоче,
Лиш бігають та слухають
Як стара кокоче.
Та відбігли вже далеко
Усі від старої,
Яструб спустивсь і в пазурі
Хапнув нараз двоє.
Побачивши стара квока,
Крилами злоптіла,
Ратувалаб, вже за пізно...
Чом з разу не хтіла?
Гребе сміття і радіє,
Що живе на світі,
Яструб дальше по одному
Хапа у повітрє.
Аж нарешті стара квока
Сама вже остала,
Та думає: булиб діти,
Колиб ратувала.

**
*

І між людьми те буває
Як лиш ся придивлять:
Рабують їх, шахрують їх,
Сі ся не противлять.
І на все собі байдужі,
Нічого не вчуться,
А скажи їм правду в очи,
То ще і сміються.

І. Недоріс.

"КРАВЕЦЬ".

Молодий кравець Дмитро П. підхопивши кравецьке ремесло, почав ходити по фармах та збирати замовлення і матерію до роблення убрань. Одного разу зробив він одному фармерови убрання і привіз до нього. Фармер спробував, оглянув і сказав:

— Як то ти Дмитре смішно вшив те убрання!...

Але Дмитро перебив йому кажучи:

— Як видно, то ще не дуже зле, коли вам смішно; я одному як вшив, то він аж плакав!...

П. К.

ВЛУЧНІ ВІДПОВІДИ.

Піп: — Що треба робити, щоб дістати відпущення гріхів?

Маруся: — Треба грішити, прошу єґомосця...

**
*

Піп: — Скажи мені Богданку, на що тобі бог дав уха?

Бгданко: — На те щоби мені капелюх не ліз на очи.

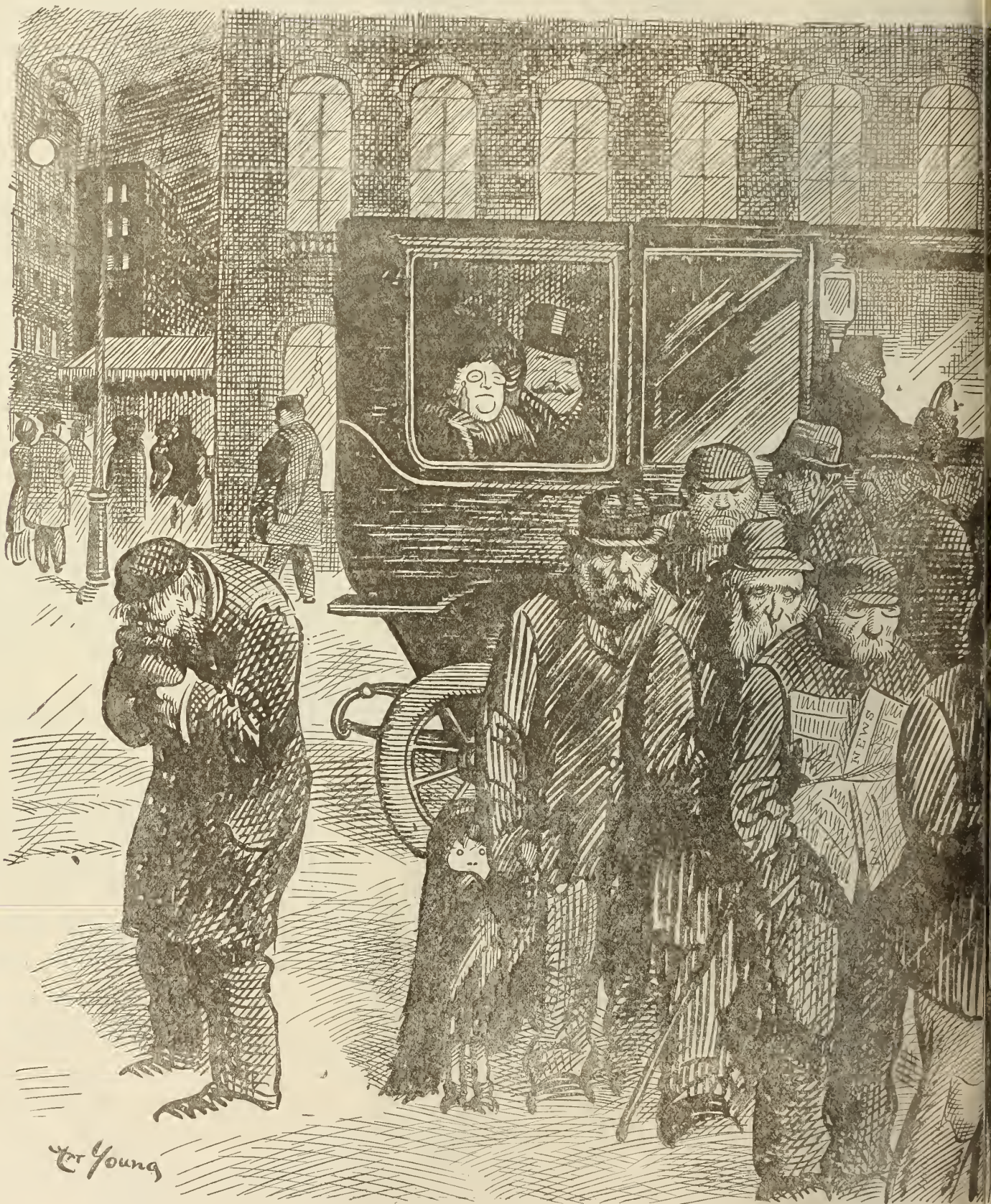

ТАК ВИГЛЯДАС "РІВНІСТЬ І СВОБОДА ОДИНИЦІ" В

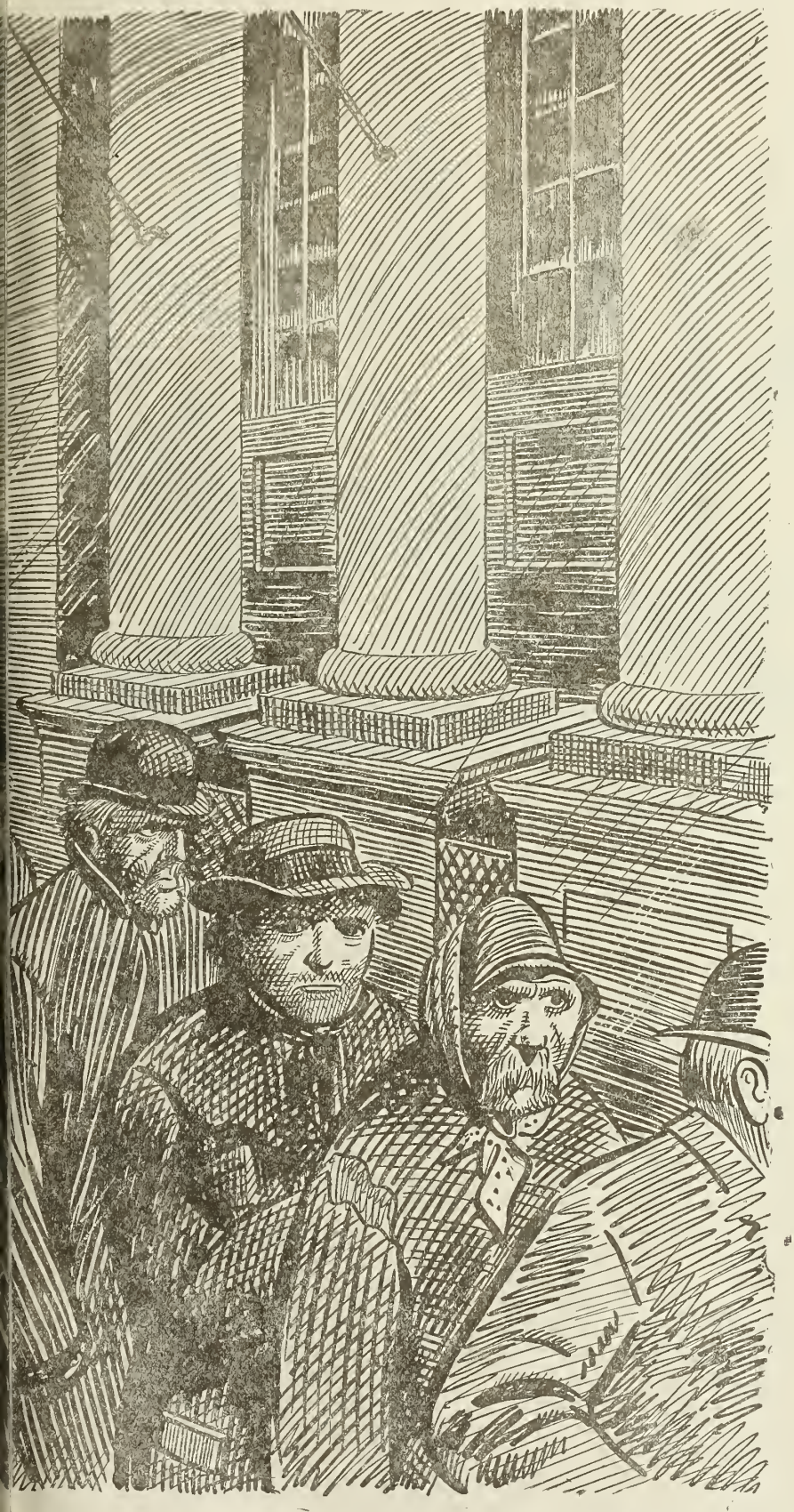

— *From Good Morning.*

...ОКРАТИЧНІЙ" КРАЇНІ.

САМОЛЮБСТВО.

Загреміло, загуділо,
Вітром хмар нанесло,
Свиня дуже рада з сего,
Що посуха щезла.
Дурна свиня! на се собі
Рільник повідає:
Мені збіже в полю гнис,
Її сьміх збирає.
Ет, що мені твос збіже,
Свиня відказала:
Мені дощу, і я будусь
В болоті купала...

**
*

От таких то і між людьми
Свиней є немало,
Хай що хоче другим дієсь,
Коби про них стало.

І. Недоріс.

ДУМКИ ЗВІРЯТ.

Та нова сила не зле тягне, але жерти так не потрафить як я — сказав кінь, дивлячись на скоро проїзджаючий трамвай.

Перше інтерес, а після приємність — муркотів кіт, заїдаючи злапаного пташка.

Говорить сам не знаючи що — заявила папуга, вислухавши прелєкції фільософа.

Що робили-бп люди, як би я не занечищувала зеркало — забрехчала собі муха.

Не гнівайся на мене, любе сонічко, що своїм піянням я змушую тебе до вставання — сказав простодушний когут.

Рожа подібна до мене, понеже також має колючки — зауважив їжак.

Нехай тобі бог заплатить — заявив рак, коли його кухарка вложила в зимну воду до горшка на печі.

"ЗА БАГАТО ДВА ГРИБИ В БОРЩ"...

Один робітник, щоби не справляти неприємности жінці, за кожний раз, як повертав з роботи чи з міста, стягав черевики ще в сінях і так приходив босий до хати, щоб не бруднти підлоги. Коли одного разу в день жінка стираючи крісла, на однім побачила пляму з оливи і як тільки вечером чоловік повернув з роботи вона почала:

— Слухай чоловіче, я нині здибала крісло замащене оливою; це нічо більше, як з твоїх брудних штанів з фабрики. Кажу тобі, щоби я того більше не бачила!

На те її муж:

— Цего вже мабуть забагато для мене! Через пять років я завсігди скидав черевики в сінях, але тепер хоч забий мене, то не присилуєш щоб я ще і штани скидав в сінях!...

П. К.

СОН.

Великий піст має таку середу, що призначена чолобиттю і зовуть її христопокліннною. Будучи в старім краю, я знаю, що той день, а іменно вечір був великим пообєвищем голов смирних чад рода христіянського. Бувало лунав церковний спів, а дячок при кожнім "зреканії": "Преподобная Марія і Андрею, витягав шию, зачиняв очи, як півень, що значило, що він знав свою пісню на память, а за крилосом роздавався стук колін і голов, стони і охкання, а часом придушений сміх, або плач. Пуста дітвора бувало мішається в тісну юрбу та й не зважає що наздопче декому на волосся, пальці і т. п. Із таких необережних дитячих вибриків бувало виходила бійка в церкві, але "глава церкви, дабп не війти воіскушеніє", зараз усмирювала їх.

Це було давно і я бувби зівсім забув про те, але ось приснилась мені тая чолобитня середа.

Вечір тої середи був для мене просто нестерпимий! Якись неспокій і тягар на душі не давав мені спокою. Кілька раз я лягав спати, — кілька раз вставав, ходив, сідав і знов лягав... Аж десь над раном я умучений заснув. І сниться мені, що страшна буря колише цілим світом. Я ходжу, мов пяний. Буря кидає мною, то в одну, то в другу сторону. Я кричу, скачу, хапаюся за гиля якогось колючого дерева, чую біль подряпаних рук, на котрих видніє кров, але я не зупиняюся; біжу неначе комусь на зустріч. Минаю ліси, гори, скали, якесь туманне озеро і зупиняюсь біля якогось напів розваленого будинку. На оцілівшій стіні, видніє напис: "Квінс Готел, Едмонтон". Була там змальована ще якась фігура, але я не встів розглянути, бо звіявся ще більший вітер, підняв куряву і щось затріщало надімною, та через хвили ну я стояв припертий до якогось насипу ізза якого було видно якісь хати. Буря ніби трохи утихла, прояснів світ тільки я ніби чую холод на мойому до крови подряпаному тілі... Нараз роздався чийсь голос: — "Бють"!...

Що бють? Поколопи? — питаюся.

— Ні — відповідає той голос — це Рудика бють.

— За що? — питаю я.

— За гроші.

— За які гроші?

— А за тії, що з народної торговлі взяв, шість соток.

— А може — питаю я — йому дивіденди належались? Він має багато шерів.

— Ні, — говорить той голос — цего року дивіденти мало кому заходять, бо д. Грицюк забрав в "комішен". Він-же за те минувше ціле літо крутив голови фармерам, а Рудик, так як божої манни, шість соток спіймав.

— А може — питаю я — йому "Нар. Торговля" була винна?...

— Ні, — говорить — то за те, що приїхав шість разів на "гут тайм" до Вегревіл і за кождий раз рахував собі десятку, окрім всяких розходів. Ото-ж шеровці довідалися, що так дорога візита, може привести "Торговлю" до банкроцтва, тай тепер бють. Але на тім ще не кінець. І других будуть бити, бо тепер — каже — така пора настала, що всіх панків — дармоїдів треба бити; треба від'учувати від всяких "комішинів" і плачених візит. Вони — каже — позвикали на народні діла, на народні торговлі, фонди і бонди, та все що належить для народа вони беруть собі, як своє власне! А щоб їх від того від'учити, то нема иньшої ради, тільки бити... Бити за те, щоби не призначували собі чим день то більше платні, щоб не крутили шеровцям голов і виплачували дивіденти річно як слід, та щоб трактувати фармера і робітника, як дійсних людий, а не як дурних хлопів".

Невидимий голос вже затих, а передімною зявився Саскатун, Могилянська бурса і Кібзей. Щось ніби пише, ніби пальцями перебирає, по якісь дошці, чи по якомусь інструменті.

На піску виграє дітвора, — качає якесь старе колесо. На нещастя дітий, колесо звернуло в бік та впало в воду. На крик дітий почали збігатися люди, думаючи, що яке нещастя сталось і за короткий час на мості назбиралась досить велика юрба людий з поміж котрих видніли дві знаних мені особі; Будка і Свистун. Оба вони вміли "гласом" читати божі заповіді; Будка з "Кан. Українця" а Свистун з "Кан. Фармера". Я запер в собі дух і ловив кожде слово виходяче із уст "світозорних осіб", канадійських "дічів" і "робітників" на народній спині. Цікавило мене те, щоби зрозуміти, котра заповідь — котру переважить?... Та коли вони дочитались до слів: бий, кради, рабуй, — хтось із гурту крикнув: "Бий"!

Я знова подумав, що будуть бити поклони на містку, але заки я те подумав, то в гурті вже справді когось били. Били і кричали: "Не кради, не гандлюй релігійним коритом, не зраджуй людства, не з'упиняй розвитку молодіжі та не бала муть голов старшим! Жий чесно, сумлінно та научай других щоби вміли жити тим життям, в яке не входять ні крадіжі, ні убійства, ні зради, ні обман і т. п. Та мені байдуже хто там щось приповідає! Моїм бажанням було бачити, кого це бють... Нараз юрба роздвоїлась на хвилину із нутра показались дві карикатури: Будка і Свистун. Обшарпані небораки, обганяються хрестами; один православним, а другий католицьким. Де-хто потягне чим небудь по спині і спішить дальше. Картина міняється, якась метушня, ніби когось ловлять, міст десь щезає, а замість нього являється вулиця Немейно, Едмонтон.

Іду я десь тою вулицею і знов бачу велику масу людий. Дивлюся в ту сторону і на диво побачив трете чудо; "Новини" ведуть когось до шлюбу. Зажду — думаю собі — може гостем буду. Може хто із знакомих жениться... Так і є; це мій давній друг женится — Лучкович. Кібзей за дружбу, Лойд Джордж за батька... А молода яка гарна!... Парасковя зветься...

Звісним є, що Лучкович, це той котрий цілий час кричав що більше ніхто тільки Лойд Джордж визволить Україну Я хотів підступити блище, але якась старушка наблизилась до мене та говорить дрожачим голосом, ніби з переляку: — "Утікай чоловіче, бо зараз будуть бити!"

— Так — кажу я — будуть бити поклони; нині як-раз та середа, що поклони бють...

— Та де там поклони; — говорить старушка — Лучковича будуть бити, — всіх будуть бити!...

— Як і мене? — питаюся.

— Ні — говорить — всіх весільних...

Ще щось старушка говорила, але якись голос мов грім заревів, а за ним і другі:

"Бий того високоного шляхтича! Бий от тих чваньок-самолюбів! Бий от тих божих телят, які ще від шкільної лавки привчаються уявляти ненависть і погорду до меньшого брата, хлібороба і робітника! Бий, щоби вони вміли оцінити труд чорнороба і ставили його на рівні з рівними і вільними людьми! Бий, щоби ті спекулянти затямили собі, що від тих, яких вони бридяться, від тих що в свитах, в кожухах, — залежить життя і будова цілого світа і навіть таких елементів, як Лучкович, Кібзей і Ко."

Я підбіг блище розлюченої товпи, хотів боронити, але сам не знав кого... Аж ту дивлюся біжить Лучкович, розпатланий і воліче за собою потрать Лойд Джорджа. Я не знаю, чи я питав його, чи може він

ТЯГНЕ, ЯК БИКА.

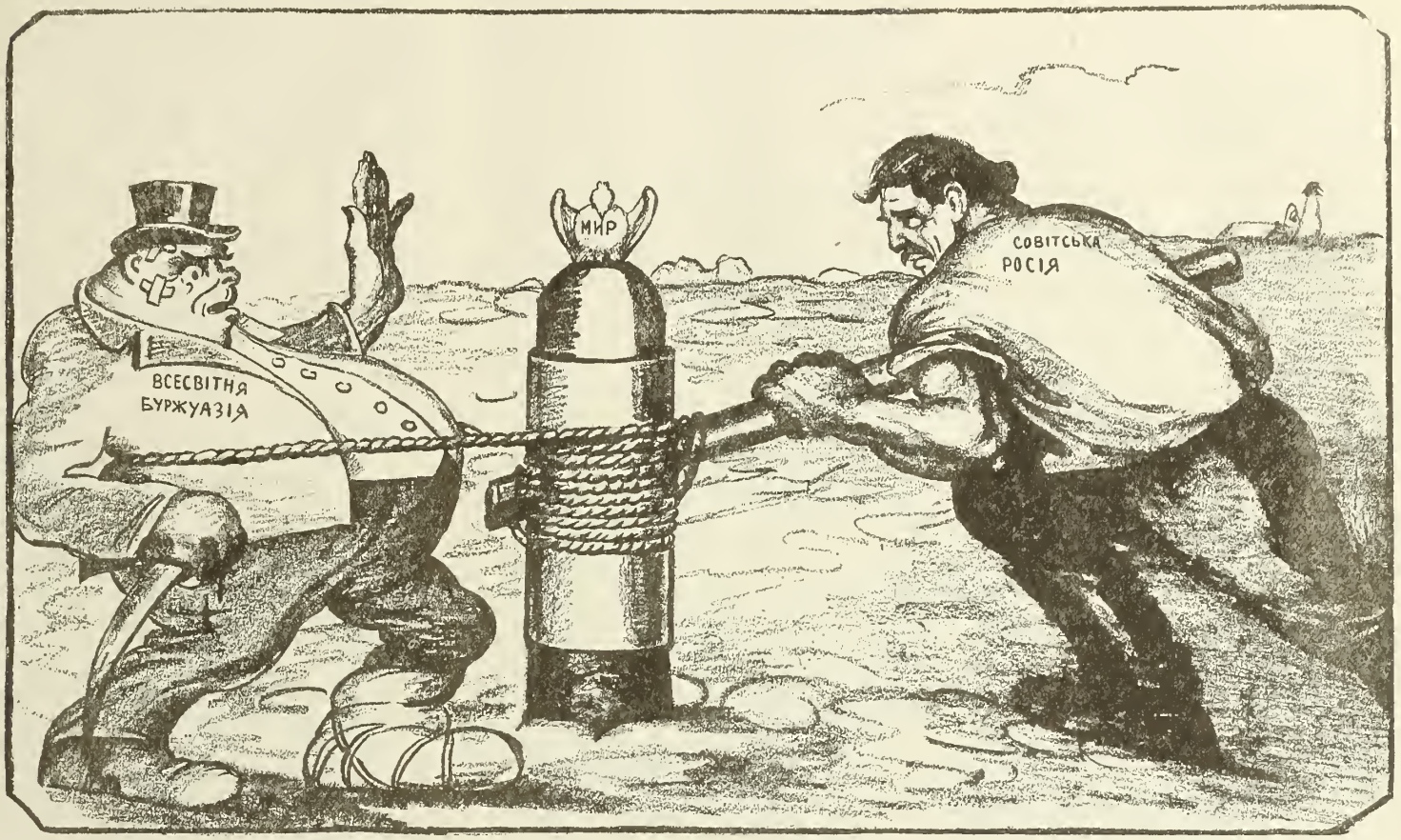

Совітська Росія: — Ходи голубчику, ходи! Хоч ти не хочеш, та дарма! Досить ти лиха наподіяв, за те тепер мусиш відпокутувати. Кінчиться вже твоя гульня, — тепер господарем світа має бути сам пролєтаріят.

так зпід вінця гукнув: — "Їдемо боронити Україну від боль"... я перебив йому питанням: Куди? А він відповів: "У "рівер"!..." І поволік разом з Лойд Джорджом.

Туди тобі й дорога, — подумав я собі — як вимокнеш трохи, то може порозумієш лутше.

Нараз хтось закричавв на всю горлянку: — Ратуйте "Новини"!

Я оглянувся, аж дивлюсь, — а то бувший редактор "Новин" п. Григорович, "таскає" цілу редакцію і горланить.

— Куди ти? — питаю.

— У "рівер". Онде два помандрували піду і я, — каже — бо більше вики наступають і дуже бють!

Кібзей стиснув щось під пахою і також пре до річки. Якись піп, котрий мавби бути протестантським детективом, також робить "машір" туди. Мабуть на те щоб пильнувати панську кров, та щоб гонорово скакали в річку Саскачеван. Нарешті величезна товпа людий повернула на "Джеспер Аве" і одно лиш було чути: "Бий"!

Піду — думаю — і я. Цікаво бачити "героїв" і "борців" реакціонерів.

Народ розтаборився над провалля, а "геройська" дрянь вже рибу ловить. Посідали на редакцію "Новин", як Ной на ковчег та відсвариються до тих, що камінням шпурляють.

З між реакціонерів, Лучкович заголосив таке: — "Я при помочи Лойд Джорджа хотів побудувати на цілій Україні найновіщі шибениці і найсильніщі тюрми, а большевицька голота відкинула мої так гарні пляни і тепер України не буде!"...

Другий відозвався Кібзей: — "Я всіми силами попирав вище згадані бажання Лучковича, бо це найкращі інституції, якими, могла-б' пишатися наша Україна, та ще додам, що було-б' добре, як-би хлопів держати у панщизняному ярмі. Під таким наглядом, моглаб' істнувати наша славна Україна.

Третий відізвався ред. "Новин" Григорович: — Я дуже похваляю Петлюру, за те, що він потрафив ограбити Велику Україну та з золотом утікти до польських буржуїв в Варшаву та тепер має за що у поляків купувати галицьких Українців, щоб організувати при помочи гарапника, нові баталіони і провадити дальше братерську війну і як що йому не вдасться побити українських большевиків то "наша" Україна пропала!...

Четвертий відозвався о. детектив: — Як тільки панська голова не буде рядити Україною і як там не буде графів, панів, попів і т. п. — то Україна не може істнувати.

А ось ще один!... А хто то це так блеяє про панські часописі, "Кан. Укр.", "Укр. Голос" і "Кан. Фармера"? А хто то так вихвалює їх, що вони популярні, що вони підтримують реакцію, хвалять людський обичай старого і гнилого режіму?... Кричав він так кричав а на решті замовк... То був Балагай.

Якись большевик ковтнув його добрим фактом, так що той і слова не міг промовити та покотився стрімголов в річку і зробив такий великий ляп, що від того лоскоту, я аж проснувся.

Тепер сиджу і думаю, коли-б' мій сон справдився, коли-б ті гоноpні закрутиголови, ті буржуазні драптюхи витопились, то можеб' я хоч спокійну ніч мав, — а то і в сні спокою не дають, під постіль, мов собаки лгаві лізуть непокоять тебе своїми гнилими мозгами!...

Пробудився.

ПОШУКУВАННЯ.

(З Клівленд, О.)

Пошукується Льоня Цегельського, в доляровій справі. Хто-би про нього знав, або він сам, нехай зголоситься на Кореньову галю під ч. 2335 В. 11-та вулиця, (в тім самім місці, де і на 30-го мая). Хто винайде його криївку, — дістане в нагороду побиті трохи окуляри, які Льоньо лишив на клівлендськім хіднику.

Пізнавати його можна по слідуючих знаках: Під самими очима, по правій і лівій стороні храпів, має він червоні ямки витиснені окулярами (за окулярами не дивіться, бо вони остались в Клівленд), також по пімнятім та з заду подертім віденськім фраку, з великими порожніми кишенями, які були "зрихтовані" на клівлендські доляри... (Ая!).

Він сам, або **подібний йому** наколи зголоситься, — одержить відповідну заплату.

P. S. Послідніми часами перебував в Клівленд, О. під ч. 2335 В. 11-та вулиця, але від 30-го мая "щез" як камфора і ані слуху по нім!

Пошукують **Комітетовці.**

***

Пошукується дур. Білика. Послідніми часами мав знаходитись десь в околиці — чи в самім таки Клівленді. Нехай зголоситься в справі зложення йому візити... Дістане відповідну "подяку", за його "щиру" працю в Европі. По відібранню цеї "подяки" нехай появиться лиш на якім будь публичнім місці, між укр. робітників, або в гали. — В готелях не принимаємо.

Пошукує — **В. Бук.**

***

Гр. кат. церква св. Петра і Павла пошукує дячка. Посада запевнена тільки в такім случаю, як не буде мішатись до не свого діла.

Вимоги слідуючі: Має держати язик за зубами, кромі "аллилуя" нічим більше не інтересуватися, ніде не пхатися, не називати людий псами (як це робив попередній дячок Букаті) бо можуть покусати...

Замітка: За вписненням справи, не вдавайтесь до о. Тарнавського, бо там її не одержите, з тої самої причини, що й він має подібну Букаті, репутацію, — але вдавайтесь впрост на адресу парохіян.

В разі охочий мавби нагоду зголоситись особисто, то застерігаємо його, **щоби опісля не нарікав на нас,** в слідуючім: Голоситись особисто можна у всі дні **кромі неділі,** а то можуть погаратати голову, так як і нам погаратали в неділю 6. червня, тії "ангели-хранителі" яких зіслав "всемогучий" на прозьби-"молитви" о. Тарнавського.

Парафіяне.

***

Пошукується винахідника "клівлендського бандитизму". По перегляненню патенту, одержить відповідну нагороду. Голоситись прямо на адресу: —

Чорнороба.

***

Кульчицький, де ти? — відозвись. Дай чутку про себе. Ми зачуваємо, що ти репрезентував укр. "федерацію" на зїзді "С. Л. П." Також зачуваємо, (по "конерах" та при "рейзін джеку"), що ти обіцяв створити ще один "сильний відділ"... А біс би тебе! — Чому-ж ти нам нічого не казав? Ми знаємо, що ти маєш на увазі нас... Але чи не заскоро ти вирвався з такою думкою, мов Пилип з конопель?... Ти знаєш, що Філіповський може нас натягнути, наша компанія розлетиться, а тоді?... Правда він каже, що "лайнотайп" і все проче він вже має, але чи не лутше було так зробити, як ми урадили; випустити перше число нашого органу, а тоді... Але... Ти дай знати про себе, бо Клиш вже щось "микитить", а тоді пропав відділ пропала і наша спілка в Клівленд. Приїзди скоро!

Твій за "бизнес"

Шеровець.

***

о. І. Гундяк. Що за чорт з вами? Чому не приїздите? В нас все готове, о. Тар-кий і Бу-та, як би вже "сфаєровані", ми чекаєм на вас, а вас чорт має!... Або приїздіть зараз або поваліться до чорта, як не хочете прийхати.

З вами не буде так, як з о. Тарнавським... А впрочім хоч-би і було, то ви знаєте Кореньову галю лутше як він, бо-ж в ній чи не редактором були?... От-же скорше вдасться вам втечи. Так чого ту боятись? — Виходи знаєте, "штім" в ногах є; — взагалі більше шансів до утечі як в о. Т-го.

Чекаєм вас з простягненими руками.

Д-й. Кулак.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Одинокий щоденний часопис для українських еміґрантів в Америці.

Сей часопис має своїх кореспондентів в Европі як також в ріжних центрах української еміґрації в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Европи	$11.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$9.00
На пів року	$4.50
На три місяці	$2.50

Передплату шліть, або по оказове число пишіть на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

— А чи знаєш Івасю, длячого я бю тебе?

— Знаю! Длятого, що ви тату сильнійші від мене.

Дуже часто не такий чорт страшний, як той хто його малює.

ВІДПОВІДИ НА ПИТАННЯ.

Робітник з Монтреал. — "Велл", як-би так Христос був тепер на земли і бачив як о. Редкевич торгує укр. робітниками і "шіф-картами" у вас, — то без сумніву дав-би йому кулаком в ніс і сказав-би: — "Люби ближнього свого, як самого себе", — що значить по українськи: "Не дри людий, бо ти є піп і агентом продажі "шіф-карт" тобі бути не годиться!"

М. С. з Клівленд. — Писати в "Молоті" про таких підтирачів, як Ардан, Стечишин або Кремар-Солодуха, — в той час, коли шаліє дорожнеча паперу, — не виплачується. Хай собі свинять, наколи такими породились!

Яким Крейзоватий з Монтреал. — Жертвою алькоголю зветься також таку людину, котра укінчивши кілька вищих кляс, не користає зі своєї науки, лише запивається, як безрога. Ось приміром: Наколиб' ви укінчивши кілька кляс гімназій, не користали з цього лише запивалися майже що дня до нестями, отже в такому разі і вас можнаб' назвати жертвою акольголю. Чи вам це зрозуміло?

О. Гундяк. — Кажете, що "Молот" є без віри. Можете собі говорити як хочете, однак при тих словах здається, що ви милитесь. "Молот" вірить — і то свято вірить в те, що хто має повіситись, той ніколи не застріліться. Отже говорити, що "Молот" без віри, це щось не теє... і ви повинні тую дурну брехню відкликати сейчас в своїй церкві.

О. Б. з Трой. — Свободзян не є жадний інтелігент. Це собі попівський лизун і лямполиз. По американськи можете назвати його хрещеним биком, або сліпим оруддям о. Підгорецького.

Прічер Крат. — Добре. Наколи чоловік не жиє хлібом лише словом божим, то будьте ласка сказати, — чим жиють ті всі падлюки (а з ними і ви) що за юдин гріш поробилися капіталістичними підніжками і торгують трудящим народом?...

Різак.

НОВЕ "ЄВАНГЕЛІЄ".

В недавні часи, коли ще в сальонах була горівка, ішов піп перебраний по цивільному) біля одного такого сальону і забаг зайти та "запричащатись"... Лихо так хотіло, що попина потягнув один і другий, а нарешті вже без міри пив, аж до безтями, так що мусів прийти "вуйко" з палкою і забрати його до "Онкл-Сема" на ніч. Там він неборака, пересидів три добі і очевидно досить блощиці нажерли його, бо вийшовши на волю, він зараз таки в слідуючу неділю, почав читати таке євангеліє:

— "Во время оно-о-о-о... Аз шерше мимо храміни, нализахомся і ізблювашая мя-а-а-а. І прідеше-же сатана наріцаємая поліцей, і імше мене в темницю і бистю тамо трі дні і трі ноші-і-і-і... і прішедше пси смердящі і налзаша по міні-і-і-і... І прдеше же ангел, на главі в него мітра і в руцех лоза і біяку мя по сідаліщі-і-і-і...

І бисть отпущен і пору-у-ган.

А співаки на хорах заспівали:

— "Слава тобі господи, слава тоб-і-і-і!..."

Т. Вербовий.

ЗДОГАДЛИВИЙ МИХАСЬ.

О. Ножик: — Слухайте діти! Отсю церкву в котрій ми молимося, побудував для вас п. Свистун. Майте це на памяти. (За хвилю) Михасю! Ану скажи мені, хто побудував для нас гр. пр. церкву?

Михась (задумується і мовчить.)

о. Ножик: — Як-же?!... Та тільки що перед хвилею пояснював! Ну як не знаєш? Таже пан С...

Михась: — Пан С.

..о. Ножик: — Пан Сви...

Михась: — Пан Сви... пан Сви... (нараз вирвається) пан Свиня!...

о. Ножик: — Встидайся хлопче! Таж п. Свистун!

Різак.

Телєфон: 2509 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРГ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Ванкувер, Кан. П. Перейма 1.00.
Бруклин, Н. Й. П. Коваль 50 ц.
Ню Йорк, Н.Й. І. Жуковський 50ц.
Пітсбург, Па. О. Новосад 5.00.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

С. П. Філядельфія. Не надається.

Обсерватор Лоренс, Масс. За довге і маловажне. Не піде.

Н. Фантух, Канада. Не піде, бо за багато "гумору".

А. Придибав. Вірш за слабий.

Д. Р. Торонто. Про таких ідіотів як Кр. і Ст. та їм подібні, не варта так часто розписуватись, хиба, що як того вимагає дуже пекуча конечність.

П. В. Юнгставн, О. Не піде за для браку місця.

І. Г. Щ.-Ва-а, Пасейк. "Пімста па тріотів не піде". Занадто довге, і за слабе.

М. В. "Цегельському", "Катеринка", "Чи вже нарід мудрий" всі три вірші за слабі. Пробуйте трохи, лутше.

А. Щетина, Трентон, Н. Дж. Той Хам-Дога не варта щоб про нього згадувати більше в "Молоті", хиба як-би ще коли треба було...

В. Г. Колька вже є, і нераз вже колола чорноризих помазанників та жовтих "патріотів". Вартаб' щоб Ви щось інакше придумали. Допись ненадається.

М. Ю. Про Гундяка, вірш не піде. Друге буде поміщене в "Молоті", але в скороченню. Брак місця.

Т. Л-вий. До цього числа вже не піде, бо прийшло за пізно. Може в слідуюче.

Ред. "Молота".

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

ЮТІКА, Н. Й.

Тутешні "баранці божі" признаються, що вони були дурні; — кажуть, що їм большевики добре говорили, щоб не дались обманути панським агентам, бо панські агенти наберуть гроший і покуплять собі фільварки, каменниці і т. п. а сиротам і вдовам на Україні "фігу" покажуть. Так і зробили. Коли большевики говорили "не дайтеся обманути", — то "баранці" казали, що большевики безбожні люди, забули на сироти і вдови в старому краю і не хотять нічого давати...

Добре "побожні баранці". Большевики не дали нічо, але ваші "заступники" побожні люди; — чи вони післали хоч одного цента вдовам і сиротам з тих гроший які ви складали? Ні! А знаєте чому? — бо воно завсігди так буває, як то одна польська постовиця каже: "Кто се модлі под фігуром, тен ма дябла за скуром"... І з вашими петлюрівськими агентами та з чорними сотнями таке саме!

Згадані вище "баранці" нарікають що з них большевики насміхаються, коли вони висилають яку телеґраму до Парижа, або якого иньшого збіговиска...

Хиба-ж нема чого сміятися? А хтож то чув щоби кучка панів (чи то чужих, — чи своїх) бажала добра робітничій клясі?!..

Коли ви "баранці" хочете знати, — хто є вашим ворогом, а хто приятелем, то перше всього, залишіть карти, перестаньте лизати лямпи, перестаньте гасити свічки, а візьміться до читання поступових книжок і часописів як — **"Укр. Щоденні Вісти", "Укр. Робітничі Вісти" і "Молот".** Сходіться частійше з свідоми ми робітниками, а будете людьми.

М. Пітрецький.

ВОТЕРБУРИ, КОНН.

Ту сталось друге нещастя, котре відібється добре чорносотенцям на печінках, а іменно: Оден хазяїн читав "Свободу" (ч. 68.) і толкував своїм "бортникам" (столівники) що в Клівленді, большевики почубили славного "робітника" др. Цегельського, і знаєте — наробив собі такого клопоту, що присягався вже більше до рук не брати тої старої відьми. Вислід з того був такий, що як "бортники" так і хазяїн прирікли собі більше не читати її і тепер ходять по хатах та агітують щоби викурити звідсіль ту погань за котрою вже давно хробак шукає. Ну, і агітація вдається; досі вже з двох хат "бортники вимуфували" за те що їм хазяїни теж читали тую старулю.

Як видно то тепер Цегельський знаходиться між трома валами.

З одної сторони "Свобода" дивиться на нього, кривим і сліпим оком, бо через нього вже і найтемніщий лямполіз не хоче читати її ("Свободи").

З другої сторони всі попи (і сліпі і видющі) дивляться на Цегельського тим оком, що на пса, бо через нього також тратять послідні свої овечки.

Знова з фронту перед Цегельським стоїть сильний робітничий мур, до котрого то так часто Цегельський кидається і хоче його розбити своїм лобом, але за кождим ударом відлітає від нього так як болото від колеса.

Між тими трома валами стоїть тепер др. Цегельський і кидається мов шалений. Здається цей шум скоро принесе сконання всім тим чорносотенцям, що годуються людським потом і кровю. Невдовзі наш славний "Молот" заспіває тим всім кровопійцям "вічная память".

В. Почерева.

"МУФІНҐ-ПІКЧЕР" В ЦЕРКВІ.

(Авбурн, Н. Й.)

В нас "стомость" то "парсуна",
На чотири "фіти",
А чудес все доказус,
Як лише хотіти;
Щоб готові були "вівці",
Все бога любити,
Він рішився "муфінґ-пікчер"
В церкві заложити.
В "домі божім", "муфінґ-пікчер"
Це як раз пасує,
Лиш під церквою, в пивниці
Ще бари бракує.
От нещастя — кара божа,
Що місто "драй" стало! —
Під церквою бодай пиво
Нераз-би так здалось.
Тоді можна-б' "муфінґ-пікчер"
Щоденно робити; —
Що вечера бодай сотку
Можнаб' заробити.
Вже-ж "стомость" добре знає,
Чого вівцям треба: —
Показати, як по смерти
Йдуть душі до неба.
В його штанах є глубоко
Кишені пошиті;
Він-же має мухи в носі
І в тімя теж битий.
То-ж хтоб' хотів свою душу
На вік-вічні спасти,
Щоб до пекла не дістатись
І там не пропасти; —
Хто не хоче дочекатись
"Пекельної кари". —
Нехай несе там "на боже"
Зелені доляри...

***

От так попи учать в церкві,
Друть людий що сили,
Та щей кажуть щоби бідні
Богачів любили...
Та чи-ж можна тую погань
Щиро так любити,
Як вони за людську працю
Звикли гойно жити?!..
Робітник тяжко працює
І життя не знає,
А всю користь з його праці
Капіталізм має!

***

А бодай-же тим неробам
Черева відпали;
Бодай вони з цього світу
На віки пропали!

М. Юзенько.

З КАНАДИ.

І він з ними.

Кажуть, що неістнуючий "У. К. Г. К." у Ф. В....м устроює з густа "патріотично-національні" чорні "вакації" на котрі сходиться кількох зашкварених петлюрівських "патріотів", а зними також визначний "герой" і психольог Петлюрової "душі" п. Брицький, котрий злився в одно тіло зі згаданими "патріотами" і там бушлевими пугарами пють сивуху, за величаві успіхи зроблені в тій місцевости згаданим "героєм" проти комунізму на Україні.

"Воказія", відбуваєсь досить гучна, бо приграє там ріжного рода інструментальна музика, котра складаєсь з тих самих "патріотів".

Старо-українська бандура виливає свої пискливі звуки, по її струнах перебирає ніженькими малпячими пальцями бувший африканський знавець бавовни, а теперішний завзятий зелено-паперовий "патріот", а за ним слідують другі "па-

тріоти" ріжного типу і розуміється, котрий до котрого інструмента надається.

Вся та "чорно-патріотична" капелія приграє повисше згаданому "героєві", котрий витинає перед нею ріжного національно-жовтого гопака на її нуту.

Згодом часу вся та "патріотична" комедія так поділяє на "героя", що скоро попадає в "агонію", а що "Чер. Хрест" збанкротував і немає медицини у себе на складі, щоби його лічити, так мусить сердега про лежати на твердім ліжку у "Чер. Хреста" чотири до пять днів, аж поки знов не зачнеться "виказія" на ново.

Знов друга чутка ходить, що згадані "патріоти", взялись на штуки, боячись, щоби самі не попали в епідемію "большевизму", та не погинули козячою смертію, запросили до себе добре нам знаного ґазетного "письменника" брехонь та лайок (як вони кажуть має до того талант) справляють в його честь "воказії" і кажуть йому зате вести "порпаґанду" в "греко-православнім Голосі", що нам укр. треба будувати самостійну Україну з геть манщиною, та вільним козацтвом, а не рваться до "большевизму", та заводити якийсь там комунізм на Україні, котрого селяни та робітники не розуміють, та що вони не доросли ще до Радянської України.

Таким способом "патріти" думають спастись від козячої смерти.

Ну-бо і він з ними — та — і так зробив. "Новак"

ФІНАНСОВЕ СПРАВОЗДАННЯ "МОЛОТА" ЗА МАРЕЦЬ, ЦВІТЕНЬ І МАЙ.

МАРЕЦЬ.

ПРИХОДИ:

З кольпортажі	$770.21
Передплата	113.40
Пресовий фонд	72.65
Разом	$956.26

РОЗХОДИ:

Платня адміністраціі	$100.00
Друковання	450.00
Набір	100.00
Платня редактора	120.00
Малюнки	10.00
Кліші	47.38
Висилка	111.29
Рент	18.00
Контракт на рент	18.00
Ґаз	1.84
Електрика	.63
Ріжні розходи	25.29
Разом	$1002.43

ПОВТОРЕННЯ:

Пожичено на покриття недобору	1500.00
Приходу було	956.26
Разом	$2456.26
Розхід	1002.43
Остаєсь	1453.83
Покр. недобір з лютого	1208.31
Остаєсь на цвітень	245.52

ЦВІТЕНЬ.

ПРИХОДИ:

Кольпортаж	$1139.78
Передплата	115.00
Пресовий фонд	134.40
Разом	$1389.18

РОЗХОДИ:

Платня адміністрації	$100.00
Друковання	413.00
Набір	100.00
Платня редактора	150.00
Малюнки	55.00
Кліші	33.31
Висилка	81.40
Рент	18.00
Ґаз	1.56
Електрика	1.12
Ріжні розходи	6.30
Разом	$959.69

ПОВТОРЕННЯ:

Прихід	$1389.18
Готівки з марця	245.52
Разом	$1634.70
Розходу	959.69
Остаєсь на май	$675.01

МАЙ.

ПРИХОДИ:

Кольпортаж	$1104.53
Передплата	143.50
Пресовий фонд	48.85
Разом	$1296.88

РОЗХОДИ:

Платня адмініістр.	$125.00
Друковання	400.00
Набір	105.00
Платня редактора	120.00
Малюнки	73.00
Кліші	57.71
Висилка	77.55
Рент	18.00
Ґаз	1.36
Електрика	.84
Ріжні розходи	15.88
Разом	$994.34

ПОВТОРЕННЯ:

Прихід	$1296.88
Осталось з цвітня	675.01
Разом	$1971.89
Розхід	994.34
Остаєсь на червень	$977.55

Спродавці "Молота" довгують $1287.62.

Контр. Комісія.

Ню Йорк, 16. червня 1920.

Читайте! Читайте!

'УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ'

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумеруватисобі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають но... вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будучини

Ви повинні мати еї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злуч. Державах і Канаді $4.00.

В Галичині і Буковині $5.00.

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,

Winnipeg, Man. Canada.

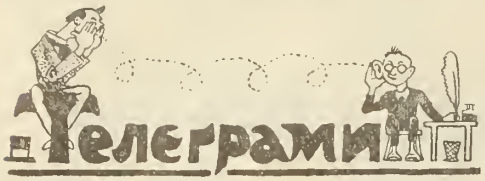

УКРАЇНА.

КИЇВ. — Ту недавно відбулась завзята боротьба між червоною армією, а польськими білоштанками легіонами. Червоні хлопці так всипали бобу легіонам, що тії втікають аж дрантя летить, а "начельнік" Пілсудські мало не сказиться. Кажуть, що він прокляв тую годину в котру він вибрався "на большевікуф", бо так виглядає, що замість помочи Петлюрі стати "українським гайдукем" і сам мусить покидати своє "начельніцтво" та удатись десь до Франції, або Швайцарії і можливо прийдеться таки прилюдно чистити черевики буржукам. (На кельнера, так як Керенський, він не надається, бо той безвусий, а він ("на чельнік") має такі коромесла як Гінденбург, або Кайзер, от-же гості ще задушилиб' його як руду миш.)

Семен Петлюра із своїм "правительством" їздить тепер в шатрі на колесах, так як циганська банда. Кажуть, що теє "правительство" вже так вправилось в перевоженню, що часом і не зглянеш, як воно "перемуфовує". Дивися, — воно в Варшаві, то знов в Камянці, то в Проскурові, то в Виннці, то знов в Варшаві і так вічно.

Загально сподіються, що незадовго воно помандрує в західну Европу, і буде їздити, так як Капелія, або перший-ліпший цирк. (Це послідне було-би досить відповідне, і при тому "правительство" ще на якись час вдержалоб'ся, а може-б' і заробили де-що?... — Приміром: як-би тільки взяли самого "атамана" на ланцух і показували публиці, то вже успіх був-би. Ще лутше-б' зробили, як-би до того цирку запросили також своїх колєгів — польських буржуків, а тоді другим таким медведем був би "пан начельнік" Пілсудські, і в кожному разі музикант Падеревські, котрий би приграваб на катеринку.

РОСІЯ.

МОСКВА. — Пролєтаріят Росії з одушевленням приглядається, як бі лоштанкі Пілсудського вояки "по богатерску уцєкайом пшед большевікамі". Загальна радість панує з приводу побіди червоної армії, бо є надія, що в невдовзі, в сусідстві Совітської Росії і Радянської України, повстане ще така-ж вільна робітничо-селянська Польща. Одним словом сказати: — російський пролєтаріят бачить перед собою тих легіонерів, неначе стадо свиний, утікаючих в безладі перед господарем, котрий взявши доброго бука, "пражить" їх добре по хребті!

ПОЛЬЩА.

ВАРШАВА. — По всіх тюрмах, бараках і т. п. місцях "демократичної" Польщі, заворушився якийсь відживляючий настрій; бідні, виснажені, змучені голодом і холодом невільники, як Українці, так і польські свідомі робітники, — котрих "демократичне паньство" замкнуло сюди зі страху перед утратою посад, — почувши отже, тії невільники, — що большевики пруть легіонерів — дуже радіють. Не оден з них вже думав, що прийдеться згинути в оттім "демократичнім" пеклі, а тепер ось блисла надія, що тільки червоноармійці можуть вирвати їх з відсіль.

Навіть замкнені недавно "Січові Стрільці", котрі наївшись большевицького хліба, через зиму, опісля зрадили своїх добродіїв та пішли до білоштанких — тепер також ковтають слинку та дивляться в сторону червоної армії, бо аж тепер пізнали, що значить "демократія", а що большевизм... Але і большевики пізнали також хто такі "Січові Стрільці", — тому то тим "Стрільцям" встрілити другий раз таку дурницю вже не вдасться!

АНҐЛІЯ.

ЛОНДОН. — Російське золото наробило тутешнім капіталістам клопоту. Лойд Джордж, від коли побачив спорий мішок золота, в руках большевицької місії, так зівсім зійшов з глузду. Щось плете, та-виговорює незрозумілі річи. Чисто так як той, що "не має всіх дома". (Це властиво є ознакою хороби, на яку хорує уся світова буржуазія). Так здається і мирівбдся, і боїться чогось... Ту руки сверблять за золотом, а ту поза плечі мороз перебігає, щоби большевики зловивши за чуба не вибили добре. (Цього посліднього він і його колєги так бояться, як самого найстрашнійшого чорта).

Народ анґлійський, ще терпить до якогось часу, тим "головачам" без розуму — поки не копне їх та не візьме своєї справи, в свої руки.

ІРЛЯНДІЯ.

ДУБЛІН. — В Ірляндії таке саме. Тільки шін-фейнери, час від часу розбивають собі голови з британськими поліцаями, думаючи, що більше ніхто на світі не поневолений, — тільки Ірляндія... Але скоро ірляндське робітництво зрозуміє, що всюди по широкому світу є міліони таких самих поневолених рабів — візьмуться до діла, злапають того жовтого британського лева за хвіст і тоді піде своїм шляхом до визволення.

ІТАЛІЯ.

РИМ. — В нутрі краю кипить большевицька вода. Кілька раз королівські вислюки пробували варити в тій воді макарони, але дуже попеклися і тепер король не надіється довго їсти смачних макаронів.

Папа теж оглядається кудись, щоби в разі потреби можна вискочити з того окропу. Здається, що він шукає собі приятельства, десь аж в Азії, — чи в Африці... По правді сказати, йому туди тільки й дорога; до Африки, між дикунів, нехай буде так, "які овци, такий пастир". Там то ще може вдержатися на якись час, тая середновічна "культура", але в Европі ані руш...

Ходять слухи, що він навіть одержав дарунки від турецького султана (магометана) з Азії, але хто занє, може і з відти будуть гнати, а тоді хоч на Місяць скачи, бо робити на землі не хочеться!... Звичайно святий.

АМЕРИКА.

ВАШІНҐТОН. — Тутешня буржуазія ще дальше дрожить перед робітничим гнівом. В той час коли робітники заняті фізичною працею, — буржуазні "джеки" муштруються до боротьби.

Послідніми часами вибухли знова "непорозуміння" та по де котрих місцевсотях, де поліція, військо та огнева сторожа, (рівнож сторожа капіталістів) показували робітникам як виглядає "демократія", а фабричні королі, аж зубами дзвонили зі страху, щоб часом робітництво не перемогло.

Відносно тих подій всі свідомі робітники згуртовані в правдиву робітничу організацію , заявляють що є обурення, тільки Ґомперсові барани з "Ам. Фед. Праці" і соц. патріотична грязь бояться втратити ласку в тих панів і лижуть їхні лапи та заявляють свою льояльність... Але є надія, що незадовго вони постирають свої язики тим лизанням і пролєтаріят Америки зрозуміє, яким шляхом іти йому до освобождення.

Телєграфічна Аґенція "Молота".

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

BIBLOTEKA Stefana Nykifortuka,

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 14. 15, ЛИПНЯ, 1920. New York, N. Y. JULY 15, 1920. VOL. II. № 14.

ДВА ВОРОГИ ПРАВДИ.

Два вороги, що правду хочуть вбити,
Це капіталізм і хитре попівство;
Вони-бо хочуть — оба — захопити
По ній велике, правне ґаздівство.

Один ножем хотівби її вбити,
А другий терням голову кровавить;
Один в руках хотів-би все здавити,
Другий про "рай небесний" править...

[illegible] люди ту ворожу силу,
Котра старається правду подоптати,
Та від колиски — Вас — аж до могили,
В ярмі ганебнім хоче все держати!

Остап.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly.
Single copy 10 cents.

JULY 15, 1920. № 14.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК. ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік ... $2.00
На пів року ... $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописей не звертаєть ся.

В послідних часах на іміґрації, склались такі обставини, що люди почали складати пісні присвячені деяким загорілцям. Невеличкі вони і коротенькі, але все таки пісні і ми рішились їх записати.

Ось вони:

Демидчукови.

Гоп, чук, Демидчук,
А в голові кваша,
Ой нема то для панків,
Як мастита паша!
В "Комітеті" було паші
До волі, до сита,
Тоді пхались всі панки,
Немов до корита.
Гоп, чук, Демидчук
Занюхав наживу,
Та підскочив мов той цап
На зліть всьому диву.
Гоп, чук, Демидчук,
В ставу черепахи,
З "Комітету" гроші счезли
Остались лиш лахи.
А наш пан Демидчук,
Дуже розкричався,
Бо він бачте за те злий,
Що в лахи попався.
Підгорецький має дім,
Що й не приближайся,
А ти Семку за те все
З людьми сперечайся!

***

Гоп, чук, Демидчук,
Підпанки чепурні;
От так бува неоден
Пошпється в дурні!

Не согірше також зложена пісня звісному парижському делеґатові, котрий робив там кацапську роботу разом з В. Панейком і повернувши до Америки ані словечком не писне про те. Пісня під наголовком:

Кріликові.

На городі білий крілик,
А в Ню Йорку дур. дур. білик; —
Гей кріль, білий кріль,
Нема зерна лиш кукіль.
Білий, білий чубатенький,
Хоч чепурний та дурненький.

Була колись та година,
Що і крілик був людина,
Гей гоп білий мак,
А тепер собі дурак!
Білий, білий чубатенький,
Хоч чепурний та дурненький.

"Комітет" іде банкрот,
Крілик аж роз'зявив рот,
Бо в голові от той кріль
Має лиш самий кукіль.
Білий, білий чубатенький,
Хоч чепурний та дурненький.

На городі білий крілик,
От такий то собі білик,
Гей кріль, білий кріль,
Нема зерна лиш кукіль.
Білий, білий чубатенький,
Хоч чепурний та дурненький.

Або хоч-би і така пісонька, як такому федераційникові Репенові, котрий за життя "Федерації Українців" разом з "екс-героєм" отверто тягнув за тим щоби на Україні був гетьманом Петлюра разом з польською шляхтою. Пісня також має характерний наголовок, а це:

Реплякові.

Реп, реп, реплячок, —
З "Федерації" значок;
І оставсь той репноватий,
Мов та купка коло хати...
Реп, реп, реплячок —
З "Федерації" значок.

Колись були в нас "герої",
Всі тримались "мами" свої,
"Фе... фе... федера...
Федерації" мара,
А тепер лиш реплячок,
З "Федерації" значок.

Реп, реп, реплячки,
От такі то ті значки; —
Раз на право, — раз на ліво,
Таке бачте з ними диво...
Реп, реп, реплячки,
З "Федерації" значки.

Комічна теж пісонька склалася, про так званого Лотка. Думаємо, що всі наші читачі знають хто це такий, а як хто не знає, нехай спитає старої баби "Свободи".

Ось та пісонька:

Лоткові.

Гей ти Лотку, чого плачеш, —
Чому гірше ще не скачеш?
Гоп, поп на макух,
Нехай скаче клапоух.

Довгі уха на погрозу,
В голові короткий розум; —
На, на, на, на, на,
От каналія дурна!

ЦІВІЛІЗОВАНИЙ АМЕРИКАНЕЦЬ

Дуже часто нам приходиться чути од американців ,що вони бажають жити і любити всіх людей, і готові помогти їм завести "демократію" на таке саме копито як і у їх, ту в Америці. Ну, словом вони є щирі та розумні яких сам "Бог-саваофт" вибрав для своєї роботи між заблудшими вівцями. Але-ж чи правда цьому?

Оден американець в дискусії сказав так: "Я всіх людей люблю, без розбору національності, і можу жити з ними по братерськи але з чорними неграми, то нізащо, — страх як я їх ненавиджу"!

Розсудіть люди, чи є то правдивий демократ? **Т. Л-й.**

ДОБРА РАДА.

Не пий брате алькоголю,
Серце собі тим не псуй,
Найдороще, наймилійше
Своє здоровлє шануй.

Не сиди ніколи дармо,
Кожду хвильку скористай,
Робітничі, наукові
Книжки й газети читай!

М. Вінтонів.

ЗАГАДКИ ДЛЯ ПРЕМІЙ.

I.

Попи брешуть, дяки пишуть,
Барани читають
А свідомі робітники
Тим щось підтирають?

II.

Літ шіснайцять воно має
Гарне як богиня:
В ночи жінка, з раня дівка
А в день господиня?

III.

Колись було атеїстом
В животі дві дірки має,
Нині ходить в реверендї
Ковнірець взад обертає?

***

Хто відгадає усі три повищі загадки і пришле їх до ред. "Молота" разом з двома долярами, той буде одержувати через цілий рік кожде ч. "Молота" зовсім даром.

Різак.

НЕВДЯЧНИЙ ОСЕЛ.

(Казка.)

Оден осел застряг в болото
І вилізти ніяк не міг;
Він довго порпався в тій грязі
Та виставляв себе на сміх.
В болоті тім росли рослини, —
Чи пак "цьвітки" такі дивні,
Що він наївшись їх що днини,
Ще дальше гнив в от тім багні.
Аж ось два "мальчики" второпні
Ішли по прямому шляху;
Вони побачили в болоті
Осла, що порпавсь, як в міху...
Не довго думавши парняги,
Штанята скинули і... Ах!
За уха злапали нездару
Та тягнуть враз на прямий шлях!
Але на диво віслючина,
Замість подяки, — розізлившись
Й на перекір тим щирим душам,
Ще глубше в грязь от ту зарився!...
Кричить і лається поганий,
На свій дурний ослячий гнів;
— "Я — каже він — важна "парсуна",
А ви "мальчики без штанів".
Не хочу того всього труду, —
Натуру знаю я свою;

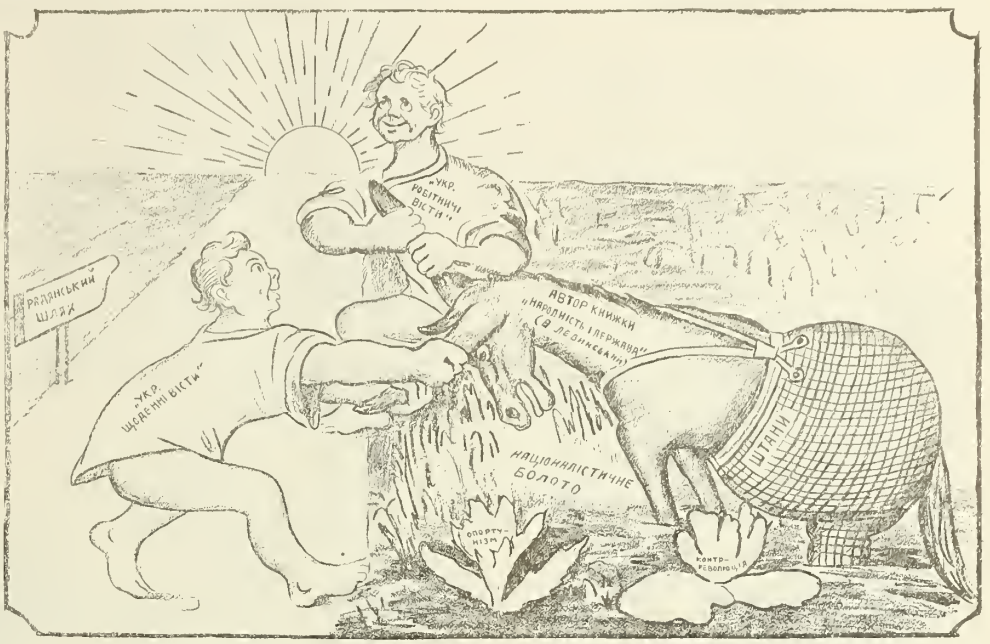

Радше — чим право вам признати —
Я в тім болоті зогнию!

**
*

От так то в світі все буває;
Тоне в болоті вражий скот, —
Ти станеш його ратувати
І з ним набавишся турбот,
А він тобі платить за труд твій
Поганим криком і гнівом,
Не дивлячись, що ти трудився
Над тупоумним тим ослом.

Остап.

Підгорецький загнув хвіст,
А це Лоткови на зріст; —
Гоп, гоп, от це зух,
Він діждесь ще більших ух.

Ото-ж Лотку не дармуй,
Дальше поступ лай-гальмуй;
Гей, гоп на макух,
Нехай скаче клапоух!

Здається, не від річи було-б також згадати, недавно виплившого на поверхню, самозванчого "міністра фінансів" Імханицького. Пісня виразно присвячена, —

Імханицькому.

Імханицький сиди тихо,
Бо наробиш собі лиха,
Свої гривні заховай
І нас ними не займай!
Імхи, імхи, махи-мах,
Добрий з тебе "шахер-мах".

Ти на гроші, бач-ся ласий,
І "працюєш" коло каси,
Та з Бачинським в двояка,
Витинаєш гопака.
Імхи, імхи, махи-мах,
Бо й він такий "шахер-мах".

Сиди-ж кажемо, не дуйся,
І як хочеш, то пильнуйся,
Щоб не справив так плачу,
Як Цегельський по вічу.
Імхи, імхи, махи-мах,
Бо й ти такий "шахер-мах".

Не забула укр. імігрція і знаного місіонаря від Петлюри, — п. Бачинського, та також присвятила йому пісоньку котру от це понище подаєм:

Бачинському.

Гей Бачинський, де ти є?
Покажи лице своє;
Щось ти дуже сидиш тихо...
І приїхав ти на лихо!
Бач, бач ось біда,
Не на твій млинок вода.

Не поможе тобі свате,
Що ти будеш так мовчати;
Люди знають вже тебе,
Кажуть тобі: "Соп, цабе!"
Бач, бач ось біда,
Не на твій млинок вода.

Покидай вже свої справи,
Забирайся до Варшави;
Там Петлюра, твій божок,
Там тобі теплий куток.
Бач, бач ось біда,
Не на твій млинок вода.

Та прийде така година,
Що й з Варшави вся скотина
Мусить дати ногам знать,
І тобі туди манджать.
Бач, бач ось біда,
Не на твій млинок вода.

Зібрав **Остап.**

Від редакції.

От це поки що ті пісні, які починають вже співатися між укр. робітниками в Америці. Колись при нагоді, як буде змога "Молот" подасть більше таких пісень, але укр. робітники повинні памятати також за "Молота"; збирати передплатників і пресовий фонд, бо звісно, що тільки таким способом може вдержатись тая робітнича збруя.

Помагайте "Молотови" товчи всяку погань.

Ред. "Молота".

ПОРІВНАННЯ.

I.

Яка ріжниця між Христом а др. Цегельським?

Відповідь: Така що Христа хрестив св. Йоан Хреститель у ріці Йордані, а др. Льоника Цегельського, охрестили укр. робітники в місті Клівленд.

II.

Яка ріжниця між др. Демидчуком а редактором "Свободи" Лотоцьким?

Така що др. Демидчук був унтер офіцером при армії покійного Юзя і кричав: "нідер ауф"!, а ред. "Свободи", щоби зістати редактором, — замість кричати "нідер ауф". — скавулів: "прийдімо поклонімся".

Різак.

НА ДРУГІМ СВІТІ.

— Чим грішний?

— Малим родився, пяним умер, нічого не знаю.

— Іди душа в рай!

ПОСПІШИЛИСЬ.

Як звичайно польська шляхта,
Горяча натура,
Розгулялась раз шалено
"Вальца і мазура".
На бенкеті у Варшаві
Панство позбіралось
Та взялося танцювати,
Як понапивалось.
Відбувають гучні танці,
"Вальці й краковяки", —
"Єще Польська не згінєла", —
Співають Поляки.
Попереду сам Пілсудський,
Верховодить балем,
А на решті до магнатів
Промовляє з жалем:
"Мої браця! Я пшед вамі
Нє повім новєго,
Тилько проше вас, ратуйце
Хоць орла бялєго!
Юж пшеклєнте большевікі,
Орла обшарпалі;
Нє бендзєце го ратоваць —
Ми вшистци пшепадлі!...
За бялєго орла й круля,
Ставайце до бою,
Нам поможе хам Петлюра,
Подлом здрадом свойом.
Я хцем забраць Україне,
По старом граніце; —
Втенчас бендзє єдна Польська,
Без жадней ружніци"...
Закричала польська шляхта,
Аж потрясло мури:
— "Віват! Віват ясни панє,
Паньство пуйдзє в гуре.
Це учувши пан Пілсудський,
Вирушив "до бою",
Не забувши взять про запас
Петлюру з собою.
І обидва на Вкраїну
Хитро наступають,
Прямо в саму середину
В Київ поспішають.
Білорусь також заняли,
До Минська доходять,
Над народом трудовитим
Остро верховодять.
Вже Пілсудський аліянтам
Посилає вісти,
Щоб з'їзджалися у Київ
Смачний обід їсти.
Ну, і справді, — незадовго
Були-би з'їзджались,
Та коли десь, як на щастя.
Большевики взялись.
Як обступлять його з заду,
Петлюру із боку; —
Бачать, діло не до ладу,
Не йде вже нівроку!...
І з Київа у Бердичів
Давай утікати,
А із відти в Житомірі
Притулку шукати.
А ту бо ще на нещастя
Ляхам, та на лихо, —
Українські селяне
Не посидять тихо.
Беруть в руки що попало,
Чинять свою раду,
Та женуть від себе далі
Непрошену "владу".
Зі всіх кутків поля бою,
Пливуть грізні вісти; —
Через те ті вражі сили
Не можуть осісти.
Покинули уже Полоцк,
Бобруйск і Борисів,
Тай із Вільна утікати
Прийдеться до біса.
Бачать, вже кінець приходить,
(Це не в дивовижу),
Давай швидко посилати
Посла до Парижу.
І поїхав "грабя" Патек,
Просити о справу,
Щоб помогли аліянти
Вратувать Варшаву.
"Бо вже — каже "грабя" Патек —
На нашу Варшаву,
Троцький з Леніном провадять
Велику виправу.
Цілих пятьдесять дивізій
На нас наступає;
Чи останем ми в Варшаві, —
Господь тільки знає".
А антанта промовляє:
— "Нічого не буде,
Нехай ще воюють далі
Ваші польські люде.
І скипів ту пан Пілсудський,
В собачому гніву:
— "Почекайте, я віддячу
Вам справу лінивву!
Щоб міг битись, — то не буду,
А буду втікати,
А ви будете усюди
Большевиків мати!
Це сказавши, зітхнув важко:
— "Боже, ти муй боже!"
Треба далі утікати,
Нічо не поможе.
Бо я добре уже бачу, —
Як до бійки стану,
То ще так як і Денікін,
По карку дістану.
Та щоб гірше ще не було,
(Це речі не нові); —
Щоби часом не дісталось
Так як Колчакові...
А признатися по правді,
Я цього не хочу,
Поки можна, то ще трохи
Польщу поморочу.
А там, уже щоб найшвидше
Ще грошей набрати,
Так тоді вже я беспечно
Можу утікати.
Бо сам бачу що ми дуже
В тому поспішились;
Не забравши України,
Ми в дурні пошились!"

**
*

Так закінчив пан Пілсудський,
Сльозами заллявся
І до дальшої утечі
Скоренько забрався.

Любарська Щипавка.

ЛИСТ "МАЛЬЧИКА БЕЗ ШТАНОВ", ДО "МУЖІВ В ШТАНАХ".

Високопарні панове, "мужі в штанах"!

Я знаю, що ви "мужі в штанах", гордите такими "мальчиками", як я, я знаю, що ви цей лист будете читати з панською пихою, з великою зарозумілостю, але то мене зівсім "ані болить, ані свербить", бо я вас добре пізнав; мені добре відома пословиця: "Чим горнець накипів, тим буде смердіти". Ви собі "гай тон", а я простий чорнороб, або як ви називаєте "мальчик без штанов". От-же я знаю, що вам зі мною не по дорозі; ви претесь в гору, вам хочеться говорити, з такими "мужами" (також в "штанах"), як Лойд Джордж і йому подібні, тільки в тім безголовя, що вони з вами не хочуть говорити, що вони і вас називають "мальчиками без штанов", хоч ви уявляєте собі, що ви "в штанах". Вас нічо не опамятає і ви далі претесь в дипльомати до тих "велитнів в штанах", тому і не диво, що "не хочете" говорити з "мальчиками".

Знаючи те все, я не пхавбися до вас з моїм листом, але ту розходиться о те, щоб вам пригадати де-що а то:

Наколи ви не хочете мати нічо спільного з "мальчиками", то не пхайте до них свого рила. Вам дорога до Парижа, до Вашінґтону, до Риму, а не до Київа, не до Петрограду, не до Москви, бо там також саме робітництво, ну а ви називаєте робітників "мальчиками без штанов", і кажете що навіть говорити з ними не хочете. А раз ви "мужі в штанах" є проти "мальчиків"-робітників, то не називайтесь їхніми приятелями, бо тії "мальчики", скорше чи пізніще, — скинуть з вас тії штани котрими ви так дуже чванитесь і тоді ви наберетесь ще більшого встиду, як би це було зараз. Розумно?

Цей лист пишу до вас не з приємности, але з обурення, що ви називаєтесь якимись провідниками робітників, а мимо того сміетесь з них та прозиваєте всякими глумливими виразами. Обурення не має границь, хоч-би й тому, що ви патріоти державники, навіть настільки не маєте респекту до "мальчиків", скільки було у Шевченка, котрим ви любите часто послугуватись. Він наказував таких "мужів в штанах" як ви — словами:

"Обніміте браття мої найменшого брата".

Що ви того не слухаєте, то також не дивниця, бо Шевченко хоч був таки патріотом як ви, але все-ж та-

ки "мальчиком". Ну, а ви "мужі" бодай не казати!...

На тім кінчу, бо не хочу довше дражнити вашої панськуватої натури. Ви мені можете писати що хочете, я все перенесу, бо звісно, що колись ще гірше переживав, але знайте, що все те відібється на вас самих. От-же кидайте на мою голову понайбільше такого болота, а опісля будете його самі згортати, бо по правді сказавши, до лутшої роботи ви і так не спосібні. Звичайно "мужі в шатнах".

Підписуюсь **"Мальчик без штанов".**

P. S. Як схочете мені де-що відповісти, то можете, в тім-же самім часописі, де містили "заяву". А що той часопис теж видається за гроші робітників, або вашими словами "мальчиков без штанов", то ви не робіть собі нічо з того. На те ви "мужі в штанах", щоб крутити голови "мальчикам", от-же може вам вдасться те і цим разом, але не на довго, бо тепер надходить така пора, що до дійсно корисної і людяної роботи, потреба не "мужів в штанах", **але людий з розумом!**

Зрозуміли панове?

Той самий.

НЕНАЖИРНА ПАЩА.

ЧУДО.

(Посвята о. Ваньови Гудзьови в чотиролітну память его безглуздної стрілянини за дівку.)

Літ чотири проминуло,
Як в Пітсбурґу чудо було, —
Таке аж згадати страх!
Там то Ваньо егоїста —
Нинішний піп атеїста
Підстрілився в бодяках.

Підстрілився в животиско
І з болю неначе писиско,
Завив тай в бодяки хляп...
Нараз боґа прижджає,
За карк Ваня пориває
Тай у шпиталь єго хап.

А там в шпитали — о горе!
Доктор ножем живіт поре.
Реве Ваньо немов бик!
Та пан доктор не зважає
Пнеться, кулю витягає
Із живота як пранык.
Ваньо кулю оглядає...
Та ні пари не пускає,
Так ся мабуть переляк!
Нараз міни добуває
В злости дівку проклинає,
Каже: Щоб їй трафив шляк!
Що за неї він стрілявся
Що за ню в шпиталь попався
Що доктори в шпитали;
Нарізались животини
Відтак на сміх, глум і кпини,
Зашили як на свини.
Що із Ваньом дальше сталось
Про це в "Молоті" писалось,
Вже не раз, хто читав:
Як то Ваньо Гудзячисько
Підстріленний дурачисько,
Атеїст попом зістав.
Зістав попом і попує
Дурить пеклом і рабує
Людий, лиш він не забув
Бо як на живіт погляне
Тоді жаль єму ся стане
Що стрілявсь — безглузду був.

Різак.

МІЖ АКТОРАМИ.

(Підслухане.)

І-й актор: — Скажи мені мій друже, чи попадуть актори в рай?

ІІ-й актор: — Запевно що попадуть, або що?

І-й актор: — О я думаю що святий Петро не пустить "Чалого Чапліна" туди, бо він робить багацько де-чого поганого, що не тільки бог, але і люди сміються з його дурноти.

Т. Л-й.

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДИ.

I.

Чим був колись о. Ваньо Гудзя?
— Атеїстом.
— Що він зробив опісля?
— Стрілявся.
— Защо і де він стрілявся?
— За дівку, у живіт.
— Коли це було?
— В 1916 році.
— Як називалася ця дівка, за котру він стрілявся?
— Катя.
— Чи о. Ваньо Гудзя застрілився?
— Ні! Він лише зранився у живіт.
— Що з ним сталося дальше?
— Пішов в попи і проповідує.
— Що він проповідує?
— Богів.
— Кому він проповідує богів?
— Баранам.
— До якої породи належать ті барани?
— До чоловічої.
— Чи о. Ваньо вірує в тих богів, котрих проповідує своїм баранам?
— Ні.
— Чому ні?
— Бо він атеїст.
— Чому-ж воно так діється?
— Тому, що бизнес це бизнес, а дураки дураками.
— Чи це правдиво?
— Без сумніву що так.

II.

— Хто був агентом екс-фон Денікіна?
— Др. Цегельський.
— Що хотів зробити др. Цегельський?
— Хотів віддати укр. народ на поталу.
— Кому?
— Кровопійцеви Денікінови.
— Чи він віддав?
— Ні.
— Чому?
— Бо укр. робітники єго розторощили.
— Що зробив др. Цегельський опісля?
— Поїхав до Америки.
— За чим він приїхав?
— За фондами.
— До кого він приїхав?
— До приюту недобитків.
— Яку назву носить цей приют недобитків?
— "Свобода".
— Що то є "Свобода"?
— Це є часопис, який видають попи і дяки, з унтер офіцером покійного Юзя, на чолі — др. Демидчуком.
— Хто є командантом "Свободи"?
— Сліпий піп.
— Хто є підтрачом сліпого попа?
— Р. Свободян.
— Що сталося з Цегельським, коли він приїхав до "Свободи"?
— Радився з сліпим попом.
— Що вони урадили?
— Заложити "У. Р. К."
— Що значить "У. Р. К." словами?
— "Український Рабунковий Комітет".
— Що цей "У. Р. К." урадив?
— Вислати др. Цегельського за фондами.
— Де?
— До Клівленд.
— Чи Цегельський поїхав?
— Так.
— Що він зробив у Клівленд?
— Скликав віче.
— Чи він говорив на тім вічу?
— Хотів, але єму не дали.
— Хто?
— Укр. робітники.
— Чи Цегельський противився тому?
— Так.
— Що він казав?
— Казав що як дядьо Денікін оже то всіх укр. робітників повішає.
— Що зробили укр. робітники, коли почули такі слова від др. Цегельського?
— Схопили за карк, кинули на землю і побили пику аж потекла кров.
— Що це значить?
— Значить що укр. робітники в Америці вже не дадуть собі в кашу наплювати і гонять усіх собак на чотири вітри, а хто заслугує на кулаки, тому вони і не пожалують їх.

Різак.

ВСІ "МУДРІ". або Зухвалість Італійця.

В одному американському (буржуазному) театрі на сцені появився чоловік родом Італієць. Він хотів представити перед американською публикою, здібність і знання свойого народу і почав від себе:

— "Лейдіс енд Джентелмен! Я тільки що недавно приїхав з Европи і хоч не можу ще добре говорити по вашому та все-ж хотів-би вам сказати дещо про здібність мого народу. Про те я сам переконався по собі, бо тільки три роки в Америці, а вже вмію говорити по вашому. Розуміється, що я знаю також що я ще не зі всім добре говорю, — можливо що ви мене і не розумієте... але лутше візьмім за примір мого брата. Коли він не хотів (а радше, не міг) бути форменом в фабриці, — то тоді супредент приобіцяв йому лутшу роботу, на нічну шифту і тільки за 12 годин і пів, він міг заробити аж два доляри ($2.00) і 5 цнт, або щоб ви бачили мою сестру; — вона нікуди не ходить, хиба часом вийде собі десь около 12 год. в ночи і зараз рано повертає назад до дому...

А батько мій! О, він богатий чоловік, а розум в нього то не аби який!... Представте собі тільки, яка подія случилась з ним одного разу; він хотів приїхати сюди до Америки (своїм власним кораблем), тільки задля цікавости і тільки що заплив на середину моря, як хтось зробив йому збитки і пробиваючи в кораблеві діру щоб напустити води та затопити мого батька з кораблем!... І знаєте що мій батько зробив? Як я вже казав — він був такий мудрий, що не стратив притомности і скоро зробив в кораблі діру з другого боку та випустив всю воду... Представте собі, який він був мудрий.

— "Ю беч ю лайф!" — зашуміло між тупоумною публикою — він був дуже мудрий чоловік!

Підслухав **Коваленько.**

ГРИЦЬКОВІ ЧАЛОМУ.

Грицю, Грицю, на дурницю
Ти тільки й придався;
І на лихо-ж ти небоже
Тепер розкричався!
Чи замало тобі хламу
В одній "Україні",
Чи замало тобі свинъства,
В тій твоїй шматині?
А ти потяг на дурницю,
З більшим злом звязався,
Взяв "нагайку" в свої руки,
І так розмахався.
Грицю, Грицю, ти нещасне
Сліпе сотворіння,
Та ніхто-ж бо й не боїться
Твого скавуління.
Тепер Грицю чорна сотня,
Це діло не гоже
І "нагайка" дурна твоя
Нічо не поможе!...
Побила тя твоя доля,
Тай погаратала;
Вона Грицю з твого лоба
Всю січку забрала.
Тепер бач по твоїм крику,
Лише і пізнати,
Що розуму в тебе тільки,
Що й можна... начхати!

Остап.

БИВ-БИ.

— Чоловіче!
— Га?
— Що-би ти робив, як-би я тобі сказала "брешеш", так як кума каже свому чоловікови?
— Що? Бив-би!
— Брешеш!
— Єй богу бив-би!

ЛИЖУТЬ РУКИ СВОГО ПАНА.

Американські соц. патріоти і Ґом персові барани з "Ам. Фед. Праці", не вірять в пролєтарську революцію і провадять "мирну боротьбу" з своїм катом, що держить нагайку на їх спини.

ЧОРНОСОТЕННИЙ КОНЦЕРТ.

Незадовго "наша найінтелігентніща інтеліґенція" в Америці має устроїти концерт, в котрому буде слідуюча програма:

1.) Монархістичний гимн, котрий починається словами: "Боже воскреси царя Миколу"...

Відспіває хор, зложений з провідників "У. Н. К." під батутою Льоня Цегельського, при акомпаніменті Демидчука.

2.) "Гей-же до каси!" Деклямація. Виголосить др. М. Імханицький.

3.) Пропала надія"... Сольо, відспіває Ю. Бачинський при акомпаніменті фуяри.

4.) "Чорна сотня наша мати, а ми її діти"... Сикстет відспівають, п.п. др. Демидчук, др. Цегельський, др. Білик, о. Підгорецький, Лотоцький і Цурковський.

5.) "Пошились в дурні". Комедія петлюрівської місії в Вашінґтоні, в одній дії. В головних ролях виступають п.п. Бачинський, Стечишин і Ардан.

6.) "Думки божевільного". Виголосить Максим Хаврюк, або Грицько Чалий. Про правдиве віддання тої ролі, свідчать дотеперішні виступи М. Хаврюка в де-яких укр. шматах в Америці.

7.) "Вже порожний гаманець, нема гроший, лиш синець"... Коломийкове сольо відсвище др. Л. Цегельський. Рівночасно о. Підгорецький відтанцює "щупака".

8.) "Чорні очи як терен, коли-ж ми ся поберем"?... Дует, вдіспівають, — оден піп з товстої парохії і його кухарка.

9.) "Федерація", "Екс-герой", Швайцар і Ревко — а малпяча порода. Відчит виголосить дядько М. Репен, при чому буде уживати кістяка з б. п. "Федерації Українців".

10.) "Гривні мої гривні скоро розходіться, а доляри на їх місце до каси котіться!" Фінансове сольо, відбекає др. М. Імханицький.

11.) "О Інквізиціє свята!" Віддеклямує о. Понятишин.

12.) "В пивниці лахи тай тільки все, Чомуж-бо гроший чорт не несе?" Дует, відспівають о. Підгорецький і др. Демидчук. При тім Лотоцький буде грати на сопілку.

На закінчення, комітетовий хор, зложений з усіх попів, попівських редакторів і де-яких темних провідників відспіває пісню: **"Наплюймо на правду, наплюймо на честь, нам грошей, лиш грошей потреба"...** і т. д.

По відспіванню тої паскуди, чорна занавіса спаде, зірветься буря і за першим ударом грому, вся зволоч розлетиться на всі боки.

Комітет.

ПРАВИТЕЛЬСТВО НА КОЛЕСАХ.

За увесь час революції, на Україні, дуже багацько перекинулось ріжних правительств, але-ж такого правительства, як правительство Петлюри, то ще не було. Говорять, що це правительство на "колесах". Воно ніяк не може остановитися, а все качається то вперед, то взад. Під цей час воно качається назад в Польщу, але большевицька гадалка сказала, що воно і там не остановиться, а покотиться аж до Балтійського моря, а так, як правительство на "колесах" не може пливати, то там єму буде кінець.

Чи правда цему? Пожиєм то побачим.

Т. Л-вой.

ТАКОЖ МУКА.

1-ший: До біса лисого, вже думаю, мало голова не трісне, де-би то поїхати цего літа на вакації
2-гий: То, то саме і зі мною? Меймі наперлася їхати до Італії, але як знаєте, що з причини по
подумати...
1-ший: От, от біда! Так і здається, що через тих ненависних. большевиків, треба буде перемучи

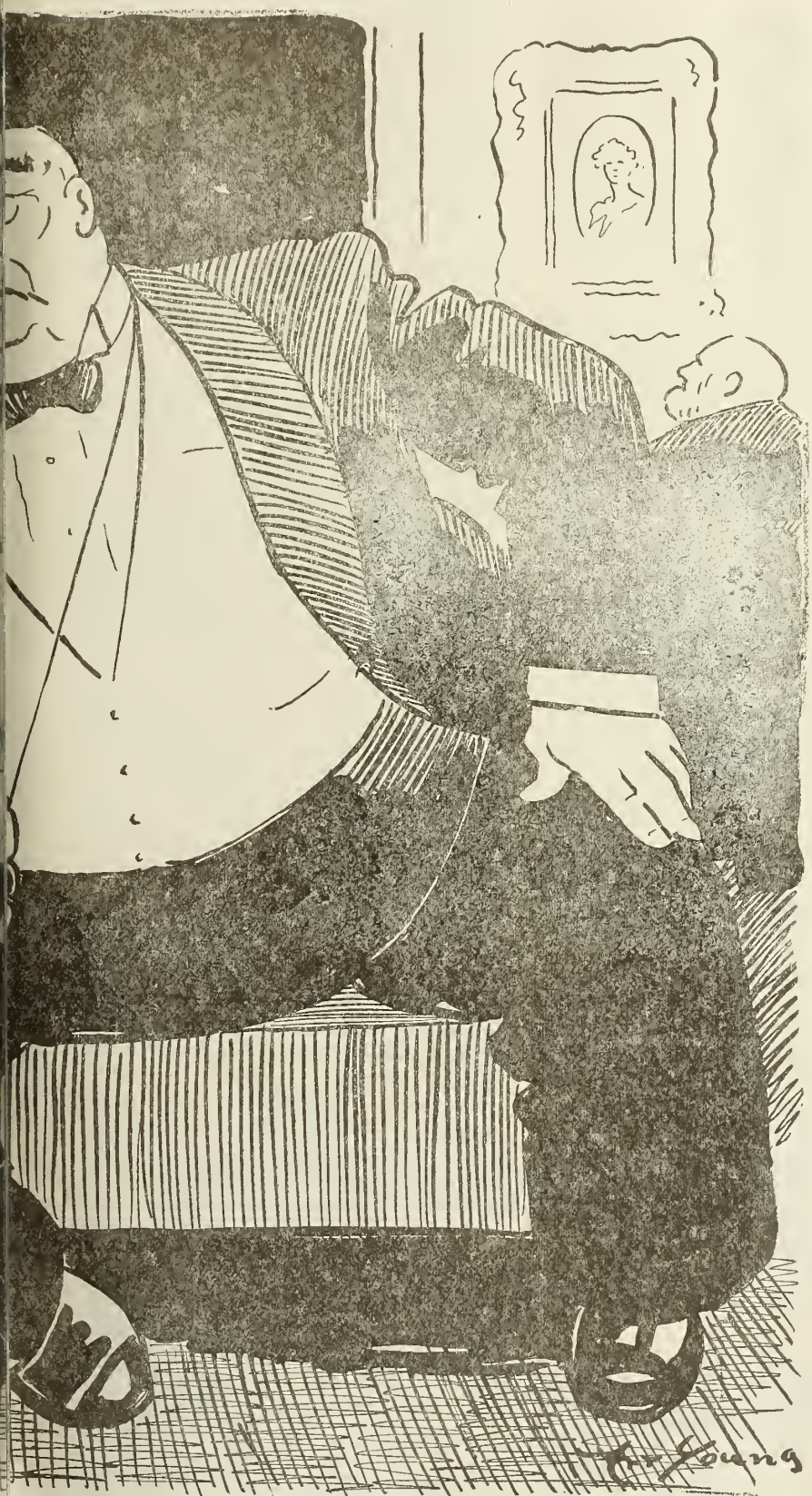

— *From Good Morning.*

гося большевизму, в цілій Европі так горячо, що аж страшно то в Каліфорнії!...

ДОВІДАВСЯ.

За панованння Франця Йосифа в Австрії, всякий господар, котрий посіяв тютюн то мусів платити великі налоги і щоб не платити налогу за тютюн, котрий самі вживали, то мусіли ховати від жандармів.

Одного разу господар, котрий не курив, а лиш нюхав приніс до хати тютюну накидав у мисочку і почав бичівном терти тютюн на табаку.

Натер скілько йому було потрібно, взяв батіг і повіз гній в поле. Жандарми занюхали поживу почали шукати в хаті селянина і думали зтягнути податок, але жінка ще перед тим завиділа що вони йдуть до хати, вхопила мисочку сховала під фартух, сіла й почала прясти кужіль. Жандарми обшукали кругом не знайшли нічого, хотіли виходити, а оден звернувся до малого хлопяти, що сидів на припічку, й питає:

— Твій тато курить?
— Ні —
— А щож, — нюхає?
— Нюхає — каже хлопець.
— А де він табаку бере? — купує?
— Ні. — відповідає хлопець — самі роблять.
— А де-ж та машинка що мелять табаку — питає зрадуваний жандарм.
— Одна в мами під фартухом, а другу тато взяли зі собою і повезли гній в поле. — отповідає хлопя.... **Ф. К-ко.**

ПРИГОДА ЦИГАНА.

Десь там в Польщі, у Варшаві,
Ляхи паниска лукаві,
Цигана зловили,
Як крав з хати солонину
І за ту малу провину
На смерть засудили!

Стали місце вибирати,
Йому голову щоб стяти,
Аж циган злякався;
Він якось там ізза хати,
Дав скоренько ногам знати
Й до ліса подався.

Там він спати прилягає,
Блюзу з себе розгортає
І стелить під ноги,
А голову проклинає
Й твердий камінь підкладає,
Що підняв з дороги.

— "Ноги — каже він — кохані,
Вам належиться пошана, —
Ви добре втікали;
Як-би не ви в тій годині,
То голову, так як диню
Були-б' відрубали!...

М. Вінтонів.

Алойс Ульрайх.

БЛАГОРОДНИЙ ЗЛОЧИНЕЦЬ.

Панове судії при окружнім суді були одного дня в великих клопотах. Саме в хвили, як пан президент сидів коло другого сніданку, прийшов до него перестрашений молодий слідчий судія.

"Пане президент, я мушу з вами поговорити у одній дуже важній справі".

"Що сталося? Кажіть, тут нам ніхто не буде перешкаджати".

"То неприємна справа. Подумайте, пане президенте! Саме перед хвилею була у мене Кася служниця з двора, і зробила як слід донесення, що пан ґраф єї знасилував".

"Дійсно, дурна істотрія. Чи ви не пробували відмовити дівчину від сего?"

"Я старався як міг, я все робив, аби єї відмовити, але вона не хоче свого попуститися. Що мені тепер почати? Я-ж не можу казати ґрафа увязнити?"

"Що ви дурне говорите, — ґрафа увязнити? Він-же бувае з гофмайстром, котрий є приятелем князя з молодечих літ — а князь знов жиє за пан-брат з монархом. Крім того має ґраф знакомих і буває межи всякими знатними особами на цісарськім дворі. Колиб він і поповнив яку дурницю, то не вільно нам єї безусловно порушувати".

"Але припис закона".

"Дурниця! Припис закона! Так гейби тут розходилося о якого першого ліпшого простого чоловіка. Прошу вас, лиш не горячіться в тій справі, аби ми собі не напитали ще біди. Ви прецінь знаєте, що такого промаху раз-два не забувається.

"То я завізву ґрафа".

"Що ви собі гадаєте? І се не може бути. Подумайте лиш, що з того може вийти. Впрочім позвольте, що я возьмуся до тої справи. То тяжка справа, котра вимагае розваги і осторожности, аби не попасти в біду. Ми прецінь не можемо зачіпати пана ґрафа, — ну але треба також старатися, аби не зломити закона. Я піду сам до замку, поговорю з паном ґрафом. Се ясне, що тут зайшло якесь непорозуміння. Дівчини не пускайте, доки я не верну. Тимчасом сервус!"

Президент пішов до замку і казав себе замельдувати ґрафови. Слуга спершу не хотів, бо ґраф лежав хорий. Аж як президент напер, що має поговорити з ґрафом о одній важній справі — пущено єго до ґрафа.

"Ах, то ви, пане президенте" — кликнув пан ґраф із отамани, де лежав з завязаною головою.

"Вибачайте, пане ґрафе, що вас непокою, але я мушу поговорити з вами о одній дуже важній справі".

"Мене нині щось болить голова. Учера при картах випив я ґрохи за вагато і пішов пізно спати. Але я рад знати, що вас до мене привело!"

"Дуже делікатна справа. Прошу вибачати, пане ґрафе, що буду отверто говорити. Іде о справу, котра — як я пересьвідчений — є сильно переборщена. Пане ґрафе, чи служила коли у вас яка Катерина?"

"Катерина? Ая так!"

" Та дівчина була у мене і зробила донесення — пан ґраф вибачають — що ви, пане ґрафе, мали вчера до неї трохи за влізливо залицятися".

"Дурна гуска!"

"Прошу, пане ґрафе, не непокойтися. Я повторяю, що тут розходиться о якесь непорозуміння, або може то навіть який підступ або пімста тої дівки. Що тичиться самої справи, то ви самі зволили перед хвилею ласкаво сказати, що ви вчера, чи радше нині в ночи були у добрім гуморі".

"Зовсім слушно, пане президенте! Я був у шалено добрім настрою, у такім трошки збиточнім настрою. Я стрітив на ґанку дівчину і хотів єї поцілувати, — нічо більше лиш поцілувати".

"А дівчина боронилася?"

"Так, вона хотіла утечи".

"А пан ґраф єї затримали?"

"Так, очевидно. Я взяв єї за стан і..."

"...і поцілували єї, мимо єї опору".

"Так, пане президенте. Я єї трохи розхрістав. Впрочім я не можу собі всего нагадати, що і як було. Дівчата звичайно люблять, коли з ними жартувати".

"Розходиться отже лиш о авантурку в похмілю. Лиш о жарт".

"Так ,лиш о жарт".

"А були при тім які сьвідки?

"Ні, ми були самі".

"А чи пан ґраф старалися успокоіти дівчину, коли вона хотіла кричати?"

"Я хотів єї уста заткати рукою, але та дурна гуска вдарила мене кілька разів сильно по руці".

"О! се дуже важна точка для цілої справи. Закон строго картає слугу, котра відважиться підняти руку на свого пана. Чи хочете може, пане ґрафе, щоби я починив против дівчини в тій справі урядові кроки?"

"То ні, — е, то не варте слова".

"Пан ґраф дуже ласкаві. Тим більше гідна осуду така безоглядність дівчини. Вона не вагалася виступити против свого хліботавця на судову дорогу без важної причини, без ніякої підстави. Я знав уже з гори, що справа відповідно вияснить ся. Коли я, пане ґрафе, роздумаю над тим, що ви говорите — а говорите без сумніву щиру правду, — то виджу, що тут розходиться о невинний жарт, о веселу пригоду котра досягнула що найвисше до того, що ви в надмірно добрім настрою поцілували дівчину. Без сумніву не мали ви при тім ніякого найменшого злого заміру, котрий-би спричинив приміненнє закона?"

"Очевидно, пане президенте. Я подивляю Ваш бистрий ум".

"Позвольте, пане ґрафе, що я вам якнайщирійше подякую за то, що ви — хоть і хорі — були так добрі не жалували труду на сю марну справу. Розуміється, що ви сейчас відправите дівчину без виповідження із служби. Вже ізза людських язиків. Люди зараз роблять із мухи вола. Дівчині прошу виплатити єї заслуженину а може й дати малу відправу, аби не мала причини жалуватися, а річи єї прошу ласкаво казати занести до суду".

Добре кажете, пане президенте. Я сейчас заряджу, що треба. До побачення. Завтра у мене тарок.*) Ви також прийдете, правда?

"Ви дуже ласкаві, пане ґрафе, — певно, я не занедбаю скористати з Ваших ласкавих запросин. Моє поважаннє!"

"До побачення!"

Коли президент вернув, казав при кликати перед себе Катерину. З нахмареним, строгим урядовим лицем сказав він до неї: "Ти внесла сегодня жалобу на твого хліботавця, на пана ґрафа..."

"Так, він мене вчера..."

"Мовчати! Як будеш мені перивати, то я скажу тебе сейчас замкнути. То безличність. Твоє донесення розслідили ми докладно і показалося, що воно сильно переборщене. Ціла історія — то не було нічо инше, як лиш невинний жарт".

"Але, прецінь пан ґраф мене..."

"До чорта! Тримай хавку! Я тебе о нічо не питав. Твоє балакання не інтересує мене. Тут є протокол! Підпиши єго! Нині вечером будеш відшупасована до свого села".

"Та-ж я не допустилася нічо злого".

"Ґраф виповів тобі службу. Він ще на стільки благородний, що виплатить тобі то, щось заслужила і дасть тобі ще й відправу".

"Я нічого не хочу, я хочу..."

"Що ти хочеш, се мене ні трошки

*) Тарок — то така гра у картн.

не обходить. Ти тепер без місця, не маєш жадного певного заняття, бездомна, — отже на основі постанов закона о волокитах будеш відшупасована до рідного села. Розумієш? Пополудни дістанеш тут свої річи. Слідство виказало, що ти поважилася піднести руку на пана ґрафа. Знаєш, що за кара за то? Знаєш? А пан ґраф ще такий добрий, що дарує тобі се і не жадає твого укарання. Подумай отже, що тобі тут не діється ніяка кривда. А подумай що-би то був за встид, колиб тебе поставлено перед суд і засуджено на кримінал. Тогди малабись встид на ціле життя".

"Та мене не моглиби..."

"Мовчи! Справа доказана, моглиби тебе засудити".

Катерина гляділа сумно перед себе і не казала вже ні слова.

"Отже, ключник, відпровадьте сю дівчину! А на поліцію дайте знати, що еї нині вечером треба буде відшупасувати".

Дозорець відпровадив Катерину.

А п. президент сказав до судії слідчого: Отже бачили ви, як то осторожно і мудро треба поступати при крутій, тяжкій справі. Без надуживання, що моглоби нам пошкодити, треба дати місце законови. — Ну, доброго апетиту! Нині було горяче передполудне".

"Желаю рівнож доброго апетиту, пане президенте".

ВІДПОВІДИ НА ПИТАННЯ.

Кухарка підстріленого о. Гудзі з Ірі, Па. — Дівка за котру ваш отець стрілявся, називалася Кейда, (себто по нашому Катруся). Чи ця Катруся є задоволена тим, що ваш отець зробився підстріленим попом і проповідує це в яке самий не вірить і з якого сам сміється — то "Молот" не знає.

Друге: Наколи ваш отець забороняє вам читати "Молот" і страшить вас пеклом, то ви зробіть з ним ось так: Коли він положиться з вами в ліжко і засне, то ви візьміть і перенесіть свою подушку єму коло ніг і так спіть. Опісля будете бачити що як ваш отець прибудиться і як захоче вас поцілувати в лице, — він поцілує вас у спину. Не вірите? — пробуйте.

Земляк з Ню Йорку. — Книжку п. з. "Пророцтва св. Михальди" написав піп (лише не такий підстріленний власною рукою у живіт за дівку як о. Гудзя) і зробив на темних людях "бизнес", ще лутший як слі пий піп з Комітетом. Є ще і нині такі дикуни, що вірують у ті "пророцтва", але з такими людьми числить ся тілько "Свобода" і др. Цегельський, котрому клівлендські укр. робітники уладили медову хвилю, за єго провокаторське діло з Денікіном на Україні.

Читач "України" з Пітсбурґ, Па. —Як хочете упімнутися за своїх десять долярів, які ви пожичили о. Гудзі в той час як він стрілявся у живіт за дівку, то напишіть до него листа ось такого змісту:

— "Підстрілена святосте отче Гудзя; В ч. 71. органі сліпого попа, я вичитав вашу допись і таким робом я пригадав собі рік 1916. Дуже мене це болить що ви пишучи рецензію медових хвиль, яку довелося перебути др. Цегельському у Клів ленд, забули пригадати собі Пітсбурґ, дівку, револьвер, свій живіт і мою десяточку на яку я тяжко робив.

На тім і кінчу а ви будьте так добрі і пришліть мені мій довжок, бож я вам пожичив ще тоді як ви були атеїстом і мали не підстрілений живіт. Нетерпеливо жду десятки.

Ваш за безглузду стрілянину за дівку.

(Тут подайте своє назвиско.)

Починок з Детройт. — Еге, а що? — Правда що "Молот" відгадав що ви на Січинського політичній Фе-дурації заїдете під дурного хату. Пождіть ще рік а побачите що уся укр. контр-революційна сволоч ьивтікає потайком з поміж укр. робітників в Америці, як птахи з ліса зимовою порою.

Брисько з Скрентон, Па. — "Н. В." провадить таку політику що не так ви, але сам чорт не вгадає вашої цілі. Коли Цегельський файтувався з червоною бандою в Клівлнд, то це правда що кров яка бухала з єго голови була червона. Однак ви не думайте що як др. Цегельський має в голові червону кров то він уже є большевик. Прецінь ви також контр-рев. а все одно маєте червону кров у своїй голові... Не вірите? — Спробуйте, — поїдьте де на віче, а переконаєтесь! Мусите знати що ви є такою самою дрянею як і Цегельський, Стечишин та австрійський охотник покійного цісаря Юзя — др. Демидчук.

Лата з Монесен, Па. — Це правда що п. Свободян кінчив вищі школи в дворі під панським жолубом, але для чого ви цікавитеся такими справами? Хіба ви посідаєте вище знання від Свободяна? Скажіть Починкови що як він такий могучий лідер укр. контр-рев. то хай вам поясннть що означають отсі нище наведені слова: Ит кя каюлдап ашріг ещ є нів об. **Різак.**

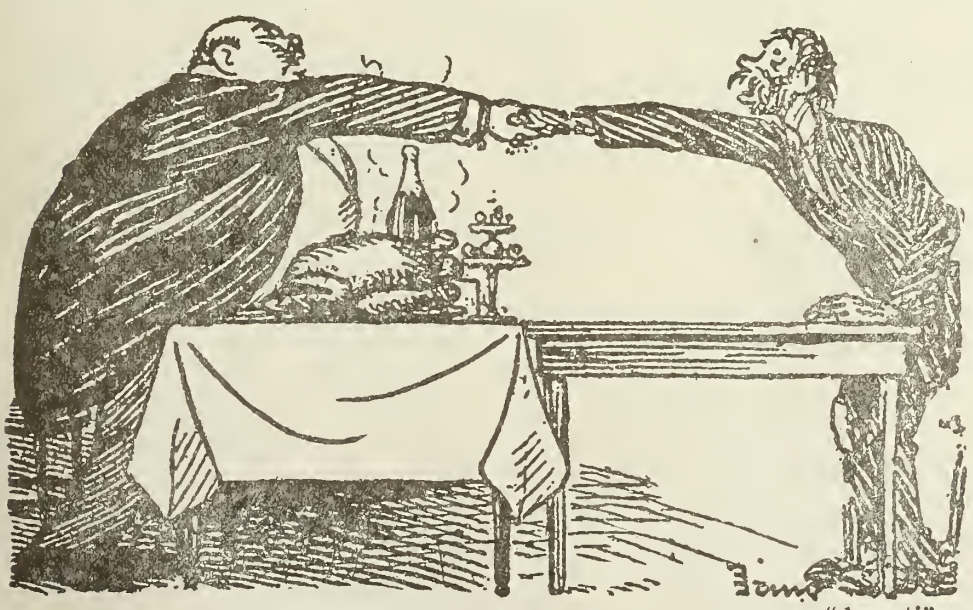

"Avanti".

Так виглядало-б' примирення робітника з капіталістом.

Гр. Пр., Шікаго. — Кажете, що робітники в Америці масово хорують на політичну недокровність?

Ні — ви трішки помиляєтесь. Як що є єще такі що хорують, то це вже не масово, а з поодинока. Це є поодинокі пацієнти бувших "федерацій" і дотеперішних ріжних союзів та брацтв. Їхня слабість, хоч може зватися так як ви кажете — політичною недокровністю — на звичайному язиці називається "petluritis" і є дуже легкою до ліченя. Слабим на "petluritis" треба через якийсь час подавати до споживання по два рази денно по ложці рубаних дротів в розпущеному милі; коли пацієнт окаже признаки внутрішної чистоти, тоді поволи подавати йому ліку, т. зв. клясової свідомости; найдальше до місяця, хорий подужає, а ознакою його видужання буде те, що він буде дивитися на світ здорово. Думаю, що

тепер буде вам ясніще. Пишіть єще, ми все раді таким як ви.

А. Б. В., Джерзи Сіті. — Тішитесь, що "Свобода" відкрила те, що "осціялізм це велика ідея"?

Ми з цего "відкриття" тішились ще тоді, коли редактори "Свободи" вичищували "корону" покійного Франца Йосифа (тую, що стояла у нього під ліжком)... Впрочім, вам може вже відомо, що у звіринному світі є сотворіння, котрі зміняють свою шкіру відповідно до обставин... Ми бажаємо лише, аби редактори всяких "Свобід" чистили на далі свої "корони", а про соціялізм нехай говорять ті, котрі його будують, цебто працюючі люди. — Розумно?

Штифан Виборний, Манітоба, Канада. — Тішитесь, що у "Вонітобі" було цего року чотири українських кандидатів на послів?

"Блаженні нищі умом, бо тих єсть царство небесне, і пекло земне". — "Молотови" відомо, що з тих кандидатів одним був "король" від всяких підозрілих "вилівейторів", а одним адвокат, а ще одним кандидат на адвоката. Однак "Молотови" не може з дива зійти, що спільного мали ці панове з сорок чи пятьдесять акровими фармами, такими як ви? Ви зовсім булиб безпечніщі, як би ви післали за послів дві пари своїх трудовитих биків, бо ті принаймні не продавали-б на фунти ваших інтересів, так як це роблять всякі "рідні" щулкопюри... Перекажіть це своїм сусідам.

Вам жичливий "Молот".

Гринь Халепа, Торонто. — Цікаво вам, що о. Крат може і у літну пору заморожувати людий?

Оскільки відомо "Молотови", то в того божого угодника всьо можливе. Він може почати на укр. канадійськім консуляті, а скінчити на вареню дьогтю, і навиворіть. Одинокою неможливою річю у нього є — бути порядною людиною.

Патріот, Денебудь, Зл Держ. — Хочете, щоб порадити вам, як найлутше можна возвеличити вашого "героя" Петлюру?

Після нашої думки, найпрактичніше булоб написати короткий начерк "подвигів" того "героя" і разом з його портретом надрукувати на тоалєтовім папері, так як цего паперу найбільше вживається. До того, еслиб можна продавати той тоалєтовий папір по склепах, то навіть і чужі народи, котрі уживають сего паперу, дізналибися про вашого "героя" Петлюру. Таким способом і ви почтили би свойого божка і світ про нього дізнався-б'. Чи не добре?

Федько Принц, Принц Руперт, Канада. — Кажете, що ви аж тепер ледви переконались, що Петлюра і його поплечники в Канаді і Америці є одною купою вонючого гною?

Нам не дивно, що смрід з того гною не дійшов до вас, бо-ж між вами а нами стоять височезні гори. Ми з тим смродом даємо собі раду в той спосіб, що відчиняємо наші вікна, себто, отвираємо очи наших робітників. Так скоро, як лиш усі робітники освідомляться клясово, ця гниль перегниє до решти і не буде вже більше смердіти. **Сто три.**

"ТРАҐЕДІЯ".

(З канадійського життя.)

Давно се діялось, так давно, що годі кому будь запамятати ту велику траґедію, котра була склалась ще за часів великої "патріотичної" борби у славному місті Ф. де петлюрівська ґвардія "патріотів", боролась проти "червоних", за зелений папір, та розповсюднювала "горячу" воду, поміж своїх землячків.

Від тої пори уплило чи мало годин, мінут, а що секунд, та нам і не думати про них хиба, аж молоде покоління по нас злічить і вгадає кільки то років містилось в тих годинах, мінутах, та секундах, від тої траґедії аж до сього часу. Ну, а як часи змінились? Як би покійний "Пет". прокинувся зі сну то і про свою голову забувби, що вона на карку висить, як то все переминилось до не спізнання.

З зелених патріотів і сліду вже не стало, всі перемінились в святу земленьку, зігнили на прах "Укр. Каан. Гор. Ком." в могилі, "Чер. Хрест", перемінився в чорний, лише "горяча" вода на могилі "У. К. Г. К." нещасна сирітка проливає свої сльози по вірнім друзяку.

Траґедія була ось така: Жив собі оден парняга в тім-же місті, тихо, безжурно, в супокою, нікому не ставав посеред шляху до так званого напрямку, (напрямку любови) та і байдуже було йому, що його приятелі плавають в любовних романсах по самі уха, а він ані знаку до них не приноровлюєсь.

Та не довго тревало його життя супокійне; прийшов і його час, та не такий як у людий буває.

Він її побачив, заговорив до неї одно словечко, — вона усьміхнулась любенько, заговорила ласкавим словом, защебетала мов дастівочка, і вразила його серце, він спалахнув огнем до неї, забув світ і людий і не зчувся, коли на нього запала лю-

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Одинокий щоденний часопис для українських еміґрантів в Америці.

Сей часопис має своїх кореспондентів в Европі як також в ріжних центрах української еміґрації в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Европи $11.00
На рік поза Н. Й. і до Канади . $9.00
На пів року $4.50
На три місяці $2.50

Передплату шліть, або по оказове число пишіть на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

бовна манія, не знав, що зним діється, де подівся його супокій.

І так йшли дні за днями, він бачучи своїх приятелів і знакомих, як вони увихались біля неї, кождий з окрема бажав приподобатись її своїми ріжними примхами, та здобути як найбільшу симпатію для себе, той знова слово подав, той о її руку просить, а инший з нічим відходить. Звичайно молодече життя, тільки його в тім життю нема. Він все чогось на боці, все чогось замисленний, якісь думки кружлять наокало нього.

Аж ось одного лагідного вечера, повний місяць, висунувсь з поза гори, та почав осьвічувати своїми лучами темні закутки передмістя, до котрих не доходило мійське світло, та почав відкривати тайну молодого життя.

Вони... Тих двоє людий, котрі колись перекинулись були кількома словами, вони — аж тепер у купі ведуть тиху, але горячу розмову, з котрої можна було догадуватись, (бо почути було годі) що розмова іде про будуччину їх життя.

Та не довго прийшлось їм сходитись, і розмовляти на самоті.

Його приятелі довідались, підглянули їх сходини, почали нишком між собою пускати ріжні пльоткарські поговори, нацьковували його проти неї, її проти нього і так старались викликати ворожнечу між ними обоїма.

І не було иншої ради для них, як хиба попрацатись на все, або видумати иньший спосіб.

Вони вже не сходяться в двоїх, порозуміваються перепискою, хотяй не так припадає до душі та німа переписка, як тихі, лагідні вечері, з пов ним місяцем на небі, але і то не довго тревало для них.

І ту скоро його приятелі довідались і про переписку, а оден із них, управитель пльоткарської штуки, по старавсь дістати оден із тих листів, прочитавши його нерозуміючи дослівно того змісту, почав шукати мудрця о вияснення, та поки знайшов, то ціле місто заалярмував, наробив більше крику та галасу як той лист вартував, і почалась шумна язпкова баталія на цілий округ.

Кажуть, чи то проповідують, що та вся атмосфера, так поділала на них, що обоє погинули трагічною смерттю.

Він з жалю за нею, викопав без донний гріб, прошив гумовим ножем своє серце і провалився в него без сліду, а вона, кажуть, так затужила за ним, що аж в сердечної мову відняло, лише ходила та вимовляла кілька слів як ось: Тополя, вечер, ясний місяць, а далі пропаа десь, ані чутки за неї.

Тіьки одна плачуча тополя під котрою вони розлучились, нагадує всім хлопцям і дівчатам, ту сумну трагедію своїм шумом в найтихші веснянні вечері. **Новак.**

ЯК ПІП СПОВІДАВ ДІВКУ.

(Правдива подія.)

Прийшла дівка до сповіди,
До попа клякає, —
"Чим ти бога образила?" —
Він хитро питає.
— "Прошу отця духовного,
Я дуже грішила;
Часто хлопців цілувала
І дуже любила"...
Піп пізнав що він із неї
Може скористати,
Пригорнув її до себе
І став так казати:
— "Всі тобі гріхи відпущу,
Душу уратуєш,
Як підеш там в захристію
Її мене поцілуєш...
Пішли тай поцілувались,
Дівка йде до дому,
А він просить: Лиш не кажи
Про тее нікому,
Дівчино моє серденько,
Як-би хто дізнався,
То я-б' душко з того встиду
Під землю запався"!...
Ще і року не сягнуло,
А бідна дівчина,
Привела на світ попови
Хорошого сина.
В селі люди про те знали,
Всяк з того сміявся,
Але старий піп зі встиду
В землю не запався!

М. Вінтонів.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

Часопис присьвячений справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень.

Кождий український робітник повинен принумерувати собі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають цікаві вісти в цілого світа, а особливо в робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" посвячені виключно інтересам робочого народа. Вони дають робітникам здоровий корм та ведуть їх до боротьби за краще життя.

Ви повинні мати їх в своїй хаті! Що мині вишліть передплату!

Передплата $4.00 на рік.

Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard & McGregory St. Winnipeg, Mann. Canada.

СПРОСТОВАННЯ.

На днях ми одержали листа з Линдора, Па. в котрому Н. Кінаш пише на допись Грицька Косого, котра була поміщена в "Молоті" ч. 12. де говориться, що він згубив образи "батька Петлюри і Петрушевича". Н. Кінаш заперечує цьому, а твердить що він не згубив таких образів, тому от-же інтересовані нехай не шукають на дармо, бо нагороди і так не отримають.

"Молот".

ОПОВІЩЕННЯ.

ПОЗІР! МУЩИНИ, ПОЗІР!

Хто хотівби набути добрі "настоящі" штани, нехай вдасться до Відня. Там є одна така "група", котра взяла патент на роздавання таких штанів і має їх більшу скількість на складі. За добрість ручить хочби й те, що **штани новісенькі "щойно зпід голки".**

Ту зазначуєм, що відноситись в тій справі треба впрост до Відня, до згаданої "групи", котрої адреса стоїть на здогаді, а не до "Молота", бо "Молот" такими річами не бавиться. **Комітет без штанів.**

Телєфон: 2509 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРГ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

БАЙОН, Н. ДЖ.

Ту в Байоні живе собі "парубок", товстенький як бочка, голова велика, так попросту випорожнити і поставити на "Стендер Ойл Ко. праперти" і бувби собі збірник на олій. Всім він ту знаний як о. Бартош. Не буду так наводити як то він не одному лижучому його руки парафіянинови натовк по пиці, як своїх тростістів, котрі хотіли контролювати церковне майно, повикидав за ковнір, називаючи смаркачами, хоч люди були в старшім віку, як то одного разу зібрав самі женщини на так зване казання про моральність яких простацких і не моральних слів уживав він на котрі не зважившися остатний пянюга зі своїми кумошками розводити. Та все те байонські парохіяни знають і памятають.

Тепер парохіяне оближіть ще раз його брудні руки і поспитайте де він був і звідки повертав в ночі о 3-ій годині, дня 6-го червня з кухаркою, тримаючись попід руки в Джерзи Сити, і чому його ковнірець на ніч обертається на перед і на яку параду йому краватка? Певно встидається щоб не пізнали його, що він чорноризець а по ночах волочиться, по прогульках з кухаркою!... Але як то приповідка каже: "Свиню сьвяти, хрести, а свиня свинею буде"; Хоч наш бартунь вбереться на каваліра, але все пика у нього та сама, і людське око бачить і знає де, і що він робить а також і тим разом добачило.

Вам знає він наказати, за що гріх, вам не вільно ґазети читати ані книжки наукові ані на представлення піти, бо ви-би дещо научились та збольшевичіли, а тоді він-би не мав защо їздити по ночах на прогульки.

Канчук.

ПАСЕЙК, Н. ДЖ.

В "Українськім Народнім Домі" революція. Проголошено загальне мордобитіє і є вже випадки. Доносять, що жінка предсідателя Нар. Дому, вибила по пиці найбільшого контрреволюціонера в контрреволюції, й ще до того секретаря Нар. Дому.

Причини революції ще не ясні і трудно скоро довідатись. Кажуть що кипить як в горшку. Є чутка що повстання вибухло з причини буть-то-би повисше згаданий контрреволюціонер, також заразом і секретар "Нар. Дому" дав жінці предсідателя пять долярів — за щось... А вона тепер каже, що він не має... Чого не має треба догадуватись.

Справа мається серіозно, не то як будь; на днях 21-го засідав найвищий "трибунал", однак ще нема висліду хто провинив, чи та що брала, чи той що не має.

Правдоподібно що справа потягне довший час.

Яке слідство вийде подамо другим разом.

І. Л.

ПОДЯКА ЧЕРЕЗ ВОЗДУХ.

(Лавренс, Масс.)

Шановний Тов. Ред. від "Молотка",
Складаю вам сердечну подяку,
За вашу "оружну" поміч,
Якої ви часто уділяєте,
За те щосьте помогли,
Щоб много літ прожили,
Бо ту вже так приходило,
Сам не знаю що би було,
Як-би були відмовили? —
Без "Молота" в кожнім разі,
Тре вступати всій заразі,
А вже з таким "Молотком",
То беспечно й під садком.
Вийшов я раз на город,
Аж дивлюся вражий скот,
Напружився, як патик
Й каже: "Гі йде большевик".
Я став бідний тай гадаю;
А що-ж то я роги маю?
Хватаюся за чуприну,
Чекай — кажу — вражий сину,
Я ще тобі нагадаю!...
Тепер отже прошу вас,
Поможіть мені ще раз,
Тепер трохи ту пригріло,
То паскуда лазить сміло,
Лиш "молотком" її трас!
Лиш він оден бє здорово,
Що віддихне тай наново
Відмахує сюди туди
І бє всякую паскуду.
То-ж позичте "Молотка",
А я звідти зза кутка,
Бігме — кажу — що удару
В середину — у кошару.
Щоби наші овечки,
Провиділи трошечки,
Щоби наші попики
Заричали, як бики,
Щоби наші Петлюри
Бигнули як кури,
Щоби наші вороги
Вздихали до ноги,
А разом також і ті,
Що крали в нас "пироги".
Щоби наші любці
Працювали в купці,
А ворогам нашим
Даймо добре "кваші"!

В. Н.

В ЕМІГРАЦІЙНІМ ОФІСІ.

Кузик (до Шандра): Гей біда брате, прийдеться ще забиратись мені за старе ремесло, тільки лихо, тепер нема за що купити шевських ко пит і т. п. приборів, ані будки наняти за що!... Ніхто не хоче купувати шіфкарт тай годі.

Шандро: Тай мені незадовго буде хляп; вже навіть не думаю приймати кандидатуру на посла, бо куди не повернуся то всюди гонять за мною, як за собакою та називають царським обцасолизником. Цар десь там лежить собі в земли, а ту чоловік мучиться... І хтоб' то був сподівався такого?!...

Ванчук: А зімлячкі маї што нічево, коли вже так то ми вдамося до гаспадіна Фуярчука в "Петроград Готел" і там разом з Шандруком і гаспадіном Фуярчуком будем триматися того бізнесу, що вони тепер розпочали, — ми-ж з німі разом діржалі царську нєдєлімую русь і хранілі царя, — так нема клопоту.

Підслухав **П. К.**

НА ВІДЧИТІ.

П. Кудрик (даючи відчит про виховання): "Найбільшим ідеалом для людини є домашне виховання. Наколи людина не має одмашного виховання, — вона стається напів дикуном. Для пирміру візьму хочби большевиків в Росії або на Україні, що там днесь діється — терор і насильство. Від панів відбирають землю і роздають мужикам а бідні пани з тої розпуки скачуть у Дністер або вішаються. Отже...

Голос з публики: — Прошу! Ви хулите! Большевики терору не роблять. Хоч від панів землю відобрали але все таки ті пани є свобідні. Вони скачуть у Дністер і вішаються через те що не хочуть робити! Ви скажіть нам чи така людина як Свистик, мала домашне виховання, що будучи атеїстом спік гр. пр. церкву? Чи мав домашне виховання о. Гудзя, що будучи атеїстом стрілявся за дівку і став по-

пом?...

П. Кудрик: Ви большевик! (до предсідателя) Пане предсідатель замкніть двері, а я побіжу за поліцією. **Різак.**

ПІДСЛУХАНЕ В МОНТРЕАЛ.

Польський конзуль (до Крейзоватого): — Панє сєкретажу!

Крейз: — Падам на нуґ уснє вєль можнєґо пана конзуля і слухам.

Конз: — Єжелі пан єстесь у тшезьвим стані, то проше пшечитай мі дзіссйше телєґрами з "Польскей Жечи Посполітей".

Крейз: — Ведлук розказу твоєґо ексцелєнцийо, тілько цо уконьчилем їх читаць.

Конз: — Мув цо новеґо пішом.

Крейз: — Пішом же большевікі забралі Львуф...

Конз. (перелякано): — На рани Христуса! Чи пан кпіш собє зе мнє до дябла?

Крейз: — Нє ясни панє! Ніґди нє одважилем бисє кламаць пшед твоємі стопамі. Так піше дзісєйша телєґрами з Варшави.

Конз: — О зґрозо! (по хвили) Чи дужо пан спшедалесь пашпортуф до всходнєй Ґаліциї за час моєґо урженадованя?

Крейз: — Пєнць тисєнци.

Конз: — Добже, пєнць тисєнци, по 6 доляруф за єден.

Крейз: — Так! Разем тшидзєсцє тисєнци.

Конз: — Вистарчи! — мусі вистар чиць.

Крейз: — А для мнє ніц? Пшецєж за час панськеґо ужендованя билем вєрни пану як пєс.

Конз: — Билесь вєрни, то правда. Лєч тераз мнє цєбє нє потшебно.

Крейз: — Цуж мам почонць?

Конз: — Нє моя жеч! Можеш пан пуйсць і до води.

Крейз: — Пуйдем до большевікуф.

Конз: — До большевікуф?! Хаха-ха! Я вонпє ажеби така офяра алькоголю била збевдна до такєґо урженду. **Різак.**

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Клівленд, О. М. М. Кушляк 2.00.

Торонто, Онт. Г. Гуцуляк 2.00.

Пулман, Ілл. М. Гасен 5.00, І. Гасен 3.00, В. Шемердяк 2.00, В. Іваш 2.00, Г. Пінянський 2.00, М. Яцись 2.00, А. Наливайко 2.00, А. Чуквінський 2.00, М. Босак 1.00, П. Гасен 1.00, П. Кархут 2.00.

Балтіморе, Мд. Д. Капітанів 1.00, А. Касінчук 1.00, М. Пресар 1.00, І. Лірник 1.00, Х. Шалан 1.00, А. Козленко 1.00, А. Лазорук 1.00, Я. Темній 50 ц., Н. Грушевський 50 ц., А. Загрібельний 50 ц., Н. Н. 50 ц., М. Скакун 50 ц., Н. Чумаков 50 ц., Д. Карбанак 50 ц., П. Сорока 25 ц., А. Ник 25, П. Кашпірук 25, М. Вірний 25, А. Даламанюк я5, П. Пугач 25, М. Олішевський 25.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

П. К. Байон, Н. Дж. Вірш за слабий. Старайтесь писати старанніще.

Славно. Пітсбурґ, Па. Не надаєть-ся.

П. Р. Вірш про того кацапського Б-ика — що разом з Панейком в Парижі продавав Україну, Денікінови — не надається.

В. Н. Бріджпорт, Конн. Не надаєть-ся.

Препумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ ДАВНО ПОЖАДАНА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИКІВ КНИЖКА НА УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ПІД ЗАГОЛОВКОМ:

Коротґий Виклад Політичної Економії

НАПИСАНА А. БОҐДАНОВИМ, ПЕРЕКЛАВ З РОСІЙСЬКОГО М. Д.

Це є одна з найповажніщих видань на українській мові. Обіймає около 400 сторін друку великого формату, в гарній полотняній оправі з золотими витисками. Книжка коштує $2.50. Кождий хто лише уміє читати по українськи повинен еї сейчас-же замовити.

Замовлення шліть на адресу:

KULTURA PUB. CO.

414 East 9-th Street :-: New York, N. Y.

Увага! — Видавництво "Культура" завязалось на те, щоби збогатити українську літературу поважними творами і заповнити книжний ринок тут на еміґрації. Ця перша книжка видана згаданим видавництвом показує яке тяжке завдання бере на себе це видавництво. Але ми сміливо дивимся вперед і віримо, що ми осягнемо намічену нами ціль, тим більше, що нашу працю оцінить українська еміґрація. Нашим обовязком буде не дрібничкова торговля ріжними байками, але тілько видавання, та достарчування ріжним книгарням, та читачам поважніщих праць, і не криком, та хвальбою, а ділом причинитись до піднесення культури нашої еміґрації.

Видавництво "Культура" вже має в друку поважну книжку оповіданнє під наголовком "Без Язика", твір Володимира Короленка, яка обіймає около 200 сторін, друку, також почалось друкувати "Як, коли і чому появились люди на землі", наукова праця Рубакіна. Ми віримо що українська еміґрація в цім ділі нас підтримає.

На першім кроці це вже зрозуміли українці з Детройт, Гемтремк, та Ґренд Репідс, Міч. і помогли нам видати першу книжку.

Також вже насшів лист від товариства з Торонто, яке хоче видати "Історію Культури" Ліпперта.

Тож просимо всіх книгарень присилайте сейчас свої замовленя. Опуст продавцям звичайний. Тож не забудьте повисшої адресп.

Замітка: — Проситься Книгарень і Товариств, враз із замовленням висилати ґроші. На кредит книжок не висилаємо.

З УКРАЇНИ.

Камінець Подільський. — Недавно ту селяни, повертаючи з поля знайшли якісь трохи обшарпані штани. По їх панськуватій формі пізнати, що це штани якогось льокайчука, або иньшого панського підтрача. Принесли до міста і не довго чекаючи, вияснилось, що це штани "пана атамана" Петлюри. Припускають, що це він утікаючи з Камінця, згубив ті штани. На штанах з заду видніє досить величезна латка (з польської матерії). Після того думають загально, що закп "пан атаман" утік, то большевики добре зрізали те непосидюще місце і таким то способом мала повстати та латка.

Добре-б' було, як-би "пан атаман" зголосився по ті штани, бо представте собі, як йому світити грішним тілом, та ще перед "ясне вельможними" польськими панами!?. Він-же не хто будь, а "пан атаман", — стовп укр. контр-революції! Якби там перший-ліпший "мальчик", з Відня, або з Парижа, то ще-б' вийшло і без штанів, але "герой" Петлюра, то вже простіть, а це чиста халепа!... (Що подумають "наші патріоти" в Америці, що їх божок Петлюра являється без "штанов" так як звичайний "мальчик"? — прим. складача.)

Львів. — Тутешня інтеліґенція, дуже перестрашилась, почувши, що червона армія бє польських лєґіонерів і жене перед собою, так як стадо свиней в напрямі Львова.

Де-які з тих панків боючись заслуженої кари за оббріхування та по длі нападп на Соціялістичні Республіки, почувши про те, давай перехрещуватись на большевиків. Ціле місто як стій, почало прибіратись на червоно. Панове Чернецькі, Буняки, Целевичі і иньші позавязували червоні краватки, а соціял-зрадник Ганкевич то навіть штани червоні затягнув на себе і так вони всі думають уйти підозріння, але є надія, що обережні большевики, заздалегідь пізнають тих фарбованих лисів і позакладають їм намордники, так як собакам, щоби більше не брехали на робітничі Республіки і живий революційний рух.

З СОВІТСЬКОЇ РОСІЇ.

Петроград. — Недавно, ту була анґлійська місія, котра дуже дивувалася, що большевики такі самі білі люди як прочі европейці. Вони, (тії панове місіонарі) перед тим думали собі що большевики, якісь справді дикі, чорні, або в крайному разі такі червоні як Індіяни. І тому доїзджаючи до російської границі трясли штанятами і дзвонили зубами, як від фрибри. За те немало здивувались і пороз'зявляли роти коли представники Сов. Росії, приняли їх досить ввічливо. Тоді то кождий з тих панків не знав де він є, чи справді в большевицькій — чи в якій иньшій — навинувшійся через помилку — країні.

Поволи удалось їх успокоїти. На відїзднім, навіть один з тих панків прирік, що прибувши до свого краю, він буде переконувати всіх, що большевики це такі самі білі люди, як і сам анґлійський король, або Лойд Джордж і тим подібні. (Що король і його прихильники з Лойд Джорджом білі, то нема що сперечатись, але нехай-би ті панове місіонарі, заглянули у їх душі, то переконалися-б', що в порівнанню до душ большевиків вони чорніщі угликів — прим. складача.)

З ПОЛЬЩІ.

Варшава. — Ходять слухи, що Пілсудський незабаром має вернути до Варшави. Правдоподібно по "по бідному" поході на Київ він разом з Петлюрою, в двох мають знова вибратись в "похід", але цим разом без війська, і не на схід, але на захід, цеб-то в сторону Парижа, або Лозанни (Швайцарія).

От так вони крадьком думають чимхнути перед недалеким гнівом польського пролєтаріяту.

(Не знати де Петлюра візьме штанів, бо звісно, що свої штани з польською латкою згубив він втікаючи з України, перед большевиками?... — ред.)

З ЛИТВИ.

Вільно. — Праве крило большевицької армії оперує в цих околицях, причім з кождим днем скубе більше піря з "бялего орла". Польські лєґіони, поступають скорим кроком вперед, але в противну сторону, цеб-то в напрямі Варшави. Тії то лєґіони так завзято боронять свого ґенерала Пілсудського, що полишають за собою, амуніцію, коні, гарматп і тим подібне, та голіруч посту пають вперед, (до дому). Де-які з них відважніщі (і мудріщі) переходять на сторону большевиків і кажуть що їм обридло вже "біць сєн за бялего орла", от-же тепер вже хочуть битись за волю свою і взагалі всесвітнього пролєтаріяту.

Тутешнє (литовське) населення, радо вітає надходячу червону армію і також єднається з нею з вдячності, що та прогнала польського орла, а то був-би до решти виклював очі литовського трудящого народу.

З КРИМУ.

Севастополь. — Оставший на місце Денікіна, ґен. Врангель почав був спробу рити своїм рилом з полудневої сторони України. Зразу большевики були заняті кропленням польських лєґіонерів от-же той царист Врангель тішився, що ось то йому вдасться знов перерити трохи грядок селянсько-робітничих Республік, але тепер він вже в те не вірить та навіть отверто збірається до виїзду на Чорне Море. З достовірних жерел довідуємся, що він вже замовив боднаря, щоб той змайстрував йому цебер, подібний тому, в якому втікав Денікін перед большевиками. В разі як-би боднар не поспішив з цебром, то у нього є на поготовю досить сильний шнурок, на котрім він думає повішатись, щоб тільки не попасти в руки завзятих большевиків. (Живимо йому доброго успіху в тім намірі. — ред.)

З АНҐЛІЇ.

Лондон. — Один з оборонців буржуазного права, іменно Роберт Сесил, недавно розплакався дуже над "Лігою націй" і хотів доказати, що тільки тая "Ліґа" може "спасти світ від нещастя".

Найбільше опирався він на тім, що — мовляв — тую "Ліґу" заснували "найліпші і найбільші люди, яких могла видати Европа і Америка". Забув тільки той пан Роберт Сесил на те, що тії "найбільші", під цей час стали "найменьшими", а знова "найменші" стали найбільшими, і тії то послідні навіть не дивляться тепер на панську "Ліґу", але засновують свої права після пролєтарського розуміння, (прикладом совітські республіки, Україна і Росія.) Ось де найбільші люди! А тії котрі ще дальше хочуть, щоби істнував лад групи ненаситних пасожитів, це — по правді сказати — не люди, а звичайні собі здихаючі гієни.

Телєграфічна Аґенція "Молота".

ОТ КЛОПІТ.

— Чого ти плачеш?
— Батько вмер.
— Від чого?
— З голоду.
— Хіба хліба не було?
— Ні, хліб був, та ножа не було — вкроїти!

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents

Biblioteka Stefana Nykiforuka

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 15. 1, СЕРПНЯ, 1920. New York, N. Y. AUGUST 1, 1920. VOL. II. № 15.

ПАНСЬКА НАТУРА.

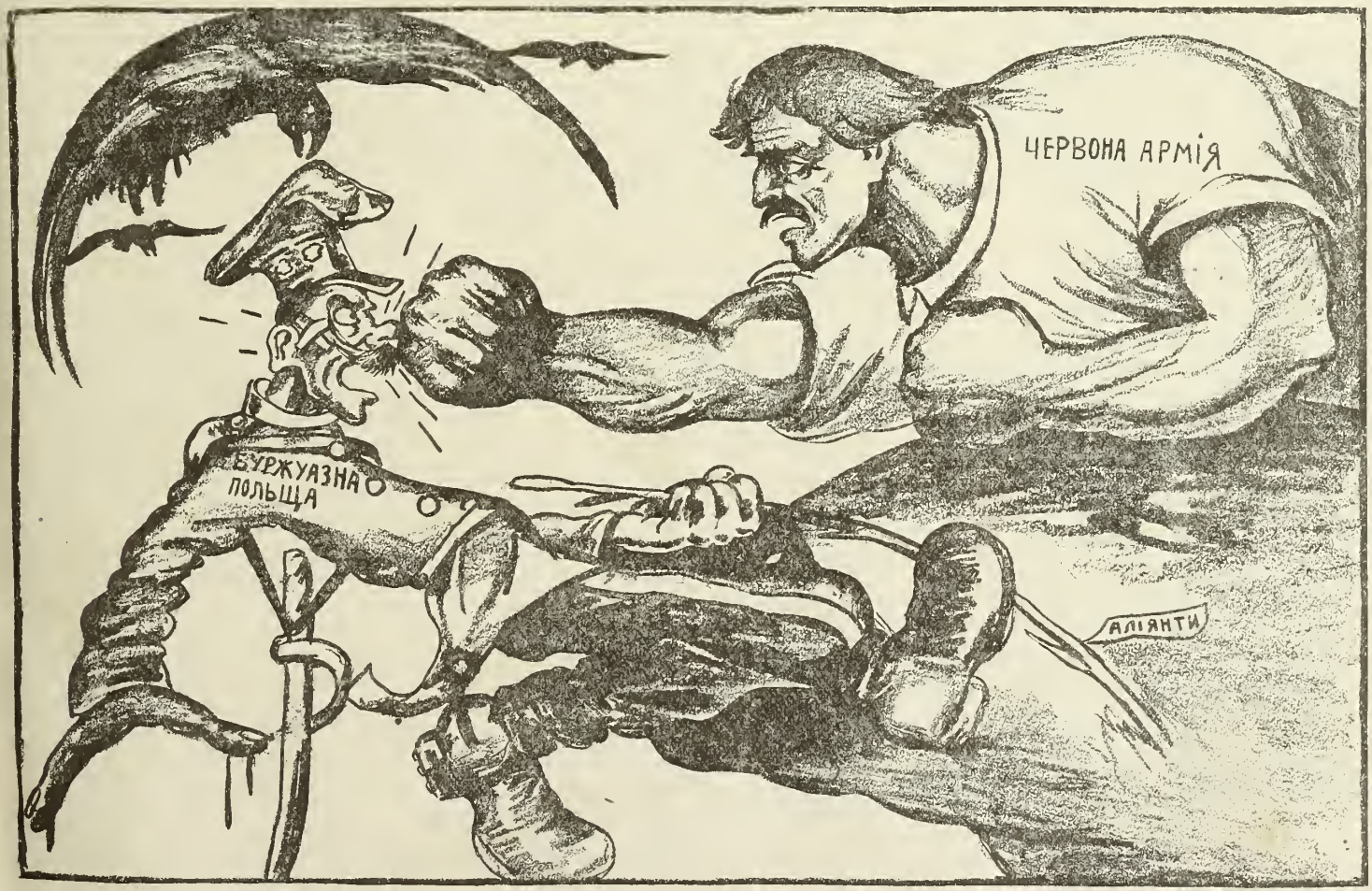

Над скалою шум і глум,
Лускіт роздається;
Мужик пана в морду бє,
А пан ще держиться!..

Мужик пана по зубах
Валить — іскри креше,
А пан тільки на весь рот,
Мов собака бреше.

І хоч бачить дурачок,
Що справа програна,
А все таки удає
Відважного пана!.

Остап.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, Single copy 10 cents.

AUGUST 1, 1920. №15.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК. ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописей не звертають ся.

Чи І ЇХ ДЕПОРТУЮТЬ?

В американській пресі появилась новинка, що около 2.000 божевільних чужинців, які находяться в заведеннях нюйорського стейту, мають депортувати до їх рідних країв.

Не знати, чи будуть також депортувати редакторів буржуазно-попівських шмат, як: "Свобода" і "Америка", — чи ні?..

АЛЕ-Ж БО ПІСНЯ!..

Не встиг панок Боберський прибути до Америки і вже, погладивши свою рижу бороду, зробив медвежу прислугу укр. іміграції, представляючи, у своїй програмі, мнимі "укр. пісні" з котрих одна звучить як слідує:

— "Бо війна війною,
В всім є Божа сила;
Як не забє тебе гостра куля,
То копитом замість кулі вбє ко-
[била".

От це раз пісонька! Та не думайте, що пан Боберський виссав її собі з пальця, або вичесав з своєї рижої бороди — ні! Він-же колись служив при "воську" в пана Петрушевича фон Денікіна і там мав нагоду чути, як жовніри співали її в обозі. Ая! Не даром-же він так возить ся з того рода воєнними піснями. Він хоче тим похвалити ся що і він був колись "велика риба", а іменно, був членом "Воєнної ради" в правительстві Петрушевича, поки разом "саком-пак" не поробились порядними денікінцями. Бр... р... р!..

ДВІ ПОДІБНІ МОВИ.

Англійська мова є подібна до нашої української.

Приміром, англійське слово "к-р-а-й" означає плач, а по українськи край, — це віндосить ся до території, приміром, Галичина звідки в послідніх часах починає втікати вся "патріотична" зволоч, до к-р-а-ю Америки і плаче за долярами поміж укр. робітниками.

Англійське слово "с-е-и-р", означає, "так пане", а по нашому є сир, то значить той сир, який робиться з молока. І ту є багато розмаїтого сира, але та зволоч сира не хоче їсти а тільки має апетит на мясо і... на доляри! а сир нехай їсть робітник, бо він тяжко працює, "с-е-и-р".

"С-т-е-п", означає — крок, а по нашому то буде степ. Приміром козацький степ широкий, в котрім виріс Петлюра і зайшов "степами" (кроками) аж до Варшави.

"К-о-н-т-р-і", означає — край, а по нашому, як-би те слово поставити перед словом "революція", то буде контр-революція.

"Т-о-й", в англійськім означає, забавка, а по нашому вживається того слова, приміром: Той Петлюра, той Пілсудський, той Грабскі, той Дмовскі, той Петрушевич, той Цегельський, той Імханицький, той "Муж в штанах" і т. п.

Значить всі тії панки являються якоюсь забавкою, з тим тільки застереженням, що не одного властителя.

Приміром, Петлюра, забавкою Поляків, Петрушевич, забавкою Денікіна, Цегельський, забавкою о. Підгорецького і т. д. і т. д.

В-ль Зу-к.

ДЛЯ ЧИТАЧІВ.

Гість в редакції "Америки" (до редактора):— Гей, пане Цурковський, та ваші статі в час. "Америці", це чиста отруя, ви затроїтесь ними на смерть!

Ред. Цурковський:— Е, та хто-би там ними троївся, це для побожних читачів "Америки".

З ВІДКИ ВІН ЗНАЄ?

Не давно один "єгомость", що зветься В. М. виїхав до старого краю робити "бізнес". Сідаючи на корабель, він написав листа і післав до побожної філядельфійської "Америки", котра знова похвалилась тим листом перед своїми побожними читачами.

При кінці листа о. М. сказав свою от таку фільозофію про море:

"Море як та женщина, уміє бути всіляке. І ласкаве і бурливе. Не зглубиме жадною мислею, у нім грають ріжні елєменти, невичерпане в своїй природі"...

От таке сказав отець духовний. Шо-ж як би це сказав хто иньшій то ми-б і не згадували, але це сказала особа "свята" і "невинна". І ту заходить питання, з відки отець духовний може знати так добре женщину? Жінки в нього нема, і не вільно мати... Прямо чудо!..

Але правда, — була у нього кухарка, доволі велика і певно, він так на ній переконався про **ласкавість і бурливість женщини?**

Шкода що нема о. М. тепер ту в Америці, а то вартоб спитати, чи справді його кухарка така "незглибима" — як він твердить — мислею? Чи містяться у ній ріжні елєменти, невичерпані в своїй природі?..

ЖЕЛАННЯ.

Довідуємся, що польський лупій Ю. Пілсудський, переслав укр. лупієві С. Петлюрі слідуючу депешу:

"В день іменин пересилаю Панови Атаманови желання щастя особистого і найкорисніщих результатів єго праці для будуччини і розвитку українського народа". — Юзеф Пілсудський.

Перечитавши ту депешу, ми догадалися, що і з Америки варта-б післати якісь желання "панови атаманови".

Хоч правда, то ми трохи опізнилися, але придержуючись пословиці "лутше пізно як ніколи", рішено в імени 30.000 укр. робітників однодумців (читачів) "Молота", вислати желання як слідує:

"Ми укр. роб. в Америці і читачі "Молота", з нагоди ганебно проминувших іменин пана лупія Петлюри, пересилаємо йому желання, щоб як-найскорше, разом з лупієм Пілсудським опинився далеко поза границі України і Польщі, або прямо чортови в зубах. Щоби, разом з польськими легіонами, він вже не міг довше розпинати українських мужиків, по шибеницях, та ріжних таборах і тюрмах.

НАЇВСЯ БРАГИ?..

В "Свободі" була надрукована новинка, що десь там в одного фармера, попилися були корови. Причиною того було, — як пишеться в новинці, — те що хтось там в поблизі робив горівку, а брагу викинув на пасовисько і таким робом корови наївшись браги знайшлись

СХОДИТЬ СОНЦЕ ВОЛІ...

Сходить ясне сонце волі,
В нашій Україні;
Потішає братів наших
Прибитих в руїні.
Пани кляті закричали:
—"Лихо, лихо з нами!"
І заллялися погані
Злобними сльозами.
Плачуть пани, бо не будуть
Дурницею жити;
Не будуть вже із народу
Теплу кровцю пити!
Плачуть пани... Нехай плачуть,
Нехай аж казяться...
А ми братя веселімся,
Що муки кінчаться!

М. Вінтонів.

ЛОТКО І ЦУРКО.

Редактор "Свободи" Лотко: — Ов, то в тебе сумліннє ще брудніще від мого!

Редактор "Америки" Цурко: І щож ту дивного, чей-же я старший від тебе.

ЩО КОТРОМУ В ГОЛОВІ?

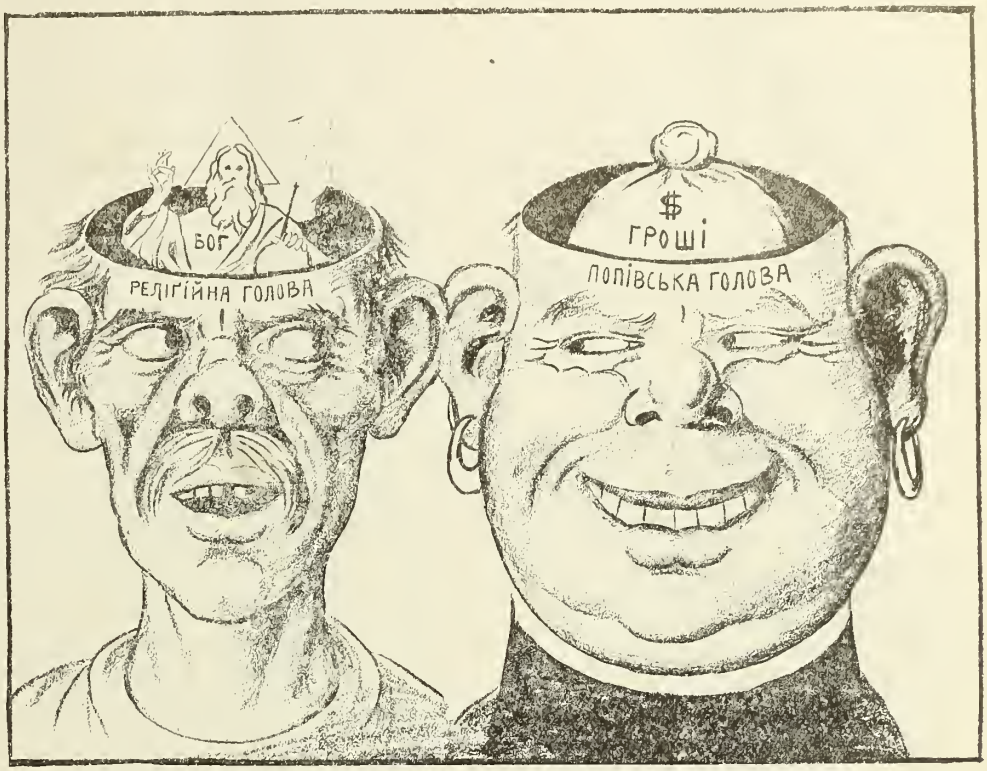

в задурманенім стані...

Чи не наївся тої браги редактор "Старої бабуні"? Бо читаючи його передові статі, виходить таке, що з **кождим числом, а все нова "орієнтація".**

ЩОБ НЕ ЗАБУВ І ГОЛОВУ ВЗЯТИ.

Телєграми з Лондону доносять, що італійський король зі страху перед революцією, забирається втікати за границю. В тій цілі вже навіть напакував куфри з всяким "добром", щоб забрати з собою.

Виходить обава, щоби "бідний" король в поспіху **не забув** і своєї голови...

"ОРІЄНТАЦІЯ "НА СВОЄ ЧЕРЕВО.

Редактор "Свободи" признався отверто до своєї "орієнтації". В ч. 85-тім, пише він таке:

"Як ви наприклад голодні, а в кишені маєте повно гроша і довкола, куди не обернетесь, самі ресторани, то вам легко зорієнтуватись. Пійдете до котрого небудь пополуденкуєте, заплатите, голод загасите, і значить, добре зорієнтувались".

Ну, ту нема що й сперечатись, що редактор "Свободи" так славно орієнтуєсь, тому то він і "других поучує такої "орієнтації". Але нехай той обжертух прийме до відома, що всякий мудрий чоловік сміється з його "орієнтації". Так "орієнтуватись" і мала дитина потрафить, щоб тільки могла ложкою "оперувати".

В теперішні часи найпростіщий робітник, орієнтується далеко лутше від редактора "Свободи" Лотоцького, або хоть-би і таких "мистців орієнтації", як — Цегельський і Ко. а бідний Лотко ще мучиться над такими "орієнтаціями" як би то напахати черево?.. Та дивуватися дуже нема чого, бо всім добре відомо, що "Свободячі" редактори, це політичні дітваки!

І ТОЙ ПРИЗНАВСЯ.

"Старий Журналіст" в віденській "Волі" маючи там щось на пеньку з "Новою Добою" пише таке:

"І хоч українські часописі большевицького посла в Америці Мартенса і сопричинили новодобістів разом з нами до "української зволочі" (див. ост. ч. "Молота"), однак "Нова Доба" рахує себе"... і т. д.

Перш усього перечитавши це, ми переконалися, що "Старий Журналіст" уміє порядно брехати. Ніколи в жадному числі "Молота", ми не вязали новодобістів разом з "Волею", котру "Старий Журналіст" зачисляє разом з собою до "укр. зволочі".

Про саму "Волю" із її "Старим Стовпом" — що правда — ми згадували в "Молоті" ч. 10. от-же як що він відсилає своїх читачів до того числа словами "див (и) ост (анний) "Молот", то виходить що той -же "старий стовп і ту порядно пробрехався, бо в дійсности це не було останне число "Молота", а від того (10-го числа) от це виходить вже пяте з ряду, — число 15-те.

Пробрехався, то пробрехався,
Але до зволочі признався.

Остап.

ПОТРІБНО СВИНОПАСА.

Котрий-би згодився пасти свині. Добра робота, на свіжім воздусі, в здоровій околиці. Платня після умови.

Зголошуючийся мусить бути льояльним пансько-попівським підтирачем, з чорносотенною ідеольогією. Першеньство має такий, котрий укінчив докторат і вислужив якийсь час при австрійській армії яко офіцер, та має трохи практики коло попівського корита ту в Америці.

Аплікант з повищими кваліфікаціями, хай голоситься до першого ліпшого богатого фармера, а дістане сейчас заняття.

"Безплатне бюро праці для інтілігент-патріотів.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Радимо вище згаданому бюрові, як що хоче дістати такого "робітника", нехай вдасться до др. Демидчука. Той пан пошукує тепер роботи, про що ми довідались з оголошення яке було поміщене в попередних числах "Свободи".

Любарська Щипавка.

Лакеї.

Щоб досаду розігнати
Й люте горе розірвати,
Про лакейські події
Хочу де-що розказати.

**
*

Як лакеї за панами
Стояли всюди горою,
Як робітничу й селянську
Теплу кров лляли рікою.

**
*

Як всі люди всього світа
Скрізь боролися з панами
І як, народ росправився
З тими подлими катами.
Як хто зхоче про події
Подлих тих катів все знати,
То по волі — чи неволі,
Мусить тее прочитати.
А як де-що не до річи
То прошу Вас вибачайте,...
Тее діло було ось як; —
Всі старанно уважайте—:

**
*

Спокон віку, люди в рабстві
Бідні пропадали,
Гірку долю і неволю
Тяжко проклинали.
Проклинали її тяжко
По всій земській кулі,
А пани сміялись з того
Та сували дулі.
—"Подивися - каже "хаме"
Яка дуля гарна:
Рука біла, прехороша
В "перстені убрана".
Цілуй руку, — ну! та швидче,
Проклятущий "хаме",
Та проси за мене "бога
Ти дурню "Іване",
За те що держу на світі
Йолопа такого!
Як би панів всіх нестало
Що було би з того?!
Як би не "пан", то деб була
Для тебе робота?!
Знай же дурню, що без пана
Згинулаб біднота!..."
Так усякий з поміж панства
Явно вихвалявся,
До тих пор, аж люд робучий
За розум не взявся.
Та став думать над собою
Як то може бути,
Що робітник всіх неробів
Мусить зодягнути, —
Селянин придбати хліба
І всіх накормити;—
Чи не можна-б то свобідно
Нам без пана жити?..
Стали сходитись на раду
Та стали рядити,
Щоби вирватись від пана
Та вільно зажити.
І підняли клич по світі:
Робочий народе,
Вставай скорше
Розбивати зігнилі колоди!
Станьмо сміло ми до бою
З клятими панами,
Зкинем пута вікові!..
Щож ідете з нами?—
Зараз! Зараз! Ми готові,
Ехом пронеслося,
І те ехо, по всім світі
Громом віддалося.
І потяг народ до гурту,
По всій земській кулі;
Та почав він тих скидати
Що сували дулі.
І ударив грім з усюдів
Панам в саме тімя,
І від грому захиталось
Панське покоління.
Ту дивись царя нестало,
Там султан вступився,
А ту-ж і Карло австрійський
З престолу зкотився.
Чорногорський Миколайко
Відрікся від трону,
Й ратуючи свою шкуру
Залишив корону.
І Болгарський Фердинанд, теж
Трону відцурався,
А німецький "кайзер" скоро
В Голяндію подався.
І радіє, що небудуть
З нього шкури дерти,
Що його там не досягнуть,
Щоби носа втерти.
І в Греції теж погане
Кодло затріщало,
Як "клятого" Константина
На троні не стало.
В Італії робітничий
Також бунт піднявся,
А Вікторко Емануїл
Аж за чуба взявся.
Ей! сміліще братя — разом!—
Кругом пронеслося,—
Подивітесь, — ні скажете?—
Єй богу вдалося!
Дивлячись на тее люди
Сміливіші стали,
Оглянулись кругом себе,
Та дальше погнали.
Ей, пани і ви підпанки
Чесні фабриканти;—
Годі пуза набивати
З вечера до ранку.
Годі вже вам їсти, пити,
Хороше ходити,
Загортати даром гроші
Та щей не робити.
Пора вже вам дармоїдам
За чесний труд взятись,
Закинути своє панство
Та з нами зрівнятись.
Та робити разом з нами
Як чесні люди,
Не зважати на чужее,—
Тоді правда буде.
Як будете разом з нами
Щиро працювати,
То пізнаєте як тяжко
На хліб заробляти.
Тоді бідних і богатих
На світі не буде,
Як усякий з вас панове,
Працювати буде.
Ви дурили нас віками
Що ви добродії,
Та народ бо вже пізнав вас,
Хто ви є; — Злодії!
Нарочито війну ввели,
Щоб людей побити,
Та від війни по злодійськи
Хтіли збогатити!
Обкрадали бідний нарід,
Платили дурницю,
Не зважали, забирали
Людську кровавицю.
Зпоту крови богатіли
Пуза роспасали,
А що грім на вас ударить
Про те ви не знали.
Ну, то разом, до роботи,
Вандруйте за нами,
Покидайте свою пиху,
Не будьте панами!
І підняли пани лямент:
—"Лихая година,
На пробій вже до нас суне
"Сірая скотина"!
Та і що ще, — вигадує,
Щоб з нами зрівнятись,
Щоби нас контролювати
Й добро одібрати.
Та щоб кожний із нас мусів
Тяжко працювати,
Своє добро і свій гонор
"Хамові віддати?!.."
(А що самі обдирали,—
Не хотіли знати,
Лиш за правило зчитали
Людську кровцю ссати!)
Як то можна? Заставити
До роботи пана?!
Ні, не правда, жартуєте,
Це якась обмана!
Треба швидче ізбірати
Попів до громади,
Мудрих голов поспитати
Шукати поради.
І зібрались на пораду
Аж в місті "Парижі",
Ріжношерстні, всі пузаті,
Сиві, чорні й рижі.
На засіданню , зібрані,
Кожний сам собою,
Даючи від себе раду
Хитав головою.
Лихо, лихо, пане брате,
Лихая година
Підіймаєсь не на жарти
Сірая скотина.
Страшним призраком
Як филя на нас наступає,
Ставить скрізь свої закони
Весь світ обгортає.
І зачали пани гризтись
Сами між собою,
Мало що вже не дійшлося
До справжнього бою.

(Дальше буде).

І "ТАТО" "БЕЗ ШТАНОВ"!

Було сказано в ультра-комуністичному часописі з Відня, на адресу американських і канадійських товаришів: "мальчики без штанов"...

Що в Америці ні в Канаді без "штанов" ходити не можна про те всякий знає. У Відні також цего не можна, але часом буває, що це робиться з конечности.

От подивімся на віденського "тата" "без штанов". Цьому "татови" приходиться що вечера бути без штанов; у нього, як нам звісно, штани берненські, жовті, тому він мусить мочити їх що вечера у червоній красці, щоб на другий день можна йти в них до комуністичної редакції. В жовтих штанах комуністови не лицювалоб, хоч би ним був навіть і галицький сурдутовець...

А каже той "тато": "мальчики без штанов"... Виходить, бреше "тато", бо-ж це він а не хто другий без штанов буває.

"ВСІ ЖИДИ".

"Найсьвєнтша" і найпобожніща "Америка", що видається римо-католицькими кавалєрами в спідницях, подає в одному із своїх чисел, спис членів уряду в Сов. Росії.

Між иньшим каже вона таке:

— "Найзамітніще із всего є те, що між членами є найбільше жидів прибраними іменами. В низше поданім списі прибрані і теперішні імена членів совєту списані в першій рубриці а ті імена якими називалися більшовицькі провідники давно, є в другій рубриці".

Ту розуміється "Америка" подає спис в котрому, поминаючи т.т. Леніна, Луначарського і Коллонтай, слідує:

Троцький	— Бернштайн	жид
Стеклов	— Нахалкес	"
Мартов	— Цедербавм	"
і т. д.	і т. д.	і т. д.

Щоби не забирати багато часу, скажемо коротко, що "Америка" яко побожна газета, котра проповідує царство небесне по смерти, робить кривду своїм читачам інформуючи їх про большевицький уряд, бо примірок; замість подавати спис членів такого "безбожного правительства", лутше-б' зробила, як-би подала таке:

Члени уряду в небесному царстві.

Розуміється, повинна "Америка" подати пояснення в такому-ж самому порядку, що і попередні а то; що прибрані і теперішні імена членів небесного уряду списані в першій рубриці а ті імена, якими називалися небесні провідники давно, є в другій рубриці.

Ось як воно слідує:

1.	Господь Бог	— Єгова жид
2.	Ісус Христос	— Емануїл жид
3.	Марія, мати Христа	(не змінила) жидівка
4.	св. Йосиф	— Йось жид
5.	св. Петро	— (не змінив) жид
6.	св. Ілія	— (не змінив) жид
7.	св. Давид	— Дувід жид
8.	св. Мойсей	— Мошко жид
9.	св. Марія Магдалина	— (не змінила) жидівка
10.	св. Іван Хреститель	жид
11.	св. Симеон	— Шімон жид
12.	св. Ізаак	— Ейзик жид
13.	св. Яків	— Янкель жид
14.	св. Абрагам	— Абрамко жид
15.	св. Марко	— Маркус жид
16.	св. Йов	— (не змін.) жид
17.	св. Ісая	— Шая жид
18.	св. Юда	— Юдка жид
19.	св. Самсон	— (не змін.) жид
20.	св. Самуїл	— (не змін.) жид
21.	св. Захарій	(не змін.) жид
22.	св. Йоахим	— Юхім жид
23.	св. Фока	— (не змін.) жид
24.	св. Йона	— Йойна жид
25.	св. Йойля	— (не змін.) жид
26.	св. Лазар	— (не змін.) жид
27.	св. Лука	— (не змін.) жид
28.	св. Тома	— (не змін.) жид
29.	св. Даниїл	— (не змін.) жид
і т. д.	і т. д.	і т. д.

Ту можнаб' навести довгі ряди тих котрі тепер правлять царством небесним, але це не наше діло; ми такі справи лишаєм побожній "Америці", бо думаємо, що це її обовязок подавати інформації з неба.

Що в небі урядниками є багато жидів, про що твердить "святе письмо", то нема чого сперечатись, бо кожний навіть найтемніщий баранець, котрий читав Біблію, бачив записані такі назви як: Абрагам, Ізаак, Мойсей, Давид, Йойда, Йоахім і т. п. Розуміється це нічо страшного, але першим обовязком побожної "Америки", є царство небесне, а другим земне, тому вона повинна тямити що до неї належить.

Так "Америко" коса; пильнуй свого носа, не чужого проса!

Свята колька.

Замітка. — Всі повище наведені імена, витягнені з гр. кат. Календаря.

Ще раз колька.

ПІСНЯ КАТОЛИКІВ.

На сьвятім соборі
У біскупськім дворі
Всі "святі" ся сходять
Піятику зводять,
Стіф, Мікита і я з ними,
Сьпівалисьмо херувими,
Зі споду помилуй!

А Павло з Морозом,
Драбинястим возом,
Привезли горівки,
Двайцять дві бочівки,
Добра міра тай велика
Прихвалює наш владика,
Зі споду помилуй!

А Федь з Олександром
Аж ся посварили,
За ґальон смердюхи
Мало ся не били,
А Данильцьо плеще в руки,
Тай сьміється до роспуки.
Зі споду помилуй!

П. Левицький.

ЛІПША ЗАПЛАТА.

Двох волоцюгів переходило мостом, що був збудований на бистрій ріці. Якось мимоходом зауважили напис: "Одного доляра дістане той, хто виратує тут потапаючого чоловіка".

— Скачи в воду Грицю, — каже один, — я тебе виратую і буде доляр.

Гриць скочив і почав топитись, бо дійсно не вмів плавати. Ратуйте, ратуйте, — кричав сердега.

А на се відповів йому його товариш з моста:

— Грицю! будь там, будь! я найшов другу нались, що за витягнення мертвого платять два доляри.

Преплумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

"ІНСТІНКТ ПАНСЬКИХ ШТАНІВ".

Всяке живуче сотворіння на землі має свій інстінкт відчування. Коли сильніщий противник задумує напасти на слабшого, то той відчуває загрозу істнования, чи панования над своїм противником, тоді загрожений напружує всі свої сили "знання", і хитрощів, щоб не датися побідити противникові. В боротьбі буває всіляко; часом слабший противник, при помочи сприту і хитрощів побіджує сильніщого...

Але перепрашаю читачів "Молота", я зійшов з теми, я хотів сказати дещо про "інстінкт панських штанів", а відразу зайшов на інстінкт борючихся сотворінь.

Де-хто з читачів подумає: Та це якась нісенітниця! Інстінкт може бути в живучих сотворінь, але інстінкт в панських штанах, то вже вибачай..

Чекайте дорогі читачі, я вам докажу, що і панські штани мають інстінкт.

Поки робітники і селяне двигали покірно царське і цісарсько-панське ярмо, поки з робітників і селян здирали по сім шкір, поти штанята "нашої рідненької" інтеліґенції, панів, попів і підпанків, не відчували інстінкту, але преспокійно напихалися грішми, здертими з працюючого люду. Наша інтеліґенція в панських штанах служила царям і цісарям, лизала лапи, била поклони за царсько-цісарські охлапи, а працюючому люду закаджувала кадилом, закроплювала кропилом, засліплювала буржуазним писанням очи, щоб той працюючий люд не бачив, як трутні рабують його працю. Навіть за морем в чужині, селянин і робітник не міг скритися перед панськими штанами і ту його знайшли, щоб видерти його працю і напакувати панські штанята.

Але, — як каже пословиця — до часу збанок воду носить, поки ухо не урветься. Так-же в робітників і селян урвався терпець, робітник і селянин взяв свій хлопський параґраф, закотив рукав і працюючим мускулярним пястуком, став валити царсько-цісарські трони, а наша інтеліґенція в панських штанах, перелякана стала усмирювати пробудженого зі сну робітника і селянина, вмовляючи словами: "Царі і цісарі були чужі, а ми свої, ми вам зла не заподіем, тільки будьте такі добрі, віддайтесь нам до розпорядимости, та заповніть наші штанята вашим добром, бо як ні, то ми покличем чужих, а ті відберуть від вас. Тоді робітники і селяни побачили вовків в овечій шкірі, і як не дадуть копняка в панські штанята, так що мало грішне тіло не вискочило з них. Тоді "наша рідненька інтеліґенція" в панських штанах давай на втікача від хлопського параґрафу. Розбіглися за кордоном, в ріжні сторони, в ріжні краї; одні в Париж, другі в Берлін, треті в Варшаву, а четверті в Відень. Впали до ніг своїм колеґам, в таких самих панських штанятах як вони, щоб ті прийшли на поміч, щоб покорили непокірних робітників та селян.

Але робітник і селянин напружив всі свої мускули і валить на ліво і на право, не перебіраючи — свій чи чужий паразит, ("кум не кум, але з груші наділ") валить на всі сторони, аж дрантя летить з панських штанят!

І наші паничата у Відні, побачили, що вже нема поратунку, що вже жадна сила не переможе робітничого, хлопського пястука, а інстінкт панських штанят трясе ногами, дрігонить цілим тілом, бо відчуває небезпеку, — стали скликувати ради, збори, комітети і почали радитись, як ту вийти з прикрого положення, як ту приблизитися до робітниче-селянської України і прийшли до заключення, що иньшої ради нема, як перехреститися на комуністів. "Може — кажуть вони — робітнинки і селяне простять нам наші блуди"?...

Як врадили, так і зробили; перехрестилися на комуністів, заложили ґазету "Нова Доба" і стали писати про робітничі справи. Редактор "Н. Д." (В. Левинський) трохи відітхнув, вспокоївся. Здавалося, що й панські штанята вспокоїлися, але це тільки так здавалося, а в дійсности, панські штанята як відчували, так відчувають якусь грозу.

— Що за біс? — подумав редактор "Н. Д." — і вихрестився і ще не помагає! Запхав руку в штанята, а там кишені полотном стали! Редактор вихопив руку з штанів мов з горячої води, сів на редакторське крісло і нервово став перекидати заморські ґазети. Взяв до рук канадійські "Укр. Робітничі Вісти", переглянув одно число друге і зірвався на рівні ноги.

— "А фарфлюхтер тайфель! Та вони всі наші попередні блуди викривають! — закричав він і в злости штовхнув кулаком в неперегляненний пакунок ґазет. Ґазети з шелестом розлетілися по підлозі а між ними показалося кілька чисел "Укр. Щоденних Вістий". Редактор поглянув на них і подумав: "О то якась нова, — чи часом Січинський не воскресив "матушку Федерацію"?...

Переглянув одно число друге і т. д. і аж поспів від злости. Нараз зверещав: — "А тії взяли верх! Але-ж бють нас, бють!... І ще й мою статю передрукували від дошки, до дошки"!...

Забув бідняга редактор, що він друкує "Н. Добу" на папері, а не на дошці. Але де там йому папір в голові; йому в ухах дзвенить" гурра", штани та дошка. Він зі злости вхопив за перо та написав "заяву" — "гурра комуністи", "мальчики без штанов".

І "Нова Доба" поплила собі на кораблі тихесенько через розбурхані филі океану аж до Ню Йорку. Там десь і звідкись ослячий — чи пак — свободячий дописуватель купив собі "Нову Добу", сховав в задну кишеню панських штанят, щоб не бачила великого міста "Вуйка Сема" та став проходжатись по Ню йорських вулицях, а штани стали такі не спокійні, так трясуться, аж мороз по тілі йде.

— "Що це за біс? — подумав той ослячий — чи пак свободячий дописуватель. Чи часом та "Н. Д." не бунтує мої штани?...

Постановив зайти до готелю і переглянути "Нову Добу", що там такого є, що бунтує його штани?... Зайшов до середини і як раз при столі застав кількох своїх колеґів разом з ослячим редактором ослячої "Свободи". Ослячий редактор привитав колеґу і "затрітував" шклянкою "парухи" та спитав, що нового?

Дописуватель вклонився покірно і заговорив: — "Щось буде нового, але чекайте ваше ослячество нехай я сам довідаюся перше. Потягнув з шклянки, розложив "Нову Добу", перечитав, встав, випрямився по капральськи і крикнув:

— "Гап-ахт!" З погордою до порядку дневного. Ту є новина; "трафила коса на камінь". Віденські "комуністи" називають украіньских робітничих провідників в Америці, "мальчиками без штанов".

Ослячий редактор встав, підніс шклянку до гори і закричав: "Гурей! На здоровля віденським комуністам"!

На другий день в ч. 80. ослячої "Свободи" вже була поміщена "допись з Ню Йорку" п. з. "З погордою до порядку дневного".

Даремні ваші заходи, редакторе ослячої "Свободи", даремні заходи перехрещених, фарбованих лисів, бо

"ПРАВИТЕЛЬСТВО НА КОЛЕСАХ".

По переду "атаман",
"Міністри" по заду;
От так вони на обман
Держать свою "владу".
Вільним ходом по шляху
Часом манівцями
Волочаться для сміху,
З дурними думками.

Де заїдуть, там для них
Зараз-же столиця;
Чи Проскурів, Камянець —
Чи хочби й Винниця.
А як лихо припече,
То й в полі ночують...
От так вони на посміх
Степами кочують.

Сам Петлюра вже охляв,
Мазепа скрутився,
А Безпалко дураком
Справдешнім зробився.
І не жарти-ж бо тепер,
З тими, "на колесах";
Большевики бють на прах
Вже "на польських кресах"... **Остап.**

робітники і селяне пізнають всіх цу циків в панських штанятах і поти не одпочинуть, поки з вас не посягають панські штанята і заставлять вас до корисної роботи, щоб ви самі заробили собі на кавалок хліба, щоб ви пізнали, як то легко робітникові і селянинові здобути працею хліб. А як не схочете працювати, то виздихаєте з голоду як руді миши. Для неробів нема хліба; хто не робить, той хай не псує даремно людської праці.

В обергольцах.

"НІЧО ДИВНОГО"...

(Підслухане на відчиті Бобер ського.)

Іван: — І що ви скажете на те, що Боберський так дуже хвалить контр-революційну грязь; **а робітників і селян Великої України називає "дикими, незрозумілими і чужими елєментами?..**

Степан: — Що? — Хіба в тім щось дивного? Розуміється, що для таких панських лизунів як Боберський, — тепер весь український народ є чужим, а рідними Боберському — є заграничні лупії, як Денікін, Пілсудський і тим подібні або хиба такі як зрадники Петрушевич, Петлюра, Панейко і "туті-туті баламуті"...

Іван: — Ось де йому сук! Значить що цей галицький халатник Боберський, не ріжниться по ділу від Цегельського, ані на макове зерно! Не дурно то "Свобода" так його захвалює!..

Панам Колька.

ПОСОЛ СВИНОПАСОМ.

Один бувший посол в австрійськім парляменті, котрий називас себе "народним діячом" по не довгім пробуттю в Америці — побачивши що укр. робітник в Америці не дасться обманути і долярів не дає, — пішов на фарму свині пасти. Фармер був галицький Шваб і їм обом можна було розговоритись ломаним укр. язиком.

Коли фармер побачив, що його свинар (бувший посол) не дасть собі ради зі свиньми, — питає його:

— "Шо ти ше ропило в голи контри, що ти ни мошеш упасти три свині?"

— "Бо я свиний не пас; я був послом в парляменті", — відказує гордо посол.

—"Аго-го то ше ти пульо тоє швайне райн що тоє підне пльоп протавало в парляменту?! Сапирайся сара, я ше від того парляменту втікло то Америка, а ти са мною при йшло, моше пи ти хтіло ще моє свині попротати? Сапирайся!"

Підслухав **П. К-ський.**

"НЕ ТРАТЬТЕ КУМЕ СИЛИ, СПУСКАЙТЕСЬ НА ДНО!"..

Ненажерна братія збанкротованих "інтіліґетів" ще голову підносить і хоче ще дурити робітництво українське.

"Свобода" дістала спеціяльну кореспонденцію з Берліна, що "Укр. Репуб. Капелія" хоче приїхати до Америки. От нашим недобиткам жебри ! Знова мантярі могли-би мантити від робітників їх тяжко запрацьовані центи, на роспусне життя для себе.

Шкода панове що хочете. Нема дурних, пішли в ліс берези білити. Укр. робітники не дадуть себе більше дурити і трутнів не хочуть годувати. Ідіть до роботи, як хочете жити, а то так попухнете з голоду, як руді миши.

"Ви українці скоро дайте їм відповідь, бо коли хор не дістане відповіди сейчас від вас, то або не буде кому їхати сюди, або капеля розвяжеться".

Що-ж на те я можу сказати тій "капелі" таке:

Не тратьте охоти, можете розвязуватись і не їхати сюди. Ту вже і так є забогато дармоїдів. А ви збанкротовані підпанки від "Свободи" і вам подібні проковтніть слинку, почіхайте потилицю та йдіть спати, бо шкода ваших мрій.

І. Ш. Богатківський.

ПАНАМ В "ШТАНАХ".

Живуть собі хижаки
Робітників трудом,
Та ще й кпини строять з них
І мішають з брудом.
І "штанами" ся хвалять,
Що з людий зідрали,
А що були вже діраві,—
Взяли полатали.
Та прикрили свою лінь,
Щоб нагі не були;
Сидять в Відні, в захисті,
Коліна стиснули.
Полекшало лінюхам,
То вже і горлають;
"Мальчиками без штанов"
Людий називають...
Гей за скоро паничі,
Стались величати;
Ви вважайте, щоб народ
Не хотів зідрати.
А то колись в білий день,
На вулиці, люди
Візьмуть, зідруть (бо це їх)...
І що тоді буде?..
Чи не встидно буде вам,
Литками світити?...
Побачите, що так буде,
Як будетесь кпити!
Тоді уже не "мальчики"
Без штанів ся лишуть,
Але "мужі" ті "великі",
"Що світом колишуть".
От порада вам панки:
Перестаньте кпитись,
Як хочете в тих штанах
Якийсь час ходити!

І. Богатківський.

Детройт, Міч.

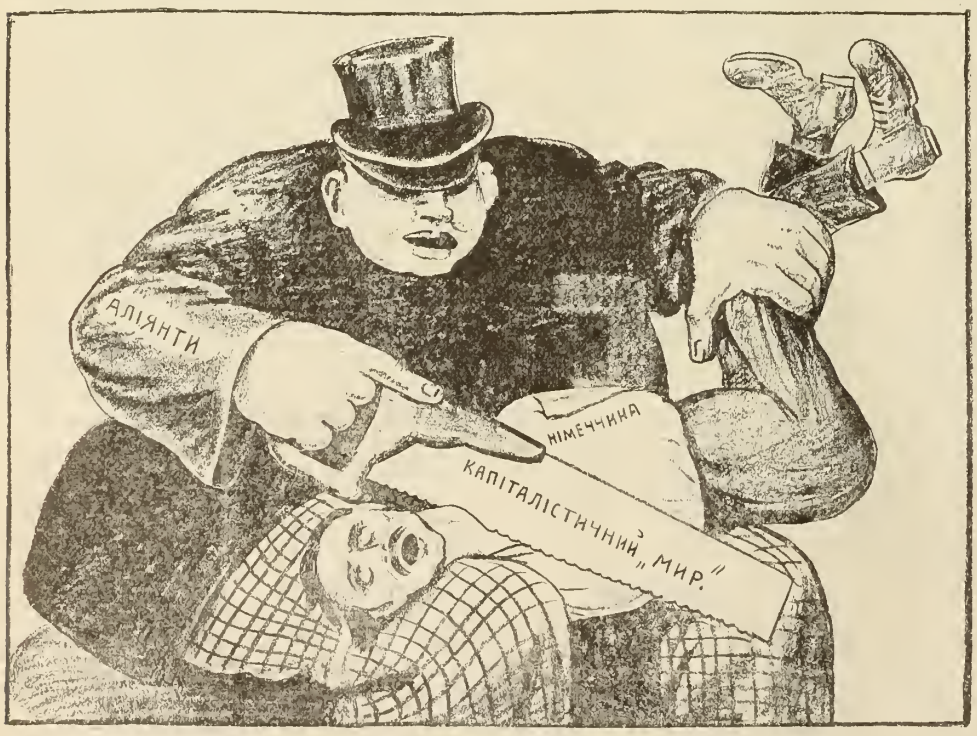

"СПРАВЕДЛИВИЙ МИР".

РОЗМОВА ГАВРИЛА З КИРИЛОМ.

Гаврило: Хто то є той якийсь Боберський, що недавно приїхав з Галичини?

Кирило: Це один укр. панок, що разом з Петрушевичом, Цегельським і прочими "диктаторами" запродав укр. гал. армію Денікінові, котрий то знова разом гуляв по Україні, палив, мордував і чинив погроми над безборонним населенням України, і аж коли доперва укр. народ "скраяв" штанята Денікінови і його прихвостням — цей Боберський, зараз таки за своїм колєгою Цегельським причвалав сюди до Америки.

Гаврило: Чого-ж він сюди приїхав; може піде робити до фабрики, — чи що?

Кирило: Та де! Він назбирав якихось образочків і при помочи таких хоче заманити людий до себе, щоб дальше шприли свою зрадливу політику а передусім, щоби зібрати гроші.

Гаврило: А на що-ж підуть ті гроші?

Кирило: На що? Розуміється остануть у него, або в крайному разі підуть до кешень тих панків, котрих укр. народ вигнав за границю і вони тепер волочаться по ріжнородних готелях, та чекають щоби "манна з неба " спала для них.

Гаврило: Чи думаєте що тому Боберському вдасться заманити укр. робітників в Америці тими образочками?

Кирило: Думаю, що ні.

Гаврило: Чому?

Кирило: Тому, що укр. робітники в Америці вже досить попеклися на ріжних таких "штуках" як "Федерація", "Комітет" і т. п., та на ріжних фарбованих лисах в роді Січинських, Цеглинських, Демедчуків, Підгорецьких, Біликів і прочої подібної братії; тому от-же думаю, що Боберський піде кози пасти, так само як його колєга Цегельський, як рівно-ж я певний того, що ніхто із свідомих робітників не піде за ними і ані цента не дасть на контреволюцію проти своїх братів і сестер на Україні.

Підслухав **Панам Колька.**

ДВА ПЕРІОДИ.

Працює тяжко і на спині
От тих катів він ще держить,
Але як встане,— так вся зволоч
Геть чорту в зуби полетить!

Остап.

ПЕРЕД ВІДЇЗДОМ ДО ПАРИЖА.

(Підслухане.)

СІЧИНСЬКИЙ (до Починка): Колего Починок! Хочу розказати вам дуже важне діло.

ПОЧ.: Що таке? — кажіть!

СІЧИН.: Через тяжкі обставини свого життя, я примушений виїхати до Парижа. Отже купіть "Федерацію" бо я яко голова маю право продати.

ПОЧ.: Ну, що ви знов герою?! Продаєте свою голову? Жартуєте, — чи що?

СІЧИН.: Говорю-ж вам що не голову, а "Федерацію"!

ПОЧ.: Тож вже проминув рік як ваша "Федерація" задерла хвіст.

СІЧИН.: Це нічо. У мене є еще печать. Купіть а як "Федерація" ожиє то ви будете в неї головою, так як був я.

ПОЧ.: А сила хочете?

СІЧИН.: Сила дасьте?

ПОЧ.: Дам десятку!

СІЧИН.: Мало. Дайте хоч двайцятку.

ПОЧ.: Не можу! Я вже вам і так дав за багато. Як би ви її понесли продавати до "секенд-генд стору" то жид би вам і чотири нових не дав.

СІЧИН.: Вел, давайте гроші.

ПОЧ. (витягає гроші і дає): Ось вам маєте.

СІЧИН.: Дякую. Тепер гуд бай! Я вже їду.

ПОЧ.: Бай-бай! Їдьте і зломіть карк.

Різак.

ПОШУКУВАННЯ.

I.

Де обертається той Комітет що збирав "регєи" ту в Америці?

Трійця укр. брехунів ("Герой", Швайцар і Ревко) котрі поїхали до Европи, остались без штанів, бо ті в котрих вони поїхали, вже повитирались по сальонах, на кріслах і лавах.

Єсли ще такий комітет істнує, так хай буде ласка вислати хотяй які полатані, бо ганьба і сором буде для них світити голим тілом по вулицях Парижа, або якогось иньшого міста.

II.

Гемтрмцка гр. католицька парохія заложила нову горальню до виробу горівки і пошукує досвідченого горальника, котрий-би виробляв з родзинків горівку. Платня не согірша і три рази денно "трінкаль". До цего часу вони спроважували з фармів і продавали своїм баранам по 50 цнт. порцію. Видно що мали малий профіт, бо ціла "батля" коштувала 6 дол. а на порції збирали 14 дол.

Знова тепер, коли буде своя горальня, то зарібок побільшиться в двоє. Так хтоби хотів заняти цю посаду, хай голоситься до менаджера горальні отця Скро-кого.

І. Богатківський.

ЗАГАДКИ.

I.

Поїхало до Клівленд
Тай стрінуло лихо,
Бо дістало трохи в шкіру, —
Тепер сидить тихо.

II.

Грубеньке як бочка,
Дурненьке як чіп,
В ночі ходить як кавалір,
В день сидить як піп.

III.

Колись було австрійським офіцером, приволікло сюди, щоб ратувати, Франц Йося і його "свободу"; за те ту сиділо в криміналі, аж кусало губи, а тепер у "Свободі" кричить так гейби на зуби.

Хто відгадає тих три загадки дістане: За першу, потовчені окуляри Л. Цегельського, за другу порожну бочку з вина, котру наш піп випорожнив, а за трету одержить австрійські шпорна від чобіт др. Демидчука.

Голоситись де хочете ,тільки не до "Молота".

П. Корчовський.

Байон, Н. Дж.

ПАНАМ.

Вже не довго вам прокляті,
В палатах сидіти;
Бавитися, не робити
Дармо їсти й пити!
Прийде той час, що мусите
Плуг у руки взяти,
Та у полі, як пристало
Сіяти й орати.
Тоді пани череваті
Ви будете знати,
Як-то тяжко на цім світі
На хліб заробляти!

М. Вінтонів.

"БУЛО КОЛИСЬ — А ТЕПЕР"...

, (Фелєтон).

В одному канадійському понурому мов куча офісику в місточку Ф. В...м, в котрому робітники запродують свою роб. силу в користь буржуазно - капіталістичної кліки, за деревлянною лядою сидів оден з бувших петлюрівських "патріотів", а тепер "жеч-посполітей" аґенчт-чук "шифкартуф" п. Цибулєнські, чи Цибульський підперши руками свою бороду, він почав в думках перебігати свою минувшість, почавши від парубоцьких літ аж по нинішній час, та проклинати свою долю, котра так промайнула скоро без сліду.

—"Гой, гой, що то на цім світі чоловік не пережиє, тай користи з того ніякої, — подумав собі "аґент-чук", та перед його очи насунулись перші кавалєрські молодечі його літа з широкими вечерами, з щасливими нічками вистоюючи по "конерах" міста з одною, або другою любкою, та коли й прийшлось часом дістати палкою по плечах від проклятого "вуйка", то це був не мов жарт, немов би то любка своєю легенькою ручкою погладила по його кучерявій як кожух головці.

Все те майнуло в його голові, перелетіло стрілою і пропало без сліду. Він прокинувся, протер очі і почав в думках потапати далі.

Перед його очима станули середні літа, коли то в його голову почав докрадатись гнилий "патріотизм", тоді почалось для него життя. Він був "патріотом", любив свій нарід (язиком), бажав самостійної (панської) України, почав з иншими "патріотами" відбудовувати гетманщину, а коли появився на Укр. чудовий "герой" Петлюра він з такими-ж почав вже не язиком, а ділом, всіма силами підтримувати "національну справу". Орґанізували "У. К. Г. К." а далі "Чер. Хрест", скликали віча, збирали "ренси" (лахи) для потерпівших (панів) в старому краю, збирали доляри і висилали на медицини для Петлюри. словом сказати "горячкову "поміч" давали Україні, думаючи тим способом спасти її від того проклятого "большевизму", котрий наганяв повизше згаданому "аґент-чукові" найбільше страху в його голову.

Отже і не дивниця, що "аґент-чук" був найзавзятіщим ворогом тих людий, котрі схилялись в сторону до визволу робітництва з під капіталістичного ярма. Він називав їх Лейбовими хлопцями та бандою большевиків.

Та нараз ті його солодкі думи перервало страшне марево, котре в мить засунуло його очи і він в нім побачив страшну сцену, як та вся Петлюрівська зволоч прощалась зі світом, валилась коміть головою в якусь не скінчену пропасть, де і слід за нею затиравсь, а він з своїми "патріотами", з "У. К. Г. К.", та з "Ч. Х.", опинився під дурного хатою.

Він задрожав цілий зі страху, зірвавсь рівні ноги і почав вганяти по офісі мов божевільний, рвучи на своїй голові волосся, бурмотів, щось під носом, а далі почав викрикувати: "Було колись, а тепер... Ні кінь, ні бик, — Ні патріот, ні большевик!" А коли поглянув на свої руки, котрими рвав своє волосся на голові і побачив кілька сивих волосків, то аж в него очи посоловіли зі страху не памятаючи себе почав півголоском приспівувати:

—"Пройшли літа молодії,
Біліє чуприна,
А на плечах горб великий,
З носа біжить слина.
Довела мня політика
Нема що казати.
Вже від мене гробом пахне,
А ще-м не жонатий".

Тепер йому не до того, сидить собі за лядою та вигдядає, чи не йде який вуйко за шифкартою, так і нема. Ніхто не хоче шифкарти щоб їхати до "жеч-посполітей", але питають чи ще нема большевиків в Галичинін?..

От такі то часи тепер для бувших петлюрівських "патріотів".

Новак.

ПІСНЯ ЗАВЕДЕНОГО.

Коли жив я самотою,
То вічно журився;
Думав лутше-б мені було,
Як-би оженився.
Мав-би хату, діток гарних,
И жінку чепурненьку;
Коли-б, прийшов все заставби
Вечерю тепленьку.
Не раз мрів я про те щастя
До пізної ночи,
А у сні все привиджались
Катрусені очі.
Тепер вже я оженився,—
Та моя Катруся
Остра бачте, як сокира,
Що й сказать боюся!
Ь нічім її не догоджу,
Все кричить та плаче,
Або з віником у вічі
Мов та відьма скаче.
Як лиш в хату покажуся,
Зараз-же і лає,
Що я її на заваді,
Все перешкаджаю.
Прийду пізно, то знов Катря
Мов курка тріскоче:
—"Де барився, — кажи враже,—
Де ходиш по ночи?!..
Що робить мені з бідою,—
Скажіть добрі люде?—
А то кажу вам, єй богу
Лихо мені буде!
Коли-б знав я своє горе,
Був-би не женився;
Почепив-б' кота на шию,
З ним-би утопився.
Лучше булоб у болоті,
З бурим котом гнити,
Як з такою негідною
На цім світі жити!

В-ба.

ЩО ВІН СОБІ ДУМАВ?

Раз покликав батько сина
І каже: "Матію,
Візьми бритву й оббрий мені
Файно з заду шию.
Бери мило, бритва остра,
Не треба острити;
Але як ти мене вріжеш —
То-то буду бити!.."
Скінчив хлопець брити шию,
А батько питає:
"Що ти думав, як брив мене?"
— Хлопець й отвічає:
"Я думав, що як вас вріжу,—
И щоб кари вникнути,—
Бритвою вам попід шию
Добре потягнути.
І подумайте лиш батьку,
Як то могло стати;
Чи моглиб ви тоді мене
За те укарати?.."

М. Вінтонів.

ПРАЦЯ ДЛЯ "ІНТЕЛІҐЕНТ-ПАТРІОТІВ".

Пошукується лупіїв, до роздягання худоби, котру бог покарав карою смерти.

Зголошуючийся мусить мати практику на народі. Першеньство має той, хто був в австрійськім праляменті, або в царській чорносотенній думі, або хто скінчив попівську свинарію.

Робота добра. Заробити можна більше на день, як Цегельський зібрав за три місяці в Америці.

Голоситись на:

Mr. Horse and Cattles Cemetery
Brookllyn, N. Y.

П. Корчовський.

ПРИГОДА ЯКИХ МАЛО.

Одному мужикови померла дитина, і той щоби вшанувати память своєї дитини, взяв два патики збив цьвяхами на вхрест і несе на цвинтар де була похована єго дитина. А що дорогою було троха дальше іти так він випрямував стежкою через огороди коло вдовиної хати.

І коли перелазив через перелаз зачіпив одним рогом в вікно і вибив шибу. В той час вилітає вдова і зачинає кляти та сварити, щоби він її заплатив за вибиту шибу. В той час мужичок кинув хрестом об землю тай каже: "Боже, ти мене сотворив а я тебе зробив, а хто тепер буде шибу платити"?...

В-ль Зу-к.

РОЗМОВА ДВОХ АМЕРИКАНЦІВ.

1-ший: Я думаю що будучий президент для нашого краю, буде добрий і чистий, бо в виборах будуть брати участь женщини.

2-гий: Я тебе не розумію, що це ти хочеш сказати?

1-ший: Хиба-ж ти не знаєш, що женщини мають чистіщу душу і натуру? — Через те і президент буде лутший і чистіщий.

2-гий: О, я вірю тобі друже. Кожна женщина знає, як чистити кишені, на ріжні капелюхи і т. п. строї, а серце своє то міняє, або лутше сказати обновляє кожний день. Правду ти кажеш, що будучий президент буде чистий.

Т. Л-вий.

ВІДОЗВА.

Славетний редакторе "Молота"!

Може вам відомо, які сумні і невідрадні вісти приходять знаших старих контрів. Именно наш славний атаман С. Петлюра закотився зі своїм "правительством" на колесах аж до Люблина. А може... Хто його може знати, де він находиться зараз?... Можливо, що йому прийдеться котитись і ще далі... Взагалі, коли розглянути ситуацію і положеня "нашого" "рідного" атамана, то хиба кождий мусить згодитись з тим, що негайна поміч потрібна. Отже ми свідома громада Клівлендських робітників, Українців, Руских і Поляків, обдумали цю важну справу і рішили помогти Петлюрі а також і Пілсудському. Помогти именно тим, щоби зібрати добровільні датки і вислати їх до "Молота", а "Молот" має постаратись за це о шифкарту до неба (а хотьби до чорта в зуби) для Петлюри і Пілсудського. Ми відзиваємось до всіх, в кого є камяне серце, хто відчув, що варта Петлюра і Пілсуський, хто бажає їм "винагородити" за їхню "прислугу" для України, — збі райте добровільні датки, на шнурок, чи на "вєровку" (як що Ви рускі) для отамана Петлюри. Збірайте і для Пілсудського "на мотузек", — (він же нерозривний "френд" Петлюри), і висилайте ті датки до хвалебного "Молота", нехай він вишле їм шифкарту до чорта в зуби (як не на небеса!)

В Клівленд для Петлюри на шнурок зложили слідуючі:

К. 10 центів, М. 10, С. 10, О. 10, П. 10, П. 5, Ж. 10, П. 5, Н. 10, П.1, Б. 3, О. 5, П. 37, Д. 3, О. 1, П. 5, Б. 1 С. 2, С. 10, П. 10, Т. 10, Ж. 10, М. 25, Г. С. 25, Г. А. 15 ц. Се все призначено на шнурок для Петлюри.

Для Пілсудського "на мотузек" зложили слідуючі:

Чорт 3, П. П. 1, Г. 1, С. 1, С. 1, С. 5, Е. С. 5, П. 25, Г. А. 15 ц.

Разом на Петлюру $2.43
Разом на Пілсудського 57
Загальна сума $3.00

Замітка: Як на Петлюру, так і на Пілсудського жертвували на шнурок з вище наведених цифр по половині.

На кінци жичимо як Петлюрі, так і Пілсудському, щасливої дороги на лоно Колчака.

Будьте здорові редактор "Молотка" і бай бай вам.

Клівлендська громада.

P. S. Всіх укр. час. просимо о передрук.

Гов, гов, редактор "Молотка"! Ще не все. Що-ж ще? Ага... Дорогі лянцмани; просимо вас відгукніться і підіть нашими слідами, а також славного Шпичку взиваєм (він-же наш краян і респондент "Молотка") щоби він відозвався у вище наведеній справі, як найскорше.

Бай-бай Шпичка.

Твої лянцмани.

ЛЮБОВНА ТРАҐЕДІЯ.

Було то якось у Неділю,
Як хто собі те пригадає,
То й нині ще серце більш лютий
Неначе кліщами стискає!
В траві, в холодочу чудовім,
Дівчата і хлопці сиділи
Та любо в приязній розмові,
В романсах сердешні леліли.
Тоді то ми в тому гурткові
Живу любу пісню співали,
А дерева з вітром тихенько
Неначе про нас щось шептали.
Тоді там дівчина як рожа,
В понурій задумі сиділа
Й про милого з вуском чор-
[неньким,
Здається, весь час тільки мрі-
[ла.
Я зразу поняв її тугу
І словом хотів промінятись,
Та дівчина з жалем сказала,
Що годі на шлях той пускатись.
І я зрозумів її слово,
Та мусів з шляху повернути;
Любив та не взяв,— і з усього
Тепер її мушу забути!..

І. Т. Гр-ко.

Бостон, Масс. 28-6-1920.

ЗАФУНДУВАВ ЇМ "МОЛОТА".

Один український робітник з Канади прислав одного доляра з котрим рівночасно залучив таку дописку:

Хв. Ред. "Молота";

Ваш старий передплатник посилає Вам одного доляра, щоб Ви вислали кілька оказових чисел до осіб, котрі понище списані".

(Ту подаю спис осіб, котрим згаданий товариш побажав переслати оказове число "Молота").

Славний спосіб! Слідами того товариша повинні піти всі укр. робітники в Америці, та замість "фундувати" оден другому, горівку або пиво повинні звернути пильну увагу на свою робітничу пресу.

Машиніст від "Молотка".

ПОЧТОВА ПЕРЕПИСКА.

"Герою"! Де Ти? Озовись! Тішимось щось утік від нас. **"Федуращійники".** (Европейські часописи просим о передрук).

Ревку. — Швайцар поїхав за тобою тоже. Здиблеш бий знов в ніс, що ся влізе. — **Лата.**

Мужі в штанах, (Відень). — Ждемо "штанов". Висилайте. — **Мальчики без штанов в Америці.**

Голодні на Україні. — Не ждіть. За зложені укр. фонди в Америці для вас, я купив меблів для своєї кухарки. — **Сліпий піп.**

Др. Цегельський. — Дай знак життя. Ми чули що ти набитий у Клівленд по пиці. Пиши. **Комітет Укр. Республики на Марсі.**

П. Крат. — Де ти. Я чув що ти зробився пресвитерським помелом. Пиши. — **Отець.**

Свистунчику. — Озовися! Чулисьмо що будуєш гр. пр. церкви. Я здоров враз з сімєю. — **Карманський.**

Зібрав **Різак.**

ПОДЯКА І ПРИЗНАННЯ "МОЛОТОВІ".

Від Центрального Комітету полонених на Асинарі, в Італії.

В Редакцію "Молота";

Після років полонення, після довгого митарства по великому нещасному життєвому полю, після темної ночі, почало світати і світ вже сильніще і дужче обхватує горизонт і перед нами розчиняються ворота неволі і ми ідемо в нашу многостраждаючу Росію і Україну. Але-ж раньше як поїхати, ми спішимо послати Вам, всій Вашій організації, щиру дяку і велике спасибі, за те що не відказали в висилці Вашого правдивого — гостро — гумористичного журнала "Молота", від усіх товаришів згноблених, пригнетених довгою неволею, мусівших в тяжкі години для своєї сторони, бідувати на острові Асинарі.

Всяка свіжа річ, всяка нова мова, заставляє кожного чоловіка з иньшою увагою прислухуватись до неї. Всі з охотою читаючі Ваші дотепи, посмішки, гумористичні статейки, прислухались до себе, роздивлялись, за тим відчинялись у них очі і вони з світлою уже мислею, цурались нікчемного і направлялись туди де тільки шукають добра світу і щастя не для індівідуальностей а для всего працюючого люду. От через що ми уважаємо в послідну хвилину послать Всім діячам цієї вартливої діяльності, сердечне спасибі і бажання, щоб це слово все кріпчало і кріпчало, щоб всі праці знайшли все ширший та дужчій розмах на великій ниві працюючих людей.

Від Вас ми одержали скільки номерів і всі вони будуть повезені, як гарний дарунок зі всім скарбом в рідні сторони і там за нас подякує Росія і Україна, за те що Ви не цурались нас коли ми в неволі і помогли своїм печатаним словом, чим проявили велику моральну заслугу.

Просимо сповістити в редакції других часописів, що ми полонені на Асинарі в Італії виїзджаємо домів.

За всіх товаришів Асинарців, шлю Вам ще раз сердечне спасибі і стискаю Вашу руку.

Прихильний до Вас, Кореспондент Центр. Комітету.

С. Орлов.

ТРОХИ ЗЛЕ БУКО ЗІ МНОЮ.

Тої ночи, добрі люди,
Таки зле було зі мною;
Била мене моя жінка
Дубовою коцюбою.
Хоч по правді, не богато
Вона бачте мене била,
Лише всього щось пятнайцять
Добрих синяків зробила.
Вона бє мене що-днини,
Ще й лінивцем називає;
А все бачте через теє,
Що в нас... ну, нічо немає!..

В — Чікаго.

ДОБРІ ПОРАДИ.

Ціле життя своє
Розуму учися,
Не вір в жадних дурнів,
Попам не молися;
Працюй скільки можеш,
Сили не вбивай,—
Де підеш по смерти,
Про теє не дбай.

М. Вінтонів.

ПОШУКУВАННЯ.

Де є Грицько Чалий — Хав... хав?..

Нехай зголоситься до "комісії по висилці божевільних чужинців з Америки". Добра нагода Грицькові Чалому дістати безплатну подорож до старого краю і то без жадних докторських оглядин або посвідчень; вистарчить тільки коли він (Гр. Чалий — Хав... хав...) покаже тій комісії всі свої чорносотенні статі, писані свого часу, в "Гайдамаках", "Свободі", "Народному Слові" та послідними часами в "Україні".

Голоситись може просто до "комісії по висилці божевільних". (Розуміється, як не хоче, то ніхто його не силує, тай гніватись на цю пораду не має чого, тим більше, що порада безплатна).

Милосердний.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Европі, як також в ріжних центрах української еміграції в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Европи	$11.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$9.00
На пів року	$4.50
На три місяці	$2.50

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

ВІДПОВІДИ НА ПИТАННЯ.

Р. Свободян. — Скажіть сліпому попові, що соц. це є святиня науки, котрої ви обидва не розумієте. Лисина у людий, появляється з ріжних причин; одні лисіють від думок а другі від надмірного пиття алькоголю. Прецінь, ви аж надто добре знаєте свого односельчана, Якима Крейзоватого. Він хотяй не думає про нічо, то помимо того у него голова лиса як коліно. Отже зрозумійте. Що знов до таких докторів як др. Демидчук, др. Білик, др. Сушко, др. Імханицький, др. Сіменович і др. Цегельський, то "Молот" з них не сміється, а тільки собі так з них жартує. Бо вдійсности над ними не сміятися але плакати.

Др. Цегельський. — Кажете що хотяй у вас вже голова згоїлась від ран завданих кулаками укр. робітників, то все та неслава котру ви переносите і до нині у вас не згоїться поки житиме у вас ваша чорна душа і цего ви укр. робітникам не простите ніколи. Ха-ха-ха! Пуста надія докторусю! Чи ви простите укр. робітникам за їхні кулакові доборвільні датки, вони про це і не думають. Не думайте отже і ви ані про Денікіна, ані про єго колишні погроми, бо він подібно так як і ви заледви що успів утечи з душею перед гнівом укр. робітників і селян. Послухайте поради "Молота" і зробіть ось що: Наколи вже у вас голова добре зрослася від ран, то найлутше зробите як поїдете в друге до Клівленд, тай докінчите свого першого віча, ато сліпий піп, готовий вас єще назвати большевиком, тай набити по пиці так само як укр. робітники це зробили в Клівленд.

МОЛОТ! МОЛОТ!

Гей читайте. —

Із рук до рук подавайте!
В кого сум який, чи скука,
В кого горе, чи роспука, —
Сейчас "Молот" замовляйте, —
Два доляри присилайте!
"Молот" другом Вашим буде,
Це признають добрі люди;
То-ж не плачте, не сумуйте,
Але так ось адресуйте

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

Редактор "У. Г." п. Войценко. — Пошесть на яку умер "Сирота Івась" називалася дефравдація. Отже стережіться, щоби часами "Укр. Голос" не опинився там де Січинського "газета" опісля не пережалуєте.

Ю. Демедюк. — Ваша продажа молитвенників і божих листів увінчаєся колись гарним успіхом. Бо це нічого так дуже великого, що в нинішній добі укр. робітники зросли в одну могучу силу і стремлять до братнього спільного життя а ті що колись були ніби напоказ просвіченими поробилися днесь падлом і зраджують робітничу клясу на користь потапаючого капіталу.

Різак.

Честерський Християнин. — Як хочете знати чому старі буржуї в Атлянтик Сіті, мають великі і гудзоваті носи, а молодці ні, — то найлутше зробіте, як скинете штанята, візьмете палицю в руки і залізете до котрого будь із тих великих носів, так як Іван Хреститель в ріку Йордан, та зпрактикуєте ті средства, які є причиною великих і гудзоватих носів.

Як зробите таку "прогульку" то очевидно що само собою вам вияснинься, чому цего нема у молодців-буржуїв.

Що до "святого хляпи", то скажемо вам отверто, що такими дурнями ми не дуже інтересуємось. В кожному разі, щоби заспокоїти вашу побожну цікавість, скажемо таке: Вішати його ніхто не вішав і не потребує тратити часу на таку немилу роботу, бо вже надходить той час, що він і йому подібні дармоїди самі вивішаються зі страху перед робітничим гнівом.

Зрозуміло? **Обух.**

P. S. Шпіла о жадні інформації не питайте, бо Шпіло у нас є на те щоби "шпігати" всяку драпь, з другого боку а до інформования служать нам инші знаряди.

Той самий.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

І. Х. Канада. Вірш за слабий.

І. Ч. Філяделфія. Не буде поміщено задля браку місця.

Оден з страйкарів, Канада. Не надається.

Т. Л-вий. Вірш за слабий. Друге піде.

І. Тайза. Та попівська зволоч, о. І. Гун-к не варта того, щоб так богато про нього говорити. Він вже і так пропав з морального світа, а дальше є надія що він і йому подібні ще трохи попорпаються в болоті і зівсім задруть копита, так як колись "федураційна мама" "Укр. Газета". З Льоником буде те саме.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Клівленд, О. С. Нещасний (збірка) — — — — — — — — 3.00
Акрон, О. І Дутка — — — — 1.00
Акрон, О. В. Савчук — — — 1.00
Маріставн, Н. Дж. Г. Гас — 1.00
Веіртон, В. Ва. П. Чупяк — — 2.00
Бесемер, Міч. В. Накифорюк — 1.00
Пулман, Ілл. В. Милйо — — 1.00

НЕЧУВАНА НОВІСТЬ!

Новий винахід, як за одним махом задоволити трох осіб і виконати три чесних обовязки та дістати дві подяки.

Попробуйте це зробити зараз!

Кождий хто дістане передплатника для "Молота" з Аргентини, Бразилії, Нової Зеляндії, Австралії, Мексико, Аляски, або иньшої країни де перебувають Українці, той дістане всі числа "Молота", які йому бракують до річника.

Тим задоволите три особі, а то особу, яка дістане "Молота", себе, що дістанете дарунок і "Молота", що дістане передплату.

Зробіте троє добрих діл: Обовязок супроти ширення робітничої преси, відкличетесь як належить відкликатись на зазив робітничої преси та зміцните видавництво і

Дістанете дві подяки: Від "Молота" і від Вашого знайомого.

Передплату присилайте на слідуючу адресу:

MOLOT, CO.
414 E. 9th Str., New York, N. Y.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

ЕМБРІДЖ. ПА.

Ту в нашій місцевости зробився великий переворот. Комітет Підгорецького сам по собі пропав і сліду по нім не стало. Січ греко-католицька впала жертвою большевизму.

Католицьку вівчарню невдовзі злік відують за довги, бо баранчуки вже не даються стричи. Не помагає нічо хотяй і сам шкіролуп о. І. Цуцик ходить по жебрах, вірні барани замість давати колекту, гонять від хати отця шкіролупа як собаку... Чи-ж не "трубель"?

В невдовзі збанкротує також наш "гет-патріот" Жутила, бо "патріоти" втратили надію на батька Петлюру і відреклись пити синожовту "джінджу", котру посвящував о. П. Довгошийник.

От так то вся та зволоч, котра виступає проти Радянської України, невдовзі виздихає! **Грицко.**

АКРОН, О.

Маю честь повідомити читачів "Молота", що при кінци червня в Акрон відбулась місія, св. трійці (так званої) "Соц. Лейбор Пар.", котра тревала цілий тиждень під проводом "шпіцера" О. Кульчицького.

Що вечера О. Кульчицький по виголошеній промові, взивав слухачів до згаданої партії сьвятих Шайденанців, однак ніхто як на злість не зголосився.

На закінчення місії в неділю, відбувся "пікнік", з великою інтенцією, з програмою 100% американізму, думаючи що аж при тім вдасться заагітувати людей до св. парохії "С. Л. П." а оно тобі як закляв, ніхто ані руш не піде вписатись. По великих трудах та напруженню, члени опортуністичної парохії котрих до сего пер знаходиться 7½ взялись на інший спосіб. В тиждень по пікніку сидів собі в парку гурток укр. робітників та де об чім розмовляли між собою. Нараз приближається до нас гурток людей з парохії "С. Л. П." тай просяться до дискусії. Їх принято, і зачалась дискусія. Але дискусія почалась в той спосіб, що їх цілею була пімста за "місію", що тілько праці і труду понесли, а ніхто не вписавсь до їх "С. Л. П." Надармо їх просили о чесну дискусію, та людське захованяся. Не помогло нічо. Тоді і наші обурились. Оден з товаришів сказав парохіянинові з тої "С. Л. П." парохії, Заремба: "Чоловіче не плети дурниць, бо ти тим нікого нічо не навчиш, бо час єще не довгий як ти молився до Богородиці. Коли-ж ти сам чого небудь мав час навчитись?... Тоді парохіянин розлючений за правду скочив як дик з кулаками на тов. і колиб не була більша сила з другої сторони, то певно тов. бувби поніс від сього дикуна ушкодження на здоровлю.

Ось як ведеться О. Кульчицькому в Акроні і чим його визуті з чести приклонники воюють.

Очевидець.

ПІТСБУРҐ, ПА.

Четвертого "Джулая" наші "патріоти" і попи зїхались всі до Пітсбурга, на висказання свого передсмертного безголовя.

Церемонію свою почали тим, що устроїли "біганку" по улиці Карсон. Коло церкви бідне німе каміння най більше перетерпіло. Кінна поліція не мала відпочинку вганяючи по улицях, жовті шмати терпіли від з часта зриваючогося вітру, поляки сипчали як гадюки, наюшені "бізнесмени" аж похоріли від утоми при продаванню "джінджирнти" і "айскріму" парохіянам. Американці були зачудовані укр. "флетом", бо не могли його розріжнити від російського царсько-денікінського.

По тій "біганці" заїхали всі до церкви на 7-ій улиці, почали співати "вічная память". Петлюрі і його колєгові Пілсудському, а опісля "Храни Боже Денікіна і царя Миколу"...

Парохіяне почали шептати між собою, що ніби то цар Микола живе десь в Ню Йорку коло Підгорецького. Опісля плакали і лаяли большевиків, комуністів, червоних стрільців, "Молота", "У. Щ. Вісти" і т. и.

Дальше всі попи і "біскуп" Понятишин заявили, що їх панованя валиться. Меньше-більше говорили словами: "Вже останній раз ми є присутні разом з вами, на такім "гокусі-покусі".

Овечки зраділи цему, але "бізнес-патріоти" задрожали як собаки.

Дальше почалось жебрання долярів. Деякі темні овечки давали свою кервавицю, але таких мало було і тому попи не мали за що вступити до "Вілям Пен Готел" і поїхали десь далі на зломану голову.

Годиться також згадати, що підчас тої комедії "укр. музики" відограли пару коломийок. Коли оден чоловік просив, щоби заграли яку робітничу пісню, то вони вимовлялись тим, що не мають таких нотів.

Шкода таких гарних хлопців котрі зачисляються до робітничої кляси, а до цего часу не вміють заграти своєї робітничої пісні, між укр. публикою!...

Зверніть увагу на себе, ви молоді люде, бо лихо вам буде!

Присутний.

ВІНДСОР ЛАКС, КОНН.

У нас недавно скоїлось велике нещастя, а то: Брацтво сліпого Василя Дикого від У. Н. С. ч. 238, по довголітній хоробі пішло на "вічний спочинок" до гробу. Причиною смерти, була хороба жолудка, ще від конвенції в Бофало. Два роки тому назад спроваджено було свинського спеціяліста Кирчова і він при бувши, замість дати лік, подав повільну отрую і через два роки тая мерзота валялась на смертній постелі, — вибачайте за слово чи-

Телєфон: 2509 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРҐ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

ВЖЕ вийшла з друку НОВА книжка п. з.

БЕЗ ЯЗИКА

Оповідання В. Короленка

в перекладі

П. Дятлова.

ЦІНА 70 ЦНТ.

Пишіть на адресу:

KULTURA PUBL. CO.

414 E. 9th St. -:- New York, N. Y.

тачі "Молота", — аж засмерділась. Ба, навіть і на похорон ніхто не прийшов, окрім чотирох членів, котрі з великим жалем глянули в домовину на цего смердячого трупа і сплюнувши змовили молитву словами: "Слава тобі Боже, що забрав, до себе, як своє з цего світа, тай ще молим тебе щиро, не забудь про того смердячого трупа, "Свободу" і її подібної зволочі.

Подав Сірка.

ГАМІЛТОН, КАНАДА.

Писали і говорили люди, що там в "Вуйка Сема" лінчують людий, а ми про те "байбардзо". Аж вчера доперва відбувся у нас інквізіційний суд, який засудив на злінчування загальнозвісного гамілтонського професора Лободу. Вина професора Лободи була в тому що одного разу з його катедри посипались слова на адресу людий, з синими носами.

Інквізіційний трибунал складався, з головного інквізітора, котрий прибув з Монтреал іменно фатер Дурій, та його помічників, як Бугай, Чук, Ліліцан і другі. Оборонцем підсудного був сам механік Маньчур. По проголошенню вироку запитали засудженого, чи має ще що перед смертю сказати?

Той відповів їм таке: "Коли вже будете мене вішати, то підтягніть мене так, щоби як раз ви дістали головами, там звідки виросли мої ноги. І це були послідні слова.

По одногодинній параді трибунал згодився виповнити, що до йоти домагання засудженого.

Свідок.

ЧУДО В ГАМІЛТОН, КАНАДА.

У нас повторилось біблійне чудо, про помішання язиків, тільки з тою ріжницею, що замість помішання язиків, "наші" де-які "діячі" дістали помішання розуму і то до того степеня, що заснували нову "сосайду", котрої ціллю є перекрадати ґальони алькоголю, одні від других, а також висилати укр. людий з грішми до Польщі, аби ті викупили землі від панів, щоб — значить їх панське — не пропало, бо приходить хвиля, що мусять за дурно лишати.

І от такій то "оссайді" дали назву "Дзвін", а то з тої причини, що дзвонять фляшками, цеб-то нищать алькоголь, а ширять прогібіцію.

Подав Гречка Конзуль.

З МОРСЬКИХ СПОСТЕРЕЖЕНЬ.

(Монтреал, Кв., Канада.)

В одну із минувших неділь місяця липня о. Редкевич, задумав використати гарну і погідну днину та удався враз з своїми парохіянами до ліску на "пікнік". Задумане діло о. Редкевича, удалося досить гарно. При помочи конарів, розложистої вільшини, при помочи музики і при помочи кількох фляшчинок з божим даром, о. Редкевич враз із своїми парохіянами забавлявся досить весело. Бігали, гуляли, сварилися, гойдалися і збирали суниці. Так проминала година за годиною, аж тут нараз показався недоліток хлопчина що провадив за руку нецасного сліпця. Забава пікніку на якись час затималась. Всі (а з ними і о. Редкевич) прийшли біля сліпця і почали йому приглядатися. Сліпець був ще молодий у віку до трийцять літ і по його фізіогномії можна було пізнати що це укр. земляк. Його історія за ним, каже, що він прибувши до Канади за заробітком, доробився так нещасливий, що працюючи у відливарні якогось анг. підприємця, пострадав свій зір. Видно, що о. Редкевичови жаль стало долі нещасливого, (або щоб показати людям "який то він добрий") бо не надумуючись довго він пірвав якись капелюх, що лежав між иншим убранням під вільшиною і приступивши до дяка Жатковського, щось йому пошептав до уха, при чім віддав до рук капелюх котрий взяв з під вільшини. О. Редкевич відійшовв а дяк Жатковські тримаючи капелюх виголосив промову до "пікнікових" гостей щоби зложили добровільні жертви як підмогу на одержання життя сліпого. Збіркою занявся таки сам дяк. Скільки зібрано жертв я не знаю. Досить що по укінченю збірки, дяк доручив всю суму до рук сліпця, опісля взявши єго за руку привів перед музику, здоймив капелюх з голови сліпця і промовив до музики: — "А тепер панове музиканте заграйте на честь цего сліпця"! Струни гуділи, сліпець без капелюха стояв нерухомо а "пікнікові" гості іронічно усміхалися. Мені покотились сльози над недолею сліпця і поглянувши на дурного дяка, що уважає утрату очий за честь і приказує йому грати я пішов домів.

Різак.

ВИГОДА.

— Чим ти укрився?
— Мішком.
— А в головах що?
— Мішок.
— А послав що?
— Мішок.
— Дай-же мені хоч оден.
— Та у мене самого оден!

Читайте! **Читайте!**

"Українські Робітничі Вісти"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"** подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будуччини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злучених Державах і Канаді $ 4.00.
В Галичині і Буковині $ 5.00.
Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,

Winnipeg -- Man. Canada.

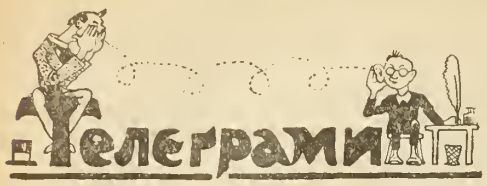

ТЕЛЄҐРАМИ АҐЕНЦІЇ ОБОДІВСЬКОГО.

Відень. Ту недавно вигнані селянством і робітництвом, з України на зелену пашу соціялісти-федералісти, відбули овоє пустомельство, що по їхньому охрещено конференцію. Між иньшим ухвалено що ніхто з них не сміє пливати без помочи "посторонної", отже треба чіпатись кого попало. І щоби хоч трохи потішитись плавбою в політичнім та державнім водовороті, вони вчепились хвоста польської свинки. А як звісно свинка, худібка ані моцна, ані мудра, отже на самій середині водовороту вона скрутилась, хвіст урвався, а наші соціялісти-федералісти лишились з хвостом в руках на самій середині. Єсли на їх щастя підплине ще яка худібка, то вони можуть вчепитись єї хвоста і поплисти дальше, а єсли ні то прийдеться їм спускатись і шукати дна.

Лондон. Король англійський наділив комісара Палестини Самуеля, великим хрестом ордену "хоробрих лицарів".

Це є знак що король уважає, що тепер найбільшим лицарством, є бути головою якогось краю. Він правдоподібно знає це по тім що і йому самому не дуже солодко тепер сидиться на головному становищі.

Під цим взглядом треба йому признати рацію, бо фактично так є, що всяка коронована власть, або апробована нею, сидить тепер на народі так як на підмінованій горі, котра в одній мінуті може вибухнути і знищити тую істоту.

Варшава. Польська буржуазна армія вже прибуває сюди з великим ентузіязмом і хвалиться що всьо побила і поторощила. Попи вельможні дуже тим тішаться, що мають таку хоробру армію, що так всіх бє і насаджує польську буржуазну культуру в завойованих краях. Збиралась навить, з тої нагоди устроїти концерт, де головним грачем мав бути Падеревський, а головним танцюристом Петлюра, але пляни скоро змінились, бо довідались що їхня армія побила не большевиків але каміння в Владимирськім Соборі та водопроводи, мости і елєктричні стації, а тепер показує пяти.

Концерт відложений, бо тепер адреси ані Петлюри ані Падеревського не мож дістати.

Берлін. Ту лучилось випадково, зоольоґічне чудо. Ослюкові Кавцькому відпали копита а виросли ратиці, і замість морди виросло рило так що вийшла з нього справдішна свинка. Тая свинка тепер у великому гонорі — ходить собі і риє по партійній літературній ниві.

Ця свинка, подібно де-якім папугам уміє говорити і недавно заявила, що найздоровше для свиний є капіталістичне болото і вона рішучо противиться щоби те болото нищити (просушувати), бо мовляв коли його не буде, то тоді не буде де попастись, ані де гарненько полежати.

Чи цю свинську фільозофію прийме ослячий рід, то ще не звісно, тому, що навіть осли розуміють, що добре для свиний, — є шкідливим для них самих, ну, а що-ж вже казати для людий?..

Центральна Европа. Вся Европа дрожить. Насунулась на неї страшна мара української пословиці, котра звучить словами: "Бук має два кінці". (Ніхто здається не сподівався єї страшної сили в приміненню до практики.) Сталось воно так: Капіталісти мали великий бук — бльокаду і бичували нею совітські республики Росію і Україну. Европейські робітники побачили, що жартів нема, схопили за другий кінець того бука і почали ним потягати поза вуха вперед деспотичну Угорщину, а відтак амуніційний транспорт для цілої контр-революції.

От що значить уміти примінити пословицю, до практики!

ТЕЛЄҐРАМИ АГЕНЦІЇ КОЛЬКИ.

Рим. Ту в Ватикані почалась горячкова робота. Вся придворна служба на ґвалт починає сукати довгий — предовгий шнур. Кажуть, що по тім шнурі святий папа, має втікати перед большевиками, до неба. Зпаковано богато річий, котрі святий угодник хоче забрати з собою, і так: Є там між иньшим, дві парі штанів, (бо мовляв, може в небі нема кравців, або матерії). Одну пару хоче він подарувати св. Петрові, яко головному комендантові коло небесної брами , а другу пару новісеньких, червоних, з синими паролями, зладив для самого царя неба. (Через широке віддалення, ми не могли зловити назви того царя. Булоб добре як-би шановні читачі, а головно парохіяне гр. кат. церкви спитали своїх отців духовних, як називається цар неба? — редакція.) Дальше слідують ще такі річи, як,, білля, черевики і т. п. а з поживи, кілька фунтів ковбаси, шинка, печене порося (свячене і з хроном в роті) та кілька бутельок шампанського. Звичайно, як то люди в дорогу вибираються.

Константинополь. Як всім відомо ту в Туреччині, була загальна мода на червоні штани. Всі носили червоні штани і ще навіть величався той у кого були червоніщі. Але ось послідними часами зайшла якась помана на тутешніх пасожитів, що на кождому кроці, все привиджаються їм большевики. Не дивниця-ж, цілий світ чує про "червоних", і турецькі буржуї не позаду; до них нераз доходили вісти: "Червоні бють Кольчака!" "Червоні бють Денікіна!" "Червоні бють Юденіча!" "Червоні бють Петлюру!" — а тепер чують що червоні бють Пілсудського Польщу! Матінко наша панськ. - магометанська! — закричали турецькі правителі і заборонили строго, ношення червоних штанів, ще строгіще як американська "демократія" заборонила ношення червоних краваток у своїй "демократичній" країні!

От біда з червоною барвою! Лутше як-би її не було. А ту на лихо панам, ще і сонце на небі часами так зачервониться, і пече в хребет, що годі видержати.

Взялиб теперішні оборонці капіталу, та зтягнули його (сонце) з відти і посадили в тюрму, щоб знало другий раз як припікати "бідних" панів в плечі!

РАДІО ПІВНІЧНОГО ВІТРУ З ГАМІЛТОН.

Ту відбувся величавий концерт, в якім брали участь такі великі "геніі" артизму як Бугай і Чук, Дурій, Маньчур, Ліліцан і другі, а також зволили взяти участь "Їх ясновельможність конзуль Укр. Ржечи Посполітей", з Дзюнею.

Концерт випав надзвичайно. Першу китицю цвітів отримав Дурій, (котру він сам собі купив) за деклямацію: "Як-би ми знали дураки"... Барітонове сольо "Сокотися мей Іване"... відспівав Ліліцан. Хоть заслинився був по уха, ну але це його діло. Слідуючий був живий образ "Україна на кобилі". Дальше наступило прощальне слово і "подзінькованнє", яке виголосив сам Канципула гамілтонський, про прогібіцію, яко великий її прихильник про що свідчив його власний ніс.

Конзулярний писар.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents

BIBLIOTEKA, Stefana Nykiforuka,

МОЛОТ

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 16. 15, СЕРПНЯ, 1920. New York, N. Y. AUGUST 15, 1920. VOL. II. № 16.

ПРИ СТОЛІ ПОЛЬСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКОГО МИРУ.

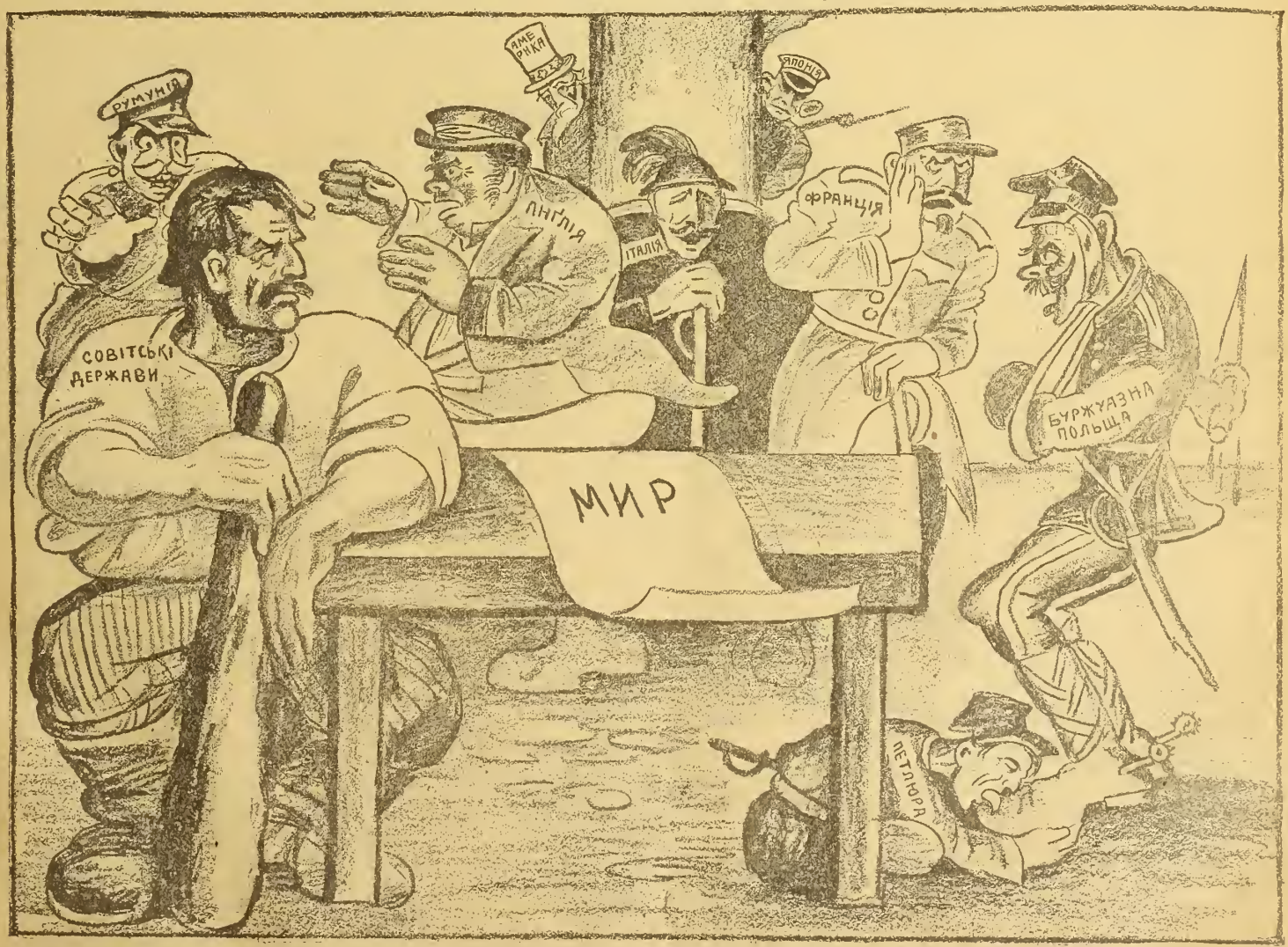

Франція (до Польщі): Як тільки большевик зігнеться до підписування миру, так ти йому ножем в плечі... От що!

Англія (до Сов. Держав): Скорше підписуй мир, скорше!

Совітські Держави (до Аліянтів): Перестаньте ви панове, "пхати носа до нашого проса", а тоді я згоджуся на мир... Так поки-що я мушу держатись на осторожности!

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly,
Single copy 10 cents.

AUGUST 15, 1920. № 16.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК. ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописий не звертаєть ся.

ПІСНЯ ГУМОРИСТІВ.

Гей сміймося братя,
Бо сміх наша збруя,
У ньому все наше життя;
Ми сміхом здоровим,
Усяким "взоровим",
Отворимо шлях з забуття!

Гей сміймося братя,
Наш сміх побіджає,
Він громить продажних собак,
Що панству, за пашу,
Дають справу нашу
І панський боронять кулак.

Гей сміймося братя,
Бо сміх наш сповняє
У світі велике діло;
Він всякій мерзоті,
Що бродить в болоті,
Пускає у серце жало..

Гей сміймося братя,
А тим від наруги
Спасемо трудящий весь люд;
І панство пропаде
З між люду громади,
Неначе ненависний бруд.

Сміхом ми кріпімся,
Та щиро берімся
За діло... Вперед, раз, два, три!
Все панство пузате
З трудящої хати
Гонім на чотири вітри!

Остап.

З ПОМІЖ ГНИЛІЇ ЖИТЯ

Проситься Андрій Чекановський, в віденській "Волі", щоб не гніватись за те, що він вибірається в гори на свіжий воздух "де смереки гомонять високі, де пахне живиця й стрмочки біжать у світлі сонця по чистім каміню".

Ну, ну "з богом Парасю, з богом"; ніхто його не тримає, тай нічо дивного, що один із "туті баламуті" від "Волі" іде на свіжий воздух. Воно конечно потрібно, щоб і всі подібні панки трохи "висмерділись" в горах, бо то вже нещасна година, як вони затроюють людські уми, своїм вонючим буржуазним писанням.

Їдьте панове і не вертайте, то може без вас і по містах трудящому люду буде свобідніще віддихнути!

***

Олександер Шульгин (теж в "Волі") вивтікавши з України, жалується, на большевиків.

"Під большевиками — каже він — почуваєш себе чимсь подібним до дитячого паяця, до ніг котрого привязані мотузки: хтось сіпає, і ви виробляєте якісь фокуси".

Бідний дядько Шульгин, аж тепер знає що воно так є... Нічо дивного дядьку Олексію; є надія, що в невдовзі, не то до ніг буде привязаний шнурок, але як вас притисне мара минувших злочинів, то ви та ваші однодумці і до шиї почепите собі такі ознаки. До корисної-ж праці ви здається не тес!...

***

Довідуємось, що загально знані фе-дураційники, М. Січинський і М. Цеглинський прибули до Відня. Від укр. робітництва, в Америці ми позволимо собі спитати тих панів: Чи штанята екс-героя, і голова члена американської "охрани" (тайної поліції) ще цілі, — чи вже хоч трохи потріскали?

***

"Укр. Прапор" з Відня пише, що диригент "Укр. Реп. Капелі", Кошиць, "переорганізовує Капелію на своє приватне підприємство (перше Капеля була підприємством петлюрівської кліки. — ред.) в той спосіб, що одну частину Капелі (т. зв. Приходьковців) звільнює, а з прочою частиною хоче виїхати до Америки. В кругах Капелії підносять ся голоси, що співаки вже досить "працювали для ідеї" і тепер пора подумати про себе".

Значить приходить круто петлюрівцям. Замітним є факт, що й сам Петлюра тепер десь "чимхнув" до Ряшева, а може й далі в Польщу, та — як судити по його мовчанці — перестав думати про "У. Н. Республіку" з польським орлом, а починає думати про себе...

***

Львівський "Вперед" (чит. "Назад") подає, що папа римський (той самий, що благословив соц. дем. Петлюру і його помічників Ганкевичів та Безпальких, в поході на соціялістичні республіки Україну і Росію. — ред.) заложив, при помочи своїх пралатів, фабрику фільмів для кіп. Фабрика називається: "Фільмове товариство під покровом св. Марка". Здається, що "тяжкі часи" спонукали папу занятися якимсь інтересом — потішає себе львівський соц. дем. "Назад".

Що-ж думаємо, що в невдовзі наспіють такі часи і для п.п. Темницьких, Ганкевичів і їм подібних, що вони будуть мусіли занятись якимсь иньшим інтересом, поза політику; хоч-би й вироблюванням "польських гербуф з бялим оржелкем", на памятку їхнього ганебного контакту з польською буржуазією і соц. патріотами, та походу Петлюри на Україну... **Бр-р-р!...**

***

Дві чікаговських **не гумористичних** газеті, "Оса" і "Батіг", передрукувавши вже все що було в иньших попередницях, починають знова передруковувати твори С. Руданського не підписуючи автора.

Цего рода "редагування" часописів, приводить нас до обовязку, сказати їм:

Панове анальфабети, не крадіть так очевидячки, бо гидко робиться, дивлячись на ваші шмати, в котрих ви припісуєте собі чужу працю. Встид і ганьба робити таке! Як не маєте сил до редагування оригінальних праць, то не псуйте дорогого паперу, а тим більше не робіть крив ди авторам творів.

Остап.

ЗАБУТЕ.

Коли укр. робітники і селяне вели завзяту боротьбу проти імперіялістичного режиму Петлюри на Україні, то львівський "Вперед" називаючи себе органом У. С. Д. П. в Галичині, не був задоволений ані трошки. Він противився борбі укр. робітників і селян, кажучи що на Україні нема буржуазії лиш самі соціялісти. Було навіть і таке, що "Вперед" держачися своїх соціялістичних засад, гостро критикував робітників за їх незрозумілу боротьбу, а Петлюру і его приклонників "соціялістів" вивищав попід небеса.

МОГУЧИЙ ДИРИГЕНТ.

У Европі
Від років
Страшна заверюха;
Робітника
До війни
Тягнув пан за вуха.

Той бідака
Для панів
Був завсігди вірний
Та корився
Аж сопів,
Мов той віл покірний!

Та змінились
Ось часи,
По всьому правилу
І робітник
Вже змудрів —
Пізнав свою силу.

Та тепер він
Вже в части
Де-чим порядкує;
Пани пісню
Так ведуть
Як він диригує.

Остап.

Так проминали дні за днями. "Вперед" виповняв свою "соціялістичну" задачу. Однак укр. робітники дивилися на це крізь пальці і свої боротьби проти Петлюри, навіть і не думали на розказ "Впереду" залишити.

Прийшла рішуча хвиля і укр. робітники побідили. "Соціялістичне" правительство Петлюри розсипалося як пересохлий полубіток а сам атаман Петлюра заледви що спроміг утечи до Польщі.

Соціялістичному "Впереду" пішло по носі. Він зрозумів що укр. робітників ніяк не утуманить і настала паніка, яка потрясла цілим містом Львовом.

Але життя людське, — як сказав наш вельми переслужений "соціялістичний" теоретик Стефаніцький,— є кождому миле і кождий старається єго спасти хоч-би в найбільшій небезпеці. Таке довелося пережити і "Впередовці". Застрягши в петлюрівськім багні по самі уха, наш "Вперед" не тратить надії на життя — він силується і кличе о поміч. Склнкує "Вперед" соц. конференцію і по довших нарадах по неволи констатує, що петлюрівський "соціялізм" перестав істнувати. До робітничого соціялізму, "Вперед" покищо не приступає бо по єго думці вданому моменті він не є представником всього соціялістичного пролєтаріяту. На тім і скінчилася "соціялістична" тактика "Впереду". Петлюрівський "соціялізм" перестав істнувати, а до робітничого соціялізму "Вперед" не хоче приступити, от-же виходить тепер, що "Вперед" абсолютно не є соціялістичний. (Бр-р-р.).

Про це все я був вже забув, але вчера я бачив в телєграмах, що большевики вже зближаються до Львова. Що станеться з "Впередом" — по каже найблища будучність.

Не знати лише що нам тепер заспівають редакторі від "Свободи" і "Укр. Гол." тай що розкажуть нам про "Вперед" наші контр-революційні педагоги, такі як Лата, Починок і скрентонський Брисько?

Різак.

СКАЖІМ СОБІ ПРАВДУ ЛЮДИ...

Скажім собі правду люди,
Що ми так якось безжуре
І ліниво і драпливо,
Життя робимо понуре...
Гей будімося, вставаймо,
Одні, других піднімаймо!

Скажім собі правду люди,
Що коритися буржуям
Вже не час тепер, щоб роскіш
Продовжати тим нехлюям...
Гей ставаймо враз до діла,
Поки правда не зітліла!

Скажім собі правду люди,
Чи не час вже нам повстати
І кайдани осоружні
Геть із себе поскидати?...
То-ж до праці! Не дрімаймо,
Силу свої виробляймо.

Скажім собі правду люди,
Чи то буде чесно з нами,
Як ми будем так на сліпо
Обставати за панами?
Гей скажімо собі сміло:
З ними нам не має діла?

Скажім собі правду люди,
І в ту правду придивімся,
Та сейчас за важне діло,
Як один усі берімся;
Дармоїдів проганяймо,
Свою волю добуваймо!

Остап.

"ХОВАЙЦЄ СЄН ПАН ЗА ПАНА"!

Польські війська рівним полем
Аж на Київ поступали,
Але ту-ж на них з усюдів
Большевики враз напали.
— "Ховаце сєн пан за пана!" —
Командант на всіх гукає,
І в ту хвилю кождий Поляк
От той розказ виповняє.
Й знов командант обізвався:
— "Нєхай панам бут поможе.
Тераз стшеляць враз пановє
На Москаля... Щенсць вам боже!.."
І всі враз упали трупом,
Лиш оден із них остався,
Бо він трохи був мудріщий
Та за сосну був сховався.

М. Вінтонів.

ЗАПІДОЗРІВ.

— Чоловіче, я тобі казав подати телятину, а ти приніс свинину!

— Зівсім ні, це телятина!

— А чому-ж вона така похожа на свинину?

— Тому знаєте, що теля за життя мало страшно свинячу натуру!

"Щоби зрозуміти чоловіка, треба зрозуміти те, чого властиво він не розуміє".

Любарська Щипавка.

Лакеї.

(Пдодовження.)

Оден каже: — Треба військо
Швидче посилати
Щоби кляте робітництво
Троха вгамувати.
Другий каже: Добре, військо,
Та щей маршнарку
Щоби скорше покінчити
От ту нашу сварку.
Третій каже: щоб блькаду
Сильну укладати,
А четвертий:— ціну зірвать,
Роботи не дати.
Пятий тее, шостий цее
Тай що вже казати?
Всі кричали, варювали
Що й не розказати.
Всі кричали, споглядали
Оден на другого
І на решті між собою
Дійшли ні до чого.
А лакеї під дверима
Все то підслухали,
Лиш поводили очима
Та на вус мотали.
Та оден другому стиха,
Почали шептати:
—" Єй-же богу будуть жнива...
Як би спробувати?!
Ту оден з них, смілівіщий,
Що Колчаком звався,
Узброївшися в відвагу,
До дверий подався.
Опинившись за дверима
Ввійшов до покою,
И, по "лакейськи" став в порозі
З мовою такою:
— "Вибачте мені, вельможні
Люде, — "сановиті" *)
Тут у вашім лютім горю
Легко пособити.
Одно право, тільки право
Признайте за мною,
То все буде, як схочете, —
Ручусь головою.
І зраділи пани, — зараз,
За него вхопились,
Як топляник за солому,
Аж розвеселились.
Добре, добре наш пахолку,
Цьому всі ми раді,
Даєм тобі чин і гроші,
Орденї й "награди" **)
Тільки хочемо ми знати
Що будеш робити;
Чи думаєш воювати,
Чи так пригнобити?
Усміхнувшися спід вуса,
Так їм Колчак каже:
— "О, на це не треба вчити,
Діло само вкаже.

*) В заслугах.
**) Відзнаки і надгороди.

Ми, бувало за Миколи
И не те пробували;
Катували, мордували,
Вішали, стріляли.
Запихали всіх по тюрмах
В Сібір заганяли,
Декотрих ми погноїли...
Таке-ж доконали!
Ту найбільші із панів тих
Зараз повскакали,
І, з великої утіхи,
Колчака обняли.
І обнявши того ката,
Стали говорити,
Щоб ішов він на Росію
Большевиків бити.
Бо там кажуть (у Росії)
Завелась зараза,
Від котрої панам-дукам
Вже очи вилазять.
Нехай там і пропадає
"Большевицька банда",
Бо від неї іде всюди
Страшна пропаганда.
До помочі ми даємо
Тобі військо й гроші! —
Закричав "Джан Бул" пузатий *)
Панок прехороший.
"Pardon mosie. ziby pri!"
Закричав і другий **)
Бери військо, швидче йди
Добувать заслуги.
А як буде тобі мало
Ось наша "емблема",
Тобі війська ми пожичим
Трохи в "Вуйка Сема" ***)
А як треба, то й я дам, —
Сказав жовтолиций ****)
А лукавство як у чорта
Розплилось по пиці.
Ну, то з богом, на Росію! —
Усі заревіли,
Аж в Колчака із радощів
Жилки затремтіли
Ну(то йду я на Росію,
Колчак промовляє
І береться вже за руку
З панами єднаєсь.
Тільки що успів собі він
Двері відчинити
Аж оставшіся лакеї
Теж стали просити.
На перебій кожний лізе
І панів благає;
Кожний каже що він ліпший,
Себе вихваляє.
Здивувались пани з того:
Ну і чудасія!
От тепер то, вже пропаде
"Совітська Росія" (?).
Алеж — стали міркувати, —
Щоб їх роспізнати
Давай звати по одному
Та усіх питати:

*) Англія.
**) Франція.
***) Злуч. Держави.
****) Японія.

—Ти як звешся? — Я Юденіч.
А ти? — Я Петлюра.
Я Денікін, третий каже:
— Я продажна шкура!
Еге-ге, то ви не всі ще?
Скільки-ж вас набралось?! —
Всі хочете воювати? —
Глядіть щоби вдалось.
Добре - кажуть, - не журіться
Ви ясновельможні,
Воювати з селянином
З нас уміє кожний.
Добре, добре, кричить панство
И знов давай питати:
Ти як звешся? Я, Семенов
А ти?... — Що питати!
Чи-ж не бачте що я є
Гетьман з України?...
Скоропадський! Ти-ж казав
Привезеш свинини! [нам,
Щей до того обіцявся
Привезти пшениці,
Щоб ми мали з чого печи
Смачні паланиці!
Обіцявся та не дав!
Пани закричали,
Але зараз вгамувались
Тай і замовчали.
Ну, нехай вже буде так
Тебе, ми вже знаєм
Алеж гляди щоб дістав
Ми ще почекаєм...
А там хто стоїть в куточку
Такий на вид лепський?
А фігурка із куточка:
— "Я... Я... Падеревскі?,
Але проше, я ту не сам,
Зе мно пан Пілсудскі;
Хцеми в Польсце спокуй зробіць
Забраць в ґлодних клюцкі.
А там стої єще двух
Людзі з пєнєндзамі,
Нє вєржіцє мнє пановє,
То попачцє самі;
Доктор Білик і пан Мегас
Яко делєґати
Пшиєхалі з Америкі
І майон мандати"...
Ще не скінчив Падеревський
Нікчемну розмову,
Аж у другім коритарі
Гомін взявся знову.
Там стояда якась гурма
Людей свинорилих
І носатих і пузатих
Рижих чорних й сивих
І хрюкали по свинячі
Сами між собою,
Кожний з них хотів за пана
Ставати по бою.
На той гомін старий Лойд [Джордж
Вийшов із покою,
Подивившись на усіх тих,
Скрутив головою.
Чого вам від мене треба? —
Почав він питати:
А вони всі зверещали:
— Хочем воювати!

(Дальше буде).

ОБТИНАЄ КРИЛА.

Летів "польскі оржел бяли"
Понад Україну,
Й голосив радянській силі
Послідну годину.
Летів "оржел" понад Київ,
Високо піднявся;
Що червоних він поборе
Дуже вихвалявся.
Але ось його червоний
За "шийку" хапає,
Й щоб не летів так високо,
Крила обтинає.

Остап.

ЩО МОЖНА БАЧИТИ В НИНІШНІЙ ДОБІ?

Можна бачити як сонце
З небес ясно світить-гріє,
Як зі сходу далекого
Тихесенький вітрець віє.
Як у воді рибка грається
Як в воздусі птах співає,
Як собака в буді бреше
Як півень курий скликає,
Як жаби в ставі рохкотять,
Як ворона в лісі краче,
Як не одна вдова-мати
З дітьми із голоду плаче.
Як трава росте зелена,
Як дерева овоч родять,
Можна бачити як люде,
По земли ногами ходять,
Як сліпий піп з Комітетом,
Голодних в краю "ратують";
Як крадуть народні фонди,
Як доми й меблі купують.
Як "Свободу" редагує
Дурна малпа клаповуха,
Як Січинського "газета"
Віддала богови духа.
Як Починок із Латою
Політичних дурнів грають,
Як в демократичнім краю
Люде з голоду вмирають.
Як червона спла, Польщі
Ляє горячого сала;
Як Петлюра з міністрами
З України дає драла.
Як Гриць Чалий з Бурлакою
Людям очи замилили
Як в Бориска у голові
Всі зернятка геть пігнили.
Можна бачити як капраль
Демидчук доктора грає,
Як Ревко бє Швайцара в ніс
До "Свободи" утікає,
Як Стечишин в Вашінґтоні
З під окулярів мудрує,
Як міністер Імханицький
Через гривні голодує, . . .
Як Січинський із Цеглинським
Мов опришки серед ночи
Перед гнівом робітників
Утікають геть за очи.
Як Бачинський місіонар
Сидить і тяжко ся журить.
Як доктора Цегельського
Бють по пиці аж ся курить.
Як Свободян Роман в школах
В дворі під жолубом вчився,
Як бідака він жертвою
Сліпого попа зробився.
Як Хам Довгий з "Гайдамаків"
Згубив розум десь в болоті
Як Крейзоватий в горівці
Кохається мов в золоті.
Як у Львові у "Впереді"
Петлюрови псальми грають,
Як чваняться в "Новій Добі",
Що у штанах розум мають.
Можна бачити як Свистун
Православну церкву родить,
Як Крат з Стефаніцького особи
Каглу презвитерам робить.
Як "Ковбойси" з Вінніпеґу
На червоних уїдають,
Як з Будкою, Роман Кремар
Побратався наче з братом,
Як часом піп нежонатий
Чудом божим станесь татом.

**
*

І таке то днесь ся бачить...
Та в кого здорові очи
Хай ся дальше на все дивить
А побачить що захоче.

Різак.

СПАДЩИНА.

Іван. — Моя тітка умерла і оставила все своє майно для божевільних.

Степан. — Я знав, що вона тебе і твою родину не забуде.

"Життя — це серіозна гра".

М. Ґоркий.

ПРОПАМЯТНА ЗАПИСКА.

(Маленький фейлєтон.)

Нам доставлено копію ось якого документа:

Р. С.-Д. Р. П.

Пролєтарі усіх країн, єднайтесь!

Делєґації англійських робітників.

Дорогі товариші!

В доповнення до того, що наші представники оповіли Вам в особистих розмовах, на зборах друкарів в ухвалі про незносне положення нашої партії, переслідуваної большевиками, ми вважаємо потрібним особливо докладно спинитися на нових методах найгрубшого насильства над нашою партією з боку большевиків.

Якими є сі методи, ми, на жаль, не можемо вам сказати бо большевики окружили себе тут непроглядною тайною.

Ми гадали, що большевики уживають якісь нелюдські муки, але зовнішній вигляд і загальне поводження сих жертв большевизму ні чим не стверджують таких здогадів.

Що-б там ні уживали большевики, — важно не се, а важний наслідок. А наслідок є здатний привести до розпуки.

Большевики безперестанно вирівають з наших рядів одного за другим **ліпших** наших робітників і якимсь шляхом, — розуміється, силоміць, — роблять їх членами коммуністичної партії.

Сі випадки перестали бути поодинокими й перетворилися в систему.

Найстрашнійше — те, що нас позбавляють саме **ліпших** членів партії.

Ви чули, мабуть, імя товариша Хинчука. Се — один з найстарших меньшевиків, котрий віддав справі меньшевизму майже все життя, се бувший голова Московського Совіту Робітничих Депутатів ще в 1905 році, він займав се почесне місце в 1917 році від февральського перевороту майже до жовтневих днів. Він був членом Ц. К. партії, себто одним з провідників партії.

І сього чоловіка, усім своїм минулим злученого з меньшевизмом, большевики якимись шляхами вирвали з наших рядів і зробили коммуністом, доручивши йому потім найвідповідальнійшу справу в харчовій области.

Другий член Ц. К. нашої партії, тов. Яхонтов, найдіяльнійший противник коммуністів, нараз щез з нашої партії і иноді на робітничих зібраннях нам доводиться чути від нього убійчі напади на меньшевизм.

Не менше тяжкою є втратою почесного, шановного товариша Фелікса Кона, найстаршого польського революціонера, один вигляд котрого з його сивиною викликав довірря й пошану до нього, а разом з тим до нашої партії. І Фелікс Кон, котрий недавно редаґував меньшевицьку часопись в Харкові, тепер є коммуністом.

Нас особливо гірко турбує втрата робітників меньшевиків. Чиркин, Семенів-Булкин, Митин, Лазько і багато инших найвидатнійших старих провідників з робітників вирвані з наших рядів і зроблені коммуністами. Чиркин був навіть делєґатом 9-го зїзду Р. К. П.

Не обмежуючися рабуванням у нас для своїх коммуністичних цілей поодиноких осіб, большевики стали вихоплювати у нас цілі організації. Так жидівська робітнича партія "Бунд" завжде була підпорою Р. С.-Д. Р. П. і її основою; тепер-же її від нас відібрано і прилучено тимже шляхом до коммунізму. Лишилося кілька бундовців на чолі з Абрамовичем. Але силоміць позбавлений довірря жидівських робітників і змушений тому шукати мандату в Москві Абрамович недавно і тут позбавився довірря своїх виборців.

Ви розумієте, товариші, куди може нас принести така антидемократична політика большевиків. Партії грозить спустошення.

І не ми одні терпимо від большевиків. Осе недавно вони зовсім приєднали до себе 2 партії — боротьбистів на Україні і максималістів в Росії. А раньше тої-ж долі зазнала партія с.-д. інтернаціоналістів на чолі з відомим вам Лозовським. Ви ледві чи підозрівали, що се — полонений большевиків.

Ви знайдете в їхніх рядах немало полонених і з инших партій. Наприклад, з партії лівих с.-р. силоміць прилучено до коммунізму найвидатнійших провідників: Калегаєв, Биценко, Саблин, Закс і багато инших. Не спаслися від сього нещастя й анархісти, котрі втратили багатьох ліпших людей в роді Новомирського.

Долучаючи при сім велике зіставлення членів нашої партії, зрабованих большевиками, терплячих в большевицькім полоні, змушених вести коммуністичну працю, ми старанно благаємо зробити всі залежні заходи для оборони нашої партії від подібних нападів з боку большевиків і для повороту їх в Р. С.-Д. Р. П. т.т. Хинчука, Яхонтєва, Фелікса Кона, Чиркина і инших.

Нарешті ми мусимо заявити, що коли подібну політику продовжатиметься, нижче підписані не в стані ручатися за те, що за якийсь час в списку коммуністів не опиняться імена Мартова, Дана і Кефалі. Се було би кінцем соціялізму і демократії. Ми за себе не ручимося.

З доручення Ц. К. Р. С.-Д. Р. П.

Мартов, Дан, Кефалі.

Сей документ з меньшевицького "врадіо" мною перехоплено й передано гласности.

Л. Сосновський.

"Правда", Москва, 12-6-1920.

БО ВЖЕ КРУТО З НИМИ...

Аліянтське грубе панство
Намовляло Поляків,
Щоби йшли на всхід вбивавти
Свідомих робітників.
Казали їм: — "Йдіть розбийте
Там, от той пролєтаріят,
Не питайте, хоч-би навіть
Мав повстати знов царат.
Йдіть вбивайте тих масово,
Що правдою дорожать,
Що навчають людий бідних,
Щоб панів геть проганять.
Ми не можемо війною
Йти тепер на большевиків,
Бо народ наш не годиться
І показує свій гнів.
А ваш польський народ темний
На большевиків піде,
А ми вам поможем тайно
І конець їм там буде!
Як розібєте совіти, —
Тим прислужитесь для нас,
І будете мали Польщу,
Панське право, панський час.
Як ляхи таке почули,
"Віват! Віват!" — всі кричать;
Почепившися Петлюри
На Вкраїну враз летять.
Добре-ж бо вони воюють;
Стратили вже много душ,
Взад то славно поступають, ...
А вперед... Ну, ані руш!...
Большевики їх перуть,
А вони — ті анахтеми
Просять вже щоб "мир настав",
Бо вже круто щось із ними...

М. Вінтонів.

"ОТЧЕ НАШ".

(Уривок з кореспонденції в "Новій Добі", який представляє молитву укр. селян на Поділю до "батька Петлюри.")

"Отче наш Пек... люро, ижи єси в Польщі, да прокляте будет імя твоє і не прийдеть царствіє твоє. Да не будеть воля твоя ані на Україні ані в Польщі, їш наш хліб не слушно, а зрабовані державні гроші віддайже нам днесь, і остави нам нашу Україну, яко-же й ми оставляємо тебе Полякам, і не веди нам більше Поляків на Україну, сиди собі в лукавого ляха, амінь".

ТАК ТІЛЬКИ І ТРЕБА.

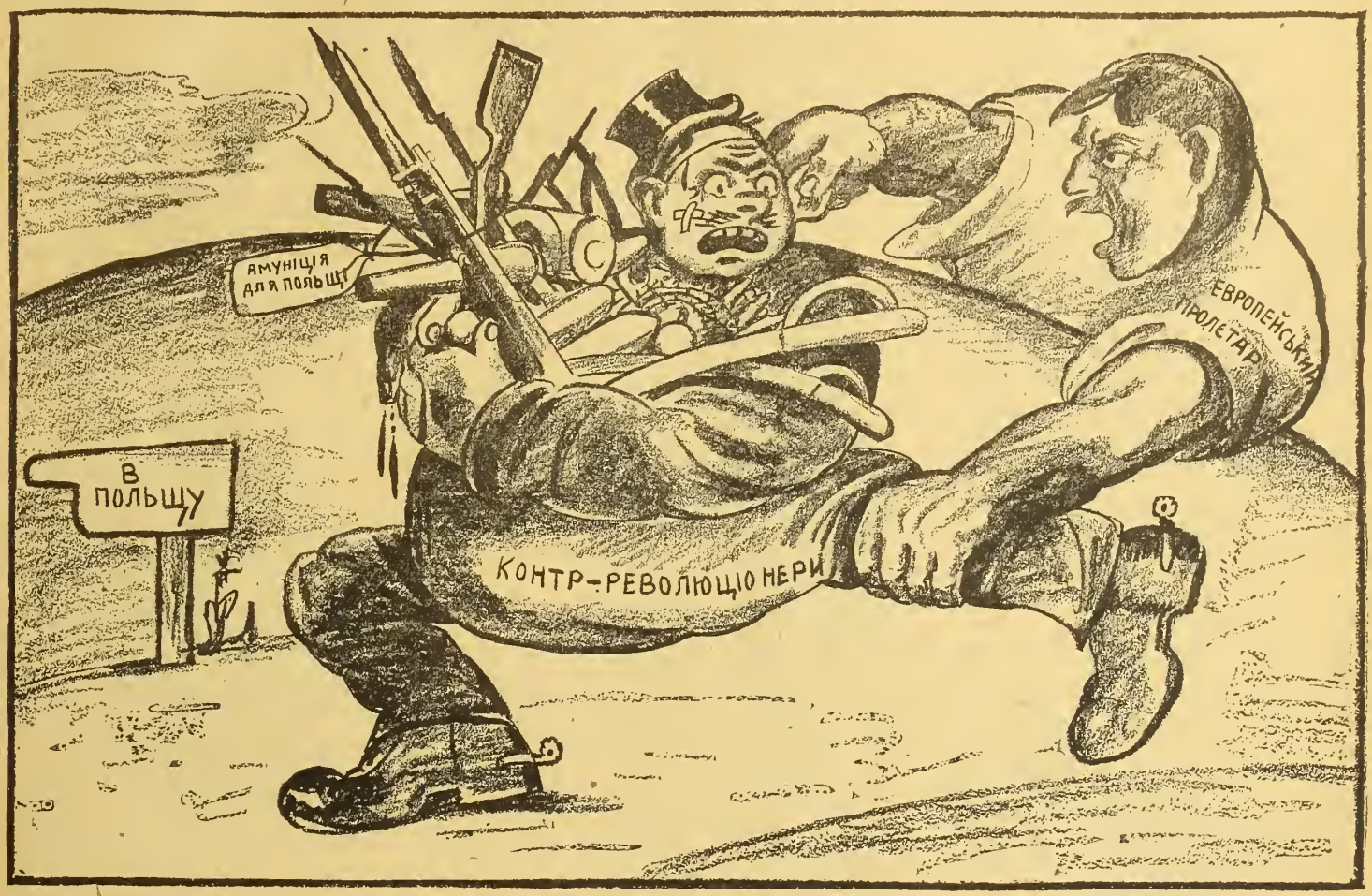

Щоби Польщу буржуазну,
Якось ратувати,
Треба було її конче
Оружя післати.
Урадили пани славно,
Те діло зробити,

Щоб в той спосіб у послідне
Большевизм побити.
Урадили, — це нічого,
Нехай собі радять,
Але ось їм сук!... Цікаво
Як тепер зарадять?...

Пролєтар вже, европейський,
Своє діло знає
Та здорово їх за вуха,
Як слід потягає!

Остап.

ЗГУБИЛИ СЛАВУ.

"Над намі оржел бяли
І свєнта матка боска;
Гей напшуд браця, напшуд,
А бендзе наша Москва!
Юж Кіюф в польскіх реньках
І ржондзі нім Петлюра;
Гей напшуд браця, напшуд,
Бо свіржбі польска шкура".

**
*

"Запіщал оржел бяли
І Сховал сен у кршакі;
Юж прендко сен збліжайом
Буденнего козакі!!.

**
*

От так то співали ляцькі лєгіони,
Як йшли на Вкраїну скаженим розбоєм.
Тепер-же пізнали "по чім локоть кваші"
Та скоро втікають враз з "оржелкем" своїм.
"Гей ляше Пільсудський! — гукає Петлюра,—
Ми славу згубили, нема що робити;
Тримай в руках ґаці, як я шаравари
І скоро втікаймо, бо будуть нас бити!

Написав **Е. Жуковський.**

РЕДАКТОРАМ "У. Г." В ВІНІПЕҐУ.

О ви панове редактори —
Старі кавалєри — парубки,
В цей час як народ бореться за волю
То ви все робите навпаки.

В цей час, як народ бореться за волю
З клятим капіталом провадить бій,
То ви гниєте як свині в берлозі
І у стайнях панських, лижете гній.

В цей час, як народ у рідному краю
Завів нове житя без панських принад,
То ви дівкарі є цему противні, —
Ви дальше лижите їх поганий зад!

Лижіть, лижіть дальше підлі катюги,
Однак знайте теє, що народ не спить,
І за вашу зраду, панські посіпаки
Вам народ робучий добре відплатить.

Відплатить народ вам, бо прийшла вже хвиля
У котрій робітник визиск поборов,
А ви тупоуми, панські собаки
Підете з панами разом стрімголов.

Різак.

КУПЕЦЬКА ОБМАНА.

Купив чоловік коровину в лісового сторожа. Сторож обіцяв йому, що коровина буде їсти все що тільки буде її давати. Скоро чоловічина привів коровину до дому а те сотворіння відказалось їсти солому. Веде він її назад до лісового сторожа, а той йому каже: "От, от добре що ви привели, бо вона ніколи не їла без окулярів, то-ж на те вам от ці зелені окуляри, а тепер спробуйте чи вона буде їсти. Як тільки сотворіння дістало окуляри, то їсть аж за ухами тріщить!...

Тому то варта заложити сякі-такі окуляри бувшому австрійському офіцерови, може-б' йому якось інакше виглядало в очах, та він змінив-би свій характер та покинув-би стареньку бабусю "Свободу", бо те пер він , сліпим чоловіком тай не розбирає як слід світових відносин і не відчуває мук робітничих мас.

І. Ш.

БІДА ПАНАМ ДЕНІКІНЦЯМ!

Довідався денікінський
Грубоскірий дядько,
Що Цегельського вправа
Не вдалася гладко...
Довідався та ридає,
Мало не сказиться:
Біда, біда, денікінцям,
Вже панство кінчиться.
Плаче той віденський дядько,
В сльозах потапає,
Що робітник, так їх пана
За морем витає!...

Остап.

Преплумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ПЛАЧ ПІЛСУДСЬКОГО ПЕРЕД ВРАНҐЛЕМ.

Вранґліку, Вранґліку,
В тобі-м мав надію,
А ти бачу впав від вітру,
І я ся сподію
Ту від вітру того впасти,
Що зробити мушу,
Бо немаю чим летіти,
Вбив я свою душу.
Такими я підпираюсь,
Так буду стояти;
Бачу, бачу, що вже мушу
Від гніву втікати
Туди, куди і Денікін
Та його підпори,
Бо я чую, що не випю
Те кроваве море...
Чую, чую, що та кров, вже
Нас всіх заливає,
І яничар мій Петлюра
Також так ридає...
Чекав-же я мій Вранґліку, —
Кров поможеш пити,
А тим часом ти від вітру
Мусів уступити!
На кого-ж я нині буду
Нещасний чекати? —
Хиба ще на ту "звіздіцу",
Щоб поміч дістати...
Тільки ще потіхи маю,
"Звіздіста" ратує;
Вона-ж знає що вже лихо
Й до неї прямує!...
Ось вже чую я, що глухну,
Шумлять мої вуха,
Бо й мій Мацєк вже не хоче
Панського обуха.
А я ще йому співаю:
"Не руб мі жалосьці,
Бо дзісь тобє "Вольна Польска"
Поламі тве косьці.
Ажеби биць не двузначним
І дотшімаць слова,
То знай то, же мнє наставіл
Тутай сам Єгова".
От так я його мудрую,
Як сам тільки знаю,
Та Лойд Джорджа, щоб ратував
Усердно благаю.
І бачу я, що раби вже
Почали літати,
У той славний вік двайцятий
Всі стали збіратись.
От так бачиш мій Вранґліку,
Я і ти без сили,
Бо вони нас й наше військо
"На капусту" збили.
Валяться вже наші підлі
Дрантиві підпори;
Гнів рабів вже бачу близько...
Ох горе нам горе!...
Бачу, бачу загнівану
Трудящу родину,
Що почала будувати
Свобідну хатину.
Хоч не хочем ми такої
Свобідної хати,
Але люд нас не слухає,
Стався з нас сміяти!...

Кров.

ПІСНЯ.

Коло Львова, коло Бродів,
Все одно,
Польська шляхта скаче в воду
Аж на дно.
Пролєтар пірвав кайдани,
Ха-ха-ха!
Гонить геть усіх тиранів
Що мога.
Юзик з Семком дуже швидко
Шумки йдуть;
Утікають, куди ноги
Їх несуть.
На колесах вони уряд
Свій держать,
Бо їх люди на Вкраїні
Не хотять.

***

Гей Петлюро, лутше зістань
На Вкраїні,
То твій уряд буде пасти
Наші свині.
Ти зістанеш отаманом
Над свиньми; —
Ти зраднику не варт бути
Над людьми.
Твоя "рада" теж зістане
Коло тебе,
Щоб заняла твоє місце
У потребі.
І Мазепа, і Безпалко,
І Стемковскі,
І подібні їм лакеї
Всі шляхоцькі.

Адріян Малинович.

ПОКЛИК.

(Пісня петлюрівців. Співається на нуту: "Сміло други"...)

Сміло други не теряйте
Духа на злобную путь;
Ідіть доляри збирайте,
Чей вам дурні ще дадуть,
Бо нам умирати прийдеться,
В петлюрівських бюрах гурткох;
Тоді народ весь збольшевичиться,
Піместиться на наших кістках.

Хай з вас і штани стягають,
Хай палять встидом — вогнем,
Хай голови розбивають...
Де-ж ми долярів візьмем?
А як нам робити прийдеться
В смердячих, курних фабриках,
Криваві мозолі повстануть
На наших біленьких руках.

То-ж всі до купи збіраймось,
Всяка найгіршая гидь,
В хлопів гроший домагаймось,
Бо ми ще хочемо жить.
Петлюра піде з Поляками,
А хлоп вже не дасть нам гроший;
Тоді ми станем дураками
І підемо пасти свиний!

Записав **С. Скала.**

СПРАВА РЕВОЛЮЦІЇ ПЕ РЕВАЖУЄ.

Мимо тягару, який світова буржуазія поклала на свою сторону, — сторона пролєтарської революції переважує. Бідна буржуазія незадовго полетить коміть головою в низ.

ВПЕРЕД ПАС КОРОВУ, А ТЕПЕР БАРАНІВ.

Не забере много часу,
Щоб те описати,
Та про отця Кульма-тику
Де-що розказати.
**
*
Вчився в школах в Тернополі,
Але нічо з того,
Бо не навчився він в тій школі
Доброго нічого.
Вийшов дурний, мов той баран,
Бо-го не навчили,
Тай вигнали його звідти
З якоїсь причини.
Прийшов в село у Денисів
Став парубкувати;
Зрадив в селі одну дівку,
Що правда сказати.
Коли дівка починала
Його позивати,
То він почав з того села
Далі утікати.
Наробив він собі чуда,
Що й годі сказати,
Тому утік в Америку
Ту служби шукати.
В Філядельфію приїхав
На службу готову
І пас він там без два роки
Дякову корову.
А потому по двох роках,
Небіщик Ортинський
Навчив його добре брехать
Тай драть людям з миски.
Коли скінчив в Ортинського
Попівську школу,
Тоді почав вигравати
В кацапську ролю.
А тепер він єще більше
Брехати навчився
І вже тепер в однім місті
До церкви вчіпився.
Колись в дяка пас корову,
Мов малий хлопчина,
Тепер пасе баранів, він
Смердяча попина.
Щоби він пас лиш баранів,
То хай йому трастя,
За те ніхто не чіпав-би
От того нещастя,
А то дурна свиня божа,
Розуму не має,
Що неділі в своїй церкві
"Червоних" чіпає.
Що неділі він у церкві
З амбони рохкоче,
Та так плете, що й собака
Слухати не хоче. —
Вихваляє польську шляхту,
Кричить, що лиш сили:
Хоче щоби як найскорше
"Червоних" здусили.
**
*
Хтів-бись отче, щоби люди
В ярмі пропадали;
Щоб нероби гойно жили —
Людську кров смоктали!?..
Не поможуть твої крики
Вже тобі нічого,
Що рохкаєш ти у церкві,
Як в кучі безрога!
Закриваєш святу правду
І думку здорову,
А не тямиш, як пас колись
Дякову корову?... **Вардиґа.**

ПОШУКУВАННЯ.

(Бостон, Масс.)

I.

Хто-б знав де подівся соціялістичний відділ котрий був заснований в Бостоні самими викидками. Спершу перебував в кишени п. Вишньовського, а опісля на сторінках покійної "Укр Ґазети". По смерти "Укр. Ґаз." той відділ вимуфував з того місця і слих за ним пропав.

Хто-б знав де він знаходиться, хай буде ласка повідомити "добродія" Вишньовського, а в нагороду за те дістане порожну пушку федераційного фонду, або ґудзик тої-ж назви.

II.

Хто-б знав де є ще таке місце щоб можна бути предсідателем якогось товариства аж до смерти, хай повідомить предсідателя тов-ва "Бостонських Укр." пана Кукурудзу, котрий без предсідательства не може бути як Петлюрове правительство без коліс, а надієсь що незадовго провалиться, бо межи членами заходить червона зараза. Проситься всіх добрих людий єслп є де таке місце щоб негайно подали до відома.

III.

В котрій місцевости ще нема засновано по кілька дозинів товариств, юній, брацтв, союзів і комітетів ріжного рода, а хотілиб мати, хай удаються до фаховця тої справи, пана Романишиного в Бостоні, то кождого тижня буде одно завязане. За добру роботу поручить бостонська укр. публика.

Замітка: — Всякі комітети або товариства засновані Романишиним довго тримаються, є випадки що і більше як місяць істнують.

В. Захований.

ЗАСІДАННЯ "КОМІТЕТУ".

(Комедія в одній дії з життя укр. недобитків в Америці.)

ДІЄВІ ОСОБИ:

СЛІПИЙ ПІП, диктатор "Комітету"
Р. СВОБОДЯН, єго жертва.
Др. ДЕМИДЧУК, вислужений капраль з армії Франца Юзя.
Др. ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ, бувший посол і ґенерал екс-фон Денікіна.

ЯВА І.

(Простора саля. В середині виднію́ть дорогоцінні меблі, куплені за фонди добровільних жертв зложених укр. робітниками для голодуючих у старім краю).

ДЕМИДЧУК (сам походжує по сали і півголосом співає):

Ой там ве Львовє на блоню,
Ой там ве Львовє на блоню
Там єздзіл капраль на коню.
А за нім Кася ходзіла...

(Входить др. Цегельський. Демидчук замовчує.)

ЯВА ІІ.

ЦЕГЕЛ.: — Здорові були пане доктор Демидчук! Як бачу то вам живється ту як у бога за дверми. Тільки проспівуєте собі. (Подає єму руку.)

ДЕМИДЧУК (витаючися): — Ой жиєся пане др. і псови би я такого життя не бажав!

ЦЕГЕЛ.: — Як справді, так чому співаєте? Адже пригноблений чоловік співати не буде.

ДЕМИД.: — Співаю лише на це, щоб забути своє горе. (по хвили) Гей, гей, млий боже! Чого то ся чоловік дочекав. Було, чоловік затягне на себе цісарський мундур підкрутить вус, тай бавиться з Касею в кантині, покурюючи тринастку. А як було прийду до касарні в ночі підпитий, то цілий цуґ скакає "гок" передімною. А що нині? — прямо чоловік зійшов на бом.

ЦЕГЕЛ.: — Такі вже часи настали пане докторе. А дивіться ось на мене. Та я не капралем був а послом. Пізнійше ґенералом у фон Денікіна. Чим я є нині? Живу на ласці сліпого попа. Бідний я нещасливий! (плаче).

ДЕМИД. (зближаєся до Цегельського і цілує його): — Не плачте докторе. Буде з вас. Ви вже своє від плакали у Клівленд. Мені тоже слези котяться, але чейже бог милосердний єще за нас не забув. Ось нині буде засідання нашого "Комітету" так може сліпий піп змилуєся над нами, тай вдарує нам по пару соток. Адже він збирав фонди на голодних а ми як раз голодні.

ЦЕГЕЛ.: — Та я так думаю але...

ДЕМИД.: — Пст, пст, ось він іде. (замовчують. Входить сліпий піп і Свободян.)

ЯВА ІІІ.

СЛІП. ПІП: — Слава Всевишньому Богу! Здорові були хлопці! (подає обом руки і іде до стола, за ним Свободян.) Даруйте що я спізнився. А тепер будемо розпочинати засідання. Отже дорогі мої доктори головна справа нашого засідання: Я хочу вам сказати, що наш "Комітет" знаходиться над берегом пропасти. З каси гроші вичерпалися так що ось як прийде платити таксу за дім то роби що хоч. Я думаю що нам треба конче в тім зарадити і котрись з вас мусить їхати по містах за фондами. Що ви на це?

СВОБОДЯН: — Прошу! Я вношу щоби др. Цегельський негайно виїхав за збіркою фондів.

СЛІП. ПІП: — Я попираю!

ЦЕГЕЛ. (злісно): — Я вже їздив і більше не поїду. Їдьте самі. Не ма дурних пхати голову під кулаки. Я резиґную!

СВОБОДЯН: — Хай їде др. Демидчук!

ДЕМИДЧУК: — А я вношу щоби їхав Свободян.

СВОБОДЯН: — Я вже їздив. А ви єще не були нікуди. Що ви думаєте тілько про готове?

ДЕМИДЧУК (злісно): — Габахт! Ви їздили то ви за це брали з каси дієта і десятку на день, а я за що буду їздити? Нідер!

СЛІП. ПІП: — Прошу о супокій. (до Демидчука): — Доктор Демидчук. Я-б вас просив щоби ви ту не провадили військової дисципліни бо мій дім не є касарнею а п. Свободян, не є вашим рекрутом іно моїм підтирачом!

ДЕМИДЧУК (соромливо): — Даруйте сліпий отче. Це вже моя така навичка. На будуче буду обережний.

СЛІП. ПІП: — Так жаден не їдете?

СВОБОДЯН: — Ні!

ДЕМИД.: — Ні!

ЦЕГЕЛ.; — Я вже їздив. Єще мені досі в голові шумить від цеї їзди.

СЛІП. ПІП: — Наколи так, то в неділю скличу парохіяльне віче, може воно поліпшиться. А тепер ось ту маєте по два доляри на життя і йдіть собі здорові.

ЦЕГЕЛ.: — Дякую.

ДЕМИД.: — Дякую.

(Всі виходять.)

Різак.

ЧИТАЙТЕ "УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТИ" І ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!
АДРЕСА:
UKRAINIAN DAILY NEWS
502 E. 11 St., New York, N. Y.

ПІП МАХЛЯР І НЕБЕСНИЙ ШНУРОК.

У Дітройті на "вест-сайді"
Живе піп гур-Янський,
Товстий, грубий, ґелеватий,
Як бик музулманський.

В нього життя прехороше,
Вміє шахрувати,
Своїх вірних і підданих
Знає обдирати.

Йому мало стала "пейда"
І ріжні доходи;
І з живого, і з мертвого,
З кождої нагоди.

Обдирає, як лиш може,
Людий віруючих;
Стриже голить і без бритви,
Без перфум пахущих.

Хитрий собі той попуньо,
Нема що казати,
Добачує свій упадок,
Так давай кричати:

— "Братя й сестри по Христі ви,
Що з вамися стало, —
Чом в неділю вас до церкви
Приходить так мало?

Бог вас буде всіх карати,
За життя хоробов,
А пекольні муки вас ждуть
Вовіки за гробом.

Ви забули вже про бога,
Жертвів не несете,
То-ж по смерти на самий спід
До пекла підете!"

Що неділі ревно плаче,
Проклинає зміну;
"Як так дальше буде — каже —
З голоду загину...

До фабрики я не піду,
Бо там тяжка праця;
Наробитись тре' до волі,
А платня собача.

Чей-же люди не кальвіни,
Ще пожичуть гроший,
А віддати не грузуся,
Щоб гумор хороший;

Я усе те помахлюю,
І уйде за штуку,
А трапиться який дурень, —
Ще й набю тварюку"...

Що задумав, те й зробив він,
Жичив де ся вдало, —
За якийсь час назбиралось,
Назичив немало.

А як прийшлось віддавати,
То ось що він знає:
Підробляє з банку чеки
І так "біду пхає".

Ту одному підписав він
Такий чек на гроші,
А за нього той одержав

Доляри хороші.

А на другий день приходить
Детектив до нього
І як злодія питає:
"Де взяв чека того?"

Вистрашує, вигрожує,
Хитрить, як лиш може:
— "Віддай гроші й нічо тобі
Не грозить небоже"...

Довідався про те попик,
Скоро приїзджає
І на осьмую годину
Гроші обіцяє.

"Лиш не кажи ти нікому,
Піп його благає,
Шкода чести, а ту бачиш
Лихо зазирає!

Ту махлярство не поможе,
Купу гроший треба...
Що-ж я зроблю? — Хиба піду
По шнурку до неба!.."

***

Не інакше-ж, а тільки так
Вийде та ганеба,
Що гур-Янський, по шнурочку
Полізе до неба!

І. Ш. Богатківський.

ПОРАДНИК.

Хто має порожну голову, наповнену релігійними "святими" байками, а хотівби стати добрим горожанином вільної землі, нехай зробить ось так:

Нехай вибере з молитвенника: — Оден цілий "Царю небесний". Оден цілий "Отче наш". Пів дозена "Богородиці". 4/4 "Вірую". 12 дозенів "Апостолів". 100 процент "Херувимів і Сарафимів". Оден, цілий дозен "Всіх святих", 10 десятин "Аллилуїв". Оден великий (найбільший) "Амінь". Всі "Поклонімся цареви". Що до зерна "Службу Божу". Що до слова всі молитви з молитвенника, так щоб папір чистий остався. Зібране все разом, висушити добре, щоб они почорніли, стерти на порох, зашити в шкірянний мішок і сідати на нього під час читання наукових книжок і часописів до того часу, доки з мішка той порох не вивітріє щодо порошини. Коли мішок стане порожний від того пороху, тоді голова наповниться науковим знанням. Тоді той порожний мішок вислати, чи передати до найблизшого "отця" щоб коли не хоче чесно працювати на життя, то нехай вложить в той мішок великий камінь, причепить собі до шиї і піде до ріки, раки і рибу ловити на саме дно.

На все спеціяльна гарантія.

Др. Ріжок.

ЧЕРЕЗ ВЕРХ БУРЖУАЗНОГО МУРУ.

На злість панам, на біль зубів,
Зближаєсь згода трох братів;
І дальше так із тих руїн
Прийде до згоди всіх країн!

ПИСМО ДО "МОЛОТА" З ФРАНЦІЇ, ВІД ПОЛОНЕНОГО.

Вельми Шановні Товариші!

"Молот" сатирично-гумористичний часопис, котрий видається Вами.

Я і товариші дуже просимо Вас, єсли Вам можливо то висилайте на мою адресу "Молот", за що з гори шлем Вам дуже щиру дяку і бажаєм для Вас успіху, а также щиро дякуєм видавництву "Укр. Щод. "Вістям" за її увагу для нас.

Ми не поскуплися-б' і на гроші, на це добре діло та їх у нас біс має американських, а французських хотя трохи є то їх дуже трудно обмінювати ту на американські; оден доляр стоїть, оден місяць праці для нас ту у Франції. От-же ще раз шановні Товариші, як маєте ласку, то висилайте нам свій часопис, тепер неоплачену, а за Ваш труд колись заплатить історія. І ще раз передайте щиру дяку шановним товаришам "У. Щ. Вістий" за їхню працю і увагу для нас.

Я звиняюсь перед Вами шановні товариші, за свій лист, що так нескладно написав, бо я хоть і українець, але аж Київської губ. Каневського повіту, то самі знаєте що там не було шкіл на рідній мові. *)

Оставайте здорові, трудіться, не жалійте своєї праці; уже скоро засвітить ясне сонце для всіх тих що товпились до царства небесного через своїх посередників-попів. Нехай вони уже самі (попи) добираються туди з Петлюрою і своїми братами шляхецькими імперіялістами та капіталістами всього світа та ще нехай не забудуть **булави** взяти, час їм в дорогу!

З пошаною уважаючий Вас

П. Л-ко.

15/7. 1920.

Редакція.

*) Повищий лист при переданню до друку, трохи поправлено.

В САЛЬОНІ.

Один чоловяга збираючись вийти на кілька мінут і боючись в тойже час, щоби хто не випив його пива, накрив повну шклянку з пивом — папером, на котрім написав дословно буквами:

— Я плюнув в те пиво.

Вернувшись до свого стола, на пре великий жаль побачив він на папері зівсім несподівану приписку:

— І я також.

ВАЖНА ПРИЧИНА.

—Замовчи, ти бісова язва! Сил більше вже не маю мучитись... От візьму і заріжусь!

— Тільки прошу тебе, не тим ножем... Бо як зломиш, то чим я тобі буду опісля котлєти краяти... Га?...

ВІДПОВІДИ НА ПИТАННЯ.

Робітник з Дітройт. Та воно ніби правда Ваша, що розписуватись в "Молоті" про такого контр-революційного баранця, як Тупоум Починок, то шкода навіть паперу. Однак що-ж зробите? Поки-що "Молот" мусить сповняти свою задачу, бо в противному разі каміння ворушилося-б' і кликало-б' до неба о пімсту, дивлячись на його провокаторське діло.

Що знов до Лати, то розуму він не навчиться ніколи, а в такому случаю навіть народна послоиця каже: "Здибати дурня і з ним говорити, то лутше відрізати полу і від нього вступитись". Це факт!

Член "У. Р. Союза" Скрентон. Щоби написати історію псевдопатріотів в Америці і Канаді, за минувших чотири роки, то мусілося-б' писати в пятьох томах із слідуючим змістом:

Том перший. Провокаторське діло "героя" Січинського і Цеглинського Федерація. "Газета". Мудрість Тупоума Починка і Лати. Збірка фондів. Файт "героя" із сліпим попом. Файт Ревюка з Цеглинським. Утеча Ревюка до "Свободи". Комуна. Пироги. Наглий скон "газети". Герой тратить вартість між робітниками. Ганьба. Зійшов на пси. Ніч. Ганебна утеча "героя" до Парижа.

Том другий. Завязання "Комітету" на чолі з сліпим попом. Збірка фондів на вдови і сироти в старому краю. Протест сліпого попа до Парижа в справі східної Галичини. Комітет зібрав сто двайцять тисяч. Помочі для голодуючих вдів і сиріт у старому краю не шлеться зівсім. Купно меблів. Дефравдація. Укр. робітники освідомляються. Віче в Рочестер. Пригода Ревюка. Штани як жертва. Великдень. Приїзд др. Цегельського. Його віче в Клівленд. Борба на вічу. Др. Цегельський тяжко ранений від кулаків укр. робітників. Паніка в "Комітеті". Зазив "Свободи". Демидчук як доктор до ратования "Комітету". Його подвиги. Надія завела. Доля кпиться. Робітники сміються і бють докторів.

Том третий. "Народна Воля". Підлість редактора Стечишина. Борщові змагання. Біблія. Зернятка. Купа гною. Лідер. Провокатор. Дурійка. Контр-революціонер. "Червоний Хрест". Сіменович. Політика о. Бурлаки. Без успіхів. Псови на буду.

Том четвертий. Параліж. Хандога. Помішання розуму. Репен. Значок з Федерації. Жертва сліпого попа. Свободян Роман. Божевілля. Хаврюк. Пуста голова. Безпідставна брехня. Копняк.

Том пятий. Політика "У. Г." Кудрик. Кавбойси. Парубки. Дівкарі. Православна церква. Двайцяте століття. Свистун. Дика інтелігенція. Собаче скавуління. Без найменшого результату.

Том шестий. Крат. Провокатор. Піп. Відчит. Монтреал. Бог. На мотузі. Бідний. Тактика. Теольогія. Стефаніцький. Презвітерія. Божок. Гній. Мігайчук. Скакун. Політик. Сремійчук. Також. Крейзоватий. Алькоголь. Гімназія. Сміх. Ганьба. Дурак. Піяк.

Передплатник "Свободи" з Ню Йорку. Христос як побачив богача то сказав: "Віддай своє майно убогим і ходи зі мною". Знов сліпий піп робить противно. Він як побачить що укр. робітник має в кишени кілька гірко запрацьованих долярів то каже: "Віддай їх мені а сам йди до чорта на зломану голову!" Отже сліпий піп є мудріщий, а той хто дає йому свої тяжко запрацьовані доляри, є нескінченний дурак. Чи ви зрозуміли?

Читач "Молота" з Вінніпеґу. Скажіть п. Кудрикови, що як йому такий жаль за тим, що Скоропадського жінка мусіла сама прати своє білля, — в той час як т. Винниченко став комуністом — то чому не послав своєї жінки щоби її помогла? Прецінь делеґат Меґас всеї збірки з добровільних фондів, не проїздив.

Що знов до В. Вишиваного — що

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Европі, як також в ріжних центрах української еміґрації в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Евроши	$15.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$15.00
На пів року	$8.00
На три місяці	$4.50

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

він відрікся великих маєтків по своїому батькови а тепер бідує — то також в цьому не причина що т. Винниченко став комуністом. Тепер такий час, що всі, подібні панкови Вишиваному мусять вирікатись свого майна, котре і так давно вже повинно належати до робітників і селян.

Колись так само і Кудрик відрічеться "У. Г." та буде "бідувати". Хто тоді провинить?

Різак.

ЛИСТ З ГАЛИЧИНИ.

Писаний до т. Палагнюка в Перт Амбой, Н. Дж.

Розгірче, (пов. Стрий) дня 1/6. 20.

Дорогий Товаришу: —

Подорож моя з Америки, відбулась без жадної перешкоди. Коли я прибув до села, першим бажанням моїм було розглянутися межи люди. В нашім селі не так легко довідатися о всіх новинах які сталися за ті часи.

Розгірче і взагалі ціла Галичина, перевернена до гори колесами, так як Петлюрове шатро. Напримір, вечером не можна вийти на вулицю, ані о чім говорити, значить поучувати другого, бо що будеш говорити, а другий підслухає і як дійде до постерунку "чорних козаків" тоді беруть до касарні, положать на підлогу і 25 буків, відтак до власти воєнної, а там "екстра" 50 буків і пустять. Народ ще досить темний.

Тії всі котрі служили в укр. армії (в Петлюри) то кождий мусить іти що неділі до Жулина на постерунок мельдуватися, а если утратить мельдунок одної неділі, то у другу прийде і дістане кілька буків, но обизуйся і гони і нічого не говори більше!

Що до організації, то потрібно ще досить праці, бо дурні барани, ще розбивають лобами землю, хотяй коліна голі і ще рачкує перед гнилою колодою, в розпустнім домі.

Женщини підчас пятниці, як ходили в сліпоті, так ходять, бо бояться жентиці. Ще до нині слухають ошуста і будуть слухати, поки не здохне. Селяни ще нині косять панови за шесту копицю, бо він косити самий не буде хотяйби здох з голоду. Говори, кому, учи його, то він донесе зараз панови, а той так дасть, що й сісти не зможеш.

Товариші учіться, пора перестигає, час встати з вікового сну. Буржуазія як гад вється, сонце зі сходу пече, а буржуазія допікаєсь, тільки хвостом вертить.

У нас робітник мужчина заробить 7 ринських, женщина 6, а фунт хліба коштує 14 р. Але вівцям того треба; в Семигинові люди застрайкували, а наші покірні вівці пішли і зробили і говорять що біда, голод. В селі каплун з великим животом видить, що покірні гнуться, так кричить з "бочки": — "Терпіть, будете спасені, а овечки як не згидзяться і вижнуть і викосять за дармо. Паниско потиснув здорово, чорноризника за руку, моргнув оден на другого і каже до селян: "Що хочу то маєте робити, бо ви мої раби. Я дам вам по чвертці бульби, а ви по 10 днів робити. От так у нашім селі. В місті чиста Содома і Гомора!

Померла Танівчучка і Шкародова жінка поховала свою матір без чорноризника а він відтак прикликав її і каже: "Дай мені 80 ринських за похорон матери, то дам донці шлюб, а в противнім разі нема шлюбу. Хотяй зять платить, то нічо, а ти заплати за похорон, бо то мій дохід.

Дорогі Товариші, котрі будете їхати до краю, то везіть з собою досить книжок, бо ту брак. (Дурних книжок не везіть, бо ту досить дурні у нас.)

Приходить пора, робітники прозрівають і беруться до панської шкіри, так щоби грубу стягнути. Тії каплуни що кричать в неділю в "бочці" починають схнути від кореня і незадовго повезем на сміття, так як Січинський свою "Федерацію".

Петлюра позбирав усі колісниці від селян ,щоб мав на чім втікати і тепер нема чим орати. Шкода що не лишив кілька Пілсудському, а то піхотою мусить втікати, або поплисти так як Денікін в кориті, — чи в цебрі.

Цебрів в нас є досить, а весла з коцюбів зробимо...

Пізніще напишу більше.

З тов. привітом, Ваш товариш.

Хай живе Радянська Україна!

О. Т.

СПРОСТОВАННЯ.

До редакції наспіло письмо від д. М. Демедюкової з Торонто, Онт., Канада, в котрому, вище згадана спростовує те, що будьто вона мала носити "Молота" на поліцію — є неправдою. Просить також дописувателів, щоби подавали до "Молота" правдиві вісти, що — ми думаємо — шановні дописуватели приймуть до відома.

Від себе скажемо, що ми самі не віримо в те, що хтось там мав носити "Молота" на поліцію, бо бачимо, що "Молот" ще й досі незаборонений і розходиться з добрим успіхом в Канаді.

Редакція.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Ню Йорк,	М. Туркевич	$5.00
Ню Йорк, Н. Й.	Н. Шовковий	$3.00
Перт Амбой, Н. Дж.	С. Скала	1.00
Ню Йорк, Н. Й.	О. Грегоряк	2.80
Ню Йорк, Н. Й.	Д. Моравський	1.00
Дітройт, Міш.	Н. Бушук	.25
Айрокюз Фалс ,Кан.	М. Михайлюк	1.00
Ансонія, Конн.	І. Попов	1.00
Кінгстон Рівер, Кан.	М. Нападій	1.00
Чікаго, Ілл.	М. Вінтонів	1.00
Флінт, Міш.	С. Глібка	3.00
Тіміскамінг, Кан.	Д. Гакман	1.00
Дітройт, Міш.	В. Морґоч	2.00
Валінгфорд, Конн.	І. Холявка	1.00
Веланд, Кан.	Ф. Задвірний	1.00
Ню Йорк, Н. Й.	В. Максимів	1.80
Фаррел, Па.	Г. Капустинський	3.00
Фаррел, Па.	Т. Рожанський	3.00
Фаррел, Па.	Я. Удич	2.00
Фаррел, Па.	М. Удич	1.00
Фаррел, Па.	Г. Удич	2.00

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнґ (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

Телєфон: { 2509 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРҐ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

ДЕ-ЩО З ЖИТТЯ ІНІЦІЯТОРІВ АКРОНСЬКОЇ "БОРБИ".

Від якогось часу "замовк слих" про наших "Ей, ей, ей, ю, ю, ю, дгом-та-дга лідерів від A. F. L. організаторів A. L. та "пророків Індустріялізму".

Бідаки з своїм "премудрим соломоном" Д. р. Йосом де Кульком та писакою Гомцьом, заховались в тьму кромішну і ані ду-ду!...

Аж минувшого місяця виляли свої малпячі пророцтва на малесенький листок свого органу.

Чудаки, тай годі! Організують свою "борбу" поміж укр. свідомими робітниками, забуваючи на себе, що вони є викидками У. Ф. С. П., прогнані укр. робітництвом за свою паршиву кириню, котрою то робив роздори в місцевости і околиці, через котрі стратили симпатію не тільки поважних робітничих часописах, але також і в таких жовтих шматах як "Н. Воля" або "Свобода". Аж нараз пшик!... і встрілили до "Оси", кидаючи тим самим каригідним, брехливим болотом, на людий, котрі з ними не числяться, виливаючи цілий ряд їхньої брудної злости із зогнилого болота, в котрім вони сами зарилися аж по уха!...

Гей, друзяки не грозіть нікому кулаком, бо ніхто вас не боїться. Ви старайтесь пізнати себе, які ви анальфабети; вам і 100 фунтів леду не поможе на ваші голови. Ви жертви Кульчицького, котрий репрезентував вас перед A. F. L. а ви нічого не знали про те. Бідні ви!... не давайте нікому поради із своїх дурних гарбузів — чи там голов, — бо ви самі не знаєте, кого ви держитесь, де і за що ви боретесь, та не називайте себе чесними робітниками, бо в дійсности ви так далекі від чесноти, як ясне сонце від ваших дурних лобів.

Українка.

ДІТРОЙТ, МІШ.

У нас в Дітройт, одному "єгомосцеви" вже прийшла послідна година. Костел на Сент Аубин улиці вже перетворився на фабрику автомобілів "Фішер Бадн Ко". Той костел, піп віддав в аренду на 10 років, а коли баранці почали блеяти на що він так зробив, то він став сварится, чому вони не хотіли ходити до костела?

Як почали люди сміятися, то піп хотів назад відібрати той костел від "Фішер Бадн Ко.", але тії сказали йому, що запізно, а радше запрошували і його, щоби прийшов туди до роботи.

Піп зі злости мало не сказиться.

Свідок.

НОВА ЦЕРКВА ЗІ СТАРИМИ ПРИМХАМИ. або шопка для збирання долярів.

(Рокстон, Саск. Канада.)

Що церковний рух св...ської право славної справи не є ніяким жартом але чисто християнською животною потребою, без котрого то немож істнувати, то на доказ хай послужить це що згадана консисторія від нововидупившоїся церкви зі старими кінцями оголосила ряд місій або Соборних Служб (розумійте жебрання грошей) в тих околицях де ще не вивітріло австрійське рабство з голов православних баранів. На місії цікавих було досить, навіть тверді і мягкі, були всяких вір. Велике число людей додавало "сьвященникам" більше енергії а мало грошей. Хотяй було оголошено що на місії мав бути той що відірвався від австрійської шибениці і з остраху перед большевиками заволікся аж сюди в Канаду.

На місію прибуло їх тільки двох а третий кацап. Між ними був і австрійський утікач, котрий представляв себе яко доктор Копнячук, чи то пак, Копачук з австрійською офіцирською дисципліною, згорда задертою головою до гори з кінчастим носом, з кругляво старанно вистриженою борідкою, з переполоханою фізіогномією, з котрої то досить виразно мож було вичитати, що різня, яка тягнулась роками витиснула свої знаки на психіці теольога. Сам він доктор і учитель з краю теольогії як сам себе представляв перед парохіянами фармерами, котрі слухали його із святостю, та з розявленими ротами. Приїхав сюда в чужу сторону за море до своїх рідних пр. пр. братів і сестер щоб молоде покоління на еміграції підготовити в дусі з любовію до України котру то мали-б поставити на ноги після нас (розумійте їх), бо до тепер Україна немала ніг котрі-б' за Петлюрою вслід ступали (Ого а від тепер вже і сліди Петлюрові заростуть! — прим. скл.)

Дальше розводився над тим який то труд і конечне діло підняла на себе консисторія із Свистунсько Саск. висиджуючи (чи то організую чи) з православних і католицьких запортків нових попів із старими дурницями отже всьо вже є і галя і кандидати на лінивство і обманство, тільки ви драби чи то парафіяне давайте грошей єслн хочете мати в старім краю. Передовсім єслн ви (цеб-то укр. фармері тут за морем) не хочете бути покараними так як ваші братя і сестри в старім краю, то мусите дбати про своїх сьвященників і більше молитися як до тепер бо як ви будете дбати про бога так бог буде дбати про вас. От і спілка, — сьвященники нові з богом.

Також доктор не забув згадати про злі книжки і газети, котрими то напосілись вороги "наше сьвяте діло знищити", такі книжки і газети котрі сіють ворожнечу, неповинні знаходитись в щирого Українця, тілько щирий Українець повинен так думати як в пана доктора є написано в старих штанах котрі то він з страху забув взяти із собою як виїзджав з краю. (Мабуть мас гадку вертатись по них). При кінці також наклікував щоб українці трималнсь свого давного минулого того чого їх діди трималнсь в старому краю, однак оден клопіт будуть мати нововилупившіся сьвященники до розвязання, а то: Це що в Канаді не ростуть верби і нема з чого плотів городити. До згаданої місії також пристали кацапські попи котрим то св...ська консисторія завдала тяжку покуту, а то: Мають говорити перед публикою дванайцять разів що вони є українцями а сорок разів щоб Україну (розумійте Петлюру і його штаб) на ноги покласти. Взагалі цілу Канаду тепер навістила так звана місійна зараза, на котру то ще много а много старих баранів хорує. Така зараза шаліє і по фармах і по містах. Найліпший лік проти такої заразн, "Молот" як також добрі наукові книжки. Люде добрі ану запробуйте цего ліку, чи не лишить Вас ця хороба раз на все?!..

Друк.

СМЕРТЬ БІБЛІЇ В ТОРОНТО.

Замах на біблію виконав о. Крат, дня святочного в неділю в 7-ій год. вечером.

Причина замаху була слідуюча: О. Крат читаючи біблію для своїх лямполизників з глави св. Матея, де було сказано "Стукайте й вам отвориться!"

І в дійсности так сталось в ту мить же один з між лямполизників показав кулак на знак, що треба добре постукати в Кратову мозгівницю, щоби єму вже раз отворилися єго очи котрі заліплені протестантськими помпямп. Замітив те добре о. Крат, що з присутних лямполизників підноситься кулак...

З тогож переляку кинув біблію до підлоги так сильно, що всі зернятка бібдійні засипали лямполизникам очи (ба навіть о. Кратови). І з зажмуреними очима почали втікати на двір. Побачивши те о. Крат почав кликати на голос: Свині верніться! Чого втікаєте без жадного тестаменту? Вп-ж мусите бути присутними при конаючій біблії і послідна година сударичів біблійних.

Свині послухали керманича о. Крата і повертались слухати тестамен ту.

Зміст тестаменту був слідуючий: Першого покликала біблія, колоду Крата, котрому записала в тестаменті шуфлю і піку в Сіпіяр Ко. Почувши такий вирок тестаменту колода Крат в ту хвилю залявся слезами і просив о другий "джаб" тоді біблія розсердилась при сконаню свого багна і прокляла о. Крата от цими словами: Будеш так скитатись по цій земли як безрога по оборі і будеш так лизати протестантські кальоші як безрога сухе корито.

В друге покликала біблія слідуючого лямполизника Бойчина, котрому також записала в тестаменті протестантське корито від помиїв з котрого має їсти тайну вечеру.

Потім покликала біблія, під-лямполизника Роберта, котрому записала в тестаменті старі штани з торонтонської місії, і пастирску палицю. Йому сказано що має боронитись перед торонтонськими большевиками а если виконає атак то дадуть єму файну роботу а то, вимітати коміни в місії.

Також покликала біблія Кратового "екс-патнера" Ю. Демедюка і записала йому в тестаменті старі рекси, як біблії, молитвенники і т. и. Щоб як найскорше розпродав перед біблійним упадком, щоб хоч троха гроша зібрати, а то як большевики поступять то заберуть і спалять. А їм так хотілось-би гроший вторгувати щоб було за що втікати на петлюрівську Україну... до Варшави.

Гак.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Гамілтонці. — Почекайте поки справа не виясниться як слід. Можливо що в слідуючім ч. "Молота" вже буде все гаразд. А ні то і так будьте терпеливі і не забирайте дорогого часу, кождий з окрема.

Те що вже маємо в руках, є вистар чаюче до розгляненння справи.

Ю. В. — Дякуємо за пораду, але спростування не піде, тому що в зга данім допису не згадується ані Вас, ані взагалі нікого особисто хто мавби невинно потерпіти. Чоловік котрий в нічому не почувається, не звертає уваги на натяки, і тільки той що в дійсности є з чимсь подібним звязаний, гнівається за те.

"У. К. Г. К." і "Чер. Хрестик" є противні робітничому рухови, тому отже думаємо, що ми ані трошки не помилялися, поміщуючи згаданий Вами допис.

НЕЧУВАНА НОВІСТЬ!

Новий винахід, як за одним махом задоволити трох осіб і виконати три чесних обовязки та дістати дві подяки.

Попробуйте це зробити зараз!

Кождий хто дістане передплатника для "Молота" з Аргентини, Бразилії, Нової Зеляндії, Австралії, Мексико, Аляски, або иньшої країни де перебувають Українці, той дістане всі числа "Молота", які йому бракують до річника.

Тим задоволите три особі, а то особу, яка дістане "Молота", себе, що дістанете дарунок і "Молота", що дістане передплату.

Зробите троє добрих діл: Обовязок супроти ширення робітничої преси, відкличетесь як належить відкликатись на зазив робітничої преси та зміцните видавництво і

Дістанете дві подяки: Від "Молота" і від Вашого знайомого.

Передплату присилайте на слідуючу адресу:

MOLOT, CO.
414 E. 9th Str., New York, N. Y.

Вве вийшла з друку давно пожадана для укр. робітників книжка п. з.

КОРОТКИЙ ВИКЛАД ПОЛІТИЧНОЇ ЕКОНОМІЇ

Написав **А. Богданов.**
Переклав з російського М. Д.
ЦІНА $2.50.
KULTURA Pub. Co.
414 E. 9th St. New York, N.Y.

Читайте! **Читайте!**

"Українські Робітничі Вісти"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"** подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будуччини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злучених Державах і Канаді $ 4.00.
В Галичині і Буковині $ 5.00.
Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,

Winnipeg -- Man. Canada.

З ПОЛЬЩІ.

ВАРШАВА. — Хто знає чи не послідня отце телеґрама з того міста, яко буржуазної столиці? В місті такий глум, як в розбитій муравлиній куппні. По вулицях можна побачити, як панство бігає з подушками і ріжними пакунками, так як на огонь і кричить: Ратуйте, бо червоні йдуть! З Франції вже справді прислали кілька ваґонів вуджених ковбас, котрими мають городити пліт кругом Варшави. Але здається що той плян, здержати большевиків городженим плотом не вдасться, бо є обава, що заки ще большевики дійдуть до плота, то самі таки леґіоністи польські усі ковбаси поїдять, а тоді большевикам отворена дорога в глуб Европи.

Мимо всіх невдач, польська буржуазія ще не дає за виграну. На днях має прибути, з Франції до Варшави 60 малп, котрі обіймуть команду над польськими і петлюрівськими військами в обороні Варшави проти большевиків. Теперішня команда Пілсудського показалась безуспішна і він починає "вдирати" в напрямі Кракова, звідки попрямує дальше в Европу.

Є надія однак, що і малпи побачивши як "вдирає" пан Пілсудскі — дадуть ногам знати, полишаючи свобідними польські трудящі маси.

З УКРАЇНИ.

ЛЬВІВ. — Українські назадовці від "Вперед" відбули недавно своє збіговиско на котрім признали що II-ий Інтернаціонал, за котрим вони так розпинались, вже протягнув копита і більше не поверне до життя. Переконавшись що інакше не може бути, вони почали радитись що тепер робити?

По довгих суперечках урадили також не приступати до III-го Інтернаціоналу, бо там самі робітники і бідні селяни, от-же після думки назадовців, такий Інтернаціонал "но гут", бо не є представником таких "осціялістів" як Ганкевич і Темницький. Тому то ухвалено на тім збіговиску, на перекір робітництву і бідному селянству, стреміти до заснования такого "Інтернаціоналу" де мали-би місце вище згадані п.п. Г. і Т.

Значить, назадовці таки хочуть витягнути за хвіст стару кобилу з гробу і ще коло неї погрітися якись час...

"Назад, назад сини родини,
Ганебний час вже наступив"...

З РУМУНІЇ.

БУКАРЕШТ. — Румунський король затривожений побідами большевиків над Поляками, також почав кричати на ґвалт. Зразу придворні думали, що його зуби болять та при кликали цирулика і той вирвав йому кілька зубів. Тепер король зівсім перестрашений і навіть говорити не може тільки шавкотить: Больше-ше-ше-вики йдуть! Бу-бу-дуть бити...

Кажуть що тепер йому цирулика вже не потрібно, тільки лікаря, а таким лікарем є як-раз Черовна Армія Сов. Держав, котра має для таких пів-варіятів (як королі і їх спільники буржуї) добру медицину Диктатуру Пролєтаріяту.

З ПЕРСІЇ.

ТЕҐЕРАН. — Тутешні англійські урядовці з літньою порою починають чомусь опускати свої уряди, а на їх місце приходять перські повстанці при помочи большевиків. Раптове опускання урядів пояснюють двояко: Одні кажуть, що це наслідком горяча, яке спричинило припікаюче сонце, а другі твердять, що це наслідком червоного большевизму котрий поширюється між перським населенням та припікає панів-урядовців в плечі.

Поживем, може ситуація вияснить ся як слід.

З ЯПОНІЇ.

ТОКІО. — Японське правительство відбираючи вісти з польсько-большевицького фронту, на саму згадку боїться, що буде, як большевики скрутивши голову польському орлови, повернуть до них своєю силою?... Знавці по де-яким справам, кажуть що дуже практичним показалося те, що японські міністри і навіть сам голова косоокого царства, не носять штанів тільки спідниці, бо — твердять вони — як-би так були в штанах, то не одному з них сталася-б' прикра пригода, з того страху перед большевиками.

Вже й так по відомостям від правительственних кухарів, виходить, що "высокодостойні" міністри почали їсти поменьше рижу, яко легенької їди, а натомість їдять якусь мішанину з потовченим камінням, щоб мовляв, мати твердший жолудок.

З УГОРЩИНИ.

БУДАПЕШТ. — Угорські пани також настрашились походу большевиків на захід а тим самим і на полудне, цебто на Угорщину. До того щей бойкот европейських робітників, пригнобив їх цілком. І хоч вони ще правлять та мордують угорських комуністів, але кождий з них наладився втікати. Сам кандидат на короля ходить і щось на пальцях рахує: "Раз, два, три"...

Мудріщі люди здогадуються, що це він так обчислює, кілько ще тиж нів може він сидіти на тім місці? А в решті, куди має утікати, перед заслуженою карою?...

З АНҐЛІЇ.

ЛОНДОН. — Сюди прибуло 70.000 російських офіцерів і буржуїв, які стративши за границею всі свої засоби, забрані в утечі з Совітської Росії, живуть тепер в "нужді". Вище загадані звернулись до тутешнього правительства з проханням, щоб воно вистаралось для них помилування у большевиків.

(От дурні білі інтеліґенти! Просять Анґлію щоб вона вистаралась для них помилування, в той час як тая-ж бідна сама крутиться-вертиться щоб яким способом викрутити помилуванна для себе перед зростаючими в силу большевиками. Чи не лутше було-б', як-би так тії пановe "офіцери і буржуї" заробили собі на дорогу та поїхали в Росію просити помилування у тих котрих вони кривдили роками.)

З ЖИТЕЙСЬКОЇ МУДРОСТИ.

У деяких людий зискуємо пошану, коли платимо їм за неї — погордою.

МОЛОТ! МОЛОТ!

Гей читайте, —
Із рук до рук подавайте!
В кого сум який, чи скука,
В кого горе, чи роспука, —
Сейчас "Молот" замовляйте, —
Два доляри приспайте!
"Молот" другом Вашим буде,
Це признають добрі люди;
То-ж не плачте, не сумуйте,
Але так ось адресуйте

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 17. 1, ВЕРЕСНЯ, 1920. New York, N. Y. SEPTEMBER 1, 1920. VOL. II. № 17.

БОЧКИ ВИБУХАЮТЬ.

Срах як круто Аліянтам
З от тими бочками!...
Пересохли вже дрантиві
Й усіми боками
Вибухають. Вино ллється,
Тече на всі боки
Й розливається навкруги.
Мов море широке.
І задержати-б' хотілось
Дурневі от тому
Та зарадити хоч трохи
Лихові своїому.
Але де там!... Вино ллється,
(Волі бач бажає)
А він крутиться й наосліп
Діри затикає.

*

Не заткати тобі дурню
Отворів пробитих,
Бо бочки твої дрантиві...
Нічого й робити!
Вино витече, бо дрантя —
Бочки розлетяться
А трудящі, вже, народи
Добре захистяться,
Щоб не стрінуло їх лихо,
Як от це з тобою; —
Будуть знати як цінити
Важну працю свою...
То-ж даремна твоя штука
Дурню сорокатий;
Бочок твоїх вже ніколи
Тобі вратувати.
У стайне ще натішся
"Хитрими штучками",
Та збірайся разом в пропасть
З своїми бочками.

Панам Колька.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, Single copy 10 cents.

SEPTEMBER 1, 1920. № 17.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.
Рукописів не звертається.

До Ню Йорку приїхав румунський принц. Про нього розписалися американські буржуазні ґазети, так як, не знати про що. Мовляв, дивіться люди, які то тії принци з Европи гарні, люди, — чи не можна-б' нам ту в Америці, таких завести?...

Та поки що, похвали сипляться зі всіх сторін. "Ню Йорк Америкен" навіть опублікував, що той принц їсть. Приміром один обід принца, складався із слідуючих "тереферів": "Великий, червоний мельон; ґалярета з зимної курки з помідорами; раки, вибрані із шкаралупи, посічені і знова вложені назад.

Молоді курята, з чотирма ріжними родами ярини; порції товстої гусячої печінки з труфлями, ґаляретою з телячих ніг, полятою по верху. Листки шалати з гусячою печінкою.

Два роди "айскріму", (морожене) білий і кольоровий, уложені так як шкаралупа з вистріленої кулі. Другого рода "айскрім", і свіжі "мягенькі" фіги, мочені в дуже дорогім овочевім сиропі, подаваний з "айскрімом" вложенім в формі бомби.

Тісточка (знова з "айскрімом"), десять ріжних ґатунків, малих; кава; дуже великі, заслугуючі — на увагу цигари, ріжного ґатунку цигаретки. Та всякого виробу, "сайдер" з овочами і мяткою та пласти нами помаранчів плаваючими в нім"... Всякі тереферы, забаганки без віддиху!... Гуляє принц, а американська буржуазія, аж дрігонить, так вихвалює, гульвіса... Тільки "наша" братія з "бончу", Цегельський, Боберський, Бачинський, Демидчук, фон "Свобода" і "Америка", поглядають з коса, та аж мляцькають язиками, що їм і думати про таке нема що, бо на Україні робітниче правління, а у них за границею сплюгавлене сумління!...

***

Редактор відеської "Волі", А. В-(ойнаро)-вський розбираючи становище двох воюючих тепер армій, з одної сторони польської, а з другої російсько-української (большевицької) виводить, що Польща ослаблена, але рівночасно потішає себе що і большевицька армія буде ослаблена, як почнуться заворушення, на Дону, Кубані, та наступи Японії на Сибір і Врангеля на Криші. ("Дурний думкою богатіє"... — зам. скл.)

"В цей мент ослаблення наших ворогів — каже ред. "Волі" — мусіло-б' використувати наше (значить їхнє, від "Волі") "громадянство" для орґанізації власного війська (?) з початку на галицькій (Чому не в Відні?), а потім і на дніпрянській (!) території. Судьба дасть змогу нам скоро ще раз випливти на широку воду. (Так як Денікін на Чорне Море?) І від нас буде залежати, (хто зна, може від загалу?...) чи зможемо ми втриматися на ній, чи вже на цей раз остаточно впрнемо на дно".

Що-ж їм на це сказати? А що-ж? **"Не тратьте куме сили"...**

***

За старокраєвими часописами читаємо що премієр Петлюрового правительства Мазепа уступив зі свого уряду і приїхав до Варшави і мав наради з де-якими соц. патріотами. Після того — пишуть тії часописи, — як він обїхав вздовж і поперек на возі майже всю Україну, він є переконаний, що "ніякі большевицькі навали, не переможуть вже ідеї української державности"... (А якого-ж біса він утік з України? — Видно, як факти підходять до слів колишнього міністра).

***

Читаємо також про евакуацію українського (петлюрівського) уряду з Камянця, тоді як утікали польські легіони, перед большевиками. Згадується там, про те, що велику частину дороги, доводилося петлюрівському урядові, іти пішки в страшну спеку і куряву"...

Бідний уряд! Це є замітний крах того петлюрівського дурацтва; поки їздили на колесах, то їздили, — а тепер то вже пішки мусять ходити. Почекаєм ще трохи, а побачимо, як тее "правительство" буде повзатись по гадючому на животі.

***

Пише джерзинсітська "Свобода" у відповідь свому дописувателеви таке:

"Волимо з большевиками програти, ніж з Поляками виграти!

Кажуть, що ліпше з мудрим загубити, ніж з дурним знайти; а Поляки у відношенню до України є не лише дурні але також злодії, отже Україна моглаби з ними тільки згубити. А хто нині спішиться губити і ще до того з дурним?"

Як видно то "Свобода" не-аби як бреше. Вона приміром хоче замилити, очи своїм чітачам, що вона з большевиками. Мовляв дивіться люди, ми вже "олрайт". Ні стара бабуню, всякий мудрий чоловік знає тебе, що ти за пташка. Ти-бо вдійсности від большевиків така далека, як Льоньо Цегельський від успіху в збиранню долярів тай поправді сказати ти і не варта того щоб іти разом з большевиками, значить з Радянською Україною; тобою і твоїми редакторами, Радяннська Україна бридиться!

***

Старий Гриць Заячківський, подав в "Свободі" апель до о. П. Понятишина, де говориться як слідує:

..."полагодьте справу з 23.000-ним запомоговим фондом а тоді розясниться атмосфера серед української еміґрації в Америці і вона забуде за Вас а може і простить і стане до дальшої ратункової акції научена гірким досвідом".

А дальше ще каже таке:

"Полагодьте Ваші рахунки і нині ще вечер перед спанєм здайте собі іспит совісти".

Ну, ну видно, що досить смердячої "атмосфери" натворив той отець Понятишин, з "Комітетом", коли дядько Заячківський, так його напоминає з надією, що тую "атмосферу" вдасться ще прочистити, — а до того радить о. Понятишина, щоб той "ще нині перед спанєм" здав собі іспит совісти... Тай совість у того отця мусить бути чорна, як вуголь... А з долярів то вже мабуть тільки попелець остався...

Остап.

ХРАБРИЙ ЛЯХ.

Здибалися два Ляшки:
Один і хвалився,
Як недавно на війні
З козаками бився.
Юж то, — каже, — длуго мнє
Нє запомном врогі,
Бо псявяром може сту
Одрombалем ногі!
— Цо то ногі? каже той
Ґлови ромбаць било!
— "І я хцялем браць муй,
Але ґлуф нє било".

С. Руданський.

ДО БІЛОГО ТЕРОРУ В УГОРЩИНІ.

Ще на час якись остався
Білий деспот там при власти,
Щоб хоч трохи на народі
Своє черево попасти.
Ще держить він в своїх лапах
Того бідного страдальця
І знущається із звірством
Гідним подлого зухвальця!...
Та не довго він гуляє
На трудящій, зхудлій спині,
Бо й йому прийде відплата
У послідній вже годині.
Хоч зажене він до гробу
Свою жертву всетерпиму,
Але там й собі знайде він
Смерть сувору невмолиму,
А натомість встане сила —
Пролєтарське покоління
І посіє зерно Волі
В світ Трудящого Правління!

Остап.

РОЗМОВА ДВОХ ТОВАРИШІВ.

А: — Чи то правда товаришу, що у Відні почала виходити нова газета під наголовком "Додаток"?

Б: — А вже-ж що правда! Хиба ви ще досі її не бачили? — Це-ж орган звісного з зарозумілости "мужа в штанах", — В. Левинського.

А: — Смішний наголовок...

Б: — Нічо дивного, — зміст того "Додатку" ще смішніщий; там він так лається на "Укр. Щоденні Вісти", що аж з носа куриться!... Сам признається, що як був (він Левинський) соц. патріотом, то називав тов. Л. Троцького драбом, а мимо того, плаче що "Укр. Щод. Вісти" чіпаються його за дурно!...

А: — Ов! То видно, якась панськовата риба той Левинський, що гнівається навіть за правду... Мабудь йому і досі з голови не вивітріла західна "демократія", після котрої панський рід рахується вищим, від простого робітничого!?...

Б: — Та то нічо! Пождіть, побачите, як український пролєтаріят, буде "хрестити" таких панків; і сліду з них не лишиться на Україні... А перш усього повчить їх, — чи годиться тратити гроші на якісь там дурні та злобні "Додатки", проти добре стоючих на робітничому становищу часописів, якими являється "У. Щ. В."!...

Підслухав **Трохим.**

ОСЕЛ І ПОЛКОВНИК.

Одна італійська газета описує комічну сцену на улиці Риму. На вя **дель Фрітоне** став бідний малий осел, котрий не міг витягнути візка наладованого цеглою, біля візка знаходився також візник, котрий бив немилосердно бідне звіря і криком заохочував його до праці. Нараз надходить якись полковник. Через кілька мінут приглядався тій сцені, а зблизившись до візника, крикнув: "Що ви робите? Перестаньте зараз бити! Чи-ж вам не встид катувати те бідне звіря?"

Візник вислухав спокійно всіх закидів. Потім кинув батіг на землю, став перед ослом, зняв покірно шапку і сказав з пошаною:

— Мій любий будь терпеливий, ми знаємось від давна, але ти ніколи не казав, що маєш приятелів в так високих сферах; а що я тепер довідався об тім, так ніколи більше не буду тебе бити. Прошу тебе даруй мені!

Полковник, котрий не міг здержатись від люти, скоро подався в свою сторону.

Любарська Щипавка.

Лакеї.

(Пдодовження.)

Будем добре воювати
Села руйнувати
Робітника й селянина
У крові купати.
Ту почувши пан такеє
Влетів до покою
Та став панів потішати
Мовою такою:
— Не журітеся панове,
Біда вже минула;
Наша армія лакейська
До нас привернула!
Он де стоять всі у сінях
До купи стовпились,
Треба щоби ви самі як
На них подивились.

**
*

Повиходили панове
Чванно поглядають,
А безрогі перед ними
Голови схиляють —
Та покірно всяк за себе
Став відповідати,
Своє імя, свою назву,
Сам став викликати...
"Я Масарик — перший каже, —
З Чехо-Словакії
Хочу стати до помочі
В вашій халазії
А за ним другі гукають,
Немов зпід "ворозки":
Ми від німців, ваші слуги
Шейдеман і Носке,
Гінденбург і Бетман Гольвег,
Тірпіц і фон Шірі
Стали зуби вискалять,
Як голодні звірі.
Як всі стовпилися в гурт
До одної ради,
То набралося їх ту
Чуть не пів громади.
Та всіх я ще не вглядів,
Не міг роспізнати
Бо по правді — їх-би й чорт
Не міг зрахувати.
Порадившись там разом,
Що мають робити,
Стали пертись всі як слід
Щоб панів проспти.
І по свойому панів
Стали враз благати,
Щоби кожний, як захоче,
Сам, — міг грабувати.
Порадившися об тім,
Всі пани згодились,
А лакеї з того раді
Вмить порозходились.
Колчак потяг на Росію,
Аж в Сібір забрався,
А Пілсудський з Падеревським
До Польщі подався.
Та у Польщі так взялись
Всіх людей дурити,
Щоби кожний із поляків
Йшов панам служити
І збирати стали військо,
До війська гармати
Й на Совітські держави,
Пішли воювати.
А щоб військо те вдержалось,
Треба гроші мати,
А їх у них і небуло,
Стали бач прохати
В Аліянтів... Ті згодились
На це гроші дати,
Лиш хотіли щоби скорше
Ішли воювати.
Це учувши Падеревський
Дуже розізлився
І гнів його на піяні
З дазу спинився.
І закінчив він свій гнів той
В себе в хаті... — Рано,
Вставши скоро із постелі
Порубав піяно.
Нехай — каже — в цілім світі
Всякий тее знає,
Через кого Падеревський
Піяно рубає.
Не хотіли вражі люди
Грошей позичати
То від нині, в знак протесту
Більш не буду грати.

**
*

Десь Юденіч обізвався:
"Петроград здобуду"!
Поки жива душа моя,
Воювати буду.
Але Петроград здобути
Йому не удалось
Через тее, що гармата,
Бачте, розірвалась
Тірпіц, Шейдеман і Носке
Разом поєднались
З Гінденбургом, і свій народ
Катувати стали.
А Масарик у Чехії
Щоб слави добути
Став народ свій продавати
Ріжні кручки гнути.
Скоропадський став казати:
"Я вже наробився,
Нехай ще пороблять другі"...
І в куток зарився.
Алеж дивлячись на нього
Зявився Петлюра,
Та і каже до гетьмана
"Ах ти стара шкура"!
Яко гетьман України,
Ти повинен знати
Що з хлопами тепер прийдесь
Тяжко воювати!
Через те, що дух свобідний
Там тепер існує;
З ними буде бій завзятий
Серце моє чує.
Та нічого не поможе,
Мушу йти до бою,
Бо я теж панам ручався
Свею головою;
Я ручив що з України
Привезу пшениці,
Сала, мяса і скотини
Й ріжні небелиці...
Ну, а як мені не вдасться
Там всього здобути, —
Пропаде все моє щастя,
Як тут мені бути?
І задумався Петлюра
Що має робити,
Та нарешті з того всього
Став війська зводити.
Постягав він, десь із відкись,
Драптиві гармати
Та потяг так на Вкраїну
"Народ визволяти"
Та прибравшись в панську тогу,
Став людий дурити,
Щоби люди українські
Йшли панам служити.
"Ідіть — каже він — до мене
Українські люди,
Не слухайте большевиків,
То вам лутше буде. (?)
Як визволю Україну
То вас не забуду,
Бо з панами на Вкраїні
Панувати буду.
І за його зрадним кличем
Геть народ піднявся
І схопившися за зброю,
Брат на брата взявся.
І полилась кров рікою
Петлюрі в угоду,
Проливали її братя
Наче тую воду.
А свідомі наші братя
З жалю умлівали,
Дивлячись як петлюрівці
Усе руйнували.
Й, не стерпівши, несвідомим
Стали говорити:
Защо бєтесь безневинно
Українські діти
Що вам винна Україна?!
Чого на ню претесь?
Схаменіться, бо сами ви
У пропасть вержетесь.
А Петлюра командує:
"Разом братця, в ногу;
До пшениці, до пшениці
Пробийте дорогу!
Бо пшениці панам треба,
Вони хочуть їсти!...
І геть пішли по Вкраїні
От ці страшні вісти.

**
*

Закипіла Україна
Аж заклекотіло:
"То для панів ти пшениці
Хочеш панське рило?!!
Почекай-же вражий сину
Ми дамо пшениці...
Та давай з усюдів "гріти"
Петлюру по пиці.
Отсе тобі вражий Юдо
Наша кровавиця!
Як не знав, то будеш знати
Де росте пшениця
Та по цій розмові знову
Сталі його "гріти";
Так попарили небогу
Що не міг стерпіти.

(Дальше буде).

ЩО КОМУ ТЯЖКО ЗРОЗУМІТИ?

Буржуазній Франції, — яка вона безсильна проти совітських республик Росії і України.

Лойд Джорджови, — як могли англійські робітники відважитись наложити йому намордник на його морду, щоб не кусав большевиків.

Буржуазній Польщі, — що вона мусить лопнути.

Петлюрі, — що його не мине стрічок.

Українським "дипльоматам" в Швайцарії, — що їм не поможуть жадні "конгреси", щоб запанувати над українським народом.

"Мужам в штанах", — яку вони зробили помилку нападаючи на свідоме українське робітництво в Америці і Канаді, та їхніх передових людий, котрі ніколи ані на крок не зхибли з чесної дороги, та називаючи їх "мальчиками без штанов" вони ("мужі в штанах") показали себе що вони і на далі остають опортуністами.

М. Грушевському, — як то дуже паскудно, яка ганьба для него, що він такий славний історик, есть кореспондентом чорносотенних шмат. (Приміром "Свобода" і "Америка").

Віденській "Волі", — що тепер не ті часи, щоб робітники в Америці купували її випуски і тим самим піддержували її контрреволюційну діяльність.

Цурковському, — що шкода було заходу писати до Понятишиного листа, бо українські робітники в Америці знають що це есть лиш хитро обдумана штучка, щоб робітники знова давали свої доляри У. Н. К. в Ню Йорку, — що він грошей не дістане більше хочби незнати яких штучок вживав.

"Свободі", — що вона не поможе У. Н. К. хочби незнати які масненькі статті друкувала про той комітет.

Демидчукови, — що він нездібний і на свинопаса.

Лотоцькому, — що таке большевизм і большевики?

Попам, — що таке встид?

Редакторам чорносотенних буржуазних газет, — що таке честь?

Чесним робітникам, — як можуть буржуазні газети (головно українські) так безвстидно брехати та гавкати?

Перекотиполе.

ТЯГАР.

Їхав раз мужик дорогою, а жінка йшла до міста й несла на плечах добру вагу усячини.

— Сідайте, кумо, — каже до неї мужик, коли зрівнався з нею, — підвезу вас трохи, бо й я до міста.

Сіла жінка тай далі держить клунок на плечех.

— Та скиньте бо з себе це! — каже мужик. — Таже тяжко держати...

— Е, дай вам Боже здоровля, що мене везете, а ще такий тягар класти на фіру.

Народня сміховинка.

ВІСТИ З РОБІТНИЧО-КАПІТАЛІСТИЧНОЇ ВІЙНИ.

До тих вістей, що з Европи
Всюди долітають,
Ріжні люди, як до кого,
Ріжний погляд мають;
Капіталу грубий дядько
Мало не сказиться.

А піп дрожить мов собака, —
Зі страху потиться.
"Патріот", соціял зрадник,
Теж правди боїться
Й ратувати панську владу
Він що сил строїться!...

Тільки свідомий робітник
Плещущи гукає:
"Славно, славно большевики,
Хай панство конає!"

Панам Колька.

К. Клєнчур.

ПЕКЕЛЬНА БАЙКА.

По скінченій дочасній мандрівці, здибалось в пеклі двох знакомих: піп і большевик.

— Що-ж ти ту будеш робити в пеклі? — питає піп большевика. — Ту нема пречінь капіталістів, отже не будеш мати проти кого боротись за поліпшення життя бідних душ?

На те большевик відповів попови таке:

Е, роботи є трохи, любий пташку! Тільки одно гризе мене, що не бачу ту, ані одного з моїх товаришів, тільки сам, якимсь чудом я ту дістався. Але то нічо, розпічну свою роботу сам. А яку — спитаєш? Га, як тільки трохи лутше обзнакомлюсь з пекельними обставинами, так зараз виповідаю боротьбу князеви пекла Люциперови і буду провадити агітацію на всі сторони, та учити дурних його підданих чортів, щоби жадали рівних прав і привілєїв після установи, що "кождий чорт рівний з другим чортом". Він Люципер цілий час нічо не робить, та ще кричить і ріжні кари накладає, а ті бідні мусять без перестанку огонь в печах палити, душі смажити, міхами димати і ріжні чортівські обовязки сповняти. Го, го — запроваджу я ту новий лад, тільки трохи розглянуся!

— Але скажи мені отче черевatий, що ти ту маєш до роботи? Хрестів, шлюбів ані похоронів пречінь ту нема. Научати грішників, як мають жити, не будеш, бо як бачу ти сам грішник неаби який?

— Бачиш, мій милий — відповідає на те піп — нас попів є ту сотки тисяч і всі ми потрібні Люциперови, бо підчас павзи, коли чорти їдять обід, ми вихиляєм голови з кітлів смоли, і научаєм їх, щоби були послушні своїому панови Люциперови і слухали його розказів, бо бунтуватися є великим гріхом! Я також так само, як за життя обдурював бідних хлопів в своїй парохії, буду дальше обдурювати ту чортів. Ти знова оден большевик не так скоро запровадиш ту в пеклі рівність, бо ти ту тільки оден, а нас — міліони.

Підчас тої розмови, жаден з них не зауважив, що рогатий чорт, шпігун Люципера, підслухував з боку. Коли-ж скінчили свою розмову, чорт-шпігун чимхнув чимскорше до Люципера і повторив йому цілу розмову, звертаючи увагу князя пекла, яка велика небеспека грозить йому із-за появи большевика в пеклі.

— Послухай лиш о князю темноти! — каже Люциперови чорт з покорою — якого то большевик може наробити нещастя. Він буде учити і освідомлювати дурних чортів, доти, аж всі збунтуються і твоя влада в той час пропаде! Будеш мусів так само, як кождий простий чорт, смолу варити, огонь палити, замітати, душі смажити! Подумай тільки, що би то було!

Почувши те Люципер, заричав скажено та почав скакати на своїм троні, мов опарений аж оден ланцух на нозі урвався! На крик свого правителя збіглася зараз ціла чортівська армія.

— Де є той чорт, що большевика до пекла привів — крикнув грімко Люципер.

На середину виступив чортиско з величезними рогами, копитами і дужим хвостом:

— Та я його привів, Наймилостивший Пане!

— Відірвати йому за те хвіст! — крикнув грізний правитель.

Розказ в одній хвилі зістав виконаний і чорт позбавлений гонору, то є хвоста.

— А тепер — крикнув дальше Люципер — позбудьтесь за всяку ціну того большевика! І заявляю вам, ви чортівські бестії, що як-би хто ще раз привів до пекла большевика, то буде сказаний на найстрашніщі муки. За те попів спроваджуйте мені сюди як найбільше! А тепер — проч з перед моїх очий!

І в той час розбіглася, скавуляючи і побекуючи резервова армія чортів по цілій кулі земській і де тільки піп умре, то чорт зараз хап! його душу та гайда до пекла!

Перелицювала **Свята Колька.**

В БУРЖУАЗНИХ І РОБІТНИЧИХ ДЕРЖАВАХ.

В тих окрадених державах,
Де всю власть в руках кровавих
Мають буржуки,
Робітників не шанують,
Бо із давна там панують
Порядки такі:

Хто нічого скрізь не робить,
Хто найгірше людий гнобить,
Не знає турбот,
Той до всього право має,
Чужу смачну їжу пхає
В свій ледачий рот.

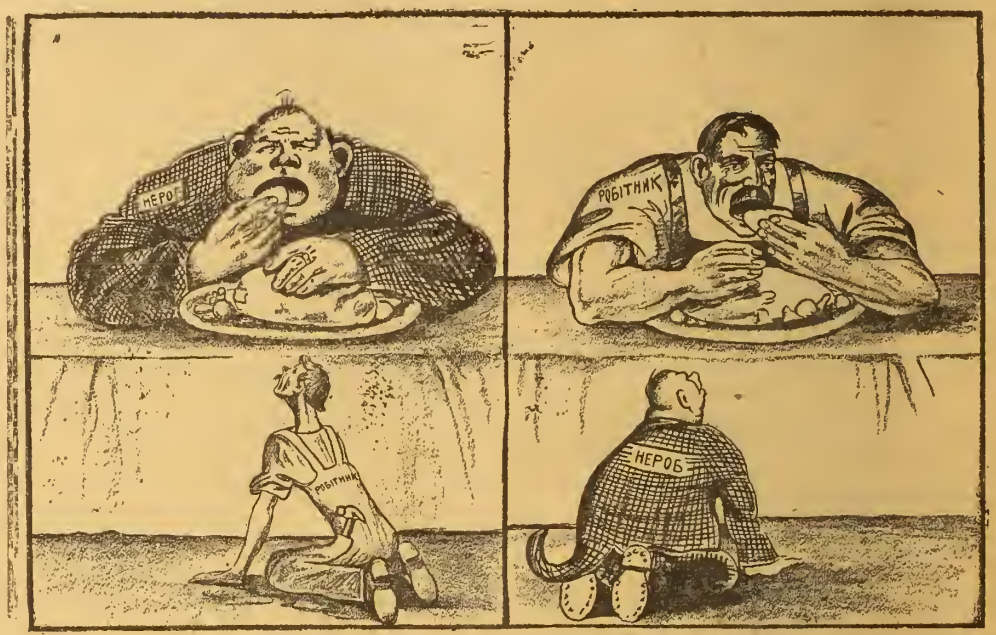

Там робітник знай бідує,
Бо усе він продукує,
А голий, як пень;
Як собака він голосить
І у пана хліба просить,
Щоб прожити день...

***

От робітничі держави,
Де нероби всі плюгаві
Лишились рабів,
Зовсім иншій закон мають:
Там своє всі забирають —
Хто що заробив.

Там правління всюди гоже,
Нероб жити там не може
Із робочих рук;
Там не може стать при власти,
Щоб добро народне красти
Ані жадний крук.

Хто в державах тих ледачу
Не кидає панську вдачу,
Той має лиш те,
Що робітнику не треба,
Що робітник після себе
Зі стола змете...

Дід Данило.

ДОБРА ВІДПРАВА.

(Редакторови віденського "Додатка", на розум.)

Був собі такий панок,
З міщанського роду,
Що у пиху так заліз,
Як риба у воду!
І хвалився він усе,
В газетах із Відня,
Що він простим мужикам
Не є жадна рідня.
Бо панок-же він, не що,
Хоч одної "віри",
Але в школах научився
До "вищої міри"...
Ото взявсь він раз писать; —
Зціпивши зубами,
Так як тільки міг, — прозвав
Ріжними словами:
— "Ви мальчики без штанів!
Ви дітваки! — каже; —
В мене-ж розуму в штанах
Много більше важить!
Ви невчені, — каже він, —
Ви лиш чорнороби,
А вчіпились до газет,
Мов які нероби!?...
Ігнорую — каже — вас,
На дневнім порядку"...
— А потім ще причинив,
В віденськім "Додатку";
І знов лайку повторив,
Знова розбісився,
Знова розумом своїм
В штанах, — похвалився...
А робітники от ті,
Що він в своїй злости,
Називав їх "дітваки",
(Щей не які, — прості)
Прочитавши теє все,
Всі зареготались,
І панкови у одвіт
Таке відписали:
— "Ти паничу вітровий,
Як ще "мозок" маєш,
Не чіпайся до хлопів,
Коли їх не знаєш!
Ти нас "мальчиками" звеш, —
Ну, нічо дивного;
Ми й так знали, що нам ждать,
Від дурня такого.
Тай розумом, тобі так
Не треба хвалиться,
Бо він ледви, що в штанах
У тебе держиться!
А ми собі хоч хлопи, —
Своє право знаєм,
Тай розум свій, не в штанах,
А в голові маєм!

Щербак.

КИРИННИКАМ.

Було колись кириннки,
Шкодили усюди,
Але на те не зважали
Чесні, добрі люди.
А ті підлі продовжали
Нечесну роботу
Та ширили поміж людом
Погану підлоту!...

***

Побачили кириннки,
Що їх діло гасне,
І ось туй-туй, мов та банька
Милянная трасне...
І рішились піти з людом,
В ряди робітничі,
І там брудну свою підлість
Виливати в кличі.
І горлають на все горло,
Що вони все праві...
Амбіція, — велике **"Я"**,
Ходить у них в славі!

***

Та прийде час кириннки,
Що то все скінчиться,
І свідомий вже робітник,
З вами почислиться.
Прожене вас до сто бісів,
Підлоту погану,
Разом з вами, з вашими **"Я"**,
Амбіцію — славу.
Накопає в теє місце,
Звідки ростуть ноги,
І роз'зброїть із підлоти
Посеред дороги.
І роз'зує з тої чести
Поганої злої,
Та з совісти шкарадної,
З мудрости дурної!
І що тоді лишиться з вас, —
Чи не труп смердячий;
Кістяна карикатура
І вигляд мулячий?!..

І. Богатківський.

Дітройт, Міш.

Г. Гайне.

ГАРНУ РАДОНЬКУ ДАВАЛИ

Гарну радоньку давали
Всі товариші мені:
"Трошечки зажди ти, друже!"
Так казали всі вони.

Ждав від них я запомоги
І без хліба яб пропав,
Та одна людина добра
Помогла — і жить я став.

Добрий, славний чоловіче,
Дав ти їсти, дав і пить,
І ніколи не забуду
Я тебе ані на мить.

Хтів би я тебе, мій друже,
Міцно, міцно, обійнять,
Та не можу, бо не можу
Сам себе поцілувать.

Переклав **М. Славинський.**

НАЇВНИЙ.

Захотів оден пан післати свому приятелеви в дарунку раків. От післав він своїх слуг, щоб налапали їх, всипав у мішок і разом з листом передав слузі, щоб той відніс їх, де треба.

Наймит взяв мішок на плечі тай почвалав. Дійшов до воріт, здіймає мішок, а він порожний. Він взяв був діравий мішок, а по дорозі раки до одного повипадали.

— Треба хоч лист віддати, коли раків нема, — подумав наймит і справився у двір.

Пан отворив письмо й читає голосно: "Дорогий приятелю! Посилаю тобі дві копи раків..."

— То вони там! — перебив наймит урадуваний, — а я думав, що я їх по дорозі погубив!

Народня сміховинка.

В ШКОЛІ.

Професор: — Скажи-но мені Івасю, чому риби не говорять?

Івась: — Чому? Ану но нехай пан научитель встромлять голову в воду, і почнуть говорити, то побачимо, що буде!

ОРАЧІ І МУХА.

(Байка)

У полі орачі на ярину орали
І муха там була.
І хоч її непрохану ганяли,
Одначе крадькома і їла і пила,
Бо звикла змалечку кохаться у чужому.
Над вечір орачі верталися до дому,
І муха там на розі у вола.
Зустрівсь комар на лузі край села
Тай каже сміючись: "Добрпвечір, сестричко!
А ти вже тут чого, моя перепеличко?
Кума чп родичка кому?"
А та йому:
"Бов" бов! раденький, що дурненький!
Хоч довгий ніс, та розум коротенький!
Бо комарі не сіють і не жнуть...
Ти роздивись: у полі ми орали,
Раненько почали, весь день не віддпхали,
Тепер до дому час, з вечерею нас ждуть".

***

Ми й між людьми чимало знаєм
Брехливих прихвостнів таких;
Вертяться скрізь, щоб бачили і їх:
І ми, мов, тут — турбуємось і дбаєм!

Леонід Глібів.

ПОРУЧЕННЯ СУДДІ.

Панове лави присяжних, тепер ви маєте рішити, вину або невинність оскарженого, пон
нерозсудний. Що то є розсудок? Розсудок, це є приложення законодавства до політичного тіла, т
ють ненарушені. Як що ви годитесь з тим, що оскарженій, з уплянованим наміром приготовляв
до повалення стовпів нашого світлого правительства, то принесіть

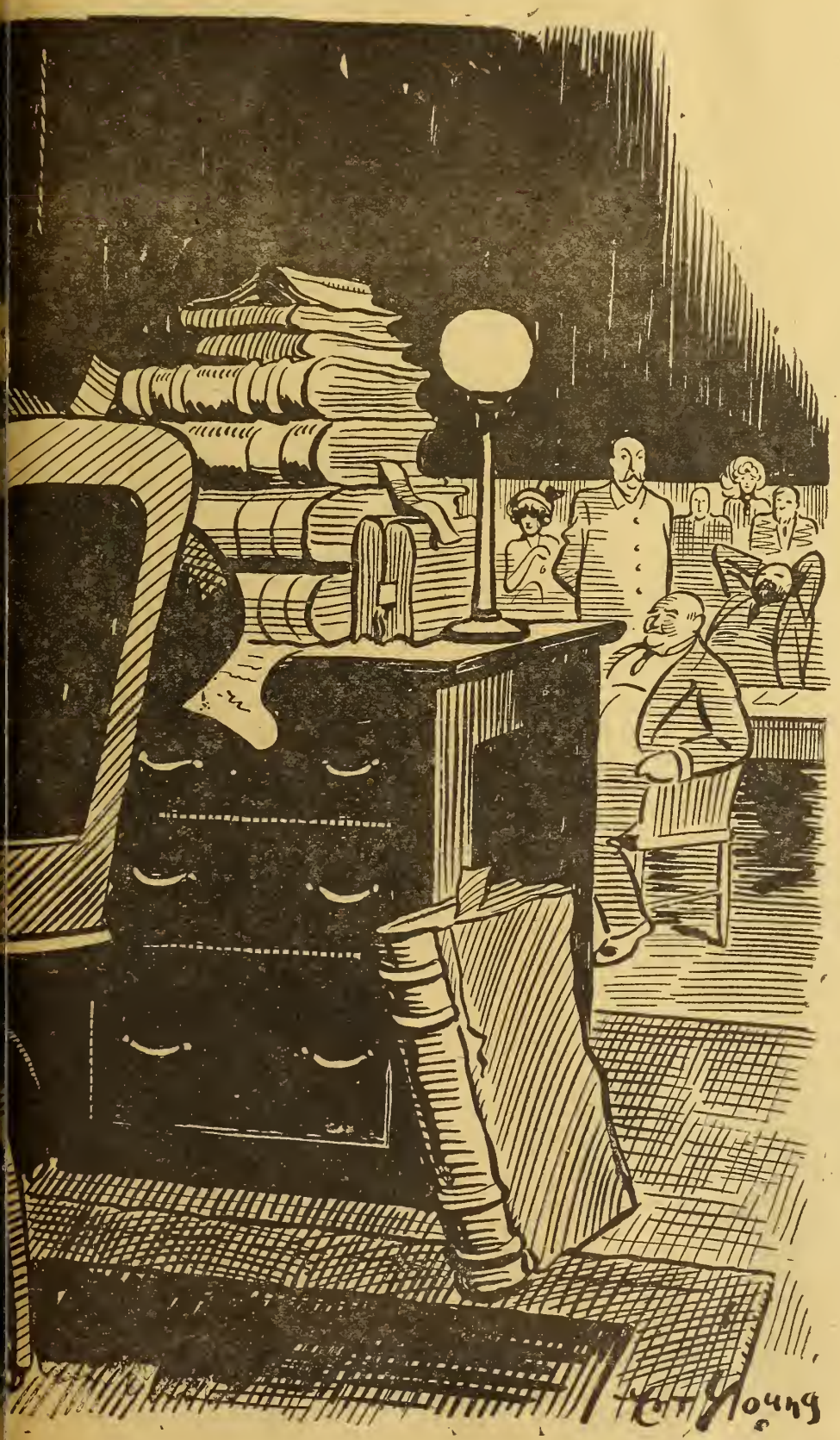

— *From Good Morning*

нів розсудку. Сумнів розсудку, це є сумнів, котрий не є
святість і відзначення правами найлутших людий, оста-
рот, знищення, розбиття, зломання та тим подібні заходи
який признає його винним.

ДЕ-ЩО ПРО КАВАЛЄРІВ.

Колись я чув від старих людий, що хто не жонатий, той не може занимати, жадного уряду. Ну, і думав я собі, що воно так і є, бо й у нас в селі як вибирали громадський уряд, то вибирали тільки жонатих. Одного разу надавався відповідний чоловік на війта, але що не мав жінки, бо був вдівцем, так через те не вибрали.

Але тепер я роздумуючи над тим, що колись чув від старих людий, — приходжу до переконання, що так воно не є. Ось напримір "римський кавалєр" Бенедикт, не то що не жонатий, але і думати про жінку не можна, а бачите цей кавалєр, чи парубок, є всесвітним диктатором і на цілій кулій земській він має найліпшу посаду, та з усіх сторін світа, плине йому золото до каси і ніхто не каже що йому не годиться бути урядником!... Правда що цей кавалєр то вже над кавалєрами, бо є багато таких кавалєрів-дармоїдів, як він і кождий з них має під собою тисячі рабів, котрими орудують так як собака хвостом і кождому добре поводиться. З бідного чорнороба останню шкіру друть і собі черева випасають, а неодному чорноробови "черево" росте на плечах...

Але може де-хто скаже, що цей уряд, до світського уряду не відноситься... Та я скажу, і хто читав історію, то потвердить, що ті римські кавалєри, колись були цісарями і головами церкви, як і нині. Правда, голос тих кавалєрів в теперішний час, не такий могучий як колись, але все таки ще мають сили, бодай тільки як заяць хвоста.

Ось я розкажу вам, що мені говорив один маляр: "Одного разу мені притрафилось ночувати в такого "кавалєра"-попа. Заледви я почав дрімати, аж чую, сміх в його спальни, я заглянув у двері через дірку від ключа, а наш кавалєр з ґаздинею, в райськім убранню, одно за другим так вганяють, що варта подивитись, а що далі було то вже я не бачив. Такі то фіглі вміють виробляти тії кавалєри. Воно з одної сторони не є нічо дивного, бо що-ж? Наїться напється добре, до роботи не має нічо, тільки собі ноги підносить, щоби було лекше дихати з другої сторони, та фіглі виробляє... А старі люди кажуть що це перші урядники перед богом.

М. П.

ЯК ОДНОМУ ЧОЛОВІКОВИ ПІП ПОХОРОНИВ ПСА, А ЕПИСКОП ОХРЕСТИВ ЦАПКА.

(Байка)

В однім селі жив собі з жінкою бідний чоловік, що називався Гриць. Маєтку він немав жадного тілько всего що одна хатчина та оден пес, і жили обоє з жінкою як много других "газдів" з того що день в день працювали на панській ниві по двай цять грейцарів в день і так тручали з дня на день, коби ближче до смерти.

Одного разу той Гриць пішов в ліс за патиками, взявши з собою пса. І підчас коли він збирав патики пес почав порпатися під одним старим дубом і гарчати так що і Гриць звернув увагу та підійшов до пса, думаючи, що пес занюхав де в ямі лиса або щось подібного. Коли-ж підійшов до того місця, ди виться а то в земли великий котел, повний грошей і то самих червінців. Гриць втішився тим немало. Він відогнав пса на бік, а сам пригріб котел глиною, так щоб знаку не було, а в ночи з жінкою поносили крадьком тії гроші до дому і нічо.

Від того часу Гриць той розбогатівся на цілу губу. Накупив поля побудував будинки, накупив худоби, понаймав слуг щоб на нього робили а сам з жінкою жив як в бога за дверима. Їв, пив і нічого не робив. А того пса що випорпав йому гроші то так шанував, що коли з жінкою обідали або вечеряли, то пес їв з ними з одної миски. Тож не зле було і псови, лиш жити та бога хвалити, та нещастя хотіло що одного разу пес переївся, заслаб на кілька днів і здох. Гриць з жінкою дуже жалували за ним але щож робити? Проти волі божої нічого не вдієш. Гриць знаючи це невиступав проти бога, не нарікав, але постановив похоронити пса, як слід по християньскы. Він порадився з жінкою, взяв вузел грошей і пішов до попа. Піп побачив його з далека і підійшов йому на зустріч.

— Слава Ісусу, Грицю, — привитав його піп і подав йому свою білу, пухку руку. — Що-ж нам скажете доброго та веселого?

— Слава на віки, — відповів Гриць цілуючи попа в руку.

— Де там їгомость веселого? Лихонько тяжке, щоби й не казати.

— Так що-ж такого? Чи не допуст божий який? Розповідайте, — турбувався піп. І оба з Грицем подалися до попівської резиденції.

По дорозі Гриць оповів все як і що сталося. Розповів що пес здох і які були послідні хвилі його життя, та як він з жінкою прощалися з псом. Геть все до чиста розповідав, а піп слухав і співчуваючо покивував головою та додавав: — дивіться, дивіть...

— Га, щож робити, — сказав співчуваючи піп, коли Гриць скінчив розповідати і тим часом ввійшли оба до покою. Проти волі божої не вдієш. Сідайте та відпічніть — і подав Грицеви крісло.

— Дзінькую, най все добре сідає, — відповів Гриць сідаючи.

Грицько задумався. Він не міг зважитись сказати чого прийшов і хоч чувся вельлі, маючи з собою вузол грошей і хоч знав що піп ласий на гроші то всеж не довіряв таки щоби він т. є. піп за гроші пішов пса хоронити. Але тут піп прийшов йому з помочею зачинаючи сам бесіду.

— Так ви хочете дати на службу божу, щоб вас пан біг потішив в вашій печали? — Почав побожно піп.

— Еге! — підхопив Гриць, і на серці у нього полекшало. — Видко, — подумав собі, — піп сам на це бє.

Тепер Гриць вже безпечнійше почав казати як і що він задумав, що хоче конче похоронити пса по християньскы, бо він заслугує у него на це. А що може то будоб з грішом, так пса ховати то він дасть на хвалу божу, щоб бог відпустив гріха. І при цім добув зпід поли свій вузлик і висипав на стіл червінці. Піп зразу щось микитив коли Гриць оповідав але коли зобачив на столі тілько грошей то в нього аж очи заіскрились. Він аж стряс ся і накрив обома руками червінці, боячись, щоб Гриць не згорнув їх опять в свою хустку. Тепер піп почав висказувати свої погляди, що і він так думає що пес був натхненний самим господом богом коли почав порпатися в земли. Тому не буде жадного гріха, а навіть він повинен такого пса похоронити як слід.

Дальше, вже все пішло легко. Гриць умовився з попом який має бути похорон і коли і пішов вдоволений до дому, а піп з радости не знав що робити. Він побіг до кухні та став (як звичайно) обнимати та цілувати кухарку (жінки у нього не було) і чувся найщасливійшим на світі.

Прийшов день похорону. Люди вчувши який похорон справляє Гриць своїому псови зійшлися ціле село щоб подивитися на комедію. Піп сказав дзвонити у всі дзвони, забрати з церкви всі хоругви а на конець і сам прибув з дяками та паламарями. Тут піп відправив парастас, покропив пса свяченою водою, виголосив прощальну промову і похоронний похід рушив на цвинтар. По дорозі дяки співали на все горло: "Святий боже, святий кріпкий"... піп ставав аж дванайцять разів читати святе евангеліє, а на цвинтарі виголосив другу промову впевняючи людий що душа того пса, біла як голуб полетіла до неба. По похороні люди розійшлися домів і здавалося що все добре як слід. Але біда не спить. От якась недобра душа донесла о тій цілій комедії до єпископа. Епископ довідавшися про такі діла аж скипів зі злости. Сей час пише до того попа щоб він ставився в нього на означений день, в такій то а такій справі.

— От тепер біда, — подумав собі піп, прочитавши такий грізний лист епископа.

Він післав по Гриця, а коли той прийшов, піп почав оповідати в яке то він лихо попав через його пса. Але Гриць був не з тих що то голову забули дома він вислухавши попа вже знайшов спосіб як попови зарадити.

— Не журіться гомость, — каже до попа. — Ви не ідіте до владики а поїду я сам і там вже щось порадж у.

— А що-ж ти можеш порадити? — питає піп. А на серці у нього полекшало. Він знає що коли Гриць візьме до епископа такий вузел грошей як приніс був до нього то все піде добре.

— Не журіться, — каже Гриць. Що я зроблю то зроблю але вам і волос з голови не спаде.

Піп згодився.

Прийшов означений день і наш Гриць вибрався до епископа, взявши з собою ще більший вузел грошей як той що приніс був до попа. Приїхавши до того міста де жив епископ і не іде до епископа, але перший раз пішов на торг і там купив гарного, біленького молодого цапка (козля) заніс його до якоїсь корчми і там заплатив жидови щоб йому передержав кілька годин його цапка а сам удався до епископа. Прийшовши до епископської палати замельдувався там де треба, що хоче бути в епископа на авдієнції в дуже важній справі. Його запровадили до почекальні і тут сказали ждати аж поки його не покличуть. А що Гриць був цікавий тому не міг всидіти в почекальни, він вийшов на коридор і розглядався з цікавостю всюди. Він тут побачив ріжних елегантсько убраних слуг, служниць та "сестер". Як також много товстих мов кабани по-

пів, що вештались сюда, то туда усміхаючись любезно до служниць та до сестер а часом і пощипуючи котру з них.

— От тут слуги божі, — подумав собі наш Гриць. Тут мабуть більше як де инде заховують піст, та шесту заповідь божу.

На конець його закликали до епископа. Гриць ввійшов до авдієнційної салі поклонився епископови до ніг і почав говорити:

— Пресьвятий владико, я дуже побожний християнин-католик. Я за ціле своє життя ніколи не мав нічого до діла з нехристами, жидами або другими безбожниками. Я так твердо держусь тої засади, щоб не мати нічого до діла з тим що не хрещене, що недержав-би у себе на господарствві жадної худоби, на віть курки, крілика або кота та ні, бо то все нехрещене. Але недавно був я на торзі і там побачив молоденького цапка і так той цапок подобався мені, що я мусів купити його. Нехрист, думаю собі, але піду до їгомостя охрещу тай буде. Пішов я до їгомостя щоб охрестили цапка але наш їгомость і слухати не хотять. Пішов я до другого їгомостя, до третого, але ніхто не хоче хрестити. Іди, кажуть до владики, як охрестить то добре але ми не можемо. Так я отце і прийшов до вас святий владико з цапком щоб охрестили, а я файно заплачу за хрест.

— Чи нездурів ти часом, чоловіче! — викрикнувся епископ. Цапа хрестити!?... Скотину!? Іди собі чоловіче під чотири вітри звідкись прийшов, бо як видко, то в тебе в голові помішалось.

— Змилуйтеся владико, не проганяйте — благає Гриць, а при тім витягнув з під поли вузел і висипав перед епископа червінці на стіл.

— Я без того цапка жити не зможу а з нехрещеним також не годен. І коли ви неохрестите, то я смерть собі заподію. Тож ратуйте душу, охрестіть цапка.

Епископ побачивши золото, то аж облизався.

— А де-ж, — каже — чоловіче твій цапок?

— А ось тут недалеко, лишив на дорозі в одного ґазди.

— Що-ж зроблю з тобою сину мій, — сказав ласкаво епископ. Ви джу що ти побожний чоловік, тому я не годен відмовити твоїй прозьбі. Я ці гроші возьму на хвалу божу, а ти йди приведи цапка то я охрещу. Лиш ти слухай, нікому нічо не говори про це бо будеш на тім світі в пеклі горіти.

— Не скажу нікому, бігме боже, що не скажу, — присягався Гриць і побіг по цапка.

Епископ охрестив цапка і ще раз наказав Гриця, щоб той нікому нічого не росповідав. Гриць ще раз забожився що не скаже, поклонився епископови і пішов. А так як йому ніколи було возиться із цапком, він вийшовши від епископа таки зараз продав цапка жидови а сам вернувся до дому і пішов до попа.

— Їдьте, — каже, — їгомость до владики і небійтеся тепер нічого. Коли владика буде питатись чому ви похоронили пса ви скажіть, що то був той сам чоловік котрому владика охрестив цапка.

І розказав попови як і що було, що він там бачив у епископа і як йому епископ охрестив цапка. Піп вчувши це аж підскочив з радости. Зараз на другий день збирається і їде до епископа. Коли епископови замельдували, що такий то а такий піп приїхав, епископ кинув все і побіг до того святотацника.

— Що ви собі думаєте отче, — гримнув на попа епископ, — то ви допускаєтеся до такого святотацтва, що відважилися хоронити по християньски пса!? — І зачав пороти попови вздов і впоперек.

— Преосьвящений владико, змилуйтеся, ніби перестрашений проситься піп. — Річ мається так і так, не мож було відмовити чоловікови бо дуже релігійний. Ви-ж самі знаєте, бо це той самий чоловік, котрому ви вчера охрестили цапка.

Епископ аж присів, почувши про цапка.

— Що ви говорите отче? То ви знаєте щось про цапка?

— Еге, що знаю! — відповідає рішуче піп. Коли-б не знав тоб і не говорив. Я кажу: я тому чоловікови похоронив пса котрому ви вчера охрестили цапка.

— А біс би тобі — подумав епископ і плюнув з досади. Потім подумавши хвилю сказав усміхаючися до попа:

— Га, що робити отче? Коли вже все знаєте то йдіть в мирі до дому і я вас небуду турбувати. Та лиш ви вважайте, та нікому не розповідайте бо обом нам буде фе!

Оповів **Перекотиполе.**

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York. N. Y.

ПО КОТРІЙ СТОРОНІ БІЛЬШІСТЬ?

— *From Good Morning.*

НЕВДАЧА ПАНСЬКОЇ ЗАХЛАННОСТИ.

Прошу, прошу те зробити,
Тих пару слів помістити,
Бо я ту брехні не мажу
Тільки правду чисту кажу.
Всім ту мушусь я признати,
Що люблю "Молот" читати;
Все читав-би і читав-би
Та ніколи не ставав би,
Про ті ріжні новини
Із кождіської хвилини;
Про попів й панів пузатих —
Дармоїдів череватих.

**
*

От так взявся я думати,
Щоби де-що написати,
Як Пілсудський до загину,
Рощинив таку рощину,
Що ніяк її місити...
То-ж мусів все полишити.
Запалив він вже у "пєцу".
Тай Францію молодицю
Запросив щоб муки дала
І пекарів щоб прислала!...
Фош як тєє вчув сарака,
Так зараз дав усім наказ,
Щоби скорше із мукою,
З закасаною рукою
До Пілсудського спішились,
На рощину щоб дивились.
Вже й поїхав і сам Патек,
Щоб оглянуть "нєдостатек",
Й дивується що то сталось,
Що розчина не удалась?...

Давай "Пілсипка" ганьбити,
Що не знав як рощинити,
А то всього бракувало...
І червоних много стало!

**
*

Стали пани верещати,
Щоб пекарів пильнувати,
Бо усі так настрахались,
Що геть всього відцурались;
Голі, босі утікали,
Як червоні наступали.
А Буденний туж за ними,
Так гонив як за блудними.
І почав він їх лапати
Та до школи посилати,
Щоб там розуму їх вчити,
Як рощину рощинити,
В своїй хаті як робити,
Щоби лиха не вчинити.
Щоб над людом не знущатись
І по людськи справуватись.
Щоб не йти на ті країни
Де вже вольна пісня лине,
Щоб з робітництвом зєдналісь
Й большевизм щоб підпирали.

**
*

Ту я скажу одно слово,
Хоч коротко та здорово:
Большевизм скрізь грає ролю,
Повертає людям волю;
Більшість більшу силу має,
На всіх фронтах побіджає.
То-ж я ту брехні не мажу,
Але правду в очи кажу:
Треба всім нам тєє знати,
Котру справу попирати.
Бо в більшости не загинем,
Світ здобудем, ярмо скинем!

І. Хома.

Гамілтон, Онт.

Читайте! Читайте!

"Українські Робітничі Вісти"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"** подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будуччини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще ніхі вишліть передплату!

Передплата на рік в Злучених Державах і Канаді $ 4.00.
В Галичині і Буковині $ 5.00.
Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,

Winnipeg -- Man. Canada.

ФІНАНСОВЕ СПРАВОЗДАННЯ "МОЛОТА" ЗА ЧЕРВЕНЬ І ЛИПЕНЬ.

ЧЕРВЕНЬ.

ПРИХОДИ:

Готівка з мая	$977.55
Кольпортаж	948.83
Передплата	101.30
Пресовий фонд	16.00
Разом	$2.043.68

РОЗХОДИ:

Платня Адміністрації	$100.00
Платня Редактора	120.00
Друк і папір	400.00
Набір	100.00
Малюнки	45.00
Кліші	65.20
Висилка	68.93
Рент	18.00
Елєктрика	.77
Річи і направа	1.00
Кореспонденція	2.75
Ріжні розходи	1.20
Разом	$922.85

ПОВТОРЕННЯ:

Прихід	$2.043.68
Розхід	922.85
Остаєсь на липень	$1.120.83

ЛИПЕНЬ.

ПРИХОДИ:

Готівка з червня	$1.120.83
Кольпортаж	1.240.28
Передплата	115.90
Пресовий фонд	57.30
Разом	$2.534.31

РОЗХОДИ:

Платня Адміністрації	$130.00
Платня редактора	155.00
Друк і папір	618.00
Набір	100.00
Кліші	24.17
Висилка	97.73
Рент	18.00
Елєктрика	1.47
Річи і направа	1.15
Віддано довг	1.000.00
Ріжні розходи	25.54
Разом	$2.153.06

ПОВТОРЕННЯ:

Прихід	$2.534.31
Розхід	2.153.06
Остаєсь на серпень	$381.25

Іван Чуй, адміністратор.

Телєфон: { 2509 / 5883 } Орчард

М. РОЗЕНБЕРГ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Лос Анджелес, Кал. — Ґ. Б. Малиновський 50 ц.
Оскеоля Мілс, Па. — М. Бусько 50 ц.
Бінггамтон, Н. Й. — О. Легенький $5.55.

"ЩОБИ РОЗІГРІТИ ОГОНЬ".

(З Клівленд, О.)

На пікніку дня 15-го серпня в Клівленд, О. присутні робітники і робітниці зложили добровільні жертви на "Молот", щоби його ліпше загартувати, щоби він ловк всю гнилу зволоч, котра своїми брехливими наклепами виступає проти Радянських Республик.

Збіркою занялись т.т. П. Турецький і Шуран.

Жертводавці слідуючі:

П. Турецький 50, Зіньків 1.00, П. Василишин 1.00, С. Бабій 1.00, Лінчицький 50, М. Слюсарчук 2.00, Я. Адамович 50, Ковальський 1.00, І. Павлишин 50, А. Будкивіч 1.00, К. Чесіль 1.00, І. Нагірний 52, Г. Гевусь 1.00, Свідінський 50, М. Форналь 1.00, І. Цьвусь 50, І. Слободзян 50, Піщак 50, Затонський 50, Г. Слюсарчук 1.00, С. Цюняк 1.00, В. Гальчішек 1.00, І. Батючок 50, Я. Гаравський 50, Г. Семенюк 25, І. Б. 30, Н. М. 20, Н. Д. 1.72, І. Ганюк 50, І. Жук 50, М. Чігала 50, І. Ляхович 25, І. Д. 25, А. Сватов 50, І. Поліщук 30, Мартинчук 25, Романчук 25, Г. Пастушенко 10, А. Дячишин 25, Торнов 25, Гладіш 25, Н. Малаєнк 25, В. Ґураль 50, Войтович 25, Татусь 25, П. Махаєвич 25, Комар 25, П. Добоцій 50, Жоров 25, І. Саволенко 25, Грушкевич 25, Д. Рибісі 25, Ложинський 25, Багнюк 50, Грановліський 25, Степовий 25, Деніклим 20, Сіменович 50, Похильчук 25, Д. Мартин 25, Н. Бойко 25, Бартник 25, К. Надяжка 25, Піскопов 25, П. Сціба 25, Кузма 25, Е. Дрибенснов 25, М. Ґудз 50, І. Балик 50, Д. Ґалєщук 25, С. Юречка 25, Комалицький 25, М. Іванов 25, І. Балабан 50, Плюшев 50, К. Качіцький 25, І. Гладіш 25. **Разом $35.74.**

Всім жертводавцям щира подяка, а буржуям якнайскорше безголовя!

Павло Турецький і П. Шуран.

Замітка: — Можливо, що де-які назви товаришів невиразні так просимо о перебачення, позаяк в той час — як записувалось — дощ перешкаджав.

РОЗУМНИЙ ГРИЦЬКО.

— Грицьку!
— А що?
— Слухай, що я тебе спитаю.
— Ну, питай.
— Я спитаю тебе таке, що і ти не знаєш!
— Брешеш, я усе знаю!
— Ні, не знаєш!
— Ні, знаю.
— Ану скажи, чого люде бувають одні білі, а другі чорні?
— І-і, дурний! А ти хіба і цього не знаєш?
— Певно що не знаю, коли тебе питаю!
Та ти й сам, мабуть не знаєш!
— Як не знать, — знаю.
— Ану, скажи!
— Чого люде бувають білі і чорні?
— Еге.
— От дурний! Уже-ж нічого, як того, що одні родяться днем, а другі ночю.
— Цеб то днем — білі, а ночю — чорні?
— А вже-ж що так!
— А й справді мабуть що так! А я бач цього і не подумав.
— Ото-ж я і кажу, що ти ще дурний!
— Ну, а рижі коли?
— Рижі?
— Рижі теж у день, тільки тоді, як буває дуже жарко.

А. Півень.

БЕРЕ НА СЕРІО.

(З польського.)

Оден піп розденервований тим, що парафіяне чимраз менше складають колєкти, хотів переконати сво їх баранців, що йому на грошах не залежить, тільки на "славі божій", отже, на казанні одної неділі сказав таке:

— "От бачиш господи, як та без божна голота не дбає о славу твою і жалує дати кільканайцять центів. О господи, візьми мене через те, як найскорше до царства небесного, щоб мені ту не жити між тими безбожниками". В той самий час, обірвалось кавалок глини з церковної стелі, і падаючи ударило попа в голову. Піп в смертельнім перестраху, крикнув на ціле горло:

— "О Христе божий!... Не бери на серіо моїх слів!... Хиба-ж ти не розумієшся на жартах слуг своїх?

МАТИ ТА ДОЧКА.

Віддавали одну дівчину заміж, а вона сидить тай плаче. От мати її і питає:

— Чого ти Оксано, плачеш? Не плач. Колись і я була така дівка, як ти, та як виходила заміж, так і не плакала!

— Еге, добре вам було, мамо, що ви виходили заміж за батька, а мене бач, так оддаєте за чужого, — як-же мені не плакати?!

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Прихильник рев. — В цім числі, вже є щось подібного.

М. П., Гемтремк, Міш. — Заповажне до гумористичного часопису.

Один з делєґатів. — Те саме.

Цьвіргун. — Подайте свою адресу, — ми хочемо поговорити з Вами в справі, яка відноситься до Вашого фаху.

Різак. — Прийшло за пізно, отже буде поміщене в слідуючім числі.

МОЛОТ! МОЛОТ!

Гей читайте, —
Із рук до рук подавайте!
В кого сум який, чи скука,
В кого горе, чи роспука, —
Сейчас "Молот" замовляйте, —
Два доляри присилайте!
"Молот" другом Вашим буде,
Це признають добрі люди;
То-ж не плачте, не сумуйте,
Але так ось адресуйте

MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

"Сміймося, щоб не плакати"
Редагує
Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.
7 E. 15th Str., New York City.

ЗІ СХІДНОЇ ГАЛИЧИНИ.

(Спізнена кореспонденція.)

Ситуація панська у Схід. Галичині погіршилася, і є надія, що галицькі пани і польські урядники ось-ось підуть в дубину. Пельський буржуазний уряд незадовго має хляпнути, бо такий панський стрій вже вївся в плечі польському робітникови і він його скине а заведе соціялістичний.

Всяка панська зволоч вже попитує, коли "черво-сотний петлюрівський крижик" вишле їм ваґон "реґсів", обіцяних ??? року перед Христом.

Польські "янтики" (жовнірі) в Галичині ходять по жебрах, а коли ніхто не дає, то рабують в імени "Ржечипосполітей Польськей". Світять колінами і все визирають "черв. сотного петлюрівського свинопаса Семеновича з "реґсами", котрий замість приїхати з Америки, має впасти в Паршаву.

"Чекай псе нім кобила здохне!"

Наші хруні (найбільше "начальники" громад) лизали лаби у повітових польських урядників, щоби ті вислали чолобитну прозьбу до польських властий, щоби заборонити ходження селом і світло в хатах по 9-тій годині, бо згадані хруні, без польського "янтика" у вечір і до сусіди бояться вийти, а за так безпечне життя вони прибивають громадські печатки на чистому папері, а при помочи цих паперів Поляки забирають в селян усі средства до життя і лишають їх в біді.

І від коли робітники буржуазних держав відказалися перепроваджувати транспорти амуніції до Польщі, то польський уряд дав розказ на ґенеральну реквізицію, гороху, бобу і фасолі.

Порожні "гіндзлі" з европейської війни, в цій місцевости вже давно визбирані, тільки потрібно буржуазних фляків з голов, щоби їх набити, а опісля вживати проти большевиків.

Подав Когут.

НОРТГЕМТОН, ПА.

Нортгемтонський піп Базилий Мамило, був колись в старім краю, стражником і заглядав одному мужикові до люльки та дістав по носі тою-ж люлькою, а випропившись на попа прибув сюди до Америки та волочиться тепер від міста, до міста, бо парафіяне проганяють так як тую собаку. Про це він сам говорив на казані, що за два роки, був на чотирох парохіях.

Тепер в нас в неділю дня 15-го с. м. приказав всім своїм вірним молитися, за побідою над большевиками, бо коли большевики заберуть Варшаву, так і пропало їх римське корито, до котрого вони були так привикли!...

Грубий.

МІЖ "БІЛИМИ" В КАНАДІ.

Уважаю це своїм обовязком, подати короткий звіт із сучасного руху, який провадять "наші" білоґвардійці в Канаді, від "кост до кост". І так: Почавши від дальнього сходу П. Крат — (котрому жінка шиє білоґвардійські штани) сидить і натягає шкуру на голові. Білінський приготовляє погроми на червоних у Форт Віліям, і в той сам час зорґанізував комітет, котрий має постаратись о засоби ручної амуніції. "Фельчер" Сушко, по винайденню ним славнозвісного "екс-рию", відїхав між албертийських фармерів, щоб там "студіювати" новий спосіб фармарської "медицини", так званої "муншайн", котру то наші укр. "знатоки" так славно "душать". Архи-патріярх Макарій править сyплікацію на ярді видавництва "Укр. Гол.", над "слабою головою" Кудрика. "Незалежний посол" Ферлей чистить свій "сурдут", від запортків, котрими його "привитали" укр. фармерки в Ґімлі, підчас єго аґітаційного побуту в минувших провінціональних виборах. Меґас, Стечишин, Ґикавий і Войценко виїхали минувшої пятниці до Нортфорд на "екстра ґоньґ"; — позаяк там Свистун зістав форманом. Белиґай, котрого баптисти недавно відлучили від свого корита, дістав нову посаду. (Перетягає шнуром усіх об заклад на патріотичних пікніках). Фербей студиює "мораль", а також бере "живу" участь в вирбі ковбас "аля Українська Державність".

Кібзей дальше "студіює" медицину між фармерками на Смок-Лейк. Ґлова виїхав також на фарми, де оголошує нагороду в сумі двіста долярів тому хто-б' доказав що він (Ґлова) був коли правительственним шпіоном. Є чутка що нагороду получить Кремар, позаяк він має певні дані, що Ґлова був свого часу гоноровим "стул-підженом". Рудик сидить і запускає бороду, щоб опісля під псевдонімом бороди вдалось йому натягати темних укр. фармерів і робітників, продаючи їм "шери" свого ґенерального складу. П. Зварич приладжує реферат, котрий він має виголосити в короткім часі на загальнім соборі "св... кацапської церкви". Собор має відбутись в Фоярчуковім кабареті при улиці Кинистіно. Чумер і Рурик крутять голубці з буракового листя, щоб ними угостити "чесну чорну братію", котра візьме участь в згаданім соборі. Кебіч виповів файт редакторам "Новин" не на життя, а на смерть. Редактор "Новин", котрий збирав усі свої "здібности" щоб доказати що большевизм неможливий на Мондер і Лидук, дістав помішаннє розуму, при чім минувшого понеділка відвезли його до Понока в санаторіюм для божевільних. Шиба, котрому колєкта між фармерами не вдалась, згодився копати "дічи" на гурт.

Томашевський, котрий видав кілька чисел "Неволі і Неправди" завдяки своїм здібностям, зістав вибраний одноголосно на "важнім" засіданню вакуверських укр. патріотів — яке відбулось в салєрі Бабія — менаджером новозаснованого укр. патр. кабарету. Є надія що за стараннєм нового менаджера так важна інституція для укр. патріотів, розвинеться з надзвичайнею скорістю.

Колись при нагоді скажемо ще де-чого більше про всіх тих "наших біло-ґвардійців, а тепер прощайте.

Плішка.

Читайте "Молота" і приєднуйте нових передплатників!

Вже вийшла з друку давно пожадана для укр. робітників книжка п. з.

КОРОТКИЙ ВИКЛАД ПОЛІТИЧНОЇ ЕКОНОМІЇ

Написав **А. Богданов.**
Переклав з російського М. Д.
ЦІНА $2.50.
KULTURA Pub. Co.
414 E. 9th St. New York, N.Y.

БЛУКАЮЧА ПТИЦЯ.

До нашої околиці
Прилетів крук пташок
І гніздочко собі стелить, —
В Починка піддашок.

І ось, туй-туй докінчити
Ясчок нанести
І молодих чорних пташків
Там на світ привести.

Але десь чорт "збиточників"
Надніс зпоза брами,
Та струтили нове гніздо
До горп ногами!

Загризлася блудна птиця, —
Що її зробити?
Де тут місця си дібрати,
Молодих зродити.

Тут Починок, як господар,
Свого господарства
Жаль зробилось йому дуже
Зза того "варварства".

І рішився пильнувати
Гнізда тої птиці; —
Будувати накривати
На місце самиці.

А як будуть молоденькі,
Тре їх годувати, —
То Буртона запросити,
Поживу давати.

Весоловський буде воду
Малим доносити,
Процюк буде на прогульку
Молодих возити.
"Гуральники" будуть далі
Горівку робити,
А агенти будуть малих
Учить її пити.

І так будуть малі пташки
Розум свій троїти,
А підростуть троха більші
То... будуть дуріти.

Збиточник.

Дітройт, Міш.

ПОШУКУВАННЯ.

Бінгамтон, Н. Й.

Славний "Молоте": — Засилаємо тобі 555 центів і просимо помістити нашу пошукуючу відозву.

Бай гали і де це Ви поділися наш дорогий і розважний Х. Шпичко. Вжесьмоси невиділи рахувати з руський місяць Вас в "Молотку". Нивже-ж ваші трублі загнали Вас в сиру землю ,а можеш Ви поєхали на вітрові на Марс або аж-аж на Нептун. Вжесьмоси хотіли телєграфувати на польський фронт, мислимо ци ни поєхали скубати за хвіст "бялего орла", але не знали гадреси. Ми вжесь за Вами так знудили, що аж вуха свирблять, а я оден ваш найближчий сусід хотів плакати, але дякувати мені що не знаю як плакати, то воно так і обійшлось.

Здорово прохаїмо Вас Шпичко гобізвіться до нас, бо ми маємо великий трубель за Вами, а также прохаїмо напишіть що Ви за трублі мали, що Вас так рахувати довго не чути було?

Пошукуючі Лянцмани:

000 Трублі евню, Бінгамтон, Н. Й.

ЯКА РІЖНИЦЯ МІЖ ЛЬОНЬОМ ЦЕГЕЛЬСЬКИМ, А О. КУЛЬЧИЦЬКИМ?

(З Акрон, О.)

Льоньо прихвалював правительство Петрушевича, а Кульчицький прихвалює "Американську Фед. Праці". Льоньо має міністра фінансів сліпого попа, а Кульчицький має міністра воєводу Ромця Зарембу.

Льоньови вибили окуляри робітники в Клівленд, а Кульчицькому вибила окуляри жінка баняком. Но Кульчицький потерпів більше від Льоня, тому що Льоньо стратив в катастрофі лишень окуляри, а Кульчицький і окуляри і кашу, яка розбризкалась по улиці з розбитого баняка.

Гриць Рампампула.

ХИТРИЙ.

— Чи ти кинув лист на почту?
— Так.
— А де ти взяв марки?
— Е, по що там непотрібні видатки?

Я так потихенько кинув лист до скринки, що навіть ніхто не зауважив.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Европі, як також в ріжних центрах української еміграції в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Евроши	$15.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$15.00
На пів року	$8.00
На три місяці	$4.50

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

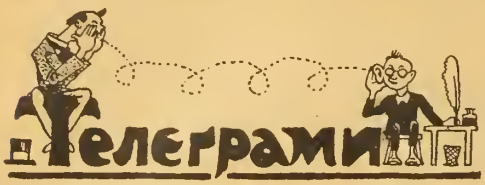

(ТЕЛЄҐРАМИ АҐЕНЦІЇ КОЛЬКИ.)

З ПОЛЬСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ФРОНТУ.

ВАРШАВА (via попід землю). — Кругом Варшави відбувається цікава сцена. Большевики загнавши польських лєґіоністів, аж до варшавських пивниць, знова викликують їх в чисте поле. Це одинокий спосіб яким большевики можуть побити польських білоґвардійців. Як відомо всім, кождий червоноармієць, — коли це йде о визволення від імперіялістичної навали, — не боїться воювати отверто. Знова польські білоштанкі буржуазні жовніри, ані руш ставити фронт; перед смілим большевицьким наступом, вони були повтікали до Варшави, та зі страху поховались до пивниць, по стрихах і т. п. місцям. Отже, як сказано, большевики припинили свій наступ на Варшаву та сильною лавою розсівшись на полях, чекають на "валєчних" білоштанких. Але білоштанкі, як сиділи по норах, так сидять, неначе ті миши і бояться ставитись до большевиків.

Є чутка, що всі тії ковбаси, котрими Поляки городили пліт, кругом Варшави, уже Поляки самі і доїдають. Чи з голоду, чи зі страху, — не знати, а можливо, що зі злости, бо пан як злий то зараз всьо кусає, що тільки попаде. (Його небеспечно пускати за стодолу, бо як-би так обжерся, то ну!... — зам. скл.)

ЛЬВІВ. (Деревляним кабзлем). — Червона кавалєрія Буденного, сміло заскакує "поляцуф", в "Малопольсце". В той час як пішла чутка, що Буденний зближається до Львова, то багато-багато "урженднікуф" польських, мусіли по кілька раз денно, міняти свої штани, така в них страшна відвага. Неоден із тих, що ще недавно "найвідважніще" бив закованого мужика, або безсильну женщину, або малого недолітка, — найскорше чимхнув з міста в напрямі Кракова. Нічо не по могло запевнення, що Буденний ще не хоче вступати до Львова, і пішов в сторону Стрия-Дрогобича... Але польська "шляхта" на саму згадку, — Червона Армія, Буденний, — втікає куди попало.

З СОВІТСЬКИХ ДЕРЖАВ.

МОСКВА, (via Київ). — Совітські, червоноармейські сили відбувають наради, щоб створити, нову армію проти Врангеля. Вище згадана думка має добрий ефект. Всі годяться, щоб така армія була створена як-найскорше і вислана там де треба. Кромі збруї, яка є призначена для нової червоної армії, совітські власти приладили великий запас лопат, заступів і т. п. річий до копання гробу Врангелівщини, котра має бути похоронена на тім самім контрреволюційнім цвинтарі, що і Колчаківщина, Юденщина, Скоропадщина та в послідних часах Денікінщина. У відношенню до подій на польсько-большевицькому фронті, населення Совітських Держав, не бачить жадної небезпеки. Всім досить добре відомо, що гріб для польської буржуазної собаки, вже викопаний, і то досить глубокий, (вона по части, сама собі той гріб випорпала. — Зам. скад..) і як що вона ще не похована, то нічо дивного; вона, тая польська бур жуазна собака ще жиє, тому старається вилізти з гробу, але це її не вдасться, бо час недалекий, що сам польський робітник потягне її поза уха лопатою і присипле як слід землею, щоб більше не смерділа.

З ФРАНЦІЇ.

ПАРИЖ. — Французські пани, так загризлись побідами большевиків, що й не знають, що мають робити. До недавна ще мали надію, що вдасться побити большевиків, а тим способом зтягнути царські довги, з російського і українського пролєтаріяту, але в послідних часах та надія геть вивітріла, тільки лишився брудний порошок в їхніх лобах. Але як то звичайно буває, потапаючий хапається бритви, — так і ції французські кловни взяли, тай вхопились Врангеля і Польщі. І як колись російська та польська буржуазія дивилась в сторону французських панів, за помочю, так тепер французські пани дивляться в сторону загибаючих останків польської та російської буржуазії. Значить судьба їх спільно звязана, так, що по упадку одних, рівночасно наступить послідна година другим. Бідні пани! Крути-верти, а умерти треба.

З АНҐЛІЇ.

ЛОНДОН. — Політика тутешнього правительства, відносно Сов. Держав є безсильна. Скільки разів брітійський лев хоче роззявити пащу і показати які то він має сильні зуби, — так сейчас робітництво накладає йому на тую пащу здоровезний намордник, котрий називається зрозумілими словами: Протест. Також скільки разів, політичний пастух Лойд Джордж, намагався успокоїти своїх підданих, то все його якась невидима рука, схопить за патли та потермосить так, аж йому язик перекрутить і він мимоволі зівсім інакше говорить, а інакше думає.

Настрій пануючої кляси ту дуже пригнобленний, натомість настрій працюючих мас, знаменитий; всі проти буржуазії, а по стороні Совітських Держав.

З ІТАЛІЇ.

РИМ, (via царство небесне). — Напруження між пануючими і працюючими, в Італії, горяче. Пролєтаріят приходить до переконання, що як не скрає своїм панам штанят, то ніколи не вийде з отцього незавидного положення. Отже всюди робиться приготовання до того загального краяння штанят, щоб опісля вшити їх на свій лад. По всіх збірних домах повівають червоні прапори, на знак з якої матерії штанята мають бути скраяні. Також, що другий-третий дім, прикрашений написами: "Хай живе Лєнін!" — Хай живе республіка!" — Хай живе революція!" — Хай живе большевизм!" — З чого можна винести, що італійський пролєтаріят, хоче на будуче носити, штани, зроблені на таку моду, як отце тепер носять в Совітських Державах, тому і звертається до т. Лєніна, яко найлутшого спеціяліста в тій справі. Натомість, відносяться з обуренням до аліянтських кравців, Лойд Джорджа, Мілєранда, Вілсона і т. п. та кричать: "Геть з версальським трактатом!" — Ваші аліянтські штанини, подерті! — Ви нас обдурили ними! — і т. п.

В АМЕРИЦІ.

НЮ ЙОРК. — В Америці тепер шалена аґітація, за президентами. Всі три "смирні" партії, (кожда з окрема) стараються перетягнути загал на свою сторону, та при помочи "зелених" хочуть доказати, які то вони "демократичні". Одним словом, ціла американська "демократія" полягає тепер на тім, що хто має більше гроший на аґітацію, той лучший "демократ, у кого найчервоніщий ніс, той найбільший "пробіціоніст", а у кого найгрубше черево, — той найлутший "опікун" убогих.

Славна "демократія", нема що казати!

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 18. 15, ВЕРЕСНЯ, 1920. New York, N. Y. SEPTEMBER 15, 1920. VOL. II. № 18.

В здоровому тілі, здорова душа.

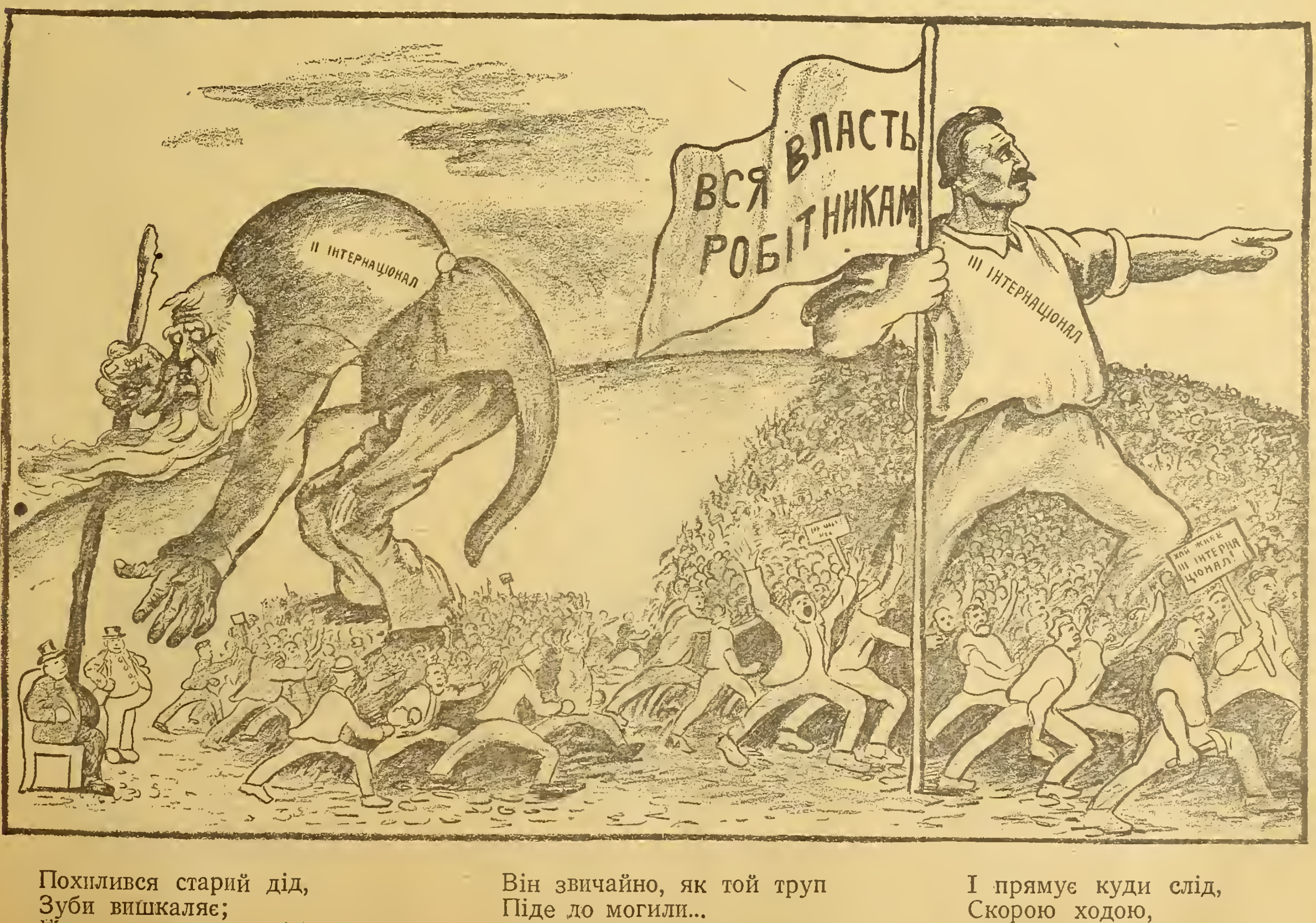

Похнлився старий дід,
Зуби вишкаляє;
Його весь пролєтаріят
Сейчас покидає.

Він звичайно, як той труп
Піде до могили...
А натомість вже повстав
Борець повний сили

І прямує куди слід,
Скорою ходою,
А за ним усе життя
Спішиться до бою!

Остап.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, Single copy 10 cents.

SEPTEMBER 15, 1920. № 18.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.

В РІЧНИЦЮ "МОЛОТА".

Сегодня скінчився рік, як ми випустили в світ перше число "Молота". Як приняло його укр. робітництво, про те найлутше свідчить факт, що по цей день "Молот" розходиться в 16.000 (шіснайцять тисяч) примірниках. Має він читачів і поза границі Зл. Держ. та Канади, а то: в Австрії, Чехо-Словаччині, Німеччині, Італії і Франції, та взагалі, скрізь де тільки проживають укр. робітники.

Це свідчить, що "Молот", за оден рік свого істнування, потрафив протерти собі дорогу до широких мас укр. робітництва на імігрції, бо взявши під увагу хоч-би самих передплатників і покупців "Молота", котрих — як сказано — начислюється на 16.000... А скільки тії передплатники і покупці мають кругом себе співчитачів та слухачів, то хиба вони самі можуть їх зрахувати.

Ми можемо сміло сказати, що під цей час "Молот" осягнув такий рекорд, якого не має жадний укр. часопис в Америці і взагалі на еміграції.

Так нехай-же дальше ширшають ряди читачів "Молота"! Нехай дальше "Молот" розбиває ту скалу, котра стоїть на дорозі до визволення трудящих мас! Нехай дальше розбиває сумніви закаменілих людий. Острою сатирою, докірливим гумором, нехай направляє помилки, котрі могли-б' вийти на шкоду робітничій справі. Нехай стоїть на свойому робітничому становищі і помагає в боротьбі своїм братнім робітничим часописам на еміграції!

А Вашим обовязком, Товариші, прихильники і читачі "Молота", — розповсюднювати його по всіх закутинах, приєднувати нових передплатників, піддержувати його морально і матеріяльно, а є надія, що в будучині, "Молот" може зробити два рази більшу роботу, як досі. Є надія, що "Молот" разом з другими, добре стоючими робітничими часописами, потрафить злучити спільною ціллю усіх укр. робітників на імігрції, та загартує їх до дальшої боротьби за краще життя!

Видавництво "Молота".

З ПОЛІТИЧНОГО СМІТНИКА.

"Ґеньо" Петрушевич,

"диктатор" бл. пам. Західної Области. Він при ломочи Денікіна, хотів устроїти собі тепле кубелечко на галицькім загумінку, де він мав бути маленьким цариком. Він тепер

у Відні прогулює до решти народний гріш. З царювання він ще не зрезигнував, і дальше настановляє собі "міністрів" на Східну Область... Але галицькі селяни і робітники виставили його кандидатуру на... кріпке перевесло, та на суху гиляку.

"Сімйон" Петлюра,

"їх скитальствующе пішкиходительство, "отаман" укр. гайвороння. Вславився найдурнїщими в історії "подвигами", як військовими, так і

дипльоматичними. Обікрав укр. працюючий народ з маєтку і свободи. Тепер волочиться по Польщі і шукає пристановища для свого гайвороння.

Він також поставлений в кандидати на суху вербу.

Сенько Вітик,

галицький "інтеліґент вуйко", котрому було забаглось попанувати над працюючим народом. Тепер він сидить у Відні і виплакує до решти свої окуляри, над своєю пропавшою безповоротно, нагодою до наживи на народнім хребті. З того всього він

ще розсилає листи по всіх планетах і оголошує, що він Сенько Вітик, (люди називають його Віхтик, або Віхоть) був колись головою, — чи там чимось иньшим, — Укр. Трудового Конґресу.

Осип Безпалко,

соціял-зрадник, жовтого коліру, до недавна бувший міністер без праці, в шапці Петлюри. Коли його побра-

тими "браця" Пілсудські і Дашинські відібрали йому цей "джаб" — польська львівська газета, почала сміятись з нього, називаючи його

міністром без праці і без хліба. На це Безпалко сильно образився і в своїому органі "Вперед" почав полемізувати з поляками, буцім то неправда, що він без праці і без хліба.

"Молот" може зазначити хиба те, що в Безпалка крім тих двох, нема вже від давна ні честі, ні совісти, а навіть і розуму.

"СВОБОДА".

Джерзинсітська циркова бабуня. Ця стара папля, зміняє своє лице, як дівка спідниці, — що певна скільки часу, то в ньої инша "маска". Душа в тої бабуні з політичного цирку наскрізь чорна, як той горщик, в котрім через кілька років стало варять борщ. Свій зовніш-

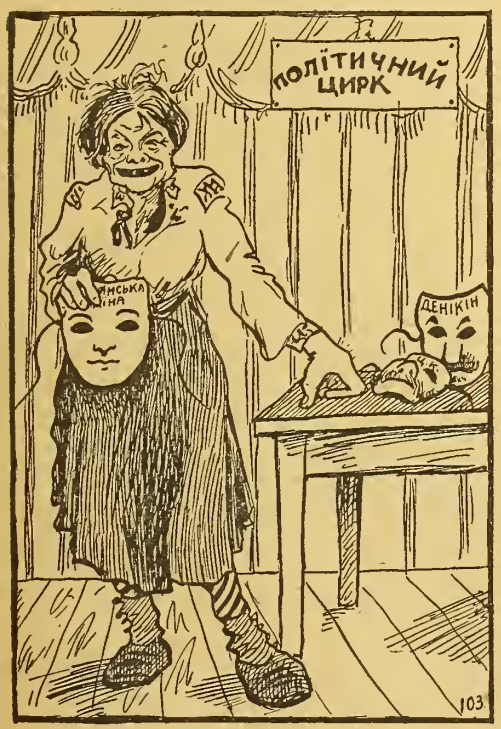

ний вигляд піддержує вона за помочю масок. І так, скинувши свої попередні маски, з маркою Франц Йосифа, а дальше цариста Денікіна, вона тепер готовиться натягнути маску Радянської Республіки, (розуміється, щоби підшившись під таку маску, вратувати своє збанкротоване становище).

Укр. робітники в Америці, повинні дати позір на ту змінницю і при першій нагоді здерти з неї маску та показати світови, єї дійсно плюгаве лице.

ВИСОКИЙ ТЕНОР.

— Це не школа виробила нашому тенорови його високі тони, але він їх має вже від уродження.

— З чого це виносиш?

— Бо він родився на четвертім поверху.

З МОРСЬКИХ СПОСТЕРЕЖЕНЬ.

В "Укр. Голосі" (ч. 31.) з Вінніпегу, є уміщена смішна телеграма, про "атамана" Петлюру, що ось то він мав збунтуватись проти Поляків і зажадав самоозначення для Східної Галичини...

Гм, чудасія! Як бачимо то як раз добра нагода Петлюрови, бунтуватися і жадати самоозначення, в цей час, — як в тім-же самім числі "У. Г." в иньшій телеграмі сказано, що Східна Галичина під управою совітів! — Чи не збунтувалося часами що, в голові редактора "У. Г.", що верзе такі глупости?...

***

В тім самім "У. Г." є ще один цікавий кусочок. Але це вже не телеграма, ані про Петлюру. Ту вже редактор "У. Г." висказує свою "мудрість" як слідує: "Чому дехто між нами схиляється до большевизму". (Мабуть вже і в "У. Г." пробують "нахилятись" до большевизму, судячи по словах "між нами", себто між редакторами). В своїй статті редактор "У. Г." лає большевиків, за те що вся "трудова інтеліґенція" (така як др. Цегельський і Ко.) була примушена виїхати з Радянської України, тому що боялася кари від большевиків. Що-ж з нею станеться днесь? Чи має зволоч, — чи пак "інтеліґенція", повертати на Україну, — чи ні? Буде зле, — каже дальше ред. "У. Г.", — бо як всю "інтеліґенцію" розженуть, або вибють, то останеться лише самий темний народ і тих темних будуть обсипувати всіми можливими ласками.

Видно, що ред. "У. Г." думає собі, що тільки й світа, що в вікні... Та ні пане, Кудрик; світ широкий і могучий! Горстка недобитків, яка скитається по чужині зі страху перед большевиками, — це не є трудова інтеліґенція. Дійсно трудова інтеліґенція жиє тепер на Україні і робить велике діло. А ті котрих ви маєте за інтеліґентів, — є напятновані як зрадники українського народу. Однак як хочете каятися, то не крутіть, а ідіть простою дорогою, того терня, яке ви стелили колись укр. робітникам під ноги, а буде вам прощено.

***

Читаємо, що в Варшаві повстав відділ "косинєрів", котрі попростувавши коси до гори, пішли битися проти большевиків. Згаданий відділ "косинєрів" мав зорганізувати польський епископ Каковскі. Він посвятив їх коси, поблагословив їх і вислав на бій.

Здається що епископ Каковскі, є хитрий психольог, коли благословить людий за життя і випроваджає на смерть... Ох, щоб то так були бідні "косинєри" знали, за чиї інтереси вони пішли битися, то певно були-б' не пішли!

Різак.

ДІЙСНЕ ЛИХО.

Лихий, лихому, лихо вдіяв,
А той за лихо відплатив;
Лихою думкою обвіяв,
Лихеє діло довершив.
Оба лихії побратими,
До суду справу цю несуть,
Щей дійсне лихо межи ними
Пустилось разом в тую путь...
Підходить перший до престола,
Шапчину клонить аж до ніг,
Та "право" каже в протоколах:
— На лихо, з лихом за поріг!
Підходить другий і благає:
— На милость божу, розсудіть;
Хто більше рації, з нас має,
Розумно діло поведіть!...
І "право" знову забурчало:
— На лихо, з лихом аж на двір!...
Аж ту новеє лихо сталось; —
Лихий, з лихим почали спір.
Та ту-ж на лихо, дійсне лихо
До салі суду просто йде...
Усе що жило, стало тихо,
Бо лихо суддею буде!
Сідає лихо на престолі
Та з лиха, лихом так бурчить:
— "Тепер по своїй власній волі, —
Я лихо, — буду вас судить;
Нещасний той, хто з лихом, лихо,
Лихеє діло починав, —
Нещасний той, хто теє лихо
Супроти нього продовжав.
Оба однако заслужили,
Платню, оба візьмуть одну:
Щоб лихо з лихом вічно жило, —
Замкнуть обох у холодну!"

М. Т.

ЧОТИРИ РОДИ ЛЮДИЙ.

Є люди, котрі нічого не знають, і не знають, що нічого не знають, — ті є дураки; їх оминайте.

Є люди, котрі нічого не знають, і знають, що нічого не знають, — ті люди прості; учіть їх.

Є люди, котрі знають, і не знають, що знають, — вони сплять; збудіть їх.

Є люди, котрі знають, і знають що знають, — то є мудрі люди; наслідуйте їх.

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

Любарська Щипавка.

Лакеї.

(Продовження.)

Впрвавшпся ледвп дпше,
Війська відцурався,
Втікаючи препоганий,
В Варшаву забрався.
Опппвшпсь у Варшаві,
Став лпсти писатп,
Що він хоче Галпчину
Польщі запродатп.
І запродав клятий гаспд
Східну Галпчину,
Аж на "двайцять і пять" років
Відцуравсь — покинув!
Задоволившпся з того,
Став він говорптп
Із польськими буржуками,
Що мають робитп:
Вп їх зразу не лякайте —
До Ляхів він каже, —
Прпборкайте, прпкохайте
А там вже покажем;
Що схочемо то й зробимо...
Не хптрая штука? —
Як не будуть вас слухатп
То маєте бука.
І скипів народ у гніві:
(Людп не скотина)
Бодай його продавала
Лихая година!..

**
*

Як там стало і що буде
Будем після знати,
Я гадаю, що й за других
Пора росказатп.
Хочу сказать як Денікін,
Став порядкуватп, —
На зруйнованій Вкраїні
Славу здобувати.
Він, теж, так як і Петлюра
Став військо збирати
Та гонців по Україні
Скрізь став розсплатп.
Щобп швпдче всяк подався
До його служптп
Та поміг-бп йому разом
Большевпків бити.
Хочу — каже їх здавпти
По всій Україні,
Щоб і духа їх не було;
Бо они противні.
Хто слухати вірно буде
Того не покину,
Бо той мені допоможе
"Спастп" Україну.
Бо вона вже заразилась
Вся від большевизму
І не хоче буть покірна
Для капіталізму.
Я прпйшов ту від панів
Яко повелптель
І, від нині вже я звусь:
"Вкраїнп спаситель".
Щобп кожний, з вас усіх
Мені покорявся!...
Ту український народ
Мовчки приглядався
І дивлячись на "героя"
Хитав головою; —
Справивсь — каже — з Петлюрою.
Справлюся й з тобою.
Чого тобі від нас треба? —
Став народ питати —
Ми гадаєм що вже годі
З нами воювати.
Ми одного вже збулися,
Поганця Петлюру,
А як ти не схаменишся
Й тобі намнем шкуру!...
А Денікін промовляє:
"Треба вам всім знати,
Що я прпсланий від власти
З вами воювати
Як вп, не покоритеся
Всесвітній тій власти,
То напевно вам прпйдеться
З нащадком пропасти.
Тоді мене спомянете
Українські люде,
Як ходить по ваших спинах
Мій гарапнпк буде.
І скіпів народ до нього.
Справедливим гнівом:
Будь проклятий ти від нині
З своїм зрадним ділом!
Так сказали Денікіну
Людп українські:
Хочеш шкуру вратувати?
Не роби по свинськи,
Та завчасу вибпрайся
Поки ціла шкура!
Як не хочеш то дістанеш
Так як і Петлюра.
Я ваш — каже — не Петлюра,
Не в нього я вдався,
Не така в мене натура
Щоби я лякався.
Я здається маю військо
До нього гармати
А для чого вони служать,
Вам не тре' казатп?!
Але лутше вам чим битись
Ходіте зі мною
Як будете лиш покірні,
Дам землю і "волю".
А до того щей скотину
Дам, рала і плуги,
Кожний стане господарем
Аби мав заслугп.
Аби тілько доказав хто
Вірність капіталу.
То по скінченню війни він
Дістане похвалу
До похвали господарку
Кождий буде мати
А хто хоче добуть всього,
Хай йде воювати.

**
*

От почувши такий поклик
Людп розділплись
На дві партії і скоро
До битви сходилпсь.
Одні пішли за народом,
А другі за катом
І почали бій кровавий
Рідні, — брат із братом.
Знов поллялась кров рікою
По всій Україні
І встелилась земля трупом
Винних і невинних
Не зважаючи на тее
Гризлись між собою
За богацтво нерозумні
Ставали до бою!
А наш "герой" собі думав
Що так далі буде,
До тих пор, аж покп собі
Трону не здобуде.
Як здобуду собі трон,
Тоді буде тихо...
Алеж на ту саму пору
Скоїлося лихо:
Став народ по всій Вкраїні
До купи єднатись
Та на решті обрадився.
Щоб його знехатпсь.
І забувші про всю сварку
Сами між собою
Поєдналпся до купи
Та взялись до бою.
От зі всіх сторін навкруги
Стали обступати.
Та по малу аж до моря
Стали прппирати.
Як побачив наш Денікін
Під собою море
То допіро роспізнав він
Що прпйшло вже горе.
Прпйшло горе, а до горя
Біда немпнуча
Обступили Денікіна
Як чорная туча
Зобачивши що нікуди
Йому вже втікатп
Зі слезами в аліянтів
Став шифа благати.
Якнайшвидче шифа дайте,
Тільки не жартуйте
На ніщо ви незважайте
Лиш мене ратуйте!
Яж для вас завоювати
Хотів Україну
Як мені не дасте шифа, —
Єй Богу загину
І зявився близько нього
Вражий шиф на воді
Й роспізнав він що з народом
Воювати годі.
І так само як Петлюра,
Війська відцурався
Та втікаючи як дурень
Він на шиф забравсвя
І на шифі капітана
Став дуже благати,
Щоб чим скорше поміг йому
Звідтіль утікати.
Щей на морі цілий час він
Назад оглядався,
Мов той злодій в Туреччину
Поганий подався.
І там ще він оглянувшпсь.
З радощів всміхнувся:
Ну й заскочили-ж мене там,
На силу що збувся.
Як бп мені на пору
Шиф не став в пригоді,
То плпвалоб моє тіло
До цих по- по воді

(Дальше буде).

ДАЮТЬ СОБІ НА РОЗВАГУ.

(Підслухане у львівському "Впередові".)

БУНЯК (до Сороневича): — Я абсолютно цего не розумію чого та польська шляхта від нас хоче.

СОРОНЕВИЧ: — Ну-бо, що сталося?

БУНЯК: — Таке сталося що навіть сором згадуавти. Цілий наклад "Впереду" знов сконфісковано. Чи вони подуріли, чи що. Та-ж пречінь цілий світ бачить що наш "Вперед" отримується тільки на польських услугах.

СОРОНЕВИЧ: — Мусимо поскар житися нашому атаманови, Петлюрі, про таку підлість польської шляхти. Та тільки не знати, де за ним днесь шукати. Бо він переностить свій уряд що дня до иньшого міста. От дивіться: Тому місяць був в Камянци, пізнійше у Варшаві а тепер вже забрався аж до Ряшева.

БУНЯК: — Я навіть не знаю де цей Ряшів... Це мабуть десь в Туреччині, — га?

СОРОНЕВИЧ: — Та ні, Ряшів лежить на мапі ,геть в західній Галичині, близько Кракова.

БУНЯК: — Агі! І якого дідька він аж там опинився?

СОРОНЕВИЧ: — Гм, якого дідька? — Мусів. Пречінь на Україну, він не міг утікати, бо за зраду свого народу, єго убилиби як собаку.

БУНЯК: — А чому польська шляхта його не убиває?

СОРОНЕВИЧ: — Тому, що він запродав для неї свій народ.

БУНЯК: — А чому вони конфіскують нам "Вперед"?

СОРОНЕВИЧ: — Бо бояться нас.

БУНЯК: — Та чому нас бояться?

СОРОНЕВИЧ: — А хіба ви не знаєте, що приповідка каже: "Пусти собаку під стіл, так вона після захоче на стіл".

БУНЯК: — А хіба ми собаки?

СОРОНЕВИЧ: — Ще гірші.

БУНЯК: — Чому?

СОРОНЕВИЧ: — Бо собака свого пана не зрадить, і не віддасть його на поталу, так як ми з Петлюрою віддали свій укр. народ польській шляхті...

БУНЯК: — Таки правда, що ми підлі!

СОРОНЕВИЧ: — Не журіться. Думаю що вневдовзі наша підлість закінчиться; — польська шляхта ось-ось скрутить голову, а з нею і ми також.

Різак.

В. В-нов.

ЖИТТЯ ЧОЛОВІКА.

(З російського.)

Сидів в трактирні. Їв і пив.
Потім раптово захорів,
Потім упав на грудь землі,
Потім підняли повезли.
Потім мозги обняв сумрак...
Карита чорная... Барак...
Носилки подали... Кладуть...
Несуть... Опять кладуть... Капут!...

"ПОЛЬСЬКА" БУРЖУАЗНА АРМІЯ.

ЦЕГЛЯР І БОЖЕВІЛЬНИЙ.

Одного разу робив чоловік цегли поза мурами заведення для божевільних. Нечайно оден з божевільних поглянув за мур та запитав:

— Що ти робиш?

— Роблю цеглу.

— А нащо ця цегла?

— Я не знаю. Впрочім, що мене обходить.

— По що-ж ти її робиш, коли не знаєш на що її опісля ужити?

— Ну, це моя робота.

— Але я не бачу, чому-б ти мав працювати без цілі. Коли тобі не потреба цих цегол, то хто їх буде уживати?

— А я звідки можу знати? Це мене не обходить.

— Ти не знаєш, що будеш робити із своєю власною цеглою?

— Це не моя цегла. Вона є власностю боса (господаря).

— Але чи не ти її зробив?

— Так.

— Якже це може бути, що вона належить до боса?

— Бо це його цегольня і його глина.

— О, то він побудував цегольню?

— Ні, мулярі її поставили.

— Чи може він копав глину?

— Ні, її копали от тамті люди.

— На щож вони її копають?

— Бо це їх діло. Бос їм платить за це.

— Ага! А чи він платить також і тобі за вирів цегол?

— Так.

— Звідки-ж він бере гроший, щоб тобі заплатити?

— Він продає цеглу.

— А чиж не ти зробив цю цеглу, що він продає?

— Так.

— Чи ти не думаєш, що ти би повинен прийти сюди, до нас?

***

Цегляр працював якийсь час невідзиваючись. Опісля почалась знов розмова.

— Як довго ти працюєш коло цегли?

— Від послідного вересня.

— А як довго ще будеш робити цеглу?

— От десь до цьвітня або мая.

— Це значить вісім або девять місяців. А чому потім перестанеш? Чи бос виплатить тобі за цілий рік?

— Боже добрий, ні. Він платить мені якраз тілько, щоб жити з дня на день. Щоб було защо переспатись і зїсти три рази денно.

— Чомуж ти перестанеш робити в цьвітни або в маю?

— Мушу. Бос не хоче мене довше держати. Цегли є тоді подостатком.

— Це значить, що цегли є тоді за багато?

— Так.

— А щож буде з тобою опісля?

— Зі мною? Коли я не зможу знайти иншої роботи, мене викинуть з хати, мені не стане хліба.

— Це тому, що ти зробив за багато цегли? Ну ліпше ходи сюди до нас.

***

Цегляр забурмотів:

— Цей чоловік плете дурниці — та продовжав дальше свою роботу. Але божевільний запитав його знов:

— А як довго тибудеш без праці?

— Може три або чотири місяці. Але бос дасть мені знов роботу опісля.

— Чомуж би ти мав знов до него вертати? Чи ти є власностю боса?

— Ні. Цеж було-б невільництво.

— А що є невільник?

— О, це чоловік, що працює дуже тяжко, а за це дістає лиш їду та мешкання.

— Ти-ж працюєш дуже тяжко, правда?

— Так.

— І за це дістанеш лише тілько, що старчить на їду три рази денно та мешкання?

— Так.

— Ну, то ти невільник!

— Ні, я свобідний Американець.

—Ти справді мусиш прийти до нас. Але я запитаю ще тебе, скільки бос візьме за цю цеглу?

— От, десь около 500 долярів.

— А як довго часу тобі потреба, щоб її зробити?

— Майже десять тижнів.

— Кілько-ж тобі бос дає за це?

— Два доляри і пів за день.

— Це винесе 150 долярів за десять тижнів.

— Ха, ха, ха, ха! Хі, хі, хі, хі! Хе, хе, Гі, гі! — сміявся божевільний.

— І з чого тут сміятись, ти проклятий осле? — казав цегляр обтираючи піт з чола.

— Ти МУСИШ прийти тут між нас. Гі, гі, гі! — Зареготався ще дужче божевільний.

Переклав **Е. Г.**

ПЕРЕХИТРИВ — ХИТРОГО.

Купив бідний у богача корову. Дав невеликий завдаток, а решту обіцяв дати по найблизшім ярмарку. Недав, бо не мав. Богач запізвав до суду, виграв, вів ліцитацію — не було що зліцитувати, бо бідний нічого більше не мав кромі того, що конечно потрібне до життя. І корови не міг дати, бо була одна. От і загризло сумління богача і він став думати, якби то заспокоїти своє богацьке сумління.

І придумав. Були на ярмарку: богач і бідний. Богач приступає до бідного і каже йому: "Даруй мені всі кривди, які я тобі зробив. Прости, що я тебе процесував, ліцитував. Хочу жити з тобою, як брат з братом, хочу направити все зло. Візьми від мене сесю козу, вона молока дає досить, а тобі молока треба: дітий в тебе ціла копичка, а корова тепер тільна, молока мало. Приймн, здасться тобі. Бери і жиймо в згоді!"

Чому-ж би не взяти, як дають даром. Пігнав бідний козу до дому, а богач тимчасом чим скорше до суду, бере урядника і ідуть оба бідному корову ліцитувати. Тепер вже можна, бо бідний вже має козу.

Пішли. Прийшли до бідного, а бідний з діточками вже козу доїдали. Не взяли корови, бо коза була небіжка.

ОГОЛОШЕННЯ.

Пошукується правди, волі і свободи, котрі перебувають-мучаться в капіталістичних злодійських законах.

Зголошуватись до — **робітника-невільника.**

***

Потрібно свідомих робітників, до перебудовання капіталістичного ладу на соціялістичний. Робота не тяжка для зорганізованих духом робітників — і не довга.

Зголошуватись до — **свідомости робітничих справ.**

***

Потрібно читачів і передплатників для "Молота" і взагалі для наукової літератури. Робота стала і поплатна для всіх трудящих.

Зголошуватись до **"Молота" і наукових видавництв.**

***

Потрібно "клепок" укр. чорносотенно-патріотичним редакторам. Зголошуватись **до тих-же.**

***

Птрібно честп української зрадничій інтеліґенції.

Зголошуватись **до совісти.**

***

Потрібно шнурів і гиляк збанкротуваній укр. інтеліґенції.

Зголошуватись **до тих-же.**

***

Потрібно знання-науки.

Зголошуватись **до несвідомих робітників.** **Ріжок.**

"ПРОТИНАСТУП" БУРЖУАЗНОЇ ПОЛЬЩІ.

Чуємо у панській пресі,
Що "большевики втікають,
А хоробрі польські вої,
Протинаступ починають"...
Вчули ми і здивувались:
— Чи то дійсно правда цему? —
Хоч і знали, що червоні
Задавлять ту анахтему!
Але гризтись, — не до річи;
Ми рішились почекати,
Щоб рішуче розслідити,
Як про справу ту думати?...
Ну, і слава силі духа,
Справа добре прояснилась:
— Польська банда таки в дурні,
З "протинаступом", пошилась.
Щоб ясніще справу взяти,
Щоб з думками не возитись,
Нам найлутше люди добрі,
На картину подивитись.

Щербак.

НАРІКАННЯ ПЕТЛЮРИ.

(На нуту: "Любив я дівчину".)

Пропала надія,
Забилося серце,
Заплакали очи мої; —
Любив-же я Польщу,
А та вже охляла, —
Ой лишенько в світі мені!

Вона там в Варшаві
З Французом жартує,
А дулю піднесла мені,
А люди робучі
Встають вже до бою,
На скору загибіль її...

Пропала надія,
Не вернуться мрії,
Про трони гетьманські, — о ні!...
Народом проклятий,
Прогнаний від хати,
По Польщі скитаюсь в нужді.

Коли-б' то був знав я,
Що лихо спіткає,
Не пхався-би в справи чужі
Ой краще було-би,
На світ не родитись,
Як в ганьбі впінитись, на дні!

Пропала надія,
Не зжалилось серце,
Не плакали очі мої;
Продав я Вкраїну,
Вона-ж збунтувалась, —
Ой лишенько, горе мені!

Свої проклинають,
Чужі призирають,
І щастя немаю ніде;
Селяне за мною
Камінням кидають, —
Ой лихо! Що далі буде?!..

Пропала надія,
Розпуклося серце,
І очі вилазять мої,
Вже й сам я не знаю,
Кого ухватитись, —
Ратунку шукати, — чи ні?!..

Ніде заховатись,
Тре' буде піддатись, —
Не в свою сорочку я вліз;
Вже хлоп пробудився,
Робітник підвівся,
Дух бунту шириться вже скрізь!

Гр. Чайко.

В РЕСТАВРАНТІ.

— Скілько стоїть порція риби?
— Пятьдесять центів.
— А хліб до неї?
— Хліб дається безплатно.
— А скілько стоїть котлєт?
— Двайцять пять центів.
— А сос до него?
— Сос безплатно.
— Дайте мені, в такім случаю, хліба з сосом.

ЗАГАДКИ.

Хто це такі пани,
Хитрі, дурні барани,
Котрим зайшов в голову дур
Й хотять розбити головою мур?

**
*

Хто це такі вони,
Що залізли в "штани";
Де колись вони плювали, —
Тепер те лизати стали?

**
*

Хитре, горде, як орел,
Вперте, як свиня й осел;
За захланність, за погорду,
Набирає в спину й морду?

**
*

Ні то скот, ні риба, ні птах,
Ходить в спідниці і в штанах;
Їсть і пє, — неробить нічого,
А тільки бреше, гірше пса рудого?

**
*

Був покірний, як вівця,
Терпів лихо без кінця;
Прийшов час, урвався терпець,
Зробив злодіям конець?

**
*

Нащо попам потрібні рот і язик,
А темним робітникам руки і ухо?

Хто відгадає всі загадки, той отримає весь перечитаний матеріял з "Молотка", даром.

Ріжок.

ПІСНІ НЕЩАСНИХ ГАЛИЧАН.

З Галичини, до Канади
Доходять ту вісти,
Що робітник і селянин
Не має що їсти.
Хліб там красний всюди родить,
Нема що казати,
Лиш вороги-яничари
Не дають збирати!...

**
*

Робив мужик тяжко,
Потом заливався,
Прийшов Поляк, забрав усе
Та ще й насміявся!
— Враже! — мужик каже, —
Це вас не загріє,
Бо ще прийде день відплати,
Нім когут запіє...
О ви череваті,
Досить вже знущатись;
Досить добро робітниче
Собі забирати!...
Робітники, скоро
Зі сну пробудіться
І за своє діло,
Спільно всі беріться!
Бо вже час надходить, —
Всі за одно діло;
Робітники світа,
Йдіть до бою сміло!

**
*

Встань народе, пробудися!
На неробів подивися;
Попи хитрі та зрадливі, —
Довгі віки туманили.
Піп не сапає, ні косить, —
Хлоп за нього тягар носить;
Мусить тяжко працювати,
Панам, попам всьо віддати:
Панам, всякії податки,
А сам лишиться без латки,
Бо піп голову все крутить,
А пан шкіру з нього лупить;
Всьо від нього забирає
Та ще й драбом називає...
От так воно виглядає,
Нехай кождий помічає!

М. Турик.

"ДЯДЬКО" ЛЕВИНСЬКИЙ.

Пише "дядько", "Лист отвертий",
Та так і думає:
— От то буде вже страхіття,
Як всяк прочитає!
Робітники в Америці,
Як тее "пролізуть",
То так своїм редакторам
Добре шкіру "зріжуть"!...
Кричить "дядько", вигукує.
Махає руками,
Та що сили в собі має,
"Гатить" кулаками.
Із-за того всього глуму,
Аж коти страхались, —
Щурі скоро до своїх нор
В той час забирались...
І здавалося, що справді
Лист такий могучий...
Але ось тепер ми бачим,
Що він й на онучі
Для собаки непридатний,
(Зараз-би подрались)...
Тай ми його в Америці,
Ні раз не злякались!...

**
*

Отже "дядьку" сидіть тихо, —
А то розходились; —
Щоб часом ви з своїм криком
В дурні не пошились!

Щербак.

ТАКИ ПОСТАВИВ НА СВОЇМ.

(Підслухане.)

ПОЧИНОК (переглядаючи "Нар. Волю", — до Лати): — Дивися Теді, навіть така контр-революційна шмата, пише про побіду большевиків.

ЛАТА: — Га? Що? Большевики побіджають?

ПОЧИНОК: — І побідять!

ЛАТА: — Так! А що-ж ми тепер зробимо з своїм контр-революційним знанням? Чи будемо на дальше контр-революційним падлом, — чи підсунемось до них? Що ти кажеш?

ПОЧИНОК: — Або я знаю, що нам тепер почати?! Мусимо трохи призадуматись...

ЛАТА: — Нема чого призадумуватись Темотею, справу треба поладити як найскорше, а то щоб не було за пізно.

ПОЧИНОК: — Прилучитися до большевиків, я-би рад і нині, — одно лиш, що я соромлюся навіть сам своєї особи.

ЛАТА: — Чому-ж ти соромишся?

ПОЧИНОК: — А хіба ти не знаєш, як я свого часу, в контр-революційній шматі "Н. В." був поназивав укр. робітників, свиньми, дураками і форналями?...

ЛАТА: — Це я знаю. Знають про це і всі укр. робітники. Однак думаю що вони тобі простять нині, за твою несвідомість.

ПОЧИНОК: — Ох, ох! Як низько я стою зі своїми мудрощами!... (По хвили) Я таки соромлюся.

ЛАТА: — Та ніби якого дітька тобі соромитися? — Чей-же унуривши свої очи в землю, не будеш скитатися поміж робітників немов відрізанний з мотуза!

ПОЧИНОК: — І що-ж нам почати?

ЛАТА: — Остається нам зробити так як той блудний син, котрий прогулявши свою пайку вернув голий і босий, до свого батька і упавши йому до ніг сказав: "Прости, бо я согрішив.

ПОЧИНОК: — А чи батько йому простив?

ЛАТА: — Шюр, що простив!

ПОЧИНОК: — Чи і ми мали-би упасти укр. робітникам до ніг і просити прощення, за те, що согрішили, ідучи по стороні контр-революції?

ЛАТА: — Та воно до того приходить.

ПОЧИНОК: — О боги! Чи мавби я бути визутий зівсім з своєї контр-революційної чести?!..

ЛАТА: — Як бачу Тимку, то я з тобою не розговорюся нині. Адже в тебе чести нема... Ходімо-ж бо скорим бігом, а то кажу тобі, буде запізно!

ПОЧИНОК: — Ні, не піду. Падлом я раз зробився, — падлом і загину! Прецінь у мене є честь.

Різак.

ПОРАДИЛА.

— І що ту робити, кумо дорога, мій чоловік впивається щодня, в дома не сидить тільки в сальоні...

— Прецінь є рада...

— Яка?

— Заложіть собі сальон в дома, то буде тоді сидіти в дома!...

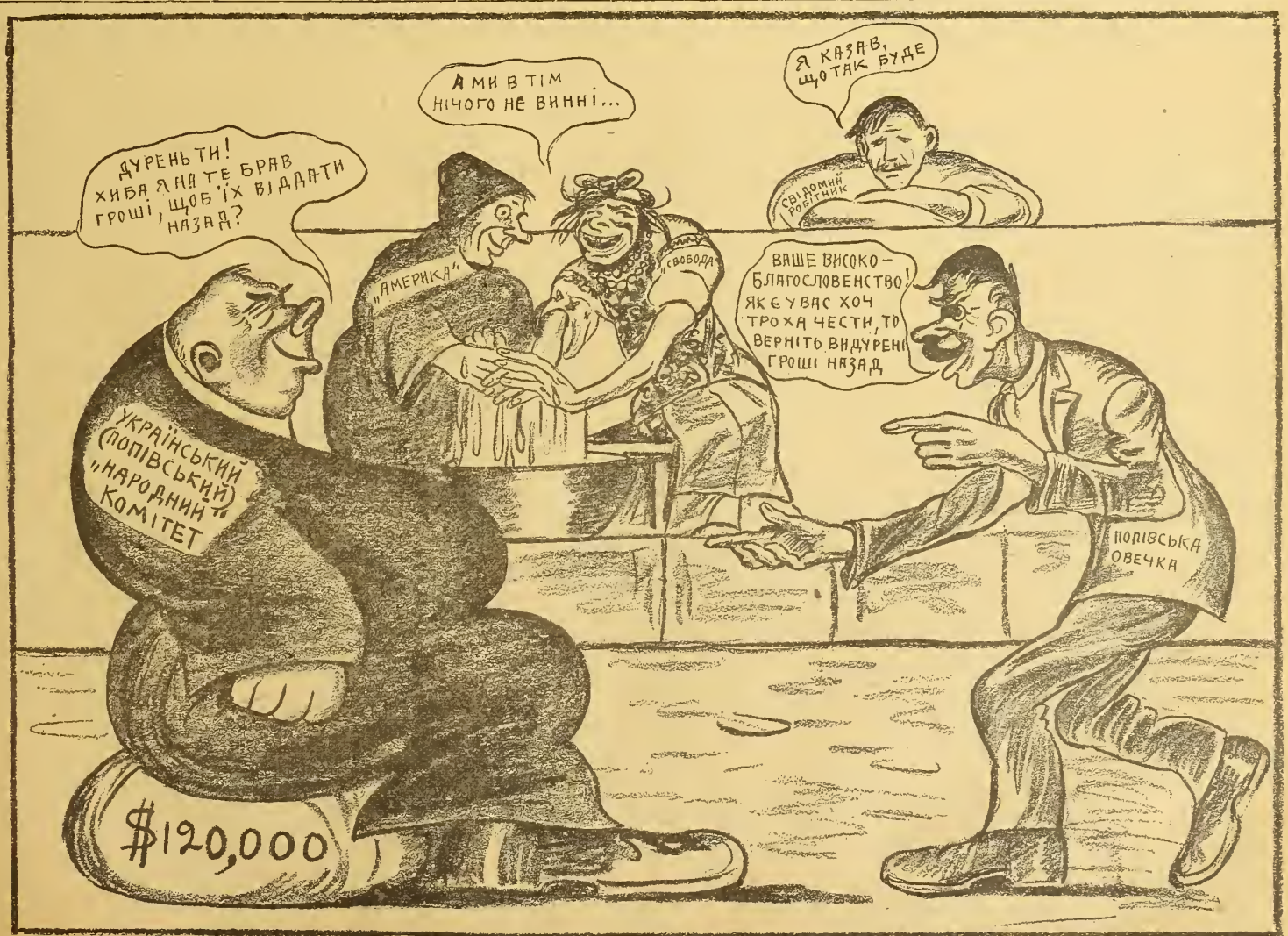

КОМЕДІЯ З ГРІШМИ.

Н. Салтиков — Щедрин.

КИСІЛЬ.

(Байка.)

Варила баба кисіль на огні і подавала його панам їсти. Кисіль був добрий. Отже їли його з апетитом пани, а діти то аж пальці облизували. Бо щож то за кисіль був! Навіть десята вода по нім мала смак знаменитий! Вивищувано його попід небеса: "То-ж то кисіль!" — "А що за смак"! — "Що за квасковатість!" Прошу! Прошу! — Мамусю, варіть нам такий кисіль щодня!" — Нічо, нічо иньшого їсти не будемо!"

Послухала баба і варила кисіль щодня. А скількість його була завсігди немала. Старчило для всіх. Столівники звичайно, заїдаючи, попускали паски, а гості відістися його не могли. Навіть звичайні прохожі знаходили гостинну миску того спеціялу: "Їжте панове, не встидайтесь! Чим хата богата тим рада! Сам до писка проситься! Прошу браття, прошу! Не кремпуйтеся! Прошу! На те кисіль варять, щоби його їсти! Тиснувся теж хто міг до гостинних порогів, черпав з начиня, ніс їжу до губи а потім обтирав їх хусточкою.

А кисіль — як кисіль. Був до того степення розліздлий і змяклий, що не чув навіть, як його їджено. Нічо собі з того не робив.

Противно. Чуючи, що його хвалять, почав гордіти, надуватись і пускати баньки. "Мушу бути добрим, коли мене так пани люблять. Ей хазяйко, пильнуй мене добре а сосу не жалуй! Знай, що кисіль — то не аби що! — говорив собі.

Тимчасом проминуло пару днів, а може пару тижнів — кисіль почав уже панам проїдатися. Де-котрі з них значно вінтеліґентніли до того часу, на кисіль дивитись не могли, а в коротці цілий той край опанувала така антикисільова епідемія, що навіть люди містотою своїх мозгів не перевищаючих звичайних матолків, поїдали тільки ріжні ґаляретн, індики з труфлями і пінку з товчених міґдалів.

— Змилуйтеся пане — казав оден до другого. — Кисіль! Що-ж то за страва? Хто вигадав, коли, їсти кисіль? Прецінь то паскудство. Слизьке, мягке, нудке, квасковате! Брр! Аж не добре робиться, коли о нім подумаю!

Бо **тож, прошу пана** — підхопив другий — я зауважив вже давно, що кисіль то знаменита страва для свинь. Годуймо ним свиний, а самі їдьмо до моря. Затужимо за ним, то вернем. Свині знова не є так над то пажерливі, зістане щось і для нас.

Га! що-ж робити! Свині то свині! Кисіль не розуміє, в якій рандзі особа, котра його споживає. Щоби лиш його їджено. О ніщо більше йому не ходить.

Занурилась отже свиня по уха в кисілю, ходить і поквікує собі під рилом. "Упаду, заточусь, як наїмся панського кисілю!" А сама розжерлась, не знає сита! Дна в ній нема. Хляпає і хляпає.

Заледви кухарка відвернеться в иньшу сторону, свиня вже хрюкає: Кві-і! Кві-і! Мало! Мало! А як тая їй відповість: "Був кисіль, але чорти го взяли!" — всі кути в хліві в гною і на подвірю перешукає, аж нарешті винайде. Така то вже свинська натура.

Їла отже свиня і їла тую колишню панську їжу, аж врешті виїла все. Трудно. Кожда річ мусить мати свій конець на світі.

А пани тимчасом гуляли над морем, гуляли, — аж врешті все прогуляли. Прогуляли все і кажуть до себе: "Ну, тепер то можем собі сказати: досить! Треба знов забратись до кисілю"!

Як сказали, так і зробили. Вернули до дому, узброїлись в ложки, дивляться, а ту по кисілю ані сліду! Остали тільки свинські вишкробки, присохлі на дні в цебрику.

Що ту тепер робити? Сумно тепер враз з свиньми позвішували голови і почали ляментувати.

— Не треба нам було кисілю лишати... Їли ми, їли, а на запас нічо не остало. Хто-ж нас тепер нагодує, хто-ж нас тепер напоїть? Нема тебе кисілю! Нема! Загинула навіть десята вода по тобі — у! у! у! у!

ОПОВІЩЕННЯ.

Отсим даєсь до прилюдного відома, що уряд Їх Сімкротьблагородного Скитальствующого Пішкиходительства, "отамана" Сімйона Петлюри нуждається під сю хвилю в ріжного рода міністрах. З причин, що попередних моїх міністрів я порозсилав підчас урядових поїздок по моїй Правобережній і Галицькій Україні, — мені негайно потрібно слідуючих:

Міністра праці — людини не конче образованої, та за те циганської вдачі. Мусить бути перворядним хрунем, зрадником робітничих інтересів і грубошкірим брехуном. Його праця полягати-ме в жебранню хліба, паленню вогню, та доглядянню нашої правительственної шкапи, котра тягає нашу "народну" буду від села до села, від міста до міста, мов джуму. Платню побирати-ме з чеками, підписуваними мною, товаришом Пілсудським, та тов. Дашинським. Як що знайдеться такий кандидат, і буде вірним мені та моїм разпредорогим колєґам — ляцьким собакам, то в нагороду йому попадеться в слушну пору — житне перевесло.

Зголошуватися на адресу:

Лятайонци ржонд Петлюри
00000 Лявфшріт Променада
На Мазурах.

Увага: — Вміючи дещо по українськи читати, я дізнався, що в Америциі та Канаді знайшлобся много кандидатів на цей пост, головно між патріотичними редакторами чорносотенних шмат, та соціял-зрадника-

ПОЛЬСЬКИМ РОБІТНИКАМ.

Товариші, робітники! Не слухайте панів,
Вони вас гнобили від много-много літ;
Не йдіть на схід, вбивать робітників,
Але панів прогнать ви їм ще поможіть!

Товариші, робітники! Подайте свої руки,
Вкраїнським й росийським трудящим братам;
Скидайте кайдани, що чинять вам муки,
Жийте в своїм краю свобідним життям.

Хай живе совітська Вкраїна й Росія,
Там нині лунає вже свобідний спів;
Хай живе на світі, свобідна, роскішна
Робітнича Польща, без панів-катів!

М. Вінтонів.

ГРОШІ А РОЗУМ.

(З німецького.)

Гроший нам мало! — так весь світ гукає,
За ними вічно гонить, пропадає...
І ще не знав я між людьми такого,
Хто-би довільний був з маєтку свого.
Та за те кожний, хоч-би найбідніщий,
Дуфає в себе, що він наймудріщий,
Тож ніхто на ума брак не нарікає,
Аж до несхочу кожний його має,
Бо, хоч-би дурень був як та лопата,
Горлає: "Ось в мене розуму палата!"

ми. Просивбим отже охочих негайно зголоситись на повисшу адресу.

Відтак "наше" правительство потребує:

Міністра від дьохтю, — людини вп сокообразованої, з укінченим курсом хемії, мусить бути дисим і нежонатим (бо нежонатого твердше тімя, і не так скоро подасться при вони з дьогтю). Його праця буде полягати в доглядапню нашого правительственного воза, щоб не скрипів. До цеї пори в нас такого департаменту не було, що сильно пошкодило нашій дорогій справі, бо "отаман" за скрипліпням воза не можуть спа ти, в наслідок чого немає з них й діла. А позаяк нам часто приходиться волочитись по всілякпх пущах, де немож купити дьогтю на віз, то цей кандидат повинен знати хемію і вміти варити дьогодь. Заплата, як повисше ;адреса тоже.

Потрібно єще:

Міністра — планетника: людини здібної до вороження погоди, вишукування дороги після звізд, та відшептування громів. До цего може надаватись якпй церковний кабанець, дяк, а то й паламар. Мусить вміти читати по польськи, бо тут по дорогах такі написі, що й сам "отаман" в них не розбираються, дарма хоч що й робити аргументи з Поляками. Платня і адреса, як повисше.

Єще з пів копи кандидатів можуть зголоситись так як "отаман" потребують багато "месіїв" в роді того, що у Вашінґтоні. І Високе Пішкиходительство хочуть єще вислати місії до: Пацикова, Старобабкова та Куль паркова в Галичині; крім цего тузінів зо два ріжних такпх месіїв можна-б розмістпти по усіх закутинах світа, і декілька на Марсі, Нептуні, Юпітерови та пр.

Проситься спішитись, так як праці багато, а нема кому її робити. Нашому правительству грозить упадок, як що не знайдуться скоро такі кандидати

Датовано, при дорозі під вербою, на Мазурах.

Прийшов Дурень в ліса,
Начальний Писар.

За ласки і приказу.

Їх Сімкротьблагородного Скитальствующого Пішкиходительства — отамана Сімйона Первого, і Послідного.

В СУДІ.

Оскаржений: — Богом свідчуся, судіє, я цього не робив.

Судія: — Як не маєш більше свід ків — 30 днів арешту!

НА ПОЧТІ.

Почтар: — Цей лист за тяжкий. Треба наліпити ще оден марок за два центи.

Властитель листу: — Так? Чи тоді лист стане лекшим?

БЕЗРОБІТНІ.

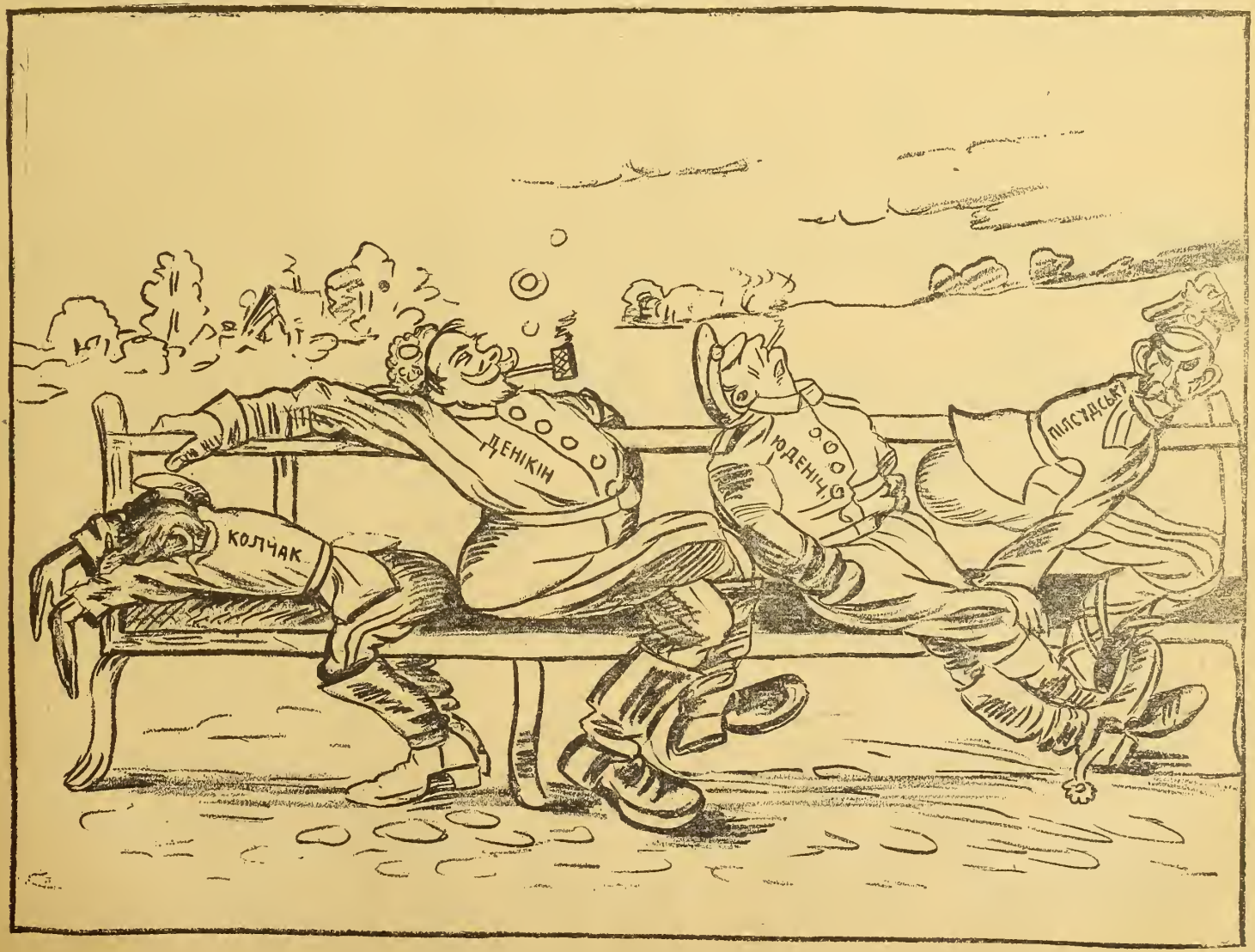

Пілсудський (до своїх попередників): Посунь сєн псякреф, бо те большевикі так мнє обтшепалі, же нє моґе сєн на ногах втшимаць.

ВІДПОВІДИ НА ПИТАННЯ.

Член покійної Федурації з Бруклина. — Загальне справоздання сліпого попа з "Комітетом" зі збріки фондів для голодуючих у старім краю представляється ось так:

Прихід.

Збірка з Укр. Дня	$80.000
Добровільні фонди	40.000
Разом	**$120.000**

Розхід.

Вислано до старого краю для голодуючих	$000.000
Виплачено др. Біликови на "тут тайм" до Парижа	30.000
Обїздка сліпого попа і его жертви по Канаді	2.000
Куплено оден дозен яєць для гощененя др. Цегельського на Великдень	69 цнт.
Направа Ревкових штанів по вічу в Рочестер	1.81
Заплачено докторови у шпитали, за зшивання голови др. Цегельському у Клівленд	7.45
Куплено дім і меблі для сліпого попа	86.305
Куплено дві батлі "бренди" у Монтреал, для редактора джерзисітської паплі	5.00
Виплачено Демидчукови на житя	2.04
Оплата телєграфів і телєфонів	1.19
Разом .	**$120.123**

Повторення.

Загальний прихід	$120.000
Загальний розхід	120.123
Дефіцит в касі	**$1.23**

Отже по нинішний день в касі сліпого попа з "Комітетом" остасєь довгу $1.23.

Що до справоздання покійної "Федурації", то "Молот" уважає злишним марнувати чорнила на таку річ яка вже давно перегнила на окописку.

Читач "Свободи" з Ню Йорку. — Не маєте чого дивуватися. Хиба ви не знаєте що нині між людьми всіляке буває. Є такі люди, що не маючи відповідних голов мусять носити свій розум в штанах. Знов инъші не маючи відповідних штанів, носять свій розум у голові. Що до редактора джерзисітської паплі то це правда що у него є відповідні і штани і голова, (тай щей і уха собі у него немов у осла). Однак свого розуму він не носить ані в штанах, ані в голові, бо такого у него є брак зівсім. Не вірите? — так прочитайте собі "Свободу".

Редактор "Укр. Прапора" у Відні. — Жалуєтесь на укр. робітників в Америці, що вони замість складати др. Цегельському свою під помогу в грошах, підпомогли його кулаками по пиці.

Ну і щож тут такого дивного? Та "як Куба Богу, так Бут Кубе". А хиба ви вже призабули що він робив як був генералом у екс-фон Денікіна? Тепер йому віддають хліб за паланицю.

Друге знов, — ви мусите знати, що укр. робітник є надзвичайної вдачі, наколи він є добрий, так тоді і продайте його, і торгуйте ним, і вішайте його, то він вам навіть злого слова не вимовить, лише буде терпіти, — Але коли цей терпець у него урветься, о тоді "тут бай" братку. Він тоді не перебирає, чи то отаман, чи то міністер, чи то доктор, чи то генерал; він бє по пащеці кого тільки запопаде. Думаємо що повірите нам, ато вже і сам Цегельський переконався в Клівленді.

Патріот з Чікаго. — Кажете, що вам снилося, що як би ви були на місци редактора "Свободи" і писали такі підлі клеветн на Радянську Україну і Росію, так не осталось-бся вам зробити що инъшого як повіситися з досади. Це справді гарний сон. Але редактор "Свободи" з вами не згодиться ніколи. Від себе "Молот" скаже що віруючи у свій сон ви глубоко помиляетеся. Вам треба зрозуміти, що світ є сотворений для всіх і найгірша падлюка має повне право до життя. А що редактор "Свободи" пише в "Свободі" брехні, то він тому не винен. Адже народна пословиця каже що собаці можна і на бога брехати. Тут провинили лише темні маси що попирають таку шмату. Чи ви думаєте що як би робітники задурманені попівським чадом, захотіли не брати до рук "Свободи" то редактор "Свободи" не бувби чоловіком?

Свободян. — "Молот" думає, що у вас є голова на карку на це, щоби мотуз не зсунувся... Однак як хочете дізнатися дійсної правди, так поспитайте др. Демидчука, або Починка, а вони вам розкажуть. Не питайте лише др. Цегельського про таку річ, ато він готовий вам наплести дурниць і сказати що голову носиться на карку на те щоби робітники били по ній на вічу кулаками.

Брисько з Скрентону. — Як хочете ще якись час бути хазяїном в "Н. В.", то для премії нововступаючим членам до "У. Р. С." роздавайте замість калиток, мило. Бо біблія каже що на мило можна приманути дурня від першого разу. Спробуйте, бо як "Н. В." пішла-б' до вічного супочинку, так як Січинського "газета" то вам прийшлобися жити в таких гараздах як др. Це-

Читайте! Читайте

"Українські Робітничі Вісти"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будуччини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злучених Державах і Канаді $ 4.00.
В Галичині і Буковині $ 5.00.
Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.

Winnipeg, Man. Canada.

гельському днесь живеться. А чи хотіли-б ви поїхати десь на віче і там пхати свою пику під робітничі кулаки. Правда що ні? А видите.

Різак.

ДОБРЕ ВІДРІЗАВ.

На королівському дворі мав відбутися бенкет. Запросили також кількох славних ученых, кількох музиків і одного маляра. Запрошенню маляра противився дуже оден міністер; противився, бо маляр в молодости був пастухом. Та помимо його противлення маляра запросили. Міністер рішив пімститися і образити маляра підчас бенкету. — Коли вже проголошено багато тоастів і випито здоровля усіх коронованих голов і коли в салі запанувала тишина, міністер питає маляра так голосно, аби усі чули: "Я чув, що ви маєте за собою дуже сумну минувшину. Навіть вівці мали пасти!" "О то правда!" — каже маляр — "Але чому воно сумне?" А міністер питає: "А я знов дуже цікавий, чому це мало-би бути добре?" "А воно добре" — відповідає маляр "воно добре тому, бо я тепер на перший погляд ока пізнаю кожду баранячу голову".

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y

З НІЧОГО, ЩОСЬ...

Я-б' зробив велике чудо...
А яке? — спитав-би хтось; —
Я і скажу, не боюся:
— Я-б' зробив з нічого, щось!

Чи можливо, чи правдиво,
Ту я зараз доведу,
А за свідка, хоч-би й дідька
Перед себе приведу...

От візьму кусок паперу,
Олівець або перо,
Та напишу на папері
"Нічо", — слово те одно.

А потому ще старанно,
Там радиркою пітру, —
І вже слово те — "Нічого",
Я гарнесенько зітру!

Та щоб діло довершити,
Як нераз вже довелось, —
Я напишу на тім місці,
Друге слово, — слово "Щось"...

**
*

От таким то дивним дивом,
Зроблю я з нічого, щось...
Хто не вірить, хай спробує,
Як мені це довелось.

М. Т.

В ШКОЛІ.

Професор: — Коли ти такий забудько, що не можеш собі нічо затямити, то роби так, як я: Завяжи собі узол на хусточці.

"ОБРАЗОВАНИЙ".

— Чи ви пане читали Гоголя?
— Ні, пане, англійських кляпсків не читаю.

АФОРИЗМ.

Не має голосніщого
Та від потока плиткого;
Не має й крикливіщого
Від чоловіка дурного.

ЗАЯВА.

Отцим хочемо положити конець немилій нам справі, яка вирнула ізза поміщення дописів в 15-тім числі "Молота", п. н. **"Гамілтон, Канада". "Чудо в Гамілтон, Канада"**, та **"Радіо північного вітру з Гамілтон"**, де то автор згаданих дописів, критикував тамошне товариство "Дзвін" і його членів.

Нашим бажанням є пояснити справу, що — поміщуючи згадані дописі — ми не знали відносин тих двох сторонництв; тому **відкликуєм те, що було поміщене в "Молоті"** і просимо т-во "Дзвін" о перебачення.

Дальше, заявляємо, що на будуче, абсолютно, не будемо містити чогось подібного з Гамілтону, як також не будем відповідати на листи в тій справі.

Редакція "Молота".

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Европі, як також в ріжних центрах української еміграції в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Европи	$15.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$15.00
На пів року	$8.00
На три місяці	$4.50

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

БРУКЛИН, Н. Й.

Всім тутешнім робітникам добре знаний картач і потягач "вуд-алкоголю" пан Ясь-кевіч, задумав був покинути роботу в "фектурі" та піти до Ню Йорку, бо — подумав він — там "У. Н. К." робить добрий бізнес, за гроші здерті з укр. робітників, отож — каже — піду я там, чей дістану який "джаб", бо-ж я також занимався збіркою тих грошей!... Пішов і справді дали йому "джаб", але не довго він там попасав і повернув назад до "фектури". Але що він сарака прагне панського крісла, так знова поїхав до Філядельфії, шукати місця в "Провидіню", — чи в засліпленню, — котре і там знайшов.

Не міг однак він і там втриматись, бо тамтешні попи не хотіли з ним числитися, а ще до того йому бракувало "вуд-алкогол" тай добрих "експіренс" при картах, бо хоч вони і є в Філядельфії, але все таки незнакомі.

Так повернув він назад сюди і тепер зі своїми "патнерами" старається, щоб не дати грошей з розвязаного У. Н. Дому в Бруклині, — на пресовий фонд робітничого часопису "Укр. Щод. Вісти", як це було ухвалено більшістю делегатів.

Чи вдасться тим панкам Ясь-кевичам недопустити тих грошей на призначену ціль, а використати їх для себе, — як вони хочуть — покаже будучність.

Біль.

БІНҐГАМТОН, Н. Й.

Дорогий "Молоте": — Засилаю тобі 5 дол. і 5 центів, котрі зложили 114 робітників і просимо тебе викуй за ці гроші два крючки і зсучи кріпкого мотузка. На мотузку повісь Петлюру, щей одного крючка в рило застроми, що-б більше не дурив селян та робітників. А на другому крючку, за язик повісь Петрушевича, щоби більш не командував своїми військами проти Радянських республик.

Жертвувалиб більше, але на таких гадів шкода більше жертвувати, як вони (Петлю-ро-шевичі). Найбільше з нас жертвували по центу — два-три а не більше девять.

Як сповните цю роботу, то щей подякуєм вам за услугу.

Комітет за 114 робітників.

9-9-1920.

ДАРМОЇДИ-МАНТЯРІ.

(Дітройт, Міш.)

Научились дармоїди
Чужим коштом жити,
Та не хотять ніяк, чесно
На життя робити.
До цих пор мантою жили,
Дурниці шукали;
Всячину їм легковірні
Завсігди складали.
Та тепер не так вже легко
Когось обдурити; —
Дармоїди придумали
Щось иньше робити:
Заложили днесь торговлю,
За людські долярп,
І тим робом, при торговлі,
Легкий "джаб" дістали.
Тай марнують людську працю,
Марне розпускають;
Їх бо нічо не коштує,
То-ж нічо не дбають.
І возяться в желізниці,
Від міста, до міста
Та "гуд тайм" собі справляють...
Щей платня "мастиста"!...

**
*

От оден такий із них,
До нас приїзджає;
Думав собі, що він ту
Грошей назбирає.
Але ту вже не такі
Мельники мололи,
Та їх муку розвіяли
Десь вітри по поли.
І приїхав він собі,
На біду та лихо;
Зараз ту йому сказали:
Сиди "братку" тихо!
Але "мельник" певно хотів
Щастя спробувати;
Давай — каже — на неділю
Ту віче зкликати...

**
*

Посходились слухачі,
Стали посміхатись:
"Де той мельник? Хай іде
Сейчас починати!"
От і вийшов він, вперед,
За ним Цимбал тоже, —
Що мельнику міхоношом
Служить, як негоже.
Мельник несе в руках крейду,
А Цимбал таблицю,
А третий ще якись ззаду
Тащить кобильницю.
Розложили теє все,
І мельник малює:
Кружки й зера, меньші й більші,
Відтак ляментує:
— "Чи бачите яка сума
Іде в чужі руки?
Чи не може вона в наші
Кишені прибути? —
Ви-ж знаєте, що нам треба
Свої "штори" мати,
Таки своїм Українцям
Капітал збивати.
Ту — каже він — політика
Нічо не поможе;
Капітал тре' побивати
Капіталом тоже.
Політика, — плете мельник, —
Це так виглядає,
Як чоловік прийде пяний,
Став та жінку лає"...

**
*

Ту почалось вже з публики
Кидати словами:
— "Хай не меле дурний мельник,
Дурниць межи нами!"
Він побачив, вже що годі
Що небудь молоти,
Бо всі хочуть дискусії, —
Ніяк побороти...
От почалась дискусія,
Кожний промовляє
Та за кожне його слово,
Здорово збирає.
Так зібрали до порядку,
Всю тую виправу:
І мельників й компанію,
Й всю бранджу плюгаву.
Та сказали щоб не важився,
Більш людий дурити,
А то ще як раз приїде,
То вже будуть бити...

**
*

От так гоніть, де попаде,
Тих собак негідних,
Усю зволоч, дармоїдів,
Хоч-би своїх рідних!

І. Богатківський.

Читайте "Молота" і приєднуйте нових передплатників!

Телєфон: { 2509 / 5883 Орчард
М. РОЗЕНБЕРҐ
Аптикар
132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. Й.

ДУЛЮ ЇМ!

(Вествіл, Ілл.)

Таке чудо прилучилось,
Мені на днях мати:
Пан Цегельський з "Комітетом"
Хтів гроші збирати;
Прислав мені він "відозву",
Щоб щось жертвувати,
Щоб "рідний край, у ворожі
Рученьки не дати"...
Я дізнавши це, — при столі
Чимскорше сідаю
Й Цегельському "жертви" в нулях
Щиро посилаю.
Йому-ж би то в тую хвилю
Так жертви-б' придались, —
Бо він бідний в Клівеленді,
Стратив окуляри...
Отож ми ту посходившись,
"Жертви" позбирали
І Льоньови Цегельському
Дулю посилали.
А у відповідь на "прозьбу",
Ми так відказали:
— На яку ціль, ви Цегельський
Грошики-б' збирали?
Чи на тую чорну сотню,
Що геть повтікала,
Із тих країв де вже тепер
Народи повстали?...
Мабуть на те пан Цегельський
Збирає доляри,
Щоби купив собі тепер
Міцні окуляри?
А може то тепер в світі
Лиш такі "молебні",
Що сліпий піп уживає
Всі гроші на меблі?...

**
*

Були колись баранчики,
Що гроші давали,
Але тепер наостанку,
Порозумніщали!

Микола Липовський.

ПОЯСНИЛА ЇЇ.

— А що так думаєте кумо?

— Та думаю кумцю, що то вже певно конець світа буде, бо вчера мій старий казав, що людий бог не сотворив тільки уродились від малпи.

— То може і правда кумо, бо в біблії стоїть написано, що Адам і Ева мали двох синів, а дочок ані одної, то певно Каїн оженився з малпою.

ТАКОЖ НІЧОГО НЕ РОБИТЬ.

Був страйк. Учителі дістали наказ від "просвітних властий" відповідно впливати на діти аби ті відтак своїх родичів просили перервати страйк. Учитель в одній школі каже: "Най встануть усі, котрих родичі не роблять!" Встали, встав і син властителя каменіці. "А ти чого встав?

"Мій тато преціиь ніколи нічого не робить!"

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Ольга Т. М. Віршик дуже гарний, але на жаль не в пору. Пробуйте писати більше, а цей нехай почекає; часом ще може придатися.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Вільмінґтон, Дел. А Дудзец	$1.00
Клівленд, О. Д. Кушляк	2.00
Лайон Монтайн, Н. Й. Ф. Фусік	1.00
Ню Йорк, Н. Й. В. Д. Скорейко	1.00
Буфало, Н. Й. С. Ратчук	1.00
Бінґгамтон, Н. Й. О. Легенький (збірка)	5.05

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ ДАВНО ПОЖАДАНА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИКІВ КНИЖКА НА УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ПІД ЗАГОЛОВКОМ:

Короткий Виклад Політичної Економії

НАПИСАНА А. БОҐДАНОВИМ. ПЕРЕКЛАВ З РОСІЙСЬКОГО М. Д.

Це є одна з найноважніщих видань на українській мові. Обіймає около 400 сторін друку великого формату, в гарній полотняній оправі з золотими витисками. Книжка коштує $2.50. Кождий хто лише уміє читати по українськи повинен еї сейчас-же замовити.

Замовлення шліть на адресу:

KULTURA PUB. CO.

414 East 9-th Street :-: New York, N. Y.

Увага! — Видавництво "Культура" завязалось на те, щоби збогатити українську літературу поважними творами і заповнити книжний ринок тут на еміґрації. Ця перша книжка видана згаданим видавництвом показує яке тяжке завдання бере на себе це видавництво. Але ми сміливо дивимся вперед і віримо, що ми осягнемо намічену нами ціль, тим більше, що нашу працю оцінить українська еміґрація. Нашим обовязком буде не дрібничкова торговля ріжними байками, але тільки видавання, та достарчування ріжним книгарням, та читачам поважнійших праць, і не криком, та хвальбою, а ділом причинитись до піднесення культури нашої еміґрації.

Видавництво "Культура" вже має в друку поважну книжку оповіданне під наголовком "Без Язика", твір Володимира Короленка, яка обіймає около 200 сторін, друку, також почалось друкувати "Як, коли і чому появились люди на землі", наукова праця Рубакіна. Ми віримо що українська еміґрація в цім ділі нас підтримає.

На першім кроці це вже зрозуміли українці з Детройт, Гемтремк, та Ґренд Репідс. Міч. і помогли нам видати першу книжку.

Також вже наспів лист від товариства з Торонто, яке хоче видати "Історію Культури" Ліпперта.

Тож просимо всіх книгарень присилайте сейчас свої замовлення. Опуст продавцям звичайний. Тож не забудьте повнсної адреси.

Замітка: — Проситься Книгарень і Товариств, враз із замовленням висилати гроші. На кредит книжок не висилаємо.

(З телєграфічної аґенції Колькп.)

ПОЛЬЩА.

ВАРШАВА. — В Польщі зараз робиться шалені приготовання до відїзду мирової делєґації на переговори з большевиками в Ризї. Досвід з переговорів в Мінську, навчив польських дипльоматів, що говорити з большевиками, а тимбільше переговорити їх, не так легко, як кому здавалось. Отже, щоб цим разом знова не попастись в дурні, польські буржуки, приладили для кождого свого делєґата, по два ґоршки, печеного бобу, або по їхньому узброїтись більшими "фактами" проти большевиків.

Ну, що-ж, хваліться бобом, панове делєґати, коли розуму у вас нема ,та не забудьте взяти по дві пари ґрубих штанів, бо цей раз, то вас чекає сто раз більше "лянє"!...

З ПОЛЬСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ФРОНТУ.

ЛЬВІВ. — З пізніщих військових донесень, довідуємось про відносини на полудневім фронті. В донесеннях сказано, що польські війська, хотіли побавитись в "цюцюбабки", та почали були окружувати большевиків, в околицях Дністра... Але і цим разом панські "манєври" зістали покарані, наслідком чого, богато офіцерів шляхоцької армії погубили свої голови в Дністрі. Польський ґенеральний штаб однак каже, що це є побіда над большевиками, а про тих що в Дністрі, він не журиться,, бо — мовляв —, вони попливуть Дністром аж до Чорного Моря, а там вже хоч поможуть воювати ґен. Врангелеви.

На цім місці, кореспондент жичить як-найбільше такої помочі протибольшевицьким ґенералам!

ІТАЛІЯ.

РИМ. — Італія перед вибухом страшного вулькану. Сто раз страшніщий від Везувія, набирає тепер сили до вибуху вулькан, котрий зветься: Пролєтарська Революція, наслідком котрої прийде знищення, пануючої сейчас італійської буржуазії, з її богом, котрий зветься по цілім світі: Капіталізм. Всі представителі буржуазної влади, знаходяться в смертельнім страху, позаяк чуються безсильними супроти того вулькану. І як що їх держить ще якись час, на їх місцях, то тільки сумнів, чи згаданий вулькан вспіє залляти цілу Італію. Досі — після донесень — вулькан пустив перші свої струї в слідуючих областях: Мілян, Турин, Ґенуя, Неаполь і Больона.

Отже в недалекій будуччині належить сподіватись чогось великого, з чого, розуміється, італійський пролєтаріят може скористати.

ВРАНҐЛІВЩИНА НА КРИМІ.

СЕБАСТОПОЛЬ. — Баран (барон) Врангель, знова дістав по носі хлопською мотикою, і наслідком того так заричав, що аж всі буржуї на Криму перестрашились і давай на втікача!... Під цю пору у Себастополі аж маячить від всякої драні в фраках та білих рукавичках, котра чекає на скорий відїзд, з от того посліднього прибіжища росийських баранів (баронів), ґрафів і їм подібних. А баран Врангель дре під собою землю і бекає: "Не лишайте мене братчики самого, бо аж тепер мені большевики перебють роги та щей шкіру здруть!"

ШВАЙЦАРІЯ.

ЛЮЦЕРНА. — В Швайцарії перебуває тепер британський пастух Лой, що вславився перед світом, довгим волоссям а коротким розумом. Він покинувши своїх овечок, приїхав сюди на наради, в справі відвернення від них уздоровляючої пошести, котра вже добре всім знана під назвою большевизму. Мимо широкого простору, який ділить Швайцарію від Анґлії, — пастух Лой боїться дуже, щоб котра із його овечок, не скочила та не поломила йому ребра; тому то він заложив на себе залізний панцир, щоби в разі атаку це було його охороною. В додатку ще стереже його множество баранів, так званої породи детективів.

Боїться пастух, — а ту треба їздити, та радитись, щоб' якось вдержати стадо в "порядку"... А стадо чимраз грізніще бунтується проти його пастушої власти.

ТУРЕЧЧИНА.

КОНСТАНТИНОПОЛЬ. — Недавно ту скоїлась така штукерія, якої ще світ не знав. Именно, доносять нам з достовірних жерел, що султан турецький, власник кількох дозинів жінок, вислав делєґацію, до римського папи, до Ватикану (Рим, Італія), на якісь там переговори. Напевно годі сказати, в якій справі мають бути ті переговори, але припускати можна всіляко.

Щоби ті представники двох вір, (христіянської і музулманської), хотіли злучитися до купи, — це не мислиме; бо де-ж, приміром такому бути, щоби "божі" христіяне, лучились з "чортовими" музулманами, — тай проти кого?!!

Лишаєсь одинока справа до думання, а це та, — що у султана є забогато жінок, а у папи ані одної.. Всіляко може бути. Ми нераз чули, що турецькі многоженні мужі торгували своїми жінками, та міняли, за всякі річи... І хто зна, що задумав тепер "безбожний" султан? Одно тільки знане, що він після програння війни, зробився банкрот, а "свята шляпа", збогатилась, як чорт!

ФРАНЦІЯ.

ПАРИЖ. — Французька буржуазія знаходиться тепер в цілковитім розстроєнню. Причиною того розстроєння, є безсильність, повставшої на їх території "Ліги Націй", бо як показалося в послідних часах, то в тій-же "Лідзі Націй" нема ані крихітки одноцільного фронту. Тая — так звана — верзальська будівля, була так штучно зліплена, що при першім подиху здорового вітру зі сходу, почала розпадатися. Наслідком того, великі французькі власники, а з ними також співчуваючі капіталісти других країн, ходять мов приголомшені, — мовби їм хто довбнею по голові всадив. А тимчасом зі сходу, нічо доброго не чути. Ґенерал Вейґанд, котрого вони були післали, до Польщі, проти большевиків, поївши всі ковбаси під Варшавою, вернув назад до Франції і каже що Полякам треба занять "розумну лінію" — цебто, щоб Поляки не пхались на большевицьку територію, бо в противнім разі большевики, можуть їм так скропити, що навіть він своєю "відвагою" їм нічо не поможе.

ПЕТЛЮРІВЩИНА В ПОЛЬЩІ.

ТАРНІВ. — Недавно, головний "атаман" Петлюра, стрінувся був з ґен. Павленком, щоб подякувати йому за поміч проти большевиків. Наслухавшись від кореспондентів, — об тім, який то Павленко "відважний", — "атаман" спитав його, чого він собі бажає за тую "відвагу"? На те Павленко заявив, що більше нічо, окрім нових штанів, бо ті які були у нього, — при послідній утечі перед большевиками, з великої "неустрашимости", наповнились непріємним "штофом"... Петлюра на те бажання, з болем серця заявив, що того не може зробити, бо він сам в клопоті; значить, що і в нього такі-ж самі штани.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

BIBLOTEKA, Stefana Nykiforuka,

МОЛОТ

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 19. 1, ЖОВТНЯ, 1920. New York, N. Y. OCTOBER 1, 1920. VOL. II. № 19.

ПРИГОДА З СВИНЕЮ.

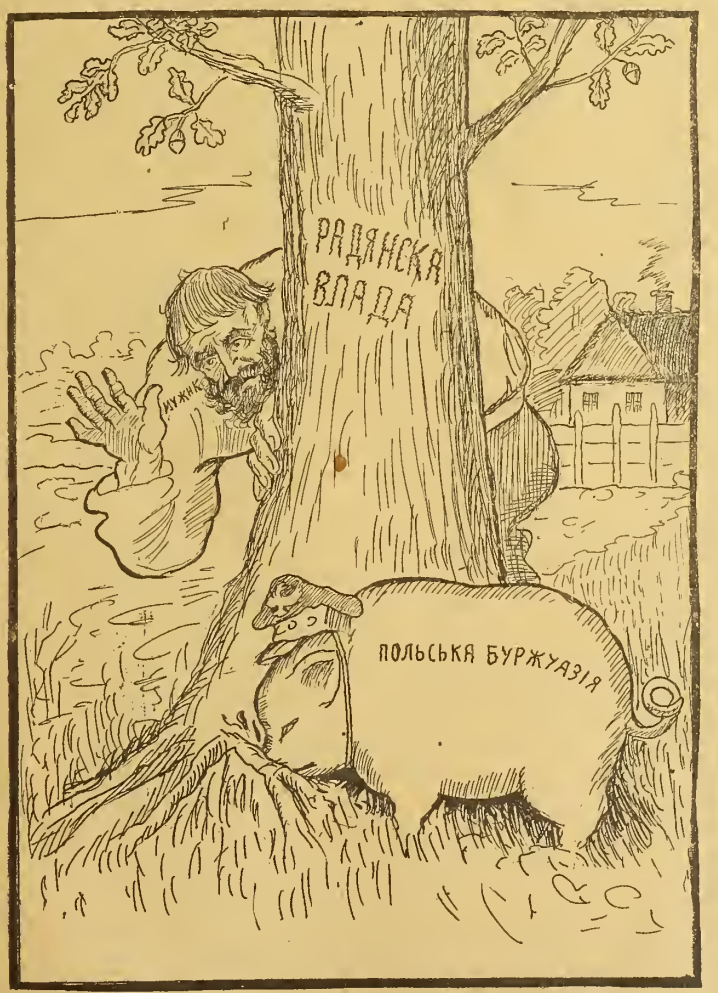

Раз собі свиня одна
Була розгулялась;
Аж під дерево якось
Із рилом дібралась

Та на силу його там
Хотіла звалити!...
І загризся тут мужик.
Що з нею робити?...

Ага, — каже — знаю вже!
Та злапав за рило;
І вже пхає в нього дріт,
Аж дивитись мило!

Щербак.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th str., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly,
Single copy 10 cents.

OCTOBER 1, 1920. № 19.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописів не звертається.

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ УКР. РОБІТНИКАМ В АМЕРИЦІ?

Українським робітникам в Америці треба знати, що Україна є радянською республікою, котрої жадна контр-революційна братія не поборе.

Треба знати, що Петлюра і Петрушевич є головними зрадниками українського робочого народу.

Треба знати, що де-які укр. контр-революційні лідери, котрі перед гнівом свого народу розбіглися поза межі України, затягають на себе червоні штани і проголошують себе новоупеченими "комуністами" з розумом в штанах.

Треба знати, що Семеон Віхоть, бувший австрійський посол а тепершній соц. зрадник і недавний міністер в неістнуючім правительстві, наплював на Петлюру і на своє міністерство та поїхав до Відня і там видає подобизну газетки — "Боротьбу", з котрою стремить до такої цілі, що не так люди, але навіть він самий (Віхоть) не розуміє.

Треба знати, що голова др. Цегельського, побита кулаками укр. робітників в Клівленд, вже згоїлась цілком.

Треба знати, що новоприбувший гість, проф. Боберський, є така сама "цяця", як охотник армії покійного Юзя — капраль Демидчук і др. Цегельський.

Треба знати, що сліпий піп з "Комітетом" зібравши сто двайцять тисяч фонду від укр. робітників в Америці, навіть не думає післати їх в призначене місце, або звернути назад правним власникам.

Треба знати, що "Свободу" захопили попи в свої руки, тільки на те, щоб затроювати мозок укр. робітникам.

Треба знати, що Свободян, є сліпим оруддям сліпого каноніка в Ню Йорку.

Треба знати, що такі контр-революціонери, як Починок і Лата, нині являються нічим иньшим, як малими мізерними блохами, котрі скачуть і думають, що вони "великі риби".

Треба знати, що Кремар, Крат, Стечишин, Головацький, Сліпченко, Стефаніцький і Єремійчук, є зрадниками укр. робітництва в Канаді.

Треба знати, що поки істнувала Січинського "Газета" то доти йому жилось, як в бога за дверми. Але з часом, як "Газета" опинилася там де "ні жалю ні печалю", — п. Січинський опинився аж в Празі і там хоче знов відновити своє підле діло, котре йому ніколи не удасться.

Треба знати, що редактері від "У. Г." є найпідліщими людьми, від часу істнування старого і нового завіту.

Треба знати, що о. Божик, перший піп від Свистунової нововипеченої гр. пр. церкви, зірвав церковно-бізнесові зносини зі Свистуном і почав видавати часопис "Буковина".

Треба знати, що Крейзоватий утративши свій "джяб" у польського конзуля, знайшов собі роботу в жида при продажі шиф-карт у котрого офіс, по обох боках граничить з сальонами.

Треба знати, що укр. попи є найгіршими ворогами Радянської України.

Треба знати, що Бориска не можна звати соц.-зрадником, бо соціялістом він ніколи не був.

Різак.

ЗАПИСКИ ЛІ-ГУНҐ-ЧОНҐ.

(З китайського.)

Показали мені прекрасно зроблений старий дзвін, котрий міститься в "Салі Незалежности". Його називають, "Дзвін Незалежности", — що значить, що всі люди котрі можуть чути голос цього дзвону, є вільні. Але тепер вже не дзвонять ним більше, бо він пук... Чи це значить, що "Вільність" пукла?

Бідний чоловік не має права в публичних питаннях. Коли він підніметься, щоби щось сказати, або напише лист до пануючих, — вони питають: "Хто це той чоловік, котрий дає нам пораду"?

Коли довідаються, що він без грошей, то плюють на нього і підпалюють в печі його листами... Та коли богач говорить щось, або пише, хоч-би навіть був з розумом однорічної дитини, або обманщиком найгіршого сорту, — то тоді цілий світ прислухується його словам і каже що вони є "мудрі".

МЕДВІДЬ.

(Байка не байка, а правдою зветься.)

Зле жилося медведиці
В буйнім лісі на горі,
Бо там була зла гадина
Й грубі миші і щурі.
Гадина його кусала,
Щурі шкоду робили,
А його працю-поживу,
Грубі миші трубили!...
І раз медвідь розлютився,
Злапав гадину і вбив;
Прогнав миший, а з щурами...
От що з ними він зробив:

Один щур ,що звесь Юденіч, —
Його медвідь так намняв,
Що той ледви живий з духом,
З того ліса утікав!
Другий щур, що звесь Денікін, —
Той ще більше був дістав;
Медвідь биг його падлюку, —
Поки теж ногам знать дав...
Третий щур, що Колчаком звався, —
Медвідь взявся до його ух,
Та так кинув ним об землю,
Що той аж спустив свій дух!...
Четвертий щур зветься Вранґель, —
Його теж поганий стан;
Він заршився в криївку,
Вже вилизується з ран.
Пятий щур зовесь Петлюра, —
І він дістав добре в бік;
Задрав хвостик з України, —
До дурної малпи втік.
Та пішов він із малпою,
Щоб порадитися лиса,
Що робити їм з медведем? —
А той радив їм битися...
Послухали й на медведя
Вмить пустились по шляху,
Але скоро його вздріли...
Аж охляли зі страху!
А медвідь вже розлючений,
Так за малпою летів,
Аж курилось!... Щей по спині
Її добре таки грів!...

**
*

Тепер медвідь зпід Варшави,
Вже вертає на своє; —
Малпа з заду підбігає
І кричить, що його бє...
Але як він ще обернесь
І зловить її, то — ох!...
Малпа здохнути так мусить,
Як Колчак ганебно здох!

* ** *

Медвідь, — Росія; гора — це світ;
Гадина — це цар сіпака;
Миші — паші дармоїди
Й їм подібна гниль всіляка.
Хто ті щурі, — це всім ясно,
Бо це досить знані франти;
Дурна малпа — польське паньство,
А той лис, — то Аліянти.

М. Вінтонів.

З ПОЛІТИЧНОГО СМІТНИКА.

Лахманський доктор з Чікаго, котрий у всій своїй мізерії вірить, що коли він під омофором "Червоного Хрестика" назбирає богато старих лахів, то тоді вже більше нічого не треба, аби ущасливити укр. люд. Цей доктор послідніми часами приладив для Петлюри і його голодран ців кілька міхів старих лахів, котрих однак не знає куди виспати, так як Петлюра скаче по світі гірше блохи і ніде його не мож захопити. Позатим цему докторові нічого не бракує, як це видно з повищого.

Пе-пе-с-юня,
(Польська Партія Соціялістична),

котра морально виглядає, як ось ту на картині. Вона під цю пору конче хоче створити Польщу від Гамбурга до Владивостоку і від Шпіцберген до Сицилії. При її материнській груди виховались такі соціял-зрадники, як "Впередовці" а з окрема Ганкевич (тепер Хамкевич), як також много т. зв. "мужів в штанах".

Петлюрів "месія" в Вашінґтоні. Вславився тим, що розтратив около чверть міліона народної кервавиці а в заміну за те держить у себе на "борті" много з тутешніх укр. шубравців.

Тепер, коли не стало йому "дрібних", то він отворив ліцитацію на

Петлюрові гривні, котрі продає по сотці за "кводра", або, єслп на фунти, то дешевше чим старі шмати. Належить незабути, що ті Петлюрові гривні мають 800% менше вартости від тутешних цигаретковпх купонів.

І. Огієнко.

Один з многих мандруючих петлюрівських "міністрів". Під цю пору він або покинув вже Петлюру, або далі телепається за ним, як теля за безглуздою коровою. В приватнім

життю він був ректором камянецького університету. (Видно вчений, коли попав в цигаські міністри).

II. Інтернаціонал.

Старий соціялістичний інтернаціонал, котрий на старість зсунувся з глузду мов пес з соломи і тепер, в

так слушну пору, замість стати на чолі робітничого визвольного руху, — він, як бачите, став дійсним льокайом буржуазії — щей надутим. Але, кажучи між нами, йому таки й лицює льокайський мундур.

"ПАТРІОТИЧНА" ПІСОНЬКА, ДОЛЯРОВИХ ПАТРІОТІВ.

Ми патріоти,
Ми борці за Україну;
Розумієсь, не за дармо, —
Треб' долярів дать в торбину.
Як дістанем ми доляри, —
Тоді боремсь за робочих:
Їмо, пємо і пустуєм,
Аж піт ллється нам на очи:
Нема в світі ніде лучше,
Як з мужиком українським;
Тільки дури, дери гроші
І буяй собі по кінськи.
Ми підпанки капіталу,
Темнителі мас робочих;
Ми долярів аж гинемо,
А до праці... нам не хочесь.
В нас і жінки, мов телиці, —
Товсті, білі і ледачі;
Вміють їсти, пити й спати,
Здались чорту на ходаче!

Тригук.

ДОБРА РАДА.

Не сумуйте робітники, —
Нехай пан сумує;
Бо сум ваше найдороще
Здоровля руйнує.

Гумористичний часопис,
Це на сум лікарство,
А свідомість і здоровля —
Щастя і богацтво!

М. Вінтонів.

Любарська Щипавка.

Лакеї.

(Продовження.)

Відтак сидячи у Турків
Він став рахувати
Скільки вдалось на Вкраїні
Гостинців набрати.
Рахував він рахував так
И недорахувався,
Через те що за багато
Він їх обібрався.
Бо летіло за ним много
Щой не зрахувати
Горшки, друки і мотики
Заступи й лопати. —
Молотки, обценьки, цвяхи,
Граблі, ціпи й вила;
Так нарешті Денікіна
Вкраїна вгостила.
Напившися на Вкраїні
От такого квасу
Залишив він царські мрії
На вік з того часу.
Та з Туреччини він пише
Таке Україні:
"Я до вас більше ногою
Не ступлю від нині
Живіть собі як знаєте.
А правду сказати
Я уже зовсім готовий
Був в вас царствувати.
А тепер ви мене люде
За теє не гудьте,
Як не хтіли царя мати
То без нього будьте.

***

Щось за того от героя,
Я вже розписався,
А про теє і забув я
Що Колчак зістався
Вибачайте, що так довго
З вами я балакав...
Ще скажу вам, як Колчак той
На багнетах плакав
Як почав він на Сибірі
Славно царювати
Як на решті на багнетах
Мусів він сконати.
Він, найпершим що загадав
Зібрать собі поміч
З жовтолиціх й чехославів
Зібрав ріжну зволоч.
Забрав військо і від "Сема"
Від Джон Була также
Як не вірите то все вам
Історія скаже.
І від Франції також він
Помочі добився...
От опершись на всю поміч
Він в похід пустився.
Геть по всій Сибірі скоро
Порозсилав вісти
Щоб уся Сибір давала
Війську, його, їсти,
А до того маніфести
Став скрізь розсилати
Що він хоче із Росії
"Большевизм" прогнати.
Що він хоче лиш видіти
"Свобідну Росію"
І геть з відтіль викорінить
"Большевицьку" мрію.
Бо хто хоче про Росію
Інші мрії мати
То того яко владика
Він буде карати
Страшна кара буде тому
Хто стане противний
"З десяти десятий" ляже
Винний і не винний. *)
Розіславши маніфести
Став прикази слати,
Що він хоче по Росії
Рекрутів набрати.
От почувши ті прикази,
Народ здивувався:
Вже-ж один пропав "Микола"
Деж ту другий взявся,
Що так само як цар колись
Хоче брать в рекрути?!..
І задумалися люди
Як в біді їм бути?
І чешучи потилицю
Стали говорити:
От прийдеться по неволі
Катови служити!
А котрі йому не хтіли
Сами йти служити,
Тих, звелів він своїм слугам
Вішати та бити.
А на решті неповірних
Приказав стріляти
Так з невинними людьми там
Став кат росправлятись.
Силою всіх приневолив
В армію вступати
І набравши війська силу
Післав воювати.
Але з ким-же? Це цікаве,
Кожний хоче знати...
Так стрівайте-ж і за це я
Мушу росказати.

***

Ото бачте, як в Росії
Більш царя не стало
Стали люде вільно жити
Як кому припало.
Жили вільно, як хотіли
Панів проганяли,
І собі від них земельку
Бачте відбирали.
Бо пани, тої земельки
То не обробляли,
А тільки нас до роботи
Всюди заставляли.
А народ бач не дурний вже
Він те діло знає,
Той хто робить лиш на землі
Хай єї й тримає.
Робітник став у фабриці
Добром управляти,
Та по свойому потреби
Свої захищати
І самі значить почали
Правити собою
А пани мовчать та з люти
Вертять головою.
Ну, запевне в такім строю
Хто буде мовчати?
От російські всі нероби
И почали кричати.
І той галас розійшовся
Аж по цілім світі
А Колчак бачте той крик їх
Лиш мав на приміті.
И став казати до панів, він:
Годі вже кричати. —
Не бійтеся ви нічого
Я йду вас спасати.
Я веду велике військо
З заду за собою
Одберу назад всю землю
И вкорочу їм волю.
Так ратуючи буржуїв,
Став людей гнобити
І не дав він їм ні хвильки
Дихати — ні жити.
Кого вбив, кого розстрілив,
Де, кого повісив,
А декотрих живцем згноїв
І себе тим втішив,
Що його буцім шанують
Мов важну персону,
В такий спосіб він задумав
Наложить корону.
Нехай каже: "Сірі Хами"
Теє діло знають.
Нехай добро благороднинх
Більш не зачіпають".

***

Тепер знаєте за кого
Йшов він воювати?
Хтів підтримати неробів,
Нічого й казати.
Так, то правда, він неробів
На хвилю підтримав
Але за те свої справи
Бачте не отримав.
Бо його-ж самі салдати
Не могли вдержатись
Та нарешті з "червоними"
Мусіли зєднатись.
А ті, декотрі зостались
В нього бідувати,
То рішились самі його
На штики підняти.
І підняли мов на "ура"
Підперши штиками:
Пропадай ти кровопійче,
З своїми панами.
Тут углядів Колчак клятий
Що смерть наступила
І з царських його очей
Слеза покотилась
І покапали горячі
Слези на багнети
І в послідне закричав він:
Де ти правдо, — де ти?!
Чи є ще ти правдо в світі?
Що ти наробила?!
Щоб рука моїх салдатів
Мене погубила?
А йому на це в ответ
Так салдати кажуть:
Як не хтів сам єї бачить
То люди покажуть.

(Дальше буде).

---

*) Колчак казнив кожного десятого чоловіка хотяй і не винного.

НАРЕШТІ ПРОБУДИВСЯ.

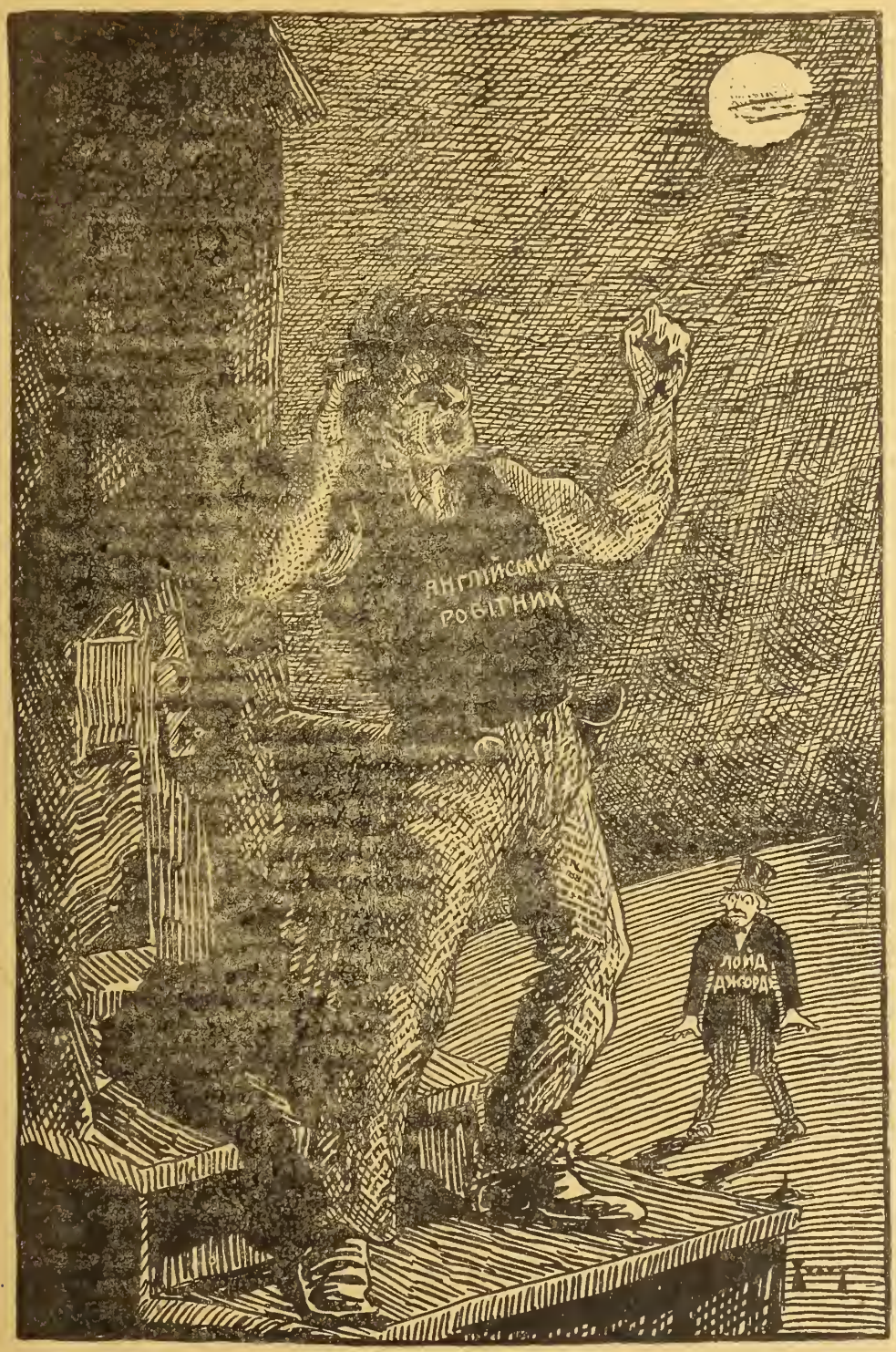

Англ. робітник (протягаючись): — Ех! Ото мені солодко спалось дрібно-буржуазним сном!... Але пора вже було повстати!...

Лойд Джордж: — А він вже пробудився!?..

ХТО ЧОГО БАЖАЄ.

Римський папа та його всі вірні білі і чорні овечки, — щоби пан бог скрутив голови всім тим, що думають і роблять по большевицьки.

Індустріяльні магнати та иньший непотріб, — щоб робітники не бунтувались проти них.

Свідомі робітники, — щоб всі заробляючі на своє щоденне життя, злучилися до купи та разом, спільним напором щоб повалили все те, що смердить буржуазним!

"Молот", — щоб кожний купував його та бив всіх тих котрі не хотять та не люблять його і йому подібних.

Т. Ла-вой.

МІЖ ЧИТАЧАМИ "СВОБОДИ".

І-ий: — Чи ви куме читали "Свободу" з 14-го вересня?

ІІ-ий: — Читав. Або що?

І-ий: — Що ви скажете про тую базґранину редактора Лотоцького, п. н. "Революція і контр-революція на Україні"?

ІІ-ий: — Та що? Купа нісенітниць, тай вже! Назбирав слів як: Революція, контр-революція, 4 революції, 8 контр-революцій, 6 перших, 2 других, українська революція ,проти-українська революція та взагалі наплів так багато дурниць, що мабудь сам не знав, о що йому розходиться... А вже найгірше годі погодити те, що мовляв **"революція ішла проти революції"**, — що розуміється, зівсім не можливе... Бо як-би воно не було, і звідки-б' така "революція" не прийшла, — **коли вона іде проти революції**, то в такім разі вона не називається революцією, а **контр-революцією.** Та найбільшим вершком глупоти Лотоцького в тій плутанині, є там де він, згадуючи про акцію укр. "інтеліґенції", в союзі з західними контр-революціонерами, проти большевицької революції називає її (тую акцію) укр. революцією; бо в такім разі, сам собі плює в вічі, доказуючи рівночасно, що коли укр. "інтеліґенція" ішла рука-в-руку з західною контр-революцією, та ще проти большевицької революції, то вона тая підла "інтеліґенція" не була революційна а контр-революційна!

І-ий: — Та воно правда. Але що там дивуватися такому дітвакови, як Лотоцький. Хиба він розуміє, що він пише?... А це що я вас питав, то тільки так переконатися якої ви думки. Прощайте!

ІІ-ий: — Пращайте!

Підслухав **Щербак.**

ЩЕ Є ТАКИХ МНОГО.

Ще є такі півголовки,
Що за царем плачуть;
Що без панів та без попів
І жити не хочуть.
— "Пощо — кажуть — такий край нам,
Що панів не треба?
Де-ж ти візьмеш тих грейцарів,
Щоб купити хліба?
То бог — кажуть — вже так вдіяв,
Щобп пани були,
А мужики, щоб робили,
Та щоб спину гнули"...
Таке чув я від "вуйків" тих,
Що доляри мають;
Що повіти в старім краю
Купити гадають.

Тригук.

З ДВОХ СВІТІВ, ТЕОРІЇ І ПРАКТИКИ.

(Сон і дійсність.)

По тяжкій горячій роботі і легкій зимній вечері. Я сів в вибілений темний куток, в своїй — чужій хаті і помандрував білим світом оглядаючи чорні справи. — Вся доброта була в теорії, а в практиці нічого доброго.

Обійшов я наоколо світ кілька разів а на решті опинився на сцені української трагі-комедії. Приглянувся тій "штуці". Подумав, розібрав. Ну, і нічого дивного... Теорія і практика і тут. Звичайно, що Україна на земли, а на земли всюди тепер все робиться після теорії і практики, то чому-ж Україна малаб обминутись з ними?

Приглянувся я "акторам". — це була збанкротувана українська зрадницька "інтеліґенція", котра грала ролю дурних (думаючи хитрих) комедіянтів в теорії добра України, а в практиці свого живота-кишені. Їх було повно всюди, і в "своїй" і в "чужій" земли... А бідний український народ, — це родина біблійних "маковеїв мучеників".

Ще багато так ходив я блукав по тій Україні, де було практичне болото з крови і сліз. Там було практичне пекло, там була практична нужда, горе, лихо, злидні, не достатки, пошесть і т. д.

А "актори-комедіянти" грали — "боролись" в театрі "за Україну, за козацьку славу, за гетьманщину, культуру, независимість, демократію, національне відродження, за мову, за пісню, за "святощі", за лани, за степи, луги, сади, ліси" і т. д. і т. д... а в практиці, за живіт-кишені.

Під шумом того всього я заснув. І снилось мені що я ходив в вільній свобідній демократичній (також в теорії) богатій країні, улицями великого міста голодний правди і волі, хати хліба і одежі. Всього було всюди досить, але закон забороняв брати, і я щоб не втратити честь, примушений був обходитися без конечно потрібного. На стороні закону ходив сторож не оглядаючися що в людях є якась честь, — значить не вірив ніхто в честь.

З найбільших потрібних річей, мені звертав увагу порожний живіт. Порожний живіт з одного боку, а закон і честь з другого провадили боротьбу. Порожний живіт мав свою чесноту і закон, щоб бути повним, а поза те, всі закони і чесноти дурниці.

Нараз порожний живіт переміг обох, і чесноту і закон.

Я вхопив оден хліб, коли пекар ніс в кошику поперед мене і почав чим скорше передавати його до живота.

Два кусні я ликнув. Третий спинився в горлі, бо сторож закону злапав мене за шию і не допустив ликнути.

Сторож закону припровадив мене перед суддю, відвічати за вчинок.

Суддя назвав мене злодієм.

Я казав що я був голодний.

Суддя казав що красти не вільно.

Я знов сказав що був голодний і без роботи.

Суддя засудив мене на вигнання з краю, яко "чужинця" до "рідного" краю.

Я опирався, протестував.

Воля судді була сильніща від мого протесту.

Мене відіслали до "рідного" краю, до табору обманених героїв, де мені казали йти стріляти в голодних правди і волі, хати, хліба і одежі.

Я знов протестував.

Мене знов взяли до відвічальности.

Суддя запитав, чому я не хочу йти стріляти ворогів?

Я відповів що їх вороги, це мої браття голодні правди і волі, хати, хліба і одежі, і не маю причини йти вбивати їх ради дармоїдів -ошуканців.

Мене засудили на смерть, через розстрілення.

Я знов протестував, кажучи, що після етики цівілізації не мають права людину убивати.

Вони мені закидали зраду держави.

Я казав що людська держава ціла земля, а землю від людий, або людий від землі ніхто не всилі забрати.

Вони сказали що я бунтівник, та приказали вивести і застрілити, що зараз і сповнено.

Вивели мене на двір. Завязали очи, нараз я почув лиш одно слово "стріляй"! — і гук карабіна. Я повалився на землю "подригав" ногами і... опинився на другім світі. Хоч я давно не вірю в "святі" дурниці, але-ж то був сон.

Той "другий" світ зівсім так виглядав як попи по церквах на земли брешуть.

Як довго я блукав по тих небесних нетрях, не знаю з тої причини, що на небі нема ночий, ані днів почім-би міг рахувати час.

Раз йдучи улицею, сам не знав куди, заглянув лежачий на дорозі афіш. Я мимо волі глянув на него і диво! Мені впали в очи українські слова які були надруковані на афіші. Я підніс афіш і прочитав. Афіш був такого змісту:

— "З нагоди прибувших недавно братів по ділах, устроюю баль. Запрошую щиро прибути на нас.

Ваш брат по ділах **Юда Іскаріот**".

Я лиш дочитав, аж дивлюсь, суне громадка якихось панків і щось розмовляють між собою. До мене долітали деякі слова що я міг розуміти. Еге, та-ж це вони по українськи говорять!... Приглядаюсь блище... О-о! та це українська зраднича "інтеліґенція"! Але куди вони так зібрались разом? Прислухуюсь ліпше що вони говорять. Я зачув такі слова: — "крутили, вертіли, а нарешті урвалось... Втікати не було куди... Майже весь світ в їх руках... Хто би то був з нас того сподівався так скоро? Так неполюдськи з нами обходились до послідної хвилі... Так вже нам мало бути, ми не перші були... Але зараз забавимось до схочу..."

Я зараз впав нагадку: Це певно вони до Юди на баль ідуть... Піду та послухаю, (може якось шмихну до середини) що вони будуть говорити?...

Я йшов позаду них вдаючи що не звертаю уваги на їх розмову... Нараз приходимо до якогось дому, а на порозі стоїть якийсь чоловяга. Я і зараз пізнав що то був Юда.

"Наші пани" як побачили Юду, так і вклонились всі разом до землі, та промовили: "Здорові були товаришу-приятелю"!

Юда як побачив їх і собі поздоровив їх такими словами: — "Желаю вам доброго здоровля в новій країні мої братя по ділах". А дальше каже: — "Мій дух і серце радуєсь, що по так довгих літах, мої діла приносять овоч стократний. Ще ви не забули йти моїм слідом. Хоч по правді сказати, я остався в тіни з своїм ділом проти вашого. Я недостойний ременя розвязати вам від черевик ваших, — ви о тисячу разів стоїте вище мене. Бачите, я зрадив, і продав одну людину, — ви зрадили і продавали міліони народу; Я носив скарбонку своїх товаришів і брав з неї мало і то лиш деколи, — ви коли допались до скарбонки свого народа, то чистили все; коли я зрадив і продав свого учителя, мене совість гризла, мучила, я кинув срібняки фарисеям кажучи, що зрадив невинну людину і пішов, та повісився, — ви безжурно за тії гроші що вторгували за народ гуляли і розкошували по найбільших готелях вашого часу, а вішатись з вас ані подумав ніхто, аж робітники мусіли вас стріляти, щоб позбутись вас з поміж себе. Ґратулюю вам в вашій такій твердій камяній сові-

БЕЗРАДНИЙ.

Хотів Врангель панувать,
Та почав свій "наступ"...
Аж ту йому великан
Зробив добрий заступ.
Великан той — це мужик
(Совітська Росія);
Він вбиває всяку гниль,
Що про паньство мріє.
Тепер Врангель, рад-нерад,
На Криму вертиться;
Бо-ж і сила він, така —
Як добра блощиця!

сти. Направду кажу вам, що всі чорти в пеклі завидують ваших вчинків і витревалости. Ходіть до середини мого дому та повеселимося, побавимось. Ходіть мої браття по ділах"!

Вони один за другим пішли до середини. Я подумав: Ось як свої, своїх находять і приймають.

Я вже немав охоти йти до середини. Для мене було досить того що чув на дворі.

Я пригадав собі земне життя, як то десь робітники повстали по всім світі і виловили як миший всю "інтеліґенцію", та повисилали на радість Юді і чортам; як завели комунізм, як там тепер добре жити що нема визискувачів і Юдиних братів по ділах. Я почав жалувати, що так блукаю без цілі по небесних пустинях...

Нараз чую, щось за тарахкотіло — задзвонило. Я прокинувся, а то був вже ранок. Це годинник так "тарахкав" 6-ту годину. Я почав збиратись до роботи.

Ріжок.

НА СХОДІ.

На далекім сході
Там огні горять;
Там славно днесь боресь
Пролєтаріят.

Хоч там по степах ще
Червоніє кров, —
За те паде паньство
В пропасть стрімголов!

М. Вінтонів.

НЕВДЯЧНИЙ КІНЬ.

Хто в воза коней запрягає,
То гречно їх не просить.
Та добрий пан сказав, що вже
Того поряку досить.

І загнуздавши раз коня,
Він став питати в його:
"Чи вас у корінь запрягти,
Чи з боку — і з якого?

Коштовні віжки почепить,
Чи з простої сирищі?
У голу руку брать батіг,
Чи брати й рукавиці?"

Та мабуть кінь невдячний був,
А то й дурненький може,
Бо на ласкаві ці слова
Він відповів негоже:

"Язик ваш любо так бренить,
Як добрії цимбали,
Але було-б' мене спитать,
Як ще не загнуздали.

Я знаю — віжки всі цупкі
Чи з шовку чи з ременю;
Батіг усякий дошкуля,
Як вам попався в жменю.

Тай ще скажу: Як чорт-вість що
Я тут возити маю,
То кращеб я не запрягавсь
Ні в корінь ані з краю.

В. Самійленко.

БОГ І ЧОЛОВІК.

Наконець чоловік закликав бога:
— Видиш ти все те Господи?...
Відповів Господь:
— Виджу!
І з докором і жалем сказав чоловік:
— І ти терпиш все те Господи?!..

І спитав Господь:
— Що видиш ти Чоловіче?
У відповідь Чоловік:
— Я виджу безглуздя життя! Виджу кров, кров, кров... Чую крики, голосіння, стони! Виджу тюрми! Виджу торговицю, на котрій продають чоловіка. Виджу святину, в котрій продають Бога... Море злоби виступило з берегів своїх... І досягне воно каламутними филями своїми до самого неба...
А ти терпиш все те Господи?

І спитав Господь:
— Видиш ти все те Чоловіче?
Відповів Чоловік:
— Виджу!
І з докором і жалем закликав Господь:
— І ти терпиш все те Чоловіче?

Дух Батько.

КАЗКА.

Нехай там хто вередує
Нім спати уляже,
А я братам на чужині
Казочку розкажу.
Що лиш знаю, все розкажу,
Нічо не закину;
Хоч-би й казка забулася,
То правда не згине.
Послухайте-ж милі браття
Сейчас починаю:
— Було то це на Поділлю
У старому краю.
Жив собі один мужик
(Іван називався),
Та вже було, щоб куди —
Все в біду попався!
Де лиш лиха не посіє,
Там само уродить;
Що, кому було на користь, —
Йому-ж все на шкоду.
Усі з нього шкіру дерли:
Попи, адвокати...
Де він лиха не подибав, —
Само лізло в хату.
От дивися, то податки,
То такса, то кара;
То на церкву, то на школу,
Все паде, як мара!...
Так терпів він, ухилявся
Покірно бідняга,
А впімнутись — боронитись,
Не мав він відваги.
Аж нарешті додумався
В горячім настрою,
Направити стару біду...
Новою бідою!
Задумав він вибіратись
За хлібом в дорогу...
Продав хату, продав поле
Тай дякував богу,
Що небаром покінчиться
Його люте горе;
"Піду — каже — в світ за очи,
В иньший край за море.
Може там вже буде лутше
Віку доживати;
Там не треба перед паном
Спину ухиляти.
Там не треба ні податків,
Ні такси платити;
Там свобідно віддихну я, —
В щастю буду жити.
Там вільним буду від нужди,
Від кайдан, від кнута;
Там аж може лиха доля
Зніме з мене пута.
Куплю собі кусень поля,
Побудую хату,
Тай з жінкою, з діточками
Заживу як стати".
Так думав він неборака,
Що так воно буде,
Хоч і не знав який край там,
І які там люди.

**
*

Ненадумуючись довго,
Наш мужик небога,
Продав що мав, віддав довги
Тай гайда, в дорогу!
Забрав жінку, забрав діти,
Попращав сусідів,
Обернувся кругом себе
Тай до міста їде, —
До стації.
Попращав ще рідні поля,
І ріки, і гори;
Сів на потяг, помолився,
Тай гайда за море,
В третій клясі (щей пишаєсь,
Що мчить, як стрілою)...
І не стямився, — за три дні
Вже був над водою.
За шіф-карту він ще в дома
З агентом згодився,
Отже скоро й у каюті,
В кораблі вмостився.
Там-же людий, ріжні сорта:
Малі і великі;
Живі й сумні-невеселі...
Там співи, — там крики...
Та нічого!... На другий день
Вже були на морі;
Одні плачуть-нарікають,
Иньші лежать хорі.
Де-хто знова в карти грає;
Де-хто з ким свариться...
Той знов кричить: Будьте тихо,
Спання не береться!...
А наш мужик все покірний,
(З ним жінка і діти),
Всі гуляють,а він любить
У кутку сидіти!

От так наші емігранти
Доплили до краю,
(До якого міста-порту,
Точно не вгадаю;
Знаю тільки, що це було
В тій дивній країні,
Що звуть її Америка)...
Отже в тій хвилині,
Побачивши ту країну,
На радість велику,
Роздалися гучні співи,
І зойки і крики.
Всі співають-веселяться,
А то і танцюють,
А декотрі вже й пакунки
До купи ладнують...
Вже й висіли... А наш мужик
Як землю побачив; —
Припав грудьми та цілує,
Та з радости плаче.
І побожні смирні пісні
Сердечно співає,
І молитву до "Господа"
Шепче-відмовляє...
Та що слово, промовляє:
— "Ох боже-ж мій, боже!.."
Аж дивиться, — піп зявився:
— "Чого ти небоже?
Чого хочеш? Скажи правду,
А я вже єй богу,
Попроваджу тебе прямо
На добру дорогу".
Здивувався наш мужичок,
Аж викотив очи:
— "А ви звідки взялись тутки,
Духовний панотче?..."
— "Звідки я сюди узявся, —
Ти тим не журися,
А йди в церкву, давай жертви
І богу молися.
Але церкви в нас, соколе,
Поки-що не має, —
Так йди скоро "по колєкті";
Як гроший взбіраєш,
То і церкву побудуєм,
І буде громада...
В тім то тільки душа моя
Буде богу рада!"

**
*

Скрившись мужик тай поплівся
"Колєкту" збірати,
Щоб чимскорше яку-таку
Церкву збудувати,
Бо піп напер безвимовно,
Що церкви потреба,
Бо "без церкви нема життя,
А по смерти неба"...
Тай зібрались бідні люде,
Землицю купили,
І на силу десь за містом
Церковцю зліпили,
Та розлізлись до роботи.
По "майнах" по "шапах",
А піп живе їх працею,
Як пес на охлапах!
Ні то школи. ні читальні
Ніхто не заложить;
А де зберешь гурток людий, —
Там піп злобу вложить!
І учить він їх покірно,
Панам піддаватись;
Не читати, не думати,
Ані бунтуватись...
А той мужик, що утікав
З краю від податків,
Несе з дому послідний гріш,
На церковні датки.
Той сам мужик, що утікав
З неволі, "на волю", —
Ще і досі проклинає
Гірку свою долю...
Продав землю свою рідну, —
Ту нічо не має;
Замість бути в своїй хаті, —
Він чужу наймає;
Замість землю управляти, —
Він в наймах томиться;
Там хилив він свою спину, —
Ту із ніг валиться!...

**
*

От така то моя казка,
Судіть розважайте,
Та щей другим при нагоді,
Слова передайте.
Нехай знають добрі люди,
Як долі шукати;
Нехай знають, що з бідою
Тяжко розбрат взяти...
Та найбільше тупоумність
В тому винувата;
Брак просвіти і зневіра
И запеклість завзята!...
Хто не має свого ума,

БУДЕ БІДА БАБО, — ЧОЛОВІК ІДЕ!

А другому вірить,
Хоч зазнав немало лиха, —
В друге тільки змірить;
Хто-ж розумний, просвічений,
Той і жити вміє, —
А темному, все противний
Вітер в очи віє.

М. Т.

В РЕСТАВРАЦІЇ ЗА СТОЛОМ.

(Підслухане.)

Чоловік читає часопис і переглядає новинки з фронту.

— Що нового? — питає його сусід.

— Та нічого, тільки большевики в Галичині взяли в полон кількадесять тисяч Поляків і одну гармату.

— Ов! А то чого так мало; тільки одну гармату?

Це почув противник большевиків тай каже:

— От і бачите; це є ознака, що большевики вже слабнуть... Аж тепер їм кінець!

Але ту вмішався один сміхованець і каже:

— Не сваріться, бо ту причина ясна: Не взяли більше гармат, бо в Поляків більше не було!

НА ТЕМИ БЕЗРОБІТТЯ.

Фабрикант (до своєї сусідки на забаві): — "Нехай пані не журяться безробітними. Все потребує часу, аби зібрати свої сили до нової праці. Ростини мають зимовий сон, ми маємо забави, а робітники мають безробіття".

ДРАБИ ПІДЛІ, ДРАБИ ПІДЛІ...

Мотто: "Думи мої, думи мої"...

Драби підлі, драби підлі,
Горе бідним, з вами!
Нащо зляли ви земельку
Кровю і сльозами?

Чом вас лихо не вдушило
В темненькую нічку?
Чом вас мати не вкинула
Ще малими в річку?

Нащо мати вас на ганьбу
На світ породила?
Як малими годувала,
Чом вас не вдавила?

Щоб ви були і пропали
Як з вітром пилина
Щоб люди про вас й не знали
Що ви за скотина.

Не питалися-б' друг друга,
Коли кінець буде
Тому лиху, що скоїли
Ті зрадники-Юди?

Не плакалиб діти квіти,
Голодні, обдерті,
И не мучилися-б' дорослі,
В темницях заперті.

Щирі серця не благалиб
Для життя підмоги.
Не стоялиб шибениці
Селом вздовж дороги. —

Прийде хвиля, — люд робочий
Разом дружно стане,
Тоді кожний підлий зрадник
Заплату дістане:

Одну кульку з карабіна,
И "дригнете" ногами...
Драби підлі, драби підлі,
Горе бідним з вами!

Ріжок.

ПРАВО ДОВЖНИКА.

Довжник не повинен скоро віддавати довгу, бо вже його назвище "довжник" доводить, що може довго не віддавати.

БАНУЮЧА ПІСОНЬКА ЯКИМА КРЕЙЗОВАТОГО В САЛЬОНІ, ПО УТРАЧЕНІМ "ДЖАБІ" В ПОЛЬСЬКОГО КОНЗУЛЯ.

Що-ж мені тепер робити,
Ох, йой, йой!
За що буду бідний пити,
Ох ти боже мой!
Рія, рія, камарія, ох, йой, йой!
За що буду бідний пити, ох ти боже мой?

Польський конзуль, мов собаку,
Ох, йой, йой!
Прогнав мене небораку,
Ох ти боже мой!
Рія, рія, камарія, ох, йой, йой!
Прогнав мене небораку, ох ти боже мой!

Прогнав тай ще на пораду,
Ох, йой, йой!
Дав допняка мені з заду,
Ох ти боже мой!
Рія, рія, камарія, ох, йой, йой!
Дав копняка мені з заду, ох ти боже мой!

Тепер скажіть добрі люди,
Ох, йой, йой!
Що зі мною дальше буде,
Ох ти боже мой!
Рія, рія, камарія, ох, йой, йой!
За що буду бідний пити, ох ти боже мой?

Різак.

Август Стріндберг.

СВЯТИЙ БИК.

В країні Фараонів, де збіже було так дороге, а вір таке множество, де всьо було свяге, крім податників, де святий грабар пересував свої святі чотки, під святою протекцією святої віри, стояв одного гарного ранка молодий феляг там, де святий Ніль відкидає добротливий намул аж до стіп розлогих пальм. Глядів, з якою любостю бик Александер запрацьовувався над утриваленням свойого роду, зовсім не думаючи про трийцять століть, котрі з висоти пірамід кидають свої історичні погляди на його весняне підприємство.

Нараз на північнім краю овиду піднявся червоний туман піску тай ряд верблюдиних голов вирнув з провола з дрожачої далечі пустині. Наблизився, виріс аж до природної величини — й феляг пропав лицем до землі перед трома жрецями Озіріса та їх святим почотом.

Жреці злізли з верблюдів, не звертаючи найменшої уваги на феляга, що лежав лицем у піску.

За це неосвоєний бик звернув на себе цікаві погляди святих людий. Підійшли до него близше та почали оглядати розлючене звіря від ніг до голови. Щипали його в боки, заглянули йому до писка, і нараз задрожали, впали на коліна та почали співати псалом.

Скінчивши свій обовязок супроти будучого покоління, бик насамперед обнюхав своїх неожиданих почитателів, потім обернувся до них задом і легенько пацнув їх по лици хвостом.

Але коли добрі пастирі знова піднеслися на ноги, то звернулися з промовою до бідного феляга, котрий підчас того зовсім стратив притомність, де він і що з ним діється.

— Найщасливіщий зі смертельників! В твоїх нечистих руках сонце зволило прийти на світ і вирости Апісови, тисяч шістьдесятому олицетворенню Озіріса.

— Була би це правда, як би ви чесні люди назвали його так, як він називається, Александром, — відповів здивований феляг.

— Мовчи, худобино, бо твій бик назначений на чолі зорею, знаменами по боках і має чорну пляму під язиком. Це — син сонця!

— Ні, це неправда, чесні люди: його батько був звичайним сільським биком...

— Проч звідсіля, нужденна жабо! — крикнули розлючені жреці, — Від тепер бик не належить більше до тебе силою мемфійського права жреців.

Даремно старався бідний феляг опонувати проти того рабунку, покликуючися на святе право приватної власности. Жреці навіть готові були освятити його бідний мозок, але — як в кінци показалося — було це цілком не можливо вбити фелягови в голову, що його бик може бути богом... Конець кінців жреці зобовязали феляга заховати ненарушену тайну про походження худобини, яку таки забрали зі собою.

— — — — — — — — — — — —

Святиня Апіса палала від густих промінів ранішного сонця. Творилось безприміре видовище, яке своєю таємничостю викликало прямо пригноблююче враження на невтаємничених, а забавляло втаємничених, котрі добре знали, що становлять ті нічо незначучі символи.

Товпи мужичок зібралися під брамою. Нетерпеливо чекали хвилі, коли вкінці відчиняться ворота — тай можна буде освободитися від ведер з молоком, яке принесли так званому відродженому божеству.

Нарешті розлягся зі середини святині тужливий звук рога тай у великій брамі відчинилося мале віконце. Невидимі руки відібрали ведра і вікно затраснулося знова.

А в середині святині в санкуарії, стояв бик Александер і найспокійніще в світі жував собі вязанку сіна в жолобі. Поглядав лише з під лоба на молодого жреця, що вбивав сметану на паляниці, як і архірей зволить з'їсти іменем бога Апіса.

— А молоко щораз то гірше приносять! — запримітив один.

— Розуміється, невірство все зростає... — замуркотів другий.

—Но, руш-же ся осле! — крикнув третий, забираючися чистити бика й ілюструючи свої слова пястуком у черево худобини.

— Віра упадає — продовжав перший.

— Що нас обходить віра, коли наші справи стоять лихо!

— Про всякий случай, для народу віра потрібна, а може навіть найпотрібніща зі всього.

— Но, руш-же ся осле! — загомонів знова голос того, що чистив бика, — завтра відгравати-меш ролю цілком чинного божества супроти вівчарні, (хай би вже її раз вогонь пожер!).

І всі жреці вибухнули неповздержаним сміхом, так щирим, яким звичайно сміються тільки дуже освячені жреці.

— — — — — — — — — — — —

Другого дня, т. зн. того, на котрий визначено торжество, провадили бога Апіса, вкритого вінцями та гірляндами, обвязаного шовковими стяжками, попереджуваного товпою дітий та музик. Провадили його довкола святині, щоби його ліпше показати народови.

Всьо йшло як найліпше та нічого не каламутило торжественного настрою першої пів години. Та наче на нещастє, склалося так, що бувший властитель Александра, зажурений тим, що мусить заплатити податки, того самого рана привів до міста на ринок корову на продаж. Корова ся стояла зараз побіч, коли торжественний похід наче филя надпливав зі сусідної улиці тай Александер почувши близьку присутність своєї правесної жінки, забув про обовязки, які на него вкладала його божеська природа. Поваливши на землю провідника, кинувся що сили навпростець ід жінці.

Положення нараз зробилося поважне і обовязком жреців було його ратувати. Наче на додаток скандалу радість феляга, котрий знова найшов свойого бика, була така велика, що не міг запанувати над собою та почав кричати як не свій:

— Мій Александер! Мій Александер! Ах як я відчував брак тебе!

Але жреці мали готову відповідь: Казали фелягови говорити щиру правду. Тому він завзявся уперто твердити, що той бик належить до нього та що під іменем Александра обслугував — як спільний бик — ціле їх село...

Але не досить було ствердження річи. Мусів еще відповідати на акт обжалування:

— Ти зневажав, чи ні святого бика Апіса, називаючи його Александром?

— Розуміється, що я назвав його Александром, тому що...

— Досить. Ти назвав його Александром!

— Тому, що то правда, бо він так називається...

— Не повиннося говорити правди!

— Значиться, треба брехати?

— Не вживається слова "брехати"? Вживається звороту: "шанувати погляди инших".

— Що за инших?

— Но, ти добре знаєш... твоїх ближних... усіх людий!

— В такім разі, чесний чоловіче й судіє мій, пошануйте мої погляди що-до сього бика та пустіть мене в мирі.

— Але-ж вісляча голово, инші, це не ти, розумієш те?

— Таж розумію, инші — то всі крім феляга...

— Як бачу, то не я тебе, але ти мене індагуєш. Забирайся до жреців, а вони вже зроблять з тобою,

що вважати-муть відповідним...

Коли феляг увійшов до святині Озіріса, архирей приняв його дуже суворо.

Не було найменшого сумніву, що це був бик Александер, тому жрець цілком того не заперечував. Але не треба було говорити сього публично, тому що... ну одним словом, коли суспільність опирається на мовчазній умові, треба про всякий случай... шанувати переконання инших.

— Але чому — повідаєте — свідчачися, що правда, не ялося шанувати також і гадку феляга? Пречінь він також "инший"!

Архирей, чоловік видно правий і, скажім, не без серця, почув утому наслідком надміру тих преріжних розумових поглядів і зворушився тим наївно простим поглядом феляга на справу. Нарадившися з товаришами, зібрав жрець на майдані перед брамою збиту товпу народа, та знявши, святочний одяг вийшов лишень у звичайній туніці, та станув перед вівтарем, щоби промовити до схвильованого народа.

— Мої діти — почав.

Але серед перенятого тим, що склалося, народу, який не пізнав його в тій звичайній туніці, повстав ще більший вереск.

— Мої діти — говорив архирей — не одіння робить із нас чоловіка. Чиж не знаєте, мої приятелі, що це я, архирей Озіріса?

Серед товпи перейшло муркотіння.

— Отже, мої діти, надійшла хвиля, щоб виявити вам святі тайни. Не лякайтеся! Таж я звичайний смертельник, як і ви всі, і тільки, щоби вас успокоїти, зняв я мої довгополі шати. Ось, ви признали бика, символ сонця, яке всьо заплідняє, за самого бога.

І звертаючися до жреців, сказав:

— Піднесіть заслону!

Товпа, яка доси ще ніколи не бачила нутра святині, впала на коліна перед сфінксами та статуями Озіріса. Видно було їх добре під піднятою до гори заслоною.

Ніхто не відважився поглянути там.

— Станьте — сказав успокоюючо архирей — станьте! А тепер піднесіть і другу заслону!

Піднеслася друга заслона і перед здивованими очима товпи показалася звичайнісінька стайня в глибині святині, а в ній, у як найбільше невимушеній позі, лежав святий бик і пережовував свою святу січку.

— Ось, бачите тут бика Александра! — викликнув архирей. — Ви вірили, що це бог, а то лишень нещасна худобина, власність ось того феляга!...

Але тут счинився страшний крик, а серед того безладного вереску, можна було розпізнати один жіночий голос:

— Хулить у святини! Бреше! Проч з богохульником!

— І не минула хвиля, як архирея удушили жінки, товпа розшарпала його та вкинула до криниці.

Така сама судьба стрінула також феляга, котрий зневажив святу брехню.

А жреці признали найвідповіднішим для себе спустити всі заслони та шукати захисту в святини, де дальше управляли святе плекання худоби.

Переклав **М. Л-цький.**

МНОГОНАДІЙНИЙ.

Учитель: — Коли тільки ми переходимо до важного, тебе завсіди нема в школі... Що з тебе буде, хлопче, коли так дальше піде?

Ученик: — Може посол до державної ради, прошу пана професора.

НА СЕМІЙ УЛИЦІ В ПАРКУ.

(Ню Йорк, Н. Й.)

ЩО ТАКЕ КАПІТАЛІЗМ?

Роздумування лікаря: — Що за прокляті часи! Ні одна собака не застудилась!

Грабар: — Щоби то вже раз прийшла холєра; чоловік вивінував би тоді свою дочку.

Мілітарист: — Двайцять років мира! Це-ж зруйнувало мою карієру!

Суддя: — Що-ж би я робив, колиб' не було злочинців?

Купець: — Коли доведеться мені привести до банкроцтва мого сусіда, тоді всі його клієнти перейдуть до мене.

Дідич: — Яка шкода! Земля родить стільки, що магазини переповнені. Прокляті хай будуть роки, коли земля родить богато збіжа!

Адвокат: — От, яке глухе місто! Ніхто не хоче процесуватися з своїм ближнім.

Поліцай: — Я-б' сам мусів красти, коли-б не було злодіїв.

Крамар: — При зростаючій конкуренції мушу фалшувати товар, щоби мати який-такий зиск.

Коршмар: — Он ідуть робітники, що хочуть втопити свою журбу в чарці горівки. Щасть Боже!

Артист-маляр: — Мушу або голодувати або малювати те, що подобається богачам.

Журналіст: — Годі нічого не заробити, тому я пишу для капіталістичних газет.

Жовнір: — Волю вбивати других людей, чим гинути з голоду.

Писменник: — Люди, що працюють, не мають грошей, тому я пишу тільки про те, що інтересне для богачів, а саме: про польованя, автомобілі, прогулки і т. д.

Подав **М. Баран.**

ПЛАЧЕ І СТОГНЕ...

(На нуту: "Реве та стогне"...)

Плаче і стогне люд робочий,
В неволі долю проклина
Й до долу плечі гне могучі,
На спині лютий кат гуля.

Лице як місяць бліде в пору,
Чорне як хмара життя все,
Бєсь мов човен у филях в морю,
Що його вітер занесе.

Ще треті півні не співають,
Він до роботи вже іде,
А отамани кричать — лають,
Бо на нього робота жде.

Ріжок.

А ВСЕ ТЕ САМЕ!

Колись давно біда була,
Паньщину робили;
До роботи атамани
Буками гонили.
Так, неначе ту худобу,
Людий трактували;
Нагайками, палицями
Шкуру оббивали...
Аж вже самим панам таки
Обридло так бити,
Та здумали в иньший спосіб
Його пришпилити:
Собі взяли ліси, землю,
Звірят, риб і птахів,
А бідним лиш, що остало
На них кілька лахів...
Колись мусів хлоп робити,
Бо був у неволі; —
Тепер мусить, бо голодний
І голий "на волі".

Тригук.

ОПЕРАЦІЯ.

Одному раненому в голову з нарушеним мозком, докторі зробили операцію і операція зроблена дуже вдачно.

Не зашкодило-б', щоб докторі зробили таку операцію всім тим котрі є проти совітського правління.

НЕ ОБМАНЕШ.

Дівчина перед зеркалом пудрується. Її брат бачить це і питає:

— Варко, куди ти підеш?

— До церкви. Або що?

— О, Дзізус! І ти думаєш, що обманеш бога, малюючи свої лиця фарбою та пудром?!..

Т. Л-вой.

Читайте "Молота" і приєднуйте нових передплатників!

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Европі, як також в ріжних центрах української еміграції в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Евроши	$15.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$15.00
На пів року	$8.00
На три місяці	$4.50

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

ВІДПОВІДИ НА ПИТАННЯ.

Член "Комітету" і парохіянин сліпого попа. Це що ваш сліпий канонік проповідує, — є брехнею. Ви мусите знати, що як-би бог карав грішника за життя, так вашому канонікови за його "здєлки" повискакували-б' до решти його сліпаки; а то видите, що йому не бракує нічого. Що до цего, що він трошки сліпий, то також не є кара за гріхи, тільки маленький випадок, через неувагу.

Знов що до цего, що редактор джерзиситської паплі, має ослячі уха, то можливо, що бог хотів сотворити осла, але побачивши, що при тій паплі брак редактора, він змилувався над тим ослом і сказав: "Хай ся стане редактор..." І як-раз так сталося!

***

Член "У. Р. С." в Скрентон. Ріжниця між укр. попами а "У. Р. Союзом" є така, що попи обіцяють укр. робітникови по смерти рай, — а "У. Р. С." обіцяє гроші.

***

Загорілий католик в Трой. Питаєте, чи Христос умів писати, а як умів, так чому він нічого не написав?..

Про таку річ "Молот" не знає, бо він уродився 1919 літ пізніще по Христі. Можливо, що не умів, або не хотів. Лутше зробите, як зі своїм запитом удасьтеся на адресу Бориска, а він вам розкаже усе що є в Біблії про Христа.

***

Член У. С. Д. П. у Львові. Скажіть редакторови "Впереду", нехай не надуживає слова покійного І. Франка, бо покійний був о тисячу разів лутшим від такої істоти як ред "Впереду".

Також скажіть йому нехай змінить свій клич у "Впереді"; — замість: "Робітники всіх країв єднайтеся!" — хай напише: — "Контрреволюціонери і запроданці робочого народу, єднайтеся!" — а тоді "Вперед" буде дійсним органом соц. зрадників.

Різак.

Читач з Дітройт, Міш. В Росії жиди пейсів не носять. Чи ви ще досі цього не знали? — Отже запамятайте собі!

Другий раз, як будете писати до когось лист або т. п., то не крадіться із своїм назвиском, але пишіть отверто, а за відвагу дістанете в нагороду великий медаль, викроєний з бараболі, на котрім з одного боку буде "вишпігане" голкою, Петлюрове "правительство на колесах", а з другого їх дурномислительство пан диктатор Евген І-ший (Петрушевич). Розумно?

ЛЬВІВСЬКОМУ "ВПЕРЕДОВИ".

Чим блище большевики підступають до Львова, тим більший приходить банкрот нашим соц. зрадникам "аля" Ганкевіч і Безпалко.

Ось і тепер наспіло до нас від того-ж "Впереду" (в дійсности, "Назаду") передсмертне скавуління, щоби ратувати його від ганебної смерти. Просять тії панки варшавського типу, щоби ми в Америці збирали "долярки" (!) і посилали до їхнього підбратима в Америці, котрий називається Кассіян Багрій.

Що-ж Товариші і Товаришки в Америці; "Впередови" ми можемо сказати таке: Як ви панове Ганкевичі, Хамкевичі та Безпалки могли разом з Петлюрою і Пілсудським, запивати робітничу кров в Варшаві і на нас робітників, не зважали; як ви панове укр. контр-революціонери, разом з польською шляхтою, тровили польських темних легіоністів на Україну; сиділи тихо, як тії-ж палили, мордували цілу правобережну Україну аж по Київ, — то ідіть тепер та дальше запивайте гірку саламаху, яку ви собі самі зробили, з тими катами укр. і польського робочого народу, а від нас відчепіться вже раз!

Земля тобі хай буде каменем, львівський петлюрівсько-шляхоцький "Назаде"!

"Машиніст від Молотка".

СТРАХ ПЕРЕД БОЛЬШЕВИЗМОМ.

В селі Лука, повіт Бучач,
В Східній Галичині,
Прийшлось тяжко проживати
Бідному попині.

Сталось чудо те недавно, —
Пишуть люди з краю;
Як вчув, що йдуть большевики,
То й відрікся раю!...

Колись той піп проклинав все
"Страшних" большевиків
І казав: "Хто за них стоїть, —
Той грішник великий!"

В церкві все він приказував,
Щоб богу молитись;
Щоб бог не дав тим проклятим
До власти добитись.

Та тепер вже люди мають
Ті правдиві вісти,
Що в них хто нічо не робить, —
Той не сміє їсти!

Тай і піп той вже "большевик",
Богу ся не молить;
Уже й вуси запускає,
Лиш бороду голить.

Слухає всіх, хто що скаже
І раду приймає;
Лиш як скритись перед ними? —
Мужиків питає.

А мужики добродушно
Йому відвічають:
— "До роботи станьте отче,
То вас не пізнають!

Ходіть з нами гній возити,
На рілю орати,
Засівати, волочити,
Косити і жати;

Разом з нами виступайте,
То й людьми будете;
І все зло вам забудеться —
І карп уйдете!.."

***

Прийміть цю вість шкіролупи:
Як хочете жити,
То мусите враз з народом
На життя робити!

В. Почерева.

ЧЕМНО, А МУДРО.

Він: — Чому ви вкладаєте волосся другої женщини на свою голову?

Вона: — А чому ви вкладаєте шкіру другого теляти на свої ноги?

ОСТРА РАДА.

— Хотівбим подарувати мій послідний образ, якісь суспільній інституції. Котру з них мені радиш?

— Дай свій образ до заведення для сліпців.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

ВУДГЕВЕН, Н. ДЖ.

Минувшої неділі відбувся "мітінг" Брацтва св. Николи, з попівської організації "Затемнінія" і коли вже всі члени зійшлися, а було їх аж 7, — тоді "презес" п. Марцін кинувся на членів з затисненими кулаками і з піною під носом, за те що переступили 262 параграф статута, взглядом шкіролупників в сукенках — і сказав: "Як ще раз щось подібного вчую, так уже з цілої сили постараюся цілий відділ суспендувати"...

Я в імени ваших членів, прошу вас п. Марцін, єслн ви так розумієтесь на парагрефах, то поясніть членам, що означає той самий параграф, девятий рядок, котрий то таки ваша фаміліянтка переступила і Олієн?... Єслн на слідуючім мітінгу не поясните, то члени готові вам відібрати тую власть і тоді опинитесь в такім стані, як тому пять літ назад; тоді знов будете мусіти дати якусь жертву, але вже не на дзвін, а на спідничку для пані "імосці", а до Вас члени відзиваюся: Єслн будете правду говорити на тих дурисвітів, то п. Марцін готов зголоситися до тих двох тисяч божевільних, котрі мають бути відіслані до Европи і тоді можете лишитися без предсідателя, як Петлюра без держави, а як хочете омінути тую катастрофу, яка Вам грозить зі сторони марціна, то пренумеруйте собі зараз "Молот", котрий відібє від Вас кожний атак п. Маяціна і розмолотить тую всю ненависть яка між Вами зайшла.

Посилайте ще нині два доляри, яко передплату на цілий рік!

Сухий.

Телєфон: { 2509 / 5883 Орчард
М. РОЗЕНБЕРГ
Аптикар
132—2 евню (ріг 8. вул.)
Ню Йорк, Н. И.

ВЕЛАНДСЬКІ "МАХНІВЦІ".

(Веланд, Онт.)

Червона офензива на Україні нагнала немало страху всесвітній буржуазії. Від тої червоної мари-большевизму, в Веланд, вродилось півтретя анархіста; один вироднвся з баптистів, а півтора з горячих напитків.

Кожному звісно, що тепер "водку" самі виробляють, то-ж і має вона свою горячість, а наші Махнівці, як понапивалися ,то такі стали горячі що називають "Укр. Щод. Вісти" не робітничим часописом; "Укр. Роб. Вісти", не робітничим часописом; що в совітських державах Росії і Україні панує тая сама буржуазія, що і перше, тільки в другій формі...

Батьком цеї чорно-сотенної роботи і другом бандитів Махнівців, являється І. Мед-ський.

Радив-би я тим вище наведеним загорілцям вживати меньше алькоголю.

Голка.

ВАНКУВЕР, Б. К.

Ту в Ванкувер шаліла страшна буря з великим дощем і де-хто думає, що це з причини наглої смерти "парубоцького" органу "Правди і Волі". Причиною смерти здається був большевизм. Покійна пережила страшну муку, бо за пятьмісячного свого істнування, здобулась аж на таке число передплатників, як 48 і три квадри. Тим три-квадровим передплатником являється наш "знаток" від історії М. Грушевського, — Томняк. Самий "редахтір" покійного "парубоцького" органу Т. Томашевський задумує піти слідами о. Крата, цеб-то спасти робітників при помочи біблії... Щасливої дороги! Цего ми йому не завидуєм.

Решта парубків поки що осталась в Ванкувер і рішилась вести свою гільтайську роботу без органу, а "знаток" від історії Грушевського починає знову "кукати" до большевиків...

Ходіть, ходіть, коли думаєте стояти чесно в рядах революційного пролєтаріяту, а коли ні, — то ідіть всі чортови в зуби!

К-ка.

ЗАСІДАННЯ КОМІСІЇ "ПРАВДИ І ВОЛІ".

(Ванкувер, Б. К.)

Т. Томашевський: — Дорогі "товариші", всім вам знано, що я батько свиньств в Канаді зі своїм приїздом до Ванкувер, почав нове свиньство, до якого і ви в великій мірі спричинилися; але після кілька-місячної тяжкої "праці" нам осталася **нуля,** а це завдяки тим клятим большевикам! Справа про котру маємо говорити, є великої ваги і тому я пропонував від себе місце засідання в нашого щирого побратима Олійника (в Кабареті).

Майданик: — Гаразд батьку! Єй богу товариші, в нашого батька Томашевського, голова не з дині! Що то значить не дурна голова! Не дурно то Томашевський занимав такі великі позиції в Канаді, як видавання "Новин" в Едмонтон, редакторство в "Поступі" на Мондюр, а на останку, ще й на спілку з Кремаром, організував укр.-канадійську армію також в Едмонтон, ну, тай тепер, після кілька літньої "тяжкої" праці не можна сидіти з заложеними руками та дивитися, як червоні "мальчики" нищать весь плід нашої праці, — і тому то батько Томашевський з своїм приїздом до Ванкувер зорганізував всіх ванкуверських "парубків" і... робота була-би вдалась добре, як-би чорт був не приніс кількох большевиків, бо з їхнім приходом, справа обернулась до нас хвостом!

Яворський: — Тих большевиків вже і святий чорт не винищить! Як самі знаєте, я їздив аж до Вінніпегу і брехав як міг, та що з того? В них і далі робота робиться, а в нас що? Як-би тов. Бабій був не показав Штіфа Табачнюка, то була-би ціла **нуля.**

Олійник: — Ті большевики кричать, що мій бізнес не чесний, а я їм докажу що не правда! Я як член "парубоцького" товариства, жертвую 3.00 дол. на прес. фонд нашого "парубоцького" органу "Правди і Волі"...

Бабій: — От тепер товариші, пустити мене на сцену, то я би вам показав Штіфа Табачнюка!...

Томашевський: — Як бачу, то вам і не в голові, що я далі буду ходити без штанів; ви готові на нинішнім засіданню і присюди піти, а тов. Бабій, готовий відіграти ролю Штіфа Табачнюка, а не бачите, як мене большевики присіли і скубуть зі всіх боків! Дайте яку раду, ані, то єй богу життя собі вкорочу!...

Книгніцький: — Гов, гов! Що з вами? Ви ще готові справді якої

халепи наробити! Моя рада для вас така: Запишімся в "парубки" так як ось я; бо де нам боротися проти большевиків?... Як Лойд Джорджі, Мілєрани і їм подібні не можуть нічо вдіяти, то що тоді ми такі мізерні сотворіння вдіємо?!..

Томняк: — Тов. справа ще не стоїть так зле! Ви знаєте, що я є членом їх товариства, отже я піду завтра, поставлю внесок, щоби вони залишили всяку роботу в відділі, бо я організую нове товариство — і тим всяка їхня робота буде засуджена на смерть... Я їм покажу, що я більший дурак, чим вони мене уважали.

К-ка.

КЛОПІТ В КАНАДІ.

Рекрутам редакторам від укр. бизнесових канадійських газет, не можніяк витолкувати їх вузко довгим, з ослячими ухами лобам, що тепер не потрібно гетьманської панської України; в їх пустих лобах ще вертиться дика стара думка, що робочі не будуть уміти їсти свого хліба, як не буде в них пана гетьмана і польських діднчів!...

Чи знаєте ви рекрути редактері, що з вас вже сміються і старі вуйки з Галичини, котрі працюють в Канаді в Сіпіяра по "екстра-генках" і по секціях?... І який дурень вас поробив редакторами?... Гаспид вас знає, де ті дурні множаться!?..

Тригук.

ДУМКА.

Зажурились пани грубі,
Із цілого світа,
Що пропадуть незадовго,
Щасливі їх літа.
Що не будуть уже більше
Веселости мати,
Бо робітники їм кажуть
Також працювати!
— "Як то можна, — пани кажуть,
Чи-ж ми не працюєм? —
Їмо, пємо і гуляєм,
— Дармо час марнуєм!
Що ще більше від нас хочуть?
— Ми усе зділаєм;
Бо-ж і військо й поліцію
В своїх руках маєм!
Як не схочуть працювати,
Страйк будуть робити, —
Пішлем військо й поліцію,
Щоб їх покорити!"..

***

І те військо, робітничу
Кровцю проливає; —
Що робітник той голодний,
То військо не знає;
Що у нього діти в дома
Не мають що їсти,
Ні де спати, ні спочити,
Ані навіть сісти!...

***

Чи не можна-б' тому лиху,
Якось запобічи; —
Щоб робітник й його діти
Не хотіли їсти?..
Щоби військо, до робочих
Більше не стріляло;
Попівство, щоб до просвіти
Носа не втикало!...
"Патріоти", на дно моря
Щоб ішли орати,
Як не хочуть робітничих
Прав пошанувати!...
Усім попам-даромідам,
Морди позшивати,
Щоби більше на робочих
Не могли брехати.
Всім невинним, що по тюрмах
Життя коротають,
Щоби сонце засвітило; —
Хай їх випускають,
Бо вже час такий надходить,
Єднаються люди;
Незадовго дармоїдам
Усім кінець буде!

Робітник.

ВИНОВНИКИ ЛИХА.

Чому поле скровавлене? —
Чи це кожний знає,
Що невинна кров робочих
Його поливає?!..
Тому кров та всюди ллється, —
Що ми ще не знаєм,
По котрій то стороні днесь
Ми стоятп маєм;
По тій тільки стороні ми
Повинні стояти,
Що за волю робітників
Йдуть життя давати!
Що лиш ті здобудуть волю,
Повинні ми знати,
Та з панами-богачами
Більше не тримати.
Щоб тих панів, тих богачів
"Забрав бог до неба",
Бо вже так нам надоїли,
Що більше не треба!
А попів усіх пузатих,
Щоб теж забрав з ними,
Бо ті також не дають нам
Вільної години.
Та щоб тільки осталися
Працюючі люде;
Як всі будем працювати,
То всім добре буде.
А то пани із попами
Роблять всюди лихо!...
Як би в світі їх не було,
То все було-б' тихо.

Д. З-рич.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Вестфілд, Масс. І. Півцьо $1.00
Н. Тонаванда, Н. Й. Е. Осадчук 2.00
Лічбург, Па. І. Костюк 1.00
Нестов, Канада. Д. Костик 1.00

Читайте! **Читайте!**

"Українські Робітничі Вісти"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"** подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будуччини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злучених Державах і Канаді $ 4.00.
В Галичині і Буковині $ 5.00.
Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,
Winnipeg, Man. Canada.

ПОЛЬЩА.

ВАРШАВА. В Польщі тепер панує ненормальний стан. Пани "польскєґо гербу" не то що хорують зі страху перед болышевизмом, але таки прямо дуріють.

Що раз із Франції посилають ріжних ґенералів в ролі докторів, щоби ратувати хору Польщу і навіть самий Пілсудський, мимо свого ненормального стану, робить заходи, щоби вратувати свою шляхецьку "маму", — а Троцький їм всім наперекір каже, що найліпшим доктором Польщі — буде **Червона Армія.**

АВСТРІЯ.

ВІДЕНЬ. Ту тепер находиться давно згубивше свою ціль "укр." Петрушевичеве "правительство". Ходить чутка, що з причини занепаду Петлюрового "правительства", Петрушевич хоче пустити в рух своє денікінське. До цего треба йому також подібних річий, як і Петлюрі. Передусім хоче він відкупити від Петлюри той віз на котрім "правительство" того-ж, їздило від села — до села, від міста — до міста.

Також здалася-б' якась шкапина, щоби тягнула той віз. На початку Петрушевичеві "міністри" годяться ходити пішки коло воза, а пізніще, як би так не дай боже, допались до власти, то можна-б' вже і на народній спині поїхати. (!) На це найбільше претендують панове: Кость Левицький (старий австрійський патріот) та дррр. Сінґалевич.

З Цегельського — думають вони — був-би лихий міністер, бо він має позшивану голову, так як старий горщок... А впрочім, як не вмів здобути "золотого руна" в Америці, — то нема і міністерського крісла!

Колька.

ФРАНЦІЯ.

ПАРИЖ. — Панна Франція, коханка польських кавалєрів-дідичів обіцяє, що і спідницю з себе продасть а щоб таки помогти своїм кавалєрам, побити українських і російських робочих, бо колись, за добрих часів, польські кавалєри навозились досить своїй коханці Франції всякого добра котре грабрували в українського мужика. Голодні і голі мужики працювали день і ніч на панських ланах коло збіжа, а в осени вимолотивши, пани продавали за сотні тисяч і їхали до Парижа до своєї коханки Франції та лишали в неї все за танці в котрих виступали в тих штанах, що дістали від бога, а панна Франція в такій самій спідниці.

Панну Францію і її польських кавалєрів аж в пропасницю кидає, на самий спомин, що тоді буде, як українські форналі забєруть в дідичів лани і все добро яке тії-ж закрали колись в мужика; що тоді буде з тими дідичами і з панною Францією, — бо як не буде в кавалєрів нічого в кишені, то тоді не то що в божих штанах, а таки і в тих, що кравці роблять, не схочеться танцювати!

ГАЛИЧИНА.

(Телеґрама через "ґаліційського" дідька, до "всповельможного" петлюрівського товариства в Америці і в Канаді.)

Польські пани дідичі, як ішли воювати большевиків, то тягнули до своєї "ясної" армії галицьких Українців і пан Пілсудскі видав був "екстра маніфест", в котрім обіцяв укр. козакам в польській армії за хоробрість, ось що:

Польський білий орел в кождого Українця мав бути вибитий на плечах; польська жандармерія в кожнім селі; по пів дозина костелів і "фрі" польська сповідь, а замість "Отче наш", співати "ґодзінки" попід плоти та два роки арешту кожному Українцеви як-би той казав, що Галичина не є польська. Дальше, — всі Українці мали дістати службу в фільварку за форналів і їх діти також; кожний форналь мав "фасувати" дві торбі на рік і "фрі" батіг поганяти панські воли в плузі і всі форналі могли їсти брагу аж до несхочу так само їх жінки і діти. Кожний форналь, котрий лише має жінку і діти, міг собі вбити дозин ворон на рік а дозин шпаків на мясо. Кожна форналева жінка могла-би збирати свобідно лободу і кропиву попід плоти на їду і кожний форналь мав-би "фрі" ліжко під панським жолобом в стайні. Зно ва пан Петлюра мав дістати з вола роги а з ослюка уха і це мала бути така форнальсько-гетьманська корона. Також мали дати Поляки Петлюрі осла і сідло та що року пять дозинів нагаїв, щоб пан Петлюра мав чим пражити по штанах своє преславне козацтво, як-би воно чогось бурилось проти своїх польських "освободителів". Пан Петлюра мав дістати помешкання в горальні на верху того кітла де то вже готова горівка зтікаєсь, а ті всі Петлюрівці з Канади і Злуч. Держав, мали вертатись в Галичину і Поляки обіцяли їм службу, — бути лакеями коло панських свиний і собак, а декотрі мали дістати ліри від Пілсудського і мали грати та співати по всіх мостах і по відпустах: "Єще Польска нє зґінела!.."

КАНАДА.

ВІННІПЕҐ. — Ту в Канаді, як в Вінніпегу, так і по других більших містах, ростуть мов гриби по дощі, всякі аґенційні бюра, де то наші несвідомі робітники купують шіфкарти до старого краю і по всякі подібні поради йдуть до тих хижих злодіїв, а ті обіцяють їм по пів бушля польських марок за кожний доляр та добру їзду шіфою.. Але щоби лише тії пани дістали такого робочого в свої руки, то будуть возити по цілім світі заки довезуть до дому. В дорозі вони передають його з рук до рук і кождий натягає, як лише вдасться і заки та людина дістанесь в рідну сторону, то остає чиста, що до цента та іде польським панам в ярмо, бо його ще ту в Америці, аґенти описали і зробили панським наймитом і невільником.

Тригук.

ПОТРІБНО ДО РОБОТИ.

Чікаґо, Ілл.

Потрібно 100.000 людий, до вибирання огню з печі голими руками; 75.000 до вязання диму у вязки; 50.000 до сукання мотузків з піску; 40.000 до путання мух, перевеслами з воздуху; 25.000 до переливання води з Чорного Моря на місяць.

За всі ті роботи платиться після здібности. Зголошуватись можуть тільки Денікінці, Петлюрівці і тим подібні збанкротовані пташки та прогнані попи.

Голоситись на слідуючу адресу: **"000 Савт Юрон стріт".** Вхід в задні двері на котрих написано **0.**

ЗІВСІМ СЛУШНО.

—Часописи в Америці дуже затурбовані браком паперу.

— Ані трішки того не розумію. Коли може істнувати телеґраф без дроту, то чому не можуть істнувати часописі без паперу?

В СУДІ.

— Що ви маєте на свою оборону?

— Всесвітлий суде! Я в сальоні маю кулак, а в суді то тільки адвоката.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

BIBLOTEKA
Stobora Nykiforuka,

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 20. 15, ЖОВТНЯ, 1920. New York, N. Y. OCTOBER 15, 1920. VOL. II. № 20.

Безрадні лікарі.

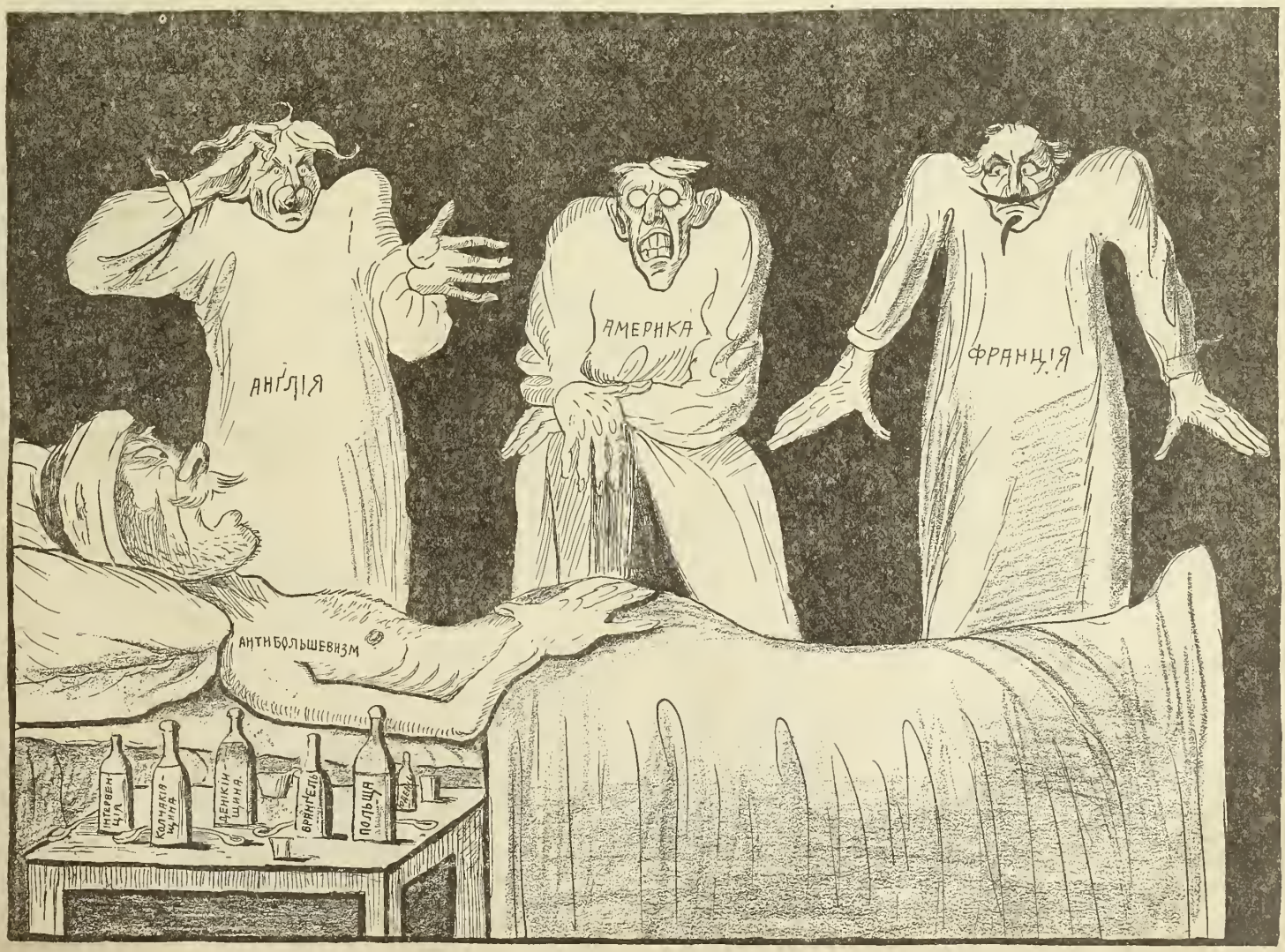

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th St., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, Single copy 10 cents.

OCTOBER 15, 1920. № 20.

МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК. ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописів не вертається.

Захляпана чорною мазею філядельфійська "Америка" мабуть хоче на смерть забрехати своїх читачів. Ось приміром, в однім з недавніх чисел, могли її побожні читачі руками намацати великі півметрові букви слідуючого заголовку: — "від Дону по Сян! Соц. революціонери зривають з большевиками".

Побожні читачі обмацали ці букви старанно пальцями (читати не всі з них вміють) і можливо, що деякі з них повірили?.. А тим часом знаєте що? — В тім-же самім числі тої захляпаної чорною мазею "Америки", в куточку, маленькими буквочками надруковано, що це соц. рев. "дядько" Грушевський з своєю ґрупою (яка скількість? — 5—6?) що хотів проситися до III. Інтернаціоналу, тепер пронюхавши які то покути треба перейти за свої гріхи, щоби дістатись до III. Інтернаціоналу, — взяв тай занехав дальших заходів що до того... А чи знаєте, де тая ґрупа Грушевського? — В Швайцарії, — а не на території "від-Дону по Сян" як це злобно оббріхує своїх читачів, побожна "Америка"... Та на те вона законниця, щоб людий дурити!

***

Львівський обшарпаний петлюрівський "Вперед", пишучи про потребу знищення Врангля каже таке:

"Найкращою дорогою до цего є заключення миру з Совітською Росією, про що на днях старається у Варшаві міністер (Петлюри) Ніковський".

Гей братіку "Впереде", чи не з'їхав ти до решти з глузду? Адже всякому відомо, що в Варшаві ані України, ані Сов. Росії нема, — а противно: там находиться найбільше запеклий ворог укр. трудящого народу і взагалі всесвітнього пролетаріяту, — польська шляхта!... І тому то ніхто з розумних людий не надіється на Варшаву та на Петлюрових Ніковських, тимбільше що Україна вже давно в дружніх зносинах з Сов. Росією, тай звісні вони тепер цілому світові як: Радянська Україна і Сов. Росія, з єдиним дійсно робітничим правлінням. А ваші міністри від Петлюри, як що мають на думці Україну, то тільки в польській конфедератці!

***

Пише також той приголомшений "Вперед", в одному з слідуючих чисел, що Петлюра вже навіть почав переговори (?) з Сов. Росією, до чого він-же ("Вперед") дає свою медвежу пораду як слідує:

"При майбутніх переговорах, обі сторони мусять дещо попустити з теперішнього свого непримиримого становища"...

Що-ж? Думаємо, що кожний свідомий робітник волів би скорше, щоби цей петлюрівський підлизнік "Вперед" спустив свій дух, чим малиби робітники Сов. Росії і України спускати із свого становища перед контр-революційною грязею як такі петлюрівці-впередовці!

***

Скрентонський біблійний махер Дамян Борпско, уроів собі, що він "критик" тай береться критикувати совітське правління, а не знає сердега, що такі справи, які переводять совітські республіки, — стоять о кільканадцять міліонів сяжнів, вище від його дурної біблійної "теорії".

Ей, Бориску, Борпску! Коли вже раз твої зернятка дозріють?!..

***

Недавно читали ми в укр. робітничій пресі, що всі петлюрівці в З. Д. — як Починок-Лата і вся братія кострубата, на чолі з бувшим "синком" покійної "Укр. Ґазети" божественним Ґеньом, — обєдналися під новообдуману маску і знова хочуть спробувати защіпити свою "федураційну" дурійку між укр. робітництвом...

Добре-б' було, як би вони взяли ще того куцого скрентонського Бриська до себе, а то не буде кому зернятка достарчати... Хто зна, а може він вже обєднався, коли так "сміло" береться за критику совітського правління?!.. **Щербак.**

ЩО ВИ ПОВИННІ ЗНАТИ?

Коли ви живете — все одно чи в великому, чи в малому місті — і бачите, як робітник не могучи знайти роботи, вибирає окрушки поживи під готелями із смітникових діжок; коли ви рівночасно бачите, як автомобілем їде гарно убрана дама і держить на колінах добре вигодуваного песика; коли ви бачите, як страйкуючих робітників стріляє поліція, або міліція; коли ви бачите, що товпа "цивілізованих" людий злінчує безборонну людину, ізза дикого патріотизму, або расової ненависті ширеної хитрими визискувачами, **то ви повинні знати, що це є країна "демократичної республіки".**

Різак.

"РЕДАКТОР КЛАПОУХ".

В Джерзи Сіті на Ґренд стріті,
Слабий дух.
Ой сидить там "чіп-редактор",
Клапоух.
Редагує він стареньку
"Лободу",
Що виходить людям вбогим
На біду.
"Чіп-редактор" той, мов фуга
Вітрова;
Орієнтація у нього
Все нова:
Нині бачите Габзбурґа -
Він хвалить,
Завтра кайзеру побіди
Повелить.
А позавтру вже Петлюра
В нього брат,
А ще далі то й Денікін
Йому сват!...
То як знову притискає
Вже біда,
Тоді та його старенька
"Лобода"
Починає підшиватися
Під ряд
І хвалить вже пролєтарський
Новий лад...
Відтак знову як повіє
Панський дух, —
У обійми його скаче
Клапоух!

***

От така то тая цяця
Той панок!
Він у бруді буржуазнім
Геть промок...
А в "Союзі" бідні члени що? —
Мовчать! —
І ще дальше того дурня
Там держать!

***

Гей-же люди схаменіться вже
Сейчас
Та не дайте так дурити,
Йому, вас!
Візьміть собі ви у руки
Патика
Та женіть від себе того
Вислюка!

Щербак.

З ПОЛІТИЧНОГО СМІТНИКА.

Кость фон Левицький,
"тато укр. "ослів" у Відні (ще за Франца і Карла). Тепер він також у Відні, (це є одиноке місто яке є у його ґеоґрафії); там він має стале заняття при ношенню цвітів на гріб покійного Франца Йосифа; він також викидає жаби з його гробу і зрубує кропиву.

Послідними часами Петрушевич приняв його до своєї міністерської "хвамелії", — звичайно "пан з панем зна сє".

"Баран" Микола Василько,
бувший п... осел до Відня, тепер кандидат на якого небудь кровопійця.

За ним сходили буковинські селяни сімсот пар постолів, шукаючи для розплати за кілька міліонів їхніх "левів", котрі цей "фон" був у них "вициставˮ".

Бажаємо, щоби він вже раз попався Буковинцям у руки, — тоді нехай Єгова над ним милосердиться.

Владзьо Сінґалевич
("падам до нужек") "месія" у Відні. Що до слави, то він остався далеко позаду від своїх камратів Петрушевичів, Віхтиків та Хамкевичів; хоч, що правда, і він трохи рипався, але за мало. Тепер сидить у Відні і грає в шахи з

"міністерською" фамілією Петрушевича та жде, коли то вже Вранґель дасть їм Галичину, для панування... Та здається, що вони скорше діждуться нагніток на вухах, чим свойого панування!...

Гриць Сидоренко.
Перший Петлюрів "месія" в Парижі. Його небавом "з'абшидували" з посади через те, що не вмів по панському красти народну кервавицю, а лише по свинськи і голосно, що аж в Америку було чути. Тепер не відомо чи він ще де є, чи може зробив собі "гаракірі" так як декотрі з його "святотаської" компанії. Впрочім, для нього занавіса вже більше не піднесеться.

Микола Порш,
Петлюрів "заушник" в Берліні і провідник сторонництва т. зв. "паршивців", бувший соц. демократ, а тепер соц. зрадник. В Берліні тепер, тепла компанія в роді Шайдеманців, Носких, Ебертів і т. п. й тому він по нині день висить в тім Берліні, та жде, коли до нього примандрує його "батько" Сімйон Мандрівний, котрому невдовзі прийдеться туди "чим хнути".

Ґраф (тер) Михайло Тишкевич.
Другий з ряду Петлюрів "месія" в Парижі, котрий приїхав туди, аби навчити попередних "месів" як красти і тратити народний гріш. Ця "ґрафська парсуна" вибила одинайцять поклонів перед "римським кавалїром" і стільки-ж перед "хранцюськими" воєводами, просячи аби йому дали хоч трішки України, на котрій він міг би ґраф(т)увати. Він і по нині день сидить в Парижі і світить своїм лисим гарбузом перед всесвітним богом капіталу.

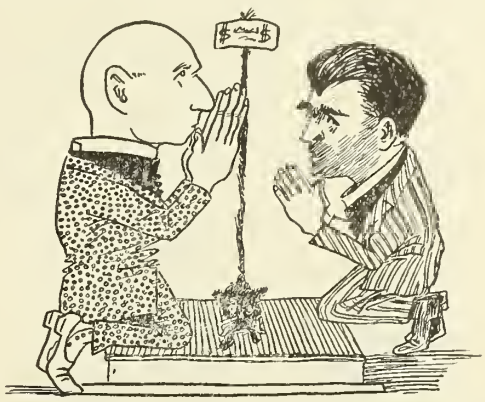

Хто вгадає як називаються ці два "божі негодники" в Канаді. той дістане рецепту на плекання кавунів в Ґрінляндії, на збирання рижу в Алясці та на закладання кооперативів на Венусі. Хто-ж не схотів би цеї рецепти, той дістане даром поучення, як то можна легким способом вдержати на шнурку, презвитерського бога.

Всі відповіди треба посилати до тих "негодників" на адресу:
"Божі негодники"
c/o Презвитерське корито, Канада.

СОБАКА Й КІНЬ.

Був на селі Квачан собака,
Кудлатий та товстий,
Хвіст здоровенний, як ломака,
І сам такий страшний.
Раз, лежачи знічев'я на травиці,
У холодочку під кущем,
Він розбалакався з конем
Про те, про се, про всякії дурниці,
А далі річ на те звернув,
Що він у господарстві — сила,
Не те, що кінь або кобила, —
Усяк се може чув.
Щож ,коню, ти? попихач головатий...
Дивовина тим возом торохтіть;
Велике діло борону тягати,
Або снопи возить!
Он я: і череду у полі доглядаю,
Ввесь двір ,кошару стережу,
До току побіжу —
Цілісенькую ніч не спочиваю!"
На річ таку собаці кінь сказав:
Се, може й правда, хто вас знає;
На світі всяк буває...
А я-б тебе про от-що попитав:
Коли-б я не хотів у полі працювати,
Коли-б я хліба не возив,
То що-б стеріг тоді кудлатий
І що-б він їв?"

Л. Глібів.

Любарська Щипавка.

Лакеї.

(Продовження.)

Свята правда ще існує
Хотяй і не видно,
Вона всіх таких як ти ось,
Карати повинна.
Ти сам знаєш скільки крови
Тобою проллято...
А то кров усе, — невинних
Іроде проклятий!!!
Та з тобою говорити
Нам не має часу;
Лутше випий на дорогу,
Ще от цего квасу.
І по цій розмові разом
Штики відхопили
Й на дорогу до Аврама *)
Прикладом вгостили.
І до душі його кажуть:
Нам таких не треба
У нас всі такі як ти,
Швидко йдуть до неба
І послухалась душа
Вирвавшись із тіла,
Як з картофлі тая куля
Вверх загуркотіла
Але-ж з ляку не попала
У райські ворота,
Через те, що там по близу
Чорт роззявив рота
Стріпотавшися від ляку,
В рот йому попалась
Та там певно і до нині
У нього зосталась...

**
*

Поки має єї чорт
У зубах держати
Я вам хочу ще й про друге
Де що росказати.
Роскажу вам, про всеєвітну
"Буржуазну кліку"...
Про єї дурну дитячу,
Й сліпу політику.
Але їх до біса має,
З кого-б' ту почати? —
Я гадаю що прийдеться
З Англії почати.
Бо вона, зі всіх найгірше
Хотіла зробити,
Щоб в Росії большевицьку
Ідею розбити.
З-за для того, щоб у неї
Совітів не було
Щоби її "большевицьке
Лихо" обминуло.
Бо вона те добре знала,
Що як не розібє
То ідея большевицька
По всім світі зійде.
А для того щоб розбити
Тре' гроші стеряти
От і стала вона їх тим
Лакеям давати.
І давала, не жаліла,
Знала їх натуру
Що вони за тії гроші
Злуплять з людей шкуру
Не сотками й тисячами
Тілько міліони
Віддала на всіх лакеїв
За свої закони.
Щоб іх панські закони
Тії підпирали...
А лакеї раді з того
Грошики хватали.
От такої то набравшись
Англія натури,
Розставляла по всім світі
Свої авантури.
Та на решті побачивши
Що все провалилось
Відцуравшись від усього.
У торги пустилась.
Та не грізно, а ласкаво
Стала підіждати
До російського народу
Й стала так казати:
Ах ви люде прехороші,
Бодай були живі
Славні здільники російські
Кооперативи.
Хотяй ваших я совітів
Признати не хочу,
Але з вами мої милі
Торгувати хочу.
А ті її відвічають:
В нас нема ріжниці,
В нас торговлі не заводять
Одні одиниці.
Коли-ж хочеш торгувати
З нами чесним торгом,
То торгуй не з одинока,
А з усім народом.
А не хочеш, то й не треба,
Ми на те не станем;
Ми за свою цінну працю
Всього скрізь дістанем...
Та найбільше на Росію
Франція злувала,
За ті гроші що Росії
Колись позичала
І російському народу
Очі закривала
А для нього помаленьку
Царя готувала.
Колиб хоть аби якого
Їм царя надати,
То при царі лекше гроші
Буде одібрати!
Бо цар бачте, не що инше,
Як бог капіталу,
Отож Франція на тес
Гроші потеряла.
Потеряла силу гроший
Треба тес знати
І бажала подлим ділом
Росію здоптати!...
Тепер бачте політику
Франція тримала;
Задумала зло велике,
Та не доконала.
Заводила авантюри,
Сільця розставляла,
Щоби як небудь совітська
Росія пропала.
А Росія і байдуже
Нехай каже ґзиться;
Не тепер то трохи після
Мусить провалиться.
То це раз, що на Росію
Франція злувала
За ті гроші що Росія
Її не віддала.
А по другім, злая була
На неї за тес,
Що Росія в себе в дома
Завела новес; —
Новий лад собі завела,
Панів поскидала
І на решті по всім світі
Свій стрій показала.
А від строю того всюди
Кожний пан трясеться,
Через тес, що той стрій їх
Комунізмом зветься.
Ще надію покладала,
Як був Колчак живий,
А як вчула що не стало —
Аж завмерли жили!...
Провалившись, стала далі,
Способу шукати,
Та на решті давай Польщу
На бій підмовляти.
Обіцялась грошей дати,
Військо та гармати;
Аби тілько на Росію
Ішла воювати.
Зробим — кажуть — для вас [Польщу
Лиш йдіть воювати,
А до помочі даєм вам
Вейганда й гармати.
Як вам відомо, наш Вейганд,
То сила над силу;
Він зігне в ріжок Росію,
І спустить в могилу!
Він вам зробить що схочете
Усе по закону
Й допоможе вам для "круля"
Дістати корону.
Польські пани хоч не знали,
Що все те варт нулю,
Закричали із радощів:
"Круля!.. Дайцє круля!"
Та звичайно мов ті свині
Рвалися до бою.
За "бялего орла й круля"
Вставившись горою.
(Та не всі! — котрі дурніщі,
Пішли воювати.)
А Франція собі з тиха
Почала сміятись.

**
*

Ще багато зісталося
Про все розказати,
Та перо бач, як на лихо,
Не хоче писати.
Що йому вже не робив!? —
І мачав в чорнило,
Та на всі боки крутив, —
Писать не хотіло!...
А як про большевиків
Знов пічну казати,
То єй богу, з радощів
Почина писати!

*) До неба.

З морських спостережень.

В однім із минувших чисел час. "К. У." який є органом півбіскупа Будки у Вінніпегу, була уміщена коротенька статейка про соціялізм. Хто був автором вище згаданої статейки, то хоч і автор не підписався, та все-таки можна здогадатися, що писака статейки мусів бути — або слугою Христа, або соц. недобитком, бо порядної людини в час. "К. У." не знайдеш хоч би хто і свічкою світив. Та мимо цього, я не хочу розводитися хто писав; досить що було написано:

— "Як вода і огонь не можуть бути собі добрими сусідами, так само не можуть бути добрими сусідами соціялізм і релігія"...

Ну, не можуть, так не можуть! Про це майже кождий знає, що попи є нині ворожими робітництву, мимо того, що з робітництва вони годуються і плекають черева як кабани. Дивне лише що в тім самім числі цеї шмати, на другій сторінці є уміщене оголошення львівського "Вперед" з покликом: "Читайте соціялістичну старокраєву час. "Вперед"!

Роздумати, так видається що як ред. "К. У." пишучи це не був пяний то дійсно львівський "Вперед" є таким орг. "У. С. Д. П.", що і попи навіть сміються з нього!

**
*

Колись наші укр. контр-революційні шмати, як в Америці, так і в Канаді, так розписувалися про благодать атамана Петлюри і так вихвалювали його контр-рев. діло, що аж забракло у них розуму на рецензії для Петлюри!

Першим таким клаптем, що вихваляв Петлюру за його злочинство, котрого він мордами і грабіжею допускався на укр. селянах, — був "У. Г." виходячий у Вінніпегу. Кажуть що ред. згаданої шмати навіть у сні жибонів, що Україна зродила нам славного сина, а імя его є Петлюра.

Другою шматою що занималася славою Петлюри була джерзисітська "Свобода", а дальше орган монахинь "Америка". "Н. В." і прочі.

Та не так задивлялися часописі укр. робітників. Вони бачили підле діло Петлюри і за те прозвали його зрадником укр. працюючого народу. Так воно і було. Сонце сходило і заходило а згадані часописи трималися своєї тактики аж тут грім!... Землетрусу не було а нашим ред. від укр. контр-рев. шмат потрясся мізок так що і ніяк не розбереш. Ще вчера чванилися атаманом; ще вчера звали його героєм, а нині все пропало! Аж плакати хочеться на такий страшний вид!...

Цей самий "У. Г." цей самий редактор так змінився що здається, що мусів збожеволіти... Взяв тай написав, що Петлюра зрадник і злочинець і ворог укр. робітників.

Не остались позаду критики на Петлюру і "Свобода", "Америка" та "Н. В."... Ха-ха-ха! Яке то чудо днесь дісться. А робітничий часопис гордо стоїть на своїм становищі і доказує дальше злочинство Петлюри і його прихвостнів.

Посеред такого розумо-трусу американських редакторів, Петлюра проживає свобідно в шляхотській Польщі. Одна тільки нотіха його, є соц. патр. львівський "Вперед", котрий боронить його славне атаманське імя, доказуючи, що Петлюра на Україні робить погроми на селян лише тому, що в його армії служать денікінці!... **Різак.**

Він: — Чому ти не віриш, що я тебе люблю? Чому не віриш, що ти у мене одинока?

Вона: — Це міг сказати тільки — Адам.

Так і пише-ж, як на чудо,
Бо треба вам знати,
Що я хочу за Росію
Ще дещо сказати:
Народ бачте там не той,
Щоб панам піддався,
А признатися по правді —
Добре за них взявся.
Взявся із усіх сторін,
— Ніде правди діти, —
Щоб в ярмо знов не попасти,
— Він завів совіти.
Це-б' то раду, котра має
Всім порядкувати;
Над добром в цілій державі
Контролю держати.
Тії ради складаються
З самих делегатів,
Від робочих і від селян
Та і від салдатів.
От і радять, як пристало,
Аж душа радіє!
Через те тепер зоветься:
Совітська Росія.
А пани з усього світу,
Цього не злюбили;
На те й вислали лакеїв,
Щоб те все здавили.
Я про тес вже писав, —
Про лакейські дії;
Як буржуї покладали
Наших всі надії.
Як з лакеями нарешті
Толку не добились
І як панські авантюри
На вік провалились.
Через те що люд Росії,
Мав їх на приміті
І мов лявою пустив він
Клич по всьому світі:
— "Пролєтарі усіх країн,
Громадно єднайтесь;
Беріть в руки власть над світом
І не піддавайтесь!"
На той клич, з усього світу
Народ повстав валом;
І це тепер вірно зветься
Інтернаціоналом.
А, на те він є, щоб в силу
Робочих стягнути;
Щоби панів лекше було
В каблучку зігнути,
Бо пани по всьому світі
Також поєднались,
Та робили, що хотіли,
З людий насміхались.
А як вглянули, що люде
Уже поєднались,
То тоді драби прокляті
Трохи в зад подались.
Та тепер вже не сміються,
Тільки з тиха дмуться
Та чекають поки для них
Лихі дні минуться.
Але дні ті не минуться,
Треба вам те знати,
Бо народ більше не хоче
В ярмі пропадати.
Люди вирвавшись на волю,
В ярмо не повернуть,
А нікчемний лад поганий,
Верх дном перевернуть!

**
*

Я на цім уже кінчаю
Та їм успіху бажаю;
Й Ви також журбі не дайтесь
І панам не піддавайтесь!

(Конець.)

Джерзи Сіті, Н. Дж.

МОЇ ТРОБЛІ.

Відинь, 72-го вереску, 20 троку.

Байгали і дзізускрайц!

Галов важеєти мої дорогі лянцмани!... Вжемсє рахувати ни видів з Вами так довго, аж мисє світ пирикрутив до гори ногами, тай ни писавєм до Вас... а Вам можи і ни в тємку, жи Ваш старий знакомий, — нібито рахувати, я — Хведір Филипоновіч Шпичка, — затарабанивсє вже аж до Виропи, або єк там в Гамериці кают: "гол контри"...

Го, го мої вельмипортні колєги, єкби Ви знали єкі то я мав троблі, рахувати на дорозі, то Вамбисє певни аж приснив той гамериканьский осел в гокулярах, жи то рахувати хтів взєти цілу Виропу на штирнайцять гамерицьких пунктів, або єк він їх називав "пойнтами", али му сє ни вдало і мало ни водурів з того і мало ни протєгнув свої "димократичні" копита... Ая!

Али важеєти, я зачну з кінцє, єк то я рахувати мусів їхати до тої Виропи. Ото Вам кау, єк знаєти жи моя баба все шкрібала мині в листі, жиби я вже приїхав до дому... "Приїзди — кае — та приїзди, бо мині сє вже вкучєло!"... Ну, щож — гадаюси, — ту і так нима що робити в тоті Гамериці; "димократію" десь біс забрав і чоловік муситсє воглєдати, чи ни литит де вуйко рахувати з качалков, або ни їди з кой цим, — з таким важеєти, єк на гусий, али більшим і на штирох колесах, так єк Пеклюрове "правительство", жи десь типер волочитсє по мазурских пустаках.

От взєвсє, зібрав — єк то кают — в дорогу таєм поїхав ни воглєдаючисє позад себи на тото "димократичне". пекло. Щосє зо мнов діяло в тоті дорозі, то важеєти навіть моя голова ни сцібна вам тото всьо вилущити, али важеєти дорогі лянцмани, я си так гадаю і розгадую, жи єк ще буду мати єкес пристановиско, то Вам всьо тото відфортографую сво йов власнов руков на папері і пришлю рахувати до нашого "Молотка". А типер то Вам йно важеєти скажу тото жи мнє найгірши пиче.

Отож важеєти хочу Вам сказати, де я сє типер вобиртаю. Ни думайти, жи я денибудь, — бо я в Відни. Рахувати в тім самім Відни, жи до колис сидів цісар гарбузкий, — чи як там їму, біс чи чорт?!.. разом з такими ослами, єк наші "патріоти" Кость Ливицкий, баран Василько і так важеєти далі... От так я си типер пирибуваю в тім Відни тай розмирковую, про тоту славну гамерицку "димократію", котру то наші "патрійоти" ту в Виропі так дужи захвалюють пирид своєми вірними баранцєма; роздумую рахувати про тоті поліцманські макогони, котрих мині гдеськи ни пожалували тії "димократичні" поліцмани, ще єкім там вживав того "димократичного" повітра в невйорскім "раю" з блощицєма... Так важеєти раз я намент рожившсє жи ажімси пригадав на нашого славного "Молотка" таєм пішов там, де їго можна купити. Взєв я важеєти тай пирилєдаю... аж дивлюсє: Що за мара?! Чи мнісє снит, чи що?...

Вдарившсє я рахувати по свої макітрі раз і другий раз тай читаю:

— "Пошулкуємо Хведора Шпичку"... Пек їму за пек! — гадаюси; нічом рахувати ни вкрав, анім нікого важеєти ни зарізав єкім був в Гамериці, а ту вже і пошукують!... Матінко моя рідненька — гадаюси — де тусє сховати в ті Гавстрії, пирид моїм бизголовєм?... Али читаю дальше, тото жи ніби до мени написани:

— "Дорогий і розважний Шпичко... вже сьмосє так за Вами знудили,, жи аж нас вуха свирблєт"... А дальше кажут:

— "Здорово прохаїмо Вас Шпичко гобізвітсє до нас, бо ми маємо вилікий трубель за Вами, атакже прохаїмо, напишіт що Ви за трублі мали, жи Вас так рахувати довго ни чути?..."

І підписалисє: — **"Пошукуючі лянцмани".**

Мой, бадіку сиредний! Єк я тото важеєти пирічитав, то аж ми сє привиділа ціла кулє земска, таквімсє рахувати втішив, тай си важеєти гадаю: О то, а я си думав, жи то можи найсєпрекажи, єке бизголовє, а то добрі люди хочут жиби дати важеєти чутку за свою вособу.

Ото взєв я сів тай зачивєм писати лист до рідахтора важеєти того "Молотка". Написавим їму де я сє вобиртаю і просивєм їго, жиби він подрукував тото моє рахувати шкрабанє до Вас дорогі лянцмани і жиби знов приліпив мою потрать най — кау я їму — мої лянцмани знают де сє вобиртає їх рахувати лянцман Хведір Шпичка, краян і рисподент того рахувати "Молотка" жи з ручков.

На другий раз, єк буду ще хлипати то нашкрібаю Вам ще, али типер мушусє вже з Вами розпрощити, бо ще сє хочу розглєнути по тім рахувати Відни.

До дому — важеєти до Галилеї там де моя баба, — ще ни їду, бо там типер польскі галадрити таксє понастрашрували большевиків, жи навит ни хочут нікого пустити... Люди ту в Виропі кажут, жи з них, — важеєти з тих польских шубравців — большевики за тоє дух випустєт, єксє ще раз попрут. Ая!...

Єнц мої дорогі лянцмани в Гамериці, чоломкаюсє з Вами по своїму і рахувати поздоровлєю Вас всіх чириз нашого дорогого "Молотка". Бай, бай!

Ваш цалком, гет зо всім

Хведір Шпичка.

ТАКИ ТАК!

Перша: — Кумонько, мій бордер то вже таке говорить, що аж страшно слухати! Каже що бога нема і всьо що є на світі то якась природа дала; що він і всі люди то не від бога...

Друга: — Ой кумцуню! — Ви там бомови не дивуйтеся. Видите що забуло за свою віру і говорить, що само хоче... Коби то ту його батенько тай матінка були, то вони би йому показали звідки він і в що має вірити!...

ПРИСЯГА.

—Чого це ти, куме, як пєш горівку, то очи заплющуєш?

— Та бачиш, куме, я присягався жінці, що на цю погань й дивитись не буду — ну, так от і не дивлюся...

МУДРА ПЕРЕСТОРОГА.

Син: — Мамо, я хочу йти з хлопцями, купатися. Чи позволите мені?

Мати: — Добре, іди! — Але дивися, абисьмися втопив!

СТРАШНИЙ СУД.

Прийде день страшного суду і стануть направо усі ті, котрі творять своїми руками усе що лише потрібне до життя, а по лівій стороні стануть ті усі котрі нічого не робили тільки їли дармо хліб і над робочими знущались, приміром: царі, королі, міністри, ґенерали, ріжнород ні пани, біскупи, попи, жандарми, поліцаї і всякі капіталістичні шпіони.

І вийде з правої сторони робітничий суддя і скаже до тих, що даром їли хліб: — "Прокляті будьте ви усі дармоїди і гнобителі бідної робочої кляси! Будьте прокляті і ваша мати, що вас на світ породила, а разом з вами нехай буде проклята ваша "цівілізація" і "демократія"! Ви тисячі літ гнобили нас чорноробів, ви давали нам лише сотній процент з тих продуктів котрі ми творили нашими руками, ви забирали все добро від нас і пакували в свої маґазини, де то все гнило, а ми в голоді і холоді працювали дальше щоб заробити пару центів і щоб могли купити в вас трохи поживи, а ви лише сиділи, їли й пили найдобірніщі страви і напитки, в шовки вбирали своє ледаче тіло і дальше придумували, чимраз гірші пута для нас. А коли ви мали вже стиртами накопичено усяких продуктів, — вам ще забаглось війни, забаглось і гнали нас силою до війни на різню, дурячи нас, що "ворог" нападає на край і що той "ворог" хоче подоптати вашу славну "свободу", в котрій ми проживали мов ті мули в хомуті... І ми йшли воювати, чи радше різати на війні "ворога" такого самого як і ми: голого і голодного!... А ви в дома сиділи і в залюбки чітали в своїх брехливих шматах про війну та тішились, що ваша темна армія стріляє і коле другу "ворожу" темну армію".

Тоді вийде з лівої сторони товстий капіталістичний брехун і скаже: — "Даруйте нам, що ми таке творили! Ми не знали, що вам так гірко жилось; нам доносили наші шпіони, попи, посли і поліція, що вам живесь добре і що ви лишень з бути робили страйки і на війну не хотіли іти; ми гадали, що ви чорнороби "не можете жити без праці, тому то ми вам давали роботи по самі уха... Ми ще й попам наказували, щоб ті вам говорили, що праця солодить життя... А платню ми вам давали малу, бо нам наші шпіони говорили, що ви не дуже вибагливо проживаєте!"..

Тоді з правої сторони робочий скаже: — "Будьте прокляті враз з вашими богами, попами та з вашою добротою! Ми чорнороби потрафимо і без вас з'їсти той хліб, котрий добуваємо з землі. Нам босів не потрібно до того хліба; як ми робочі вміємо здобути хліба, будувати доми, залізні дороги і всяку всячину; як уміємо творити нашими руками, то з'умієм і з'ужиткувати самі. Нам не треба ваших церков ані вашої віри, бо ваша віра і церква робить нас темними, а вам добре живесь ізза бога і других подібних видумок. Нам треба школи усім без ріжниці, а в тій школі маєсь вчити сама щира правда. а не ваша капіталістична крутанина! Як ми будем мати хорошу школу, тоді не буде між нами шахраїв і дармоїдів і як не будем голодні ні обдерті, то не буде між нами злодіїв ані проституції. Хліб який здобудемо з землі, має їсти всякий до схочу, одежа яку ми виробляємо має бути для усіх, щоб ми не світили голим тілом, ані перемерзали, як ось то було за вашого урядування! Ми дармоїдів не хочемо, ні жадних ваших святих; ви як хочете жити, то мусите разом з нами працювати. Нам не треба жадних гонорових дармоїдів; в нас є досить старців і малих дітий, котрим належиться дати їсти, а всі спосібні до праці мають спільно робити, що хто вміє і до чого має охоту, а так само ми всі разом маєм мати те все, чого чоловік потребує до життя!"

Тоді ті по лівій стороні, череваті нероби заплачуть гірко і декотрі візь мутьсь до праці, а многі з них будуть собі радше смерть робити, чим взятись до чесної праці, бо їм не буде позволяти їхня панська пиха і ледача натура... Та нам байдуже про них! Хто не хоче працювати — не мусить і жити. Цей світ повинен бути для того хто працює, а хто не схоче працювати, — той може йти в ліс і там проживати собі на медвежий спосіб. Амінь.

М. Тригук.

КРУК ВОСКРЕС! — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

(Підслухане.)

І-ий: — Чи читали ви тії речі, де то наш божественний Ґеньо жалується, що хтось там з'їв йому пирога?

ІІ-ий: — Читав братіку! Читав я і про те, як то тая-ж божевільна птиця жаліє що не може вдарити по зубах...

І-ий: — А кого-ж то?

ІІ-ий: — Та біс його зна! — Може того чоловіка, котрий простріляв йому шию, тоді як він був заліз під чуже ліжко?!..

І-ий: — Ов, то бестія!... Але щастя, що свиня рогів не має, а то як би мала, так і всіх би поколола!

ЦАПИ ДУРНІ, ЦАПИ ДУРНІ...

(Канадійсько-американським анархо-бандитам в альбом.)

Цапи дурні, цапи дурні,
Що робити з вами?
Що діється із вашими
Дурними лобами?!
Чом вас лихо не вдушило,
Як були малими? —
А то в світі не ходили-б'
Цапами дурними...
Уроїлось вам у лобах
И вержете чорт зна-що;
Брехню панську пригорнули —
Прокляте ледащо!
Вам робітничі держави
Сейчас не до смаку:
Ви воліли-б' того Врангля,
Царського собаку;
Ви воліли-б' на престолі
Бачити цариста,
А щоб тільки там не була
Людська правда чиста.
Ви воліли-б' того ката
Бідного народу,
Що кров добру неповинну
Пє як зимну воду.
Ви воліли-б' всяку зволоч,
Щоб там грасувала,
Щоб від того, робітнича
Держава упала!...
От таке ви міркуєте
Своїми лобами...
Цапи дурні, цапи дурні,
Що робити з вами?!

Щербак.

Ось так гуляє в Східній Галичині, всякий петлюрівець-погромщик.

ДЕ-ЩО ПРО ПОКУТИ.

Чули ми вже нераз, недва ані десять, як то неоден тяжко покутує і терпить, щоби по сконанню дістатись до царства "облесного". По більшій части терплять найгірше Індуси. Той то народ так себе мучить, що аж страх згадати!... — Не оден вішається за ноги, иньші лягають на терня, иньші знов перепихають дріт через щоку а де-котрі тримають руки в гору, поки не всохнуть. Терплять ріжнородні муки... Але які би там не були ті муки, яка би то не була покута, а такої, яку я бачив в старім краю, то мабуть і Вам не приходилось бачити!... Таку покуту, то вже чорт його знає як назвати?... Бо так тямлю, як нині, як один безглуздуватий піп завдав бідному чорноробови покуту: Підчас недільного його скавуління, мав той чорнороб лежати грудьми до підлоги... А що трафило на такого фанатика і той приймив тую покуту неначе за гонор.

Розпочалась тая комедія разом; піп правити, а той покутник лежати. Але піп має час і не дуже спішився; гудів як бик, а той лежав. По скінченню того всього, приходять до покутника, а той спить, аж заслинився!...

Так на другу неділю знайшлось пів тузіна таких покутників (розуміється такі, що їх виганяли до церкви)... Але піп вже не приняв, бо бачив, що то не є дуже тяжка мука, бо покутник виспиться та ще й дещо побачить...

Чи не добре було-б' як би так наші отці ту в Америці, постановили таку покуту, але до гори грудьми. Така покута то є найприємніща для бога, а також і для покутника, бо як би так лежав, то нераз йому показалося-б' "царство облесне", на вік віков. Амінь.

Отже звертаюсь до вас отці з прозьбою: не спіть але робіть щось, а побачите, що і вам вийде на користь!

Іван Заяць.

ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР.

Одного разу Іван (большевик) і його противник (по політиці) Петро ішли дорогою де направляли глубоку яму. Перед ямою розвивався червоний прапор.

Петро (противник) наслухавшись доволі про червоний прапор од ріжніх зволочів протибольшевицькних проводирів, кричить до Івана:

— Пощо ті люди застромили тої ненависний мені прапор? Я прямо дивитись на нього не хочу, бо це є прапор терору, біди та нещастя!"

— "Дурень ти, — каже йому Іван — хіба-ж ти ще не розумієш, що означає червоний прапор? Не знаєш, що він зберігає людям життя, проповідує радість і щастя?!.. Приміром, коли ти підеш прямо не звертаючи уваги на той прапор, то знай, що скрутиш свою голову, а жінку і діти свої покинеш на гірке страдання, але коли звернеш увагу і будеш обережний, то все буде гаразд; голова твоя буде ціла і сем'я щаслива. Значить, що червоний прапор не є нещастя а щастя!"

Т. Л-вой.

ОСЛЯЧА МАТИ.

Є на світі такі краї, що там на ослах їздять і все на них возять, так як от в нас кіньми. Ото їх в иншого господаря буває в господарстві тоже чимало.

Одного разу старенька бабуся гнала кільканайцять тих осликів на пашу. Зустріли її малі хлопята, тай хотіли поглузувати з неї, тай от гукають:

— Добрідень тобі, осляча мати!

А жінка їм відповіла:

— Здоровенькі були, мої діточки!

НА СУДІ.

Суддя: — Як-же це ви могли сего хорошого пана назвати телятем? Це-ж така велика обида!...

Обжалований: — Пане сідійо, тепер телятина така дорога, та притім смачна, що ніяк не може уважатися обидою.

СТАРІ ДРАБИ З НОВОЮ СІТОЮ.

СХОДІТЬСЯ, СХОДІТЬСЯ РОБУЧІ СИНИ.

(Пісня на нуту: Соколи, соколи.)

Сходіться, сходіться робучі сини!
Подаймо собі разом руки,
Порадьмося разом як маєм жити,
Як збутися горя і муки.
Пани нам забрали все наше добро,
Котре ми створили руками;
Они бенкетують на нашім добрі
А нас то катують віками.
Вставайте, вставайте робучі сини!
Берімся всі разом за діло;
В гору піднімаймо червоний пра-
[пор
До бою підемо всі сміло.

Вони нас не мають за рівних людий,
Вони нас числять за худобу;
За правду, за волю вони нас гнетуть,
Живими загонять до гробу.
Вони в нас забрали наші фабрики,
Забрали нам хату і поля,
А нам ту остався лиш голод страш-
[ний,
Осталась нам нужда і горе.
Вставайте, вставайте... і т. д.

Вже час нам повстати робучі сини!
Вже час отворити нам очи;
Не хочем ми більше робити панам,
Тяженько, від раня до ночі.
Не хочем ми більше робити панам
Не хочем ми бути рабами;
Вже час нам повстати робручі сини!
Вже час розчитатись з катами.
Вставайте, вставайте... і т. д.

Вони нам наклали усюди коршмів,
Вони нам будують церквиці;
Вони нам наслали тих грубих попів
Щоби ті плели нам дурниці.
Попи видирарють від нас все добро,
А нас посилають до раю:..
Невірте їм люди, це всі брехуни,
Гоніть їх геть з свойого краю!
Вставайте, вставайте... і т. д.

Попи нас страхають, що ми всі
[будем
По смерти у пеклі кипіти,
А самі збирають все наше добро,
Щоб тільки могли добре жити.
Вони нас дурили так цілі віки
І жили весело в роскошах;
Плавали погані у нашім добрі,
Свій рай покладали на грошах.
Вставайте, вставайте... і т. д.

Тепер всім драбам вже урвався ко-
[нець,
Бо ми свої очи втворили;
Вже більше не будем слухати попів
Гонити будемо що сили!
Проженем панів всіх проженем попів,
Проженем неробів всіх з краю;
Самі побудуєм собі новий лад,
Заживемо братя як в раю.
Вставайте, вставайте... і т. д.
Той рай що на небі, ми лишимо їм,
Вони хай до нього спішають,
Вони бо нероби не хочуть робить,
То й права тут жити не мають.
Тож нумо вставайте робучі сини,
Будьте всі готові до бою;
Проженем неробів у небесний рай,
Самі ту зістанем в спокою.
Вставайте, вставайте... і т. д.

Дмитро Юрчук.

ДВОЛИЧНИК.

"ОРАТОРСЬКА СИЛА".

Одна нюйорська птиця, котра належить до кручої хвамелії, а називається Шугим, вийшла недавно на естраду підчас устроюваного тоді концерту і хотіла приєднати симпатію кручому родові та проголосити представлення "Дячиха". Здібність усього того кручого роду, показалась як раз в тому Шугимі... Так він і почав:

"То... то... о... о... товар... і ми... (!) нам сє ни вдало... и-и-и... и-и-и... бо дир... дир... дир... гир... гир... поїхав... али на другу ниділю бу... бу... буди дячиха показувати і... і... я... я... я...

Ту публика вибухла здоровезним сміхом а Шугим полетів стрімголов за сцену, щоб там відібрати гратуляції від голодного кручого "батька" божественного Ґеня.

Кажуть люди що той Ґеньо не може нахвалитись, що за здібних ораторів має він в своїй починківсько-полатаній "кумпанії"!...

Щербак.

З БУРЖУАЗНОЇ ПСІХОЛЬОГІЇ.

Буржуазні брехуни кажуть робітникам, що їм буде добре житися, коли будуть ось що робити:

1.) Носити "оверолси", чи то в будень, чи свято.

2.) Не ходити до ресторану, а їсти в дома або брати з собою у фабрику.

3.) Голосувати на республиканського або демократичного кандидата, а там то він уже сам справиться (?..).

**
*

"Бостон Геральд" плаче, що сімдесять і пять тисяч міліонерів, то є за мало на сто і пять міліонів душ в Злучених Державах; треба зробити більше...

Мабуть видавцям того-ж часопису ще бракує кілька тисяч до міліона?...

Т. Л-вой.

ВИДЮЩИЙ.

— Хомо! Онде гуси летять!
— Ой, ой, ой, тай як жеж їх багато!!...
— Чи-ж ти бачиш?
— Ну, а ти-ж кажеш.

ПРИ ОБІДІ.

Пан (закурюючи цигара): — "Як то добре, що на світі є цигари. Як би їх не було, чоловік не знав би, коли треба перестати їсти".

ЛИХІ ЧАСИ.

В однім з реставрантів в Ню Йорку засіло при столику двох людий: один з них недавно приїхав з Европи, щоб показувати світляні образки, а другий такі тутешній, так званий погребник укр. патріотичних газет.

Зайшли вони сюди, як можна було наперед припускати, щоб пожиВитись. Ще перед їдою почали вони розмову.

Перший з них, що приїхав з Европи, почав розпитувати про тутешні відносини:

— Скажіть мені товаришу, як вам ту живеться?

— Живеться... дуже погано...

— А то чому? Таж ви якись інтелігент, а інтелігентам повинно житися всюди добре...

— Та де там! Може кожному, але не мені.

— Ну що-ж таке? Праці нема, чи що?...

— Та є, але не добра; тяжко заробити добре.

— Як-же так? Таж ту в Америці робіт всякого рода!?..

— Ну, то хиба ви пане професор кажете мені братись за шуфлю або лопату, чи що? Таж вам треба знати, що я вже відвик від такої роботи, то якже-ж мені знова братись до неї?

— А хиба-ж ту нема яких газет, щоб ви могли десь дістати заняття?..

Ту перервав їм кельнер, кладучи перед них по шклянці води.

"Погребник газет" почав говорити дальше:

— Так кажу вам пане професор, що такі заняття я вже мав, от приміром: Був редактором "Іскри", — згасла; був редактором "Гайдамаків", — збанкротували; був підтирачом редактора "Укр. Газети" — провалилась... і так де піду, там всьо банкротує, всьо валиться і гине, тому вже і не хочуть мене ніде приняти...

— А-а-а!... То то таке з вами!?..

— Чекайте не перебивайте! — Мав я одну добру роботу. думав що хоч ту притримаюсь, але і ту не пощастило!...

— А яка-ж це робота, єслп можна запитати?

— Овшім! Тутешнє демократичне правительство минувшого року робило так звані по тутешньому "рейд" на большевиків, то бувало чоловік вийде на вулицю, покаже на першого-ліпшого робітника, що він большевик, поліцман потягне його палкою по голові тай вже було маю пять долярів...

Ту знова перервав їм кельнер, ставлячи перед свіжого Европейця замовлений обід а перед "погребника газет" нічого, тільки що шклянка з водою стояла перед ним.

— А з чиєї ініціятиви ви тую роботу дістали, єслп можна спитати? — запитав професор.

— То було з ініціятиви пана М. Цеглинського... То був добрий чоловік... Тепер нема його і все пропало, хоч сідай та плач!...

— Ну, а що-ж тепер — нема того "рейду"?

— Та ні нема і мабуть не буде, і так мені в тій Америці йде як з "Петрового дня"!... А чи не міг би я часом коло вас отриматись та помагати вам у вашій роботі з образками?

— Гм... та я рівно-ж боюсь, щоб так не сталось як з тими газетами, при котрих ви робили...

— От бачите! І ви боїтесь мене, а я ту бдіний не маю за що і пообідати...

По обіді кельнер приніс квіток професорови, а "погребник газет" як не мав нічого, так не треба було квітка.

При виході, в дверях сидів касієр (єврей) що відбирав гроші за з'їджені обіди. Професор заплатив і вийшов на двір, а "погребника газет" затримав той єврей і поспитав за гроші.

— Та я не маю за що платити — відповів він.

— Ну, ви не їв обіду?

ШЕЛЕСТУНИ.

В одній долині під горою,
Високий явір зеленів,
Край берега над чистою водою
Широкі віття розпустив;
Листочки з вітриком, жартуючи, шептались:
"А-ну, голубчику, ще, ще дихни!
Бач, братіку, які ми повдавались
Веселії шелестуни!
Як би не ми з тобою шелестіли,
То хто-б долину звеселяв
І з ким би ти тут, вітрику наш милий,
Гуляючи, любенько жартував?
Що-б тут було без нас? краса якая? —
Бур'ян та осока;
Була-б долинонька, неначе пустка тая.
А подивись, тепер вона яка!
До нас зозуленька у гості прилітає
І весело кує, як в тихому кутку;
Вівчарик на сопілку грає
Під явором у холодку;
Співає соловей, неначе у садочку,
А серед ночі, в тихий час,
Тут мавочки гуляють у таночку,
І ясний місяць дивиться на нас".
— Коли-б не ми, то й ви-б не шелестіли, —
Коріння загули із-під трави, —
Коли-б ми вам не піддавали сили,
То не бреніли-б ви...
"Чого сюди корінням озиваться? —
Зашамотіли листя у-горі, —
Ви що, а ми он що! до нас вам не рівняться,
Лежали-б мовчки у своїй норі"...
— Тіпун вам на язик! раденькі, що дурненькі!
Коріння знов озвалися до них, —
І ви самі, і ваші витребеньки —
Розумному на сміх;
Не розуміючи, лепечете, як діти;
Гріх зневажати нас!
Хоч у землі судилося нам жити,
А все-таки ми дбаємо про вас.
Не красувався-б тут і явір сей високий,
Сказати в добрий час,
Такий рясний, хороший та широкий:
І силу і красу він має через нас.
Минеться літечко, тоді по Божій волі,
Ми заснемо до другої весни,
І ви пожовкнете, лежатимете долі,
Дурненькії шелестуни.
І після вас другії листя будуть,
Цвістиме все, як і тепер цвіло,
Зозуля, соловей і вітрик вас забудуть,
Неначе вас і не було...

* ** *

І між людьми такі-ж бувають,
Як і на яворі, шелестуни;
Нехай-же баєчку вони
На вус собі мотають

Л. Глібів.

— Ні, я лишень випив шклянку води і облизав "тутпік" (патичок до чищення зубів)...
— Ну, а то чому?
— Та бо нема грошей, — лихі часи! Підслухав **І. Доліса.**

В РЕСТАВРАНТІ.

Зайшло два чоловіки у реставрант, щоб чого небудь поїсти, бо були голодні, а на базар іти далеко, та тільки що не спитають у ресторанті, усе дуже дороге.

Побачив один, що на тарілці лежить варене курча, та й питає:
— Скільки стоїть отце курча?
— Шістьдесять центів!
— Отце, лиха година — каже він свойому товаришу, — воно і трий цяти центів не стоїть, а він цупить шістьдесять!... А яйця курячі по чому? — опять питає він.
— Трийцять центів дозен.
— Дивись, брате, яка дорожрнеча! Це лихо, хоч пропадай з голоду!
— Та давай, мабуть, візьмем яєць.
— Давай.

Зажадали вони дозин яєць та й стали їсти. Розбив один друге чи третє яйце, коли у йому курча маленьке... Мабуть квочка трохи не досиділа, так його так і зварили.

— Глянь, брате, — каже він другому, — тут у яйци курча!
— Та цить, — каже той, — та їдж швидше, бо як дізнаються, що курча, так зараз і злупять шістьдесять центів!

ТАКОЖ "ДЕМОКРАТ".

А хто-ж тому заперечить,
Що він "демократ"? —
Він-же серце "щире" має;
Він народу "брат"...
Він збірає всіх до себе,
Як "батько" дітий...
І... на користь свою, тисне
З них весь труд тяжкий!...

КЕЙДА АМЕРИКАНКА.

— Галав Кейдо! Де ти йдеш?
Чом на мене й не глядиш?
— Іду, Майку, на галю,
Може з ким погуляю.
— О, Кейдо! Ти там не йди! —
Баль роблять большевики.
Ми спорти усі підем
В Мерий Ґарден, там є денс...
— А хоть большевики, то що?
Для мене це все одно;
Мені аби який "фіш",
Щоб айскрім кона принїс;
Чюв-ґам щоб мені купив
І в денс щоби запросив!
— Я не знаю — а мені
Їх баль уже надоїв;
Бо вони замість гуляти,
То беруться промовляти;
Все: "Большевик й большевик"...
(Я-ж до того не привик!)
Більш нічого там не знають,
Лиш на панів нарікають.
А найгірше мені те,
Що кажуть ті комуністи,
Що хто не хоче робити,
Той не має права їсти!
А в Америці то що? —
Кожний може гроші мати,
А єслп неоден брок,
То йде касу розбивати.
Коли вдасться утечи,
Тоді може тихо сісти,
А як злапають — замкнуть, —
То й так дадуть дармо їсти.
— Та ти правду кажеш, Майк,
Я і сама те думаю;
Я ніколи бач не роблю,
А все повно грошей маю.
Тільки вийду я на стріту
І весело засміюся,
А вже бачиш, я за гроші
Цілий тиждень не журюся.
А он тих там большевиків,
Я й сама не підпираю...
Як ти маєш який доляр,
То ходімо на ґуд-таєм!

Підслухала **О-а Д.**

ДОБРА РАДА.

Жінка: — Василю, ти мені показуєш і показуєш де ігла упала, а я ще не виджу.

Чоловік: — Як не видиш, то вилупи очи, а тоді увидиш!

ПИСМО ДО "МОЛОТА".

Німецьке Яблоне (Чехо-Словаччина) І-ша Укр. Бригада, 18/9 1920.

Дорогі Товариші: —

Описую Вам пару слів з нашого життя в таборі. Можливо, що Ви вже добре знаєте про нас, але і ми — стрільці ще скажемо дещо. Даруйте, що ми так виразно всього не розкажем, бо ми не такі дуже вчені.

Наше життя в таборі дуже прикре. Харч дихий, так що чоловік ледви лазить; один хліб на трьох і то гіркий, як полин. В таборі знаходиться тепер около 700 людий, бо всіх стрільців і підстаршин вислали до буржуїв на роботу. Під старшини роблять так як буржуї хотять. Буржуї що хотять, то і роблять з людьми; платять на годину 90 сотк. і досить паршивий харч. Хто із стрільців не хоче робити, мотивуючись тим, що слабий, або що иньшого, то пишуть до бригади. Бригада його стягає і тяжко карає за те.

У нас льон 3 короні денно, мундуру не дають; кожний мусить собі тих 3 к. ховати, аби собі щось купити вбратися. А ту страшно доріжня! Правда що магазини на весні були повні одежі, але що з того? Підстаршим і стрільцям, котрі приходять з польського полону, дають паперовий мундур; такий однострій, що Відень викинув, то вони забрали... А офіцирі як прийдуть, то їм дають по 3 плащі відразу і зараз дістають свою багажу.

Дорогі Товариші, великий непорядок, аж серце болить коли ми побачимо когось гарно убарного, а ми мусимо де-котрі сидіти по цілих днях, і аж доперва вечером можемо показатися до міста. Стан стар. буде до 1000, з них творяться три партії. Одна Совєтська, друга Радянсько-Совєтська, а третя Самостійна Галицька Укр. але вона є дуже слаба. Укр. Радянсько-Совєтська є найсильніща, бо за нею ціла бригада стрільців тягне. Офіцири мають в таборі що вісім день збори, так за політику, часом аж хочуться бити, бо оден другому контра дає.

Коли розпочалась большевицька офензива в Галичині, то тоді багато людий хотіло їхати на повстання (Котрі мали трохи грошей, то повтікали в цивільнім убранні). Але як наша буржуазія довідалась, що ми хочемо їхати, то поїхали до Праги, до місії того сліпого жебрака Петрушевича, щоби нас не пустити. Тоді почали лапати, по желізничних потягах і арештувати. Тепер ми не маєм більше виходу, поки нас наші червоні брати з відси не вирвуть. Єсли би котрий стрілець говорив щось прихильного про большевиків, то зараз замикають. Пацюк Варивода, полковник, набив собі добру кишеню тай не дбає за народом, лиш Петрушевича слухає!

Що ми бідні ту маємо робити, і доки ту мусимо на всяких буржуїв робити?

Наша бригада дістала з Америки, муку, рис, біля, панчохи, хусточки і т. п. Те все забрали собі офіцирі, а нам нічого. Вони кажуть, що то за гроші собі спровадили... Це брехня! От так то наша укр. "сметанка" всюди робить.

Товариші! Ніколи не посилайте жадних запомог до краю, бо то шкода кождого сотика. (Наші "жебраки" всьо собі беруть). Трутини їм пішліть, щоб вже на смерть понаїдалися!

Товариші, бийте добре того жебрака Цегельського-зрадника"! Бийте його, бо він знов буде шкодити нам. Ми всі дуже Вам дякуємо за те, що Ви його трохи покропили.

У нас був Січинський (Ось куди швидяється другий такий зрадник! — ред.) то він нам розповів як справа іде. Єсли він був в Америці такий, як ту показався, то дуже добре. (Він в Америці був скрайним запроданцем і провокатором, при чім на своїх вічах заслонявся поліцією і не одному чесному робітникові потекла кров з голови під ударом поліцейської палки на його розказ. — ред.) Бо ту мав віче тай дуже

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Европі, як також в ріжних центрах української еміграції в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Европи	$15.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$15.00
На пів року	$8.00
На три місяці	$4.50

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

їхав на буржуїв та попів. (Це його звичайний спосіб, щоби прилизатись до робітників, бо вже немає звідки жити. — ред.). Публика дуже тою мовою тішилась.

Як колись поїдем до Галичини, і як дістанем оружя, то будем різати тих дідів, котрі ту нам шкодять.

Товариші не вірте тому дідови Петлюрі, ані Петрушевичеви. Бийте, відганяйте від себе їх агентів, бо ми через них ту тяжко бідуємо тай Ваші жінки, діти та родичі в Галичині та на Великій Україні. Не спомогайте нікого!

Ваш "Молот" в таборі заборонено читати, але ми як його дістанем, то дуже радіємо.

Просимо всіх Товаришів, щоби визнавали всі одну Радянську Україну, бо то буде наш свобідний кусок хліба.

Хто тільки до Вас приїде, по гроші, то дайте йому пальцю і торбу на плече!

ФІНАНСОВЕ СПРАВОЗДАННЯ "МОЛОТА" ЗА СЕРПЕНЬ І ВЕРЕСЕНЬ.

СЕРПЕНЬ

ПРИХОДИ:

Готівки з липня	$381.25
Кольпортаж	579.13
Передплата	123.50
Пресовий фонд	64.09
Разом	**$1,147.97**

РОЗХОДИ:

Платня адміністрації	$120.00
Друк і папір	206.00
Набір	116.00
Платня редактора	140.00
Малюнки	4.00
Кліші	88.57
Висилка	84.50
Рент	18.00
Електрика	1.12
Різні розходи	6.20
Разом	**$784.39**

ПОВТОРЕННЯ:

Прихід	$1,147.97
Розхід	784.39
Остаєсь на вересень	$363.58

ВЕРЕСЕНЬ

ПРИХОДИ:

Готівки з серпня	$363.58
Кольпортаж	1,278.03
Передплата	112.50
Пресовий фонд	19.05
Разом	**$1,773.16**

РОЗХОДИ:

Платня адміністрації	$120.00
Друк і папір	429.50
Набір	85.00
Платня редактора	140.00
Малюнки	59.00
Кліші	76.84
Висилка	83.40
Рент	18.00
Електрика	1.12
Віддано довг	500.00
Різні розходи	16.94
Разом	**$1,529.80**

ПОВТОРЕННЯ:

Прихід	$1,773.16
Розхід	1,529.80
Остаєсь на жовтень	$243.36

Іван Чуй, адмін.

ВІДПОВІДИ НА ПИТАННЯ.

О. Редкевич в Монтреал. — Кажете, що укр. робітник має на собі пять шкір, і наколи ви при продажі шіфкарт, зідрете з нього чотири шкіри, то він (укр. робітник) лишиться тільки в одній і буде дальше жити, так само як жив попередно... Та воно ніби правда, що буде жити так само як попередно, але вам все таки не треба забувати, що ви не є лупій а "духовна особа"! Отже бути "слугою Христа" і лупієм — це нище людської чести, якої у вас нема зівсім.

Що знов до того, що його "преосвященство еп. Будка держить при своїм органі за редактора, атеїста і бувшого соц. викидка Солодуху, то не дивуйтеся. Адже ви знаєте, що порядна людина ніколи не згодиться бути редактором при такій шматі як "К. У." Трохи воно паскудно, що діється, але думаєте, що і ту на землі Вуйка Сема діється відмінно?... Зівсім ні! — Ту попи, то майже кожний повстав з атеїста. Є навіть і попідстрілювані, але чорт з ними! Поки дурних не бракує, — вони всі роблять собі гарне життя.

Доячеків наймит "К. Ф." в Вінніпегу. — Хиба ви досі не знали, про таке чудо? Та між свиньми так завсіди буває, коли корито повне, то тоді "олрайт", але як у кориті видніє дно, то тоді навіть свої рідні свині починають жертись між собою!

Скажіть Свистакови, що поїздка Мегаса по Европі була на місці, — бо мав стратити ред. "У. Г." народні фонди, то стратив Мегас; ту нема жадної ріжниці. Біда тільки в тім що заздрість і злодійство перевищають людянне життя і честь!

Читач "Америки" в Ню Йорку. — Головне добро, яке зробив пок. Сотер для укр. робітників, є те що він умер. Як би таке добро зробив сліпий піп, з "Комітетом", то тоді теж в декотрій хаті висів би на стіні його портрет, так як пок. Сотера.

Що до вашого запиту, про те як виглядає ред. "Свободи", ми вам порадимо таке: Ви можете самі зробити його подобизну. Приміром: візьміть два ліктеві патики і забийте в землю; на ті патики поставте перегнилий полубіток, а тоді візьміть здорового гарбуза, виберіть зернята і вляйте літру оливи. Відтак до цього гарбуза приправте зі здохлого осла уха, поставте на цей полубіток і вже буде його подобизна укінчена.

Редактор "Вперед" у Львові. — Запізно вам плакати над тими кістками укр. робітників, на котрих ваш блудний атаман Петлюра, разом з польською шляхтою будують собі троні. Злочин, якого допустився Петлюра на укр. народі — є ще більше вашим злочином. Це є овоч вашої праці під покришкою соціялізму.

Отже як Петлюра, так і ви львівське сміття — є зрадниками укр. трудящого народу і за тую вашу зраду, за ваш братоубійчий злочин, укр. народ осудить вас, хоч-би ви і убралися в чедрвоні штани, так як це зробив проти власної волі, той "муж", що сидить у Відні та розумом хвалиться. **Різак.**

Я. Крисоватий, Монтреал. Писати нашому кореспондентові про те, ми не можемо, бо боїмось чи ви часом не маєте бігунки, а тоді, то вже гуд бай! — ви не здібні здати точного рапорту!..

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Айрокюз Фалс, Канада. О. Олексюк $2.00.

Буфало, Н. Й. А. Малиновський (збірка) 3.64.

Данте, Вер. О. Настюк 1.00.

Данте, Вер. Г. Бровчук 1.00.

Фішервілє, Масс. В. Гембаровський 1.00.

Читайте "Молота" і приєднуйте нових передплатників!

Телєфон: { 2509 / 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРГ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)

Ню Йорк, Н. Й.

З ВЕЛАНД І СТ. КЕТЕРІН, ОНТ., КАНАДА.

Анархо-бандити.

В цих місцевостях найшлись виродки. Ними є кучка анархіствуючих бандитів. Ця ганебна кучка опоганює обпльовує здобутки революційного пролєтаріяту Росії і України. Вона сичить гадючою ненавистю проти Радянської Росії і України. Свою злість виливають на Лєніна і Троцького. За те вихвалюють свого батька Махна.

Коли я їм вказав на те, що Махно розбирає зелізничі дороги, щоби неможливо було доставити для червоної армії збрую і поживу і що тим він помагає поганому царистові Вранглеві і польським дідичам та всесвітнім капіталістам, то вони сказали, що так і треба.

Отже ці анархо-бандити кажуть, що так і треба, нехай будуть польські пани і монархісти аби тільки не було большевиків.

Дальше вони сказали, що найгірше живеться робітникам в Совітській Росії, а в иньших державах ліпше. Це значить, що для них ліпша шляхотська Польща, або монархістична Румунія і всі капіталістичні краї, а найбільше ворожими для них є Совітська Росія і Радянська Україна. Вони — ці бандити вдоволені, як біла армія побиває червону. І тому то я неможу їх інакше назвати, як виродками, останніми падлюками, анархо-бандитами. Їх провідники ще недавно співали в церквах за дячків, а нині втративши роботу вони накрились анархізмом і кидають грязею на старих-загартуваних і добре випробуваних непохитних борців пролєтаріяту.

Всі українські і російські робітники повинні гонити від себе цих анархо-бандитів на чотири вітри. Це є явні або скриті слуги Пілсудських і Вранглів. Геть махнівців! Проч з контрр-революціонерами! Хай живе Українська Радянська Республіка в союзі з Совітською Росією!

А. Д. Голубенко.

СИРАКЮЗ, Н. Й.

Я мав нагоду бачити, як барани і ягнички тримались посторонків в греко-католицькій церкві в Авбурн, Н. Й. Було то це так:

Коли куций пастир вимантив в людий кілька долярів на якогось святого, щоби купити і сказав його треба зараз посвятити, так зараз барани темні посходились в святу неділеньку і попиця прийшов та почали посвящувати.

Тее посвящення виглядало так: Два довгих посторонки простягнули через цілу церкву і в той час попиця заявив своїм баранам, щоби всі чіпалися тих посторонків, бо будуть служити святому, тому що куплено недавно.

В той час барани і ягнички почіпалися не більше, як до сто пятьдесять і кожний за послугу мав дати одного доляра...

Я бачучи це не міг довше дивитись на те безголовя, зробилось не добре і я забрався в свою сторону.

Тепер вам пишу дурні баранчики: — Чи-ж ви не бачите, як той попиця з вас сміється, що ви до тих посторонків почіпалися та щей по доляру заплатили!.. Чи-ж ви на стільки не можете бути переконані, що ваш той куций попиця, останній шпіг висисає з вас.

Час вам братя і сестри подумати, що є добре, а що зле! Ані попиці. ані посторонки не спасуть вас!

И. Н. П.

З БОЄВОГО ТЕРЕНУ В ТОРОНТО.

Ще від минувшої весни, коли то товариство "Злука" завдало смертельний удар останкам петлюрівських горожан, котрі знаходяться в товаристві "ім. Т. Шевченка", послідні не могли прийти до памяти аж до цих пор. На конець рада в раду, тай урадили щоби скликати дня 19-го вересня ц. р. масовий мітінг, де би публика рішила дальшу судьбу "т-ва Шевченка".

Коли народ зійшовся на згаданий мітінг і прийшло до дневного порядку, тоді "генерал" "т-ва Шевченка" заявив, що зівсім здасться на судьбу народа, однак офіцир його штабу покрутив носом на знак невдоволення і поки що на тім застановився. Нарешті починається загальна дискусія, що до дальшого істнування того товариства.

На заяву "генерала" в котрій він здався під осуд народу, дискусія продовжалась в добрих відносинах. Були всякі поради, а найбільше було таких, що під теперішню хвилю нема другої організації в Торонто, котра би дбала і працювала для публичного добра так як товариство "Злука", і тому громада рішила, щоби від того дня не було в Торонто иньшого тов-ва крім т-ва "Злука". На такі речі офіцир "т-ва Шевченка" схопився в фанатичнім настрою і почав воювати проти т-ва "Злука" трійливими газами і стародавною попівською збрую.

Товариші "Злуки" так як цього сподівалися, сміло виступили з своєю добре дисциплінованою армією і з найновіщого типу оружям та в ту-ж мить почалась завзята борба.

По кріпкім, але завзятім бою, побіда схилилась в сторону т-ва "Злуки", тим що послідні забрали в полон найголовніщого генерала, кількох офіцирів і салдатів з армії "ім. Шевченка". Ранених або убитих, що правда, не було, бо як нам закидають, що ми маєм большевицьку натуру, та вживаєм таку збрую, що не вбиває на смерть тільки волосся на голові бурить.

Здобичею можем похвалитись тою, що полонивши ворожий штаб, можем розвідатись де-що про ворожі пляни.

Дальший провід над тою здеморалізованою петлюрівською армією обняв звісний фон Хапчик Демедюк. Однак по перегляненню армії а головно каси, зараз хотів резигнувати зі становища, заявляючи, що ту нема на що надіятися, але коли покалічені останки обіцяли віддати себе командантови до послідної шкіри, тоді його величество Хапчик рішив приготовитися до послідньої офензиви.

Повідомляють нас, що т-во "Злука" не меньше приготовляється до послідньої і цілковитої побіди над петлюрівськими останками ,але того команданта — кажуть — не будуть брати, а відразу будуть... Що будуть, — то будучність покаже.

Свідок.

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York. N. Y..

ПРИГОДА ПАНКА З "СВОБОДИ".

(Джерзи Сіті. Н. Дж.)

В понеділок 6. вересня (Labor day) сталась велика пригода з панком Ло-ном. Старші колеги п. Л-на, брали участь в святкуванню дня й посвященню "Укр. Нар. Дому", а п. Ло-н бізнесом занимався, вибачай те за слово, собачку купував, а сам свинею став, і бачите таке було лихо сталось, що страшно сказати! Як купував собачку вибачте, то був чоловіком, а як купив, то став свинею і... почалась халепа! Свиня з собачкою стали торгатись, та так торгались по дорозі, що аж до хліва заторгались. А в хліві — ну звісно як в хліві, свиня коло жолоба жерла — стояла, а собачка на прохожих в'їдала, а далі свого пана — свиню по землі тягала!... Так тягала, так по землі волочила, що панок-свиня свої верхні очи розбив а рамці і заушники згубив. Та все-ж щастя має панок, що тільки з верхніми очима така пригода сталась, що окуляри розбились, а рамці в сховку лишились — а то біда була-б' **велика,** як би й спідні очи вилетіли з голови, так як верхні, тоді пропав панок, нічого-б' не набабрав до найстаршої ґазети в Америці "Свободи" і прийшлося-б' редакторам найстаршої ґазети шукати за оголошенням, або пускати в світ з білими пятнами такий "поважний" часопис як "Свобода".

P. S. Хто-б' з панів редакторів і підпанків від "Свободи", хотів віднайти рамці з окулярів, а має сам ще своїх четверо здорових очий, то нехай зголоситься до тої діри, що знаходиться на Гендерсон улиці, між Морган і Бей!

Віднахідник.

НЕВДАЧА.

(Авбурн, Н. Й.)

Ту попови Кульматиці
Таке лихо сталось:
Хотів взятися за діло,
Тай то не удалось.
Подумав він в своїм лобі,
Що би то зробити,
Щоби можна зо три бочки
"Горячки" купити?...
Намовив він кількох таких,
Котрі гроші мали,
Щоби були такі добрі
Та до спілки стали...
Ну, що правда, в тому ділі,
Піп таки діпнявся,
Але замість заробити, —
Він сміху набрався.
Бо на гроші люди довго
Не хочуть чекати;
Все попови докучають:
— "Пора вже віддати!"
А ту біда, тільки грошей
Нема звідки взяти!...
Щоб ще кара (* була в дома,
То міг би продати.
А то кару, за "горячку"
Він давно заставив,
Бо агенти без всіх грошей
Не почали-б' справи.
І Мариня невесела,
Ходить тай думає;
Отець в дома не ночує,
По ночах блукає.
Ті за гроші іще гірше
Голови ламають:
— Як чорт візьме попа звідси, —
Що тоді зділають?...
Та бо й є за чим так тяжко,
Бачите, тужити;
Сам служащий, тисяч й пятьсот
Мав мабуть зложити.
А тепер що ту робити?
Тяжко відгадати;
Чи "горячку" за те взяти,
Чи подарувати?

***

Ой час би вам раби темні,
Добрий розум мати,
Та не датись деришкірам
Більше шахрувати!
Ой ганьба-же превелебний,
Ганьба, — щей рогата;
Хоч голова посвячена,
Але дурновата!
Ти не варта при престолі
Більше вже стояти;
Візьми щітку, йди до міста,
Стріти замітати!

Той сам.

*) Автомобіль.

ПІТСБУРҐ, ПА.

(З нагоди патріотичної шопки чотирох націй, улаштованої 26-го вересня ц. р. в Литовській галі С. С. — чорноризцеві Пристайові, хруневі Шабатурці членові чорного дому, присвячує автор.)

Ой не ходи Грицю
З попом на вечерниці,
Бо на вечерницях
Хлопці бють по пиці.
А особливо не йди в Литовську галю,
Бо згубиш штанята —
Враз з попом Пристаєм.

В. Л.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Товариші з Бофало, Н. Й. — Пресовий фонд в сумі $3.64, одержано за що "Молот" складає щиру подяку. Дописка до цього не потрібна, тому, що вже шкода писати на ту тему, тимбільше, як можна обійтися.

Читайте! Читайте!

"Українські Робітничі Вісти"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"** подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будуччини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злучених Державах і Канаді $ 4.00.
В Галичині і Буковині $ 5.00.
Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,

Winnipeg, Man. Canada.

З ІТАЛІЇ.

З телєграм, які наспіли з Риму, просто аж до редакторового черевика в "Молоті", — довідуємось, що запал революції в Італії не устає. По всіх містах робітники забирають фабрики і відкидають тую миску помий, яку їм були поставили їхні лідери — "аля буржуа", від італійських "макаронів".

Найсмішніщий папа, бачучи те все ,не знає що має робити, бо показался брехнею те, що буцім то він непомильний; в дійсности, він так помилився та наробив такого шумовиння, що хто знає чи в ньому він там не задуситься...

Найстарший "макароні" — цебто король — навіть на двір не показується, бо боїться, щоб часом не помилився та не зайшов там, де "ні жалю, ні печалю". Тільки приголомшений Джолітті хляпається в своїх буржуазних помиях та щось там ще базікає.

Після всіх телєграм, які доходять сюди, можна запримітити ще і той факт, що неправдою є, будьто би в Італії нічо більше не могло родитись, кромі бананусів, бо ось і тепер видно, як знаменито росте тая рослина, котра називається по італійськи: "большевізмо".

З АВСТРІЇ.

З телєграмі, яка наспіла з Австрії, кажеться, що там вже продається паперові убрання, по ціні: від 15 центів до 2 дол. і 65 цнт.

Є надія, що незадовго побачимо такі убрання і ту в тій країні "добробуту", бо вже здається, навіть хтось мав такі привезти. Та по правді сказати, таке убрання виплатиться тутешнім робітникам, бо приміром: чоловік за 15 цент. походить собі якись час в тім убранню, а як воно підреться, — то ще не піде на марно, бо як звичайно папір папером, так його можна з'ужити там де і королі пішки ходять.

(Не знати, як би так завів таку штуку, до роблення паперових голів, для нашої продажної "інтеліґенції"? Ось приміром, голова др. Цегельського пошарпалась на клівлендськім вічу і від тоді вже більше не здібна до нічого, — а як би так була зроблена з паперу, то її можна-б' ще з'уживати.)

З ПОЛЬСЬКО - БОЛЬШЕВИЦЬКИХ ПЕРЕГОВОРІВ.

РИҐА. — Ту ведуться тепер завзяті переговори між поляками і большевиками. Большевики хочуть дати полякам фасолі, а поляки не хочуть фасолі, тільки конечно... бобу!

Большевики трохи отягаються, бо мабуть ще не змолотили, але є надія, що як поляки так дуже будуть домагатися, то большевики всиплять їм бобу, хочби і не молоченого.

(Червоноармейці їм помолотять по плечах. — зам. складача.)

З ПОЛЬСЬКО - БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ФРОНТУ.

Бездушна стація. — На польсько-большевицькім фронті бій устав. Большевики відпочивають, а поляки займаються вироблюванням ковбас. Ходить чутка, що як би так переговори в Ризі не вдались, то полякам знова прийдеться городити ковбасні плоти кругом Варшави. Що ковбасники, то ковбасники! Не дурно то Петлюра із своїми міністрами так причаївся до поляків; мабуть занюхав ковбаси!...

З ВРАНҐЛІВЩИНИ.

Деякі вісти вказують, що той французький ґенерал, котрий "врятував" польські ковбаси під Варшавою, — виїхав на днях на поміч Врангелеві на Кримі.

Франція думає, що її "як мід, то вже і ложкою"! Поволи молодице, бо з того боку трохи тяще! Не вірш? — Спитай Денікіна, він лучше знає... А впрочім, може той ґенерал, що поїхав на поміч, — поможе Врангелеві добре втікати... Тай то не аби яка прислуга!

З МЕКСИКО.

До Вашінґтону прийшли вісти, що і в Мексіку починає сходити червоне большевицьке сонце, наслідком котрого, тамошнім неробам вже робиться горячо, мимо того що вони призвичаєні до природного тепла, яке знаходилось в Мексику до цих пор.

Мексиканські буржуазні часописі, починають нарікати, що через тую сонічну спеку, починаються "безпорядки"; робітники бунтуються (проти панів) і роблять демонстрації. Один з тих часописів подає, що навіть на головній кватирі правительства ("Народна Палата") теє сонце всіло зробити свої знаки, бо так припекло, що замість національно-буржуазного мексиканського коліру (зелено-червоно-білого), появився чисто червоний большевицький колір, та так розгорячив дах палати, що панам мексиканським, мало лоби не позлітали з карків.

(Сильне те большевицьке сонце, коли з Москви аж в таку далеку країну, як Мексіко воно досягає своїми лучами!)

З ТУРЕЧЧИНИ.

Телєграми з Константинополя, по султановім шнурку від гайдаверів, доносять, що там почався неаби який бунт, а... жіночий.

Воєнне міністерство в Константинополі — як доносять телєграми — було два рази штурмоване через жінок жовнірів, котрі не одержали платні за свою службу.

Небезпеку бунту можна представити тим, що в даний час, усе таки у кожного турка є по кілька жінок, — а звісно-ж, що більшість побіджає. Тому то правительство рішилось на переговори. Міністер фінансів, їдм І Пий, просив жінок, щоби зачекали трохи, — бо можна сподіватися, що незадовго султан піде на раки, ("там де раки зимують". — нар. пословиця), і як налапає досить та спродасть, тоді і довг віддасть...

З НІМЕЧЧИНИ.

Від довшого часу в Німеччині не чути нічо про які будь розрухи. Причиною того — (як "Молот" довідується через свій власний телєграфічний слуп, котрий находиться на ярді і призначений до сушення білизни) — є те що німецький "Ганс" заснув твердим сном, котрий називається: "соц. патріотизм" і ані не рушиться вже через кілька місяців.

Очевидно, це є хороблива слабість і тому тепер удалась туди совітська делєґація в котрій знаходяться знамениті лікарі, котрі є здібні усунути тую хоробливу слабість.

Чи вилічать вони "Ганса" скоро з тої слабости, це буде також залежати від того, як далеко він погряз у ній.

В ШКОЛІ.

Професор: — Як я прийду до кляси, то має бути так тихо, щоб я чув, як муха бренить!

Один з учеників: — Прошу пана професора, в нас в дома є так богато мух, що бренять, аж ми не годні витримати. Як пан професор хочуть, то нехай ідуть до нас послухати.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

BIBLOTEKA Stefania Nykiforuka.

МОЛОТ

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 21. 1, ПАДОЛИСТА, 1920. New York, N. Y. NOVEMBER 1, 1920. VOL. II. № 21.

ПАРАЗИТ.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th St., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, Single copy 10 cents.

NOVEMBER 1, 1920. № 21.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК. ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописів не звертається.

Мимоходом.

Якись "Політик" в віденській глупо-інтелігентній "Волі", п. н. "Політичні нотатки", розбираючи відповідь Чічеріна на польську радіодепешу в справі петлюрівського попихача Андрія Лівицького, — з жалю ізза невдачі посліднього, так роз жалобився та так і заголосив цілу низку квилінь, між котрими відзначається ось таке:

— "Ми не забули, як знова тіж Раковський і Мануїльський (Передові робітники Радянської України. — Ред.) в маніфесті "тимчасового селянсько-робітничого уряду України" об'явили урочисто про те, як вони скинули гетьмана і звільнили український нарід від Німців..."

"Велл, містер" "Політик"? Що ви хотіли цим сказати? Чи найбільшим закидом проти Раковського і Мануїльського, мало-б' бути увільнення українського народу від Німців? — А ви глупо-інтелігенти від "Волі", чи справді заридись так глубоко в контр-революційну грязь, що навіть не встидаєтесь публично плакати за кайзерівськими військами, навіть по упадку кайзера?

Ех, "Політики, Політики"! Клепок вам бракує в голові... От що!

***

Може декому з читачів цікаво, де то під цю пору загального перевороту обертається "головний творець" лиха і добра — Бог?... Кому цікаво, нехай послухає, що пише царський генерал Врангель в відозві до укр. населення.

Ось ця відозва:

— "Повстанці правобережної України! Руська армія йде звільняти рідний край від червоної кормиги. Ми несемо з собою землю (в торбинині, — прим. складача) і волю, — землю тим що працюють на неї, а волю тим, хто бореться вкупі з нами за щастя неньки Росії. Хай кожний будує щастя краю по своїому, але тільки в єднанню наше спасення. Один за всіх і всі за одного. З нами Бог".

Ну, що? Заспокоїли свою цікавість? Не думайте добрі люди, що Бог тепер сидить десь в Парижі або Лондоні та попиває собі шампана, — ні. Він тиняється десь тепер по Криму разом з Врангелем і помагає йому час від часу наскакувати на укр. міста і села та вішати свободолюбних робітників і селян.

Га! Що робити? — будем боротись поки до решти не побєм всяку царську наволоч, котра насилу хоче посадити нового царя-кровопійця над трудящими масами Росії і України.

***

Галицький самозванчий "царик" Геньо Петрушевич разом з своєю "хвамелією" виїхав до Англії, щоб там перед Лойд Джорджом та льордом Керзоном випросити собі З. О. У. Н. Р. — цебто Галицьку Україну.

От біда! Покрутилось нашим панкам в головах і ніяк не годен їх переконати, що ані в Парижі, ані в Лондоні, ані в Варшаві, України їм не знайти, бо Україна стоїть там де стояла і досі, а тільки вони якогось біса розбіглись мов ті вівці пар шиві по ріжних кабаретах в Парижі, Лондоні і т. п. містах.

***

Філядельфійська "Америка" починає сваритись з "Свободою"... Що? — Не вірте? Ось послухайте!

Звертаючись до "Свободи" з наголовком: "Сензаційна туристика, чи злоба дурноти!" "Америка" устами якогось Шведа (Швед між Українцями?) дорікає "Свободі", за те, що тая посмістила допис про подію в Пітсбург, Па. де то о. Пристая і його лямполиза, робітники "покалатали" в подібний спосіб як Льоня Цегельського в Клівленд.

"Америка" в своїй горячці так зайшла далеко, що навіть сказала такі слова на адресу старенької джер сейської паплі:

"І старий і славний і найбільший український часопис на еміграції повинен більше респектувати свою славу свій вік (не довгий вже її вік, — прим. скл.) і свою велич та давати своїм читачам здорбвіщий корм а не таку огидну бовтанину, як та допись з пітсбурського віча".

Нарешті найлучша приятелька "Свободи" "Америка" сказала про неї правду. Але коли? — Тоді як "Свобода" викрила немилу "Америці" новинку, що люди вже і до попів примінюють "хлопський параграф..." А як "Свобода" через цілий час впливала і впливає "огидну бовтанину" на укр. свідоме робітництво, то "Америка" старалась і передогонити в такій "огидній бовтанині". Але годі! Тепер ми раді чекаємо хвилі коли то тих дві огидниці злапаються за патли та покажуть свої підлі сторони.

***

На глум та на сміх появилось в Ню Йорку щось в роді такого аркушка, який вживається вибачте в тім місці де навіть королі пішки заходять, а найбільше по обіді, — цебто в тім місці, що по англиськи зветься "Toilet". Аркушик той злобні люди назвали собі "Нова Україна" (який глум?...). В тім то аркушику написано таке:

— "В чорносотеннім "Молот-ку"... Ха-ха-ха-ха!... Ха-ха-ха-ха!... Єй, єй, смішно!... А знаєте, чого я сміюсь? — Це бачите пишуть тії йолупи що не встидаються кликати М. Цеглинського товаришом... А знаєте Ви, де той панок "працює"? — Ні? — Спитайте Мостового. А як не хочете з свинтухами вдаватись в розмову, то самі дослідіть...

І тії йолупи ще сміють казати: "чорносотенний" "Молоток"? А не подивитись би краще всяким ковтунам і йолупам у зеркало на свою пику?...

Поговорив би я з Вами дорогі читачі і багато дечого сказав би, але бачите писнути-б' одно словечко правди на "дядькову клуню", то хто зна чи "дядько" Швайцар не ужив би свого "авторітету" та не потягнув би мене бездольного Щербака там де звичайно в "демократичній" країні сидять подібні мені.

Радше додумайтесь самі а я поки що не буду нічо говорити про тую демагогію на "тойлєтовім" папері.

Щербак.

"РАТУЙ БТАЦЄ".

Під повстання два панки
У коршмі гуляють,
Цілуються, як брати,
Приязнь запивають.
Ото собі запили
І поцілувались,
Але тільки Москалі
В коршму увігнались —
Оден циб через вікно,
Другого вхопили...
Цей бідняка і кричить:
"Ратуй, браце міли!"
А той собі до ліска
Скільки сили дує,
Тільки крикнув цьому раз:
— "Нєх цен буг ратує!"

С. Руданський.

З ПОЛІТИЧНОГО СМІТНИКА.

І. Мазепа.

Самий найперший міністер Петлюри. До недавна ще він тягався за "отаманом" по цілій нашій плакетті, аж в кінці мусів зрезигнувати, бо мав забагато роботи коло їх "пішкиходительства".

Тепер він, сердега, заліз десь в кут і гоїть свої нагнітки, яких набавився підчас свого "машируючого урядування".

Князь Трубецький.

Вищої ранги галапас, котрий почувши, що укр. пани збиралися сідлати мужиків і собі прилучився до них. Його також післали, були

до Парижа, щоб бив поклони перед західними "всемогучими"; видно, що він свою задачу сповняв лучше за всіх иньших йому п...ослів, бо геть зчухрав собі вовну на мозгівниці. Він мабуть ще і до тепер бє там поклони, так як назад на Україну нема вже чого вертати, бо мужик знорівився і ніяк не дасть себе панам осідлати.

Дивлячись на цього укр. князя, ми дістаєм переконання, що підло брехали всі патріотичні, жовті шмати, кажучи що між укр. народом нема своїх панів; противно. — є не тільки пани, графи та барони, але ось і князі остались ще, немов на розплодок!

П. Дідушок,

Котрого укр. пани і підпанки назначили своїм секретарем в Парижі. Але позаяк "месії" в Парижі нічого не робили тільки били поклони, то й Дідушкові не було що записувати.

Цей панок дуже любить усяких "гетьманів", "атаманів" і т. п. наволоч, при якій би можна теплень-ко переживати.

Льоньо Цегельський.

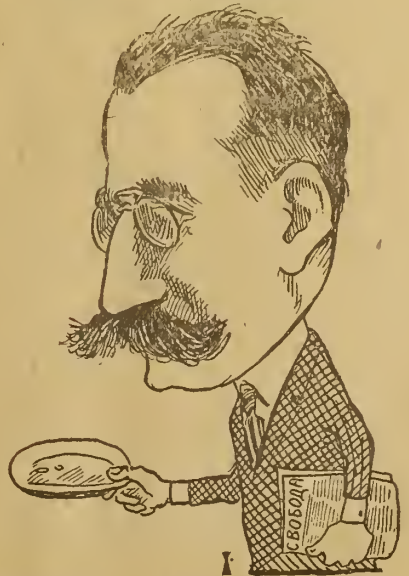

Денікінсько-клівлендської слави ... трутень, котрого вислала укр. чорна сотня до Америки, аби збирав для неї грейцарі. Після зібрання мужицьких кулаків в Клівленді, Льоньо почав тепер робити тайно і їздить нишком по місцевостях та збирає в дурних парафіян доляри на якісь там банк.

Ваньо Боберський.

Вірний син галицького на-цаль-демократичного стада і колишній "саржа" при "Тирольцях Сходу" (Укр. Січ. Стр.). Він також був одним з Петрушевичевих спільників при передачі тих-же до Денікіна, після чого та славна "кумпанія" драпнула за границю. Тепер цей панок шляється по Америці і показує світляні образці, аби заробити собі на кулешу.

"НЕВИННА".

Судили раз одну жінку за крадіж свинського мяса. Завдяки добрій обороні жінку увільнено. Коли проголошено вирок, жінка приступила до свого адвоката і спитала шепотом, але голосним, так що можна було чути:

— Пане Карфін (так звався адвокат), а що я маю зробити з свининою?

А Карфін відповів скоро: З'їдж його дурна, бабо, суддя-ж сказав, що ти його не вкрала!

ПРИЧИНА СУПРУЖОЇ НЕЗГОДИ.

ВІН: — Мені снилося, що твоя мама була хора.

ВОНА: — Ти, драбе, я чула, як ти через сон сміявся.

ЩО СТАНЕТЬСЯ СЛІДУЮЧОГО РОКУ МІЖ УКР. ЗАГАЛОМ В АМЕРИЦІ?

Наступить велика зміна а іменно: На могилі "Укр. Газети", яку колись видавав містер Січинський; в Ню Йорку, вирасте верба і зродить грушки. І коли ті грушки дозріють тоді коло цеї верби зійдуться всі бувші колеги містра Січинського, (цебто всі укр. контр-рев. хулігани) а головно Починок, Лата, Мостовий і Репен. Тоді поклякають вони всі біля могили і відмовлять молебень за душу покійної. І коли це станеться, тоді всі повстають а Починок віддеклямує твір котрий буде починатися як слідує: — "А сука у гробі а герой утік, — ох, які ми підлі уже третий рік"!... І коли це станеться, тоді вся вище згадана "братія" пічне глядіти на вербу, чи хто не змилувався над їх підлотою і не учепив до верби мотуза. Наколи на вербі не буде мотуза, тоді Лата приближиться коло могили і плюнувши тричі на могилу, зірве з верби всі овочі і віддасть їх Репенові. І коли це станеться, тоді Репен, зложить всі ті грушки в послідне ч. "Газети" і вишле їх до Праги на руки Січинського, дописуючи на пакунку від себе: "Прийми від своїх колегів дар і не горди, бо це є овоч твоєї підлої роботи між укр. робітниками в Америці.

***

Читачі "Свободи" освідомляться. І коли пізнають що ця шмата досі затроювала їх мозок вони повстануть і проженуть до сто чортів всіх парубків у чорних сукманах і зроблять зі "Свободи" робітничий часопис. І коли це станеться, тоді дурна мала па з ослячими ухами, котра до нині в "Свободі" не пише нічо иньшого, як підлі брехні на Радянську Україну, візьме і учепить собі до карку тот чезну камінюку та скочить в найблизшу ріку аж на дно. І коли це станеться тоді, др. Демидчукови приснится пок. Франц Юзьо, що буде чіпати йому до грудий медаль, за єго підле діло. І коли це станеться, тоді він пробудиться і закричить: "габ-ахт!" — бо такий сон буде лише іллюзією. І Коли це станеться тоді Стечишиного сучі, котрі скаправіли за зраду укр. робітників, побільшаться у двоє. І коли це станеться, тоді він і без окулярів побачить який він підлий.

***

Грицько Чалий збожеволіє. І коли це станеться, тоді о. Бурлака, освятить йому на голові воду і відспіває: "Василини Гарасими" і він замість виздоровіти станеться ще дурніщим як був до нині.

***

Скрентонський контр-рев. Брисько, стане диктатором погибших костумерів "У. Р. С." І коли це станеться, тоді відд. "У. Р. С." зроблять великий поступ і змінять свої назвиска з "Брацтв" на Товариства. І коли це станеться, тоді такі "брацтва" замість звати брацтвом ім. сьв. Олени, сьв. Панька, св. Покрови, св. Никодема, св. Варвари, — будуть зватися: Тов. ім. побитої голови др. Цегельського, ім. дядя Починка і Лати, ім. контр-рев. банди, ім. ред. з ослячими вухами, і т. д. І коли це станеться, тоді члени "У. Р. С." пізнають що "Н. В." є такою самою контр-рев. шматою як "Свобода", "Америка", "Нар. Слово", "Україна" і прочі, і вони попросять гарненько ред. "Н. В." щоби не туманив їх, за їхні тяжко запрацьовані доляри, лише щоби писав не про справи капіталістичних підтрачів, а щоб писав те, чим би укр. робітники могли покористовуватися, щоби вийти свобідно з під капіталістичного ярма. І коли це станеться, тоді укр. робітники стануть дійсними синами вільної і свобідної Радянської України. І коли це станеться, тоді вся контр-рев. каналія котра досі жила тільки коштом укр. працюючого люду, щоби не подохнути з голоду піде до роботи і тоді пізнає чи можна гуляти за чужу працю.

Різак.

ВОНА: — Я родилась в Африці, і Африка моя вітчина.

ВІН: — Яка часть?

ВОНА: — Як то часть? Я там ціла родилась...

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York. N. Y.

ПІП І "ВІСКИ".

Ох, які то сміхотвори
Ті попи тепер!
Наш пописко через "віски"
Трохи не помер.
Пив він "віски", немов воду,
Поки так напився,
Що у церкві із кадилом
На діл повалився.
Повалившя тай не встане,
Тільки щось бурчить,
І прийшлося попа того
Водою мочить...
Після того піп у церкві
Почав говорить,
Що не буде пити "віски" —
Хай вона згорить!
Ще до того дав присягу
(Ото ідіот!)
Що вже більше тої "віски"
Не візьме у рот.
А на завтра в попа того
Голова болить,
Хоче знову свою душу
"Віскою" залить.
— Не журіться, — каже йому
Головатий дяк;
Не можете пити "віски",
То пийте коняк.
З тої пори рано й вечір
Наш піп із дяком
Заливають свої душі
Добрим коняком...

Зуб.

БЕЗ ВІРИ.

В одній місцевості довго не було дощу. Отже селяне одного села, члени фанатичного євангелиста, сказали щоби він зробив спеціяльну службу, та молив бога щоб післав дощ.

В назначений день, церква була як набита, — повна людий. Занявши місце євангелист почав свою промову так:

— "Ви люди навіть не чекайте, на дощ, бо дощу не буде, тому що у вас нема віри ані за грейцар. Ви прийшли сюди молитись, щоби був дощ, але ані оден із вас не взяв з собою парасолі!"

Підслухав **Т. Л-вой.**

НАШІ І ВАШІ.

"Громадська Думка" пише: До старости в Станиславові прийшов війт одного села з зажаленням, що петлюрівці забрали в нього громадського бугая. Старста вислухавши зажалення сказав: "Не маєть чего жаліц сє — пшеціж то ваші Українци забралі вам бугая". На це начальник не надумуючись довго сказав: Ні, пане староста, бугая забрали не Наші, а Ваші Українці.

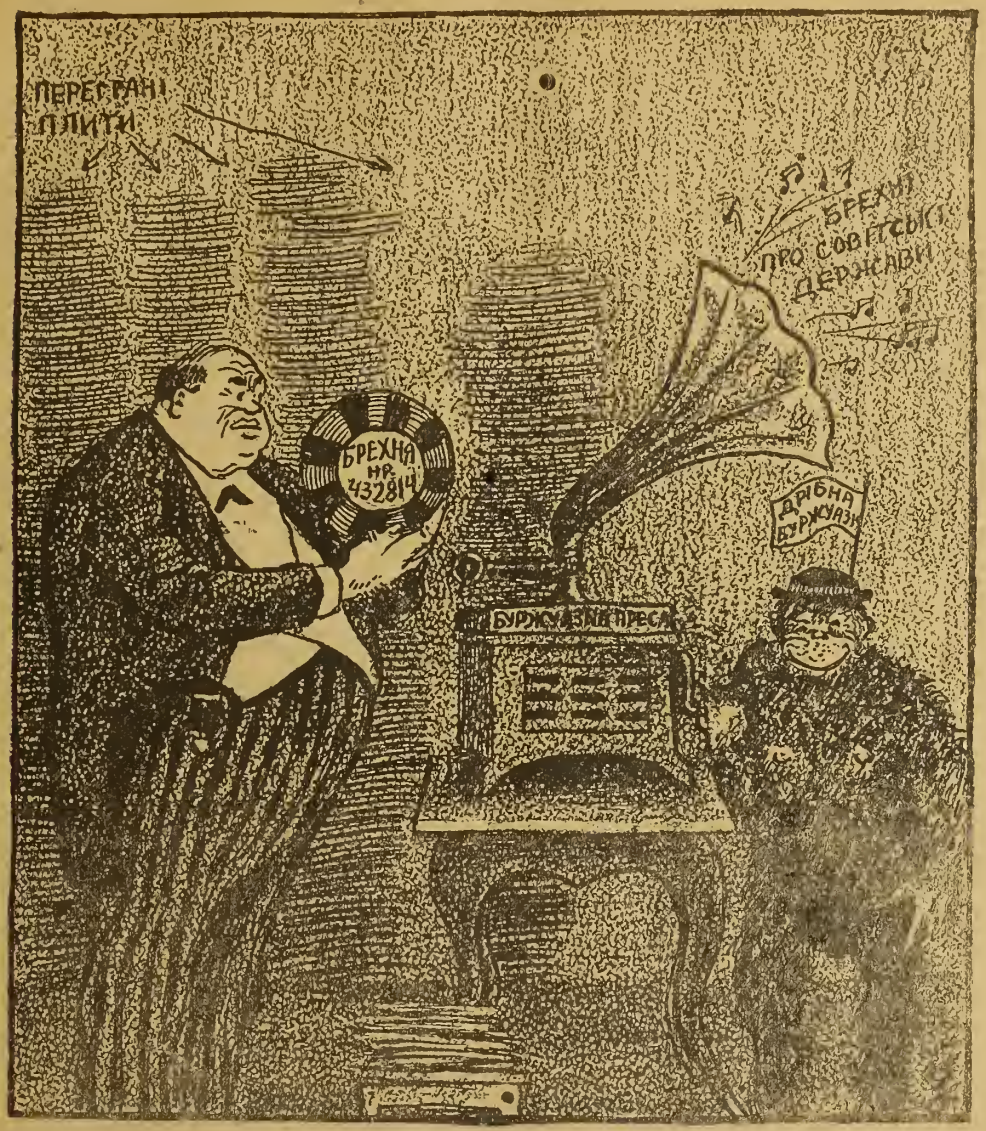

СТАРІ ПІСНІ З НОВИМ КІНЦЕМ.

ДУРНІ.

Як то кажуть, білий світ
Без дурня не буде;
Воно й правда, що дурних
Не родять-же люди.
Дурні так самі від себе
На світі беруться
Та радіють, що дурні,
Щей у гору дмуться.

***

Ото в світі, двох дурних
До купи зібрались:
Один Париж, другий Лондон,
Разом побратались.
Побратавшись, задумали
Всім світом крутити
Та на лихо, робітником,
Робітників збити.
(Самі вони деришкіри,
Нероби-магнати.)
Ото взялись вони хитро
Накази писати.
Щоби всякий сповняв наказ
Та щоб їм корився;
Щоб по їхньому наказі,
За їх справи бився.
Воно й правда, що накази,
Всі зразу сповняли,
Та як після розсудили —
То всі перестали.
Ту сказав оден, другому:
Що маєм робити? —
Скільки ми вже не старались,
А не можем збити.
Тої сили-большевизму
Що всюди шириться...
Бодай йому те, та теє! —
Бр-р-р! Що ночі сниться!
Геть усі наші надії
Зівсім провалились;
Все пропало! Большевики
Ще гірш розширились.
Тільки й маємо надії,
Що Врангель та Польща
Та ще й кума наша вірна,
Америка гожа.
Може вона допоможе
"Хрещенці" Польщі;
Може Врангель розтрясе ще
Большевицькі кості.
Але-ж воно щось не теє,
Щось мало надії...
Ох, не вийти нам цілими
З тої халазії!
Ту і Париж обізвався:
Що-ж що халазія?
Не журися брате милий,
Є в мене надія.
Коли хочеш, зараз скажу,
Яка є надія:
— Польщі мусить допомогти
Чехословакія.
От задумавши такеє,
Стали наказ слати,
Щоби Польщі вона зараз
Ішла помагати.
І вже раді дурні з того,
Що наказ післали...
Але-ж славную для себе
Відповідь дістали:
Міністер Бенес відписав їм
(Як на теє лихо):
Сидіть дурні не рипайтесь,
Як сидиться тихо!
Доки будете дурних ви
По світі шукати?
Доки будете людий ви
На смерть посилати?
Свербить шкура, то самі ви
Підставляйте спини;
Большевики швидко зложать
Вас до домовини.
А за вами, то й нам того
Треба сподіватись...
Отже лучше ми не будем
До того мішатись!
Це почувши старі дурні,
З жалю і обнялись
Та в пошарпанім гонорі
Сльозами заллялись.
Та звичайне, як ті дурні,
Що ціль обсмішили,
Рад-нерадо потихенько
Так заголосили:
— Ніхто в світі вже не хоче
Слухати наказів;
Знак вже тому, що прийдеться
Нам конати разом.

Любарська Щипавка.

СОЦ. ПАТРІОТИЗМ А БОЛЬШЕВИЗМ.

Панам лиха не бажає
Соціял-патріотизм;
Він неволю продовжає,
Він плекає шовінізм.

За те большевизм відразу,
Бере в руки добрий бук,
Та бє панів мов заразу,
Аж по світі чути гук.

Нехай бє панів здорово, —
Вони все гнобили нас;
Кров невинну вони вічно
Ссали із трудящих мас.

Згине панство, а з ним разом
Й соціял-патріотизм
І остане лиш на світі
Людська правда — большевизм!

М. Вінтонів.

МОЇ ТРОБЛІ.

Бай гали!

От так си, важеєти, дорогі читачі того рахувати "Молотка", гадаю, сидє тутички в тім паршивім Відни, тай си розмишлєю в свої голові, ци є де на тім земскім гарбузі, така рахувати місцевісьць де би сє чоловік ни минтрожив ріжними тробємa і так рахувати далій?...

Інц сиджу я си так тутички, сиджу, тай кау: Мой братіку сиредний, єк би то ту в тім Відни виходив наш "Молоток", то то би сє вже чоловік кішєв! Бо хоць воно ніби рахувати, "Молоток" суди доходи з Гамерики, али чєсом, заки дійде то сє треба добри знудити тай наминтрожити... А ту важеєти, є кого молотити... Го, го! Єк би так зайшов з їдного боку, то би аж скінчив на другім... Кау вам: І сюди, і тудй! І звідси, і звідти!... Ех-хи-хи-хи-хи! Я си так важеєти миркую, жи єк би йно зайшов до тої смирдєчої "Воні", жи то її пишут тоті рахувати таліґентні в жорна-лісти. А їх ту є до дітька (дух святий, при нас грішних); і єкис Псячевський, і єкис Свинаровський — ци Горленко, і Дурницький і Баран-ословський і важеєти багато їх багато биз кінцє і єк то кауг, — биз ліку...

Або єк би так важеєти зайти до того "Свиньского Прапора", жи то виходи, гей єкис ворган того жибрака Питрушевича, то ту також знайшлибисє ріжні Ґудзи і Будзи, а жиби важеєти їх трохи помолотити, так єк там в Гамериці, хлопці помолотили Льонє Цигельського. Ой, то то важеєти було би тріскоту тай реготу, аж би сє всі сліпі радували з того!

Аво десь рахувати на Трубельгассе, — єк то кауг — вулиці під лумиром 4 і 10-та часть, знаходисє тота вонуча, жи то єї важеєти видас той пригломшний австриацкий п... осел і надавний Пиклюрів министр жи сє називає Віхтик.. Ой, матінко боска! Та то єк би наш "Молоток" здіпив того Віхтика за сургут, єк би зачєв трипати, то їму би аж сльози покапали з носа! Хи-хи-хи-хи!... А там також важеєти, є ріжни Ґутлі і Пироги, то би но сє важеєти лишила порожна макітра в Віхтика на карку!...

Інц важеєти дорогі лянцмани рахувати нашого "Молотка", тоби було сміху і посміховиска з таких наших таліґентів, жи то сє називают в жорна-лісти. І рахувати, воно би сє здало, жиби ту виходив такий "Молоток", хоць воно і там рахувати в Гамериці треба такого лекарства на всілєких Льонїків і капралїків Смердидчуків тай Ослотоцьких жи то сє типер вчіпили тої "Смирдоти" жи в Дзойзисіти; хоць воно рахувати, треба зчєста помолотити таку гнилюку, єк сліпий Піп-Горнецький, або навит таких важеєти фе-дурацийників єк Табачинський і єго реплєчки тай таких єк той бородатий Микола, жи то був приїхав з єкоїс Вайцарії і служив в Гамериці за шпіґа, при тайних вуйках.

Го, го! Їму рахувати, їдному і другому і третому, треба добри скропити штанєта; ще ліпши єк тому... єк їго? — Жи сє називає Ревко, жи то був загубив штанєта в Рочистир, Н. Й. в тоті рахувати Гамериці. Хи-хи-хи! Добри му, скропили, дай їм божи моцні руки за тоє.

Отож важеєти дорогі лянцмани, такі мої троблі ту в тім Відни. Іно сє минтрожу, єк би то помолотити тоту наволоку? Бо то рахувати, саме таке дрисле, жи ни дає нам жити на світі, іно важеєти хочи за нашу працю жерти гей тота бизрога. і хочут сє купати в наші крові... Купали би їх рахувати в смирдюсі, по самісінькі вуха... Ая!

Інц дорогі читачі того рахувати "Молотка" зіставлюсюе вам надальше такий самий, єк нє видити.

Рисподент "Молотка"

Хведір Шпичка.

СЕРЇОЗНА ЗАДАЧА.

ДОКТОР: — Ви говорите, що вас болить ліве колїно? Я приходжу до висновку, що це від старости.

ПАЦІЄНТКА: — Так чому ж не болить праве? Адже обоє рівні однаких літ?

ХТО Є ПІП.

Капіталіст (до вченого нероба): — Ти любиш працювати?

Вчений нероб: — Ні, я ще змалку маю страх до якої небудь праці.

Капіталіст: — А брехати вмієш?

Вчен. нероб: — Та вчився щось пятнайцять років в школах.

Капіталіст: — А чужі жінки любиш?

Вчен. нероб: — Страх, як я люблю чужі жінки, а найбільше ті урядливі!..

Капіталіст: — А дітй любиш?

Вчен. нероб: — О, якнайбільше, тільки не люблю того щоб хто знав, що я їх батько.

Капіталіст: — Маєш рацію. Хай їх той годує, хто присягав в церкві! — А гроші любиш і віруєш в них?

Вчен. нероб: — Гроші люблю лучше чим самого себе і вірю, що як би не гроші то ми нероби не мали-б' неба ту на землі.

Капіталіст: — А горячі напитки любиш?

Вчен. нероб: — Найлучше люблю шампан.

Капіталіст: — А в мене віруєш, що я є бог і що я даю добро і життя тому хто мені вірно служить, а строго караю, того хто бунтуєсь проти мене?...

Вчен. нероб: — Вірю в тебе, мій золотий боже і хотів би в тебе служити аж до смерти.

Капіталіст: — Я бачу сину, що ти мудра і придатна для мене людина, бо ти будеш здібний дурити робочу клясу. Отже сину мій, бери от ці ризи, хрести і кадильницю та йди в церкву — цебто в мій дім, де будеш робити робочих туманами, щоб вони були спокійні і боязливі.

Вчен. нероб: — Дякую тобі мій боже і присягаю, що буду служити вірно мов собака та буду дурити робочих твоїм видуманим богом і чортом, як тільки зможу, бо ти є мій бог і пан, а за те і я буду проживати на твій лад в цім земнім раю, а робочі нехай ідуть у той біблійний рай, бо мені він до хріну потрібний. Амінь.

М. Тригук.

ЛЮБИ СВОЇХ ВОРОГІВ.

СИН: — Тату, чи можу я послухати радикала-оратора?

БАТЬКО: — Ні, радикали є наші і богові вороги і я їх ненавиджу.

СИН: — То нащо-ж бог в біблії каже, любити своїх ворогів?

Підслухав Т. Л-вой.

Читайте "Молота" і приєднуйте нових передплатників!

ЯК ВОНА ЙОГО ПОРАДИЛА.

(Підслухане.)

Сліпий піп (до кухарки): — Слухай Магдуню! Нині я сподіюся у себе гостей. Візьми голубко побіжи на "маркет" і купи кількоро молодих курчат. Треба зладити відповідний обід. Бо знаєш якось для нас не пасує приймати гостей воловиною.

Кухарка (до себе): — Вже мені аж обридли ті гості. Мабуть знов чорт несе якогось контр-рев. хулігана з Европи. (До попа): Вперед скажи мені голубе що за гостей ми маємо нині сподіватися? Може знов хто з України?

Сліпий піп: — Зовсім противно, моя ясочко. Бо не з України, а з Джерзи Сіті прийде ред. "Свободи".

Кухарка (злісно): — Що ти здурів чи що? Та для такої малпи з ослячими ухами треба аж курчата купувати? Та йому хоч зварп здохлого коня, так він пожере. Чи ти не знаєш, що тепер курчата дорогі? Хиба ти не бачиш, що парохіяне боль шевпчіють, тай не платять колскти? А хиба тобі позагладжувало, що я не маю зимового футра?

Сліпий піп: — Так не свари, а порадь що робити?

Кухарка: — Що робити! Піду куплю фунт "балони" та хай жере як прийде!...

Сліпий піп: — Ну, роби як знаєш ато справді дається відчувати брак гроша.

Різак.

У ЦЕРКВІ.

Ситпй піп у своїй церкві
Ревів та гукав,
Страшним пеклом непокірних
Мужиків лякав:
— Хто змагається забрати
Панське добро,
Того чорти вішати-муть
Гаком за ребро;
Хто не хоче працювати
На своїх панів,
Той горіти-ме у пеклі
Міліони днів...
Отож, братя, большевиків
Слухати не варт,
Бо підете всі до пекла,
А пекло — не жарт...
Мужики заворушились:
Хтось зареготав
І голосно до присутних
Говорити став:
— Не слухайте, вбогі люди,
Попівських наук, —
Хай гуляє по всім світі
Пролетарський бук!
Бо коли панів не стане,
А з ними й попів,
То тоді не буде пекла,
Не буде й чортів. **Зуб.**

ІНТЕЛІҐЕНЦІЯ ВЕРТАЄ.

— "Крути, верти а не уйдеш від смерти", —
Таке пословиця нам каже;
Хоч мудрий дурень діло знає,
То більшості він все уляже.
Таке то й з нашими "панами":
Мудріщі вже назад вертають...
І прочі теж дійдуть до того,
Як решту гривнів прогуляють! **Щербак.**

ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР.

(Оповідання з хвилевих споминів його життя.)

Чому лазите немов собака перед означеною годиною? Чи ви думаєте що отець є вашою слугою? Вони тепер сплять! — заверещала до него злісно кухарка сліпого попа і при тих словах зачинила за собою двері з такою силою, що здавалося, що всі Нюйорські елевейтри позлітають в низ від страшного лоскоту невинних дверий.

Почувши такі слова і зауваживши холоднокровність кухарки супроти своєї особи його грудь прошив невтишимий жаль, а в очах немов два горохи завбільшки, показалося дві блескучих слезі. Ох доле, де ти? Чому-ж ти так погано кпиш собі з мене на старі літа? Не досить що укр. робітники товчуть мене по вічах кулаками аж до крови, то ще собі і така проста хабарниця потрафить різати моє серце без ножа, — майже через плач говорив він до себе в дусі. Та ні! Цего бути не може! Я-ж був послом. Я-ж був генералом і не позволю цего щоб така баришня брала собі на кпини такого мужа слави як я. Ось я її покажу що я значу — повторяв він собі під носом гнівно і зближався до дверий щоби до них застукати, а як тілько покажеся злісна кухарка, так він єї поучить як обходитися з такими мужами як він. Вже приблизився до дверий і вже хотів із усеї сили гримнути в них своїм кулаком але пригадав собі, що справа яку він має до сліпого попа є досить пекучою, — отже волів замовчати.

І що-ж мені тепер почати? — майнула у него в голові думка. Він наївся і спить, бодайби не пробудився, а я голодний мов собака... Ждати поки він не виспиться я не буду! Хиба піду тай перейдусь трохи улицею а відтак за кілька годин поверну до него. Думаю що як не засне на віки, то пробудиться і чейже я з ним таки про свою справу поговорю. Такими думками він потішав себе і посеред тих думок за яких пять хвиль, він уже ходив тротуаром по одній із нюйорських улиць.

Перейшовши улицею, яких два "блаки" він побачив що коло одного склепу товпиться гурток людий і щось між собою розмовляють. Хиба піду і я тай подивлюся що там за чудасія, — заговорив він знов до себе і пустився підійти до зібраної товпи народа. Вже був близько зібраних. Нараз підвів свої очи в гору, і побачив що між зібраною товпою із вікна склепу повіває червоний прапор. Ісусе ратуй! Революція! — закричав він з переляку і вже хотів утікати. Однак зі страху ноги відмовили йому послуху.

Так стоячи ні живий, ні мертвий хвилин яких чотири, він почав приходити до свідомости і не дивлячися більше в сторону повіваючого червоного прапору, він почав відступати в зад а притім хреститися, щоб цей червоний прапор зник йому з перед очий, як знікають у пітьмі злі духи.

Нараз... — "О здорві були др. Цегельський! — роздався добре знаний йому голос сліпого попа, котрий кляснувши його легко рукою по рамені, почав з ним витатися.

Ре-революція!.. Чер-червоний прапор!... Утікаймо! — тремтячим голосом він затягнув при витаннюся.

— "Та що знов ви докторе! Свят, свят! Де? Яка? Що? — і т. д. відізвався сліпий піп. Та-ж це є "окшейн" а не жадна революція. Не бійтеся. Цей червоний прапор не є страшним. Хиба ви не бачите що на ньому написано?" Наколи так то я щасливий відказав др. Цегельський і пустився улицею вільним кроком враз зі сліпим попом, а за ними осінний вітер дув і мів порохом що здавалося немовби він хотів змести ту погань з лиця землі.

Різак.

СПАСАЮТЬ УКРАЇНУ.

РОЗМОВА БАТЬКА З СИНОМ ПРО ПРАВО НАЛЕЖНОСТИ НА ЗЕМЛЮ.

СИН: — Тату, хто має цю землю?

БАТЬКО: — Я сину.

СИН: — Відки ти взяв, тату?

БАТЬКО: — Я купив її від другого чоловіка.

СИН: — А відки той чоловік мав її?

БАТЬКО: — Він її дістав від иньшого чоловіка. Іди собі сину і не питай більше.

СИН: — Але-ж, тату, а відки перший чоловік що її мав насамперед дістав?

БАТЬКО: — Певно дістав її від бога.

СИН: — Чи бог йому дав тату?

БАТЬКО: — Так.

СИН: — Тату! А чому бог не дав кожному землі?

БАТЬКО: — Я не знаю. Ну, йди вже. Мати тебе потребує.

СИН: — Гей тату, чи не думаєте ви, що перший чоловік вкрав в бога землю, як бог не дивився?...

В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ.

Одна біблійна організація задумала розкидати по ріжних готелях 50.000 біблій для бізнесменів... Чи думає та організація, що бізнесмени перестануть дерти десять шкір з робітника?

Т. Л-вой.

УСЛУЖНІ "ЛЯЛЬКИ".

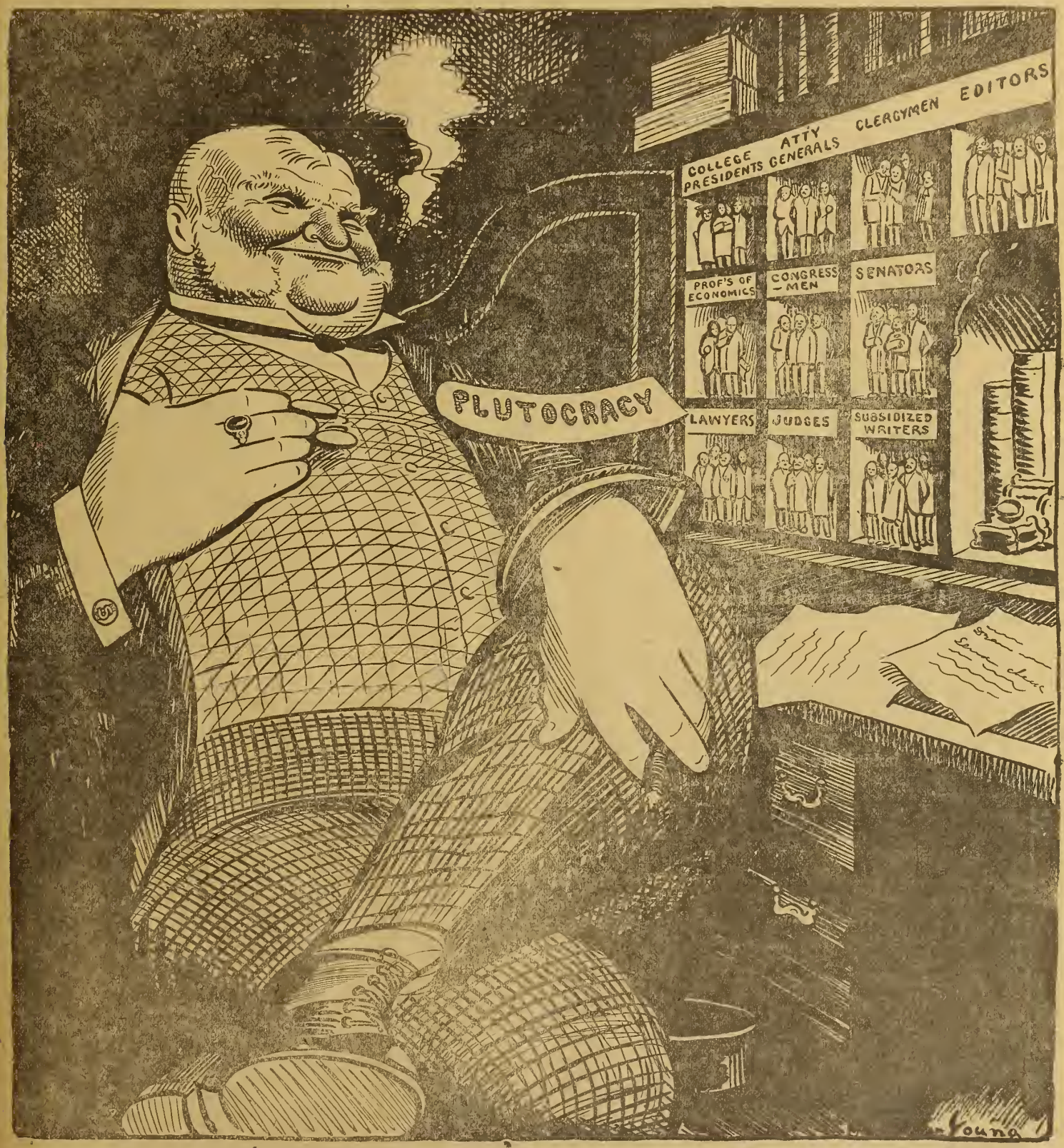

— *From Good Morning.*

Уся продажня "інтеліґенція" в сучасній капіталістичній системі, як: професори, адвокати, посли, редактори, писменники, попи і т. п. тільки й стоять на поготівлі, щоб захищати клясу богачів.

Обовязком робітників є змести з лиця землі от ту прокляту систему.

МАЄ РАЦІЮ.

СУДДЯ (звертаючись до оскарженого): — Свідки розказують, що ви вкрали цейвам на доказ — цілих трийцять годинник.

ОСКАРЖЕНИЙ: — А я приведу свідків, котрі не бачили, як я крав!

Око за око.

Пану реєнту, Григорію Табачці, скупареві на все село, послав Бог маленького гостя в хату. Він одягнувся в нову одіж, взяв шапку і палицю і посунув в село просити кумів. Вернувши, він став посеред обійстя і почав міркувати, чим би то завтра приняти своїх гостий?... Єму назустріч вискочив з хлівця годований веприк.

— Ти скачеш? — говорив Табачка до свого годованчика, — а не знаєш, яку страшну долю судьба тобі на завтра лагодить! Завтра...

Табачка не докінчив, зітхнув тяженько і повісив голову. В тій хвили скрипнули ворота і в них зявилася висока, худа постать пана Бриндзі, писаря громадського. Бриндзя був чоловік бідненький, але за те мав дітий купочку, заглянувши Табачку, він пустився до него з благожеланнями.

— Добре, що ви тут, пане Порфірій, почав Табачка. — У мене клопоти; — завтра, бачите, хрестини, а тут жаль колоти веприка...

Бриндзя глянув з укоса на кругленького годованчика і проглотнув слинку. Він знав єго добре. Перед роком ще малий веприк був єго власностю, тілько Табачка взяв єго на силу, яко процент від позиченого ренського.

— А через що жаль вам колоти веприка? — спитав Бриндзя.

— Через те, — замітив Табачка, — що шкода єго для тих широких мужицьких ротів. Дивіть самі, яке тут сало.

—То не коліть єго, — порадив Бриндзя.

— Ет, вам сміх, а мене люди осудять, скажуть: Табачка до дітий скорий а хрестини обійти не уміє...

— А що дасьте за добру раду?

— Передну шинку дам, єй-Богу дам!

Бриндзя призадумався, в голові єго роївся якийсь великий плян...

— А послухаєте мене у всім? — спитав по хвили.

— Як рідного батька!

— То нині вечером заколемо веприка, а завтра розголосите по всім селі, що в ночи злодії єго вкрали. — Чи добре?

Табачка аж підскочив з радости та в вечері того самого дня колов свого годованчика питмими руками і вже колов єго нарочно так полегоньки, що через чверть години веприний квик розлягався по селу. Трупа втягнено відтак на тік до стодоли, випатрошено, вимито, гей того жида на сабас, і вже сам Бриндзя замкнув єго на колодку. Табачка лиш усміхався до всего.

Другого дня зійшло сонце як звичайно. Табачка проснувся і зареготався на всю хату. Єму снилося, будь то довкола стола позасідали голодні куми та дожидають запашної ковбаси з чосником... а він стоїть коло них, сумний, зігнувся в двоє та править їм: Рад би я вас, любі гостенькі, всім пошановати та ба, лучилось нещасте: з вечера вчера заколов пацюка, а в ночи украдено єго, єй Богу, украдено!...

Табачка встав і заглянув до стодоли.

— Добрий-день тобі, мій... — почав він веселим голосом та не докінчив свого поздоровлення. Лице єго простягнулося на аршин, ротик і очи рзлізлись широко, дух завмер в грудях. Боже, що це? Чи мені заступило?... Де мій веприк?... застогнав сердечний і ледви з ніг не повалився: на току не стало і сліду з веприка.

— Злодії, злодії! — кричав Табачка мов несамовитий, а дальше вибіг на улицю і шуликом впав у двір Бриндзі.

На крик цей виглянув Бриндзя з хати.

— Украли, єй-Богу, украли — репетував Табачка всіми голосами.

Бриндзя покивав головою і усміхнувся злегонька.

— Не смійтеся, пане писар, це не жарти, а таки украли!

— Украли? — повторив Бриндзя, — мов би нічого не догадуючися, і знов усміхнувся.

— Ви сміетесь? — заревів вже крізь слези недобитий реєнтий.

— Та як не сміятися мені, коли так добре граєте комедію. Грайте лиш до вечера, а вийт і вся громада повірять, що і справді украдено веприка.

***

Сумно і невесело минули хрестини у Табачки, сумно і невесело минув цілий піврік по нещасній пригоді. Табачка не глянув навіть на давного приятеля, плював в слід за ним. Аж ось і треба було, що одної неділі Бриндзя зайшов у крилос і став підтягати здоровим кріпким басом.

— Де в него такий голос взявся? — питав себе в душі Табачка і якось від неохоти глянув на Бриндзю. — Чи се він? — подумав счудований.

Через сего півроку Бриндзя і справді змінився до непізнання: тіло єго розрослося в троє, лице вибіліло, вигладилося, аж вилискувалося.

—Так, тепер я певний свого! Він, а не хто другий украв мого веприка, — подумав Табачка і списав жалобу до суду.

Через тиждень одержав Бриндзя писмо:

"В справі крадежи веприка взивається пана Порфірия Бриндзю, в цілі переслухання завтра о годині девятій рано в судейську канцелярию".

Бриндзя змішався. — Біда! — погадав він: — Табачка чогось догадується! — Але скоро прийшла єму така думка до голови, щоби будь-щобудь не явитися в суді.

Другого дня скоро світ, Табачка заїхав фірою під хату писаря.

— Не втечеш мені тепер пташку! — міркував веселий реєнтий — посидиш хоч рочок, аж твоє салочко крихточку опаде!... Але на горе, Бриндзя не виходив з хати. Табачка ждав і не міг діждатися; в кінци вступив в комнату свого ворога.

— Ходіть до суду! — почав недобрий.

— Не піду!

— Мусите!

— Не мушу!

— Чого-ж не підете?

— Не маю в чім: сурдутина легка, ще заморожуся, умру, не піду!

— Не викрутитесь, пане писар, а бим бекешу з себе мав вам дати, а таки приставлю вас до канцелярії.

— Дасьте бекешу? — спитав скоренько Бриндзя, котрому в голові новий плян засвитав.

— Дам!

— А чоботи дасьте?

— І чоботи дам!

— А шапку?

— Дам і шапку!

Через малий час оба неприятелі сиділи на возі і їхали у місточко.

***

— Ви взяли веприка пану Табачці? — питав суддя писаря.

— Я?... крий Боже! — одвітив Бриндзя, здвигши плечима.

— Таж пан Табачка обжалував вас о крадіж? Щож маю казати? — звинявся Бриндзя, — хиба те скажу, що пан Табачка від якогось часу з глуздів — зсунувся!... Давнійше були ми найліпшими приятелями, аж від якого то півроку, мов би до нього що приступило: і плює на мене і заєдно згадує про якогось веприка! От і нині влізло єму пріміром в голову, що отся бекеша, що на мені, не моя, а єго...

— А чия-ж би, як не моя? — перебив стрівоженний Табачка.

— Може і чоботи ваші? — питав дальше Бриндзя, посміхуючися.

— Так є, і чоботи мої?

— То меже і отся шапка ваша?

ЗАВЗЯТИЙ ВІЙ.

— Єй-Богу, моя, єй-Богу, моя! — кричав Табачка з досади.

— От вам і доказ, пане суддя, що у Табачки не всі дома, — продовжав осмілений вже писар. — Перше морочив мене лиш веприком, а тепер вже і бекешею, і шапкою, і чоботами!... Скажіть ліпше, що я цілий ваш...

— Табачка остовпів і ледви не зомлів. Єго всаджено на фіру і спра вді на половину дурного привезено домів. А Бриндзя ходить до нині в реєнтівській бекеші і сміється в кулак.

— Це тобі, пане Табачко за того веприка, що в процентах взявсь...

Н. Вахнянин.

. ДУРНИЙ ДУМКОЮ БОГАТІЄ.

Був собі такий чоловік, (Бог його знає, чи він не здужав, чи так був ледащо), тільки завсігди він на печі лежав. За хазяйство то я і не знаю, чи було в його яке, чи й ні? Може і було; але певно ним завсігди кермувала жінка.

От раз жінка варить обід, а він лежить на печі та й каже:

От жінко, що я надумався!

— Що? — питає жінка.

— А ось що: візьму я зроблю сільце, та зловлю тхорика, продам його ,та куплю зо дві або й зо три курчки, а ті курочки нанесуть яєчок та висидять курчата, я їх, як виростуть, продам та куплю свиночку, а свиночка приведе мені штук десять поросяток і їх вигодую...

— А чим-же ти вигодуєш? — питала жінка, — як тобі самому нема що їсти?

— Це вже не твоя річ, якось воно буде!

— Ну, ну, що далі буде? — промовила жінка.

— То от я їх вигодую, та продам і построю горальню: буду горівку гнати, в бочки зливати та шинкувати.

— А я возьму — каже жінка — та чопики з бочок повитягаю і твоя горівка і шинкарство, під три вітри втіче.

— А ти — каже — сяка-така! То ти все, як я що надумаю, мені пакости робиш!?

Та з печі ,та за дручок і давай жінку вплітати.

— А не витягай чопиків, а не витягай чопиків!

І Бог його знає, чи пив хто коли горівку з тої горальні, що він поставив? А що жінка то, мабуть довго памятала, як з бочок чопки виймати.

Пренумеруйте собі "Молота"!
Адреса:
MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

НА МІТІНҐУ.

Раз звірят ціла громада,
На раду зібралась
Та звичайно, як на раді
Дуже розкричалась.

— "Гей, панове — осел каже —
Годі так кричати;
Радше, дайте головою
Кого вибирати?"

Один ставить свого брата,
Другий вуйка свого,
А якись там так й поставив
Віслюка старого.

І вибрали, як на диво,
Осла між собою,
Признаючи йому "гонір"
Бути головою.

— "Ну, панове — осел каже, —
Я мітінґ втворяю;
Але далі що робити,
То я сам не знаю...

На яку-б' то нині тему
Мітінґ продовжати
І що перше ми будемо
Під розвагу брати?

Котру сторону нам треба
Усім підпирати?
А також, які будемо
Ґазети читати?.."

Аж ту хтось встає із заду,
Голосу питає
І на слова ослюкові
Таке відвічає:

— "Про що тут і говорити? —
Це-ж кожному знати,
Що "Свободи" й "Америки"
Нам не тре' читати".

Та в ту-ж хвилю, осел знова
До всіх викрикає,
Що крім "Свободи", він більше
Нічо не читає.

— "А нащо-ж ти — всі спитали —
"Свободу" читаєш?
Таж то віхоть, жовта шмата! —
Чи ти ще не з наєш?

— "Та я тее добре знаю,
А однак читаю,
Бо до тої — каже — шмати
Протекцію маю.

Бач редактора в тій шматі,
Всі звуть моїм братом,
Бо подібний він зі мною,
Немов син із татом.

Тому то я тішусь з того,
(Хоч осел послідний),
Що редактор від "Свободи",
До мене подібний"...

— "Ганьба тобі, — загуділи —
І твойому "брату"!
Держіть собі ви ослюки,
Дурну свою шмату!

В. Почерева.

Вотербури, Конн.

ВОСКРЕСЕННЯ.

(Легенда.)

I.

Раз було так: В тюрмі карався раб,
Прибита, поневолена людина.
Як ціла ніч і біла божа днина
На спину зігнуту спадав гарап.

В мерзкій дірі під сторожею крат
Співав про силу непропащу духа.
Та спів дразнив вразливі царські вуха —
Й одного дня в тюрму спустився кат

І вирізав йому бутний язик
І світло сонця погасив на віки.
Сціпилися скрівавлені повіки
І в тиші спів розвіявся і зник.

. . . . . .

А все таки... А все таки з тюрми... добувся крик.

II.

І все таки той крик лунав із пітьми
І йшов у світи, великий і болючий,
В палатах трясся в злості цар могучий,
Так, як ніколи ще давніш дітьми.

Дворяне, слуги мерли з переляку,
(Умерло, кажуть, щось пів міліона)
А крик ішов, як повний гомін дзвона,
Ішов у світ скрізь стужу, дощ і мраку.

А була ніч.. І хмари грубим звоєм
Вкривали землю. По країні тьмяній
Скиталися нещасть і злиднів мари.

Та сталося, що сонце перебоєм
Пішло на тему, захована в тумані
І ясний промінь перерізав хмари.

III.

А промінь сонця перерізав хмару
І впав на плиту камінного гробу,
Що оповитий у важку жалобу
Скривав внутрі страшну нелюдську кару,

І силою всевладного пожару
Стопив кору каміння, глини й траму
І дерся в темну, чорну, стухлу яму
І блиснув сяйвом весняного чару.

І втерся в хлань очей сліпих кривавих
І сверлував заплющені повіки
Палив огнем закал думок плюгавих.

Аж тріснув зір з осліпліної ями,
Скотилися сльози, як жемчуг великі,
На землю впали і зійшли квітками.

Василь Бобинський.

"Галицький Комуніст".

ДРАБИНА.

Поставив раз хтось біля тину
Високу липову драбину.
Драбина як драбина: рівні і прості усі щаблі
З гори у діл — з одної мов гілі.

* ** *

Горішний лиш щебель пишався над всіма:
"Від мене вищого ні одного нема!"

* ** *

А хлоп прийшов, вхопив. ні нащо й не дивився;
Драбину круть: — в низу горішний опинився.

* ** *

Так між людьми бува. Високо хтось стоїть,
Й чваниться, а хлоп "круть" і він у низ летить.

Я. Жарко.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Европі, як також в ріжних центрах української еміграції в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Европи	$15.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$15.00
На пів року	$8.00
На три місяці	$4.50

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

ПОРАДИ.

Петлюрі.

Дурню, втікай в Америку,
Бо там в Польщі біда нині,
А ту можеш ще придатись,
Хоч на фармах пасти свині!

Падеревському.

Малпо дурна, коструватая,
Я й тобі пораду дам:
Не пхай носа в політику,
Але запхай його там...

Попам.

Убирайтесь в "оверголзи"
Та йдіть скоро до фабрики,
Бо овечки, ще готові
Вам побити ваші пики!

Чалому, Бурлаці і Хамови-дозі.

Щоби ви уже не брались
Ніколи до редакторства.
Бо вже досить наробили
Поміж людом нашим, свиньства!

Сліпому попови.

Що зібрав з народу гроші,
Вишли голодним до краю,
Бо як цього ти не зробиш,
То біда буде з тобою!..

"Свободі".

Ти відьмо стара, зрадлива,
Розум май, або здихай;
Пиши правду як пристало,
А брехнею не воняй!

Лоткови.

Як що хочеш позбутися
Своїх тих довжезних ух,
То положи їх небоже
"Молотови" під обух.

"Укр. Голосови".

Посилайте мені даром,
Вашу брехливу газетку;
Ви-ж знаєте що її я
Потребую до... виходку.

Цегельському.

Як ще болить тебе пика,
Що побили кулаками, —
Вона тобі загоїться
Тільки масти... лоєм.

В. Штухавка.

ПОСЛІДНА ПРИСЛУГА.

Любий приятелю, позич мені ще два доляри, а я божуся, що більше вже мене не побачиш в своїй хаті.

ВІДПОВІДИ НА ПИТАННЯ.

Обрабований сліпим попом в Ню Йорку. — Кажете, що ви зложили десятку як жертву на голодуючих у старому краю на руки сліпого попа з Комітетом, і що сліпий піп, замість вислати вашу десятку голодуючим, — того не зробив і тепер з вас сміється. В тій-же справі ви запитуєте "Молота", що зробити зга даному сліпакови що обрабував вас з десятки?

Вел, тепер вже запізно радитися "Молота". Бо таких дурних ще і окрім вас було сотками. Були такі, що не по десятці але по сотці жертвували. Зробити за це ви йому не можете нічо, хиба копнути в те місце, звідки ростуть ноги і то все. Бо він у вас не видирав. Ви йому самі віддали. А віддали тому що ви були засліплені темнотою, отже хай це буде для вас наукою. На будуче ви читайте робітничі газети. Там завсіди пишеться, щоби грошей попам не давати, бо они лише з цего живуть. Отже на будуче як піп прийде до вас за збіркою то скажіть йому такі слова, яких колись уживав др. Демидчук в касарні при обрихтуванні рекрутів, а побачите що більше жадна сволоч до вас не доступить.

Українські уряди існують днесь по всіх містах земської кулі. Між ними є оден і на Україні, але той послідний числиться тільки з укр. робітниками і селянами. На Марсі покищо досі укр. уряду нема, але правдоподібно що і там незадовго буде також. Бо як польські робітники підуть слідами укр. роб., то укр. урядови в Польщі, без найменчого сумніву що прийдеться виїхати на Марс. Одно тільки остається загадочним чи жителі Марса, згодяться, щоби приняти до себе таку підлоту. І тому як би це сталося противно то згаданий уряд замість існувати на Марсі, опинився би у Чорному морю так само як колишній уряд Денікіна. Ая! Так би воно малася річ. З рештою, коли нам не повірите, так поспитайте хоч би і самого бувшого улюбимого денікінського "генерала" др. Цегельського.

Думаєм що він вам розкаже все, ато "Молот" ніколи не говорить неправди.

Різак.

Католики в Мк'Кіспорт, Па. Те, що ваш єгомость Теодорвич казав на проповіди, що Росія є ваша сестра, то правда. Але чи Врангелева, чи Совітська, — цего ми вам сказати не можемо, бо-ж не знаєм, кого ви бажаєте; чи піддержуєте того барона Врангля, що хоче посадити ще раз на трон батюшку-царя, — чи піддержуєте справу всесвітнього пролєтаріяту, а тим самим і російського.

Подумайте лучше, хто ви самі, а тоді буде вам ясно, хто вам блищий.

Машиніст від "Молотка".

НА ПЕРЕЛОМІ.

Минається враже панство...
Пани схаменіться,
Та біленькими руками
До праці візьміться!
Бо люд бідний на Вкраїні
Своє діло знає:
Хто не робить на насушний,
Того проганяє.
Вже багато "атаманів"
Ізвідтіль прогнали;
Вже й Петлюру з його штабом
У Польщу післали.
Тепер більше не прошені
Ви туди не пхайтесь;
Лучше ідіть нечестиві
Та в море кидайтесь!

**
*

Гей-же братя Українці,
Враз за одно діло!
Ой, чи жити, чи умерти, —
Йдім до бою сміло.
Братаймося милі братя
З рускими братами;
З цілим світом братаймося,
Тільки не з катами!
Хай живе Радянська Влада!
Хай живуть Совіти!
Хай живе любов-братерство
По цілому світі!

Зложив Турик.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

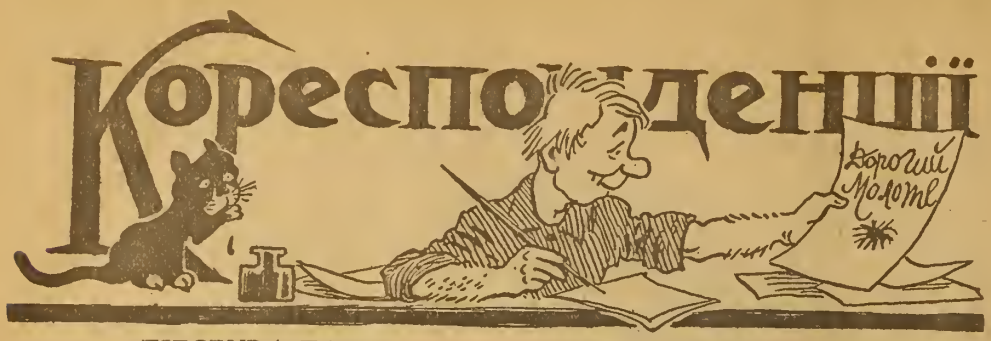

ПІТСБУРҐ, ПА.

Пітсбурські матолки, як їх назвав старий стовп Пристай, з газеті "Америці", узнали по короткій нараді, що найбільше води в голові має таки той старий стовп. Перше тому, що вже старий, а друге — що в кожній газеті бачить большевиків окрім "Америки" і своїх лемків так тримає в темноті та страшить, що тії з иньшою газетою навіть на "борт" чоловіка не візьмуть... А "Укр. Щод. Вісти", то навіть не показуй.

Тому то пітсбурські матолки узнали, що найбільше води в голові має Пристай, і щоби тою водою не заразив других, ухвалили зібрати на шіф-карту і відіслати його до польського музею у Львові та радять йому, щоби від тепер слав до Шептицького не по пять тисяч марок, а по двайцять пять, бо потім йому придадуться. На голову, в презенті дістане мокру хустку, щоби його всі пізнали... Але до пітсбурських українських робітників нехай Пристай не пхає свого носа, бо вже старий і спліснів. "Но гуд, но мор"!

Січовик.

ПРОТОКОЛ З ПАРОХІЯЛЬНОГО МІТІНҐУ.

(Слеквід, Па.)

Ой не було ту попа
У нашій громаді;
Одні кажуть що шкода,
Другі тому раді.
Аж якось раз прийшов піп,
Товстенький хорошій;
Буцім глядає людий, —
А в дійсності... грошій.
От прийшов він до уряду
Тої то громади;
Каже: — "Люблю свій народ"...
— "І ми отця раді —
Кажуть йому урядники,
Тай кличуть громаду,
Щоби отця погодити, —
Зробити нараду.
Зійшлись люди всі до галі,
Як то є звичайно,
Заповнили цілу галю...
— "Ох то дуже файно!" —
Такі слова сказав "піпа"
І молитву змовив,
Щей до того, щиро, своїх
Кумів поздоровив.
Потім, всім себе представив,
Яка він людина:
— "Я народ свій люблю — каже —
Немов ненька сина.
Я за правду, в воду скачу...
(Ту-ж хтось на ту точку:
— "По коліна та щей в літі". —
Шепнув у куточку.)
Я заступлю вдові мужа,
Ба, сиротам, тата...
Скажіть тепер, чи приймете,
Та яка заплата?"
Скінчив піп мовчать і люди,
Аж там у куточку,
Встає Матвій, просить слова,
Ставить свою точку:
— "От громадо моя точка,
Щоб отця приняти,
Бо-ж це справді рідний батько,
Нема що й казати.
І то не так принимати,
Як той вітер свище,
Лиш приняти тай винести
Аж на кладовище!.."
Отець як вчув таку точку,
Знитивсь суне з галі,
Хоч Матвій ще не докінчив, —
Піп не слухав далі.

***

От таке то із Матвієм,
У нашій громаді;
Меньшість за попом банує, —
Більшість тому раді.

Секретар Парохіяльний.

ГОЛОВИ, ТА ЩЕЙ КАПУСТЯНІ!

Ще за життя негідниці
Фе-фе-дурації,
Як вибрали за голову
Вонючі помиї.
Та не довго нажилася
Негідниця тая;
Пішла їсти сиру землю, —
Голова зістала.
Тепер собі пригадала,
Як то колись було;
Усі знали наокруги,
Що за чудо дуло...
А тепер ось призабули,
Ніхто не згадає;
Капустяна та макітра
Сама одзиваєсь.
І щоби хоч яко-тако
Про себе спімнути,
Вона бере та про себе
От так дає чути:
Насам перед комуністів
Лає-проклинає;
Всякі брехні вишукує
До купи сплітає.
Розплакалась та тварюка:
Де фонди поділись,
Що на пресу призначені?
Що з ними зробили?...
Не бійтеся, не туди бо
Пішли, куди ваші;
Ми знаємо на що вони,
А вам від них засі!
Ви втріть носа від тих гроший, —
Руки брудні ваші!
Порахуйте перше свої,
А потому наші.
Ви за свої, замість хліба
Сиротам купити,
То ви "бобу" із олова
Стали з них робити.
Та ще й тепер тим хвалитесь,
Що майже всі дали...
О, ви підлі! Ви нікчемні!
Чорти-б' вас забрали!
Підла ваша вся робота,
Підлі "патріоти";
Петлюрівці ви погані,
Ви діти мерзоти!
Ви знов туди зміряєте,
Щоб шайку створити
Та збирати дальше фонди, —
Братню кровцю пити.
Та пропали ваші мрії, —
"Бог свій розум має":
Небіщиків вже ніколи
З гробу не вертає.
Не годиться і згадувать
Про те діло кляте;
Земля її хай каменем...
Її вічно спати.
А вам вірні діти правди,
Шкода сльози лляти;
Ідіть в одну сем'ю з нами
Разом працювати.
А ви лоби капустяні,
Ви підлі собаки,
Візьміть шнури та шукайте
Сухої гиляки.

І. Богатківський.

Дітройт, Міш.

Телєфон: { 2509 / 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРҐ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)

Нью Йорк, Н. Й.

ЧИТАЙТЕ "УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТИ" І ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!

АДРЕСА:

UKRAINIAN DAILY NEWS

502 E. 11 St., New York, N. Y.

ХТО ЩАСЛИВИЙ?

(Рочестер, Н. Й.)

Щасливий Ревюк, що Петрів в Рочестер мав дві парі штанів по зтягненню на вічу, бо зараз одну пару натягнув на Ревюка, а то був би арештований, як що був би пустився вулицею без штанів.

Щасливий Мурашко, що назбиралось тільки шватрів і кумів колишніх Фе-дураційників, а то була би комора стояла порожна, а так в ній грають в карти і він з ними забавляється.

Щасливий наш піп ,що мало людий ходить до церкви, бо що третя лавка, то один парохіянин, і як іде з тацою, то бачить хто кладе до таци, а як би було багато людий, то неоден набрав би собі повний кулак гроший з таци.

Щасливий Підгорецький, що не вибрали йому обох очий, а то був би не бачив як рахувати гроші здерті з українських робітників.

Щасливий Цегельський, що робітники в Клівленд не вбили дванайцять клинів в голову, цеб-то, за кожний рік, оден клин на памятку його побуту австрійським п...ослом, а то був би не міг крадьком по ночах ходити за милостинею.

Щасливий Петлюра, що був під боком Пілсудського, та ще в польській спідниці і міг заховатись, а то був би мусів скочити з моста в воду, або повіситись.

Щасливий Врангель, що большевики пораються з Поляками, а він за той час вчиться пливати, бо інакше летів би як сокира в воду.

Веретено.

ПОШУКУВАННЯ.

(Бостон, Масс.)

Потрібно кухара, котрий уміє варити "біфсту". Прийметься тільки такого як, приміром: Льоньо, Швайцар або капраль Демидчук.

Голоситись треба не до Вишньовського, а до заїдателя "біф-сту". Телєфон ч. 000. головна улиця на собачім хвості.

ХОЧУ КУПИТИ ГРИВНІ.

Позаяк папір до "клазету" за дорогий, хочу купити кільканайцять фунтів, або бушлів петлюрівських гривнів, котрі свого часу "Свобода" оголошувала з Імханицьким.

Хто має на продаж нехай перешле "тойлєтовими" каналами просто до мене.

МАЛИЙ ЕПІЗОД.

Одного разу переїздив собі один череватий панок, через село, котре, — як то кажуть — було відгороджене від світа дошками. Тому, що це була літня пора і сонце страшенно допікало, — умучений дорогою панок забаг згасити спрагу навіть водою, котрої ніколи не хотів пити. Казав отже фірманови затримати коні перед найблищою хатою, а побачивши малого хлопчину на порозі, закликав:

— Принеси но сину води напитися!

Послушний хлопчина, скоро побіг до хати, зняв зі стіни бляшанну кварту і в мить зачерпнувши води подав панови. Пан оглянув кварту з усіх сторін, а що бридився пити з посуди, котрою пили прості люди, спитав хлопця:

— Скажи мені хлопче, хто пє воду з тої кварти?

— З правої сторони від уха пють тато і я, а з лівої мама і наша Пріська — звучала відповідь.

Не надумуючись довго, пан притулив до уст кварту крайчиком повище уха і потягнув кілька здорових "ликів", подібні до тих, які звик був завсіди тягнути з вина чаркою. Вгасивши спрагу віддав хлопцеві кварту і дякуючи за услугу спитав:

— Чи тим боком над ухом також пє хто воду?

— Ніхто — відвічає хлопець — тільки часом на тому ухові мама бють блохи...

У-у-у! — заревів пан, сплюнув, заклявся і пігнав як шалений.

В ТЕАТРІ.

Хтось з публики: — Панно, а ви чого обернулись і не дивитесь на сцену, тоді, коли найважніща драма?

Дівчина: — А, що мені з того, що там вони показують; ніби вони кохаються? — Я мушу дивитись за тим хто би мене кохав.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Клівленд, О. Й. Рошко — — $2.00
Бруклин, Н. Й. Й. Тарнопольський 1.50
Нантікок, Па. Н. Салюк — — 1.00
Вест Чешір, Конн. І. Николюк 1.00
Вест Чешір, Конн. Н. Савчук 1.00

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

С. Г. По те шкода згадувати.

І. Б. Тая драпь "в болоті" не варта, того щоб її присвячувати тільки місця.

Кр. Не надається до друку.

Читайте! Читайте!

"Українські Робітничі Вісти"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"** подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будуччини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злучених Державах і Канаді $ 4.00.
В Галичині і Буковині $ 5.00.
Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.

Winnipeg, Man. Canada.

З ФРАНЦІЇ.

Щоби не було нікому, — як то кажуть — ні зимно, ні тепло, мусимо подати до відома світови, що французька "публіка" має знова нового стовпа на престолі. Згідно з твердженням, що старий буржуазний світ чим раз підупадає, замітний факт що у цій країні всякий стовп де би то він не був поставлений, скоро порохнавіє і усувається. Тепер властиво таким найголовніщим стовпом, є один правдивий стовп буржуазії, — як фізично, так і умово — Мілєранд. Кажуть, що він ще заки був поставлений на своє місце, то вже був досить порохнавий і тому заздалегіть можна буде сподіватись, що користи з такого стовпа, французькій "публіці" мабуть не буде, хиба де-яким червакам, що при нім наживляються.

З НІМЕЧЧИНИ.

Німецький "бул-дог" фон Гінденбург, по довшій мовчанці, котрої причиною був страх перед гнівом німецького народу, — нарешті загарчав крізь зуби. Та тепер він гарчить зівсім на відмінну нуту, як та котру він гарчав ідучи в імени кайзера "кусати" сусідку Францію; тепер він гарчить про спільну акцію німецьких буржуїв з французькими буржуями, проти... большевизму. Гарчить старий "бул-дог", бо бачить, яке лихо зближається йому і його німецьким та французьким побратимам. Але мала надія, щоби з того гарчання вийшло хоч трохи користи для них, бо німецький пролєтаріят — "як не тепер то в четвер" — а таки перебє морди буржуазним пудлям в роді Шайдеманів, Ебертів і Носких, а тим самим і монархістичним "бул-догам".

З ГОЛЯНДІЇ.

Як відомо всім, ту перебуває найбільший німецький бандит 20. віку, кайзер Вільгельм II-гий і послідний, котрий втік сюди, щоб спасти свого гарбуза на карку. Він також невдоволений з большевизму. Він вже радо згодився би щоб там на його троні сидів всякий соц. зрадник, а щоб тільки до решти не розвалився його от той кровавий трон. Тому то він замість писати що небудь проти своїх наслідників, взявся писати... книжку проти большевизму.

Щоби переконатися який вплив має його дєє писання, найлучше при глянутись тому, що в Німеччині большевицький рух чимраз прибирає більші розміри.

З КРИМУ.

"Офензива" царського "барана" Врангля рогами до муру, починає прибирати "сумний" вигляд. Що не намагався "баран" лобом розбити пролєтарську твердинню, а ніяк не вдається, тільки роги позчибались і спух його "баранячий" лоб.

Як виходить з послідніх вістей, то Совітські Держави заложивши дріт в рийку польської буржуазії, звернулись тепер не на жарти проти його "баранячої екцилєнції". Вже на першу стрічу, дістав "баран" по рогах аж заіскрилося, а світовій буржуазії аж жижки задріжали. Виходить що її справі не поможе вже навіть "бараняча екцилєнція" бо і тій большевики шкіру "злупять", та щей буде теплий кожух пролєтарській справі.

З ПОЛЬЩІ.

Після підписання перемиря з большевиками, польські "шляхтуци" а з ними також де-які соц. зрадники, типу Дашинські-Пілсудські, тішились, що їм удалось "вдігнати" большевицьку "навалу" ві дсебе. Але як страшно подразнились коли побачили перед собою ще страшніщий факт, іменно коли з усіх закутин почав підноситися правдивий свій польський большевизм!...

Страх напав панків "шляхтуців", такий, що прямо переслідують кого попаде, а навіть своїм вірним собачкам пепесовцям не дають говорити по вічах, наслідком чого аж тепер почали скавулїти насвоїх панів всякі буржуазні обцасолизники соц. патріоти в роді Арцішевских, Малиновских та Василєвских. Зівсім природне явище; незадовго в Польщі пічнеться тріпання панів.

З ГРЕЦІЇ.

Ту у цій країні поки-що люди ще не є людьми, а дійсними рабами і поклоняються своїому ідолові — королеві. Аж доперва тепер, коли рознеслась чутка, що малпа "потурбувала" як слід того "помазанника", — де хто з людий починає думати, що малпа мала рацію та що так повинен зробити всякий чоловік, тому, хто коштом людської праці нажпває своє черево. Взагалі тепер є надія що той "нещасливий" випадок буде мати дуже щасливі наслідки, як що люди візьмуть примір від невинного звіряти.

Наспіли вісти що король наслідком тої "турбації" помер а малпу, як що не повісять за те то напевно "депортують" в беспечне місце.

Що-ж? — Подібне робиться і з людьми по всіх "цівілізованих" та "демократичних" краях.

З ПЕТЛЮРІВЩИНИ.

До "Правительства на колесах" прибула телєграма з Венери, щоби в разі браку території, Петлюра разом з тим-же "правительством" "смі кнув" туди. Воно здається так і станеться, бо тому заволоці нігде вже нема пристановиска на земській кулі і він вічно волочиться поза границі.

Послідніми часами з'їхав цілу Польщу, обломав усі колеса в возі, погубив всіх "міністрів" по дорозі і ще чорт зна чого не натворив а тепер, — як що вірити вістям, — знова закрадається на Україну мов той лис щоб схопити знова яку жертву тай гайда за границю! А звідти то вже напевно просто на Венеру, або на Марс.

В АМЕРИЦІ.

Незадовго в Злуч. Держ. має відіграти ся добре знана всім комедія. Участь в тій комедії будуть брати осли, слоні і також двоножні сотворіння котрі звуться на людській мові соціял-зрадники. Найзамітніщими фігурами в тій комедії є два блазни, один із ослячої, а другий із слонячої категорії. На них мається пустити "льоси", щоб в той спосіб сказати, хто з них є більший блазен, отже кому належить признати першеньство. Вислід того "льосования" буде залежати від скількости ослів або слонів, або иньшої породи сотворінь.

В ШКОЛІ.

Учитель пояснює дітям байку про непослушне ягня, що проти напімнення матери відійшло від отари і попало вовкови на снідання. Професор навчає:

— "Видите дітоньки, що як би ягнятко було чемне і послушне, вовк не був би його з'їв".

Один хлопчина підносить руку до гори.

— "Що хочеш, Івасю?" — питає учитель.

Івась каже: — "Як би ягнятко було чемне і послушне, ми його з'їли би! Правда?"

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 22. 15, ПАДОЛИСТА, 1920. New York, N. Y. NOVEMBER 15, 1920. VOL. II. № 22.

В "демократичній" країні.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by
"MOLOT" CO.
414 E. 9-th St., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly,
Single copy 10 cents.

NOVEMBER 15, 1920. № 22.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописів не звертається.

Мимоходом.

Буржуазна преса зараз після переговорів в Ризі, заговорила, що командант большевицької кавалерії Буденний перейшов на сторону царського чиновника барона Врангля.

Зразу були всякі сумніви що до того, але вкінці мусимо признати, що це правда: Буденний перейшов з польського фронту до Врангля ну, і добре йому "помагає"! — Послідні вісти говорять, що Буденний ще ліпше жене перед собою тую царську наволоч, як колись гнав польську. А що добре бє, — на те є доказ що "славна" банда барона Врангля вже геть-геть аж на Крим "удрала".

Виходить, що хоч буржуазна преса брехала, але все таки, тая брехня має свої правдиві сторони.

***

Філядельфійська "Америка" подає за старокраєвою пресою, що "між Петрушевичем, як диктатором Східної Галичини, а міністром закордонних справ Чехословаччини, заключено союз на таких точках: 1) Петрушевич годиться на юнію з Чехословаччиною, 2) дає право першеньства чеському капіталови в експльоатації "нафтових жерел".

"Велл"!, — Це досить ясно: Дає право чеському капіталови експльоатувати (визискувати) Східну Галичину. Ми хочемо тільки спитати того пана диктатора, хто дав йому право на це? — Нафтові жерела не належать до нього; отже продавати, або словами згаданої преси, — "давати першеньство в експльоатації" неналежних до себе річий, значить бути злодієм, а як так, то добре придивіться, люди добрі, яка то у нас "чесна інтеліґенція".

Після того варта подумати якого біса філядельфійська "Америка", ще нарікає, що укр. пролетаріят не хоче поважати своєї "інтеліґенції"?! Скажемо, що свідомий пролетаріят не хоче мати нічого спільного з злодіями, хоч би вони були "найінтеліґентніщі".

***

Віденський "муж в штанах" В. Левинський в своїм "листі" проти "Укр. Щод. Вістий" пише таке:

"У. Щ. В." протиставляють моїм поглядам на національну справу погляди Бухаріна. Мушу заявити, що я ці погляди поборюю". А трохи дальше пише він про погляд Бухаріна так:

"Він (Бухарін) стоїть на становищі, що народність представляють пролетарські і напівпролетарські маси кождого народу і що вони мають тільки право на самоозначення".

Читаючи цей "лист" пана Левинського в котрім він каже, що поборює такі погляди Бухаріна, гидко робиться свідомому пролетареві і кожний подумає собі: Невже-ж той пан "в штанах" не має иньшої цілі, як та, щоб виступати проти пролетарських і напівпролетарських мас? Чи справді його колька коле, за те що Бухарін обстає за правом пролетаріяту, а не за такими шубравцями як барон Врангель, або укр. барон Василько та граф Тишкевич?!.. Чи справді пан Левинський так низько впав, що заявляючи себе комуністом, з нутра розбиває силу пролетарського духа?!.. Ех, "мужі" ви "мужі"! — шкода вашого "розуму в штанах"...

***

Пан Левинський, так про око любить говорити що він похвалює становище тов. Леніна, а в дійсности "пан муж" ось як висловився в тімже "листі" про тов. Леніна:

"Коли-б' дійсно примінити його (Леніна) погляд до українських відносин у несфальшованому (?!) виді, між українськими і російськими комуністами не було би ні суперечок, ні ріжниць ,ні боротьби".

Перш усього скажемо, що між російськими і українськими комуністами нема ані суперечок, ані ріжниць, ані боротьби, а як щось подібного є, то тільки з такими підшитими "комуністами", як пан Левинський.

Дальше читаючи такі "мудрощі" пана Левинського, що до Леніна, ми знова бачимо, який з п. Левинського "комуніст": Вперед сказав що поборює Бухаріна і ще декотрих, а на останку ставить підозріння, що погляди Леніна сфальшовані... Ну, це вже скрайна підлота, називати себе "комуністом" і грати таку погану ролю, як раз на руку петлюрівцям та всякій контр-революційній братії.

Видно, що "У. Щ. В." ані трохи не помилялись, як казали, що з Левинського такий "комуніст", як з піску батіг.

***

"Укр. Прапор" орган Петрушевича в статті про "Нове положення на Сході і Україна", — потішає себе, що антанта вже починає говорити про Україну (Петрушевичеву) в прихильний спосіб. Між иньшим "У. П." каже: "Бо не ми без антанти, тільки антанта і загалом цілий світ не можуть жити без нас".

Панам з табору Петрушевича ми скажемо таке: Як би ви хоч трохи мали сили панове, то можна-б ще повірити в те що ви кажете, а покищо факт фактом, що не антанта вам, але ви антанті лижете чоботи. От що!

***

В віденській петлюрівській шматі "Воля", подає один "дипльомат" дуже інтересний факт. Пише він: "Ми далекі від гадки цілком нехтувати рооту нашої місії в Лондоні, — але повинні констатувати, що в її складі немає тепер ні одного Наддніпрянця, що вона складається в більшости з Євреїв та одного Галицького Українця".

Це нехай перечитають собі ті твердолоби, що ще досі обстоюють за Петлюрою та називають його "правительство на колесах" — українським, а українське радянське правительство — жидівським та московським. Сам петлюрівський прихвостень у "Волі" признається, що в одній петлюрівській місії в Лондоні є тільки один Українець (і то буржуй, — прим, скл.) а решта всі Жиди. (Також буржуї, бо жидівські пролетарі знають добре що з такими кровопійцями як Петлюра їм не подорозі. — прим. скл.).

***

В 34-тім числі "Нової Доби", укр. закордонна група з Винниченком і... Левинським на чолі, заявляють що "з болем серця будуть боротися проти російських комуністів"...

Уважайте панове, щоб вам серце не пукло з того надмірного "болю"!..

Як би так усі комуністи приняли ваш "клич", то знова російським комуністам приходило-б' боротись проти польських комуністів, а польським проти німецьких, а німецьким проти французьких і т. д. Чи вийшло-б' це згідно з кличем: "Пролетарі усіх країв єднайтесь!" — котрого ви уживаєте панове?!..

Але впрочім, що вас це обходить? — Вам ще не вивітрів з голови II-ий Інтернаціонал, котрий позволяв на те, щоб кожний "соціяліст" боронив

ВРАНГЛІЯДА.

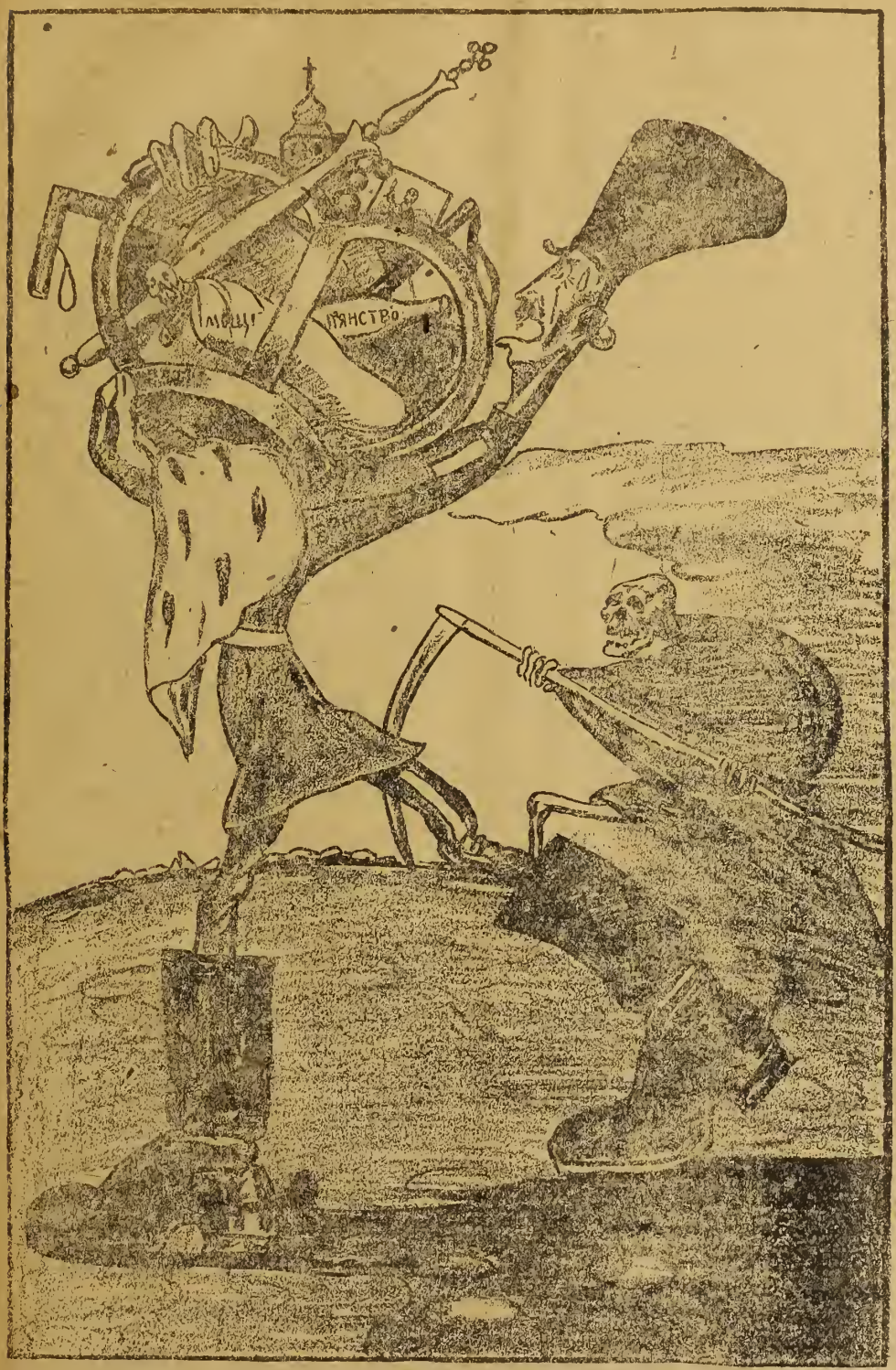

Суне, суне Врангліяда
Аж тріщить,
А за нею смерть із заду
Вже спішить.

Та не довго треба буде
Дожидать,
Як большевики й їй кости
Почислять!

свою "вітчину"...

Організуйте-ж панове, армію проти комуністів иньшої нації! Цим ви зробите найліпшу прислугу світовій контр-революції. Чи не злучитись би вам з Варнглем? — Він також проти комуністів!...

Щербак.

В МУЗЕЮ.

ІВАН: — Цей великий кістяк, правдоподібно Христоф Колюмб.

СТЕПАН: — Ну, а той маленький?

ІВАН: — Також Колюмб, тоді коли він був ще малим хлопцем.

МУСИТЬ ГОДИТИСЬ З СУДЬБОЮ.

Др. **Целельський** (до Демидчука):— Таких тяжких часів, які доводиться переживати мені днесь, я ще у своїм життю не переживав. Скажіть-же так самі: Зима ось туйту вже за плечима а у мене не має зимового пальта і біс має гроший щоби купити хоч яке проходжене.

Демидчук: — Що у вас брак зимового пальта то це дурниця. Підемо завтра до "салєру" каменіці сліпого попа а там виберете собі з поміж тих лахів, що він колись збирав для України — який захочете. Ви лише тіштеся тим що Вам укр. робітники в Клівеленд на вічу не повибивали очий, ато булиби калікою на ціле життя.

Цегельський: — Та я тим вже давно тішусь... Але як там у "салєру" трафиться яке пальто що у нім будуть воші, так що я тоді маю почати?

Демидчук: — Тут я вже не пораджу вам нічого. Мусите годитися з судьбою.

Цегельський: — Ой, мушу, мушу! Правду кажете що мушу, бо австрийське посольство і генеральщина у Денікіна уже для мене пропала, так як у морю камінь.

Демидчук: — Шкода і згадувати.

Різак.

МУДРЕ ПИТАННЯ І ВІДПОВІДЬ.

А.:
Скажи брате, що за чудо
Що то в світі означає,
Що коли пес вдоволений,
Зараз хвостом порушає?
Чи то таке в него право?
Чи така природна вдача?
Чи нарешті хитрість, підлість
Або оглада песяча?

В.:
Це мій друже не є чудо
І цілий світ добре знає,
Що пес від хвоста сильніщий,
Тому хвостом порушає.
Як би хвіст прийшов до власти
То би й ролі ся зімнили:
Він махав би псом що хвиля
І кидав зі всеї сили...

НА МІТІНҐУ.

(Між урядниками одного з посмертних союзів.)

ОДИН УРЯДНИК: — Треба бути послідним дураком!

ДРУГИЙ УРЯДНИК (зі злостею): — Ну, більшого осла я ще ніколи не бачив. Ви хиба тут одинокий!...

ПРЕДСІДАТЕЛЬ (бючи довбенькою об стіл, перериває): — Тихо, тихо!... Не забувайте панове, що і я тут є!

Оповідання, про те, як посварився цісарський Віхтик з царським квачем Підтирачем.

Цісарський Віхтик і царський Підтирач.

Добрий український "патріот" з того цісарського Віхтика. Він так кричить про інтереси свого народу, так роспинається, що він бувший голова "Трудового Конгресу", так прославився своїми нотами до всіх існуючих правительств на кулі земській, що цей крик зробив єму голосну славу "кандидата на божевільного".

З посьвідками за щиру службу від покійного цісаря в одній кишені, з нотами до правителів світа в другій, бігає той Віхтик по Відню і кричить про себе.

В него є добра посвідка від цісаря, як він колись зголошувався до єго цісарської світлости поступити щиро на службу і під видом народовця-соціяліста повиловлювати всіх зовнішних і внутрішних ворогів єго цісарської власти, він не переставав ще довший час тужити по старих цісарських часах, одним словом, єго минувшина так поросла лепом, що напевно можна видати єму добрий патент на українського соціял-зрадника чорносотенця.

Пише той Віхтик мало, але зате кричить багато. Видає він свою власну газетку яка виходить що року і називається "Помийничка". В тій "Помийничці" Віхтик покрутиться, покрутиться з своїми "нотами" і простує на спокій.

Він тепер доїдає петлюрівського політичного пирога, користається кришками для своєї "Помийнички". "Помийничка" та дуже розносить контрреволюційний сморід коли в ній колотиться той Віхтик.

Не кращий також патріот з царського Підтирача. Підтирач той досить звісний щур що виглядає з контр-революційного болота, ядовито одгризаючись на всі боки.

Про того квача Підтирача треба росказати докладніще, бо вся минувшина єго повита чорносотенним покривалом.

В него ще і тепер висить табличка обернена другим боком, з написом: "Просім не плювать на пол і не разговарівать на так называємом хохлацком наречії. Морской врач Віктор Піснячевський".

Він колись був царським адміралом-мічманом, носив він мундур і чесно і правильно "служіл за веру царя і отечество". Російська революція зняла з него царський мундур і він не гаючи довго часу, зараз надів петлюрівські штани і денікінський мундур. Так він і машерує тепер по Відні в петлюрівських штанах та мундурі з царського генерала.

Колись він був мічманом першого рангу, а тепер погромщиком в "Недолі" також першого рангу. Він все таки не перестає називати себе то "старим заслуженим громадським діячем" то "старим журналістом". Опріч єго самого ніхто єго більше не називає цим іменем.

В пресі єго охрестили: "чорносотенець", "погромщик", "журналістичний бандит", "денікінець" і всякими иньшими "почетними" назвами. Правда, що в єго патріотичних штанах, ще і по сей день хоронїться посьвідка заслуженого російського чорносотенця, але це все не шкодить єму називати себе "українським патріотом".

Віхтик оповідає, що він (той Підтирач) колись дві мамі ссав ;одну "велику неділиму", а тепер почав ссати одну "маленьку поділиму" і видно, що він єї добре ссе, коли в него вистарчає молочка.

Він як і Віхтик, має свою помийничку, яка називається "Недоля" і для якої він так успів нассатись молочка, від молодої мамуні, що єго "Недоля" появляється на світ божий що пятниці.

В тій "Недолі" царський Підтирач одгризається на всі боки, матіркує і розносить контр-революційний сморід.

Одним словом, як цісарський Віхтик, так і царський Підтирач, — обидва добрі крикуни, обидва добрі брехуни і обидва журналістичні шарлатани з чорносотенною минувшиною на чолі.

Через що посварився цісарський Віхтик з царським Підтирачем.

Підтирач полетів на літаку до Камянця по свіже молочко. Подоїв він там трохи Петлюру на 500.000 німецьких марок і зібрався щасливо вертатись домів, "коли Стасюк який виловлював в Камянці усіх жуликів, хотів і єго, як обманця зловити та повісити". Перелякаий Підтирач схопив свою "любочку" — як каже Віхтик. — на літак і щасливо прибув до Відня.

Бачучи Віхтик, що Підтирач вперед него скористав більше, він взяв і написав в своїй "Помийниці", що буде Підтирача горячим залізом випалювати і що він Підтирач літає з своєю "любочкою" по літаках попід небеса".

Правда, щоб це діялось в романтичній формі то, це-б' можна приняти за поетичний вираз великих поетів, про літання в хмарах, закоханої парочки і Підтирачови було тільки тішитись, що це нарешті зреалізувалось, але як тут головно вмішана грошева справа і політика, то він образився.

Образився, ще гірше ніж Іван Іванович коли єго Іван Нікіфоровіч назвав "гусаком". Тоді тих два ідіоти в людському обличчю судились за слово "гусак" десять літ, а тепер контр-революційні ідіоти Віхтики і Підтирачі страшно посварились і судяться за слово "любочка".

—Я єго знищу зівсім єго родом! І ворон не знайде єго місця, і сліду не буде, де була редакція, звідки вилетіло слово "любочка". — Я від слова перейду до діла; я навчу єго етики, моральности і людської пошани, я покажу єму що значить "любочка" — закричав Підтирач в 1-ім числі своєї "Недолі".

І почав він шукати судді, щоб засудити на той світ Віхтика за слово "любочка".

Гоголевського судді, який посипав верхню губу табакою з якої пізніще ніс нюхав скільки душі угодно, — як раз не знайшлось в Відню. Не ті часи тепер. В Миргороді на батьківщині Гоголя свого часу водились такі судді, але за границею їх нема. За границею, на сором людський полишались, ще гоголевські типи, Віхтики і Підтирачі які розумом нічуть не опередили Гоголевих "Іванів". Але зате знайшлися багато гірші судді з безробітних петлюрових міністрів, які почали судити Віхтика з Підтирачом за слово "любочка".

Як судили петлюрівські міністри Віхтика з Підтирачом і як вони всі пошились в дурні.

Ображений словом "любочка" царський Підтирач, думав-передумував, як би помститись на своєму тяжкому ворогови Віхтикови.

Хліва гусячого він не міг підпалити в ночі; перше тому що той хлів не є власностю Віхтика — друге, що в Відні на вулицях світиться ночами. Порубати газети Віхтикової він теж не міг; написати в своїй газеті і назвати Віхтика "нечесним" теж неможливо, бо про него ще не те писали; оскаржити єго перед дер-

жавним судом теж неможливо, бо ніякий суддя не хотів такого поганого діла брати і після цего всего Підтирач рішив подати до "суду", до "Геренгесе" кавярні, де петлюрівські міністри не мають, що робити і займуться цею справою.

Назначили суд. Судити підрядились два петлюрових міністри: Глупенький і Дурненький, які тепер зна ходяться давно без праці і валяються по кавярнях.

Перше засідання суду відбулось 28. вересня 1920. року о год. 2-ій по полудні, в "Геренгессе" кавярні. Там-же виробили оскарження, чи як вони назвали єго: "стан фактичний", такого змісту:

— Беручи на увагу що в Відні виходить газетка, якій більше перепало грошей від петлюрівського уряду ніж нам; беручи на увагу, що та газетка називається "Помийничкою" в якій серед помий пливало слово "любочка" і що те слово ні до кого иньшого не відноситься, як до нашого заслуженого старого діяча журналістичного бандити, царського Підтирача; беручи на увагу, що нам докучило вже дурно по кавярнях валятись, а треба чимось займатись; беручи на увагу, що ми тепер багато дурніщі ніж були до сего часу, — ми виносим оскарження проти Віхтика і домагаємось джентельменської сатисфакції для нашого пана Підтирача. В противнім разі він викликає Віхтика на дуель і прострілить єму шию.

Випили по чарці, холодцем та ковбасою закусили і рішили покликати Віхтика. А Підтирач, побіг тим часом виозичити собі револьвера.

— Він хвалився, що буде випалювати мене горячим залізом, а я за це єго підстрілю, — похвалювався він.

Через чотири години явився Віхтик. Прочитавши постанову, він плюнув під стіл, почухався низше спини і сказав:

"Скажіть вашому панови Підтирачови ,що він дурень зате, що гнівається, а я дурень зате, що написав слово "любочка", а ви дурні зате, що судите мене. А на дуель я все таки не піду і не хочу іти". — Так сказав Віхтик випив чарку і побіг з кавярні.

Прибіг Підтирач з револьвером.

— Був Віхтик? — спитав він.

— Був плюнув під стіл і пішов собі, — відповіли клаповухі міністри.

— І нічого не казав?

— Казав, що ще таке щось напише, що сам чорт посиніє. Пішов здається прямо до редакції знов щось на вас писати, — відповіли міністри.

— Ну, щож тепер буде? Колиб. ще чого гіршого не написав. Давай єго ліпше за це засудим то він злякається і буде мовчати, — запропонував так Підтирач.

— Давай засудим!

Сіли і засудили.

Засуд.

"Так як Віхтик, не вміє стріляти і боїться стріляти і не признається до вини, що слово "любочка" є образливим, то ми відбираєм від него джентлеменство, гоноровий кодекс ,обовязок лицарства, і від нинішного дня він не є більше людиною а лише маленьким Семенком Віхтиком". Зміцнили і затвердили, бувші міністри а тепер чорт зна що: — **Глупенький і Дурненький".**

Другий засуд і єго наслідки на умову ненормальність.

По засуді добре кутьнули. І так кутьнули, що один з суддів перехилився на бік і носом засвистав, другий пішов по Відню качки заганяти, а третий найстарший заснув під столом розганяючи своїм храпліннем мишей і щурів.

Протокол з засуду знаходився в його штанах і за ніч гаспідська погань, що зветься мишима перетрубила і штани і засуд, на якім було чимало смальцю від товстих рук.

Прийшло оголосити в пресі засуд, а єго миші з'їли! Що-ж робити? — Раді не раді а прийшлось ще раз закликати Віхтика до кавярні щоб він знов зробив яку заяву в цій справі.

Назначили новий суд на першого жовтня в тій-же самій кавярні. На цей раз Віхтик не явився а прислав своїх заступників Кобздая і Федитника. Заступники сказали, що пан Віхтик припоручив їм таке:

— "Коли в пана Підтирача така брудна морда, що в ню кожний має право плювати, коли минувшої весни в ню плюнув Калиновіч і єму за це нічого не було, коли сам пан Підтирач плює в своїй журналістиці, кожному стрічному поперічному, вин ному чи невинному в лице, то по якому праву я Семен Віхтик буду відповідати. Хиба дурний бо був... Я на него ще не так напишу". Так сказали Віхтикові делєгати, що так казав їх пан.

Ображені судді — і самий Підтирач — рішили тут-же засудити Віхтика на віки, щоб він навіть ногами не посунув.

Засуд.

— Подаєм до відома публичної опінії, що Семен Віхтик є нечесна людина, що він ще будучи десятьлітним хлопцем а ще мав мокрі штанці; що він служив вірою і правдою цісарови, що він є позбутний гонорового кодексу, що він є "нездібним до лицарської дачі і отримання сатісфакції", що в него верхня губа більша, що він тепер вже нездатний бути лицаром серед жінок, яких дарма тільки ображує, що всі женщини повинні знати, що він не є більше лицаром і нездатний виповнювати своїх обовязків і що він не є вже більше кавалєром а лише маленьким Семеном Віхтиком і щоб всі молодиці знали, що з ним вже не можна мати нічого до діла...

Зміцнили і підписали міністри:

Дурненький і Глупенький.

Яку вартість має політичний смітник в Відню.

Засуд над паном Віхтиком оголосили в 2. ч. "Недолі".

Коли в головах контр-революціонерів бракло вже матеріялу для брехні на большевиків, коли в їхніх помийницях на карку вже пусто і нема що писати, то вони заповнюють свої органи засудами-протоколами, про дуелі в кавярнях. Безсоромна чорна банда, позбувшися чести і приличности людської, понагарбувала людського добра і тепер валяється по віденських кавярнях займаючись дуелями, лицарськими кодексами і всякими непростимими дурницями.

Нещасні людці, чорносотенні бандити, заслужені погромщики, царські Підтирачі і цісарські Віхтики; один з свідоцтвм "не разгаварівать по хахлацкі" — другий з провокаторським документом виданим покійним цісарем і от ці нещасні людці збирались колись кермувати державою, і порядкувати судьбою краю.

Прогнані революційним народом з рідної землі, опинившись з награбованим золотом за границею, вони тепер валяються по віденських кавярнях, грызуться спільно, судяться і обіцюють навчити один другого чести і моралі, якої ні оден з них ніколи немав.

Безпомічні нещасні, пошарпані ли царі з "котомкой за плечима" вони безсоромно пишуть в своїх помийницях про засуди, про дуелі. І тут виносять засуд: "позбавлення гонорового кодексу і лицарської слави".

Плюнути робітники хотять на ваш той дурний "гоноровий кодекс"

МОЇ ТРОБЛІ.

Галов! Важеєти дорогі лянцмани!

Єк той кае — "крути, верти, а від смерти се ни вікрутиш." Так само важеєте з моєми троблєма. Куди си вже чоловік ни крутив і ни виртів, а все гей тот млинок назад се прикрутив. Отиж я си гадаю, жи нима єнакшої ради йно далій писати свої риспонденції до нашого рахувати "Молотка".

Інц дорогі лянцмани, найсє Вам — єк то кают — намотає на вус тото всьо, жи мині се ту приходи здибати тай всім се минтрожити.

Ото єквім йно приїхав суда до того Відня, то заразвім си погадав: де би то здибати того рахувати "талігента," жи то се вихвалює своєм "розумом в штанах"? Інц зачав я лазити по цілім Відни і роздивлєтисс за таким то, а таким "мужом" в чирвоних штанах... І гадаєти жим знайшов?... — А дітько іго знає, де іго знайти, тай єк іго пізнати,— єк він все мінєє тоті свої "штани з розумом"... То важеєти, бире чирвоні, то сино-жовті, то знов рахувати цалком жовті, такі єк тото... Єк іго називають?.. Ага! Тото рахувати жовте зилізо жи то се називає злото!..

Інц важеєти дорогі лянцмани, я се ту так минтрожу, та минтрожу, а іму ані в темку жи я Хведір Шпичка за ним гледжу. Дес рахувати заліз до єкоїс холєрні, — ци єк ту кают — кавєрні, та си потєгає сивуху, а я важеєти по тих кавалєрских кавєрнех ни хочу лазити, бо то важеєти там се ще можна набрати ріжних троблів. От єк важеєти нидавно, — можисти читали — єк то тот "талігент" зпід царскої звізди, жи типер пішов "в жорналісти" і жи іму на мнє Песячевский, — ци Собачевский — ци єк там іго біс!.. Жи то тот важеєти Песячевский, за єкустам "любочку" і за німецкі гроші то се аж хтів бити з тим рахувати приголомшеним Семком Віхтиком. І то важеєти ни єк нибудь він се хтів бити, али єкос так дивно... Ага! Вже знаю! — Він се хтів важеєти з ним дулювати!.. І то біда закукурічилосе тай кае: "Дайте мині того Віхтика я іго заріжу, або застрілю!.."

Отжиж важеєти дорогі лянцмани, я си так гадаю, жи то паскуда швиндятисе помижи тих придурковатих "талігентів", жи так се кукурічат до битки... Тай важеєти нима се так чого швиндяти. Єк буди чого то піду, — шур, жи жи піду! А так ней іму біс!

Ото си так рахувати розмишлею тай розмирковую, а того "талігента" в чирвоних штанах такой нигодин знайти. Я си вже так гадаю, жи єк би так було в нашім рахувати "Молотку" хоць раз напевни намальовано, єк той "муж" виглєдає, то я бим іго пізнав на помацки, али жи то було щос два-ци три рази, — тай то іден раз був на штирох ногах і з довгими вухами, а два рази знов якос єнакши; здаєсе так гей тота малпа. Отжиж мині ту кєшко розуміти, єк він тот на штирох ногах, з довгими вухами, — ци так єк малпа?..

Тай так важеєти дорогі читачі "Молотка," комусе з'єстило, а мині се скрупило, бо си голову сушу, єк би то здибати того осла і шепнути іму потихенько до вуха, най сидит тихо, тай най се ни виставлєє рахувати на сміх, бо в него "ни всі вдома".

Інц тимчасом поздоровлею Вас, — Ваш рахувати лянцман і кажисе — риспондент.

Хведір Шпичка.

БИЧОК.

В Опанаса був бичок, —
Четвертак, чи третячок, —
Там такий бичок добрячий
І в роботі не ледачий...
Скоїлась йому причина,
Певно, хтось вже так зробив,
Що все, гаспидська личина,
Раз-у-раз хвостом крутив!
Що за диво? — каже Гнат
Риндички рябої сват:
Де вже я не пробував,
Ну, такого не видав!...
Ходив з фірою в Гадес,
Там набачивсь всіх чудес:
Бачив власними очима
Малпу в Німця за плечима...
Вигоїть взялася Пріська,
Макотрущина невістка,
То-ж вже баба на всі боки:
Чи пристріт, або уроки,
Чи з очий була, чи з вітру,
Візьме глек, або макітру,
Коло пупа щось пошепче,
Зразу тобі і полегча!...
И що вона вже не робила:
До схід сонця в луг ходила,
Якесь зілля там збирала,
Та шепчучи прикладала
До хвоста тому бичкови
Добрий дьогодь і бочковий,
Прикладала мяту, руту...
А він все хвостом тим круте!...
На базар Панас поїхав,
Тільки що у город в'їхав,
Аж десяцький переймає,
"Куди єдеш ти?" гукає.
— На базар! — "Эх, дурналяп!"
Тай підняв вже патирицю,
А бичок його по пиці
Тим хвостом мов віхтем, хляп!
Причепився-ж до Панаса
Той москаль, мов-би репях,
Або пяниця до квасу,
Зараз в участь його потяг!...
Ледви за руб лиха збувся!
От Панас в село вернувся,
Взяв сокиру, як рубнув,
Так хвоста і відітнув
По самісенькее тпруте!
А він й тим цурпалком круте!...

М. Кропивницький.

та на ваше нещасне, пошарпане "ли царство". Плюнути вони хотять в вашу контр-революційну пику, яку ви так високо виставляєте. Ви нещасне творіння знаходитесь тепер під пролєтарською пятою, яка вже вам наступила на горло. Сувора, караюча пролєтарська рука, ще спитає вас, де ви промарнували награбоване народне добро. Діждетесь ви ще від него і "гонорового кодексу і лицарства".

Нещасні Віхтики і Підтирачі. В дійсности ви багато є дурніщими ніж про вас думали. Чому-б' вам хоч від Бурцева не повчитись як бути контр-революціонерами. Ато що? "Нічтожество" одно на посміх людський та на користь властителеви кавярні — і то все.

Ех! Шкода паперу, писати більше про таких скотів!

Шило.

Читайте "Молота" і приєднуйте нових передплатників!

УКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІОТ.

Ой задумав пан Петлюра
Трохи погуляти,
Тай почвалав у Варшаву
Музики шукати.
А Варшава на музику
Завсігди богата...
Там все грає Падеревський
І ціла антанта.
Та сим разом Падеревський
Не мав часу грати,
Мусів отже до Петлюри
Пілсудського слати.
Як лиш почав пан отаман
Музику годити,
А Пілсудський зараз спитав:
А чим меш платити?
Каже йому пан отаман:
Якось воно буде,
Напємося, погуляєм,
Ми-ж культурні люди.
Добре, каже пан Пілсудський,
Піду й буду грати,
Але мусиш Галичину
На задаток дати.
А Камянець той Подільський,
Хай буде на рати,
Старий Волинь і Холмщину
В дарі маєш дати.
І про Київ та Одесу
Будем говорити,
Але перше мусим вступну
Угоду скінчити.
"Віват!" крикнув пан отаман,
"Віват!" будем жити,
Тільки прошу ясне панство
На баль загостити.
Добре, пане отамане,
Не дамось просити,
Але мусиш своїх гостей
Кровю погостити.
Ось так пани порадились
Спільно погуляти,
Тай почали по Вкраїні
Оргії справляти.
А Вкраїна — край богатий,
Там є де гуляти,
Там ще можна забавитись
І пожартувати.
Лиш почала панська банда
На Вкраїні грати,
Так й зачала Україна
Від болю стогнати.
Польська шляхта з Петлюрою
Собі баль справляла,
А по крижах селянина
Нагайка вганяла.
На Вкраїні степ широкий.
Там є моя хата,
Там потекла кров червона
Із мойого брата.

— — — — — — — — — — —

І за все те патріоти
Звуть Петлюру татом,
А селяни й робітники
Звуть го своїм катом.
Бо він зрадник, панський песик,
Людина погана,
Хтів посватать Україну
За польського пана.

Евген Скрипник.

("Укр. Роб. Вісти".)

ЩЕ ОДНА "ЛЯЛЬКА".

ЧОМУ ВОНИ НЕ ЗНАЮТЬ?

ПОЧИНОК (до Лати): — І що то би могло бути? Нам видається, що ми мудрі а укр. робітникам видається, що ми є оба дураки.

ЛАТА: — Та це правда що нам так видається, але укр. робітникам так не видається. Вони таки знають що ми дураки.

ПОЧИНОК: — А чому ми не знаємо що ми є дураки.

ЛАТА: — Певно тому, що у нас нема розуму. **Різак.**

НОВОЧАСНЕ ЧУДО.

— Кілько кварт молока дає ваша корова денно?
— Чотирн кварти.
— А кілько ви продаєте з того?
— Десять кварт.

ДОБРИЙ ДОКАЗ.

— Знаєш Петре, я вже укінчив свій курс французького.
— Звідки ти знаєш?
— Та учитель приказав мені більше не приходити.

ПРАВО АВТОРСТВА.

ХОРА: — Кілько вам належиться, пане доктор?
ЛІКАР: — Десять долярів.
ХОРА: — То ви мені нічо не спускаєте за те, що я рознесла тиф по цілій вулиці?...

Про трудящого, попа і дармоїда.

(З плякатів в Совітській Росії.)

Жив колись трудящий, працював — і ситий і одітий був; і жив дармоїд, робити не хотів, а тільки сидів та думав, як би то йому мужика обдурить.

І надумав післать на нього попа. Приходить піп і каже: "Дивись брате, он там на небі сидить бог, добрий-предобрий, все він бачить і хоче, щоби ти ближньому свойому сорочку віддав, бідного приняв, голодного накормив...

Повірив трудящий попови. Покликав він дармоїда до себе, напоїв, нагодував, сорочку йому дав та у себе жить оставив, і попа також.

А їм тільки того і треба. Пють, їдять, а трудящого до праці заставляють. Бог — кажуть — любить працю...

Дальше — більше. Притискають всім трудящого; відібрали від нього все добро, землю, з дому вигнали, а піп приговорює: терпи, — бог терпен...

Молиться трудящий, свічки ставить, на церкву жертвує, попови кишені набиває — не помогає, все гірше і гірше йому приходить.

Дармоїд зівсім йому на шию сів, повну власть над ним об'явив: хоче — милує, хоче — наказує; а піп тут знова: нема — каже — власти, щоб не була від бога...

Не стало терпеливости в трудящого. Працює, трудиться, а самому їсти нема що; всім дармоїд наживляється. І чому на те бог дивиться? Піду до нього пожалуюсь...

Взяв драбину, приставив та поліз на небо. Туди-сюди, — нема жадного бога, тільки хмари пливають. І догадався трудящий, що обманув його піп.

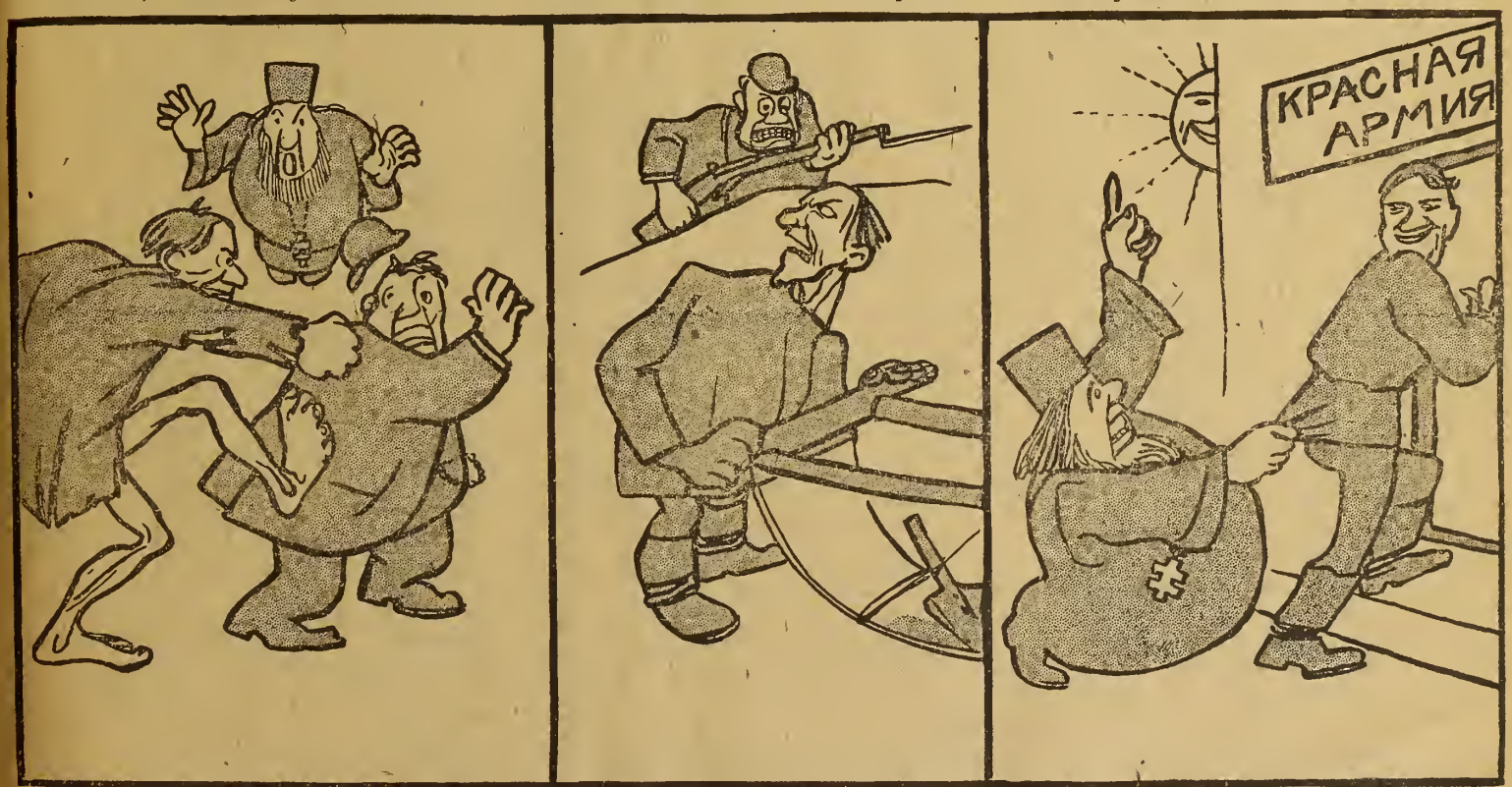

Розсердився і відібрав у дармоїда все своє добро, а самого вигнав: Досить — каже — ти дармоїде, буржую, крови моєї напився.

І тільки почав він плуга наладжувать, щоби почати працювати, життя своє по хорошому устроїти, — дивиться, а дармоїд на нього вже з оружям пре. Добре — каже трудящий, почекай-же ти мені!...

Та просто в червону армію. А піп зціпив його за сорочку, та своє: "Дивись брате, он там на небі бог сидить і велить він тобі сорочку віддати"... Але трудящий йому і договорити не дав. Це — каже — ти іди свойому приятелю буржую скажи, а мене вже більше не зведеш.

М. Тригук.

Війна проти святих і панів.

(З галицьких гараздів.)

Сотками літ галицькі мужики молились богові і всяким иньшим святим, будували церкви, купували ріжні дари на службу богові і святим, величали, співали набожні пісні по тих божих домах, закопували хрести при дорогах по селах, містах та полях і кожний раз як переходили біля тих хрестів то скидали шапки і хрестились, бо — мовляв — в хресті вся сила і поміч свята. Так вони всі вірили, — від дитини аж до сивого старика і думали, що треба славити бога і святих, то всім буде добре поводитись за життя, а по смерти, в небі, душа дістане крила і буде собі літати, мов та пташка з дерева на дерево і тільки буде задати райські фіги та приглядатись райському добру і красоті.

Так учили мужиків попи по церквах, а мужики знова своїх дітей і більше ніхто про нічо не думав, тільки про церкву, бога і небо. Мужики ніколи не з'їли куска хліба, щоб вперед не перехреститись або і помолитись. Мовляли — це дар божий. Так само і в роботі: все взивали бога до помочи. Навіть як мужик спати лягав, то вперед молився, бо боявся, що як засне, то щоб чорти не вкрали його з постелі і щоб не затаскали де в пекло; одним словом вірили баламутам попам, що мужицька душа дуже смакує чортові і що чорти полюють завзято за їх душами, щоб де-яку зловити і в пекло затаскати. І так, як сказано, сотнями літ було те все одно: мужик орав, сіяв, молотив, давав богові і святим всякі дари, давав попам і панам (по більшій части пани сами собі брали хлопську працю). Пани і попи їли кури печені, пили шампани і сміялись в кулак з темних мужиків, а тії їли печену картофлю, капусту, борщ і пили студену водицю і тішились,, що по смерти заживуть всякого добра в божім раю.

Ну, і так може-б вічно було, як би не та проклята війна. Самі таки божі "помазанники" — царі, королі і богачі вибрали собі до війни як раз Галичину, теє святе місце де то побудовано стільки божих домів і всяких хрестів та де ще такі побожні люди, як галицькі мужики (більша їх половина, ще за життя святі, таки в холошнях і в кожухах) і як сказано, десь чорти не мали де війни провадити аж в Галичині! — Понатаскували всяких гармат, — малих і великих; одні з сходу, другі з заходу. Війська міліонами пішних і кінних та всяких літаків. Бють, ріжуться на землі і в воздусі; огні горять, ден і ніч, — села і міста в полумінях, банавіть і ті божі доми та хрести горять! Часами, як де куля вдарить з великої гармати в божий дім то тільки купа каміння лишиться на тім місці, навіть святі не могли втічи з божого дому до неба... Мужики тільки очи повикочували на те все, тримаючи шапки під пахами; хрестились, молились аж йойкали зі страху приглядаючись, як ті божі доми і хрести валяться і падуть на землю.

Нарешті, мудріщі і сміливіщі з них кажуть: "Що це є, що ані бог, ані жаден святий не з'явиться, щоб заперечити цим жовнірам валити божі доми, хрести і наші хати? Де поділись ті всі святі? Чи може їх нема нігде? — Таж за ту пакість то варто покарати царів і панів за ті всі їхні збитки, яких вони наробили богові, святим і нам мужикам"

Деякі мудріщі мужики почали думати глубше і кажуть одні до других: "Ту щось не теє, чого ми сподівались і що нам плели попи по церквах; нема нічого, нігде, — ані жадна божа сила не показуєсь... Чорта дістане від нас більше , — кажуть мужики — не будем ми вже будувати церков ані хрестів, бо видно, що бог і святі разом з царями і панами тримають, а ми мужики всіх тих дармоїдів годуєм, вбираєм та щей молимось за них і славимо їх. Вони-ж то тільки шкоди нам наробили: повбивали тільки людий, повалили тільки хат, покалічили тільки жінок, дітей і старців, знасилували дівчат і всякої біди наробили, а богові і святим ані в голові! За що -ж ми мужики тільки славили того бога і тих других святих, як вони такі ледачі і нам не хотять помагати?!... І діждалися мужики, що війна закінчилась, так давай тоді говорити з попами і з панами.

— Де тая вся поміч божа, про котру ви нам сотнями літ говорили? Чому то ми мужики, маєм терпіти такі страшні муки? Чому бог не каже нічо царям, королям та всяким богачам за ті доми що понищені? Видно що ви всі тримаєте одну руку, — бог, святі, царі, пани і попи, а мужики опущені; — жадної помочі від нікого для нас нема; усі нас цураються, як ви попи і пани так само і бог і всі святі. Не хотіли ви нам помагати, тад ідіть собі геть від нас ви пани і ви попи та не морочте нам більше наших голов вашими богами і святими. Не хочем ми більше будувати божих домів і хрестів, бо воно все нічо нам не помагає, — кажуть мужики, — хто хоче їсти хліб — нехай працює, так як і ми, а бог і святі, як вони такі нероби, " то ми без них обійдемся!"

Як вчули те все пани і попи, то аж закричали! — Що — кажуть — то вже і в бога і святих не хочете вірити, та щей нас хочете вигнати з наших добрів!?... А ви бунтівники! А ви грішники! Ми вас постріляєм, — по криміналах погниєте!... І почалась нова війна, — мужицько-панська.

Свідомі мужики давай бити панів, а пани знов хитрим способом зібрали темних мов волів мужиків, котрим ще очі не втворились, до своєї армії і давай бити мордувати тих свідомих мужиків і бються знов свідомі мужики з темними мужиками; одні не хочуть ані бога, ані святих, ані панів, ані попів, бо то все тільки тягар мужикові на плечі, а другі темні, мов ніч пішли на поміч панам, попам, богові, святим, бити тих свідомих, бо кажуть, що вони бунтівники проти бога і пана.

ВЖЕ ЄГО НЕ ОДУРИШ.

Сліпий піп. (до Цегельського): — Знаєте др. Цегельський, вчера був у мене оден парохіянин, що винайшов новість.

Цегельський: — Що за новість?

Сліпий піп: — Винайшов такий штучний прилад на голову, що як би ви заложили єго собі і поїхали на віче, то хочби на вас посипалось тисячу кулаків укр. робітників, то кров з вашої голови не потече і не будете чути болю зівсім.

Цегельський: — Так заложіть собі цей прилад на голову і їдьте, — я не їду.

Сліпий піп: — Але-ж говорю вам що це безпечно.

Цегельський: — Ая, безпечно! Кадіть такому що без носа. Такого ще на світі не було і не буде щоби перевищало здібність робітничих рук. Поїду на віче з вашим приладом, так робінтики можуть єго зірвати геть з головою.

Різак.

ПРОМИСЛ.

— Мамусю, та ви нездалі губи збираєте, втроїтеся!

— Та хто би то їв, та це до міста на продаж.

ХТО ПІДПИРАЄ ВРАНГЛЯ?

НАТУРАЛЬНО ЩО ТАК.

Стефаніцкий (до Крата):— Колись ви говорили мені, що як тільки укінчу теольогію, так сейчас зробите мене чоловіком. Тепер я вже теольогію давно укінчив а вам і не при думці, виповнити свої обіцянки. Чому це так? Чи ви призабули?

Крат (іронічно усміхаючись): — Я лише так собі жартував з вас пане Стефаніцкий. Зробити вас чоловіком я не можу.

Стефаніцкий: — Чому?

Крат: — Тому що я сам тепер не є чоловіком.

Стефаніцкий: — Чим — же ви є?

Крат: — Я є зрадником українських робітників і призвитерським віхтем.

Стефаніцкий: — Так зробіть і мене таким.

Крат: — Як раз ви є таким.

Стефаніцкий: — О-о-о, тепер я вже знаю. Значить що як людина стане свинею то ще і другого хоче такою зробити.

Крат: — Натурально що так.

Стефаніцкий: — Невжеж ми такі підлі.

Крат: — Е, у мене брак часу вам пояснювати про таку річ. От лучше побіжіть по Дмедюка, тай підемо до церкви відправити богослуження.

Різак.

СКРОМНІСТЬ.

— Сталося! Я заскаржив Івана до суду.
— За що?
— За обиду чести.
— Що-ж він тобі сказав?
— Назвав мене дураком.
— Дурниця... я-ж тобі нераз про те казав.
— Ба! це що иньшого. Ти знаєшся зі мною з малку.

ПАВУКИ.

Над бистрою, глубокою рікою,
Я бачив на калині передімною:
Павук кряжак снував на мухи сіти,
Щоб їх зловити і кровю їх жиріти.

Немудра муха в ті сіти залетіла, —
Прилипли в сітах тих її безсильні крила,
А трутень той павук її в свої кліщі злапав
І страшно, страшно кров із неї ссав.

* ** *

І між людьми знаходяться подібні павуки,
А це пани неситі, попи і ріжні пявки;
В церквах — у сітах тих, людий морочать, —
Здирають шкіру з них і кров невинну точать.

М.Вінтонів.

ПРОЛЄТАРІ УСІХ КРАЇН ЄДНАЙТЕСЬ!

Пролєтарі усіх країн, єднайтесь!
В єдности сила з вас буде важна;
Панам над вами глумитись, не дайтесь,
Бо нині злоба їх вже майже немічна.

Пролєтарі! Як тільки можете держіться,
За всяку ціль щоби здобути свободу;
Усі разом, одним ділом лучіться, —
Женіть від себе все паньство — всю біду!

І дальше йдіть до бою жваво, сміло!
Нехай кріпшає великий вольний рух;
Лиш йдіть вперед, а будьте певні того,
Що капіталізм ось-ось вже спустить дух.

М. Вінтонів.

"ПАТРІОТИЧНИЙ ТРИБУНАЛ".

(Сценічна картина з життя укр. "патріотичних" студентів.)

Звичайна саля заповнена кріслами; на конець салі стіл, на столі стоїть синьо-жовтого коміру збанок, наповнений водою, чорнило, перо, папір до писання і кілька чисел "Укр. Голосу". По правій стороні салі, на стіні Шевченко котрий агітує Франка, щоб той разом з ним запротестував проти патріотичної гнилої тюрми, — голодовим страйком. Трохи далі від них "патрон" інститута Грушевський почервонівши зі встиду перед Шевченком, вагається, яку-б то нову орієнтацію занятн з огляду на критичне положення. В самім "конері" салі М. Павлик прикушуючи губу, щоб не вибухнути глумливим сміхом, шепоче сам до себе:

— А я дурив себе, що ця інституція була закуплена благоумними укр. фармерами, для науки, звідки мали виходити тії каменярі, теє світло, для укр. імігрантів в Канаді, а тут тії учені судять себе за зраду чужих жінок!"

Нараз двері отворились і до салі почали входити "голови" інституції. Шевченко глянувши на них, відвернувся з обуренням в бік, щоб більше на ту погань не дивитись. "Голова" заняв місце коло стола, побіч нього по правім боці сів "Ректор". (О Ая!..) а біля нього секретар. На салі заняла місця "публіка" котра складалась із кількох свідків, злочинця, чоловіка і жінки котру злочинець звів, а в самім куточку салі за байстоком, також скулившись незамітно малий Івась, котрий з цікавости закрався до салі бічними дверима.

По короткій мовчанці "голова" встає і говорить:

— Добр. К. і ви присутні, позаяк вам усім відомо, в якій справі ми зійшлись ту, тому я уважаю, що найлучше буде наколи ми приступимо до справи і заладимо її так щоб не лише наші вороги (розуміючи під цим висловом свідомих робітників) не знали про цю ганебну акцію добр. К-я, але щоб також не знали укр. фармері, котрі даючи грубі гроші на піддержку інститута, дурили себе, що ту провадиться наука.

РЕКТОР: — Я своїми словами звернусь діректно до добр. К-я, котрий допустився нелюбого нам, а йому любого вчинку, щоб заявив, що його до того спонукало.

К.: — Я признаюсь отверто, що я допустився того вчинку, але приріkаю, що більше такого вчинку в Едмонтоні не допущусь.

"ГОЛОВА": — Не в тім річ добр. К. Я передусім бажаю, щоб ви пояснили нам тую вашу любу вам а нелюбу нам аферу.

К. (глянувши на любу "парсуну"): — Я не можу пояснювати початків, але коли я мушу перед вами признатись, (що мені дуже прикро) то скажу коротко, що я пару разів позволив собі "скочити в гречку" з "місиц" Джан Бідит (псевдонім).

РЕКТОР: — Що-ж властиво ви тепер думаєте добр. К.? Вп-ж знаєте, що скоро має відбутись едмонтонський з'їзд в інституції... Що "наші" фармері скажуть за це, що ви так "гречку потолочили"? Чи схочуть вони дати дальшу грошеву поміч?

ШЕВЧЕНКО (зі стіни): — Розуміється, що ні! Були-б' дурнями єслн-б' дали!...

К. (глуповато): — Робіть зі мною, що хочете.

Ф-БЕЙ (хитро): — Я був би за тим, щоб К. утік з Едмонтону.

К. (спустивши очі вділ): — Я на пропозицію пана Ф-я, радо годжуся і запевняю вас, що в протягу сорок вісім годин "смикну" з Едмонтону.

"ГОЛОВА": — Отже я уважаю, що справа покінчена, а і тим самим вірю, що добр. К. коли виїде на схід, — поправиться взглядом своїх поступків... А паньство покривджені заживуть дальше "щасливим" життям.

(Малий Івась після того висмикнувся із-за байстока, на двір).

Плішка.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Европі, як також в ріжних центрах української еміграції в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Европи	$15.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$15.00
На пів року	$8.00
На три місяці	$4.50

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

ВІН ТІЛЬКО КОЛИСЬ БУВ ДУРНИМ.

о. Ваньо (до кухарки котра зі слезами в очах складає свої лахмаття і ховає до валізи): — Ради бога Маланю! Де ти збираєшся і чого плачеш?

Кухарка: — Піду собі геть від тебе. Ніби якого чорта буду тебе держатись. Думаєш що я є твоєю невільницею?

о. Ваньо (здивовано): — Що це? О, що ходить? Твоїх слів я абсолютно не розумію!

Кухарка: — О, нерозумієш! Нині була у мене кухарка сліпого попа, то казала що він її купив гарну зимову суконю і "муф" за сто долярів. А я коло тебе ходжу обідрана як який дідовід.

о. Ваньо (лагідно): — Але-ж Маланю! Всім так бути не може як кухарці сліпого попа. Він купив її бо він збирав фонди для голодуючих на Україні. А за що я куплю?

Кухарка: — Защо? А де діваєш ті всі гроші від коли попуєш.

о. Ваньо: — Та відколи попую? Ти собі гадаєш що я вже десь з десять літ як зістав попом? Хиба ти не знаєш що я тому ще чотири роки був атеістом і стрілявся?

Кухарка: — Мене це не обходить. Чи ти був атеїстом і чи ти стрілявся, чи вішався; — Я маю мати такий самий "муф" як має кухарка сліпого попа. Розумієш?

о. Ваньо: — Але-ж Маланю! Чого тобі так гороїжитися. Чи ти думаєш що вже нині буде весь світ кінчитися. Завди, — завтра піду по колекті і як бог пощастить, то куплю собі що захочеш.

Кухарка: — Ну, як так то я вже не піду нікуди. Але як підеш завтра по колекті, так не кажи що збираєш мені на "муф", лише кажи тим дурним баранам що у церкві замножилися щурі і поїли твої ризи.

о. Ваньо: — Го-го! Мене вже не треба учити. Я тільки колись був дурний.

Різак.

Телєфон: 2509 / 5883 Орчард

М. РОЗЕНБЕРГ

Аптикар

132—2 евню (ріг 8. вул.)

Ню Йорк, Н. Й.

РОЗМОВА В "ШТОРІ".

(Велянд, Онт.)

ГАСЬКА: — Я кумонько в чера читала книжку Дарвіна і дочиталась, що рід людський походить від малпи.

МАРИНА: — А я вчера була в церкві і ослець духовний казав, що рід людський походить від Адама.

ГОРПИНА: — А я кумочки гадаю, що то ані одно ані друге не зходиться до річи. Я би вже скорше повірила, як би так хто сказав, що — не люди від малпів, а малпи від людий походять. Ось приміром подивіться на тутешніх анархістів, котрі коло горшки повисихали, так, що ледви ходять, як ось: самий анархо-ооер-пяк Мед-ський і косоокий "герой" Грант, то найлучше переконаєтесь в цьому факті.

МАРИНА: — Ваша правда кумо, — наш бортівник каже що Грант зсунувся з розуму як пес з соломи.

ГАСЬКА: — Та бо в нього і розуму не було! — Як би був у нього розум, то він вляв би був того олію і свойому браткови, бо то дурна падлюка.

ГОРПИНА: — А то і правда, що ті анархо-бандити кричать проти диктатури робітників і селян, а попід небеса вихвалюють білий терор в Польщі, на Угорщині, та царського генерала Врангля.

МАРИНА: — Нема їм кумочки, чого дивуватися, — це просто сліпці! Вони за царські рублі хотять поширити незгоду між робітниками, а з анархії скористалиб' капіталісти і поміщики та повернув би знова кровавий царат.

ГОРПИНА: — А недочекання їм, тим падлюкам!... Тому то велянд-ські робітники вигнали тих анархо-бандитів зі свого дому.

ГАСЬКА: — Честь їм за те, що вигнали! Всім агентам буржуазії треба вже раз знати, що робітничий суд не загорами. Нехай знають тії анархо-бандити, що від гніву робітників їм не спастись і за тую злочинну роботу вони дістануть справедливу відплату!

Підслухав Рубач.

ПОТРІБНО ПОПІВ В ЧІКАҐО, ІЛЛ.

Потрібно 1.000 попів з кропилами і кадильницями до вигнання дітька з друкарні, де друкуються "Україна", "Оса" і "Батіг". До цеї друкарні ще з початку як її заложили, якось закрався дітько і десь під редакційним бюрком висвистує, вигримує так що редакторам вище зга даних шмат, від того замішалося в головах і не знають що пишуть: раз лають большевиків — другий раз хвалять їх; самі не знають чого хочуть"!... Як виженеться дітька, то всьо буде "ол-райт".

Зголошуватись просто до друкарні. **Штухавка.**

РІДКА СТОРОНА.

До одного уряду почтового надійшов лист з адресою. "До рук чесного чоловіка". Урядник звернув лист до місця надачі з допискою: "В цілій околиці такого нема!"

ШВЕЦЬ: — То ви пане адвокат не хочете заплатити мені за чоботи?

АДВОКАТ: — Я хочу, але не могу, бо не маю гроший; але єсли хочете скаржити мене до суду, то я радо зроблю вам скаргу ,щобисьте не мали більше видатків.

В ЛІКАРЯ.

Лікар оглядає хору бабу й питає:

— Маєш горячку?

— Ой маю.

— Ну, а який твій язик?

— Довгий.

ВОЛОДИМИР НАНЯК

пошукує своїх братів, котрі називаються Василь, Іван і Лев Наняки в Америці.

Хтоби знав де вони знаходяться, або вони самі, нехай пишуть на таку адресу:

Wladyslaw Naniak
Slobodka Gorna
p. Monasterzyska, GALICIA.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

GOOD MORNING

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнґ (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

МОНТРЕАЛ, КВЕ.

Кому належиться подяка?

А кому-ж? — дехто запитає. Може сліпому попови, що зібравши сто двайцять тисяч долярів від укр. робітників в Америці, для голодуючих у старому краю не вислав голодуючим ані одного цента, тілько купив собі за ті гроші дім і меблі? Може належиться подяка ред. "Свободи" за те що пише ріжні клевети на Радянську Україну? Може належиться подяка екс-героєви що вивіз свою "Газету" на сміття? Може належиться подяка др. Демидчукови, що був колись капралем при армії бл. п. цісаря Юзя і кричав "нідер", а тепер опльовує робітниче правління? Може належиться подяка др. Цегельському що продавав свій народ Денікінови? Може належиться подяка Бориськови, що замість зерняток в него у голові осталася полова? Може належиться подяка Свисту нови, що в двайцятім століттю побудував свіжу, гр. пр. церкву? Може належиться подяка такій провокаторській контр-рев. шайці як Крат, Стефаніцький, Стечишин і прочі? Може належиться подяка Свободяновi, що став сліпим уруддям сліпого попа? Може Крейзоватому за пиття? Може належиться подяка львівському соц. "Вперед ови", що его редактори зхрунили і поробилися запроданцями укр. робітників Може належиться подяка блукаючому отаманови Петлюрі, що на кістках і крови укр. робітників будує корону для себе і польської шляхти? Може належиться подяка таким зрадникам робітників, як бувші старокраєві посли Віхоть, Безпалко і Василько? — О ні!

Подяка належиться не зрадникам, не кровопійцям, не запроданцям свого народу. Подяка належиться тим, що отвертими грудьми ішли під ворожі багнети і полягли в могилах в борбі за кращу долю свого народу.

Подяка належиться тим, що розбили вікове ярмо капіталу і завели такий лад, в якому нема гнету, лише кождий робить для себе.

Подяка належиться тим, що не дадуть себе обдурити, жадним сліпим отцям ані Комітетам і не дадуть їм своєї праці на гуляння.

Подяка належиться тим що є робітниками і попирають тільки робітничі справи.

Рівнож належиться подяка і монтреальским товаришам, котрі дня 30. м. м. будучи на весільній забаві у тов. І. Пиндуса, не призабули зложити малої грошевої піддержки на свій гумористичний часопис "Молот".

Імена жертводавців слідуючі:

І. Базар з Трой, Н. Й. — —	$4.00
М. Базар з Трой, Н. Й. — —	2.00
Гр. Мех — — — — — — —	2.00
А. Мех — — — — — — —	1.00
Ф. Джинджиристий — — —	1.00
Ю. Дільний — — — — —	1.00
М. Мокринський — — — — —	.50
І. Юзеньків — — — — —	1.00
С. І. Юзеньків — — — — —	1.50
С. Голотюк — — — — — —	1.00
І. С. Пиндус — — — — —	1.25
М. Пиндус — — — — — —	1.00
Н. Кирніцкий — — — — —	.50
Різак — — — — — — —	1.25
Разом	**$19.00**
Змінне	**2.00**
Остаєсь	**17.00**

Гість.

ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Тут українська "індустрія" розвивається, що правда так само як і православна банда під проводом бат. Коші. Поки головного режіcера не було то ще якось калатали, а тепер вже завіспли своє оружя і тільки на їх "трупки" вітер свище, а в хорі то правда їх ще остало трьох: сам режісер Б. Коша, його прилизник Гасій і підлизник Палазій. Але співають незгірше. "Многая літа Петлюрі, знають без памяти і собі "Вічная память". — Агі!

Одним словом Петлюрові агенти тут беруться до роботи. Командант збирає гроші на Червоний Хрест для Петлюри, його Хам-дога виїхав до других місцевостей і буде давати відчити, про те як Петлюра з Вранглем іде робітників і селян бити, (але він каже: боронити).

Гасій сарака що не бере лекцію, — як Петлюрі свому гетьманови "шуси шайнувати", бо ще пару місяців назад то признався перед людьми, що ще був недостойний того "джабу". З великої радости, що такого великого "гонору" допадеться колись, — в него стоїть карк вище голови.

Кізлима знов бере лекцію, як Петлюрові гармати затягати до селянських стодолів проти большевиків, а "дядько" Бород-кивай бере лекцію, яким би то способом набрати ще більше православного вітру в свої вузенькі штани, щоб його три мали по сходах, як іде від коман данта О. Б. Коші.

Ходить чутка, що він при кінці тої лекції буде мати промову до своїх петлюрівців, що він є проти теперішнього російського "імперіялізму", — цеб-то большевиків. Тема буде така:

— "Я і справді думав, що ми вже наймудріщі... Аяк-же гум.. Але я сі придивляю блище... Еге! Та бо ми ще таки дуже дурні, — видите!?. А може скажете, що ні, — то чи-ж вам не казали етомость, на казані, що вже би азійських дикунів навчили, а вас дурних не можуть. Ану самі скажіть, чи не правда?!.."

Також варта згадати і те, що католики і православні виповіли собі "біг файт", Православні посилають католикам подарунки до згоди, а ті назад відсилають.

Бувожик звертає макітру превелебному діяконови на місце чаші, бо та, що йому Кушнір віділляв у "фандрі", — затяжка і з неї наручніще буде пити Христову кров. Сповідальницю затримують собі, — кажуть що діяконови не потрібно другої, бо він має коло вівтара — вибачайте за слово — виходок то як раз йому послужить за те.

Гасієві віддають віск, щоб заніс там де він сам світить очима і де вже завинив сарака і так не може оплатитися.

Кропило, Стадник віднесе Бороді, бо йому невдовзі як раз буде треба. Він ще своїм ремеслом буде викроплювати превелебного діякона з Трентону, аж буде порох куритись! Ані штерна, ані сньо-жовті паролі йому не поможуть... А на останку тим самим кропилом ще й тебе "дядьку" Борода викропить сам хам-дога, як поверне з обіздки і так будетеся кропити і на Петлюру і на Пілсудського і на Вран-

гля; і доти буде чорт дітька кропити. аж поки вас всіх зрадників з лиця землі не викропить. **В. Різав.**

УРЯД БРУКЛИНСЬКОЇ ПАРОХІЇ.

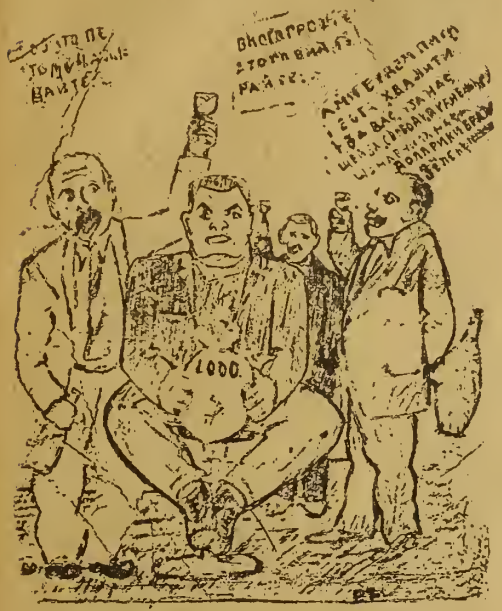

Хто погляне на картину,
Той сейчас пізнає,
Яких "чесних" урядовців
Парохія має.

Як "дар божий" тягнуть духом, —
"Бога вихваляють";
Як "чашами" сивухою
Себе причащають.

Мочіморда "пан" Ясь Кевич
Стоїть собі з права;
Кричить пяний як безрога:
— "Слава "вісці", слава!"

А ліворуч Заверуха
Підняв свої уха
Таи верещить на всю пику:
— "Хай живе сивуха!"

Взаді попа, за плечима,
Стоїть собі "пташок",
Свинка крав-Чук, добре знаний
Вже всім галапасник.

В середині поміж ними,
Розсівся пип Влотко;
Наїжилась та потвора,
Держить гроші крепко.

От такий то уряд мають
Овечки в Бруклині;
Тільки мокне у "сивусі",
Як в гноївці свині.

Ех, час би вам раби божі
Вже свій розум мати
Та драньподлу, погань пяну
Геть до біса гнати!

Пройдисвіт.

ВІНДСОР ЛАКС, КОНН.

Тут відбувся недавно польський "вєц", на котрім говорив ляпайло Лапіньскі. Цей ляпайло хвалив "постемп Ржечипосполітей", бо мовляв, — давніще шляхта казала хлопови лізти на дерево і так стріляла в него, а тепер живцем закопує. А далі каже: "Польска вольна і цуж нам вєнцей потшебно?" Тут він почав вичислювати польських провідників котрі — казав він "хлопи". Приміром: "Юзеф Пілсудскі — хлоп; Ігнац Дашиньскі — хлоп; Вітос — хлоп"... І так набрехав той драбуга до несхочу, аж в кінці того "вєцу" польські робітники сказали тому пановi, що в ньго руки обкровавлені а так само і в тих його колєгів згаданих ним... І вийшли з галі а ляпайло Ляпіньскі остався сам як осел.

Це цілком природне явище. Російські і українські робітники позбулись вже своїх галапасів, а тепер приходить черга і на польських. Вони також прямують до тої самої цілі. Не треба забувати що не тільки в Польщі але взагалі у всіх краях, окрім Росії і України, є такі галапаси і туди-скрізь піде та-ж сама робота час недалекий, що робітники і селяне справляться з такими "хлопами" як тії вище наведені. **Сірка.**

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

У. Н. П. Сиракюз, Н. Й. — Вірш за слабо зложений і зівсім не надається до друку.

М. П. — Вірш п. з. "Позір", не надається. Пробуйте писати більше.

І. О. — Коляда ще може придасться, але другий віршик не годиться.

Сірка. — Дрібні річи ми використали до "Молота", кореспонденція іде до друку, а "лист" до "героя" в Европу, не піде, бо боімось чи не буде запізно. Може Вам відомо, вірний "колєга" пана "героя" — Швайцар вже приїхав назад в Америку, отже сподіємось що й "героя" невдовзі біс принесе.

Кост. — Матеріял присланий Вами одержано. Проза буде з'ужита, а вірш вже був на ту тему, отже треба лишити на якийсь час. Писати від себе, також покищо злишнім.

М. Д. — На це шкода так часто посвячувати місця. Колись пізніще можна-б' дещо написати.

Я. Сивак. — По перегляненню, як буде надаватись то піде в слідуючім числі. Брак місця в цім числі.

А. М. — Пісня за слабо зложена. Пробуйте ще раз.

ПРЕС. ФОНД "МОЛОТА".

Н. Тонаванда, Н. Й. Ольга Мергель 1.00.

Монтреал, Кве., Канада. (Збірка) 17.00.

Читайте! **Читайте!**

"Українські Робітничі Вісти"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі **"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"** подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будуччини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злучених Державах і Канаді $ 4.00.
В Галичині і Буковині $ 5.00.
Адресуйте так;

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,

Winnipeg, Man. Canada.

З БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ФРОНТУ.

Телеграми з полудневого большевицького фронту, подають цікаві вісти про те, як то оборонець світової реакції а також кандидат на царя, "баран" Врангель бореться за ті свої "ідеали." Боротьба тая виглядає так: На самім переді біжить довгоногий Врангель (у нього ще довші ноги, як у колишнього "пархи-князя" Николая Николаєвича) а за ним зараз його офіцирська бранжа і жовніри. Всі вони звернені до полудня — цебто в сторону Чорного Моря — і спішать в тім напрямі, аж гуде! в той-же час коли совітські війська ідуть з півночі і пражать їх по спинах.

Значить дуже "відважні" тії Врангелеві офіцири і бандити, коли так порядно смикають.

* ** *

Довідуємось також, що большевики злапали на своїм городі американську свинку котру по "інтелігентному" зветься "Військова Місія" і котру проводив генерал Морел. Це свідчить, що всяка погань ще не перестала пхатись в большевицьке господарство, щоб там робити ріжні пакости визволеному пролетаріятови. Але здається, що як усьому подібному свинячому родови большевики позастромлюють дроти в рила, то не то що свині, але навіть такі дурні "барани"як Врангель не мати муть більше відваги наставляти свої морди там де їх не просять.

З СИБІРУ.

Довший час не було вістий з Сибіру аж ось тепер довідуємось дещо про тамошні "троблі."

Відомий царський опришок і спільник Колчака, Семенов, — як доносять телеграми — покинув своє правительство і... жінку! Тепер він десь блукає по Японії, де наперед заховав собі досить маєтку який нарабував собі підчас своєї гульні.

Кажеться в тих-же телеграмах, що за тим драбом пошукує його жінка, але на лихо буржузії "правительство" його, за ним ані ду-ду! І той "правительство" чорт має.

З ФРАНЦІЇ.

Ту у Франції не від нині вже істнує така буржуазна машинка, котра купами згортає всяке болото та хляпає тим болотом об мур, котрий називається Совітські Держави. Тою машинкою оперують неабиякі "механіки", ось як приміром, через довгий час бачили ми при тій машинці звісного капіталістичного "механіка" Клеманса, опісля Дешанеля (той був нездібний до тої роботи) а вкінці Мілеранда. Цілю тих "механіків", є — за всяку ціну обхляпати Совітські Держави своїм буржуазним болотом тому тільки що там за тим муром — цебто в области Сов. Держав, находиться при власти самий пролетаріят, а такі "механіки як Керенський , Денекін, Петлюра, Тишкеви." і прочая і прочая", мусять волочитись поза границі, або "на колесах" і просити заграничної помочі. Отже французькі "механіки" боючись, щоб і їм таке не скоїлось, беруться знищити той мур своїм болотом. Та це кожний знає, що болотом муру не розібєш, і хоч вони обчорнять його, —то при першій нагоді сипне дощ а опісля пригріє сонце і мур знова буде ясний перед світом, так як в дійсности він має бути.

З ПОЛЬСЬКО-ЛИТОВСЬКОГО ФРОНТУ.

Польська буржуазна гиєна захопивши в свої лапи Сх. Галичину, не задовольнилась тим, але потягла ще в другу сторону на півночі і почала пити кров з литовського населення. Для людського ока, що ось то вона (гиєна) нічого злого не робить, а тільки сидить собі в своїй ямі-Варшаві, — післала на своє місце собачку котра називається Желіховскі. Тая польська буржуазна собачка сповняє свою ролю ще ліпше як сама гиєна, про що свідчать нові погроми над безборонними Литовцями і Євреями. Словом, — поводиться той Желі-Ховскі так як найбільше заїлий дикун... А буржуазна преса кричала, що панська Польща мала боронити цивілізації!

З НІМЕЧЧИНИ.

Німецька соц. зраднича свинка, знана всім як правительство Шайдемана, вже ось-ось протягне свої ніжки. Що так воно в дійсности є, нехай послужить те, що самий шайдеманський міністер свинячої оборони — Геслєр на зборах в Липську говорив ,що німецький патріотизм взглядом тої буржуазної свинки зівсім ослаб і можна сподіватись домашної заверюхи, в котрій люди можуть заколоти свинку та наробити досить ковбас, котрими нагодують на віки грубе черево Шайдемана і всіх оборонців буржуазної свинки.

В АМЕРИЦІ.

На днях відбулись ту вибори на "пана старшого". До виборів тутешня буржуазія крутилась-вертілась, котрого-б' то з двох кандидатів (республіканського — чи "демократичного") насадити на той пост. Розходилось їм о те, котрий може лучше держатись і не "зсунутись" під напором робітничих атаків. Рішили отже вибрати республіканського погонича пана Гар-Дінга, а попередному сказали нехай іде "в мирі" і споживає "потрохи" те що "заробив" за 8 років.

Що до самих виборів, то була дуже велика "справедливість", про що також свідчить те, що картки з голосами аж в каналах пливали, так сильно практикувалось демократично-республіканську "волю" народа.

Голосували також "соціялісти" з табору Гілквіта на свого "пана старшого", але ті ще тільки вчаться від панів республіканців і "демократів", як то перепроваджується голосування в "демократичній" країні.

Агенція Кольки.

З ПЕТЛЮРІВСЬКОГО ФРОНТУ.

Телеграма яка наспіла сюди з петлюрівського фронту доносить, що Петлюра мав забрати в Галичині богато курий, гусий і качок в полон, а решту що не вдалось забрати то вирізав на пни, — цебто зробив на них погром. Це сталось тому, що з людий вже мало хто остався при живих, бо тая петлюрівська каналія вже не раз і не два робила такі погроми на людий. Тепер приходить черга на бідний домашній дріб... Але є надія, що незадовго прийде черга і на нього!

Дальше в телеграмі говориться, що жаден з воєводів не потрафить так воювати і рабувати як той "герой" Петлюра. За те — кажеться дальше в тій телеграмі — його імя і він сам буде завішений на сухій гилляці, на памятку, що знав добре воювати, рабувати та мордувати укр. робітників і селян.

М. Пітрецький.

Пренумеруйте собі "Молота"!

Адреса:

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street. New York. N. Y.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 23. 1, ГРУДНЯ, 1920. New York, N. Y. DECEMBER 1, 1920. VOL. II. № 23.

Кінець авантурі.

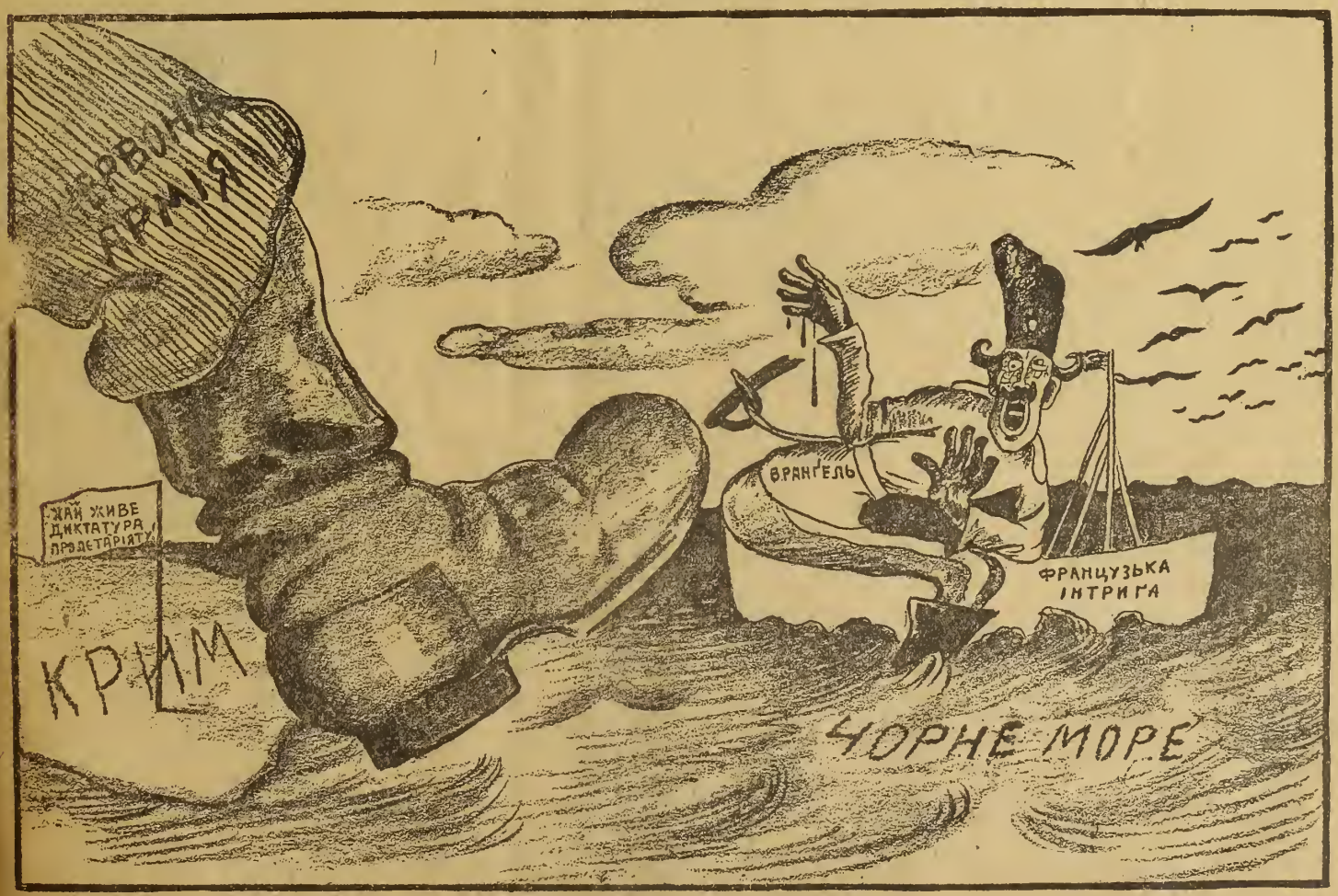

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th St., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly.
Single copy 10 cents.

DECEMBER 1, 1920. № 23.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ.
ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

Рукописів не звертається.

Мимоходом.

"Старенька" джерзисітська "бабуня" "Свобода" заговорила про "Лігу Народів", таке:

"Ніколи Ліга не буде Лігою, ані не зможе боронити своїх засад, поки до неї буде належати Польща і Румунія, які потоптали її засади.

Коли Ліга хоче мати успіх у своїй праці, то **насамперед у себе дома повинна мати порядок.**

Коли Польща і Румунія нарушили головні засади Ліги (проголошені у вступі її конституції) і 1. § конституції, то Ліга на підставі 16. § повинна ті держави виключити споміж своїх членів."

Тим вона, значить, всі держави світа, що до неї належать, напятнували би ті злочини, яких Польща і Румунія допустились, і наложили би на них моральну кару, а тимсамим показали би, що засади Ліги Народів щось значать, а не є тільки клаптиком паперу."

Тим бо й ба, "бабуню старенька" (і дурненька, — замітка складача), що Ліга є тільки клаптиком паперу і буде ним так довго, поки не викине, не тільки Польщу і Румунію, але навіть Англію, Францію, Італію, Японію і т. п. (А тоді то й того клаптика паперу не стане, — зам. скл.) Кожна бо з тих держав має за собою такі самі, або ще гірші гріхи, як Польща і Румунія... Але де там тій ослячо-редакторській "бабуні" розбирати такі справи! Вона і на далі не перестає вірити, що як би так було кому вставитись за нас перед Лігою то тая дала-б' волю Україні.

***

"Комуніст", В. Винниченко дослужився неаби якої ласки в укр. шовініст-патріотів, за свої найновіщі виступи проти большевиків. Поминаючи вже підлизування тутешньої чорносотенної преси, як: "Свобода" й "Америка", де то в послідній один попина підхлібюючи Винниченкові (звісно, за його антибольшевизм), приписує йому "славну" фразу В. Левинського — "Мальчики без штанов", звернену проти укр. організованого робітництва в Америці. Вже тим самим пізнати, що неаби яку ласку робить чорносотенна преса Винниченкові, приписуючи йому такий "гарний" твір. Але ще більше впадає в очи "тепле слово" для нього зі сторони його недавних ворого-сусідів чорносотенців з "Волі". Там читаємо на адресу віденських комуністів-большевиків і ще деяких немилих "Волі" сіб, таке: "Навіть Винниченка вони готові за борт викинути за те, що не згодився загинути во ім'я московського сатрапного "соціялізму і повернув за кордон... І вже придумали нову версію: Винниченко повернув з мотивів амбіційних... Як важко найти дійсну трудову етіку у цих "трудових радянців"...

Це мав писати до "Волі" Безпалко, чи який там біс? — Проте нам байдуже. Але ось що цікаве: Видно що "Воля" дуже рада з того, що Винниченко назад приблизився до її патріотичного табору... (Ще один крок і вже буде на тім самім степені що і Петлюра. — прим скл.)

Обовязком Винниченка булоб' подякувати "Волі" за так "славну" оборону, перед віденськими комуністами... Але хто зна, може він вже подякував?...

***

"Воля" розплакалась, що десь там російський контр-революціонер Бурцев видає щоденну газету... "А наше громадянство — пише "Воля" — іронічно позирає, як з кожі ви лазить видавництво нашого одинокого тижневника за кордоном "Волі", щоб протриматись хоч до кінця року.. І навіть предплати акуратно не надсилає! Ну і нація-ж!.."

Що, може вже не стає петлюрових гривнів?... "Не тратьте куме сили, спускайтеся на дно!" Петлюру вже й так чорт забрав із України.

***

"Також комуніст" В. Левинський у своїм органі "Н. Д.", виповідаючи завзятий бій політиці Російської Комуністичної Партії і Комуністичної Партії (большевиків) України, та заявляючи, що буде так довго вести боротьбу "аж поки вона (політика тих партій) не буде усунена", (sic!) рівночасно він закликає все українське робітництво в Европі і Америці, організуватись тільки під прапором т. зв. "Укр. Ком. Партії", де то зібрались самі такі "мужі в штанах" як Левинський і вже давно виступають проти большевиків в імя укр. шовінізму.

Чи не був би пан Левинський ласка пояснити, який то той прапор тієї "У. К. П."? — Чорний, зелений, жовтий, синій, — чи який?.. Бо в кожнім разі не червоний. Червоний прапор підняли як раз ті, проти котрих Левинський заповідає боротьбу.

Щербак.

ПАНАМ.

(Під диктатурою пролєтаріяту.)

Пани ви дуки й кулаки,
Великі і маленькі;
Премудрі, мудрі і дурненькі
І прочі, прочі пявки.

Вам хочу слово я сказати,
Одно пекучеє слівце
На ваше теплеє сальце, —
А вас взиваю, відвічати.

Скажіть голубчики товсті,
Якого біса ви ще дметесь
І за своє минуле бєтесь?...
Ех, ви кабанчики пусті!

Невже-ж ви й досі ще не знали,
Що ваш цебер всіх панських прав
Уже на віки геть пропав, —
Що й ви з тим цебриком пропали?

Пани ви дуки й кулаки,
Шкода вам з нами ту спориться;
З вас бачте нині всяк сміється, —
Ту справа ваша, — пустяки.

Тай ви не те, що були вчера, —
Підтюпались, та ще і як; —
Бач нині всякий пан-кулак
Товчесь, щоб було що вечерять...

А так голубчики! А так!
Думайте та трудіться
Та до нового способіться, —
Дайте і свого, труду знак.

А ні, то вас не можна-б' розріжнити
Від тої миші, що в горшку,
В капусті лазить при вершку,
Щоб бач чужим, за дармо жити.

А як такі ви є панове,
То знайте, — карп не уйдете;
І як не раз, то другий раз зайдете
В лапки здоровому котови!...

Вважайте-ж жуліки, вважайте,
Нового права вже учіться:
І не кричіть і не вертіться, —
Що зробите, те й споживайте!

Остап.

Читайте "Молота" і приєднуйте нових передплатників!

З ПОЛІТИЧНОГО СМІТНИКА.

Штіф Томашівський.
На-цаль-демократ, колишній проф. університету, а відтак економічний "месія" до Парижа. Його історія

тісно вяжеться з історією соток иньших інтеліґент-патріотів, котрим уроїлося було панування над укр. мужиком. Цей професорина сидить тепер в Парижі і "представляє" Петрушевичеву "Зах. Публіку", але є надія, що він незадовго "сяде на гиляці", як це укр. наволоч між собою називає.

Владзьо Темницький.
"Муж в штанах" від галицької со-

ціял-махерської партії, котрий разом з своїм колєґом Хамкевичем вислугуються усякій сволочі, з тою лише ріжницею, що Хамкевич служить Ляхам, а Темницький зразу прилип був до "царика" Західньої Области, Петрушевича і аж доперва починає знова грати на иньшу мельодію в львівськім "Вперед". Він є одним з найпершіх учеників панни Пепесюньки і вірним представником укр. Шайдеманівщини і Дашинщини.

"ФЕ-ДУРАЦІЙНИЙ ГЕРОЙ".
Цей пташок будучи на американській земли вславився найбільше своєю фе-дураційною "мамою" — "У. Ґазетою", котра по короткім гавканю на свідомих робітників, задерла свої копита, а він от цей "герой" поховавши її в сиру земленьку,

смикнув до Европи. Немало він дурниць встругнув от ту в Америці, а найбільше улюбленим фахом його — було волоченняся з попами по готелях та витраскування по писках. Цей його талант зробив йому таку повагу, що він щез як камфора.

ШВАЙЦАР.
Це є друга фіґура "фе-дураційної" дурійки на американській земли. Цей Швайцар був невідступним колєґою "героя" і був би мабудь ніколи не відступив від нього, як би не те що їх "мама" "У. Ґазета" сама відступила від них і лишила їх спрітками без кавальчика хліба. Ще колись за бл. памяти "Фе-дурації", цей панок за одним почерком пера в іменп "героя" і в своїм власнім, продав укр. народ з тілом і душею французським та англійським капіталістам та за одним махом випив могорич з такими "рибами" як Масарик, Падаревські "і прочая і прочая". Він також по упадку "У. Ґазети" смикнув був

до Европи, але понюхавши чим там пахне, назад приблукав сюди. Тепер він крадьком їздить по деяких містах і збирає гроші... для "бідної інтеліґенції" такої як він сам.

НЮЙОРСЬКИЙ КРІЛИК.
Цей Крілик, колись також був "фе-дураційником" але як занюхав, що "Федурація" має здохнути, — він скочив до пивниці сліпого попа і там випорпав собі ямку. Незадовго сліпому попови треба було когось післати до Парижа, щоби було на кого гроші збирати, отже Крілик був тим, котрого післали, щоби там обгризав американські зелені доляри

Тая кампанія Крілика і сліпого попа, коштує 120.000дол. і їм того не булоби жаль як би не те, що люди в Америці збунтувалися і ані руш не хочуть більше дати на цареславну політику. Тепер цей Крілик також приїхав назад до Америки, але не дає чутки по собі. Мабудь догризає дорешти зелененькі доляри в пивниці сліпого попа.

ТЕРЕ-ФЕРЕ-КУКУ.

(Пісня укр. "інтеліґент-патріота").

Нема в світі правди,
Всьо стало зрадливе;
Мужик скрізь бунтуєсь
Та панів турбує...
Візьміть хоч би й мене,
Що меньшому брату
Робітничу волю
Хотів відобрати...
І мучив і бив я
Отого то брата...
Тай за таку штуку
Він мені заїхав —
Ей-же, ей, заїхав
Тере-фере-куку!

Крутився я, вертівсь я
Як муха в окропі,
Шукав поратунку
По цілій Европі;
Брехав я і клявся,
Що народ за мною,
Що рядити буду
Сильною рукою: —
Благав і кланявся
Та цілував руку...
Але чорта з того —
Все одно співаю,
Та ще й як співаю
Тере-фере-куку!

Тепер за границю
Мусів дати драла,
Бо мужицька пімста
Мене не попала...
І тут по паріжськім
Та віденськім бруку
Співаю, еге-ге-ж співаю
Тере-фере-куку!

ЯК Я ВІДПОВІДАВ БИ НА ДЕ-ЯКІ ЗАПИТИ.

Як би мене хто запитав, що я добачую коли читаю "Свободу" і "Н. В." — я відповідав би: Підлоту редакторів.

Якби мене хто запитав що треба зробити, щоби висвятитися на укр. попа в Америці, — я відказав би: Бути атеїстом і підстрілитись, у живіт.

Як би мене хто запитав, що сталось з тими зернятками що колись росли у голові Бориска — я сказав би: Пігнили.

Як би мене хто запитав за що укр. робітники у Кліблеид потовкли голову др. Цегельському, — я відповів би: За зраду свого народу.

Як би мене хто запитав що робить Петлюра на Україні, — я відказав би: Думає куди-б йому тепер утікати перед напором совітських військ.

Як би мене хто запитав хто був колись лідером укр. робітників, а нині зробився провокатором, — я відповів би: Р. Солодуха, Стечишин, Головацький, Крат і Стефаніцький.

Як би мене хто запитав котра то укр. інтеліґенція зачисляється до нищої кляси (себто секенд-генд) — я сказав би: Почінок і Лата.

Як би мене хто запитав чому пр. Боберський скитається по Америці від міста до міста і показує людям світляні образки, — я відказав би: Щоби заробити собі на кулешу.

Як би мене хто запитав що сталось з армією екс-барана Врангля, — я сказав би: Пішла слідами Колчака Юденіча і Денікіна.

Якби мне хто запитав чому то кожний український піп є найбільшим ворогом Радянської України, — я відказав би: Бо вони добачують кінець свого панування.

Як би мене хто запитав чи з Крейзоватого буде ще коли порядна людина, — я відповів би: Хиба тоді як рак свисне.

Як би мене хто запитав, хто є жертвою сліпого попа, — я відповів би: Р. Свободян.

Як би мене хто запитав на якій дорозі стоять тепер такі люди як Хандога, Мостовий, Репен, Чалий, Почінок Лата і Борисько, — я відказав би: Котра веде просто до дверий закладу божевільних.

Як би мене хто запитав чому днесь в двайцятому століттю знаходяться такі хитруни що будують свіжі церкви, — я сказав би: Тому що "бизнес" є "бизнес".

Як би мене хто запитав чого допустився сліпий піп при збиранню фондів для голодуючих на Україні, — я відповів би: Легальної крадіжи і рабунку.

Як би мене хто запитав хто є др. Демидчук, — я сказав би: Вислужений капрал, чи якась там пньша риба, з армії пок, цісаря Франца Юзя.

Як би мене хто запитав чому то редактори з "У. Г." являються такою підлостю, — я сказав би. Бо такими вже мабудь породилися.

Як би мене хто запитав що жде в недовзі всіх укр. контр-рев. хуліґанів, — я сказав би: Робітничий суд.

Як би мене хто запитав як називається та країна, котрою замість короля або цісаря править президент і в котрій є повно тюрем — я сказав би: Демократичною.

Як би мене хто запитав що зробив би я коли-б був божевільний, — я відказав би: Став би передплатником "Свободи", записався би до парохії о. Крата, сказав би, що о. Гундяк є дійсно правдивим слугою Христа і віруе в це що проповідує своїм баранам: сказав би що львівський "Вперед" є робітничим часописом, що В. Левинський є дійсним комуністом, і т. д. і т. д.

Різак.

ВИ, ПАН-ОТЧЕ.

Питається архирей
Попа молодого:
"Який, каже тебе чорт
Висвятив дурного?"
А той йому неборак
Подивився в очи:
— "Та святили, каже, ви,
Пресвятий пан-отче."

С. Руданський.

В СУДІ.

СУДДЯ: — Чому ви бєте свою жінку?

ОСКАРЖЕНИЙ: — Чи ви знаєте мою жінку?

СУДДЯ: — Ні.

ОСКАРЖЕНИЙ: — Ну, то нічо не говоріть.

УТЕЧА.

(На нуту: "Де Крим за горами".)

Де Крим за горами,
Де сонечко сяє,
Там побитий Врангель
Як пес утікає.
Там його, червоні
По Криму ганяють
З кожним разом більше
Врангеля стискають
І подумав Врангель:
— Надія пропала;
Зрадна моя мрія
Вітром розірвалась.
Не слухають більше
Мене вже салдати
Червоні забрали
Оружжя й гармати.
Вийшов він на гору,
В море подивився,
Підперся на шаблю
Й тяжко зажурився.
Що то буде далі,
Господь його знає;
Вже прапор червоний
Всюди повіває.
Сила большевицька
Іде без упину
Певно що від неї
Отут я загину!
Червоная сила
Пливе без удержу;
Марно я це думав
Що її задержу.
Видно така доля
Моя як і других;
Видно що прийдеться
Терпіти наруги.
Як Колчак, Денікін
Петлюра і другі, —
Так і я утратив
Всі свої заслуги.
Але-ж це не диво
Сам я цього вартий;
Тепер зрозумів я
Що значать ці жарти.
Певно з того всього
Треба утікати...
Засмутився Врангель
Тай давай ридати.
І плачучи гірко,
Дивиться на море
Й до Франції каже,
Що йому вже горе
І благав у неї,
Щоби шифа дала,
Щоби як найскорше
Із Криму забрала.
Франція почула,
Шифа підіслала
І на шиф той швидко
Врангеля забрала.
Врангель як преблудний,
Війська відцурався,
На шиф упав з ляку
Й в Турцію подався
В Турцію прибувши,
Назад оглянувся:
Ну й була-ж горячка! —
На силу що збувся.
Не бачив нігде я
Такого ще бою...
Не буду я більше
На Кримі ногою.
Добре що утік я,
То ще моє щастя,
Бо помяли чуба,
Нехай йому трястя!
З того всього Врангель
Глянув в люстро боком;
Коли придивився
Аж він з одним оком
Пліш є у чуприні,
Полопала шкура;
Синяки на спині...
То'то авантура!...

Любарська Щипавка.

ЗНАК ЖИТТЯ.

— Чи по витягненню утопленого з води зауважилисьте в нім який знак життя?

— Так прошу пана судді, мав доляра в кишені.

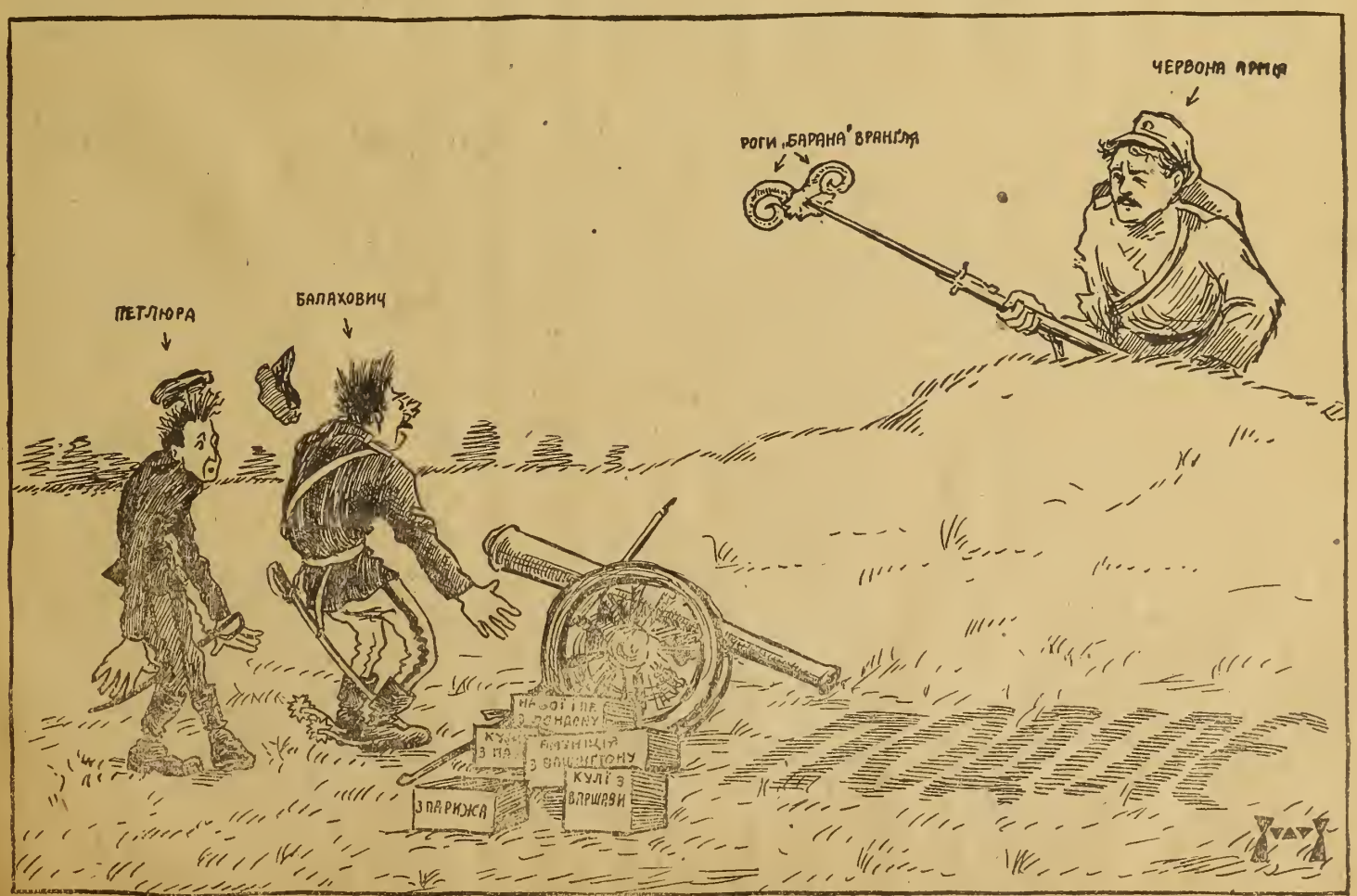

КОЛІНА ДРОЖАТЬ.

З СИНЬО-ЖОВТОЇ БАЮРИ В ВІННІПЕҐУ.

(Надзвичайне письмо до "Молотка". Передрук абсолютно забороненій.)

Вінніпеґ, Ман. Канада, 36-19. і т. д. — Недавно тому ту відбулося пяте збіговиско проти-народного зїзду, т. з. "Елевейторської збіжевої спілки і "Укр. православної церкви, Ко. Лимітед". Збіговиско відбулося в старій бувшій жидівській божниці, під закритими, дверми перед небеспекою "погромів" від українських робітників. Репортерів від робітничої преси не впускано. Та мені як надзвичайному" кореспондентови "Молота", вдалось дістати фальшивий "креденшял" від "Архи-патріярха" Макарія, на котрий я і всунувся непримітно до середини.

В середині я побачив богато "визначніщих" укр. "діячів", а між ними також і "вельми-шановного" Проф. Боберського, котрий з "брокував" на кишеню і мозгільницю і прибув сюди за канадійськими $$$.

На "платформі" я побачив маленький столик накритий "ред, вайт енд блу", а під столиком видніла синьо-жовта плювачка ("статут"). Біля секретаря котрий сидів недалеко столика на "пейлі" від "джину", і щось писав на коліні, лежали "бонч" першого і другого числа Левинського "додатку" як також Левинського брошурки "Єдина не ділима".

Ще на те все я не приглянувся добре, як нараз виходить якись собі чоловяга і каже, що він є вибраний "президентом" нинішнього "народного" зїзду. По коротенькій привітній промові того "селф стайлед президента", приступлено до поладження "народних" справ.

Секретар здає справоздання з "Елевейторської збіжевої спілки,. кілько було приходів, кілько розходів, а кілько лишаєсь до поділу між шеровців. Дальше той самий секр. здає справоздання, приходи і розходи з "Укр. Прав. Церкви", з чого виходить що з самої "церкви"без елевейтора був би "пур бизнес". Справоздання приймають присутні "гості" одноголосно. "Президент" встає і каже: "Народні" справи вже залагоджені і тепер — "приступаєм до рефератів!" Ту якийсь ще "малоспівдомий" фармар встає і питає як стоїть справа з грішми "Укр. Чер. Хр.", котру він (фармар) уважає також народною справою, а про котру ніхто нічого не спомінав... І ще щось хотів сказати згаданий фармар, як нараз п. "президент" грімнув величезною довбнею об стіл і крикнув що сили: — "Авт оф ордер!" Ця справа не має нічого спільного з нинішними так пекучими "народними справами", відповів фармареви, п. "президент", а на кінци щей додав: "шат юр мавт!"

По "шат юр мавт" п. А. виголосив "реферат" на тему, "Подорож Свистуна до Платона" защо "шановні гості" надгородили його купами оплесків. Другим референтом був самий "сотворитель", "народної церкви" д. Сви... котрий говорив на тему, "Як православна церква доказала всему світови, що чоловік має душу", з чого також "вивязався олрайт".

Третим референтом був "шановний гість" Проф. Боберський, котрий говорив що від укр. робітників в Зл. Державах негоден, нігде виховатись, так як ту в Канаді, і дуже похвалював, провідників Сви-ньської церкви, що так уміло і розумно змогли вибайти місце збіговиска де не докучають їм укр. робітники.

Дальше "шановний" професор показував образки (фотографії) Петлюри, Денікіна, Колчака і иньших "демократів", котрі як він сказав впали, жертвою большевизму. Дальше сказав "шановний", що він вірить що недалекий той вже час, коли за Колчака і Врангля (довгі оплески) наша православна церква від платиться, тим "дикунам" большевикам, (гучні оплески і "гіп-гіп") що відобрали від наших панів банки землі і фабрики, а передали те все робітникам. Хай живе влада панів-капіталістів! (оплески) Хай живуть укр. чорносотенці! Хай живе Врангель, (гучні оплески) наш спасітель! (оплески). Долів большевиків і робітників що бажають влади над панами! (з галі: крик ганьба і на гак всіх большевиків.)

По "рефераті" професора "президент" покликав на "сцену", свіжого гостя що недавно приїхав з петлюрівської "капелі", котрий віддеклямував "сольо" "Боже царя храни", три рази, раз-пораз, за що присутні "гості" надгородили його гучними оплесками. Той самий відспівав також, "Утеча Врангля з Криму до Царгороду".

"Народний зїзд" ухвалив післати "ґрітінґс" до Петлюри, Денікіна,

В ПИВНИЦІ "СВОБОДИ".

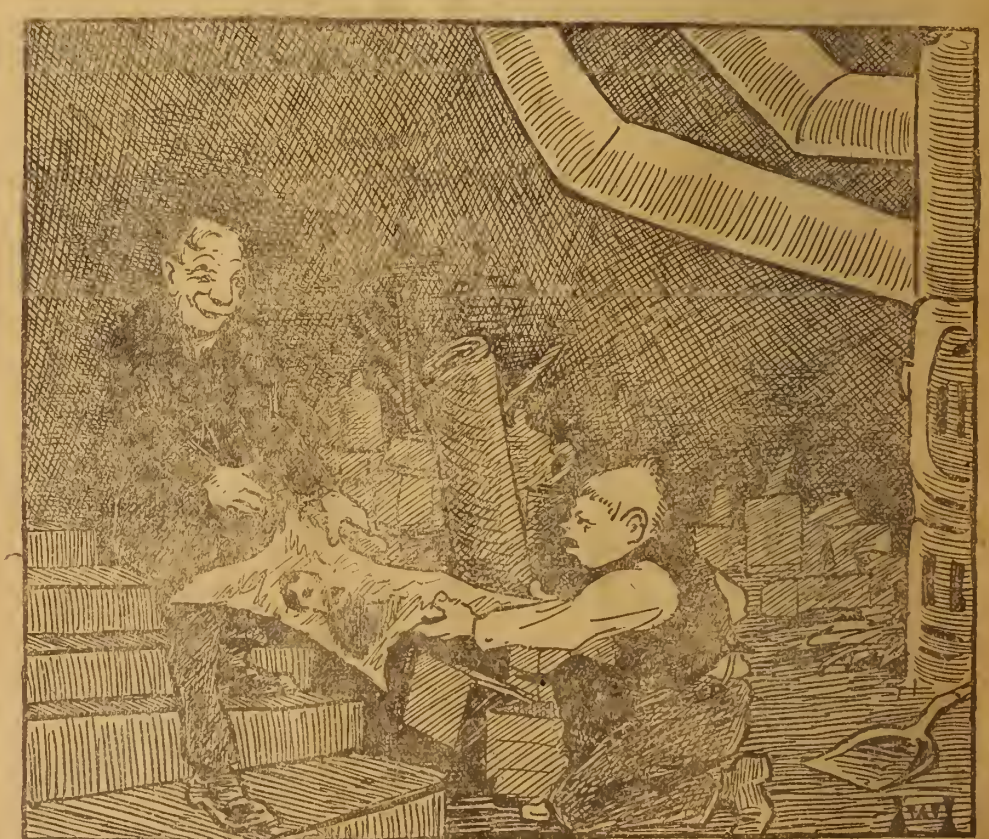

Редактор "Свободи" до хлопця: — Ну давай-же раз той портрет Винниченка, най знов повішу в редакції побіч отамана.

ХЛОПЕЦЬ: — Ей, та воно вже таке помяте, що й до хліва не годиться. Ви як гепнули ним сюди між сміття ще на весні — то до тепер геть миши його обцілували. — На-те, та вішайте, поки час.

Врангля і иньшої, контрреволюційної зволочі, як також ухвалено зарядити поміж собою вільну колєкту для "тов." Левинського, на видання ще хоч зо два "додатки."

"Зїзд" розвязано під звуками хай живе Левинський, Петлюра і иньші. Відспівано бувші, — царський російський, австрійський і німецький — "національні гимни" як також "Ще не вмерла", "Год сейф ді Кінґ" і "Боже великий русь храни". Амінь.

"Проф." і "Др." Павук.

КУМИ І "МОЛОТ"

Перший кум:
Чому куме все це так,
Як прийду в вечер до вас, —
Ви сидите мов сова
І марнуєте лиш час?
Дивитесь в якись папір,
Мов із "дучі" дикий звір;
Хосен з того вам який
Й що це за папір такий?

Другий кум:
Ні, куме, я не сова, —
Ось щиро вам признаюсь,
Що як сиджу все от так,
То у "Молот" я дивлюсь...

Перший кум:
Що ви куме завели? —
Мене в дурні не звели!
Я ще маю добрий зір;
То не молот, а папір.

Другий кум:
Щоб не стало до сварні,
Або заколоту тут,
То скажу вам: цей папір
Люди "Молотом" зовуть.
Він бє й пече, мов ту грань,
Всяку погань, всяку драль;
Він ворогом всім панам,
А приятель бідним нам.

Перший кум:
Еге, куме, коли так.
То й я "не з тих, що в млині;"
Так замовте-же сейчас
Того "Молота" й мені!
Коли він панів так бє
Й добиваєсь наших прав, —
Ну, то варта він, щоб й я
В своїй хаті його мав.

Ріжок.

БУДЕ РЕПРЕЗЕНТУВАНИЙ.

Посварились два нуждарі і опинились перед місцевим магістратом. Побідженний звернувшись до свого противника з обуренням, кричить: "Я тебе потягну до повітового суду!"

— "Я годжуся",. — каже той.

— "Я тебе потягну до найвищого суду!"

— "Я і там буду".

— "Я тебе потягну до пекла!.."

— "Мій адвокат там буде," — відповів той спокійно.

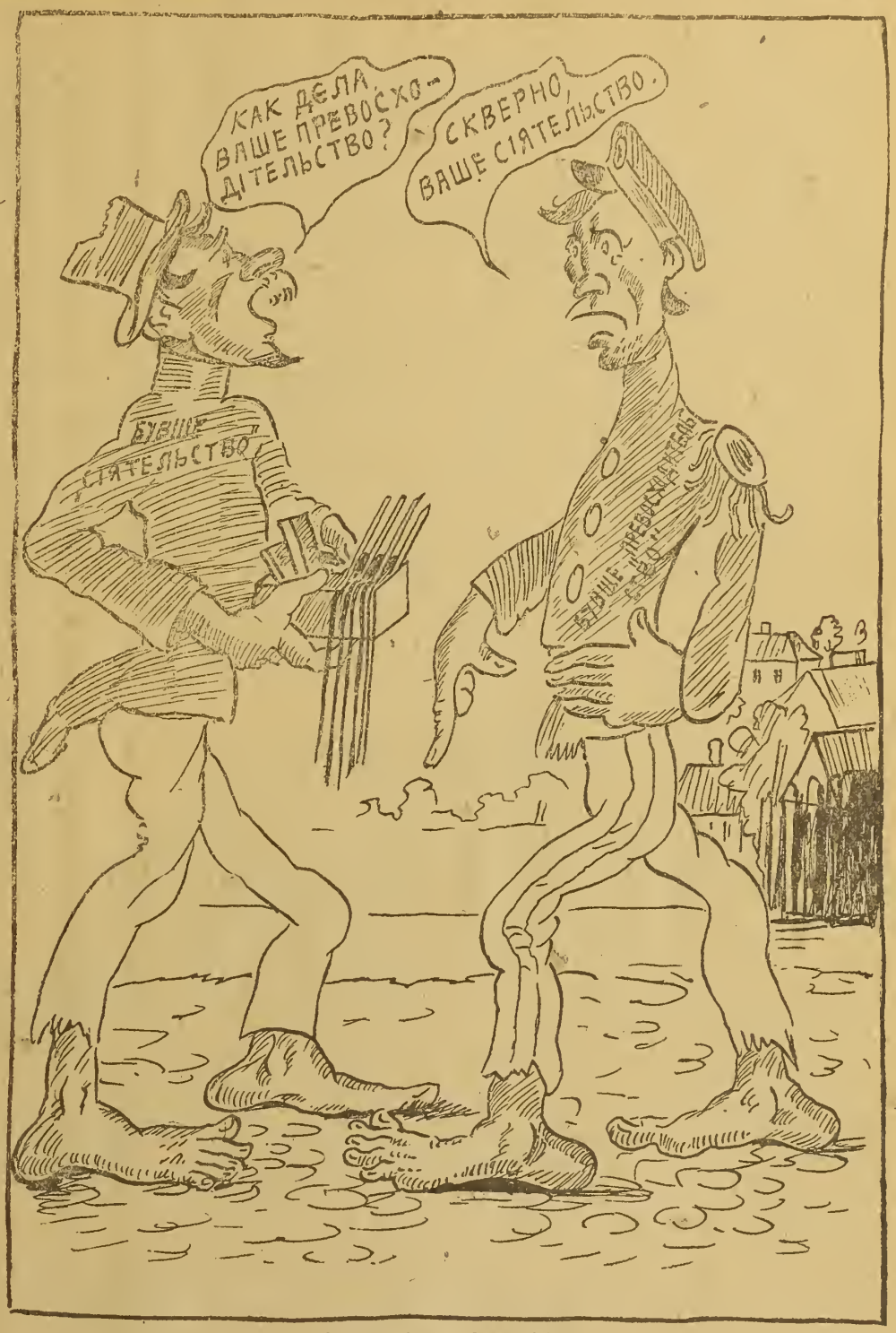

НА ВИГНАННЮ.

ЗАГАДКИ.

1.
Цілий тиждень по готелях
Пє і карти грає,
А в неділю воно в церкві
На людий в'їдає.

2.
Ні цап, ні баран,
Подібне до пса;
Втікло з краю від дівчини, —
Тепер за попа.

3.
Колись в дома, в Настасові,
Був дурак великий;
Тепер сліпому попови
Чистить черевики.

Хто відгадає першу загадку, той отримає за це бушель карбованців від попівського загалу; за другу, отримає подерті штани від о. Кульматики, котрі він подер утікаючи через пліт від дівчини в старім краю, а за трету отримає тії щітки, котрими Р. Свободян "пуцує" черевики сліпому попови.

В. Р. Д.

ПРОПАВШІ МРІЇ КАНАДІЙСЬКО-ПЕТЛЮРІВСЬКОЇ "ІНТЕЛІҐЕНЦІЇ".

(Маленький фейлєтон.)

Колись то вже і не мож прибагнути, як то було добре нашим петлюрівцям, коли ще був ярмарок державний, що мож було купувати за зелені доляри меньшу державу від більшої. Сорок міліоновий укр. народ був виставлений в продажу, хто більше дасть. Ох, то часи були пшеничні для наших петлюро-агентів. Бувало котрий "патріот" вирвавшись з хати летить просто до петлюрівського збіговиська, де засідає "лава присяжних мужів", а звідти, щоб де-яку валізку тай гайда на провінцію. Колись ту в Онтаріо, агентів з валізками мов на відпуст в старім краю: один відїхав а другий приїхав. Але хай кому не здається, та то і було з чим їздити! — Преціь сорокміліоновий укр. народ бажає нашої помочі! — говорили бувало петлюрівці. А та поміч (з долярами) то ділилася на кілька калібрів, як: поміч на визволення, поміч на визволення, поміч для калікуючих, поміч для умираючих, поміч для страждаючих, поміч для живучих і много, много інших. Ці помочи, або торги, фонди, мали бути на закупно сорокміліонового укр. народа, а що до тутешніх то ці вже мали бути за баришівне, — не кажучи при нас — собі до ужитку... А впрочім кожному засі, як хто хоче знати. Бо прогулькі нині дорогі, то й перевищали фонди, рентования офісів, марки, а яко державні, то від 25 до 100 долярів один. Взагалі такі річи, як уживання телєфонів, телєґрамів, ход жения, літання і т. д. і т. д. Це коштувало гроші нехай кому не здається. До цього належав маленький "Червоний Хрестик" в трьох голо-вних місцевостях (Торонто, Форт Вілям, і Вінніпеґ). А що була здиранина долярів на прогульку до Парижа, то до цього ми не маєм нічого; до цього мають право "мужі в штанах"... А спитайте їх, так відпекуються руками і ногами. Все це бачте, тії що вганяли з валізками по широкім Онтаріо. Умерший Михасик, (може Іваспк? — ред.) про нього також нема що згадувати, бо це собі була маленька дитинка і то збирався він тими, що мають ковнірці пообертані назад; як прибували фонди, то і дитинка "файно росла", а не стало фонду, так вони давай похорон Михасеві зробили, поховали дитину, тай все пропало. Пропав і хрестик, а тепер тії агенти лиш позівають дивлячись на свою лиху годину, що от от прийдеться до сповіди приступити, перед пролєтаріят, з котрого вони ціле життя сміялися. — От, лихі часи надходять! Щоби то ще хоч раз ті часи вернулись, коли ми проповідували слово неправди до темного народу! — думають петлюрівці. Тепер нема що говорити ані словечком про те... А все тому винувате тутешне правительство, що позволяє, тим "У. Р. В." щоб вони виявляли нашу роботу, а ще не так тутешні "У. Р. В." як ті нюйорські "У. Щ. В.", вони то вже кричать на цілий рот. Візьмеш яке би не було число "У. Щ. В." то аж волос стає дубом як то вони що до слова отверто пишуть. І ще те ам. правительство терпить їм і позволяє писати так всьо виразно... Агі! Аж тепер вже всьо пропало! Минули ті роскоші в котрих ми провадили веселі дні, ох, пшеничні дні!.."

Мов сон для нашої петлюро-інтелігенції, вибиває їм послідня година, гнилого життя, котрим вони (петлюрівці) стояли колодою перед нами робітниками зі своєю чорносотенною писаниною. І час недалекий, вже от от пролєтаріят в Росії і на Україні хапає за шнур дзвона кулі земської і вибє їм петлюрівцям і тим подібним контрреволюціонерам останню годину.

Копальник.

ПІСЛЯ КРИМСЬКОГО ВЕСІЛЛЯ.

МАЄ РАЦІЮ.

Малому Івасеві загрозила мати, що єсли не буде гречний, то замкне його до курника.

— Добре — каже Івась — але наперед вам кажу, що ані одного яйця не знесу!

ЦІКАВИЙ.

Тату, скажіть мені що вітер робить як не віє?...

ДИВНІ СКОКИ.

З початком 1920-го року.

При кінці 1920-го року.

ЗАСНУВАННЯ САСКАТУНСЬКОЇ, КАТОЛИЦЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ БУРСИ.

Оперезаний релігійною александрівською крайкою П. Свистун, спершу проголошував таке:

— "В нашій новозаложеній бурсі не будеться виховувати єзуїтів; вся молодіж безперечно буде вихована в революційнім дусі!! І справді народ почувши такі слова, став гуртуватись, помагати хто чим міг, не зважаючи на ріжниці поглядів і переконань. Та не довго це тревало: П. Свистун побачив гурток прихильників і зараз оголошує себе атаманом бурси. Здибав Микиту Будку, обнюхались як лисі коники, а при розході погаркались що й опісля привело до доброго "файту" за релігійні спідниці. Відтоді по всій українській Канаді почалась гра в релігію, немов у шахи. Воскресло два органи, — католицький і православний — оба позичені, цебто чужі; один святого акробата паши, а другий, чорного жеребчика Платона. І як один, так і другий; як Будка так Свистун, вчепились за хвостики тих позичених плянтацій святівства та по геройськи доказують, що то їх власність... Вже навіть успіли натесати з патичків армію з шестокрилими вождами; це будуть редактори і органісті від "У. Голосу" і "Кан. Українця". Тії добре свячені органісті, тепер ведуть перед та в кождім часі оголошують рядовим, що роблять їх князі; чи рибу ловлять, чи воші, чи прямо таких людий безмозких, як воші.

"Канадийський Українець" подає до відома про всякі чудеса Будкові, на землі і на небі, а в кінці додає, що по дозволу його екцелєнції, отця і сина і святого духа Будки, на Петра був устроєний для сестричок роскішний баль, на Мондер, коло церкви. Цивілізованим вступ був строго заборонений, а участь брали самі необтесані малпюки в штанах і спідницях. В час самого центру святого божевільства, літали ангели понад головы бездстидного гайворонння і сам бог благословлячи сказав: — "Я тричі прокличаю цей день і хвилину і тих хто позволяє робити так низьку, гидку наругу і бездушно торгує мною, як одним з послідних кусків смердячої падлини, ради наживи, ради безсоромних солодощів. Ви не є люди ви гірш всього що живе під небосклоном. За наругу надімною, я ще раз проклинаю вас!.."

Після того явління счезло а кабарет — чи пак баль з фляшками, хоругвами, і хрестами на животах та патиках, продовжався танцями дальше.

Тая сама часопись доносить своїм вірним вівцям і баранам, що коли Будка дізнався про явління і так гарне прилипаюче до душ святих пастирів, боже благословеня, то від радости чуть не зімлів; упав на коліна, протягнув руки до неба і "рече": "Боже, накінець, аз удостоївся услишаші о дивні чудеса твої. Ти є многомилостив і простиш мені, бо я бродиша во тьмі, здобувся на місце ученника твого і туманю несвідоме людство, не ради твої милости, а ради посади і монети, а ти боже знаєш, що за монету я готов продати не лише шкіру народа, але всю мізерію — худібку душу й тіло, а навіть і самого тебе господа моєго. Амінь."

На вище згаданих засадах опирається увесь ґрунт українського католицького духовенства і темненьких, цебто чорненьких овечок-парохіян, — релігійного гною і меду. А пан Свистун почув носом запах доларових солодощів, які капають із релігійних овочів в попівські кишені та давай свистати в ту саму сопівку тільки з другого кінця, цебто в православний бік. Читач вже знає, в якім дусі мали виховуватись саскатунські бурсаки... Але це було лиш в теорії, а на ділі показалося зівсім відмінно, бо в нинішнім часі саскатунська бурса є феофановським монашим леговиськом, де тая молодіж укр. вчиться лінцвства, попівського життя, ошуства через релігій ні торговельні методи. Сам атаман Свистун сів мов квочка на... (Ви вже знаєте на чім), та затягає наше укр. людство в сіти тьми і невіжества та всього підлого, що зупиняє дійсне знання. На те він родився, щоб в гноїщах чорної неправди бродити та там томитися. Він довго думав над тим як би то стуманити нашого брата і стати дволичником. І так додумався: Загнуздав себе і свою честь тою ганебною підлотою, якої спершу вживав за аргумент народної несвідомости; нині він нівроку перший як загнуздана конина вперся в багно невідповідної до сезону роботи. Та нема жадного дива, бо ті високо вчені перевчені скакуни чогось забувають за свої головки та без найменшого застановлення позволяють собою, чортам вікна мити.

Думаю що стейтським робітникам буде дивно, як довідаються, що наша українська Канада перетворює "революціенерів" на релігійних квок-сіделок, а як би хто сказав, що я брешу, то найлучше нехай поди виться на самого Свистуна. П. Свистун своєю православною молитвою "збетує" навіть католицького Будку: а то-ж бо Свистун, є дійсним молитвенним революціонером. Він конче бажає усунути Будку з католицької купини та взяти православну булаву, щоб убивати народну свідомість. Поки що він має доброго "патнера", "У. Голос" і оба роблять атаки на католицького бога. Хоч "У. Голос" є заснований на свічках "божего папи ржимскего", але це нічого не робить, бо він може бути чим хто схоче і хто більше заплатить. Це дуже добрі черевики і пальчики; вони будуть грати навіть на органах пісні не то Свистунові але і самому сатані, в найглибшому воюючому й ганебному багні. І от Свистун користаючи з нагоди задрінаної реакційної панчохи "У. Г." нині має ким послугуватись і закриватись від сорому і гніву народного. Чудо чудес і більше нічого!

Чотири, чи пять років тому назад, як той погонич "У. Г." плював і харкав в лице Свистунові, називав його останніми брутальними словами, ставив його на місце останнього босяка, фіфака, пройдисвіта і т. п. а нині той самий Свистун лиже кінці тої самої задрінаної чорносотенної онучі "У. Г." Нині він є явною жертвою реакційного посміховиска... От і маєш тобі мишачий революціонер! От стратегік поступу! В пекучий час, коли пролетаріят рве кайдє вікової неволі, коли вилазить з ненажертої паші капіталу, — то той Свистун уоружився релігійним качем і рубає народний розвій та гонить назад у темний коритар церковних кліщів... Не розуміє бідолаха, що цей ганебний вчинок відіб'ється на його власній голові; не розуміє, що в короткій будуччині він буде повзатись мов той гад перед народом і буде жебрати прощення. Бо нема ганебнішої річи на світі, як релігійний торг. Річ невидима, недоторклива, її ніхто не зість, ані не ципе, ані не одягнеться нею; нікого вона не наситить і не огріє. Хаос і більше нічого! І за той хаос вчепились ліниві бузовіри, туманять народ, вимантують в темняка гріш, який вживають на брутальне життя, а всю вину звертають на всякого рода божество, на те божество якого не бачив не буде бачити, ні сліпий, ні видющий.

Одна і друга шайка народних лупіїв-макогонів, буцім то, дотепними словами опирається на народ-

ні прінціпи, ніби справді їх "патріотична" душа болить за народом і за загальне добро... А все те дурне блеяння, брехнею аж смердить, бо в дійсности вони є українськими національними лупіями, як майна, так і розуму; вони не тільки кумаються з усякою сволочю, ляцькою та царською. Аби лиш вдалося отуманити людину, ограбити не лиш з гроша але і з останної дранчини. Отце є їх "ідеал і національна краса"!

Та довго так бути не може. Завдяки зрілости робітника і фармера, релігійна спалка, з якої сволочі жеруть народний обрік, — прорветься, як і вже видніє діравина дна свистунівщини. Він (Свистун) покладав всю надію на дрібну короставу "бизнесову" буржуазію; думав що ось тії фахові ідіоти, поповзши на колінах, або на чотирох ногах, як крокодилі, до православних церковних ясел, приведуть своїх "костумерів", а тії всі гукнули дуже хрипким барітоном і наплювали повні свистунські православні ясла. Тимбільше, що вони вже і так є дуже у великих клопотах, таки у своїх власних церемоніях національного бізнесу і не мають вільної хвилини на молитву, для Будки, ні для Свистуна.

Отже попікся Свистунчик на канадійських ідіотах, чи то пак патріотах. Навязував зносини з православним розбійником Петлюрою, а той чорний коструб убравши Україну шибеницями, навішав наших людий мов король і чкурнув до Варшави, де заприсяг бути вірним акробатом Риму і Польщі до кінця свого безумного розбійничого життя...

І знов Свистун лишився мов теля без мамного молока. Заплакав гіркими невдалими сльозами П. Свистун, заплакала і вся братія православних фаховців від У. Г. а ще до більшого скавуління припрягся "Кан. Фармер". (Цей вже, як борозна конина петлюрівської "міністерської компанії на колесах"). От на їх той бежевільний лямент відізвався був семий православний божок, в образі царського "барана" Врангля, взяв в запоруку польсько-задріпану, провокаторську проститутку — Петлюру, що та не дасть піти на марне зі світа православній свистунівсько-кацапській, петлюрівсько-ляцькій, короставій, національній мерзоті. Але і того "барана" уже чорти забрали і тая проститутка-Петлюра піде за ним, бо так вже воно має бути, що скорше тії святі Азефи, Гапони, Іліодори і Пуришкевичі та їм подібні мумії нашого бідного народа, виздихають, як руді миші в мокру осінь, чим їх злодійські заміри сповняться. Підуть вони всі чортови в зуби а не з проповідю убійчих релігійних метод. Їхня політика побратає їх не з людством, а з собаками і з собачим леговиськом; це як раз відповідне місце для того рода лінюхів, патріотів, попів, епископів і т. п. А народне прокляття і гнів лишиться по них во вічную память Амінь.

Я. Сивак.

Пренумеруйте собі "Молота"!

Адреса:

MOLOT CO.

414 E. 9-th Street. New York. N. Y

НА ЛОНІ ПРИРОДИ.

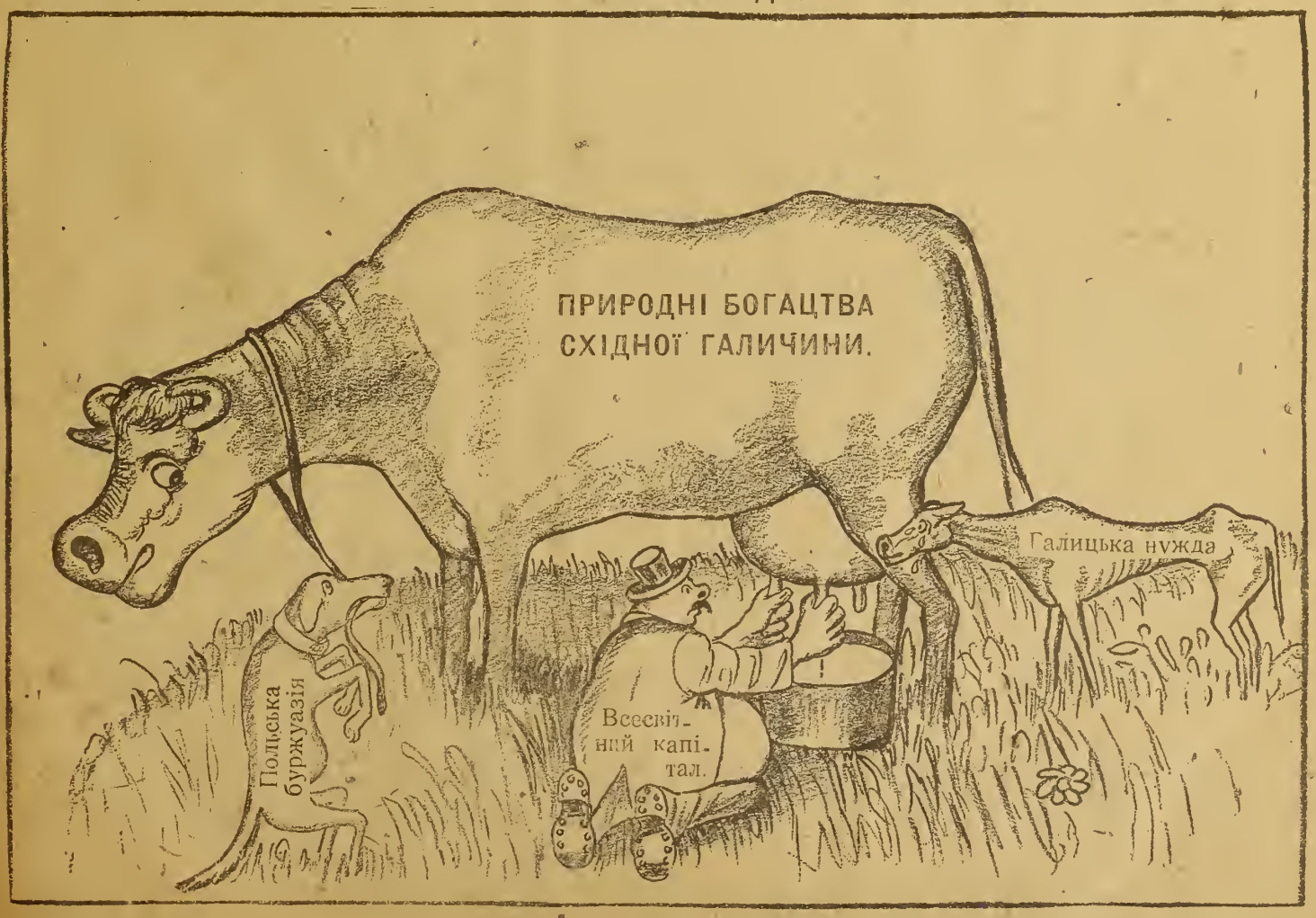

БАЛАМУТИ.

(На нуту: "Гей ви хлопці баламути". Присвячується редакторам "Свободи").

В Джерзи Ситі на Ґренд стріті,
Таки в самім цім повіті,
Позбиралисъ баламути
Та давай дурниці гнути.

Тільки собі тим і дишуть
Що брехню на шматі пишуть;
Чорну силу вихваляють,
Всіх читати заставляють.

Але-ж люди вже пізнали,
Вже читати перестали,
Та і вивели на воду
Джерзисітську "Свободу".

Гей, нікчемні патріоти!
Час вже взятись до роботи;
Годі пана удавати,
Час вже вам за працю взятись.

Боїтеся дуже поту?
Страшно взятись за роботу?
Захотіли гойно жити
Та почали всіх дурити!

Не надовго цього буде,
Не такі тепер вже люди,
Щоб вас слухали та гнулись, —
Всі тепер вже схаменулись.

А ви й ваша та шматина,
Десь пропаде під тином
Як не підете робити,
Бо не можна більш дурити.

Зажурились баламути,
Як тепер на світі бути;
З жалю серце замліває,
Ніхто шмати не читає

От такі то в Джерзи Ситі
На "велебному" Ґренд стріті:
Позбирались баламути
Тай не знають як їм бути.

Чи безлично ще брехати?
А чи ще редаґувати?
Чи то пана удавати, —
Чи іти вже працювати?...

Нема кого вихваляти,
Ідіть краще працювати;
Бо вже Врангеля немає
Тай Петлюра утікає.

Коло Нової Ушиці,
Добре він дістав по пиці
Та і коло Проскурова
Завдали йому здорово.

Як прокинуться тут люди,
То і з вами це ще буде;
Отож кажу вам псубрати,
Ідіть краще працювати!

Любарська Щипавка.

ЗВІГОВИСКО "ФЕДЕРАЦІЙНОЇ" ЗВОЛОЧІ.

(З бостонських "патріотичних" комедій.)

Вишньовський (в хвилю перед тим закп має представити Цеглинського, — говорить): — Наша Галичина є дуже в страшенній нужді і от ми зібралися щоби завязати комітет до збирання грошей і иньшого дрантя...

Публика: — А де ті гроші, котрі попередно зібрали під "федераційним" кличем? Дайте справоздання; ми хочемо знати, що з ними сталося?!

Цеглинський (стоючи в кутку галі з руками зхованими в кишені своїх штанів): — Люди, я був на Україні (Це не правда, бо він заледви показав носа до Чехо-Словаччини і занюхавши чим там пахне — назад утік до Америки. — Ред.) і бачив велике горе наших селян; вони жиють по ямах, як ви самі бачили з американських журналів. Галичина в дуже великім нещастю. Польща дусить галицького робітника ще гірше як то було попередно.

Публика: — Зрадники! Нащо продали Галичину? Чому не робите так, щоб Велика Україна і Галичина з'єднались разом? Нащо лижете чоботи польської буржуазії і помагаєте її в тому чорному ділі?!..

Цеглинський (змішався, гладить свою бороду, а по хвили цідить дальше): — В Галичині сто процент населення є за большевиками, а на Вел. Україні сто процент проти большевиків. Коли ти приходиш до селян з якоюсь роботою на користь хозяйства, то вони тебе приймають.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Европі, як також в ріжних центрах української еміграції в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Европи	$15.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$15.00
На пів року	$8.00
На три місяці	$4.50

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

а коли з пропагандою, то гонять від себе...

Публика: — Брешеш, що люди з Вел. України є проти большевиків!... А що пропагандистів гонять, то хиба таких як ти. Воно так і треба, щоб таким як ти чепляли камінюку на шию та геть шпурляли жабам на обід!

Цеглинський уходить за двері і стоїть там увесь час, лиш чухає бороду. На сцену виходить Гродзінський.

Гродзінський: — Панове робітники! Пани — Цеглинський і Вишньовський, говорили, щоби давати гроші, але не сказали куди ці гроші підуть. Отже я скажу, що наша інтелігенція в старім краю пропадає і нашим обовязком її помогти, бо це є цвіт наш...

Публика: — Геть з вами! Геть зі всіма зрадниками! Дулю вам під самий ніс, а не гроші. Закачуйте рукави та до роботи! Вишньовський швець, нехай чоботи латає, а Цеглинський як не вміє нічо робити, то хай іде горшки продавати!

Після цього люди виходять з галі співаючи Інтернаціонал.

Т. Л-вой.

ВІДПОВІДИ НА ПИТАННЯ.

Др. Цегельський з Ню Йорку: — Ну, та "Молот" вже давно теє знає, що розторощення Врангеляди совітськими військами, є для вас таким самим ударом як і розторощення Денікінщини. Що-ж однак зробите? Мусите вибачати, бо нині вже такі часи мабуть від бога, що перед напором робітників тепер навіть і чорт не видержить. Отже плакати вам годі. Тому вдарте лихом об землю і замість плакати заспівайте собі гарної пісоньки а як не умієте то пождіть а "Молот" вам заспіває, тільки слухайте:

Пропала надія зранилося серце
Тай заплакали очі мої,
Пропали всі "фони", пропали бароні
Шо-ж тепер почати мені?
Ох-шо-б вони знали як я тужу-пла
[чу,
Як за ними слези із очий ся ллються,
Ох, щоб вони знали, як через них
[мене
Робітники в пику по вічах товчуть.
Сиджу я в комірні у попа сліпого
Тай слези втираю з очий
Що екс-фон Денікін і екс-барон
[Врангель
Утікли з душею як дим.
Верніться панове, верніться опришки
[шки.
Верніться... Ох доле моя!
Бо пика побита і вас вже чорт
[має, —
Пропала надія моя! Ха, ха, ха!..

М. Цеглинський: О-о Галов! "Молот" витає вас з великим ентузіязмом на земли Вуйка Сема. О, о, Галов! Здорові були! Гості, гості! О, о, ніврокy! Витайте! А де-ж ви перебували? А де-ж ви пережидали через такий довгий час? Гу-гурей! Що ви вже знов між нами. Галов! галов! Витайте! А ми бачите думали що ви вже може борони боже голову скрутили собі часами де в чеській кавярни. Ох, як нам жалко що десь чорти Ревка вирвали з поміж хрістиянського миру, ато був би так як колись з вами привітався. Де-ж герой? згубили? Заставили чортови за старий довг?? Розповідайте все і про все, бо "Молот" аж горить з цікавости, щоби щось про вас написати.

Поки вас тут чорт мав у нас вже де-що змінилося. Та поки-що пождіть а "Молот" при нагоді вам все розкаже.

Православний батюшка з Монтреал: Пишете до "Молота" що ви минувшої неділі були примушені плакати у своїй церкві, що з 8 до 10 тисяч живучих у вашому місті істинно православних душ, заледви прийшло одинайцять до церкви. В тійже ціли ви радитеся "Молота", як вам поступити взглядом тих всіх грішних недовірків.

Наша відповідь була-б така, що плакати вам над тим що там хтось не може, чи не хоче ходити до вашої церкви, це є злишним; отже найлутше зробите наколи засунете церкву на ключ а самі підете до фабрики а тоді не буде у вас найменшої причини до плакання.

Редактор "У. Г." в Вінніпегу: Про це що ви є підла людина знає днесь майже кожний свідомий робітник. Однак не падайте на дусі, бо ваша підлота скоро закінчиться. "Молота" одно лише дивує, а головно:чому то "У. Г." будучи офіціяльним органом Свистунової гр. пр. церкви, не пише щось про святі кавальчики, лише все брехні тай брехні на совітських урядників в цей сам час, коли вони цеб-то совітські урядники гидилися-б навіть плюнути на таких падлюк як ви і ваш морський ректор.

Різак.

СІМ ГРІХІВ ГОЛОВНИХ НА КОЗЯЧІМ ХВОСТІ.

(Бофало. Н. Й.)

От ці заповіди подаю "отцу" Козоліс, чи Козуліс, чи як там його біс, — не розберу його назви, — нехай буде, **Козипас.**

От так пан-отче подаю вам тих сім заповідей, після котрих ви повинні заховуватись ще якийсь час.

1.) Корова забула, як телятем була.

Пару місяців, як ви "панє-тату" приїхали з Канади бідним обдертим лахманом, а нині ви вже "пан". От на парохіяльнім балю хтось при людно сказав вам "товаришу", то ви на другий день, перед парохіянами плакали, що вас названо "товаришом"... Га!.. Що-ж робити? Паном вас ту ніхто не назве, хоч по-правді сказати, ви не варта того, щоб вам хтось був товаришом, хиба так хтось собі з вас закпить.

2.) Стережіться лакімства.

Не лакомтесь бути членом "У. Н. Дому"; шкода вашої думки, — ліпше зробите, як перечитаєте собі статут, в котрім є застережено від таких чорних духів як ви.Тому то ми не позволили вам паскудити стін нашим кропилом і смердячим кадилом.

3.) Нечистота.

Запросіть собі "пан-отче" двох добрих хлопців та ідіть з ними до купальні, нехай вас добре обчистять, хай тую всю гниль вишкробають з вас, а найбільше бруду є у вашій голові.

4.) Заздрість.

Не будьте заздрісним, що парохіяне звернулись в сторону свідомих робітників і будують разом дім. Їх до того змусив такий самий "пан" як ви, котрий тримав народ в темноті сім літ. Чия вина, того гріх.

5.) Обжирство.

Меньше жеріть, а більше правди говоріть, бо часи лихі надходять, що хто не робить, той з голоду здихає.

6.) Гнів.

Стережіться "панє-отче" людського гніву, щоб часом не дістали джаґан в руки, так як Бог дав небіщикови Адамови за його легкодушність. Коли їдеш дорогою озирайся на задні колеса.

7.) Лінивство.

Лінуєтеся нічого не робите, тільки думаєте як би то бідного чоловіка обдурити... Дорогий "пане" вдартесь в груди, що більше того не будете робити, а ми всі як один будем просити св. Миколу, щоб вам по смерти дав возити смолу в пеклі, вовіки-вічні. Амінь. **М. К.**

В горах взяв собі один панок на провідника пастуха. Пастух зближаючись до небеспечної пропасти, каже:

— Пане, тепер уважайте, бо до тої пропасти вже не одна худобина впала.

НАУКА ПОПА В ЦЕРКВІ.

(Авборн, Н. Й.)

Раз у церкві розкричалась
Клєрикальна пика;
Недорослий душпаскудник,
Отець Кульматика.
— "Не читайте ви "Молота" —
Кажє — мої люди,
Бо за тоє вас всіх пеклом
Бог карати буде.
Бо той "Молот" редагують
Самі атеісти,
Большевики, недовірки
І соціялісти.
В них характер є облудний,
Натура запекла;
Вони братя Люцифера
Найстаршого, з пекла.
То-ж здалека оминайте
Ви тую заразу;
Стережіться бо чорти вас
Візьмуть всіх відразу.
А я братя во Христь — вас
Ратувати мушу,
Так щоб кожний спас по смерти,
Свою грішну душу...
Вони нації не хочуть, —
Та ще й з того горді,
Що набили Цегельського
В Клівленд, по морді.
Вони теж не попирають
"У. Н. Комітету",
І на сироти не дають
Жадного "буджету".
То-ж прошу вас, щоб зносини
Всі з ними пірвати
І газет їх, ані книжок
Зівсім не читати.
Хоч газети вам потрібні,
Як вода в посуху,
Але тільки вам ті раджу,
Що дають наша "Америка"
І "Свобода" тоже,
Й "Місіонар", що видають
Його "сестри божі".
Ті газети вам потрібні,
Бо я то сам знаю,
Навіть для вас ті газети
Нині в церкві маю.
Такі письма вас провадять
До людий, до бога;
Ще за життя вам стелиться
До неба дорога.
А я вам яко душпастир,
В тім всім допоможу,
Але мусите принести
Щось на "службу божу", —
Той хто хоче свою душу
Вовік-віки спасти,
Щоб до пекла не дістатись
І там не пропасти.
Бо біда тому хто впаде
В ту бездонну яму; —
Там буде чортицю ссати,
Як дитина маму!...
То-ж працюйте і моліться,
Бо так всім вам треба,
А по смерти полетите
Враз з вітром до неба.
Любіть панів, любіть царів
І їхні закони;
Моліть бога щоб затримав
Вовік-віки трони"!..

***

А я все те як вислухав,
Яка ціль в тім, що і як;
Тай подумав: А щоб тебе
Тут хоч в церкві трафив... шляк!

Старий Різак.

БАРАН.

Там на Криші баран Врангель
От що хотів він зробити:
Своїм слабим дурним лобом
Большевицький мур розбити.
Й кликав собі він на поміч
Дурного осла Петлюру,
А Ленін як те побачив, —
Казав обом зрізать шкуру.
Налякався баран того
Тай утік... Пани як взнали,
Підїхали кораблями
І барана собі взяли.
Незадовго ще поїдуть
І по другу таку шкуру, —
Цеб-то того недобитка,
Свинсько-панського Петлюру.

М. В-нів.

З РИМУ.

В Римі у великім хліві є якесь сотворіння похоже на папугу, або тим подібне. Одні кажуть що це таки звичайна папуга, а другі твердять, що це індик. Те своє твердження опирають вони на тім, що те сотворіння дуже не любить червоного, і на перший погляд дується, а ту гей на злість червоного коліру по світі тепер якнайбільше, навіть коло хліва того святого індика.

М. Л-й.

ПРЕСОВИЙ ФОНД.

Нордеґ, Алта, Канада П. Макар $3.00
Ню Йорк, Н. Й. А. Тринайцята 5.00
Акрон, О. Т. Кричун — — — 3.00
Судбури, Онт, Канада. Т. Гах 1.00
Порт Джеріс, Н. Й. Д. Голод 1.00

За повищі жертви, "Молот" складає щиру подяку.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

І. Б. Онт. Канада. Вірш за слабо зложений.
Ріжок. Решта піде в слідуючім числі
Гак і Н. Ковий. Те саме.
Парафіянин Чаус. Не піде через брак місця.

ВОЛОДИМИР НАНЯК

пошукує своїх братів, котрі називаються Василь, Іван і Лев Наняки в Америці.

Хтоби знав де вони знаходяться, або вони самі, нехай пишуть на таку адресу:

Wladyslaw Naniak
Slobodka Gorna
p. Monasterzyska, GALICIA.

Читайте! Читайте!

"Українські Робітничі Вісти"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будучини.

Ви повинні мати її в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злучених Державах і Канаді $ 4.00.
В Галичині і Буковині $ 5.00.
Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS
Corner Pritchard & McGregor St.
Winnipeg, Man. Canada.

НЮАРК, Н. ДЖ.
Анонс.

"Tra-la, tra-la-la,
Oh by Jingo, oh by gosh!"
(Дует Камілі і Рожі з оперетки Вітенківщина або Круківщина, або "Трійка Гільтаїв")

Не забули?

До негуляющих панів товаришів і гуляющих панночок-товаришок! Відомо нам, що тепер застій в українській справі. Люди сплять не рухаються. Лучше щонебудь хотяй би зло робити, як нічого, бо це мертвота. Щоби воскресити свою мертвість, ми отворяємо школу "гуляння". Попереджаємо також що школу "гуляння" не буде провадити др. Білик, понеже він мусить відпочати по виступах в Парижі. Його місце займе широко знана Панна Штукарка. Музика новоспеченого проф. Мельніка, котрому вдалося обєднати усі лутші сили. Будемо учитися новомодних танців на віденський і чікаговський лад, як: "Полька Центровиків" під "Інтернаціонал". "Козачок Левинського" під "Ще не вмерла Україна" і т. п. Платня уміркована, маючи галю і світло безплатно, дякуючи стократ шеровцям за їхню благодать, наука коштує всего 75 ц. місячно, а як додаток ви стаєте тим самим членом Св. Братства "Обєднєнія".

Гуляння буде відбуватися в кожну тую суботу, коли Тов. Укр. Молодіжи буде робити підприємство в користь політичних вязнів. То-ж слідіть за оголошеннями, щобисьте не пропустили нагоди! Покажім, що ми Укаїнці! Заразом подається до відома, що вправи люшнями не будуть відбуватись, а то з причини наглого виїзду "батька" і учителя нашого любого цирулика. Ученники його говорять про якись нещасливий романс, — та нехай собі пчихає, може випчихається.

Комітет "Обєднанія".

ЛЮДЛОВ, МАСС.

Доходить близько рік, як ту в Людлов заснувалась парохія. Заснував її бувший пі-пі-як (і тепер не ліпший) презвитерський дяко-піп Зьомбра. От ця драпь представляється декому, що він є "дійсний" патріот Українець, а декому говорив що він є робітник, а декому знова — що презвитерський піп. Мене це дуже дивує, як то з одного чоловіка може бути три особі, але зараз таки собі думаю, що то певно якась відрода людська — як то кажуть старі люди, — певно відьма, коли так перекидається: раз піп, раз робітник а раз патріот...

Такими то хитрощами він потрафив налапати на свій мотузок кілька овечок і тепер так їх водить, як сам хоче. Казав їм класти помешкання — поставили, казав поставити стайню — поставили. І так все, одно по другім. Тепер казав щоб поставили йому "бойлєр" до "штабельні", щоб святі ревматизму не дістали на весні, бо треба їх огрівати і він сам — казав — мусить огріватися, бо мотилицю дістав від вина. (А що декотрі овечки також дістали мотилицю від "мун-шайн", то йому ані в головонці!)

Покірні овечки взялись до тої роботи, викопали яму на "бойлєр" і закликали контрактора і спитали кілько він хоче за вложення "бойлера". Контрактор зажадав $2.800 (дві тисячі і вісім сот долярів). Овечки зійшлись на мітінг і підчас голосування піднімали руки, хвости і ноги, що не заплатять контрактрови таких грошей. Тепер говорять, що, хотьби святим носи повідмерзали, то вже не будуть закладати "бойлера".

Га!... Можливо, що колись ті барани таки добре очуняють, але поки що, то вони замість учитись розуму, ходять до гори ногами від "мун-шайну"... Тай така то їх "просвіта"!

Непокірний.

З ПАРОХІЯЛЬНОГО БАГНА.

(Бруклин, Н. Й.)

Ту в Бруклині від кількох літ "служив" при греко-католицькій божници за старшого йолупа, — або як його називали попівські вівці "другим по бозі", — славнозвісний пяниця над пяницями і картограй над картограями на землі Вашінгтона, "пан" Ясь Кевич.

Тутешній шкіролуп, дуже його любив і прославляв кожної неділі за його "мораль" на католицькім збіговиску.

В послідних часах шкіролуп зробив його того католицького йолупа великим "достойником" віддаючи під його надзір той куток до чищення, де попадя виходила після обіду. Словом сказати, він був першим достойником божим по попови.

Частенько, коли цей йолуп, пяний після богослуження (не при нас грішних згадуючи) як свиня, тоді піп лотовичив: приказую своїм вірним відмовляти молитви за того угодника, бо він страшенно хорий.

Так прожив цей йолуп на службі церковній, божій і поповій довший час аж поки не навчився добре христіянської "моралі". Перейшовши "університет" (на лекціях у попа) підмовив жінку одного римо-католика і пішов з нею в світ за очи, лишаючи невинні діти, забераючи матір.

Таким то способом попови прийшлось стратити свого "патнера" а парохіянам урядника. Є чутка що на його місце кандидує другий йолуп і "професіоналіст" на "пінагля" — Свинчук, чи там крав-Чук. Не знати тільки, чи прийме його піп?

Пройдисвіт.

НЮ ТОРОНТО.

Ню Торонто "файне" місце,
Весело тут жити,
Лиш на наших робітників
Аж жалко дивитись!

Тут лиш в карти вічно грають,
"Віскою" торгують;
От так наші робітники
Ту "злидні годують".

У вільний час від роботи,
Лиш піяцька буча;
От так волі "добуває"
Ту кляса робуча!

Про часопис, чи про книжку,
І не споминати,
Бо готовий бука взяти
Та "почастувати"!

***

Не дивуйтесь робітники,
Що я так сміюся,
Бо ту дійсно таке діесь, —
Правдою клянуся!

Іван Зімак.

З КРИМУ.

Авантура рогатого барана Врангля скінчилася тим, що він позбивши собі роги об червоні пороги, скочив на підплившу тоді якусь колоду і так пустився на втікача. За ним зробили те саме і другі хитріщі барани, котрі тепер десь плинають собі мов ті гусята по Чорнім Морю, не маючи пристановища, та вижидають нагоди, щоб причалити десь до берега. Але як довідуємось, то таки більша часть тих баранів остала на Кримі і попала в руки побідникам обороицям трудящого люду, Червоноармійцям. Як доносять також де-які газети, то побідники ні чого не робили тим баранам, тільки поздіймали їм роги, щоб не мали чим "дуцяти", а пізніще то може і вони навчаться людської етики під диктатурою трудящого люду. От так скінчилася тая ганебна монархістично-бараняча авантура. На Кримі повіває Червоний Прапор.

З ЗАХ. БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ФРОНТУ.

Відважна рука Червоноармійця не спить і тут. Зараз як тільки розправилась із кримським бараном звернулася в сторону других двох двоножних звірят, а це: проти того українсько-польсько-шляхоцького осла Петлюри і проти т. зв. "Булки"-Балаховича. Послідний то вже так дістав аж му таки направду булька вискочила, а Петлюра навіть не чекав щоб "покушати" доброго "штуса", але таки зараз із своїм "хвіст-крупером" Павленком драпнув до "польських браці" і правдоподібно прямує до Варшави, аби не далі. "Булка"-Балахович ще десь "облизує свої спадки", але все таки оглядається, куди найлучше втікати, чи в Польщу, чи "на лоно Авраама"? там де вже сидить його предтеча Колчак?.. У всякому разі, ми є певні що і йому большевики "всиплять бобу".

З ШВАЙЦАРІЇ.

Під цей час тут знаходиться той "клаптик паперу", — як його називала джерсисітська "Свобода" — цебто "Ліга Націй". Цей клаптик паперу дметься до неймовірної величини (Мабуть ще гірші, як Левинський в своїх "штанах" — зам. скл.) і думає що він ще справді має таку силу щоб повалити існуючі пролетарські держави, Сов. Росію і Радянську Україну. Той то "клаптик паперу" дмухає з усіх сил, щоб створити т. зв. "міжнародню армію", щоб тая армія (читай, банда) пішла проти большевиків так само як ішов Врангель (і щоб так само втікала, як це зробив Врангель, — зам. скл.). З того видно, що цей "клаптик паперу" неабиякая жаба; він таки справді хоче надутись до величини вола... Але розуміється, таку надуту жабу чекає здоровезний луск, пук і хляп!..

З ГАЛИЧИНИ.

(Спізнена телєграма.)

Нині, цебто в суботу, 30 жовтня, у Львові під числом 3. улиця Руська, в редакції "Впереду" счинився такий сміх, що здавалося, геть животи потріскають тим петлюрівським редакторам, того-ж соц. патріотичного "Впереду". Причиною того конячого сміху, була радісна вістка, що В. К. Винниченко повернув за кордон. Зразу тії соц. патріотичні запортки тішились, що ось мовляв "добий матеріял привіз Винниченко до оправдання, чому ми ("Впередовці") були цілий час не по стороні большевиків, але по стороні Петлюри і Пілсудського"... Та після того прийшло на думку головному редакторови "Впереду", побавитись в ролю професора і ще трохи повчити того "нереального політика і непереконіного комуніста" Винниченка за мниму зраду соц. патріотичного багна; мовляв, пощо йому було покидати "Соц. Демократичну Партію" і засновувати якусь там "Групу" у Відні!?. Як сказав, так і зробив. Висказав своє здивування, чому Винниченко взиває всіх робітників на Україну до злиття в міцно збиту, комуністичну партію, а сам як раз драпнув за границю і показав пяти робітникам міста і села на Україні? При кінці ще хитро назвав Винниченка нереальним політиком (розуміється двозначно, цебто, на притики) а його всякі відкриті письма пустою деклямацією і політичною поезією. Виходить, що з того роздратуваного чоловіка, — Винниченка, не тільки "koń by się śmiał" (Левинського "фраза") але і петлюро-"Впередовці" посмішкуються.

З АВСТРІЇ.

В Австрії, головно у Відні між укр. "патріотичною" зграєю, також панує невимовна радість з приводу Винниченкового скинення частинної "комуністичної" маски. Бувші царські офіцири в "Волі" і австрійсько-цісарські капралики в "Укр. Прапорі", не можуть натішитись з того, як то "Нова Доба" з Винниченком та ліліпутом Левинським, уміють "вдучно" атакувати большевиків. Тільки самі "новодобісти" не дуже то вдоволені з того, що зайшло, бо їм не повелось захопити Україну в свої руки. Приміром сякий-такий "муж в штанах" острив зуби цілого півроку, що ось то дістане якусь ситу посаду на Україні, а ту на тобі! Пролєтаріят України ані навіть дивитись на них не хоче!... Це озлобило до решти наших "мужів"; Левинський сдувся спустивши носа в долину і не говорить нічого. Навіть ті штани, котрі колись що вечера красив на червоно, він тепер зівсім "опустив," не дбає за них і ходить в таких, якими вони є в дійсности, жовтими. Проча "мужва" також не в гуморі. Винниченко що покаже носа до Відня, то знов втікає до Карльсбаду. Така то комедія з нашою "вищою" братією.

З АНҐЛІЇ.

Розгромлення баранячої армії на Кримі, червоною армією, знова завдало страху многим західно-европейським політикам. Між иньшими британський пастух Лой так настрашився, що знова починає перти до згоди з совітськими державами. Він бачите, боїться, щоб тії його стада, які сусідують з сов. державами в Азії, не збунтували та не прогнали і своїх баранів з поміж себе, а в першій мірі пастухів. Кажуть, що може і дійшло-б' до згоди, але в суперіч тому пастухови, французькі "парля-бу" пруть до дальшої війни проти большевиків. Питання тільки, звідки-б' то почати?.. З того таке заходить, що бідний Лой не знає сам що почати, а люди починають говорити: "Був колись найбільший політик буржуазний, тай той в дурні пошився.

MOLOT CO.
414 E. 9-th Street. New York, N. Y.

Телєфон: { 2509 / 5883 Орчард
М. РОЗЕНБЕРГ
Аптикар
132—2 евню (ріг 8. вул.)
Нью Йорк, Н. Й.

ПООДИНОКЕ ЧИСЛО 10 ЦЕНТІВ. "MOLOT" Single copy 10 cents.

BIBLIOTEKA Stefana Nykiforuka,

МОЛОТ

ІЛЮСТРОВАНИЙ САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ЧАСОПИС.

РІК II. Ч. 24. 15. ГРУДНЯ, 1920. NEW YORK, N. Y. DECEMBER 15, 1920. VOL. II. № 24.

А ТАКИ НЕ ВДАЛОСЬ!

Чого вже не пробував
"Дядько" череватий? —
Всеї сили уживав,
Щоб скалу "зірвати";
Бо так сказано йому:
— "Скала розвалиться,
Тоді "дядьку", тобі, аж
Щастя усміхнеться.

А як тая, там скала,
Вдержиться скалою, —
Тоді сватку, попращайсь
Скоро з головою!
Бо скала та, — це нова
Для людства твердиня;
При ній жадна не встоїть —
Така як ти, — диня!..."

То-ж старався він розбить,
Ту скалу могучу...
Та труд його здався лиш
Для псів на онучі;
Долота всі потупив, —
Вся та драньногнулась...
А скала... Ну, як скада, —
Ані не схитнулась!

Вже дивується сам чорт:
— "Що це є за диво,
Що "дядькові" ані руш,
Не йде його жниво?"...
Скала з нього вже сміється
Й сонце засміялось;
Всі струменти бач погнув,
А діло не вдалось!

Щербак.

"MOLOT"
The Ukrainian newspaper for satire and humor published semi-montly by "MOLOT" CO.
414 E. 9-th St., New York, N. Y.
Price: $2.00 a year, $1.00 half-yearly, Single copy 10 cents.

DECEMBER 15, 1920. № 24.

"МОЛОТ"
САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВНИК, ВИХОДИТЬ 1-ГО І 15-ГО КОЖДОГО МІСЯЦЯ

ПЕРЕДПЛАТА:
На рік $2.00
На пів року $1.00
Окреме число 10. цент.

ЗІ СВІТА.

Цілий світ тепер дрожить,
Тріщать пересуди;
Дипльомати признають
Усі свої блуди.

Лойд Джордж сів десь у кутку,
Ледви рушить вусом;
Мілєран, як робить що,
То лиш під примусом.

Джіолітті спустив ніс,
Не пуска ні пари, —
Королеві лиш кричить:
— "Тримай шаравари!"

А король-же, мов той мул,
Надув свої храпи
Та питається щодня,
"Святійшого" папи:

— "Коли з'їде Ілія,
З неба на землицю,
Щоб забрати нас вже раз
У "божу столицю?"

А папа знов, підкасав
Свою реверенду
Та думає, щоб оддать
Папство у аренду...

Король Юрко "фон Бріган",
Також сидить тихо;
І він бачить вже, як слід,
Гірке своє лихо.

Вілсон шмаття вже зібрав,
Їде "у мирі спати";
Гардінг драпаєсь в гору,
"Щастя пробувати".

Польщі в вічи зазира
Большевицька сила;
"Ліга Націй", не на жарт,
Цілком підогнила.

Лиш большевики ростуть
В силу і відвагу;
Вони скоро вже займуть
Сильну перевагу.

Щербак.

"З МОРСЬКИХ СПОСТЕРЕЖЕНЬ".

Видно що українські робітники в Америці, не дуже то якось цікавляться приїздом пр. Боберського з Европи, ані показуванням ним світляних образків, коли по так короткім часі свого побуту, він вже продерся через границі Америки і опинився в Канаді.

Ну, та не можна дивуватись. Пр. Боберський, не тілько самими раками годований; він вже і не з одної печі пробував гризти хліб своїми зубами. Не дурний він такий, як його побратимець др. Цегельський, їздити по Америці, тай збирати від робітників кулакове "пискобитіє". Він знає, що в Канаді під дахом новоупеченої гр. пр. церкви, ще багато укр. робітників криється перед поступом... Так чому-ж і йому туди-б не поїхати.

***

Пише біблія, що бог сотворив чоловіка на образ і подобіє своє. Значить що між богом а чоловіком нема ніякої ріжниці, бо після біблії, виходить, що подобіє бога, є таке саме як подобіє чоловіка, а подобіє чоловіка, є таке саме як подобіє бога.

Ну, можливо що біблія не хоче не говорити неправди. Одно лише, як би справді подобіє боже було з таким розумом і з такими ослячими ухами, як приміром той чоловік, що редагує "Свободу", так хоч біблія не бреше, однак єй богу що смішно!.. Що, може ні,Бориску?

***

Нарочний слуга божий, о. Пристай, чи Гільтай, чи чорт його там відає, як його зовуть, хотів конче заграти ролю божевільного, і взяв та написав в "Америці", таки в попівському органі, що хто не витирав своєю спиною шкільних лавок, літ двайцять, той не є правдивим слугою Христа, хоч-би він був навіть і висвячений. Про це я не згадував би. Однак чому дурний думками богатіє, в цей час як в Америці є навіть такі попи, що ще не укінчили навіть по двайцять літ свого життя?.. Хіба може ходити хтось до школи перед уродженням?

***

Жалується Роман Солодуха на редактора "У. Г.", що він чужинецьким епископам дописує всякі ранги і похвали, а свого рідного єпископа, (себто Будку) котрий є з крови і кости Українець і держиться пильно всіх "домократичних" засад гр. кат. церкви, він (ред. "У. Г.") обкидає його (Будку) болотом тай навіть кпить собі з його назвиска, пишучи "будка" неначе про якусь річ, а не про єп. Будку йому розходилося. І за що-ж ту лаятись? Хіба п. Солодуха не знає, що і сова своїми дітьми чваниться? А чи п. Солодуха вже забув яких то він уживав слів на адресу благородного єп. Будки коли він був атеїстом і продавав укр. робітникам камінні "прерп" в Атабасці?

***

Мирослав Стечишин, котрого прав дивє імя є Гілько, а Мирослав підроблене, мабудь хотів прислужитися укр. робітникам в Канаді. Той Гілько, що то колись так само як нинішний сіоніст, — чи як він зове себе, — божий анархіст Крат. зрадив укр. робітників і пішов чортови чистити капці, пише перестороrу до урк. робітників з Вашінrтону, щоби вони не далися обдурювати жадним конзульським махерам, бо "правдивим заступником "У. Н. Р.", є п. Бачинський і він, себто Гілько, не якись там Хамницький і другі. Дуже добре що Гілько так дбає за укр. робітників. Та ще лутше було-б як би Гілько попрасував ті десятки що поназичував у робітників еще у 1912 році.

Різак.

ХИТРІ "ПТАШКИ"

(З циклю "Стара Доба".)

Який це біс
В штани червоні вліз
І робить діло свинське?
— — — — — — — — — — —
Це "муж" Левинський.

Який це вуж,
Що так-же як і "муж",
Луску зміня частенько?
— — — — — — — — — — —
Це Винниченко.

Які це круки,
Що теж і свої руки
Кладуть до тої шайки?
— — — — — — — — — — —
Це шолопайки:

Паламар і Калиновіч
І Черкасенко — Стах,
Тай ще там декотрі щенята.
Що топчуться "завзято",
В Левинського штанах.

Панько Осика.

ДРУКАРСЬКІ ПОМИЛКИ.

Кожний початок є брудний.
Здібний той педагог викрадав через довгі роки українську літературу.
Нещасний той чоловік працював в поті чола, щоб заробити на хліб насушний.

"НА ГИЛЯКАХ І ПІД ГИЛЯКАМИ", або ВАКАЦІЇ ВАНКРОТІВ.

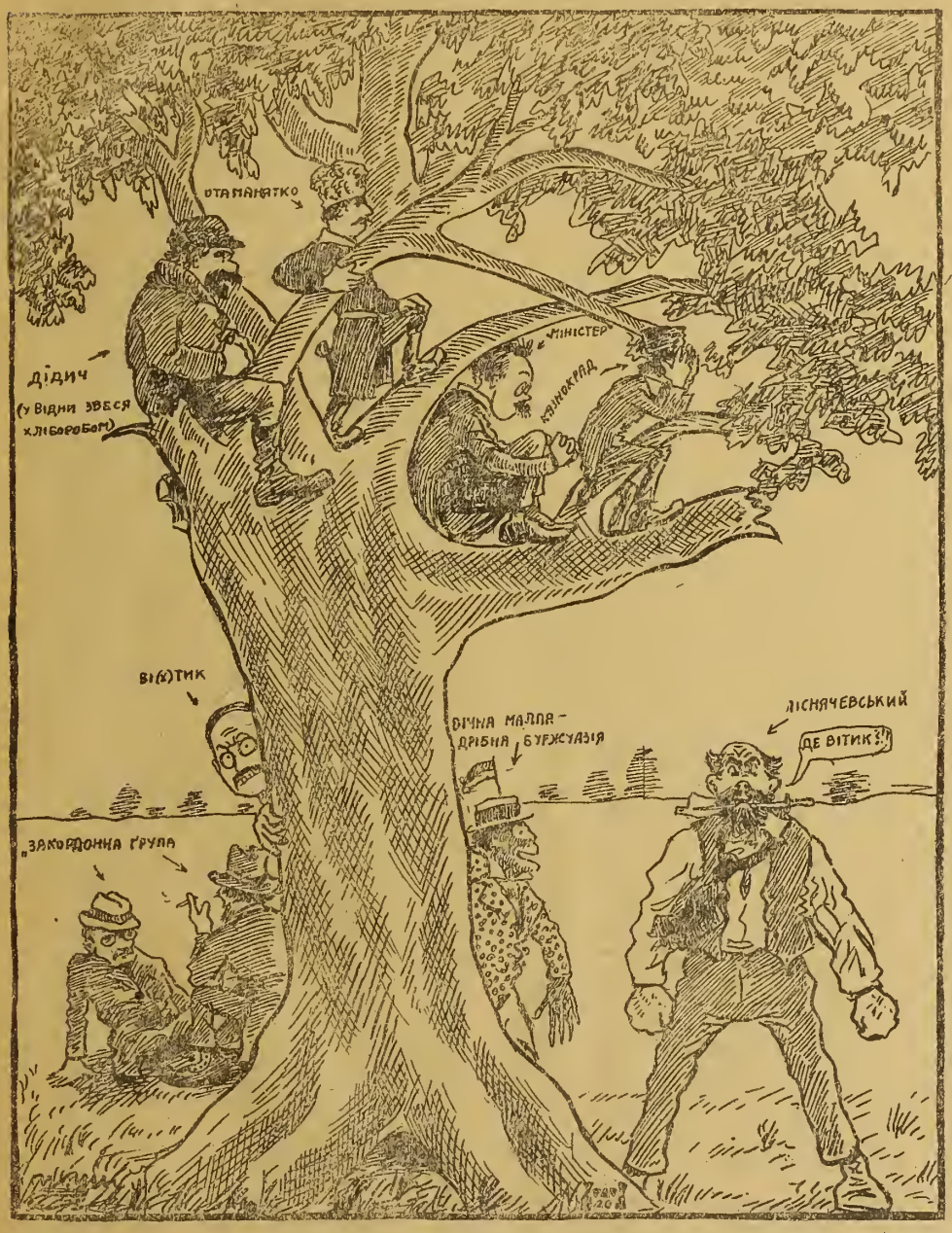

НЕПОРОЗУМІННЯ В СКЛЕПІ

(Підслухане.)

Левинський (до віденського склепара, котрий торгує ріжними фарбами): — Ось вам пять марок і прошу дати мені за них як най лучшої фарби червоного коліру. Тільки прошу вас ще раз дайте якнайлучшої, бо минувшого разу фарба яку я купив у вас, показалася фальшивою. Так облазить до лиха що навіть не можзауважити.

Склепар: — Дякую. Але ваші слова зробили мені прикре враження, понеже фарба яку я держу у своїм склепі є найлучшого виробу.

Левинський: — Але-ж говорю вам що облазить.

Склепар: — Прошу, які річи фарбуєте?

Левинський: — Штани.

Склепар: — А чи перед тим поки ви не фарбували своїх штанів на червоно, були вони фарбовані якою небудь иншою краскою?

Левинський: — Так. Були фарбовані на жовто.

Склепар: — От і якраз вся причина полягає на тім і дуже сумно мені, що ви чванитеся, тим що вже двайцять літ працюєте для народа, а не знаєте, ще причини, чому фарба не хоче добре держатися ваших штанів!.. Даруйте але коли ви того не знали, так ганити мені мій товар у моїм склепі, це є лише злобою вашого переконання.

Левинський: — Простіть за обиду. Клянусь що про такі річи я не знав. Тепер я вже свідомий. Так бувайте! (Бере фарбу ховає за пазуху і йде до ред. "Н. Д.").

Різак.

ХТО ВІН Є?

Уха має мов вислюк,
Кровожадне як павук;
В Джерзи Сити пробуває,
Чести не мав і не має.
Хліботавцями торгує, —
Жовту шмату редагує;
На червоних все він злиться,
Ладу нового боїться.
Сичить як гад, дрантя риже,
Панам служить, руки лиже,
Кровопійців вихваляє,
По упадку їх ридає.
Провідника грає ролю,
Продає народ в неволю;
Капіталу служить вірно,
Правду лає він безмірно.
Умово він дуже бідний, —
Перший дурень і послідний;
З дня на день от так гниє...
Відгадайте, хто він є?...

Н. Ковий.

ПІП НА ПУЩІ.

Начитався піп удовий,
Як святії жили,
Як то вони по пустинях
Господа молили...
Тай задумав і сам грішний
З світом попрощатись,
Зайти собі межи пущі,
Тай собі спасатись...
І зібрав усю громаду,
З нею розпростився...
Взяв з собою молитовник,
В пущу віддалився...
Але де йому до пущі!
Привик до ковбаски...
До чарочки горілочки,
До борщу, до кашки...
Привик собі як часами
Тай дечого вжити...
То де йому серед пущі
Корінцями жити?
Пробув в пущі одні сутки...
Ба щось не прядеться...
Пробув другі піп удовий...
Ба вже й нитка рветься...
Взяв добродій молитовник,
Назад повертає...
"А що-ж то ви не на пущі?" —
Громада питає...
— "Не питайте, добрі люди!
Став піп говорити—
Не з такими животами
Серед пущі жити!.."

С. Руданський.

Без фейлєтона.

— А що, готовий фейлєтон? — запитав мене редактор, коли я увійшов рано до кімнати спізнившись о півтора години.

— А вже-ж, казав, що вчера буде готовий...

— То-ж чому? Адже-ж вчера вечером, коли ми розходилися спати, ти обіцяв на ранок принести фейлєтона?

— Було мене не вгощувати зацвілою ковбасою на ніч, то бувбись мав нині фейлєтона, а так, тепер роби як знаєш.

— Що-ж тут ковбаса, має спільного з фейлєтоном? Не розумію...

— А ось як я тобі розповім, то й зрозумієш.

— Та що мені за користь з твого оповідання, коли газета буде без фейлєтона...

— Та ти не сердься, бо єслп котрий з нас має право сердитись, то се якраз я, а не...

— Овва!.. яка велика цяця... Раз на три місяці напише фейлєтона, то щей не чіпай його, бо розсердиться... Неначеб якийї петлюрівський міністер...

— А я твоїх петлюрівських міністрів десь заткну... Я минувшої ночі після твоєї ковбаси не такі посади мав...

— Та що мені з твоїх посад, коли газета буде без фейлєтона...

— А, що мені твій фейлєтон!.. Я он через твою ковбасу остався без кватири...

— Ну і затягнув вже ковбасу та ковбасу. Кажи вже, що там в біса сталося?

— Еге-ге, що сталося? Попав би ти мені в руки минувшої ночі, то я з тобою не так був би говорив, дарма, що ти редактор...

— Або оповідай або гони до біса!... А то затягнув: ковбаса та редактор...

— Ну от набери в рот мовчанки і слухай.

Давно вже зарікся я їсти на ніч ковбасу, бо знаю, що якась чортяка приснпться... Але представ собі, що мені приснилося минувшої ночі?

— Ну, що?

— Був президентом французької республики...

— І вилетів з потягу через вікно?

— Не забігай вперед, а слухай попорядку...

— Мовчу.

— Вибрали, знаєш, мене президентом французької республики...

— І ти згодився?

— Не я, а ковбаса твоя... Зрозумій, що це мені снилося.

— Розумію вже розповідай.

—Отже питають:

—"Годишся бути президентом Франції"?

— Годжуся, — відповідаю.

"Будеш душити прокляту Німчуру?"

— Буду, — кажу, а сам думаю. коли-б мені лише стати президентом, та вивідати ріжні дипльоматичні тайни, то тоді я вам встружу штучку в "Молоті".

"Признаєш правительство Врангля?" — питають дальше.

— Признаю — кажу — і Врангля і Балаховича і Петрушевича і Петлюру, і єслп ще яке нове правительство вродиться, то признаю...

"Даси їм зброї для поборювання большевизму?"

— Дам — кажу і зброї і амуніції, африкан'в на поміч пішлю, щей сам командувати ними буду.

"Ні, — кажуть вони, — командувати ними тобі не потрібно; це вже ми і без тебе зробимо... Ти лише на все давай згоду і більше нідочого носа не пхай.

— Годжусь — кажу я — і на це.

"Будеш на всі капіталістичні здслки мовчати?"

— Навіть і очи заплющу, — відповідаю.

— Ну, от сказився!.. І ти на все те годився?

— Це не я годився, а твоя ковбаса?

— Розповідай вже дальше, розповідай, а то вже знова починаєш ковбасу згадувати.

— А ти не перебивай, а слухай! Отож вибрали мене президентом...

— Таж ти по французьки не знаєш ні бе ні ме!..

— Не забувай в біса, що це мені снилося!

— Мовчу вже, мовчу.

— Отож вибрали мене президентом, а самі починають господарювати і ні в чім мене не радяться. Я з початку мовчав, а опісля й кажу:

— Знаєш що Мілєране? — Ти так часто їздиш з Лойд Джорджом на наради, то до Сан Ремо, то до Вайт, то до Спа... Дай мені хоч раз поїхати... Та-ж я якийсь президент.

Покрутив щось трохи носом мій Мілєран, подумав тай каже:

"Добре, поїдеш".

Я аж підскочив з радости. Ага, думаю, аж тепер я вивідаю, а тоді і втну вам штучку...

Випровадили мене з парадою до потягу, сам Мілєран підсадив мене під ручку до вагону... Я тільки вглянув, як він моргнув на кондуктора...

Ага, думаю, хоче щоби той добре мене доглядав в дорозі... Дали мені окреме президентське купе... Але увійшовши, я почув, що щось гейби часником воняє... Прислужник, в 7 стіп ростом, запримітив, що я повів носом, шляхотно поклонився тай каже до мене:

"Можете, пане президенте вікно отворити, єслп хочете свіжого воздуху".

Підійшов я до вікна... Що то за непрактично бути перший раз президентом!.. Адже можна було приказати, щоби прислужник отворив... Так ні! Підійшов я сам до вікна і тільки що отворив, аж чую, що мої ноги опинилися вже у воздусі і я в одну мить полетів через вікно. Лечу, тай лечу в якусь прірву... Коли розплющив очі, дивлюсь: довкола мене скали і на всіх скалах стоять Мілєрани великі і маленькі Мілєранчики і всі регочуться.

"А що, — кажуть — захотілось тобі президенте, проїхатись?"

Я глянув на потяг, а з того вікна, через котре я вилетів, виглядає гладка пика прислужника і собі регочеться... — Ну і кудиж ти впав, на постіль?

— Нетра, щоби після ковбаси впав я на постіль...

Лечу, я дальше тай лечу, аж дивлюся... підомною в низу якесь велике місто... Огні... огні всюди.

Коли я приглянувся, аж це Атени.

— А хиба-ж ти був в Атенах, що ти їх пізнав?

— Слухай, не забувай, що я ковбасу їв...

— Ну, ну, оповідай вже, оповідай.

— Лечу я та дивлюсь, а на площі міста військо, народ... Коли-б думаю мені хоч на багнети не хляпнути. Аж тут підлітають до мене Німфи, беруть мене попід боки і опускають серед міста...

Народ і військо кругом кричать: "Ура!.. Король наш!.. Король наш!.. Ура!.."

— Який я, — кажу — вам король?.. Я звичайний робіт...

Чуть не сказав: робітник з Америки, але опамятався, та кажу:

— Я президент французької республики!..

Так де там:

" Ти — кажуть — наш король!. французький президент вилетів з потягу через вікно і тепер в домі божевільних..."

Я знова чуть не випалив, що це я самий вилетів через вікно, але не вспів, бо мене підняли на руки і понесли в храм мудрости... Ось щоби ти побачив, яка то була парада!...

Сам Апольон оркестрою диригував, хор співав під проводом Орфея, попереду йшли танцюристки, між

котрими сама Терпсіхора, яка танцюючи викидала ногами висше носа!..

— А які в неї литки?

— Божественні!... А з рештою, я не мав часу приглядатися...

Принесли до великої освіченої салі і тут почали мене вчити грецької муд рости. Підійшов до мене якийсь старий, старий мудрець з білою бородою і почав промовляти:

"Да осінить тебе королю, Грещї, мудрість Пітагора, слава Герострага... Аргус нехай тебе хоронить.

—Від кого? .. Від малпи?

— Але-ж не перебивай, коли хочеш дослухати до кінця.

"Сатурн нехай пішле тобі щастя, — каже той старець дальше, — память Мнемозіни нехай буде з тобою нерозлучна...

— Я думаю, що ти був би радіщий щоби з тобою нерозлучно була сама Мнемозіна...

— Чи ти даси мені докінчити?

— Говори вже, говори...

"У війні, — каже старець — не хай тобі служить бог Ніке, сила Самсона, нехай осінить тебе...

— Чекай-но, чекай... Чого ти з межи Греків заліз межи Євреїв?

— Межи яких Евреїв?

— Таж Самсон був Єврей, а не Грек!

— Скільки разів тобі треба проковбасу нагадувати?

— Вже буду мовчати.

"Теміда, нехай дасть тобі свою справедливість", — почав знова старець...

— Слухайте, чорт-би вас побрав з вашими "молебнами", — не втерпів вже я. — Зрозумійте, що я єще як повечеряв в Ню Йорку зацвілою ковбасою, то за тим відбув своє президенство в Франції, і ви єще хочете, щоби за тею ковбасою я вам і відкоролював? Нарешті я й спати хочу, а ви мені тут баляси розводите. Який з мене, крім того буде король, коли я єще нежонатий!?

"Залюбися королю наш — каже до мене старець, — залюбися перше. В нас навіть і боги були жонаті, але всі женилися лише по любови. Виберай яка тобі найбільш люба з наших богинь, але нехай тебе Аргус хоронить женитися на якій небудь кайзеровій своячці, бо пішлють тебе Лойд Джордж з Мілераном свиний пасти.

— То щож ви хочете, щоб я так, як ваш бог Наркиз сам в себе залюбився? — сказав я старцеві.

Тільки що я це вимовив, як повіяло на мене божественним подихом... Перед мною, під звуки Апольона і Орфея, почали зявлятися легкі як Німфи богині...

— Кращі як на "мувінг пікчерс"?

— Редакторе, не перебивай мені божественного настрою...

Перша вийшла Афродита... Що то за краса! За нею Аріянда, Псіхея, Дафма... Забув я навіть що я голодний...

— Ведіть, — кажу — мене в королівську відпочивальну!

"Котру-ж — питають, — з богинь королю в жінки собі вибераєш?"

— Всі— кажу нехай ідуть за мною!...

"Слухай, королю! — каже до мене Сократ. — Чи ти не знаєш, що де дві жінки, там хата не заметена?"

"Правда" Як два рази два — чотири, правда, — потвердив слова Сократа — Архімед.

— А, що ви знаєте! — відповів я їм. — Ви за старі вже до теперішної політики.

Почувши мої слова Вінізельос, тільки усміхнувся. Ага, думаю, таки я прав.

Відтак розпочалась процесія. Сам Одісей такої не бачив... Всі древні грецькі мудреці аж роти отворили. На що вже Діоген, не ласий на ніякі дивовиджа, а і той прилетів з своєю бочкою, щоби глянути хоч раз, як нащадки великих Греків витають свого короля.

А як вели мене з храму Олімпа до одпочивальні, то по обі сторони дороги, вистроївся народ під проводом своїх міністрів: з одної сторони стояв Вінізельс зі своїми сторонниками і похлюпив носа, а з другої — Гоунаріс зі своїми сторонниками, показуючи Венізельосові дулю.

Привели мене в палату і питають. що я буду їсти?.. Глянув я на Афродиту...

Усміхнулась... Небесною усмішкою усміхнулась до мене... Псіхея з другої сторони, також шкірить зуби... І найшов тут на мене Амур...

— Стеліть— кажу — постіль.

Гесперіди стали постіль слати... До мене підійшла Касандра, хотіла мені на ніч поворожити...

— Що ти — кажу я до неї, — думаєш, що большевики цеї ночі сюда прийдуть? Таж Греція поки що єще находиться в милости Антанти.

Гукнув я було на Сатурна, щоби післав мені на ніч щастя, але до мене підійшов Венізельос і сказав, що щастя королів Греції тепер залежить від него.

— Чорт з тобою, — відповів я йому, лягаючи в постіль, — пішли сюда Афродиту!

А сам тільки що доторкнувся подушки, як Морфей зараз-же і очі закрив.

Аж, начеб у всні чую, що щось мене лоскоче та заграє, та леститься біля мене... Ага, думаю, це Афродита... І я почав вже передвкушати блаженство земного раю. А щоби солодше віддатися мріям, я не розплющуючи очий протягнув руку, щоби обняти богиню... як нараз почув страшний біль в пальці. Я скоро розкрив очи, дивлюсь... а то малпа впилася зубами в мій палець і гризе прокляте щеня, аж хвостом вертить.

Я почав кричати: Рятуйте!.. гвалт, рятуйте!..

А тут, в котрі двері не погляну, всюди стоять Венізельоси і Венізельосики і так єхидно посміхаються, а найбільший Венізельос щей приказує:

"А малпа то, королю наш, щей скаженою затроєна... Чи знаєш ти що це значить:?"

Тут я і зрозумів, що послідний час мені приходить і почав кричати не своїм голосом.

Тоді одні двері отворились і до кімнати увійшов єще один Венізельос, схопив мене за плечі і почав трясти зо всеї сили:

"Мовчи — каже — дрябе! бо всіх людий в домі полякаєш"!

Я кинувся з постелі, дивлюсь, а перед мною стоїть мій хазяїн дому і трясе мене за руки і питає, що зо мною сталось.

А я лише рота розявив та дивлюсь, що мене холодний піт облив.

"Збирай свої манатки, — каже до мене хазяїн, — і марш з мого дому. Ти мені своїм криком всіх дітий поперелякував, та через тебе, щей мене можуть з відси викинути на вулицю".

Я хотів було справдуватися, але він і слухати не хотів. Отож я і спізнив півтора години, бо складав свої манатки...

— Так значить газета буде без фейлєтона?

— А ну тебе к'бісу, з твоїм фейлєтоном, я он без кімнати остався, і не знаю де буду ночувати. А все через твою нещасну ковбасу...

— А ти думаєш, що як тобі приснится, що тебе малпа в ночі вкусить, то це на добро?

— А щож може статись?

— Прийде якийсь пальмерівець до тебе в "гості", ось що може статись.

— Дякую, що ти мене ще ліпше "потішив". А з рештою куди він в біса прийде, коли я хати не маю?.. Крім того, малпа вкусила не мене, а грецького короля...

Мусій Голопупенко.

ПРАЩАЛЬНА МОЛИТВА РОЗКУТОЇ ДУШІ.

Я раб твій, молю тебе боже. Ти всемогучий, всевидючий. Ти сотворив весь світ з нічого, і все на світі. Я порох і глина, а ти вічний, безконечний, володітель всего. О, боже, молю тебе. Я, і все на світі порошина проти твоєї сили слова, — все в покорі і страху перед тобою. Ти пан всего. Все до ніг твоїх паде в покорі...

Так я молився колись. Я вірив в твою силу і всевидучість.

А тепер?!

Я глина і порох, і я маю розум до думання, і я думав про тебе Господи боже шукав тебе, хотів пізнати тебе, що ти таке, хоч ти заборонив щоб про тебе думати і про твої тайни. Але мимо того, мій розум все таки був чевдоволений і хоч боявся гріха, кари, то все таки нишком шукав за тобою щоб тебе пізнати.

Я шукав за тобою боже між розумними розумами, щоб своїм розумом зрозуміти що ти таке боже і твій розум, котрого так нерозумні розуми хвалять і бояться.

В мені вивязалась боротьба страху-кари твоєї і жажда пізнати тебе. Я шукав перше за тобою в твоїх писаннях. Але там ти мені виглядав не таким як нерозумні розуми говорили і хвалили тебе. Я потім почав шукати тебе — як я сказав — між розумними розумами своїм розумом, бо в твоїх — як кажуть нерозумні розуми — розумних писаннях не міг знайти твого розумного розуму, лише купу дурниць. І я все шукав за тобою. І, боже, чим я більше за тобою шукав між розумними розумами, тим більше ти счезав, нидів, пропадав. Але я шукав дальше за тобою, і шукав між розумними розумами щоб пізнати тебе і твої тайни.

І, о боже! Я знайшов велике чудово. Я знайшов своїм розумом між розумними розумами що я глина і порох а **ти боже велике Нічо.** Коли я глина і порох, то я боже старший від тебе, бо нерозумні розуми сотворили тебе на земли, а земля вже була, а я глина-земля, порох то значить що я вже був в глині, а тебе не було нігде. А нерозумні розуми сотворили тебе з нічого, і по нерозумному дали тобі себе сотворити і весь світ з нічого.

По нерозумному все з нічого робиться щось, а по розумному з нічого буде все нічо.

Нерозумні розуми сотворили тебе з нічого, тому ти перед розумними розумами нічо.

Нерозумні розуми сотворили тебе з нічого, надали тобі велику силу, всевідючність, славлять і бояться тебе. І хоч би нерозумні розуми надали тобі ще тисячу тисяч разів так забогато сили і всевідючости, якої тобі дотепер дали, то для розумних розумів ти все будеш те саме велике нічо, яким ти був доки тебе нерозумні розуми сотворили по нерозумному з нічого.

Я, боже,глина і порох. — Глина і порох — це вже щось, а ти боже нічо.

Я тобі кажу боже, що ти нічо, не тому щоби тобі "допечи", але тому, що ти нічо. І я говорю до нічого. І все це що я говорю — нічо. Але-ж воно щось за щось, що щось з нічого зробилось щось. Але воно все нічо, бо воно з нічого.

Коли я боже глина і порох, а ти щось велике, могуче і всевідюче, а я глина і порох докоряю тобі кажучи що ти нічо, так зроби мені щось — немилого. Але ти нічого, мені не можеш зробити бо ти нічо, а нічо зробить нічо.

Я був рабом твоїм боже... Ха-ха-ха. Що за іронія! Бути рабом нічого. Я знаю що я є рабом, але воно щось, і як би те, що я є в нього рабом було таке нічо як ти боже, то я би сегодня не числився рабом, але вільною людиною, сином природи, братом всего людства бо я ним є безперечно.

Я вже визволився від твого рабства о, боже-нічо. А прийде час коли буду вільний і з другого рабства, котре піддержуєсь при помочи тебе о, боже-нічо.

Колись, як ще нерозумні розуми не сотворили були тебе о боже-нічо, то сонце світило і гріло, був вітер, дощ, літом земля вкривалась зеленою травою, цвітами, а зимою білим снігом хоч не по всій землі, але-ж все було так як тепер. І за твого "панування" те саме буває. Але людський розум богато-богато більше тепер знає як того часу коли тебе нерозумні розуми творили і ще буде поступати з таку безконечність, якою безконечностю нерозумні розуми тебе наділили, і дійде до того, що під промінням обернешся в те нічо з якого ти зістав сотворений. Це тоді станесь, коли всі нерозумні розуми наберуться розумного розуму, тоді ти підеш туди, куди пішли твої побратими попередники, які були сотворені нерозумними розумами а знищені розумним розумом, наукою, досьвідом.

Я більше не раб твій о боже-нічо
Я людина, а ти боже велике нічо

Ріжок.

"ДОВОЮВАВСЯ".

МУДРА ДИТИНА.

— Чого плачеш Івасю?

— Плачу, бо мені знов росте білий зуб...

—А ти який хотів?

— Я хотів золотий, такий як мама має.

ВАРВАРА.

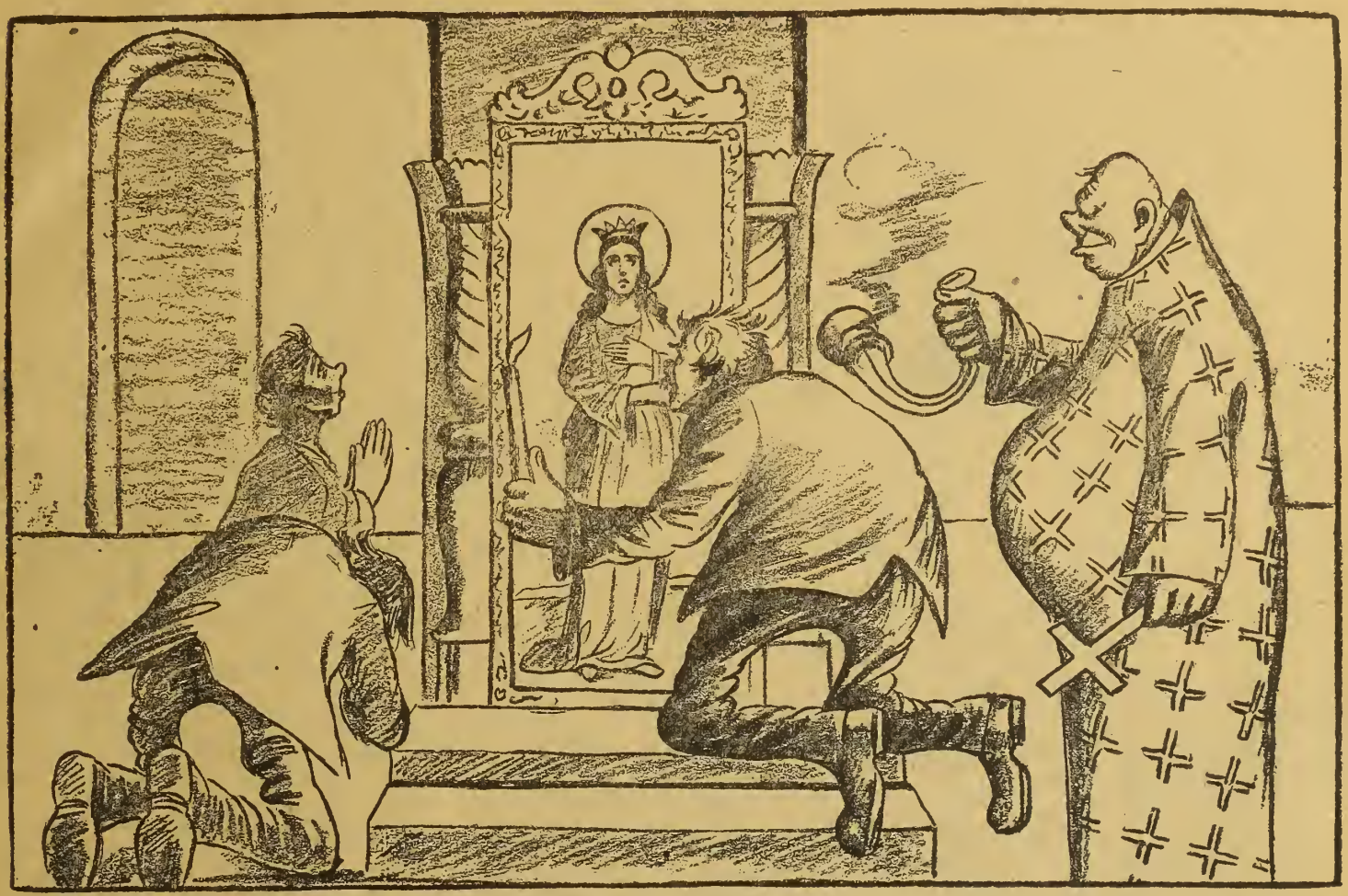

Маляр добре змалював
Святую Варвару,
Стоїть вона, мов жива,
Дивиться у хмару.
Щоки в неї аж горять, —
Прекрасна дівиця!

Чорна пара бровинят,
Аж любо дивиться.
І Варвару, мов живу,
У церкві шанують,
Світять свічку воскову,
У руки цілують.

А піп думає в той час:
— Гарная Варварка!
Колиб для мене знайшлась
Такая кухарка...

Зуб.

ЩО КРАЩЕ?

Чи є в світі що підліще
Як брехні служити;
Панське право попирати,
Відпадками жити? —
Це ті панські редактори
Панського посіву,
Що ратують панську шкуру
Від хлопського гніву.

Чи є в світі що гидкіще
Як "богу служити":
Їсти, пити — не женитись,
Кухарку любити? —
Це отці наші "всечесні",
Щоб здорові були,
Так щоби аж попукали...
Бо уже подулись.

Чи є в світі що смішніще
Як ті патріоти? —
Пруть з мотикою на сонце, —
Чисті ідіоти!...
Та цим треба помагати,
Так щоб памятали;
Щоб Льоньові Цегельському
Не завидували.

Чи є в світі що кращого
Як того діждати,
Щоби панську тую зграю
До праці нагнати?
До каналів та до сурів,
Панів з борідками...
Тоді-б' вони заплакали
Рідненької мами!

Гак.

РОЗМОВА ПОПА З ПАНОМ.

Піп: — Подивися брате, як той кінь хвостом крутить-махає, відганяє від себе кровожадних комарів. Так і робітники в нас, мов той хвіст; крутимо ними на всі сторони, відганяємо від себе працю і жиємо собі в раю.

Пан: — Правду говориш, але той наш хвіст (робітники) вже мудріщий від нашої панської голови. Він тепер бере і геть відпихає від себе панську голову та такої сили дістав, що починає нами крутити на всі боки... І хто зна,може вже ось, ось сам стане головою, а з нас панів зробиться маленький, мізерний, безсильний хвіст!..

М. Вінтонів.

Він був одним з тих, що любять показати свою зручність: — "Побачите як я його зібю з пантелику", — сказав він, коли наближався волоцюга. Відтак слухав пильно, нарікання на тяжку долю.

— "Це та сама історія, котру ти мені говорив минувшого разу, коли був підступив до мене.

— Чи справді? — була питаюча відповідь. Коли я тобі це говорив?

— "Минувшого тижня."

— "Може говорив, а може ні," — запримітив волоцюга. Я все таки не памятаю нашої стрічі. Цілий минувший тиждень, я був у тюрмі.

"ВЕЛИКА ГОЛОВА".

ЩО ДУМАЮТЬ "НАШІ ВУЙКИ".

Перший "вуйко": Ви куме, коли їдете до краю?

Другий "вуйко": Чи я знаю куме. коли?.. Важаєте, я дістав лист від свої старої, то вона пише мені, щоби я ще затримався, бо там тепер дуже біда; жадного порядку нема. Пише, що одні хочуть Україні, другі Польщі, а деякі "найяснійшого цісаря", а вже важаєте найгірше тії большевики; вони не хочуть нікого, та ще й не вірять ні в бога, ні в церкву, ані ксьондза і кажуть, щоб землю, і ліси геть віддати людям тим що важаєте, працюють.

Перший"вуйко": Чиста западня, куме, з тими большевиками! Де-ж то так можна, щоби не було в краю ні цісаря,ні войська, ні пана, ні церкви, ані ксьондза?.. А як-же тоді будуть люди жити, як не буде ні пана, ні нічого?!.

Другий "вуйко": Або де наші сини наберуться розуму, як не підуть до войська? Що вони будуть тоді знати? Таж то тілько школи було для хлопа, що при войську! Наприклад, я знаю, як я ще колись, як вим ще не був при войську, то що я тоді розумів?.. Бувало дороги нікому не дам перейти, аж як мене взяли до войська служити найяснійшому монархови, як вим зробив рахувати троє кайзер-манебрів, як не одна біда набила мня по морді, відтоді мені отворився світ і знаю рахувати, що кому належиться.

Перший "вуйко": Або кажуть, що не треба церкви, ані ксьондза... А де-ж чоловік піде в божу неділеньку, як не буде церкви? А хто єму скаже божі слова, хто хрістінина висповідає — з гріхів?.. А чоловік живий то і гріршний.

Другий "вуйко": От чиста біда куме, настає на божім світі! Я важаєте робив на секції щось з десять років, то богу дякувати зложивім щось пять тисяч долярів і гадаю, їхати до старого краю, там тепер можна би купити тано поля, бо тепер богу дякувати доляри дорогі... Ви там куме читаєте "Укр. Голос", може надибали там, кілько дають Поляки своїх корон за тутейшого доляра?

Перший "вуйко": Ая, куме, я читав. Пише, що можна дістати поверх двіста корон... Я самий богу дякувати маю, вже щось около десять тисяч долярів і я тепер маю бизнес, — "пул-рум". Важаєте, нема то як бізнес, такой доляри самі просяться до кишені христіянинови... Я гадаю ще тримати той "пул-рум" троха, а потім як вже буде яких з пятнайцять тисяч долярів, то поіду до краю, а там можна буде і міліони корон дістати за ті доляри, а потім вже не кілька моргів, а і повіт цілий можна буде купити...

Другий "вуйко": Та вже би то собі чоловік якось закаркелював, лише мені одно страшно, щоби борони боже, тії большевики не забрали Галіції, бо тоді би пропало всьо.

Перший "вуйко": Та най би там була і Польща, коби лише був який небудь цісар, або король, аби лише гроші там були, бо не дай боже, там будуть большевики, то всьо пропало!.. Кажуть: Польща... Або-ж то що, Польща така зла?.. Як кажуть: "Дай богови, що боже, а цісареви, що цісарське, то й буде спокій святий"...

Другий "вуйко": Я куме думаю, що то ще небеспечно тепер їхати до краю. Я гадаю, вже тоді як буде якись король, досить войська, жандармерії, поліції, ксьондзів... Важаєте, там ксьондзів тепер нема, нарід не сповіданий, грішний, не боїться ніхто, нікого, ані бога, ані чорта, бо вже забули бога чисто!..

Перший "вуйко": Я думаю, що тепер вже буде троха спокій; вже богу дякувати, большевиків вигнали, коби лише який дітько не бунтував людий там, бо тепер є всілякі безбожники, що не хочуть ні бога ні цісаря, ані пана.

Другий "вуйко": Страх куме, я маю охоту їхати до краю, важаєте чоловік при центах купив би собі який фільварок і дивіться, який з мене пан став!.. А колись я мусів за дві шістки в Жида цілий день молотити, а тепер дивіться всі на мене і завидуйте мені!.. А може

ще й за віта оберуть?!.

Перший "вуйко": Терпілисьмо більше, — терпім ще меньше. Дасть бог, поїдемо, колись до краю, і вже більше біди не буде. Накупимо землі, наймитів наприймаємо, а самі лишень будем росказувати, що мають робити. Богу дякувати що є грейцарі, а за них, ми дістанемо, що захочемо. Коби лише там був хоч який небудь цісар, то всьо буде добре. **М. Тригук.**

"ВАЖНА ДИПЛЬОМАТІЯ".

Проф. Боберському підчас побуту в Едмонтоні, на патріотичнім з'їзді, удалось "заключити" дуже корисні для "З. О. У. Н. Республики", услівя, а то: Аґент з ""Елевейтормен Бюро, Бизий Бі" не лише віднісся дуже прихильно до проф. Боберського, але і прирік, що ужие усіх сил і на случай конечности, постараєсь о роботу на "Ґренд-тронковій" секції, для бувшого "диктатора" і його міністрів.

Від себе годилося б' сказати,що проф. Боберський із згаданої дипльоматичної задачі, вийшов тріюмфально! Ая! **Пліша.**

НЕВІЖА РОЗУМУ.

На лані у розі,
Близько при дорозі,
Хрест старий стояв
В траві на могилі,
А вінки зогнилі
Вітер колисав.

А кругом могили
Дучі поробили
Миші й чвіркуни;
Птиці прилітали
І на хрест сідали,
З самої весни.

І дикі звірюки,
Також і собаки,
Наткнувшись от так,
Без вагання сміло,
На хресті й під хрестом
Лишали свій знак.

А мужик в лахміті,
Приніс грубу свічку
І там засвітив;
Шапчину ізнявши,
Хрест обцілувавши,
Його прославив.

А хрест нерухомо
Приймав всі ті дари,
Не знаючи що і коли;
Нічим не гордив він, —
Не чув ні зневаги
Ні тої пустої хвали.

Ріжок.

РОЗРАДА.

Винниченко (до Левинського): — Ну, товаришу! Вже немов предвічний жид обходив я всякі політичні діри і знов до вас вернувся. Гей, гей! Нема то як у Відні! Тут політика, тут готелі, тут аби ми здорові!.

Левинський: — Таки так! Але це лише до часу поки у нас гроші, а що буде опісля?

Винниченко хотів щось відповісти, але нараз із за брами закладу для божевільних залунав відгомін: "Не журися. Прийдете сюди. Тут вже вас очікують!.. **Різак.**

ЛЬОҐІКА ДИТИНИ.

— Чи дикун справді пожер місіонаря?

— Так сину.

— А чи місіонер дістанеться до неба?

— Розуміється.

— А дикун?

— Але-ж! Ні!

— А як-же місіонер може дістатися до неба, коли дикун там не піде? В його-ж жолудку знаходиться місіонер!..

ВБИВАЮТЬ СВОЇ "ЦЬВЯХИ".

БЛИСКАВИЦІ.

Спуститись на людську совість і честь в теперішнім часі, те саме, що неуміючому пливати кинутись в глибоку воду.

***

Женщини, які любять "моди" найбільше тратять часу на "примащування" себе і ніколи не забувають приглядатись в одно місце по три-чотири разп, щоб не зробити деякої "помилки".

***

Коли б' прийшлось судити і карати за злочини всіх людий, то дуже мало осталося б' неукараними.

***

(Між читачами).

Панчук: — Як собі пояснити Україну без хлопа, попа і пана, про котру то пишеться в одній брошурі?

Ванчук: — Дуже просто. Хиба ти не чуєш, що на Україні тепер до того йде?!

Колись пани били хлопів, вішали і т. и. а попи були за панами. Відтак хлопи збунтувалися і били панів та попів, відтак знова пани били хлопів, потім хлопи знов панів і самі бились між собою (цебто темні із свідомими) і так бачиш до того дійде, що Україна остане без хлопа, попа і пана, — тоді буде "олрайт", бо не буде кому з ким битися.

***

Панчук (переглядаючи "Заморський Вістник"): — Ось бачиш, нарешті українське робітництво дочекалось твору Карла Маркса — "Капітал", на українській мові!...

Ванчук: — Еге, чи ти думаєш, що ти зможеш перечитати всі три, так як вони друкуються?.. Таж ані редакторові ані тобі не стане віку, єслп всі три томи будуть так дальше (до кінця) передруковувати по одній сторінці, як це досі було і то два рази в місяць!.. Всі три томи мають около 2.500 сторін, і щоби все передрукувати в "З. В." два рази в місяць, то потрібно около 52 років, а за такі роки можна вже сподіватися комунізму в цілім світі!

Панчук: — А опис народів в 12 числі "Зам. Віст."..?

Ванчук: — Великий хляп!.. Що укр. робітники всюди працюють (де капіталісти дають роботу, то це так, а де вони мешкають, то кожний може пізнати, там відбуваються, бійки, піянство і т. и. Коли "дасть бог" весіля, або хрестини, то тягаються як зарваницькі діди, по два — три тижні.

Що до укр. фармерства, що "майже половина канадійської рілі належить до них" (Українців), то не "майже половина", але **майже всі фарми мочаристі, камінисті, лісисті** "належать" до них, як також і всі комарі належать до них.

А що тішиться "Зам. Віст.", чи там автор "Опису народів", що ті всі українські фармері є канадийські піддані (Бр-р-р!) то на цім вони "багато зискали"... і побирають "вищу освіту" що небавом позабирають провід і ряд в свої руки в "українських дістріктах". О, це вже зівсім певно бо-ж кожному звісно які то укр. здібні...Цілий світ про те знає. Українці в Канаді занимають сталі "посади", бо майже кожний секційний фермен то Українець... (Ох! що за поступ!?) А з тих "майже кожного" Українця, — то "майже кожний" піяк і темняк, що поза "релі" і "тайзи" ні про що більше не думає, хиба про "віску", карти і т. и. Хто добре придивиться, той не заперечить, — хто не вірить, нехай переконається.

Що-ж знова до "просвітнього, культурного руху, то аж душа "радуєсь" від тої "просвіти". Потрібно лиш заглянути до якого небудь "просвітнього" товариства; там просвіту з музиками побирають, нераз так, аж червона розливається, так друться до "просвіти", там бо і "запіканочки не брак і ще дечого...

***

В Польщі голод. Польський уряд замовив поживи в Америці... Але Америка хитра (вона має практику), замість поживи, дала амуніції. Дурна Польща — каже Америка — дати голодним хліба, вони з'їдять і знов будуть голодні і знов будуть бунтуватися... А так дати голодному кулю і він більше ані їсти ані нічого подібного не схоче. "Добра поміч"!

Ріжок.

ХТО МАЄ УХА, ХАЙ СЛУХАЄ!

Коли на Україні панував страшний гнет царського режіму коли укр. робітниками були переповненні царські вязниці, коли сотками урк. робітників засилано на вічні каторжні роботи і коли укр. робітників без жадного доводу і переслухання вішано по шибпнецях, тоді то і властителі віденських готелів, не були такими богатими як нині. А не були богатими тому, бо та вся укр. "дипльоматія", бо ті всі укр. ідіоти, чи пак хотів сказати патріоти, бо та вся укр. сволоч не мала спромоги поїхати відвідати віденських готелів, і як раз це все спричинило,що властителі віденських готелів, не мали найменьшої спромоги збогатитися.

Чому-ж воно так діялося? Чому-ж та укр. "трудова інтеліґенція" не мала спромоги поїхати собі на гуляння до готелів у Відні? Преціньже царських рублів було тоді без ліку.... Ось і відповідь: Вони не їздили до готелів у Відні тому, бо вони мали повне право покористуватися своїми укр. готелями. Так і пощо-ж було для них потрібно Відня? Та пождіть, бо на тім ще не кінець. Я вірю що знайдуться ще такі люди, котрі схочуть заперечити моїй відповіди, що до збогачення властителів віденських готелів і скажуть: "Горе йому! Хай буде прокляте імя його, що посмів так сказати про укр. "трудову інтеліґенцію"! А дальше скажуть вони, що укр. "трудова інтеліґенція" не їздила до готелів до Відня тому, бо вона, цебто тая "труд. інт." була вірною для України. Вони не їздили до готелів до Відня, бо вони являлися оборонцями своїх поневолених братів. Добре! Хай буде і так! Але чи те є дійсною правдою? Чи справді та укр. "труд. інт." була така вірна взглядом пригноблених робітничих мас що навіть і не мріла про віденські готелі? О, ні! Ось вам і факт! Бо хто не був дитиною за послідних минувших чотири роки, той чув або читав про всі зміни на Україні. Що-ж там діється нині? Про те знають майже всі. Робітники побідили і Україна стала Радянською республикою, а та "трудова інтеліґенція", ті "спаситслі" опинилися аж в віденських готелях! Отже показалося як на долоні, що та вся "труд. інт.", котра так вірно "любила" свій народ, була лиш собі в уяві, а на ділі, вона була служкою царської охрани. Вони (тії "труд. інтеліґенти") були шпіонами, вони були найстрашніщими ворогами укр. робітників. Бо подивіться ви нині на Україну і на Відень. На Україні робітнича кляса захопивши державну власть іде з отвертими грудьми під багнети вона боронить своїх робітничих прав, себто здобутків революції а подивіться до готелів у Відні, що там твориться? Там всі бувші "спаситслі" укр. робітників. Там посли, там герої, там поети, там писатслі, там артисти, там белєтристи, словом усіх там повно на вибір господи! Чому-ж воно так? А тому, що укр. пролєтаріят зрозумів дорогу своїх "спасителів", прогнав їх, а вони утікаючи по дорозі рабували укр. робітників і селян і понагарбувавши золота, вони повтікали до готелів у Відні і там розживаються. Однак не довге їх розживання. Бо нарабований гріш

СПІЛКА.

Спільна "праця", Разом ходять,
Спільний "труд"; Разом пють.

задля ради їх розпустного життя, з кождим днем то все зменьшається і наша "трудова інтеліґенція" добачує страшну катастрофу голодової крізи, та щоб не бути викиненим за карк віденськими властителями з готелів і не валятися потім по віденських ровах, так як валяються здохлі коти, — вони беруться на способи. Вони поділилися на гуртки, ґрупи і т. п. та починають, писати відозви. І пишуть аж пріють, а кождий з них пише по свойому, як тільки уміє. Винниченко пише собі, ліліпут в червоних штанах пише собі, Петрушевич пише собі, ба навіть такі діяльні мужі як Віхоть, Безпалко і Левинський, також пишуть. Словом всі і вся пишуть, так що як би прийшлося ті всі відозви перечитати від "а" до "з", то у кождого забракло-б часу не то виспатися, але і наїстися не було-б часу. Однак укр. робітники не дуже то цікавляться такими відозвами. І хоч де кому така відозва мужів з Відня попаде мимоходом у руки, так він хоч бундючо візьме її до своїх рук, але вкоротці з погордою опускає на землю і плюнувши на те місце, з його грудий розноситься голос: Будьте ви прокляті враз з своїми, відозвами, за зраду укр. робітників!

Різак.

КУМ ГАВРИЛО.

Як виїздив кум Гаврило
У поле орати,
Кобильчина його сива
Почала брикати.
Він кобилу ціпком чеше,
А кобила в візок креше.
Він почав її штрикати,
А вона ще гірш брикати!...
"Ньо, сліпа, ньо, крива,
Ньо, проклята, тпру, сапата,
Ньо!...
А сусіди, злії люди,
Стали реготати,
Що не буде кум Гаврило
Сьогодня орати!
Розгнівався кум Гаврило,
Що глузують люди,
Як почав періщить сиву,
Аж шкіра їй гуде!...
"Ньо, сліпа, тпру, крива,
Ньо, проклята, тпру, сапата,
Тпру!...
Затяглася кобильчина,
Ні ступня від хати!...
Ой, не буде кум Гаврило
Сьогодня орати
Кум ще дужче розгнівався,
Взяв з воза дубину,
Та по ребрах, та по спині,
Почав мірять сиву;
"Ньо, сліпа, тпру, крива,
Ньо, проклята, тпру, сапата,
Ньо!...
Як дремене кобильчина
Куди очі драла,
Поламала візок в цурки
І хомут пірвала.
Кум Гаврило навперейми
Сиву доганяти...
Ой, не буде кум Гаврило
Сьогодня орати!
"Тпру, сліпа, тпру, крива,
Тпру, проклята. тпру, сапата, —
Сьок, сьок, сьок, тпру!...
Візок лежить, сива стоїть,
Ще й хвостом махає:
Нема коліс, нема люшень
І дуги чорт має!
А з хамута тільки слава,
Що й не полатати...
"Тепер бачу, що сьогодня
Тпру мені орати!
Тпру, кумцю, тпру, Гавриле,
Тпру, серденько моє миле,
Тпру!...

М. Кропивницький.

ВЛУЧНА ВІПОВІДЬ.

Фельчер Сушко, оголошуючи свою "народну лічницю" в Вінніпегу, говорить в такий спосіб:

— Хочете укр. п'явок? Маємо на складі свіжі "укр. п'явки"!

На це йому укр. фармер відповідає ось як:

— "Докторе"! Ви оголошуєте, що маєте в себе на складі свіжі "укр. п'явки"... В тім я не сумніваюся, що там в Вінніпегу, є тих укр. п'явок аж за багато. Але їх не бракує також на фармах, тому я просив би вас, затримати тії свіжо-прибувші до Канади укр. п'явки, для вінніпегських "патріотів". Ви-ж знаєте патріотичний клич: "Свій для свого".

Ворог укр. патр. п'явок.

Плішка.

"HELP WANTED".

Потрібно двох попів, або иньших кореспондентів божих, котрі говорять про рай і пекло, щоби приїхали до Сидні, до цього пекла де виробляють смолу і щоби обчислили усіх грішних, котрі мучаться у смолі, та всіх праведних, котрі продають "вуд-алькоголь" і гарак. Мусять мати лайснес від "Свободи", або "У. Голосу", а також своє власне кропило. Добра платня, голоситись треба до найстаршого лямполиза. Адреса: ООО Кокованс Сидна Н. С. Канада, на самій середині кулі земської.

С. Літак.

ФІНАНСОВЕ СПРАВОЗДАННЯ "МОЛОТА" ЗА ЖОВТЕНЬ І ПАДОЛИСТ.

ЖОВТЕНЬ

ПРИХОДИ:

Готівка з вересня	$243.36
Кольпортаж	895.95
Передплата	88.25
Пресовий фонд	13.14
Разом	$1240.70

ЖОВТЕНЬ

РОЗХОДИ:

Платня адміністрації	$120.00
Платня редактора	140.00
Друк і папір	446.50
Набір	185.50
Малюнки	57.00
Кліші	77 25
Висилка	89.04
Рент	18.00
Електрика	1.19
Ріжні розходи	3.80
Разом	$1138.28

ПОВТОРЕННЯ:

Прихід	$1.240.70
Розхід	1.138.28

Остається на падолист $102.42

ПАДОЛИСТ

ПРИХОДИ:

Готівка з жовтня	$102.42
Кольпортаж	1.192.23
Передплата	154.60
Пресовий фонд	31.00
Разом	$1.480.25

ПАДОЛИСТ

РОЗХОДИ:

Платня адміністрації	$150.00
Платня редактора	175.00
Друк і папір	456.75
Набір	60.00
Малюнки	23.00
Кліші	45.14
Висилка	78.39
Рент	18.00
Ґез	.18
Електрика	1.40
Ріжні розходи	17.46
Разом	$1.025.32

ПОВТОРЕННЯ:

Прихід	$1.480.25
Розхід	1.025.32

Остаєсь на грудень $454.93

Іван Чуй, адм.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОТА".

Кімберлей, Канада. П. Федак	$3.00
Вайне, Канада С. С. Унгуран	1.00
Едмонтон. Кан. Н. П. Давидюк	1.00
Комерс, Канада. Н. Міколай	2.00
Валінгфорд, Конн. І. Холявка	1.00

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

"Українські Щоденні Вісти"

Це є одинокий робітничий часопис в Америці, котрий виходить щодня окрім неділі. Цей часопис має своїх кореспондентів в Европі, як також в ріжних центрах української еміграції в Америці і в Канаді.

Передплата виносить:

На рік в Ню Йорку і до Евроши	$15.00
На рік поза Н. Й. і до Канади	$15.00
На пів року	$8.00
На три місяці	$4.50

Передплату шліть, або пишіть по оказове число на адресу:

Ukrainian Daily News

502 East 11th Street, New York, N. Y.

"ЯЙЦЕ-БИТТЯ".

(Бостон, Масс.)

"Яйце-биття", це звичайна собі річ, — скаже де-хто. Під тим словом можна розуміти не що иньше, як те, що розбивається яйце об яйце, або розбивається яйце ножем, або об миску, а з таких розбитих яєць вариться яєчницю, мішається з тістом і т. п. як це звичайно практикується між иньшим і ту в Америці.

Це один спосіб "яйце-биття", а другий спосіб можна побачити, тоді коли покупці і торговці зі злости викидають гнилі, смердячі яйця, по смітниках, ярдах і т. д.

Не таке то "яйце-биття" відбулось у нас в Бостоні, — ні! Будьте тільки трохи терпеливі, а згодом довідаєтесь.

У нас в Бостоні в неділю дня 14-го листопада, ц. р. відбувся зручний і вмілий "яйце-битний" атак. Той атак був справлений укр. женщинами, в сторону — вибачте за слово — їх пшик-пшик, пішкиходительства Цеглинського. Без вимірювання, але зручно, летіли яйця в бажану сторону. Летіли де тільки попало, а вже найбільше діставалось в самий образ, — тоб-то в саме личиско їх пшик-пшик пішкиходительства, Цеглинського.

Справляти "яєчну параду" під час такої дорожнечі, та ще й для такої мізерної тварюки, не оплатиться, — можна думати... Так. Але не треба забувати, що яйця не були здорові, але гнилі і смердячі, — такі що їх викидається безрогам, або краще сказати свиням.

Ту готов де-хто сказати: "А хіба-ж Цеглинський с... чи пак безрога, щоб до нього тими яйцями кидати?

Так ніхто не каже, хоч він собі може бути чим хоче, бо всякому нині вольно бути навіть свинею.

Все одно, — міг би де-хто сказати — за що-ж йому робити таку при слугу?

А ось за що: Перше всего треба признати, що "кого хоче бог покарати, тому розум відбере"... Таке стался і з ним.

Він дуже добре знав, що йому і таким як він, вже не обдурити нікого в Бостоні. Але хоч він і знав це, то — як вище-сказано — "бог змилувався над ним", і він на зазив тутешних, — "отця довговича соціялістів" таки приїхав, як референт на віче.

На тее то віче впускалось людий за пашпортами, боючись, щоб не вкрались до галі радянці... Десь около 3-тої год. по пол. вискочив на сцену, мов дурень з конопель, (щезби! дух сліпий при нас хрещених) Цеглинський і почав плести всякі харамани, щоб люди давали зелені доляри, бо коло него "паскудивус".

По скінченню "реферату" публика остро запротестувала проти таких лицемірних замірів, домагаючись справоздання з попередних **фондів і збірок.**

Цеглинський побачивши таку несподіванку від спокійно слухаючої публики, склався як "цізорик" і забувши навіть погладити чортову бородку смикнув за сцену, а цеглинята не сколєктувавши ані зломаного цента, повитріщували свої баранячі очи та зі слезами почали клясти свою гірку долю... А вже найгірше проклинали радянців, за те, що ті вспіли вже майже всім правду сказати.

Після того публика почала виходити, з галі, а женщини, спеціяльно на добраніч Цеглинському устроїли знамениту "овацію".

Як раз коли Цеглинський показався при виході, на порозі, — посипалась "сальва" смердячих яєць на "їх" особу. Хоч — як сказано — без вимірювання, але яйця найбільше попадали в саме заросле личиско того панка, звідки вже спокійно текла готова яєчниця в ніс, а з носа в рот і т. д.

Підчас "яйцебитного" акту робиться шум, свист, розноситься смрід, чути іронічний сміх, лице Цеглинського прибирає жовтий вид, борода в моменті перемінилась в малярський квач, очий не видно, тільки де-коли чути голос: "Ах бо-о-оже! За що ти мене так покарав?!.."

"Сторож порядку" звертає увагу, щоб не кидати по одному яйцеві, а по... хвилі Цеглинський приходить до притомности, набірає сили і пере страшений враз з "найщиріщими колєгами", по інтеліґентному зарівае драпака і щезає як камфора!...

Після сміху та реготу публики, тее "яйце-биття" торжественно закінчується.

Можливо, що де-яким поплечникам Цеглинського буде жалко що їм не дісталося "яєчниці", але нехай вибачають. Цеглинський-же собі під панок, йому більше належиться, а їм... Але єсли так дуже жалують, то нехай попросять бостонську публику, а та на будуче і їм смердячих яєць не пожалує, а як що доброго, то й навиворіть "отченаша" їм дістанеться.

Очевидець.

ГЕРКІМЕР Н. Й.

Згідно з бажанням "Малані", піп Ваньо Гун-Дяк розпочав збирання грошей на 100 доляровий "муф" невідмінно такий як має кухарка сліпого попа.

На цей фонд отворив Ваньо два джерела: "Поміч для старого краю, через "Голодранський Комітет у Львові", і колєкта. По колєкті їздить сам своїм чорто-пхайом, подібно як в старім краю їздили попи з "кропилом" та стягали що попало з темних баранів. Хто дасть фонд на "Голодранський Ком. у Льові того імя буде завішене в церкві на одвірку; значить кождий буде знати де дав, але хто взяв, — про те, не питай!..

Чи багато в Геркімер знайдеться темних, побачимо, але ходять чутки, що "Маланя" не буде мати 100-долярового "муфа". Більшу надію "Маланя" покладає на Литл-Фалс Н. Й., бо там темнота єгипетська...

Обовязком свідомих робітників в Геркімер є, подбати щоби і литл-фолські товариші робітники не давали себе натягати таким голодранцям, з перестріленим черевом як піп Ваньо і йому подібні голодранці зі Львова. Час нам товариші робітники сказати тій всій зволочі те, що сказали наші товариші робітники і селяни на Радянській Україні, а по части і в Галичині. Час прийшов, щоб ви нероби-паразити, взялись за чесну і користну працю для суспільства, а тоді давай брате зімо що придбали спільно, а як що ні, так збирай братіку манатки і на Марса!.. Бо між свідомими, тобі не бути, бо трудяща пчілка усіх трутнів передусить, щоб дармо праці медочку не споживали.

Піп Ваньо повинен подивитись до св. Письма (бо певно його не бачив, бо не мав коли), там св. Павло каже:

що "хто не робить не повинен їсти"... Так поступають товариші робітники і селяне там на Радянській Україні з тими голодранцями так і ви товариші робітники поступіть з ними ту в Америці, а будете праві всі, навіть парафіяне, бо і св. Апостол Павло те саме наказує. Не давайтесь тов. ссати тим ссавцям пролєтарської крови бо час до цего прийшов... Ані цента голодранцям!

А. К. Геркімерський.

З ЕДМОНТОНУ.

Редактор бурси Грушівського Ґлова (до студентів): "Бойс" ви собі ходите ночами по дівчатах і байдуже, що наш герой Петля-ра в такім крутім положенню. Ту треба щось конче порадити. Лише чудо може спасти нашого батька з большевицьких рук.

Треба заслати телєграму конче до пар. Макарого, він же добрий чоловік і знаний добре зі всіма святими. Треба чим скорше заслати телєграму до нього, а він щоб порозумівся зі святим Ілієм, щоб той взяв відпустку у старого бога і спустився на цю грішну кулю з своїм драбинястим возом і вхопив Петлю-ру хоч би і на Марс.

Бо деж йому (Пет-лю-рі) дітися? Пілсудський не приймає більше, бо і так наразився на нові видатки, бо бідний Петлюра чисто підошви вилизав. І ту тепер не час по дівчатах ходити, а треба з сим конець урвати... А як ви "бойс" думаєте?

Лучкович поправляючи окуляри): — "Олрайт" я годжуся на це, але де грошій взяти на телєграми?

Доктор від фармерських будяків і молодиць: —От це, отце, найгірше, що нам вже більше грошій не вдасться ніяк видурити!

Ректор Ґлова: — Е що там гроші? Дурниця! Ми-ж докторі, адвокати, прецінь вміємо приговорювати, таж ту таки в Едмонтоні маємо старого Мельника що і тисячки не пожалує на таку річ, от і буде на телєграму, а решта нам за наш труд.

Лучкович (урадувано аж в долоні сплеснув): — Добре сказано, от і голова (як гарбуз)!

Ректор Ґлова продовжає: — І як це станеться "бойс", що Петлюру вхопить Ілія чим би то не було, чи возом (чи шнурком) чи яким иншим чудом, то лиш подумайте, яку велику ласку ми собі заслужимо хоч би в такого чоловіка як патр. Макарій!...

Всі разом затирають руки з радости і розходяться вдоволені по дівчатах дальше, бо і так вже пізна пора.

Іван Ґолка.

З БРУКЛИНА.

Тут в Брукліні на куряче свято (Тенкс- гівінґ) кругом католицького "Полістейшена" (божниці святого Володомира) зірвалась велика заверуха. Заверуха так "моцно" дошкулювала, що її неприємне гниле зимно завіяло аж до церковної кошари, де відбувались під цей час гучливі крики баранів божих.

Коли заверуха не переставала дошкулювати, із кошари з поміж божих баранів вирвалось кількох здорових хлопців, і почались гріти коло тієї заверухи так, що аж із заверухових ніздрів, вискакувала червона юшка.

Це кажуть дуже перестрашило двох церковних піяків Яськевіча і Кравчука що аж зо страху не виходили на світ божий, а поховались під церковним жолубом.

Кажуть що піп з тієї нагоди буде благати в найблищу неділю господа щоби стеріг його божницю на будуче перед такою страшною заверухою.

Погода.

ЗБОРИ ПІД ЦЕРКВОЮ В БРУКЛИНІ.

Кажіть сами, добрі люде,
Хто міг сподіватись,
Що в четвер, "пан" Заверуха.
Так буде качатись?

"Влодзьо" *) також загляда...
Як місяць зза хмари...
Певно бідний, перебрався
В чисті шаравари?...

Дали хлопці, Заверусі,
Зеленого маку,
Що не може бідачиско
Присісти на... самоті!...

Церковний какороч.

*) Місцевий піп.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

С. Е. Ст. Щось подібного вже було в "Молоті" число 16.

Василь Ш. Не надається.

Р. Л. Філядельфія. Те саме.

П. К. Не піде через брак місця.

І. Будак, Канада. Ваша допись була-б поміщена, але за довга для "Молота". Її лучше післати-б' до "У. Щ. В." Що Ви на це?

М. Бурка. Чи Вам Бурко, не встид, обставати за такою попівською пикою, котра своїм чином інакше не може, як тільки служити кровожадному капіталізмові та забивати людські мозки якимсь там небом, чи пеклом, чи біс його знає чим?.. Чи не встид Вам обставати за таким запеклим ворогом світового пролєтаріяту взагалі і українського з'о-

Читайте! Читайте!

"Українські Робітничі Вісти"

Часопись присьвячена справам українського працюючого народа; виходить два рази на тиждень, в середу і в суботу.

Кождий український робітник повинен пренумерувати собі "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ". "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" подають цікаві вісти з цілого світа, а особливо з робітничого руху; поміщують політично-наукові статі і вказують робітникам дорогу до кращої будуччини.

Ви повинні мати єї в своїй хаті! Ще нині вишліть передплату!

Передплата на рік в Злучених Державах і Канаді $ 4.00.
В Галичині і Буковині $ 5.00.
Адресуйте так:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Corner Pritchard & McGregor St.,

Winnipeg, Man. Canada.

"ШИРШІ КРУГИ" ТІШАТЬСЯ.

крема; за таким трутнем, котрий свідомо боронить сучасне капіталістичне злодійство, а всяку свобідну думку як би міг, то в ложці води втопив би!?..

Ех, Бурко, Бурко! Час і Вам вже зрозуміти, що тисячі робітників, більщі для Вас, чим одна товстопуза пика якогось там Зьобри, — чи Зьомбри?

Час Вам мати свою честь і гідність людську, як що Ви робітник, — а ні, то Ви не ріжнитесь від нього, ані на пів цаля.

Гаврилишин, Канада. Не піде.

Чорнороб. Вірш, на жаль, за слабо зложений, — бракує ритму. Також годиться зазначити, що у нас вже є кореспонденція на ту тему.

УВАГА! —:— УВАГА!

ЙОНКЕРС, Н. Й.

Цим подається до відома, що робітники міста Йонкерс, можуть набути кожне число "Молота" в шторі під слідуючою адресою:

M. Kurka

431 Nepirihna, ave. Yonkers, N. Y.

ЧОГО ЇМ ПОТРІБНО!

"Учений" укр. правник, пояснюючи на паріотичнім з'їзді в який спосіб канадійські укр. могли б' помогти рідному краєви, говорить:

— "Всесвітлий зїзде! Ми, живучи в Канаді,повинні негайно застановитись над потребами рідного краю. Ми мусимо дати йому поміч. І я зі своєї сторони уважаю, що ми найлутшу поміч дамо в той спосіб, що вивчимо та вихуваємо якнайбільше число "рідних" попів! А ті попи мають бути тими одиницями, котрі збережуть і розвенуть (?) укр. культуру!.."

Дворічний Івась, котрий сидів на колінах у матері, слухаючи тої бесіди "ученого", закричав дзвінким голосом, на всю галю: — "Я не хочу попів!.."

Плішка.

ВАЖНА ЗМІНА.

На едмонтонськім соборі патріотично-православної церкви, на котрий зійшлися були усі "достойники" "рідної" церкви, (бо навіть така "велика" особа, як Шиба, то і той був присутний) обговорюючи діяльність церкви в сучасній народній політиці, Свистун вказав на слабі сторони церкви, пояснюючи в той спосіб, що вороги їхньої церкви, завсігди мають аргументи, тоді коли хто з прихильників церкви боронить її... "Вони — продовжав дальше Свистун — витикають нам, що в нас замість укр. епископа, находиться Асирієць, — Ґерманосо"... Тому, щоб що не дати ворогам аргументів, Свистун вніс, а старий Ґошко попер, щоб на місце Ґерманоса, був вибраний епископ української "рідної" церкви, Архипатріярх Макарій, усім знаний якнайщиріщий укр. "діяч" на церковній ниві.

Плішка.

КАТЕХИТ (розказуючи дітям історію про дванайцятьлітного Ісуса в святині) питає:

— Чому родичі боялися, коли побачили, що Ісуса нема дома?

ХЛОПЧИНА: — Вони боялися, аби його не переїхав автомобіль.

Чоловік: Знаєш моя люба, я заасекурувався на три тисячі долярів... Що ще можу для тебе зробити?

Жінка: На цім світі нічо більше!..

Що за багато, то нездорово.

Не здорово навіть мати за багато здоровля.

ЧИТАЙТЕ! ЧИТАЙТЕ!

Ілюстрований гумористично-сатиричний журнал в англійській мові.

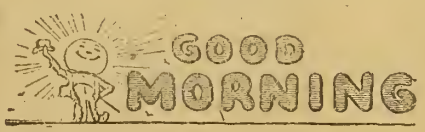

"Сміймося, щоб не плакати"

Редагує

Арт Юнг (Art Young).

Передплата на рік.....$3.50
Поодиноке число.....15 ц.

Виходить два рази на місяць кождого 1-го і 15-го.

Замовляйте на найблищому "стенді", або пишіть (по англійськи) на адресу:

GOOD MORNING CO.

7 E. 15th Str., New York City.

"ПОБІДНИЙ НАСТУП" КЕРЕНСЬКОГО.

Париж, 1 грудня. — Сегодня на тайнім засіданю, котре відбулось в російській (котрреволюційній) "амбасаді" в Парижі, заграничний "воєвода" Керенський перевів "подібний наступ" проти большевиків. В одній хвилі, після його пляну, (на пляні і скінчилося) "Польща ударила на схід в напрямі Київа і получилась з угорською армією, яка розпочала наступ через Галичину та Бесарабію". Рівночасно, після такого самого пляну Керенського, "розпочали наступ на Москву, через Україну війська румунські і... армія Врангля!.."

(Не треба забувати, що все те діялось в Парижі та щей на тайнім мітінгу, а не на Україні, або під Москвою... Але це не перешкаджає "відважному" Керенському "бомбардувати" Москви.)

Після обчислення того протибольшевицького штабу, спільна армія "заняла" Київ, зараз-же таки, як Керенський вимовив перше слово і... розпочала "наступ" на Москву (в Парижі). Одно крило цеї армії сягає по Харків (також в Парижі), а друге, по Смоленськ (як би вже не крутити, але також в Парижі) і так розділивши ще до того армію на три части, "поневолили" большевиків (певно також тих, що в Парижі?..)

Словом сказати "наступ" Керенського дуже "вдався", — на щастя тільки на словах, — а на ділах??? Підчас "бомбардовання" Москви, Керенському мало штани не пукли від "гуку", а всі миші і щурі, — які знаходились в тій салі де "воював" Керенський, — зі страху геть поутікали, лишаючи по собі повно смороду, котрий панове контрреволюціонери, графи та міністри мусіли геть винюхувати і так до решти розчарувались, тою "побідою".

"СТРАШНА ПОШЕСТЬ НА ХУДОБУ В СХІДНІЙ ЕВРОПІ".

Будапешт. 2. грудня. У східних краях Европи, поширилась страшно пошесть на худобу, яка грозить цілковитою втратою живого інвентаря, як це доносять вісти з ріжних країв. В Польщі, худобі грозить цілковита загибіль. Наслідком того пан Пілсудський **боючись смерти**, відніс ся до Угорщини, з просьбою о вислання ветеринарів для поборювання пошести. В Чехо-Словаччині, Австрії, Угорщині і Румунії, худоба зі страху перед пошестю дрожить, а богатіща кляса збирається втікати геть "в світ за очи".

Можна сподіватися, що тая пошесть перекинеться незадовго також до краю Мілєранів, Лойд Джорджів і т. п. а також і до краю "вуйка" Семка.

З ПОЛЬЩІ.

Ґданск via Марс. З достовірних жерел довідуємось, що у варшавському шпиталі лежить генерал Булька-Балахович. Йому большевики перебили обі ноги і він відтепер буде мусів лизати капці Пілсудського і прочої мерзоти, щоб не здохнути. Тая повзанина буде тревати так довго, поки в Польщі не розвинеться як слід тая пошесть на худобу, тоді мимо помочи угорських ветеринарів, всякі Булькі задруть свої ратиці і кикті разом, з польською шляхтою, — чи пак худобою!..

"ВІДПЛАТА" АФРИЦІ.

Константинополь, 5. грудня. — Французьке правительство дало сьогодня дозвіл на перевіз 100.000 російських біженців (котрреволюціонерів) з Криму, до Бізерти, укріпленого порту в Африці. Багато з них остане там яко сталі кольоністи.

(З того видно, що французьке правительство хоче відплатити Африці тими білими контрреволюціонерами, за упавших на полю битви в Европі, чорношкірих африканських жовнірів... Га! — Хто зна, чи це буде справедлива відплата? Здається, що далеко не дописуюча вартість. Бо хоч і у африканських жовнірів була чорна шкіра, але за те у цих білих контрреволюціонерів, видно далеко чорніщі душі, коли вони зі злоби до працюючого люду, покинули пролетарську державу та переселюються в далекі і дикі африканські пустирі... Але правду сказавши, — їм там і місце!).

Агенція Кольки.

З КАНАДИ.

(Спеціяльна паліграма до "Молотка".)

Транскона, via Вінніпег, через "Пресове Бюро Архипатріярха Макарія". — Наспіли урядові вісти, що екс-міністер, екс-петлюрівець, екс-капальовець і екс--екс, а теперішний "лідер" секції українських чорносотенців в Канаді, "ґенерал" Ю. Татаров, потерпів велику поражку від трансконських робітників в трансконському районі.

"Ґенерал"Татаров зі своєю білою ґвардією (образками) хотів заняти трансконську територію для "стратегічних цілий", — при чім потерпів великі невдачі.

Трансконські "червоноармійці", виконали на "ґен." Татарова геройський атак з ручних" ґранатів" наповнених смердячим "ґазом", перед котрим Татаров і його чорносотенна кліка, втікали на стрімголов.

Монтреал, через "Пресове Бюро о. Крата". — Офіціяльно доносять, що "армія" "ґен." Татарова, котра "оперувала" в районі Трансконa — Вінніпег, зістала побита, на капусту і вигнана на територію поляка, бувшого стул-піджен'а і там дістала "протекшин".

Вінніпег, — "Ґенерал" Татаров, при помочи "У. К. Г. К." і "У. Ч. Х." щасливо дістався до Вінніпегу і тепер перебуває в "Народній Лічниці", де курує його др. Сушко, на живіт, котрий "рон ту фест" ще зі страху, який пережив "ґен." Татаров.

ТОВАРИСЬКИЙ СОЮЗ.

(Спешял.)

Гамільтон, Онт. — З достовірних дипльоматичних жерел, товариші довідуються, що межи трансконськими українськими робітниками, а клівландськими укр. робітниками, заключено товариський союз, ціллю якого є, бити всю українську контрреволюційну чорносотенну зводоч, кулаками, смердячими яйцями і всім тим що попаде під руки.

Також з того самого жерела товариші довідуються, що до Канади і Зл. Держав, наїхало багато всяких панків з петлюрівського, денікінського та подібного багна, за $ $ $, котрих їм потрібно на прожиток.

В договорі межи Клівлендом, а Трансконою, говориться, що вони (робітники обох місцевостий присягають на свою совість, що не зрадять своїх товаришів на Україні і в Росії, і будуть боротись всею силою, так довго, доки не примусять чорносотенців, — як Цеглінський, Боберський, Татаров і инша буржуазна кліка, — до чесної праці, примірром: при "гвіл барі", з "пікою" і "шовелом".

Чміль.

Читайте "Молота" і приєднуйте нових передплатників!

Тимоѳей Алексеевъ Корнейчикъ

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
3 0112 002504527